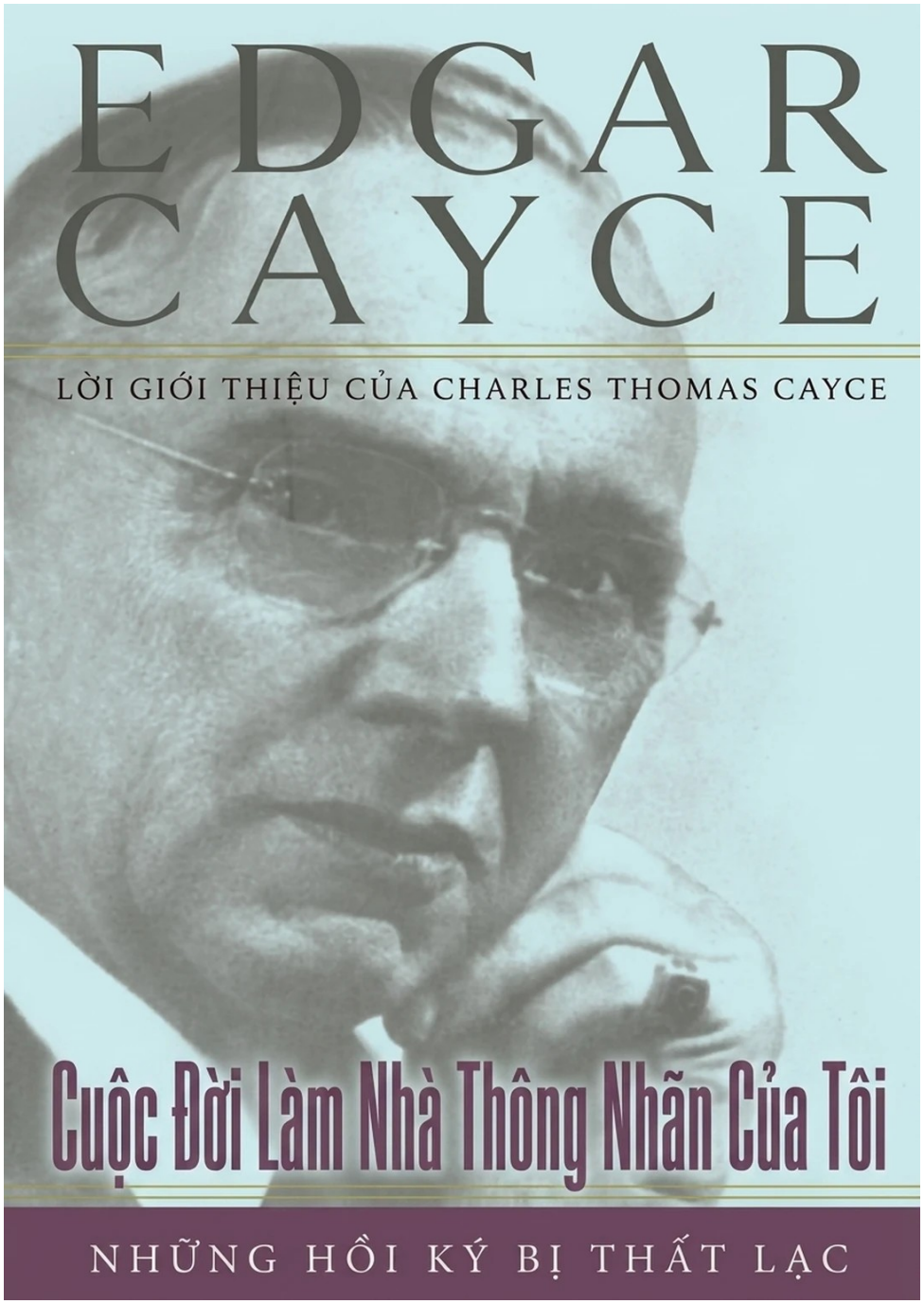

EDGAR
CAYCE
LỜI GIỚI THIỆU CỦA CHARLES THOMAS CAYCE
Cuộc Đời Làm Nhà Thông Nhãn Của Tôi
NHỮNG HỒI KÝ BỊ THẤT LẠC

Table of Contents

Title Page

Copyright Notice

Contents

Acknowledgments

Forward by Charles Thomas Cayce

Editor's Prologue

Edgar Cayce's Introduction

Biographical Chronology for Edgar Cayce

Part I: My Experiences

- 1. 'Old Man'
- 2. An Angel's Promise, 1890
- 3. 'Will It Drive Me Crazy?'
- 4. Farming, 1893–1894: 'Another Celestial Visitor'
- 5. Hopkinsville, 1894: Hopper's Bookstore
- 6. Reverend Moody, 1895: Called to the Lord
- 7. Engaged, 1897: 'The Only Girl for Me'
- 8. Louisville, 1898–1900: 'A Mad Whirl'
- 9. Healed, 1901: 'Give God the Praise'
- 10. Bowling Green, 1902–1909: Heretic or Healer?
- 11. Temptation: 'Who Can Guide Me Aright?'
- 12. Dr. Ketchum, 1910: An Unlikely Partner
- 13. Chicago, 1911: Examined by the Examiner
- 14. Family Crises: Life and Death
- 15. Selma, 1912–1919: Cayce Art Company
- 16. Texas, 1919–1923: 'The Proposition'

Part II: My Work

- 17. Defining the Work: 'Serve My Fellow Man'
- 18. Dayton, 1923–1924: The Cayce Research Institute
- 19. New York, 1924: The Blumenthals of Wall Street
- 20. Virginia Beach, 1925: Association of National Investigators
- 21. The Cayce Hospital, 1928–1931
- 22. Association for Research and Enlightenment, 1931–

23. Diary, 1938
Part III: My Philosophy
24. Faith: 'This Is My Belief'
25. Dreams and Visions
26. Holistic Healing
27. Truth
28. The New Millenium
29. Our Mission
Epilogue
Part IV: Appendix
A. The Past Lives of Edgar Cayce
B. The New York Times on Edgar Cayce
C. Did Cayce Read for President Wilson?
D. Organizing the Work: The A.N.I.
E. The Cayce Hospital Dedication
F. The Founding of the A.R.E.
G. Cayce's Scribes
Notes
Index
Praise for the Life and Work of Edgar Cayce
Copyright

CẢM ƠN BẠN ĐÃ ĐỌC!

CHÚNG TÔI MUỐN TẶNG BẠN MỘT EBOOK MIỄN PHÍ

YÊU THÍCH CUỐN SÁCH NÀY?

CHỌN MỘT EBOOK KHÁC DO CHÚNG TÔI TẶNG TỪ DANH SÁCH CÁC TỰA SÁCH TƯƠNG TỰ!

-HOẶC-

BẠN MUỐN ĐIỀU GÌ ĐÓ KHÁC BIỆT?

CHỌN MỘT EBOOK KHÁC TỪ DANH SÁCH CÁC TỰA SÁCH THAY THẾ DO EARLY BIRD BOOKS CUNG CẤP.

Quét trên điện thoại, máy tính bảng hoặc thiết bị đọc của bạn để tải xuống ebook miễn phí và bắt đầu đọc

-HOẶC-

Nhấp vào liên kết bên dưới để tải xuống ebook miễn phí và bắt đầu đọc

Tải xuống và bắt đầu đọc

Cuộc đời tôi, một nhà thông nhãn

Những Ký Ức bị thất lạc

EDGAR CAYCE

BIÊN SOẠN VÀ HIỆU ĐÍNH BỞI
A. ROBERT SMITH

The author and publisher have provided this e-book to you for your personal use only. You may not make this e-book publicly available in any way. **Copyright infringement is against the law. If you believe the copy of this e-book you are reading infringes on the author's copyright, please notify the publisher at: us.macmillanusa.com/piracy.**

Contents

Title Page

Copyright Notice

Acknowledgments

Forward by Charles Thomas Cayce

Editor's Prologue

Edgar Cayce's Introduction

Biographical Chronology for Edgar Cayce

Part I: My Experiences

1. 'Old Man'

2. An Angel's Promise, 1890

3. 'Will It Drive Me Crazy?'

4. Farming, 1893–1894: 'Another Celestial Visitor'

5. Hopkinsville, 1894: Hopper's Bookstore

6. Reverend Moody, 1895: Called to the Lord

7. Engaged, 1897: 'The Only Girl for Me'

8. Louisville, 1898–1900: 'A Mad Whirl'

9. Healed, 1901: 'Give God the Praise'

10. Bowling Green, 1902–1909: Heretic or Healer?

11. Temptation: 'Who Can Guide Me Aright?'

12. Dr. Ketchum, 1910: An Unlikely Partner

13. Chicago, 1911: Examined by the *Examiner*

14. Family Crises: Life and Death

15. Selma, 1912–1919: Cayce Art Company

16. Texas, 1919–1923: 'The Proposition'

Part II: My Work

17. Defining the Work: 'Serve My Fellow Man'

18. Dayton, 1923–1924: The Cayce Research Institute

19. New York, 1924: The Blumenthals of Wall Street

20. Virginia Beach, 1925: Association of National Investigators

21. The Cayce Hospital, 1928–1931

22. Association for Research and Enlightenment, 1931–

23. Diary, 1938

PART III: MY PHILOSOPHY

24. Faith: 'This Is My Belief'

25. Dreams and Visions

26. Holistic Healing

27. Truth

28. The New Millenium

29. Our Mission

Epilogue

PART IV: APPENDIX

A. The Past Lives of Edgar Cayce

B. The New York Times *on Edgar Cayce*

C. Did Cayce Read for President Wilson?

D. Organizing the Work: The A.N.I.

E. The Cayce Hospital Dedication

F. The Founding of the A.R.E.

G. Cayce's Scribes

Notes

Index

Praise for the Life and Work of Edgar Cayce

Copyright

It bothered me a great deal as a child that God spoke to the people in the Bible and did not speak to us. Now I believe that He does speak to us, if we will only listen.

Don't ever think that your life isn't being written in the Book of Life. I found it! It is being written. You are the writer!

God's purpose is that we make ourselves a channel through which His spirit may manifest.

—EDGAR CAYCE

Acknowledgments

This work would never have been undertaken by me had I not been encouraged by Hugh Lynn Cayce to write his biography, *Hugh Lynn Cayce: About My Father's Business,* and enjoyed countless Sunday afternoons talking with him about his life with his father. Nor would this book have materialized had Mr. Cayce's secretary, Gladys Davis, not acquired the habit of throwing nothing away. She was the original compiler of Mr. Cayce's papers who made my research a joy and led me to the priceless documents that inspired this work. I am further indebted and grateful to Charles Thomas Cayce and to his associate, Jeanette Thomas, for facilitating further documentation; to D. D. Cayce, for guiding me all over Christian County, Kentucky, to soak up the scenes of Edgar Cayce's youth; to my colleagues John Van Auken, Joe Dunn, Dan Campbell, Susan Lendvay, and Carol Haenni, who contributed insightful editorial recommendations; to Mark Thurston for his enthusiasm for the concept; and to my devoted wife Jane, whose understanding of my preoccupation with this project during intensive months of development allowed me to complete it with a grateful heart. An editor cannot ask for more.

A. Robert Smith

Foreword

My grandfather, Edgar Cayce, once said, "It is a time in the earth when people everywhere seek to know more of the mysteries of the mind, the soul."

His words have a special ring of clarity today as more and more people are turning inward for answers, applying their own powers of intuition, finding that of God in themselves and their fellow human beings. This is not unique to contemporary times, of course, for every culture throughout history has had its own rare individuals who were gifted beyond the five senses to provide insights for life's pressing questions. No one has filled this role in the twentieth century quite like Edgar Cayce.

Not only is his psychic gift the most carefully documented, he has been the subject of more literature than anyone in his field—at last count some 300 books have been published, dealing with various topics covered in his voluminous trance readings. Indeed, the 1996 WorldCat on-line database of 28 million titles of all sorts of publications included 632 titles under the subject "Edgar Cayce"—more than were listed under such well-known intuitives as Mary Baker Eddy, founder of Christian Science (526), or Madame Blavatsky, founder of Theosophy (217). One scholar, K. Paul Johnson, who contributed to this fund of literature with books on both Blavatsky and Cayce, considers the latter "a major figure in the spiritual history of the twentieth century."

Edgar Cayce's wisdom for our age, as one major publisher heralded a series of books pertaining to his ideas a decade ago, is found in the more than 14,000 discourses that are his principal legacy. These psychic readings, dictated while he lay in a hypnotic trance, constituted his work for more than forty years. Transcriptions of this information have been preserved and disseminated ever since his death in 1945, providing inspiration, metaphysical and philosophical insights, and healing help for countless thousands who have applied his alternative remedies and adopted his holistic health recommendations.

While biographers have recounted events of his upbringing on a Kentucky farm and his rise to fame as a psychic healer, this is the first account of Edgar Cayce's life told completely in his own words. He does not dwell on all of the personal aspects of his life, but focuses primarily on those experiences that marked him since childhood as decidedly different from anyone else in his world. In so telling, he reveals how much he yearned to be considered an ordinary boy like everyone else in Hopkinsville, and how he feared for his sanity. Even the Cayce family was divided over Edgar and his strange abilities. But only he can tell this story in all its pathos as he struggles with himself, his family, and with God to discover and come to terms with his destiny.

What saved Edgar Cayce and allowed him to fulfill his soul's purpose as the benevolent spiritual philosopher so widely admired today was his enduring faith and the courage to follow his faith as his guidance directed whatever the cost to him personally. His story, then, is a profile in faith no less than courage, and his humility offers a model for all of us as we face our Maker.

Charles Thomas Cayce

President

Editor's Prologue

Like Edgar Cayce himself, his autobiography is most unconventional and merits an explanation. Unlike the life story of many celebrities, it was not ghostwritten or told to a professional writer but is entirely the work of its subject. Mr. Cayce either typed or dictated to his secretary or told lecture audiences all of the stories that appear in this work. And yet it was not written as a cohesive single narrative or as an autobiography. In that sense it is similar to the autobiography of Mohandas K. Gandhi, *The Story of My Experiments with Truth.* Gandhi and Cayce were both encouraged to write their own stories, but both men had higher priorities than self-aggrandizement. "I agreed to write my autobiography," Gandhi confessed, "but I have no spare time." He might have found time, he added, "had I gone through my full term of imprisonment … [before] I was discharged." He did find time to write a weekly newspaper article, however, and a publisher later compiled them and called it his autobiography.

This book in Edgar Cayce's own words follows that pattern. He first wrote an essay about his early mystical encounters in 1926 for a booklet explaining his work and how he came by his unique calling. "I have nothing to *sell* and am seeking only to be of help," he wrote. "Not that I expect to write an autobiography of my life, nor do I expect to give in chronological order the various experiences and happenings that have impelled me to arrive at this conclusion, but sufficient that you may have a better understanding, if you are a regular thinker, of *why men arrive at certain conclusions.*" In other words, he could imagine writing about himself only if it would be helpful to someone.

Later, in his mid-fifties, Mr. Cayce did begin dictating his life story to his secretary, Gladys Davis, but never completed the task. He also cooperated with a professional writer, Thomas Sugrue, on a biography, *There Is a River.* And he went to his typewriter from time to time and wrote anecdotes from his younger days. But it is obvious that he gave first attention to helping others, which he considered his life's purpose. After his death, at sixty-seven, a few excerpts from his writings were published, but the entire collection was filed away in the archives of the Edgar Cayce Foundation, where I discovered the typescript of what Miss Davis had entitled "Edgar Cayce's Memoirs." I thought that it, like Schubert's Unfinished Symphony, was too moving not to be shared with the world, unfinished though it may have been.

What is the point of publishing an Edgar Cayce memoir half a century after his death, especially when Cayce himself cautioned that the message and not the man is what we are to value—and certainly his message has been widely distributed in hundreds of books, in many languages, on everything from holistic health to reincarnation to planetary influences? My answer, after working with his papers, and getting to know him at a new depth, is that in his case the *messenger embodies the message,* and the better we understand him, the clearer we will hear his message. The overriding value of his writings is not so much the stories never before told, fascinating though they are, but in our taking this very personal journey with him, sensing his inner conflict between fear and faith as he struggles to understand his awesome power and how he should, or should not, use it.

Although he does not write about all of the events of his life, Edgar Cayce reveals himself as never before. Sprinkled freely through his memoir are confessions of doubt, of uncertainty, of yearning to be "normal" rather than blessed with an astonishing talent. His admissions

mark him as a truly humble man who never let adulation undermine his motive of service to others. He remained the living fulfillment of that familiar saying of his, "If we ever get to heaven it will be leaning on the arm of someone we have helped."

A word, then, about how this autobiography was compiled. The unfinished memoir served as the foundation. Edgar Cayce had just turned fifty-five when he dictated that document in 1932. Although he did not fancy himself a writer, he was a good storyteller in the great tradition of the South, and he certainly had a good yarn to spin. Another factor that may have inspired his storytelling impulse at that time was that he had just been through the hardest year of his life: the hospital he had spent years trying to build, as well as a university he helped found, had closed for lack of funds; he'd been evicted from his home and was virtually penniless; he had been arrested and humiliated in public. No wonder that he "just wanted to die," as his son Hugh Lynn Cayce put it.

Instead of giving up, he followed his guidance and continued to help anyone who sought him out. Those who benefited by his intuitive counseling never stopped coming. In reviewing his life, he tried to understand what it all meant, and perhaps hoped to bank some satisfaction against all the withdrawals of earlier failings. Given the many people he had helped, obviously there was much achievement in his past on which he could draw a sense of fulfillment. In any event, he continued to live a productive life and went on to give some of his most meaningful discourses in the years that followed.

As for Mr. Cayce's storytelling style, it was earnest and matter-of-fact. As Mr. Cayce dictated his story to Miss Gladys, as he called her, she took it in shorthand, typed it up on leftover letterheads from the Cayce Hospital, and filed away each chapter as the story unfolded. Unfortunately, he stopped dictating his chronicle long before he stopped living it. Fortunately, Miss Davis collected many other documents that are rich in content. One of the most charming had been typed by Mr. Cayce himself a few years before his death. Untitled, and uncorrected, it contained colorful vignettes of memorable episodes from earlier times. Curiously, he wrote these stories in the third person about a young fellow called "Eddy." I had not known that Edgar was ever called by this nickname, but his grandson, Charles Thomas Cayce, confirmed that it was true. Later I discovered correspondence in which he was addressed "Dear Eddie," to which he signed his reply, "As ever, Eddie." Why the third-person subject of his stories was spelled "Eddy" remains a mystery. Perhaps he found it more comfortable to spin out his memories as though he were simply the storyteller and not really the hero. In any event, his stories are rich in feeling—right from his heart, whether his heart was full of joy or aching with pain.

Hugh Lynn Cayce had told me about his father's unique writing style—his disregard for the customary dictates of form, punctuation, and spelling—but I had never encountered it in full flower as in his "Eddy" stories. As an example, here is his version of the famous spelling book incident:

> In school next day eddy missed his lessons as usual-and had to remain to write the word cabin 500 times on blackboard, and when he arrived at home that evening his Father was waiting for him- eddy studied his lessons in the evening but seemed not to be able to concentrate, at about 11 that even he had the first experience of hearing the voice with-in-and it recalled the voice of the visitor of the evening before-but it said "Sleep and we may help you" eddy asked his Father to let him sleep five minutes, he slept and at the end of the time eddy knew every word in that particular speller.

The version of this incident that appears in the memoir he dictated to Gladys Davis is more detailed, and explicit in saying he was "slapped for going to sleep" and "received many a buff and rebuff" from his father. This incident occurred, of course, when spankings were still a common form of punishment by parents who believed that to spare the rod is to spoil the child.

The most poignant tale in the book is about what he calls his "puppy love" for a girl named Bess, who had spurned his romantic overtures because her father had told her Edgar was "not right in the head." When Edgar spoke to her father, a physician, about wanting to marry Bess, he was bluntly told that the injury he had sustained when struck by a ball in the head or spine might lead to insanity. We have no idea whether this doctor worked at the local state hospital for the insane and may have recognized what a thin line exists between those on either side of sanity, or whether his cruelty stemmed simply from ignorance. Here is a passage from the original typescript of Mr. Cayce:

> New ideas, new thoughts, new determinations came to eddy from this talk [with the doctor] or were they new, how had he read, but eddy was a warm blooded person at least if this being so different, was going to drive him crazy, why did he have such an accident, was the Dr right, but I had these visions before I got hurt eddy reasoned, that hasnt any thing to do with the visions, but I am different I guess, no I never played marbels, never spun a top, or threw a ball, but never had any of these things, and dont realy care for them he reasoned, but to be like other boys I must like them, must do the things that other boys do, but I dont want to, but will have to, or there is no need talking with the Dr again, and am sure I do love Bess.

The full story appears in chapter 3.

Other documents included in this work were Mr. Cayce's two attempts at keeping a diary. As a diarist, he was no Pepys. Both efforts foundered soon after he began, but what remains offers a glimpse of his daily life and preoccupations.

Another contribution resulted from my cleaning out a closet in my office on the top floor of the old Cayce Hospital, where I chanced upon a file labeled "EC lectures." In it were newspaper clippings from the 1920s, brown and fragile with age, from a weekly, the *Virginia Beach News.* Each article was the text of a lecture Mr. Cayce had given at the hospital. Like Gandhi's newspaper articles, these proved useful in providing elements of his faith and philosophy.

Other documents preserved in the Foundation's vault that proved invaluable included a lengthy treatise by Mr. Cayce's father, Leslie B. "Squire" Cayce, which he evidently typed himself. Squire Cayce's "biography" of his son is effusively flattering—but it contains a number of family anecdotes that reveal the style of life of Edgar's family a century ago. It is clear that, despite serious problems—the Squire's business failures, and his attempts to use Edgar's psychic gift to make money, which angered Edgar and strained their relationship—they were devoted to one another. The Squire's fondness for Edgar is suggested by the salutation on his letters to "My dear sweet precious boy."

For his part, Edgar says not an unkind or critical word about his father. Even his account of being slapped was matter-of-fact instead of self-pitying. There is only one allusion to his father's problems, when Edgar recalls that his grandmother—Squire's mother—on her deathbed urged adolescent Edgar to look after his mother—"the best woman I have ever known," she said—and to "be patient with your father. He is weak but kindhearted and you can do more with him than anyone can, for he worships you."

The Squire had squandered his wife's inheritance in farmland by borrowing on it to finance business ventures that failed, Hugh Lynn Cayce explained to me. For the purpose of illuminating Edgar's childhood and selected episodes in later life, observations by the elder Cayce have been interspersed with Mr. Cayce's narrative and set in italics.

Except for his father's comments, all of the material in this autobiography is vintage Edgar Cayce, compiled from his collected papers and edited into a chronological narrative. In some instances I have adapted the material to make the narrative flow smoothly, such as modifying the third-person Eddy stories into a first-person account. A few footnotes expand or clarify a point. In no case, have I fabricated narrative passages by imagining what he might have said or thought.

The result is an account of his life that focuses largely on the phenomenon that made him distinctly different, and his personal thoughts over the years as he wrestled with his demons. There are obvious gaps, for he wrote nothing about such troubling incidents as his two arrests —one in New York for fortunetelling, the other in Detroit for practicing medicine without a license. And he gave none of his feelings or thoughts about the fascinating past lives that his trance readings say were part of his soul's journey.

I was struck by one further similarity between Gandhi and Cayce—their common purpose was to find God. "What I want to achieve—what I have been striving and pining to achieve these thirty years—is self-realization, to see God face to face, to attain Moksha (salvation)," wrote Gandhi. Cayce's purpose was set out in the little book which his study group compiled and which similar groups all over the world have used as their text for spiritual enlightenment for some sixty years. It is entitled *A Search for God.* His quest for God, like Gandhi's, serves as a guidepost for all of us.

On the whole, Edgar Cayce's quest—his painful struggle to come to terms with his gift from God and to accept and do honor to that wondrous calling—is at once poignant and powerful, instructive and inspirational, as told here in his own plain-spoken style.

A. Robert Smith

Edgar Cayce's Introduction

I am often asked, "Are you a spiritualist?" Or "Are you a medium?" I am also called a psychic by many, although I have only tried to be a man of God. Then they ask how I ever became interested in psychic phenomena because psychic phenomena has been taboo for such a long while that when we even speak of it people immediately think of ghosts, weird happenings, spiritual seances, and things of that nature. I have had the privilege of meeting individuals who have made a study of psychic phenomena, and written volumes concerning it, but there are few who attempt to tell what their own personal experiences have been with psychic phenomena.

The dictionary tells us that psychic force deals with the mental, the spiritual, and the soul forces of individuals. There are those who would understand psychic phenomena by studying its manifestations. Such groups as the American or the British Psychical Research Society have studied one phase, principally such cases as those of Mrs. Piper and the Margery case.[1] But there is another phase entirely to psychic phenomena which is worthy of study. Having been a student of psychic phenomena for thirty-odd years, not however from books, lectures, or the like, I have heard a great many people give their opinion on many phases of the phenomena. As I've said many times, I don't know how it works—I just know what has been my experience as a reader for that number of years.

During my first few years, I could not see how the things that were said to be done by me, or through me, while in the psychic state were possible; and after many years of thought on the subject I do not yet see or know how it is done. How could I, not a doctor, never having studied even physiology, hygiene, or any of the other things known in the cure of human ills, tell when in this condition what would help someone? I did not know, and do not know even now. But can anyone tell me how the phonograph needle takes the music from the record, or how the radio picks the messages out of the air? But it does, under certain conditions. Waver those conditions and you just get scratches, just static force. Nothing definite, nothing certain.

So, with all psychic force, properly attuned, properly adjusted, you receive definite good. Out of tune and the human mind is capable of using it to its own destruction, "for there is a way that seemeth right unto man, but the end thereof is death." Then how are we to judge that which is true from that which is false? For there are many things in life, many things in the Scriptures even, that many wrest with to their own destruction.

My experiences in the work show that the difference is in the intent of those seeking the information. Those looking for material things, sensational things, get them—but the effect is not good for them. The effect upon me is even worse. Only when the desire crept in to make money or to put on the sensational did the work fail. When that was attempted, my health failed, my conscience was rent, and I could no longer even attempt the work.

But when asked to try to assist those in real need, I could not in good conscience say no. And when my wife asked me to give information as she lay ill, I tried giving information with a different spirit within me, for I had to know whether I was on the Lord's side or not. The results were beyond what anyone had ever dreamed, and she recovered fully. Ever since that day I have looked upon all psychical phenomena with a different attitude. People may say hard things about it, but when it gives ease and comfort to our loved ones, then and there it

becomes to us something worthwhile, and no matter what others may say, to us it is the *real* thing.

The testimonials from those helped by readings may sound like a spiel for some patent medicine, yet is there not something of a deeper feeling in what they say? Isn't there something of a note that the individual has received a greater benefit from coming in contact with the Power than mere healing of the body? Let us get this thought. There is not a healing of any form, unless there has come the consciousness of a desire for help, and from a Higher Source than that of our own consciousness. Then that which can add the knowledge of the Higher Spirit must be that which partakes of the *all* good, which is *God.*

I learned about God from my mother and father, and from the Book, long before I learned about the phenomena. In my youth I was told that I was different, but I did not understand what it was all about. As I went along I had many experiences that showed me the way and led me to the work that I do. Many have said they benefited by this work, and they want to give me the credit. But as my mother told me, "Give God the praise."

This is a story of my personal experiences with the phenomena.

Biographical Chronology for Edgar Cayce

NĂM	TUỔI	SỰ KIỆN
1877		Ngày 18 tháng 3: Sinh ra tại trang trại cách Hopkinsville, Ky. 8 dặm. Edgar là con thứ hai của mẹ cậu, nhưng là người đầu tiên sống sót. Một người con gái qua đời năm 1875 ngay trước sinh nhật đầu tiên của cô.
1878	1	Em gái của Edgar là Annie chào đời (cô sống đến 79 tuổi). Ba người em gái khác là Ola, Mary, Sarah sau đó chào đời và sống sót.
1881	4	Edgar chứng kiến cảnh ông nội, Thomas Jefferson Cayce, vô tình đuối nước tại trang trang trại nơi cậu và gia đình sinh sống cùng ông bà. Sau thảm kịch này, Edgar có những "lần viếng thăm" thần bí từ ông nội trong một vài năm.
1882	5	Em trai sơ sinh của Edgar là Thomas chào đời, qua đời trong vòng 10 ngày.
1883	6	Edgar vào lớp một tại một ngôi trường làng 1 phòng phía sau nhà thờ.
1887	10	Cậu trở thành người trông nom nhà thờ cho Nhà thờ Old Liberty Christian.
1888	11	Trở thành thành viên nhà thờ bằng cách "tuyên xưng đức tin nơi Christ". Trở thành một người đọc Kinh Thánh trung kiên.
1889	12	Vào Beverly Academy, một ngôi trường quê hai phòng nằm tại

		khu định cư ngã tư (ngày nay không còn tồn tại) của Beverly.
1890	13	Trải nghiệm sự hiện diện của thiên thần, người hứa rằng ông sẽ là một người chữa lành. Cayce ban đầu nghĩ đó là mẹ mình cho đến khi ông chạy vào phòng bà và bà bảo ông trở lại giường. Ngày hôm đó ông bị lơ mơ ở trường và không thể đánh vần, bị giữ lại sau giờ học; tối hôm đó ông ngủ trên cuốn sách đánh vần của mình và ghi nhớ mọi từ. Cho đến lúc đó ông đã học kém ở trường; sau đó ông đã học tốt.
1892	15	Thương tích ở đầu hoặc cột sống khi bị bóng chày va trúng trên sân chơi có thể đã khiến các năng lực thông linh của ông biểu hiện.
1893	16	Bỏ học sau lớp 8 để giúp đỡ gia đình, làm việc một năm cho một người chú trên một trang trại. Đã ở cùng bà ngoại khi bà qua đời. Bắt đầu dạy học trường Chủ Nhật, khao khát trở thành một mục sư.
1894	17	Bỏ việc ở trang trại, chuyển đến thị trấn, nhận việc tại Hopper's Bookstore.
1895	18	Gặp Gertrude Evans, bắt đầu hẹn hò với cô ấy—bạn gái gắn bó đầu tiên của ông. Gặp Dwight L. Moody, và các nhà truyền giáo khác.
1896	19	Bị sa thải tại hiệu sách, làm nhân viên bán hàng ở các cửa hàng khác.

1897	20	Đính hôn với Gertrude, 16 tuổi, vài ngày trước khi tròn 20 tuổi, không ấn định ngày cưới.
1898	21	Nhận công việc ở Louisville cho đại lý bán buôn sách để kiếm thêm thu nhập. Tham gia vào công việc của Christian Endeavor tại đó, được bầu làm chủ tịch của Glad Helpers Society, tổ chức đi thăm các nhà tù và bệnh viện.
1899	22	Về nhà vào dịp Giáng sinh, quyết định ở lại Hopkinsville.
1900	23	Nhận công việc với cha với tư cách là đại lý bảo hiểm lưu động cho đến khi mất tiếng; bác sĩ không thể chữa khỏi chứng mất tiếng cho ông; nhận công việc trong xưởng ảnh Hopkinsville.
1901	24	Được một nhà ảo thuật-thôi miên thôi miên, người đã làm giọng nói của ông hồi phục tạm thời; điều này kết nối Edgar với thôi miên và dẫn đến các thí nghiệm với Al Layne về việc thực hiện các phiên đọc xuất thần cho chính mình, điều này chữa khỏi chứng mất tiếng của ông, và dẫn đến các phiên đọc cho người khác.
1902	25	Nhận công việc trong một hiệu sách ở Bowling Green, Ky., cách đó 30 dặm. Trở về Hopkinsville để thực hiện phiên đọc chữa khỏi bệnh cho Aime Dietrich—"trường hợp phép màu" đầu tiên—sau khi các chuyên gia không thể làm gì cho đứa trẻ.
1903	26	Kết hôn với Gertrude, 22 tuổi, trong một đám cưới vào tháng Sáu tại nhà gia đình cô. Đôi vợ chồng mới cưới bắt đầu cuộc sống hôn nhân trong một ngôi nhà cho thuê phòng ở Bowling Green.

1904	27	Hợp tác mua Hợp tác mua studio ảnh ở Bowling Green.
1905	28	Về quê đọc sách cho nhà thầu nổi tiếng George Dalton, người bị gãy chân trong một tai nạn trên công trường xây dựng.
1906	29	Hội y tế Bowling Green quan sát buổi đọc, cắm ghim vào Edgar. Cayce Studio bị lửa thiêu rụi, để lại cho ông món nợ chồng chất.
1907	30	Mất ý thức, bị tuyên bố đã chết, hồi phục. Con đầu lòng sinh ra, được đặt tên là Hugh Lynn theo tên các anh trai của Gertrude.
1908	31	Đến Lexington, Ky., để đọc sách cho một phụ nữ bị bệnh, gặp David Kahn, người lúc đó 15 tuổi và định mệnh trở thành người bạn và đồng sự trọn đời.
1909	32	Nhận công việc nhiếp ảnh gia ở Gadsden, Alabama.
1910	33	Bài báo của Tiến sĩ Ketchum về Cayce được đọc tại hội y tế Boston, kích hoạt sự công khai quốc gia đầu tiên trong một bài báo trên tờ *Sunday New York Times*, sau đó là các câu chuyện trên dịch vụ dây chuyền trên toàn trở lại Hopkinsville, hợp đồng với Ketchum cho các buổi đọc, điều hành studio ảnh riêng.
1911	34	Công khai trên *Chicago Examiner*, thăm Chicago; Gertrude sinh đứa con thứ hai

		con trai, Milton Porter, người qua đời vì ho gà. Gertrude mắc bệnh lao, tình trạng được bác sĩ coi là vô vọng. Bà yêu cầu một buổi đọc và ghi nhận quyền năng của chồng bà trong phép màu cứu sống bà. Đây là một trải nghiệm mang tính bước ngoặt, sau đó ông trở nên tự tin hơn vào khả năng thông linh và sẵn sàng mạo hiểm cố gắng giúp đỡ người khác hơn.
1912	35	Tiến sĩ Hugo Munsterburg của Harvard điều tra Cayce. Edgar phát hiện Ketchum lạm dụng các buổi đọc vì lợi ích tài chính. Phá vỡ hợp đồng, chuyển đến Selma, Alabama, mở studio ảnh Cayce Art Co.
1914	37	Con trai Hugh Lynn, 6 tuổi, suýt mù trong một tai nạn bột đèn flash studio. Thị lực của cậu bé được cứu sau khi buổi đọc đề xuất cách điều trị bất thường.
1918	41	Đứa con thứ ba, Edgar Evans Cayce, ra đời.
1919	42	Được gọi đến Washington để thực hiện buổi đọc cho một người "có thẩm quyền cao", dẫn đến suy đoán rằng đó là dành cho Tổng thống Wilson sau khi ông bị đột quỵ; được biên tập viên một tờ báo Texas yêu cầu thực hiện buổi đọc về triển vọng dầu mỏ; kết luận rằng việc khoan dầu thăm dò có thể gây quỹ cho bệnh viện. Đi đến Texas với Kahn.

1920	43	Thành lập Cayce Petroleum Co. tại Johnson County, Texas. Trở lại Washington để thực hiện một buổi đọc khác cho một nhân vật có thẩm quyền không xác định.
1921	44	Khoan trên các hợp đồng thuê dầu khí tại San Seba, Tex., không tìm thấy dầu.
1922	45	Gertrude và các con trai trải qua mùa đông với mẹ cô ấy trong khi Edgar, người đã xa nhà gần 3 năm, trú đông tại Birmingham, Ala., thuyết trình, thực hiện các buổi đọc, du hành đến Denver, Chicago, Dayton, thuyết trình, tìm kiếm quỹ cho bệnh viện.
1923	46	Trở về Selma, thuê thư ký Gladys Davis; chuyển đến Dayton để làm việc như một nhà thông linh toàn thời gian, cố gắng thành lập Cayce Psychic Research Institute; thực hiện những buổi đọc đầu tiên có đề cập đến các tiền kiếp. Điều này đưa ông vào một chiều kích hoàn toàn mới, siêu hình. Gia đình Cayce như chết đói trong khi ông xây dựng tệp khách hàng khi làm việc như một nhà thông linh.
1924	47	Edgar gặp người môi giới chứng khoán New York là Morton Blumenthal, lên kế hoạch cho một tổ chức quốc gia.
1925	48	Gia đình Cayce đến thăm New York với tư cách là khách của Blumenthal; chuyển đến Virginia Beach.

1926	49	Mẹ của Edgar qua đời.
1927	50	Cayce và Blumenthal thành lập National Assn. of Investigators, bắt đầu xây dựng Cayce Hospital tại Virginia Beach.
1928	51	Cayce Hospital được khánh thành; việc thành lập một trường đại học được thảo luận.
1929	52	Cayce Hospital mở cửa, có một năm đầu tiên thành công. Các kế hoạch cho Atlantic University được phát triển.
1930	53	Trường Đại học mở cửa, sử dụng các khách sạn ven biển làm phòng học.
1931	54	Bệnh viện đóng cửa vào tháng Hai, trường đại học vào tháng Mười Hai; National Association of Investigators giải thể, Edgar thất vọng. Một cuộc họp của những người theo dõi trung thành thành lập Association for Research & Enlightenment, được cấp phép bởi Commonwealth of Virginia. Nhóm nghiên cứu Search for God đầu tiên được thành lập tại Norfolk, Va.; Edgar, Gertrude, Gladys bị bắt tại New York, cáo buộc bói toán được bác bỏ bởi thẩm phán.
1932	55	Đưa ra các lời đoán không thuyết phục trong vụ án bắt cóc Lindbergh. Cayces chuyển đến ngôi nhà Arctic Crescent tại Va. Beach. A.R.E. Congress đầu tiên họp tại đó.

1935	58	Edgar, Gertrude, Gladys, Hugh Lynn bị bắt ở Detroit khi đang thực hiện buổi đọc cho một trẻ em; Edgar bị kết tội hành nghề y không giấy phép, được tha tù treo; ốm đau một thời gian; có giấc mơ sống ở Nebraska, như một vùng ven biển, vào năm 2100.
1939	62	Tom Sugrue đau ốm đến sống với gia đình nhà Cayce, tìm kiếm sự giúp đỡ. Phỏng vấn gia đình cho tiểu sử Cayce *There Is a River*.
1940	63	Con trai út Edgar Evans bị động viên vào quân đội.
1941	64	Hugh Lynn kết hôn với Sally Taylor.
1942	65	Cháu nội đầu tiên của Edgar, Charles Thomas Cayce, chào đời; buổi đọc cho biết anh là sự tái sinh của ông cố nội, Thomas Jefferson Cayce.
1943	66	Tiểu sử *There Is a River* được xuất bản. Hugh Lynn, quản lý của A.R.E., bị động viên vào quân đội; được phái đến Châu Âu. Bài báo trên tạp chí *Coronet* về Cayce mang lại lại cơn lũ thư từ. Những người lo lắng về những thanh niên trong quân đội viết thư và gửi tiền cho các buổi đọc; Cayce thực hiện nhiều hơn mức ông nên làm.
1944	67	Edgar ngã quỵ, bị đột quỵ gây liệt, tạm ngưng các buổi đọc.

1945	67	Qua đời vào ngày 3 tháng 1; Gertrude qua đời vào ngày 1 tháng 4; cả hai được an táng tại Hopkinsville. Hopkinsville.
1946		Hugh Lynn trở về từ chiến tranh để bắt đầu xây dựng Association for Research & Enlightenment thành tổ chức quốc tế như hiện nay.
1948		Edgar Cayce Foundation được cấp hiến chương.
1967		*The Sleeping Prophet* được xuất bản, trở thành sách bán chạy nhất; số lượng thành viên A.R.E. tăng gấp đôi.
1970		Dave Kahn xuất bản *My Life with Edgar Cayce*.
1976		Charles Thomas Cayce kế nhiệm Hugh Lynn làm chủ tịch A.R.E.; Hugh Lynn trở thành chủ tịch hội đồng quản trị.
1982		Hugh Lynn Cayce qua đời.
1984		A.R.E. ra mắt tạp chí *Venture Inward*.
1985		Atlantic University được kích hoạt lại với tư cách là trường sau đại học về nghiên cứu xuyên cá nhân.
1986		Gladys Davis qua đời.
1987		A.R.E. thành lập Reilly School of Massotherapy.
1988		*Hugh Lynn Cayce: About My Father's Business*, một cuốn tiểu sử, được xuất bản.
1989		*A Seer Out of Season*, cuộc đời của Edgar Cayce, được xuất bản.
1993		Các bài đọc của Edgar Cayce được máy tính hóa, phátih rộng rãi đến công chúng trên đĩa CD-ROM. phán tiần một.

PART I

My Experiences—Những Trải Nghiệm của Tôi

1

'Old Man'—'Ông Già'

I was born on a farm in south Christian County, Kentucky, Sunday afternoon, March 18, 1877. My father described me in this way:

Tôi sinh ra trên một trang trại ở miền nam Hạt Christian, Kentucky, chiều Chủ nhật, ngày 18 tháng 3 năm 1877. Cha tôi đã mô tả tôi như sau:

He was unusually fine looking, large brown eyes, fat rosy cheeks, very bright and cheerful expression showing joy and happiness in his very early life. He was very healthy, strong and active, and with his happy and cheerful disposition, even as a baby, was more interesting to be with than he was a care. He was never a crying baby but reasonably quiet. I recall only two occasions on which he cried unceasingly for any period of time, and nothing his mother or I could think to do seemed to relieve or quiet him. But finally the cause of his crying was discovered by his mother. She had noticed that one of his little hands was swollen. His hands were very fat, and in dressing him a very fine thread had caught between his thumb and index finger and was drawn so tight that it had caused the hand to swell; and the more it would swell the more painful it became and the more the child would cry until both his mother and I were in tears. But when she located the cause and clipped the thread, the child was soon quiet and asleep again. He was about six weeks or two months old at the time.

Nó trông rất kháu khỉnh, đôi mắt nâu to, má hồng hào, vẻ mặt rất tươi tắn và vui vẻ biểu lộ niềm hoan hỉ ngay từ buổi đầu đời. Nó rất khỏe mạnh, cường tráng và hoạt bát, và với tính khí vui tươi, dễ mến, ngay cả khi còn là đứa bé, nó gây hứng thú khi ở bên hơn là gây phiền lụy. Nó không phải đứa trẻ hay khóc mà tương đối trầm tĩnh. Tôi chỉ nhớ có hai lần nó khóc không ngừng trong một khoảng thời gian, và chẳng có gì mẹ nó hay tôi nghĩ ra làm lại khiến nó dịu đi hay nín khóc. Mãi đến khi mẹ nó khám phá ra nguyên nhân. Bà để ý thấy một bàn tay nhỏ của nó bị sưng. Tay nó rất mũm mĩm, và khi mặc quần áo cho nó, một sợi chỉ cực mảnh đã mắc vào giữa ngón cái và ngón trỏ, siết chặt đến nỗi làm bàn tay sưng lên; và càng sưng thì càng đau, và đứa trẻ càng khóc đến nỗi cả mẹ nó lẫn tôi đều ứa nước mắt. Nhưng khi bà tìm được nguyên nhân và cắt sợi chỉ đi, đứa bé liền dịu lại và ngủ trở lại. Lúc đó nó chừng sáu tuần đến hai tháng tuổi.

A few months after that, one night after everyone had retired he began to be restless and soon commenced to cry. He seemed to be in

Vài tháng sau, một đêm sau khi mọi người đã đi ngủ, nó bắt đầu bứt rứt và chẳng bao lâu thì khóc. Nó có vẻ rất đau và mẹ nó cởi hết quần

great pain and his mother stripped all his clothing and dressed him several times trying to locate the trouble but could find nothing wrong. She then commenced to doctor him, giving him every thing we could think would give him some relief, but the child continued to cry. The middle of the night came and went and the boy continued to cry. Then there was a knock on the door. It was one of the colored women on the farm. "Miss Carrie," she said, "I think I know what's the matter with your baby."

áo, mặc lại mấy lần để tìm chỗ trục trặc nhưng không thấy gì bất thường. Rồi bà bắt đầu chữa cho nó, cho nó uống mọi thứ chúng tôi nghĩ có thể làm dịu, nhưng đứa bé vẫn khóc. Nửa đêm trôi qua mà thằng bé vẫn khóc. Rồi có tiếng gõ cửa. Đó là một người phụ nữ da màu ở trang trại. "Cô Carrie," bà nói, "tôi nghĩ tôi biết con cô bị gì."

"Well, Emily, I wish you would tell me because I am almost wild and have done everything for him I can think of and nothing seems to help him."

"Emily này, tôi mong chị nói cho tôi vì tôi sắp phát điên, đã làm mọi thứ có thể nghĩ ra mà vẫn chẳng giúp được nó."

The child was still crying. Emily had her corncob pipe in her mouth smoking and came and sat by my mother near the child's feet. Puffing away on her strong pipe and drawing her mouth full of smoke, she unfolded the clothes off the baby's feet and puffed the smoke against the bottom of his little feet. Drawing the smoke again and again, she repeated puffing it on the baby's feet three or four more times until the child was easy and closed his little eyes again in quiet sleep. After she went home, he continued to sleep peacefully until morning and I don't think was ever troubled with colic again.

Đứa bé vẫn khóc. Emily ngậm tẩu lõi bắp trên miệng, rít thuốc, đến ngồi bên mẹ tôi gần chân đứa trẻ. Phả khói từ chiếc tẩu đậm vị và rít đầy khói vào miệng, bà mở quần áo nơi bàn chân đứa bé và phà khói vào gan bàn chân nhỏ xíu. Rít khói hết lần này đến lần khác, bà lặp lại việc phà khói lên chân đứa bé ba bốn lần cho đến khi nó dịu đi và khép mắt ngủ yên. Sau khi bà về, nó vẫn ngủ yên đến sáng và tôi không nhớ nó còn bị đau quặn bụng lần nào nữa.

As a baby, as a child, as a small boy, and as a lad, Edgar was always good humored, pleasant, and entertaining. He was quiet but seemed to know always just what he wanted to say. He was a real boy in his likes and dislikes, and very early he became tired of his little dresses, so his mother put pants on him by the time he was eighteen months old. After that he was more ready to travel around and go places and meet people. He would follow me about the house and almost always accompany me when I left home to go about the neighborhood or go to town. He was not a giggler, nor a titterer and not boisterous. Before he could talk, when anyone came in the

Khi còn là đứa bé, là trẻ nhỏ, là cậu bé, và là chàng trai, Edgar luôn vui tính, dễ thương và cuốn hút. Nó trầm tĩnh nhưng dường như lúc nào cũng biết mình muốn nói gì. Nó là "cậu con trai thật thà" trong những cái thích và không thích, và rất sớm nó đã chán những chiếc váy nhỏ, nên mẹ nó cho mặc quần vào lúc mười tám tháng tuổi. Từ đó nó sẵn sàng đi đây đó và gặp gỡ, làm quen hơn. Nó thường theo tôi khắp nhà và hầu như luôn đi cùng tôi khi tôi rời nhà để qua lại xóm giềng hay đi thị trấn. Nó không hay khúc khích, cũng chẳng tủm tỉm hay ồn ào. Trước khi biết nói, hễ có ai vào phòng là nó cho họ biết sự hiện diện của mình bằng một tiếng ê a, một tiếng gừ vui vẻ, hay một cú nhún

room with him he would let them know he was present with a coo, a jolly grunt, or a little jump or sudden spring, throwing his little hands and feet and letting known his joy. And after he was talking he almost always had something pleasant to say to everyone he met. Very early he seemed to know everyone, no one was a stranger to him; and as soon as he could, which was reasonably early, he was ready to talk to any and everyone he met.

nhảy bất chợt, tung đôi tay đôi chân nhỏ, biểu lộ niềm hoan hỉ. Và sau khi biết nói, nó gần như luôn có điều dễ mến để nói với mọi người gặp gỡ. Rất sớm nó dường như biết mọi người, chẳng ai xa lạ với nó; và ngay khi có thể, mà là rất sớm, nó sẵn sàng trò chuyện với bất kỳ ai nó gặp.

One day, before he could walk, I came in for lunch and talked to the child and his mother for a few minutes before leaving to go to the store that I operated. It was raining very hard, and pretty soon his mother heard the baby cry. She found him trying to follow me to the store. He had crawled to the edge of the porch and fell off, landing flat on his back with his little face turned up and the rain falling so fast that he was tossing his head from side to side, kicking and trying to get out of the way of the water, but to no avail. He showed great gratitude when his mother picked him up and dressed him in dry clothes.

Một hôm, trước khi nó biết đi, tôi về ăn trưa và chuyện trò với đứa bé và mẹ nó vài phút trước khi rời đi đến cửa hiệu tôi trông coi. Trời mưa rất to, và chẳng bao lâu mẹ nó nghe tiếng nó khóc. Bà thấy nó đang cố bò theo tôi đến cửa hiệu. Nó đã bò đến mé hiên và rơi xuống, nằm ngửa, mặt ngửa lên, mưa rơi xối xả đến nỗi nó cứ lắc đầu qua lại, đạp chân cố tránh dòng nước mà vô ích. Nó tỏ ra biết ơn lắm khi mẹ bế lên và thay quần áo khô.

He would never awaken in a bad humor unless there was really something out of the ordinary or cry unless there was something really wrong. And if there was, he would quickly let someone know, and even then almost invariably with some question to ask or some suggestion concerning activities of the day past or the approaching day. Always truly intelligent questions, as though he must understand things. Once he started an investigation, he would usually complete it to his own satisfaction before giving it up. It was not advisable to try to deceive him or even jokingly throw him off by giving him some elusive answer to any question he might ask for such answers never seemed to satisfy him, especially if it was something he could not understand. Usually a plain and truthful answer proved to be best. If the question was evaded, he would investigate further. On one occasion his aunt came into the room where he was, bringing a tall jar of cream to sit by the

Nó chẳng bao giờ thức dậy trong tâm trạng xấu trừ khi có điều gì thật bất thường, hoặc khóc trừ khi thật sự có chuyện không ổn. Và hễ có chuyện, nó liền cho ai đó biết, và ngay cả khi ấy cũng hầu như luôn kèm theo một câu hỏi hay một gợi ý về những hoạt động của ngày đã qua hay ngày sắp đến. Luôn là những câu hỏi thực sự thông minh, như thể nó nhất thiết phải hiểu cho ra sự việc. Một khi đã bắt đầu tìm hiểu, nó thường theo đến cùng cho thỏa mãn rồi mới thôi. Không nên tìm cách đánh lừa nó hay đùa cợt bằng những câu trả lời đánh đố cho bất kỳ câu hỏi nào nó nêu, vì những câu như thế chẳng bao giờ làm nó hài lòng, nhất là nếu đó là điều nó chưa hiểu. Thường thì một câu trả lời giản dị và chân thật tỏ ra tốt nhất. Nếu lảng tránh, nó sẽ tiếp tục điều tra. Có lần cô nó vào phòng, mang theo một chiếc hũ cao đầy kem sữa để bên lò sưởi. Nó hỏi đó là gì, và cô nó láu lỉnh nói, "Đó là để bắt mấy đứa hay tò mò, tốt hơn là cháu đừng đụng vào." Nó nhìn cô dò xét nhưng không nói gì thêm lúc ấy, nhưng hai

fire. He asked her what it was, and she looked at him cunningly and said, "It's to catch meddlers and you had better let it alone." He looked at her inquisitively but said nothing more to her then, but twenty-five or thirty minutes later she returned to the room and Edgar had started his investigation and had turned the jar of cream over, spilling it over the floor, seeing what it was. And he had gotten the broom and was spreading the cream thoroughly over the carpet, trying to sweep it up. His aunt realized she was at fault and said but very little to him, but laughingly told his mother, explaining to her how it all happened. So she too realized the child was not to blame and only told him his aunt was joking with him and he had wasted her jar of cream, which meant little to him at the time. Even with his investigative mind and spirit, he was not meddlesome and ordinarily when one put anything down before him and told him not to bother it, saying nothing more, he would not touch whatever it might be. But it was the wrong thing to do, trying to tempt him, pretending there was something curious or not understandable that you were placing in the room. He would find out, or know why he couldn't.

mươi lăm hay ba mươi phút sau khi cô quay lại phòng thì Edgar đã bắt tay vào cuộc "điều tra" và đã lật đổ chiếc hũ kem sữa, làm đổ tràn ra sàn để xem đó là gì. Và nó lấy chổi ra cố quét, nhưng thực ra là quét kem ra khắp tấm thảm, cố gom lại. Cô nó nhận ra mình có lỗi và chỉ nói với nó rất ít, rồi cười kể lại với mẹ nó, giải thích vì sao xảy ra cơ sự. Mẹ nó cũng hiểu đứa trẻ không có lỗi và chỉ dặn nó rằng cô trêu đấy và nó đã làm đổ hũ kem, điều này lúc ấy chẳng có nghĩa gì với nó. Dẫu có óc điều tra và tinh thần tìm hiểu, nó không phải đứa hay tọc mạch, và thông thường khi ai đó đặt thứ gì trước mặt nó và dặn đừng đụng vào, chỉ vậy thôi, nó sẽ không chạm đến, bất kể đó là gì. Nhưng việc làm sai là cố cám dỗ nó, giả vờ rằng có thứ gì bí ẩn hay khó hiểu được đưa vào phòng. Nó sẽ tìm cho ra, hoặc biết vì sao mình không thể.

About this time a young bachelor medical doctor began to take his meals with us. He had never allowed a child to eat with him at the table before and modestly protested when he learned that Edgar was going to eat at the table. We gave him to understand that the child would not interfere with him and that Ned, the eleven-year-old boy his mother had hired to look after Edgar, would take care of him. The doctor soon became reconciled and he and Edgar soon became good friends and were very entertaining to one another. The doctor, who as a rule was not fond of children, was so tickled that he laughed profusely at Edgar's mannerisms and said he was "the best and most interesting child he ever saw." It was he who first called him the "old man." That nickname was soon taken up by most of his

Khoảng thời gian này, một bác sĩ trẻ độc thân bắt đầu đến dùng bữa tại nhà chúng tôi. Ông chưa từng để một đứa trẻ ăn cùng bàn với ông trước đó và e dè phản đối khi biết Edgar sẽ ngồi vào bàn. Chúng tôi cho ông hiểu rằng đứa bé sẽ không làm phiền ông và rằng Ned, cậu bé mười một tuổi mà mẹ nó thuê trông chừng Edgar, sẽ lo liệu. Chẳng bao lâu bác sĩ đã thấy ổn và ông cùng Edgar nhanh chóng trở thành bạn bè, đem lại nhiều thú vị cho nhau. Vị bác sĩ, vốn không mấy thích trẻ con, bật cười giòn giã trước những kiểu cách của Edgar và nói nó là "đứa trẻ hay nhất và thú vị nhất ông từng thấy." Chính ông là người đầu tiên gọi nó là "ông già". Biệt danh ấy sớm được đa số cậu, chú của nó và nhiều người quen gọi một cách trìu mến—"Ông Già".1

uncles and many acquaintances who very fondly called him "Old Man."[1]

My earliest remembrance is of accompanying my mother to church. Just how old I was I have no idea. Among my earliest recollections are the conversations I had with my grandfather, Thomas Jefferson Cayce, who, to me, was a most wonderful man.

Ký ức sớm nhất của tôi là theo mẹ đi nhà thờ. Tôi không biết khi ấy mình bao nhiêu tuổi. Trong số những ký ức ban sơ nhất là những cuộc chuyện trò với ông nội tôi, Thomas Jefferson Cayce, người theo tôi là một con người tuyệt diệu.

Edgar was particularly fond of his grandparents and, before he was eighteen months old, would visit them for several days at a time. When they came to visit us, he often went home with them. They were both very fond of him and very glad to have him with them. Naturally, he was a very great pleasure to them. While he was so young his grandfather would take him in his arms when they retired and sleep with him in his arms until Edgar got too restless or too warm. Then his grandfather would place him between the two of them. When Edgar woke up in the night, he would run his little hands over the face of the person he was turned toward. If it was smooth, he would turn completely over and run his hands over the face of the other person, his grandfather, and feel his beard and then nestle down by his side or be taken into his arms again and soon drop off to sleep. He was particularly fond of his grandmother but had gotten into the habit of going to sleep in his grandfather's arms, and I suppose he felt that was where he should be when he woke up. If his grandfather was not there, he would immediately begin an investigation.

Edgar đặc biệt yêu quý ông bà, và trước khi được mười tám tháng tuổi, nó đã thường ở với họ vài ngày liền. Khi ông bà đến thăm chúng tôi, nó thường theo họ về nhà. Cả hai đều rất thương nó và rất vui được có nó bên mình. Dĩ nhiên, nó là niềm vui lớn với họ. Khi nó còn nhỏ như vậy, ông nội bồng nó trên tay khi đi ngủ và ôm nó cho đến khi Edgar trở nên quá hiếu động hay quá nóng. Khi ấy ông đặt nó nằm giữa hai ông bà. Khi Edgar thức dậy trong đêm, nó sẽ sờ tay nhỏ lên mặt người nằm phía mình quay sang. Nếu thấy trơn láng, nó sẽ lăn hẳn sang và sờ mặt người nằm bên kia, ông nội, và nhận ra bộ râu, rồi nép mình bên ông hoặc được ông bế lên, và chẳng mấy chốc ngủ thiếp đi. Nó đặc biệt yêu bà nội nhưng đã quen ngủ trong vòng tay ông, và tôi nghĩ nó cảm thấy đó là nơi nó nên ở khi tỉnh giấc. Nếu không thấy ông, nó liền bắt đầu "điều tra".

I remember riding horseback with my grandfather several times when I sat in front, long before I was big enough to ride behind him. On a number of occasions I saw him do some very unusual things that I have since learned many people attribute to the working of discarnate spirits. I heard people in conversation from time to time ask him to

Tôi nhớ đã nhiều lần cưỡi ngựa với ông nội khi tôi còn ngồi phía trước, rất lâu trước khi đủ lớn để ngồi phía sau ông. Đã nhiều lần tôi thấy ông làm những điều rất khác thường mà về sau tôi biết nhiều người quy cho tác động của các vong linh. Từng lúc nghe người ta nói chuyện, tôi thấy họ mời ông dự một dạng cuộc họp nào đó. Tôi không biết mục

be present at some sort of meeting. I did not know the purposes of these meetings. I also saw him move tables and other articles, apparently without any contact with the objects themselves. On such occasions he would say, “I don’t know what the power is, but don’t fool with it.”

đích của các cuộc họp ấy. Tôi cũng thấy ông di chuyển bàn ghế và những vật khác, dường như không hề chạm vào những vật đó. Trong các dịp như thế, ông thường nói, “Tôi không biết đó là năng lực gì, nhưng đừng đùa với nó.”

The most impressive incident in connection with my grandfather was his death, on June 8, 1881. He was drowned in a pond at the old home place, and I was possibly the only one who saw him go to his death. I had been riding behind him on the horse when he first entered the pond. He returned to the shore and let me off before entering the pond again. I saw the horse throw him, and as the girth broke he disappeared under the water.

Sự kiện gây ấn tượng nhất liên quan đến ông nội tôi là cái chết của ông, ngày 8 tháng 6, 1881. Ông bị chết đuối trong một ao ở nhà cũ, và có lẽ tôi là người duy nhất nhìn thấy ông đi đến cái chết. Tôi ngồi sau lưng ông trên lưng ngựa khi ông lần đầu đưa ngựa xuống ao. Ông quay lên bờ và cho tôi xuống trước khi cho ngựa xuống nước lần nữa. Tôi thấy con ngựa hất ông xuống, và khi đai yên đứt, ông chìm hẳn dưới nước.

I was only four when my grandfather was drowned, and I often wonder just what effect these associations of thought have had upon my mental being or my activities in this life.

Khi ông nội bị chết đuối, tôi mới bốn tuổi, và tôi thường tự hỏi chuỗi liên tưởng ấy đã tác động thế nào lên bản thể tinh thần hay các hoạt động của tôi trong kiếp này.

As a child, Edgar was not as fond of playing in water as some children, and really he would avoid water especially when it was cold. And if he could get to the breakfast table without washing his hands and face, he would do so. He was truthful about it and would not tell a falsehood, and if his mother asked him after he had attempted to avoid washing up even if he had taken his seat, he would do it without any grumbling. He just hated water or hated to bathe his face in cold water especially. It may have been his experience of falling off the porch when the water poured so fast into his face and he couldn’t get out of the way.

Lúc còn nhỏ, Edgar không thích chơi dưới nước như một số đứa trẻ khác, và thật ra y luôn tránh nước, nhất là khi nước lạnh. Và nếu có thể lẻn vào bàn ăn sáng mà không rửa tay rửa mặt, y sẽ làm thế. Y thành thật về chuyện đó và không nói dối; nếu mẹ y hỏi sau khi y đã tìm cách tránh rửa ráy, dù đã ngồi vào chỗ, y vẫn sẽ đi rửa mà không càu nhàu. Y chỉ ghét nước, nhất là ghét dầm mặt trong nước lạnh. Có lẽ vì lần rơi khỏi hiên nhà khi nước tạt ào ạt vào mặt khiến y không kịp né tránh.

The store I operated was not far from the house and Edgar was a frequent visitor even before he could walk much. He would get Ned to bring him over, not just for the trip but he would know what he wanted. There was a complete stock of goods in almost every line, including choice eatables. He soon learned which

Cửa hàng tôi trông coi không xa nhà và Edgar là khách lui tới thường xuyên ngay cả trước khi y biết đi nhiều. Y nhờ Ned bế y sang, không chỉ để đi chơi mà y còn biết rõ mình muốn gì. Cửa hàng có đủ loại hàng hoá, gồm cả những thức ăn ngon. Chẳng bao lâu y đã học được món nào để phòng nào, vì có nhiều bộ phận khác nhau;

merchandise was kept in which rooms, as there were several departments, and when he came into the store if the door to that room was closed he would knock or have the boy knock. He would walk in or be carried in after the door was opened and immediately call for what he wanted almost like the grownups did. Almost everyone who came to the store knew Edgar and always made a great fuss over him. He also knew almost everyone who came to the store, so there was not much time lost before a conversation was started. Occasionally he would address the crowd, not in a boastful way, but in a mild, gentle, pleasant way. In that way he would amuse those present for some time with his sober, matter-of-fact manner. He was the most universally admired and loved child I have ever known. He was very generous and thoughtful of others, even as a child, and very liberal with everyone. It was very rare for him to ever hold anything back.

và khi vào cửa hàng nếu cửa phòng đó đóng, y sẽ gõ hoặc bảo cậu bé gõ. Khi cửa mở, y đi vào hoặc được bế vào và lập tức gọi món mình muốn gần như người lớn. Hầu như ai đến cửa hàng cũng biết Edgar và luôn quý mến y. Y cũng biết gần như mọi người đến cửa hàng, nên chẳng mấy chốc là có chuyện để trò chuyện. Thỉnh thoảng y nói với đám đông, không phải kiểu khoe khoang mà rất dịu dàng, nhu hoà, dễ mến. Bằng cách ấy y khiến mọi người vui thích một lúc lâu bằng vẻ điềm tĩnh, thực tế của mình. Y là đứa trẻ được ngưỡng mộ và yêu mến rộng rãi nhất mà tôi từng biết. Ngay từ nhỏ, y đã rất rộng lượng và nghĩ cho người khác, và rất phóng khoáng với mọi người. Hiếm khi y giữ lại cho riêng mình bất cứ điều gì.

Many visitors and customers would occasionally take lunch at the store if they happened to be there when they were disposed to eat. Edgar often visited the store several times a day, and often would come in when many others were there. Many times someone would ask him to have lunch with them. If not, he would order and ask one or more people to have lunch with him. Either way there was rarely ever a refusal. Others often invited him more to hear him talk than for any other reason.

Nhiều khách và người mua thỉnh thoảng ăn trưa tại cửa hàng nếu đúng lúc họ muốn dùng bữa. Edgar thường ghé cửa hàng nhiều lần một ngày, và thường vào lúc có nhiều người. Nhiều lần có người mời y ăn trưa cùng. Nếu không ai mời, y sẽ gọi món và mời một hay vài người ăn với mình. Dù thế nào cũng hiếm khi ai từ chối. Người ta mời y nhiều khi để nghe y trò chuyện hơn là vì lý do nào khác.

In his childhood days it was very rare for him to reply to any remark by anyone, especially if there were several people present. But usually if an unusual remark was made, he would gaze at that person with an assured, pleasant look and express his difference of opinion on his face. The expression on his face would be plain but gentle and kind.

Thời thơ ấu, rất hiếm khi y đáp lại lời nhận xét của ai, nhất là khi có nhiều người hiện diện. Nhưng thường nếu có ai nói điều khác thường, y sẽ nhìn người đó với ánh mắt tự tin, dễ mến và biểu lộ sự bất đồng quan điểm trên nét mặt. Vẻ mặt y rõ ràng nhưng dịu dàng và nhân hậu.

As a small child he would occasionally come in and have Ned set him on the counter out of everyone's way and sit there just listening and watching the crowd for an hour or more,

Khi còn rất nhỏ, thỉnh thoảng y vào cửa hàng và bảo Ned đặt y ngồi lên quầy để tránh vướng lối mọi người; y ngồi đó chỉ lắng nghe và quan sát đám đông suốt hàng giờ, chẳng nói với ai

saying nothing to anyone unless someone started a conversation with him. Finally, he would have someone lift him down and he would go back to the house to his mother. Quite often he would hear or see something that he would speak of after returning home.

nếu không ai bắt chuyện. Cuối cùng, y nhờ ai đó bế xuống và quay về nhà với mẹ. Khá thường xuyên y nghe hoặc thấy điều gì đó mà sau khi về nhà y sẽ kể lại.

As a child I loved to be alone a great deal, and quite often had playmates that others, coming upon the scene and hearing the conversation, claimed did not exist.

Lúc còn nhỏ, tôi rất thích ở một mình, và khá thường có những bạn chơi mà người khác, khi tình cờ bắt gặp và nghe câu chuyện, lại bảo là không tồn tại.

One day when I was about nine years old my aunt asked me, "Come, Eddie. Don't you wish to help Auntie gather some greens for dinner? I think I saw some lovely wild mustard, as I came through the field from Uncle Jim's the other evening." As we went through the lot by the barn, where many unusual things had happened to me—or so I thought—I began to tell my aunt about them.

Một ngày kia, khi tôi khoảng chín tuổi, dì tôi hỏi: "Lại đây, Eddie. Con có muốn giúp Dì hái ít rau dại cho bữa tối không? Dì nghĩ tối hôm kia khi đi ngang cánh đồng từ nhà Bác Jim về, dì thấy ít cải vàng dại rất đẹp." Khi chúng tôi đi qua khoảnh đất cạnh chuồng bò, nơi nhiều chuyện lạ đã xảy đến với tôi—ít ra tôi nghĩ thế—tôi bắt đầu kể cho dì nghe.

"Auntie, I love to play in that barn, I have lots of fun there!"

"Dì ơi, con thích chơi trong cái chuồng đó lắm, ở đó con vui lắm!"

"Fun?" asked my aunt. "What's fun? You are not old enough to know what fun is, are you? What is so funny about the old barn?"

"Vui ư?" dì tôi hỏi. "Vui là gì? Con chưa đủ lớn để biết thế nào là vui đâu, phải không? Có gì mà buồn cười ở cái chuồng cũ đó?"

"Well," I said, "that is where Grandpa used to keep his tobacco that he got so much money for. There is the old beam they used to prize[2] the tobacco with. It is fun to go there and see the pole go up and down, and hear someone cry, 'Up! Down! Up! Down! Up! Down!' And there is a blue jay with a nest there; I saw her building it this morning. And there is one speckled egg in the nest already. I saw a wren also, looking at the horn Grandpa used to call the boys from the field with."

"Tại," tôi nói, "đó là nơi Ông ngày xưa cất thuốc lá mà Ông bán được nhiều tiền. Kia là cái đòn bẩy cũ họ dùng để nén2 thuốc lá. Vui lắm, vào đó nhìn cái sào nhấc lên hạ xuống, và nghe ai đó hô, 'Lên! Xuống! Lên! Xuống! Lên! Xuống!' Với lại có con giẻ cùi xanh làm tổ ở đó; sáng nay con thấy nó đang xây. Và đã có một quả trứng lốm đốm trong tổ rồi. Con còn thấy một con tiểu miêu nữa, nó đang ngắm cái kèn mà Ông dùng để gọi các cậu từ ngoài đồng về."

"But," said my aunt, "they haven't prized tobacco there in a long time, and you never saw tobacco prized anyway, I'm sure."

"Nhưng," dì tôi nói, "lâu rồi họ không nén thuốc lá ở đó, và dì chắc con chưa bao giờ thấy ai nén thuốc lá cả."

"Yes, I have!" I said. "I see Grandpa there every day when I go there to play, and

"Có chứ, con thấy!" tôi nói. "Ngày nào con vào đó chơi con cũng thấy Ông, và còn có

besides there are a lot of little boys and girls that come there to play with me, and they can climb all over the barn and tell me what is on every pole in the barn!"

nhiều cậu bé cô bé đến đó chơi với con nữa; họ leo khắp cái chuồng và kể cho con biết trên mỗi cái sào có gì!"

"Eddie, you shouldn't let your imagination run away with you like that! You are just imagining things! Don't you know it is wicked to tell stories?"

"Eddie, con đừng để Sự tưởng tượng kéo con đi như thế! Con chỉ đang tưởng tượng thôi! Con không biết là nói chuyện bịa đặt là xấu sao?"

"What is being wicked, Auntie? I *play* with the children, that I know; and I see Grandpa, and he *talks* to me—as he has talked to the farm hands who prize tobacco. What is wicked? I see it, and it is great fun for me! Why is that wicked? Is it wicked because I see them and say I see them?"

"Xấu là gì hả Dì? Con chơi với những đứa trẻ, cái đó con biết; và con thấy Ông, Ông nói chuyện với con—cũng như Ông nói với người làm nông nén thuốc lá. Xấu là gì? Con thấy, và với con nó rất vui! Sao lại xấu? Có phải xấu vì con thấy họ và nói rằng con thấy họ không?"

"If you saw them it would be all right," said my aunt, "but they are not there. Your grandfather has been dead for six years now, and dead people do not prize tobacco. So, to say that you do see them is wicked. I will have to speak to your mother about that."

"Nếu con thấy họ thì không sao," dì tôi nói, "nhưng họ không ở đó. Ông con đã mất sáu năm rồi, và người chết thì không nén thuốc lá. Vậy nên nói rằng con thấy họ là xấu. Dì sẽ phải nói với mẹ con chuyện đó."

"But Mother sees the children, too!" I said. "She just hasn't been here when Grandpa was prizing tobacco."

"Nhưng Mẹ cũng thấy mấy đứa trẻ đó mà!" tôi nói. "Chỉ là Mẹ chưa có mặt khi Ông đang nén thuốc lá."

"I don't believe it! You are just a bad boy who likes to imagine things! I will speak to your mother. She mustn't humor you in all this tomfoolery!"

"Dì không tin! Con chỉ là một đứa bé hư thích bịa chuyện! Dì sẽ nói với mẹ con. Mẹ con không được nuông chiều con trong cái trò vớ vẩn này đâu!"

We went on to the field and found plenty of wild mustard and gathered a basketful. Coming back toward the barn my aunt asked me again, "Why do you say it is fun to play in the old barn?"

Chúng tôi ra cánh đồng và tìm được nhiều cải vàng dại, hái đầy một giỏ. Trên đường quay lại gần chuồng, dì tôi lại hỏi: "Sao con nói chơi trong chuồng cũ là vui?"

"Because," I said, "I have so many friends to play with there, and Grandpa is great fun. He tells me a lot of funny stories of what happened before the [civil] war, and during the war and afterward."

"Vì," tôi nói, "con có rất nhiều bạn chơi ở đó, và Ông rất vui tính. Ông kể cho con nhiều chuyện vui về những gì xảy ra trước [nội chiến], trong chiến tranh và sau đó."

"Are you sure it is your grandfather?"

"Con chắc đó là Ông nội con chứ?"

"Of course, it is Grandpa! I have felt his chin

"Tất nhiên, là Ông! Con đã sờ râu cằm của

whiskers, and that is the way I used to tell him from Grandma when it was dark."

Ông, và đó là cách con phân biệt Ông với Bà khi trời tối."

"You are certainly a strange child," said my aunt. "I will have a talk with your mother. This thing must not go on, else everyone will know you have gone beside yourself. It gives me the creeps to hear you talk like that!"

"Con đúng là một đứa trẻ kỳ lạ," dì tôi nói. "Dì sẽ nói chuyện với mẹ con. Chuyện này không thể tiếp diễn, kẻo ai cũng biết con trở nên khác thường. Nghe con nói như vậy dì ớn lạnh!"

"Carrie," she said that evening, "what is this Eddie says about you seeing children playing with him in the barn? There are no children living anywhere near here. You'd better take that child to the doctor—I think he is just out of his mind! He is not normal some way!"

"Carrie," tối đó dì nói, "cái chuyện Eddie bảo là con thấy những đứa trẻ chơi với nó trong chuồng là sao? Ở đây chẳng có đứa trẻ nào sống gần cả. Con nên đưa thằng bé đi bác sĩ—dì nghĩ nó mất trí rồi! Nó không bình thường theo cách nào đó!"

"But, Lou, I have seen the children Eddie speaks of. They can't harm him, I am sure."

"Nhưng, Lou, em đã thấy những đứa trẻ mà Eddie nói tới. Em chắc chúng không hại nó đâu."

"Whose children are they?"

"Con cái nhà ai?"

"I do not know. They seem very nice, and I think Eddie is having an experience like we read about but think can never happen to us. I am praying about it, Lou, and I am sure no harm can come of it."

"Em không biết. Trông chúng rất ngoan, và em nghĩ Eddie đang trải qua một kinh nghiệm giống như những gì ta đọc được nhưng tưởng chẳng bao giờ xảy ra với mình. Em đang cầu nguyện về chuyện này, Lou, và em chắc chẳng có hại gì đâu."

"But what about his saying that he sees and talks with his Grandpa. You know that is out of the question, and what will the neighbors say if they hear about all this foolishness? You need to give that boy a good thrashing, and stop all this fairy business or whatever you choose to call it!"

"Còn việc nó nói là nó thấy và nói chuyện với Ông nó thì sao. Chị biết như thế là không thể, và hàng xóm sẽ nói gì nếu họ nghe mấy chuyện vớ vẩn này? Chị nên cho thằng bé một trận đòn nên thân, chấm dứt hết cái trò cổ tích hay bất kể cô muốn gọi là gì!"

"Lou, I couldn't whip him for that! Because he is sure he sees all this, and I have seen the children myself. It is not just imagination. I do not know what it is, but I simply can't whip him for such a thing as that. I just wish there was some way he could go to church, study his Bible, and learn what this is all about."

"Lou, em không thể đánh nó vì chuyện đó! Vì nó chắc chắn là nó thấy tất cả, và chính em đã thấy những đứa trẻ đó. Không chỉ là Sự tưởng tượng. Em không biết đó là gì, nhưng em tuyệt nhiên không thể đánh nó vì chuyện như thế. Em chỉ mong có cách nào cho nó đi nhà thờ, học Kinh Thánh, và hiểu đây là chuyện gì."

"Tommyrot!" said Aunt Lou. "You don't mean to tell me you think this foolishness is of God! It is more like the Devil, if you don't

"Vớ vẩn!" dì Lou nói. "Chị đừng nói với tôi là chị nghĩ cái chuyện ngớ ngẩn này đến từ Thượng đế! Nó giống Quỷ dữ hơn, nếu chị

mind my saying so, and certainly no good can come of such a thing! You had better take the child to the doctor. They will have nothing to do with him in any church, I can assure you!"

không phiền tôi nói vậy, và chắc chắn chẳng có điều tốt nào đến từ chuyện như thế! Chị nên đưa đứa nhỏ đi bác sĩ. Họ sẽ chẳng dính dáng gì đến nó ở bất cứ nhà thờ nào đâu, tôi cam đoan!"

My aunt got married that summer and moved to the eastern part of the state to live, so I didn't see her again for several years. But I was reprimanded by different ones of the family as I grew up. This gradually made me ashamed of these experiences, even though to me they were very real. I remember being called "curious" or "different" when I only wanted to be let alone and thought of as any other boy of my age. I did not want to be different, especially in the sense that I was spoken of in most instances.

Mùa hè đó dì tôi lấy chồng và dọn về miền đông bang, nên tôi không gặp dì nữa suốt vài năm. Nhưng khi tôi lớn lên, tôi bị nhiều người trong gia đình quở trách. Dần dà điều đó làm tôi xấu hổ về những trải nghiệm này, dù với tôi chúng rất thật. Tôi nhớ mình bị gọi là "kỳ quặc" hay "khác lạ" khi tôi chỉ muốn được để yên và được xem như bao cậu bé cùng tuổi. Tôi không muốn khác người, nhất là theo cái nghĩa mà người ta thường nói về tôi.

Quite early in life Edgar began to show a sporting spirit and even as a child was fond of fishing and hunting. On one occasion when he was a child, after heavy rains had filled the ponds and lowlands to overflowing, Edgar decided to go fishing. He got his little fishing pole and started out alone and went over to the pond about a fourth of a mile from the house. He said nothing to anyone about going there. When he got there he found the large flat near the pond full of water because the heavy rains had caused the pond to overflow and a great many fish had overflowed into the flat. As the water drained from the flat, it left the fish floundering in the mud. When Edgar arrived, he soon took in the situation and put his pole down and started picking up the fine fish that were floundering. He got so deeply interested in picking up the many fish that he continued walking and came to the edge of a deep hole that was about twelve feet across. It was slick with mud and very steep and slanting down ten feet or more to an underground stream that carried the water off. As soon as Edgar struck the edge of the banks, he started sliding and went to the bottom under the water. He immediately started crawling up the bank, sticking his hands and feet into the mud to

Khá sớm trong đời, Edgar đã bộc lộ tinh thần ưa hoạt động thể thao và ngay từ nhỏ rất thích câu cá và săn bắn. Một lần khi y còn bé, sau những trận mưa nặng hạt khiến ao và vùng trũng tràn ngập, Edgar quyết định đi câu. Y lấy cần câu bé xíu của mình, một mình lên đường ra cái ao cách nhà chừng một phần tư dặm. Y chẳng nói với ai là sẽ đi. Khi đến nơi, y thấy bãi đất phẳng lớn gần ao đầy nước vì mưa lớn làm ao tràn bờ và nhiều cá theo nước tràn vào bãi. Khi nước rút khỏi bãi, cá mắc kẹt quẫy đạp trong bùn. Edgar đến nơi, nhanh chóng hiểu tình hình, bỏ cần câu xuống và bắt đầu nhặt những con cá ngon đang quẫy. Y mải mê nhặt cá đến nỗi cứ đi mãi và đến mép một hố sâu rộng chừng mười hai feet. Mép đầy bùn trơn, rất dốc, nghiêng xuống mười feet hoặc hơn tới một dòng nước ngầm cuốn nước đi. Vừa chạm mép bờ, Edgar trượt và tuột xuống đáy, chìm dưới nước. Y lập tức bò lên bờ, thọc tay chân vào bùn để bám và kéo mình lên cho đến khi tới miệng hố. Đúng lúc y đang leo lên, một người làm công ở nông trại đi ngang đường gần đó với cỗ xe đầy củi, bèn dừng ngựa lại khi thấy cái mũ của Edgar, tưởng y sắp chết đuối. Người đàn ông kịp lúc chạy đến, chộp lấy tay khi thấy Edgar đang ngoi lên khỏi mặt nước và kéo y ra. Sau khi lau mặt cho Edgar, ông đặt

hold and pull by until he got to the top. Just as he was climbing up, one of the hands on the place came along the road nearby with a wagon load of wood and stopped his team when he saw Edgar's hat, thinking he was about to drown. The man got to him in time to catch hold of his hand when he saw Edgar coming out of the water and pulled him out. After wiping off Edgar's face, he put the child on the wagon with the load of wood and carried him to the house and his mother. When his mother saw him in that condition, and the man told her where and how he found him, it frightened her to think of the predicament he had been in and that she had known nothing of it until he was out of trouble and at home. It seemed almost a miracle that he had crawled out unaided except, when he was practically out, the man reached him and led him out. Slipping into this hole as he did made him slack his hold on the fish he had gathered up in his hands, and when he was out and safe he was glad to get away even without the fish.

đứa trẻ lên xe chất củi và chở về nhà giao cho mẹ y. Khi mẹ y thấy con trai trong tình trạng ấy, nghe người đàn ông kể y thấy nó ở đâu và ra sao, bà hãi hùng khi nghĩ đến cảnh ngộ con vừa trải qua mà bà chẳng hề hay biết cho đến khi nó thoát nạn và về đến nhà. Có vẻ gần như một phép lạ khi nó tự bò ra được, ngoại trừ lúc nó gần như ra khỏi hố thì người đàn ông với tới được và dìu nó ra. Trượt xuống cái hố như vậy khiến nó tuột tay khỏi đám cá đã ôm trong tay, và khi đã an toàn, nó cũng mừng rời khỏi đó dù tay trắng không còn cá.

In my meditation I often review many of those experiences of years and years ago.

Trong lúc tham thiền, tôi thường ôn lại nhiều trải nghiệm của những năm tháng xa xưa ấy.

2

AN ANGEL'S PROMISE, 1890—LỜI HỨA CỦA MỘT THIÊN THẦN, 1890

All the schooling I obtained was in the little red school house in south Christian County and the two-room Beverly Academy. Many teachers came and went. I remember some of them with a great deal of pleasure; some I remember with the dread I felt when I appeared before them for class work.

Tất cả việc học của tôi là tại ngôi trường nhỏ sơn đỏ ở miền nam hạt Christian và Học viện Beverly hai phòng học. Nhiều thầy cô đến rồi đi. Tôi nhớ một số người với rất nhiều hoan hỷ; một số khác tôi nhớ với nỗi sợ khi phải đứng trước họ để trả bài.

I was considered rather dull, until I began to read, and was not as apt a pupil as many of my schoolmates. It was not from a lack of consideration on the part of my parents, but because of my inability to retain much that was taught me in class.

Người ta xem tôi khá đần độn, cho đến khi tôi bắt đầu biết đọc, và tôi không lanh lợi bằng nhiều bạn học. Không phải vì cha mẹ tôi thiếu quan tâm, mà vì tôi không có khả năng ghi nhớ được nhiều điều đã dạy trên lớp.

As a schoolboy, Edgar avoided contentions and disputes. He was not a tattler and I remember one instance when he was going to submit to a whipping from his teacher rather than report another pupil who had violated some rule. One of the older boys who liked Edgar a lot and knew the facts in this case stated very emphatically that Edgar was not the guilty one and did not deserve to be whipped as the teacher had supposed. Edgar was true to his convictions and obedient to his teachers and parents. Yes, he made mistakes and did some things he should not have, but I don't recall an instance in which he willfully disobeyed either of his parents or a teacher.

Là một cậu học trò, Edgar tránh xung đột và tranh cãi. Y không phải kẻ mách lẻo, và tôi nhớ một lần y chấp nhận bị thầy đánh đòn còn hơn là tố bạn học khác đã vi phạm một quy luật nào đó. Một cậu anh lớn, rất quý Edgar và biết sự thật trong chuyện này, đã quả quyết rằng Edgar không phải người có lỗi và không đáng bị phạt như thầy nghĩ. Edgar thành thật với tín điều của mình và vâng lời thầy cô lẫn cha mẹ. Đúng là y cũng phạm sai lầm và làm vài điều không nên, nhưng tôi không nhớ lần nào y cố ý bất tuân cha mẹ hay thầy cô.

Soon after learning to read, I heard a discussion from a rather unusual source about individuals in the Bible. A woodcutter told me the first Bible story that made a lasting impression. He said he was "strong as Samson." I wanted to know who Samson was. He told me he was somebody in the Bible and that the preacher had preached about him at church the night before. I went to my mother with the story and asked her to tell me about him. This story of Sampson seemed to attract me more than anything, and I eagerly sought to learn something about this book which taught about the relationship of individuals to individuals, God's relationship to man, and man's relationship to God.

Ngay sau khi học đọc, tôi nghe một cuộc bàn luận từ một nguồn khá khác thường về các nhân vật trong Kinh Thánh. Một người tiều phu kể cho tôi câu chuyện Kinh Thánh đầu tiên để lại ấn tượng lâu dài. Ông nói mình "khỏe như Samson". Tôi muốn biết Samson là ai. Ông kể đó là một người trong Kinh Thánh và tối qua vị giảng sư ở nhà thờ đã giảng về ông. Tôi chạy đến với mẹ cùng câu chuyện và xin mẹ kể về ông. Câu chuyện về Samson dường như hấp dẫn tôi hơn bất cứ gì, và tôi háo hức tìm hiểu về cuốn sách dạy về mối liên hệ giữa người với người, mối liên hệ của Thượng đế với con người, và mối liên hệ của con người với Thượng đế.

When Edgar was very young his mother and I read the Bible through together, one reading for some time and then the other reading for a while. In this way we read the entire book through, both old and new covenants. Edgar

Khi Edgar còn rất nhỏ, mẹ y và tôi cùng nhau đọc hết Kinh Thánh, thay phiên nhau đọc một lúc rồi đổi người. Bằng cách ấy chúng tôi đọc hết cả cuốn, cả Giao ước Cũ và Mới. Edgar gần như lúc nào cũng ngồi nghe. Y im lặng suốt, chỉ

listened almost the entire time. He was quiet all the while, except occasionally asking a question. After we answered the question, the reading would continue and Edgar listened with great patience, which caused us to remark many times about how quiet and interested he seemed to be. Occasionally he would fall asleep, and the reading would cease for that time; but it was rare for him to leave while either of us was reading the Bible.

thỉnh thoảng đặt câu hỏi. Sau khi chúng tôi trả lời, việc đọc tiếp tục và Edgar lắng nghe rất kiên nhẫn, khiến chúng tôi nhiều lần phải nhận xét sao y lại yên lặng và tỏ ra quan tâm đến thế. Thỉnh thoảng y chợp mắt, và việc đọc dừng lại lúc đó; nhưng hiếm khi y rời đi trong khi một trong chúng tôi đang đọc Kinh Thánh.

Quite early in life I became a student of the Scriptures, and love them yet. It seems to me the Scriptures tell us about every phase of psychic power. When anyone begins to make their work or any phase of their work take the place of the Holy Word, then and there they begin to go wrong. It can't be done. Now, we all may be brothers *in Christ,* but to regard ourselves as brothers *with* the Christ and equal to His works, we set selfishness on high and lose the insight into the reason for the sufferings of the Christ. In this, however, we are only bandying words and are losing the thought I want you to get, though in the end it must lead back to this phase of it, or there would be no virtue in anything done.

Khá sớm trong đời, tôi trở thành một môn sinh của Thánh Kinh, và đến nay vẫn yêu mến. Với tôi, Thánh Kinh dường như nói đến mọi khía cạnh của năng lực thông linh. Khi ai đó bắt đầu biến công việc của mình hay một khía cạnh nào đó của công việc mình thay thế cho Thánh Ngôn, thì ngay khi ấy họ bắt đầu đi sai đường. Không thể như thế được. Vâng, tất cả chúng ta có thể là huynh đệ trong Đức Christ, nhưng nếu xem mình là huynh đệ ngang hàng với Đức Christ và ngang với Công việc của Ngài, ta đặt cái tôi lên ngôi cao và đánh mất trực kiến về lý do cho những khổ nạn của Đức Christ. Tuy nhiên, như thế là chúng ta chỉ đùa bỡn lời lẽ và đang lạc mất điều tôi muốn quý vị nắm được, dù cuối cùng nó cũng phải dẫn về phương diện này, bằng không thì chẳng có công đức trong bất cứ điều gì đã làm.

My grandmother's old home in south Christian County burned when we were living there, so I was separated from my three sisters and parents, as I stayed in the homes of relatives for a time. In the home of one of my aunts there was a large, profusely illustrated Bible which excited my imagination. I decided that I was going to know more about this book. When I questioned people about it, I was told that it was God's message to His children. Understanding little as I read, I seemed to become more and more anxious about the proper interpretation of the stories, promises, and the actions of people recorded

Ngôi nhà cũ của bà ngoại ở miền nam hạt Christian bị cháy khi chúng tôi còn sống ở đó, nên tôi phải xa ba chị em và cha mẹ, vì tôi tạm ở nhà bà con một thời gian. Ở nhà một người dì có một cuốn Kinh Thánh khổ lớn, minh hoạ dày đặc, kích thích Sự tưởng tượng của tôi. Tôi quyết định sẽ biết nhiều hơn về cuốn sách này. Khi hỏi người lớn, tôi được cho biết đó là thông điệp của Thượng đế gửi đến Con cái của Ngài. Dù hiểu ít khi đọc, tôi càng lúc càng băn khoăn về việc giải nghĩa cho đúng các câu chuyện, lời hứa, và hành động của con người được ghi trong Kinh Thánh; với tôi, có cái xem ra tốt, có cái rất xấu.

in the Bible; some of them seemed to me good, and some very bad.

When I was about ten years old my mother asked if I would like to go to Sunday school. So I began to go. The lesson was the first chapter of Genesis, the creation, and I found it very interesting, in fact, all absorbing. I asked my father to procure a book for me that had the whole story in it. A few weeks later a Bible was given to me, the gift of a book dealer to whom my father told the story. I began to read, and the more I read the more certain I became that these happenings in the barn were real and not foolish. Yet, the more others questioned me, the more of a recluse I became.

Khoảng mười tuổi, mẹ hỏi tôi có muốn đi học Trường Chúa Nhật không. Vậy là tôi bắt đầu đi. Bài học là chương đầu của Sáng Thế Ký, về công cuộc tạo dựng, và tôi thấy rất quan thú, thật ra là toàn tâm toàn ý hướng về đó. Tôi xin cha kiếm cho tôi một cuốn sách có trọn câu chuyện. Vài tuần sau, một cuốn Kinh Thánh được tặng cho tôi—món quà của một chủ hiệu sách mà cha tôi kể chuyện cho nghe. Tôi bắt đầu đọc, và càng đọc tôi càng tin chắc những chuyện xảy ra trong chuồng kia là có thật chứ không hoang đường. Nhưng người khác càng chất vấn, tôi càng trở nên lánh mình.

I taught a Sunday school class of boys and young men for many years, and while Edgar was quite small he sat in that class while they recited the lesson each Sunday. It was in that class that he commenced to answer Bible questions before an audience or in a class. He surprised the other boys as well as other members of the church. He kept that up, rarely ever missing one when asked by the teacher, until it was not long before he was considered one of the class. A little later when the men's Bible class would come to questions they could not answer, invariably someone would say, "Ask Edgar," and he was usually so prompt and accurate in his answers that most members of the Bible class would delight in asking him. The Bible was a favorite study with him and he spent much time reading it. He never boasted about it. It was very remarkable even at that tender age, with so much attention from others, both young and even the very elderly people, it never seemed to make any difference to him or to interfere with his courteous manner or to make him seem uppish or boastful. No success seemed to make him egotistical or unjustly proud. He never seemed to think what he knew was anything more than should be expected, so it did not make him vain or puffed up. Modesty and lack

Tôi dạy một lớp Trường Chúa Nhật cho các thiếu niên và thanh niên nhiều năm, và khi Edgar còn rất nhỏ y đã ngồi trong lớp đó lúc các em trả bài mỗi Chúa Nhật. Chính trong lớp đó, y bắt đầu trả lời các câu hỏi Kinh Thánh trước một cử toạ hay trong một lớp học. Y làm các cậu khác ngạc nhiên, cũng như các tín hữu khác trong nhà thờ. Y giữ nhịp đó, hiếm khi nào trả lời sai khi thầy hỏi, đến mức chẳng bao lâu y được xem như một thành viên của lớp. Một thời gian sau, khi lớp Kinh Thánh của nam giới gặp những câu hỏi họ không trả lời được, thế nào cũng có người bảo, "Hỏi Edgar đi," và y thường trả lời rất nhanh và chính xác, khiến đa số thành viên lớp thích thú khi được hỏi y. Kinh Thánh là môn học ưa thích của y và y dành nhiều thời giờ đọc. Y không bao giờ khoe khoang về điều đó. Thật đáng chú ý là ngay ở tuổi non nớt như thế, dù được nhiều người để ý—cả người trẻ lẫn bậc cao niên—y dường như chẳng vì thế mà thay đổi, cũng không làm ảnh hưởng đến phép lịch sự của y hay khiến y tự cao hay khoe khoang. Không thành công nào khiến y trở nên vị kỷ hay kiêu căng vô lối. Y dường như không nghĩ những điều mình biết là nhiều hơn điều nên kỳ vọng, vì thế nó không làm y trở nên phù phiếm hay khoa trương. Tính khiêm cung và không phô trương vẫn còn ở y.

of pomp continues with him.

The year I turned ten our family moved to a little house on the edge of a wood, one with a great variety of vegetation. There were large oaks, hickory, white oak, poplar and beech in timber wood; hazelnuts, paw-paw, and many other fruit and nut trees. I became acquainted with all the beautiful dells and glades in that wood, and built myself a retreat in a very pretty spot a quarter of a mile from the house. I kept my Bible there and read it every day, reading and re-reading many portions of it.

Năm tôi tròn mười tuổi, gia đình chuyển đến một ngôi nhà nhỏ ở rìa khu rừng, nơi có rất nhiều thảm thực vật. Có những cây sồi lớn, hickory, sồi trắng, bạch dương và dẻ trong rừng; cây phỉ, đu đủ rừng, và nhiều cây ăn quả, cây hạt khác. Tôi làm quen mọi thung nhỏ và trảng sáng đẹp đẽ trong cánh rừng ấy, và dựng cho mình một nơi ẩn cư ở một chỗ rất xinh, cách nhà chừng một phần tư dặm. Tôi để Kinh Thánh ở đó và ngày nào cũng đọc, đọc đi đọc lại nhiều đoạn của nó.

Edgar took membership with the Christian Church [Disciples of Christ] in 1889 when he was twelve years of age, and continued a faithful member, not one whose activities are just to "hang on," but a real active member, recognizing his privileges and his duties and fulfilling them in a very capable and satisfactory way. Many times the older members and officers of the church would call upon him to perform duties. The ministers were particularly fond of him and would talk with him a great deal. They often kept him pretty busy about the church service and especially during a series of meetings of several weeks. They admired his willingness to take hold, never refusing a request or making excuses. Therefore everyone felt free to call upon him or make any reasonable request for the performance of almost any task. His church membership and his Christian life as a young man was very beautiful, and it has continued to the present time.

Edgar gia nhập Hội Thánh Christian [Môn Đồ của Đấng Christ] năm 1889 khi y mười hai tuổi, và đã luôn là một tín hữu trung tín, không phải hạng "bám víu" mà là một thành viên thực sự tích cực, ý thức đặc quyền và bổn phận của mình và hoàn thành chúng rất khéo léo và thoả đáng. Nhiều lần các bậc lớn tuổi và các viên chức trong hội thánh nhờ y đảm nhận việc này việc kia. Các mục sư đặc biệt quý mến y và trò chuyện với y rất nhiều. Họ thường giao cho y khá bận rộn với việc phụng vụ và nhất là trong các đợt nhóm kéo dài nhiều tuần. Họ trân trọng tinh thần sẵn sàng xắn tay của y, y không bao giờ từ chối hay viện cớ. Do đó ai cũng cảm thấy có thể nhờ y hay đề nghị y đảm đương hầu như bất cứ việc hợp lý nào. Tư cách hội viên và đời sống Cơ Đốc của y lúc còn thanh niên thật đẹp, và cho đến nay vẫn vậy.

By the time I was fourteen, I had read the Bible through several times, understanding little; yet to my developing mind, this book seemed to contain that something that my inner self craved. As I read of its promises and the prayers of those who sought to commune with the one God on high, I felt

Đến năm mười bốn tuổi, tôi đã đọc trọn Kinh Thánh nhiều lần, hiểu biết ít ỏi; nhưng đối với trí đang trưởng thành của tôi, cuốn sách này dường như chứa đựng điều gì đó mà nội tâm tôi khao khát. Khi đọc những lời hứa của sách và các lời cầu nguyện của những người tìm sự giao thông với một Thượng đế chí tôn,

that this must be true, and to me there came a peace, and then a *promise.*

tôi cảm thấy điều đó hẳn phải là thật, và với tôi đã đến một sự bình an, rồi một lời hứa.

More and more I sought the companionship of teachers and ministers that chance brought my way, ministers of all creeds and denominations. I remember very well some discussions I had in my earlier years with a very devout Mormon woman, who was forced to leave the colony after the passage of the law that no one could have more than one wife. She had been one of the wives of a leader. She knew her tenets well, and a great deal about the Scriptures. Also I remember very well the conversations I had with an elder in the Methodist Church, and ministers in the Baptist, the Presbyterian, the Christian, the Unitarian, and the Congregationalist churches. For some time I was with a priest of the Catholic church, seeking I knew not what. Is it any wonder that I was called peculiar by my schoolmates? Few of them, I found, liked the association or companionship of teachers or ministers. They were rather looked upon as above ordinary, with some special mission in life that cut them off from all of life's material pleasures. But I found them much as other men—some were thinking mostly of others, some were carrying the burdens of many as well as their own.

Tôi càng lúc càng tìm đến bầu bạn của các thầy giáo và mục sư mà cơ duyên đưa đến, những mục sư thuộc mọi tín điều và giáo phái. Tôi còn nhớ rất rõ vài cuộc luận đàm thời niên thiếu với một phụ nữ Mormon rất mộ đạo, người buộc phải rời cộng đồng sau khi luật cấm có nhiều vợ được thông qua. Bà là một trong các phu nhân của một vị lãnh đạo. Bà nắm vững giáo điều, và biết khá nhiều về Thánh Kinh. Tôi cũng nhớ rõ các cuộc trò chuyện với một trưởng lão trong Giáo hội Methodist, và các mục sư trong Baptist, Presbyterian, Christian, Unitarian, và Congregationalist. Có một thời gian tôi ở cùng một linh mục Công giáo, đi tìm tôi cũng không biết là gì. Chẳng lạ khi bạn học gọi tôi là lập dị? Tôi nhận ra rằng ít ai trong số họ thích giao du hay bầu bạn với thầy cô hay mục sư. Họ xem các vị đó như ở trên đời thường, có một sứ mệnh đặc biệt khiến họ tách khỏi mọi thú vui vật chất của cuộc sống. Nhưng tôi thấy họ cũng như bao người—có người nghĩ cho kẻ khác là chính, có người gánh vác gánh nặng của nhiều người, cũng như của chính mình.

It was during such a period that one evening I had my first vision. I had read through the Book several times by then. I had been reading of the vision of Manoah, for I loved the story of Samson. I do not know whether I can put into words this experience, this vision, this promise, in order that you may understand what it has meant to me, and what it means in my life today.

Trong một thời kỳ như thế, một buổi tối tôi có thị kiến đầu tiên. Khi ấy tôi đã đọc trọn Bộ Sách nhiều lần. Tôi vừa đọc về thị kiến của Manoah, vì tôi rất thích câu chuyện Samson. Tôi không biết liệu mình có thể diễn đạt bằng lời trải nghiệm này, thị kiến này, lời hứa này, để quý vị hiểu nó đã có ý nghĩa gì với tôi, và nó có ý nghĩa gì trong đời tôi hôm nay.

I prayed very earnestly that afternoon as I sat in the woods by my favorite tree that had so often seemed to speak to me, answering many of my childish questions, as the birds and little animals of the section would

Chiều ấy tôi cầu nguyện rất thành tâm khi ngồi trong rừng cạnh cái cây tôi ưa thích, nó đã nhiều lần dường như cất tiếng đáp tôi, trả lời bao câu hỏi trẻ thơ khi chim chóc và muông nhỏ trong vùng kéo đến quanh tôi.

gather about me. Even, in time, I seemed to hear the answer that God was just as near and personal as we would allow Him to be, speaking to us through His creatures. It appeared to me even then, if God had made the little birds, the trees, the flowers, the beautiful sky, and set the stars in their places, given to the sun and moon those laws governing them, so they might shed their glory for the benefit of all He had made, He must be in every one of these little creatures in some manner or form. As I gradually saw their fear subside, because of something I was able to say or do for them, was not this affection, this companionship, something akin to what would, if properly understood, show His presence in relations between individuals?

Dần dà, tôi dường như nghe được câu trả lời rằng Thượng đế ở gần và riêng tư với ta đúng bằng mức độ ta cho phép Ngài ở gần, Ngài phán với ta qua các thọ tạo của Ngài. Lúc đó, với tôi dường như nếu Thượng đế tạo nên những cánh chim nhỏ, cây cối, hoa lá, bầu trời tuyệt mỹ, đặt các vì sao vào vị trí, ban cho mặt trời và mặt trăng những định luật chi phối chúng, để chúng toả rạng vì lợi ích của tất cả những gì Ngài đã tạo nên, thì hẳn Ngài phải ở trong từng sinh linh nhỏ bé ấy theo cách nào đó. Khi tôi dần thấy nỗi sợ của chúng tan đi nhờ điều gì đó tôi có thể nói hay làm cho chúng, thì lẽ nào tình thân ái này, bầu bạn này, không tương tự như điều, nếu được thấu hiểu đúng, sẽ cho thấy Sự Hiện Diện của Ngài trong tương giao giữa con người với nhau?

That day I studied hard on my lessons, but seemed far, far away. Many of the things I had heard from the little birds, squirrels, and rabbits in the woods seemed to crowd into my mind. Their very actions seemed to say to one another, “Hurry, hurry, he is here and will give us something to eat, and stroke us —we need not be afraid.”

Hôm đó tôi chăm học bài, nhưng tâm trí dường như ở nơi xa xăm. Nhiều điều tôi nghe từ chim chóc, sóc và thỏ trong rừng như chen chúc ùa vào trí tôi. Hành động của chúng như nói với nhau, “Nhanh lên, nhanh lên, cậu ấy tới rồi và sẽ cho chúng ta ăn, vuốt ve chúng ta—chẳng cần sợ.”

As I was rudely called back home by my father, who was giving the lessons, it seemed that everything was all awry, that we were studying about things which didn’t mean very much.

Khi bị cha gọi về một cách cộc cằn để học bài, mọi thứ dường như rối tung, như thể chúng tôi đang học những điều chẳng mấy ý nghĩa.

Kneeling by my bed that night, I prayed again that God would show me that He loved me, that He would give me the ability to do something for my fellow man which would show to them His love, even as the actions of His little creatures in the woods showed me their trust in one who loved them.

Quỳ bên giường đêm ấy, tôi lại cầu nguyện xin Thượng đế cho tôi biết Ngài yêu tôi, rằng Ngài ban cho tôi khả năng làm điều gì đó cho đồng loại để họ thấy được Tình yêu của Ngài, cũng như hành vi của các sinh linh nhỏ trong rừng cho tôi thấy sự tín thác của chúng dành cho người yêu thương chúng.

I was not yet asleep when the vision first began, but I felt as if I were being lifted up. A glorious light as of the rising morning sun seemed to fill the whole room, and a figure appeared at the foot of my bed. I was sure it was my mother, and I called to her, but she

Tôi vẫn chưa ngủ khi thị kiến khởi đầu, nhưng cảm thấy như mình được nâng bổng. Một luồng quang minh rực rỡ như mặt trời sớm mai dường như tràn ngập gian phòng, và một hình bóng hiện ra cuối giường tôi. Tôi chắc là mẹ, và tôi gọi bà, nhưng bà không

didn't answer. For the moment I was frightened, climbed out of bed and went to my mother's room. No, she hadn't called. Almost immediately after I returned to my couch, the figure came again. Then it seemed all gloriously bright—an angel, or what, I knew not; but gently, patiently, it said: "Thy prayers are heard. You will have your wish. Remain faithful. Be true to yourself. Help the sick, the afflicted."

đáp. Thoáng chốc tôi sợ hãi, trèo khỏi giường và sang phòng mẹ. Không, mẹ không gọi. Hầu như ngay sau khi tôi trở lại giường, hình bóng ấy lại đến. Rồi dường như tất cả bừng sáng vinh quang—một thiên thần, hay là gì, tôi không biết; nhưng dịu dàng, nhẫn nại, hình bóng ấy nói: "Lời cầu nguyện của con đã được nghe. Con sẽ được như nguyện. Hãy bền lòng. Hãy trung thực với chính mình. Hãy giúp kẻ bệnh hoạn, người khốn khó."

There was little sleep for me after the vision gradually faded away. I could only rush out in the moonlight; and I will never forget that it seemed to me I had never seen it shine so gloriously as it did that May night. I went to my favorite retreat, or tree, and kneeling there, I thanked God for letting me know He cared. I will never forget how, in the early morning after day began to dawn, two little squirrels came down that tree and hunted in my pockets for nuts I did not have. I couldn't even tell my mother what had happened, though she said, "My boy, why are you so happy, yet look so very strange this morning?" I could only say, "Mother, I will have to tell you later."

Sau khi thị kiến dần dần phai đi, tôi khó lòng chợp mắt. Tôi chỉ có thể lao ra dưới ánh trăng; và tôi sẽ không bao giờ quên cảm giác như thể tôi chưa từng thấy trăng sáng lộng lẫy như đêm tháng Năm đó. Tôi đến nơi ẩn cư quen thuộc, bên gốc cây, và quỳ xuống, tạ ơn Thượng đế đã cho tôi biết Ngài quan tâm. Tôi sẽ không quên sớm mai khi trời hửng, có hai con sóc nhỏ tụt xuống thân cây đó và lục tìm trong túi tôi những hạt dẻ mà tôi không có. Tôi thậm chí không kể được với mẹ điều đã xảy ra, dù mẹ nói, "Con trai mẹ, sao con vui thế mà sáng nay lại trông lạ lùng vậy?" Tôi chỉ nói, "Mẹ ơi, con sẽ phải kể Mẹ sau."

In school that day I seemed to be still in a daze and, of course, missed every word that I was given to spell. We were in school at eight and didn't leave until four. That day I wrote "cabin" five hundred times on the board, so it was quite late when I had walked the three-and-a-half or four miles home. My father was waiting for me, and in no too good a humor for my being the dunce in school.

Hôm đó ở trường tôi như còn ngây dại và, dĩ nhiên, viết sai hết các từ cô cho đánh vần. Chúng tôi vào lớp lúc tám giờ và đến bốn giờ mới về. Hôm đó tôi viết chữ "cabin" năm trăm lần trên bảng, nên lúc tôi đi bộ ba rưỡi hay bốn dặm về nhà cũng khá muộn. Cha chờ tôi, và tâm trạng chẳng vui vì tôi là đứa kém cỏi ở trường.

"You will certainly know that lesson before you go to bed this night," he remarked.

"Đêm nay trước khi đi ngủ con nhất định phải thuộc bài đó," cha nói.

I studied, or thought I did, and was very sure I knew the lesson well, but when I handed him the book my mind became a perfect blank—I had forgotten everything. During those two or three hours I received many a buff and rebuff for my stupidity, as I labored

Tôi học, hay nghĩ là mình học, và rất chắc mình thuộc bài, nhưng khi đưa sách cho cha thì đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng—tôi quên sạch mọi thứ. Trong hai ba giờ đó tôi chịu không ít roi vọt và mắng mỏ vì sự đần độn, trong khi nặng nề vật lộn với bài chính

heavily over that spelling lesson. As you remember, I hadn't slept much the night before, and the fatigue of a growing boy had begun to tell, so around eleven o'clock I began to fall asleep. Several times I picked myself up off of the floor where I had been slapped for going to sleep. Finally, I suggested, "If you will let me sleep five minutes, I can learn this lesson," for something had spoken within, "Rely on the promise." My father told me to go to sleep. When the five minutes were up I handed him the book, for I knew that I knew the lesson. Not only was I able to spell all the words in the lesson, but any word in that particular book; not only spell them, but tell on what page and what line each word could be found and how it was marked. As many of the pupils said later, "Cayce knows every mark in that book, unless somebody has made one since it was printed."

tả. Như bạn nhớ, đêm trước tôi hầu như không ngủ, và sự mệt mỏi của một cậu bé đang lớn bắt đầu lộ ra, khoảng mười một giờ đêm tôi bắt đầu gà gật. Vài lần tôi phải lồm cồm đứng dậy khỏi sàn sau khi bị tát vì ngủ gật. Cuối cùng, tôi đề nghị, "Nếu Cha cho con ngủ năm phút, con có thể học được bài này," vì có tiếng nói bên trong, "Hãy dựa vào lời hứa." Cha bảo tôi đi ngủ. Khi năm phút trôi qua, tôi đưa sách cho cha, vì tôi biết mình đã thuộc. Tôi không chỉ đánh vần tất cả các từ trong bài, mà bất cứ từ nào trong cuốn sách đó; không chỉ đánh vần, mà còn nói được trang nào, dòng thứ mấy có từ đó và nó được đánh dấu ra sao. Như các bạn học nói sau này, "Cayce biết mọi dấu trong cuốn sách đó, trừ khi ai đó vừa mới thêm dấu gì từ lúc nó in ra."

From that day on I had little trouble in school, for I would read my lesson, sleep on it a few seconds, and then be able to repeat every word of it.

Từ ngày đó tôi ít gặp khó khăn ở trường, vì tôi sẽ đọc bài, ngủ một thoáng, rồi có thể nhắc lại từng chữ.

To be sure, the next day I was as much a curiosity to my teachers and schoolmates as I had been in the days before, and the peculiar thing about it was that I knew all my lessons as well. I only had to lose consciousness, even in school, to retain whatever I had read in the book. I often felt that Miss Cox, my teacher at the time, must have had a greater insight into what was taking place than anyone ever credited her with having. From then to the end of school I advanced rapidly. I was accused of memorizing all my lessons; but I only read them, slept on them, and they appeared before my eyes as I recited.

Quả vậy, hôm sau tôi trở thành một điều kỳ lạ với thầy cô và bạn bè như trước đó, và điều lạ là tôi cũng thuộc hết bài vở. Tôi chỉ cần mất ý thức, ngay trong lớp, là giữ lại được bất cứ điều gì mình đã đọc. Tôi thường cảm thấy cô Cox, cô giáo của tôi lúc ấy, hẳn có trực kiến sâu hơn về chuyện đang diễn ra so với những gì người ta nghĩ. Từ đó đến hết năm học, tôi tiến bộ nhanh. Người ta bảo tôi học vẹt tất cả bài; nhưng tôi chỉ đọc, ngủ một thoáng, và khi trả bài thì mọi chữ hiện ra trước mắt tôi.

What this was I did not know. It was a wonder to my parents, my classmates, and my teachers; yet I did not attempt to reason *why* this had happened, and to this day I do not know *how* to reason it, for my present

Đó là gì tôi không biết. Nó là điều kỳ lạ với cha mẹ, bạn học, và thầy cô; nhưng tôi không cố gắng lý giải vì sao nó xảy ra, và đến hôm nay tôi cũng không biết lý giải thế nào, vì hoàn cảnh hiện tại của tôi là một tổng hoà của

position is a combination of many experiences, varying in their way and manner of presentation, seemingly necessary for the evolution of my mind.

nhiều trải nghiệm, khác nhau về cách thức và hình thái biểu lộ, dường như cần thiết cho sự tiến hoá của trí tôi.

As a child he was the leader among his young associates, and usually looked upon as the spokesman in many crowds. One of his favorite ways of entertaining his little acquaintances was to have them be seated and relate to them miraculous or very unusual happenings, usually of things he had seen, heard, or experienced in some way, and in this way would occasionally entertain the little ones for possibly an hour or more, occasionally relating conversations and incidents that took place before he was born, not often giving dates but relating in detail conversations or occurrences, and among his acquaintances his word was final, no one doubting any statement he made. Occasionally his mother would speak of his activities, his unusual statements and narration of occurrences, sometimes under very peculiar circumstances and at others very simple and everyday like, much of which was never understood. At the present time, it seems plain to me that such conversation, statements, and activities were psychic, possibly received and spoken psychically, if that is what it should be called. Not a great while after such activities it seemed that he was able to prepare his lessons in that way and did, or in some like manner, that also was far from being understood by his parents or teacher. I feel confident he did not understand what it was or how it was accomplished at the time.

Khi còn nhỏ, y là người dẫn dắt giữa các bạn đồng lứa, và thường được xem là người phát ngôn trong nhiều nhóm. Một cách y ưa chuộng để giải trí cho các bạn nhỏ là bảo họ ngồi xuống và kể cho họ nghe những chuyện lạ lùng hay vô cùng khác thường, thường là những điều y đã thấy, nghe, hay trải nghiệm bằng cách nào đó; và bằng cách ấy, đôi khi y giải trí cho các em nhỏ suốt hàng giờ, thỉnh thoảng kể lại các cuộc đối thoại và sự việc xảy ra trước khi y chào đời, ít khi nêu ngày tháng nhưng kể chi tiết các cuộc đối thoại hay biến cố; và giữa bạn bè y, lời y là lời sau cùng, không ai ngờ vực điều y nói. Thỉnh thoảng mẹ y kể về những hoạt động của y, những lời lẽ khác thường và việc thuật lại các biến cố, đôi khi trong hoàn cảnh rất kỳ lạ, khi khác thì rất đơn giản, đời thường, mà phần nhiều không bao giờ được hiểu. Hiện giờ, với tôi rõ ràng những cuộc nói chuyện, lời lẽ và hoạt động như thế là thông linh, có lẽ được tiếp nhận và nói ra theo đường thông linh, nếu nên gọi như vậy. Không lâu sau những hoạt động ấy, dường như y đã có thể chuẩn bị bài vở theo cách đó và quả đã làm, hoặc theo một cách tương tự, mà cũng rất khó để cha mẹ hay cô giáo hiểu. Tôi tin chắc lúc đó y cũng không hiểu đó là gì hay làm sao nó xảy ra.

A year later I was talking with the principal of the school about the subjects I desired to take when he asked me, “Eddie, how is it that you need to lose yourself in sleep even here in school to recite your lessons? I heard something about this a year or so ago, but how do you retain the lesson—do you memorize it, or does it appear before you as

Một năm sau, tôi trò chuyện với hiệu trưởng về các môn tôi muốn học thì ông hỏi: “Eddie, sao con phải đánh mất mình trong giấc ngủ ngay cả ở trường để trả bài? Cách đây chừng một năm, ta có nghe chuyện này, nhưng con giữ bài bằng cách nào—con học thuộc, hay bài hiện ra trước mắt con khi con trả? Cha ta từng là thuyền trưởng trên tàu Merrimack,

you recite the lesson? My father was a captain on the Merrimack, when it fought the Monitor in Hampton Roads, and it is said that he visioned or dreamed the manner of armoring the Merrimack and as a consequence had its sides covered with armor plate. He saw it all as pictures in his vision. Is that the way you see the lesson?"

khi nó giao chiến với Monitor ở Hampton Roads, và người ta kể rằng cha ta đã tưởng thấy hay mơ ra cách bọc giáp cho Merrimack và nhờ vậy mà mạn tàu được bọc thép. Ông thấy tất cả như những bức hoạ trong thị kiến. Con có thấy bài học theo cách ấy không?"

This, of course, was news to me, and it gave me for the first time the sense of being different. Was it something to be proud of? I didn't know. And my study of the Scriptures gave me a sense of humbleness—and fear of being a prevaricator. Yet to my developing mind it seemed to contain something my inner self craved.

Dĩ nhiên, đó là chuyện mới với tôi, và lần đầu tiên nó khiến tôi có cảm giác mình khác người. Có đáng tự hào không? Tôi không biết. Và việc học Thánh Kinh đem đến cho tôi cảm thức khiêm cung—và sợ bị xem là kẻ nói dối. Nhưng đối với trí đang lớn của tôi, dường như nó chứa đựng điều gì đó mà nội tâm tôi khao khát.

Edgar was just a real boy with his likes and dislikes, not peevish or contentious but what some might call a good sport, not given to any frivolous or childish habits. He was very fond of games, particularly pitching quoits, and was very good at the game even when quite small. Often at the store men were playing quoits, for it's a man's game, and if Edgar was in sight, one of the men would call out that he and Edgar would play some other twosome. Edgar was hard to beat at that game even though so young.

Edgar chỉ là một cậu bé thật sự với những thứ y thích và không thích, không hay giận dỗi hoặc gây gổ mà có người sẽ gọi là biết chơi đẹp, không mắc các thói phù phiếm hay trẻ con. Y rất thích các trò chơi, đặc biệt là ném vòng sắt, và chơi rất giỏi dù còn bé. Thường ở cửa hàng có mấy người đàn ông chơi ném vòng sắt—vì đó là trò của đàn ông—và nếu Edgar ở trong tầm mắt, một người sẽ gọi rằng anh ta và Edgar sẽ đấu với một cặp khác. Edgar rất khó bị đánh bại ở trò đó dù còn nhỏ tuổi.

I didn't enjoy playing many games with the other children at school—baseball, football, marbles, etc.—for I never could shoot a marble, spin a top, throw or bat a ball, as well as other children. I preferred to sit and argue with the teachers, when they would listen, concerning the mysteries of life. Often Professor Thomb and others insisted that I run out and play, but I could not keep up with the bigger boys and I was often in disgrace for wanting to play with the little boys or girls—if they would let me.

Tôi không thích chơi nhiều trò với các bạn ở trường—bóng chày, bóng bầu dục, bắn bi, v.v.—vì tôi chẳng bao giờ bắn bi, quay cù, ném hay đánh bóng giỏi bằng họ. Tôi thích ngồi tranh luận với thầy cô, khi họ chịu nghe, về các mầu nhiệm của đời sống. Thường Giáo sư Thomb và những người khác nằng nặc bắt tôi chạy ra chơi, nhưng tôi không theo kịp các cậu lớn và hay bị mắng vì muốn chơi với mấy cậu bé nhỏ hoặc mấy bạn gái—nếu họ cho.

One day I tried to follow their admonition to play normally with other boys. We were

Một ngày, tôi thử nghe theo lời khuyên của họ để chơi "bình thường" với các bạn trai

playing a ball game called "Old Sower." To be sure, I was the one who had to stand with my back to the others and have them throw the ball at me for having been unable to keep up with the others in the game. Someone must have struck me in the middle of my spine or the back of my head, for I remembered nothing that happened the rest of the day even though it was said that I rather mechanically went through all the classroom activities. It was nothing unusual for me to be peculiar to the rest of them, but in the evening my sister had to lead me home. I gradually seemed to grow worse, later throwing things at the table, and when I went into the kitchen, finding a pan of coffee that had recently been roasted I told them it needed sowing and proceeded to scatter it over the yard. I was reprimanded and put to bed.[1]

khác. Chúng tôi chơi một trò bóng gọi là "Ông Gieo Hạt" (Old Sower). Quả thật, tôi là đứa phải quay lưng lại với những người khác để họ ném bóng vào tôi, vì tôi không theo kịp họ trong trò chơi. Có lẽ ai đó đã ném trúng giữa cột sống hay sau đầu tôi, vì tôi chẳng nhớ gì phần còn lại của ngày dù người ta nói tôi vẫn cơ học làm hết các hoạt động trong lớp. Với họ, tôi cư xử lạ kỳ không có gì lạ, nhưng chiều tối chị tôi phải dìu tôi về nhà. Dần dần tôi có vẻ tệ hơn, sau đó thì ném đồ trên bàn, và khi vào bếp, thấy một chảo cà phê vừa rang xong tôi bảo nó cần "gieo" và bèn rải khắp sân. Tôi bị mắng và bị bắt đi ngủ.1

There was a celebration of Cleveland's election the next evening in the county seat, and I asked my father if I might accompany him to this celebration.

Tối hôm sau có lễ mừng chiến thắng của Cleveland tại quận lỵ, và tôi hỏi cha có thể đi cùng ngài đến buổi lễ không.

In his annual message before the United States Congress, President Cleveland vigorously advocated a revision of the tariff in the direction of free trade. I was a great admirer of Grover Cleveland, both as a man and as a public official, and was very strong for "tariff for revenue only." Naturally, that speech attracted my attention and hearty endorsement. I felt that it would be good for every citizen to hear it. Edgar was in school at the time, and at the close of the term there was to be an exhibition of speeches, essays, recitals, and such for the entertainment of the patrons and the improvement of the students. Edgar was to prepare something for the occasion. As you may suppose, the president's speech was very long; but I felt confident that Edgar was equal to the task, and I was very anxious for it to be repeated at the close of the school and anywhere else possible, and knew that it would be wonderful for Edgar and show

Trong thông điệp thường niên trước Quốc hội Hoa Kỳ, Tổng thống Cleveland mạnh mẽ chủ trương sửa đổi thuế quan theo hướng tự do thương mại. Tôi là một người rất ngưỡng mộ Grover Cleveland, cả với tư cách con người lẫn công bộc, và rất kiên định với chủ trương "thuế quan chỉ nhằm tạo nguồn thu". Dĩ nhiên, bài diễn văn đó đã thu hút sự chú ý và sự tán thành nhiệt thành của tôi. Tôi nghĩ sẽ tốt nếu mọi công dân đều được nghe. Edgar đang đi học lúc đó, và cuối khoá sẽ có buổi trình diễn diễn văn, bài luận, ngâm thơ, v.v. để giải trí cho phụ huynh và rèn luyện cho học sinh. Edgar phải chuẩn bị một tiết mục cho dịp này. Như bạn đoán, bài diễn văn của tổng thống rất dài; nhưng tôi tin chắc Edgar có đủ khả năng, và tôi rất muốn nó được đọc lại vào cuối năm học và ở bất cứ nơi nào có thể, và biết rằng điều đó sẽ rất tuyệt cho Edgar và cho thấy phần nào năng lực của y ở phương diện này. Tôi đưa y bản in bài diễn văn và hỏi y có nghĩ mình có

something of his ability along these lines. I showed him a printed copy of the speech and asked him if he thought he could deliver it at the close of the school term. He looked at it and read a few lines to get an idea of the words Cleveland used and said to me, "If you will read it to me a few times, I can. Will you do that?" I assured him I would. After making a few changes in the introduction to make it suit the occasion, I read it to him, I think three times, and he said, "I have it. I know it." I was very much surprised to have him say so quickly that he knew it, but he did. And when the time came, he delivered that speech perfectly. I thought it was a marvel, and so did everyone present, and it was. He was perfectly cool and calm, with no excitement whatever, and spoke as deliberately and with as much understanding as one would or could who was much older and more experienced. I did not think of such a thing at the time, but I believe now that the speech was prepared psychically, whatever that means. I believe it would be impossible for anyone to prepare an article of that length with words and subject so unfamiliar, as that necessarily was to Edgar, in so short a time and with so much ease and effort in the old way, as one might call it. However, he was not asleep on that occasion when I was reading to him. But other incidents in his childhood give me the feeling that he has always been endowed with the power or gift, and these experiences are evidence of it.

thể đọc nó vào cuối năm học không. Y xem qua và đọc vài dòng để nắm ý các từ Cleveland dùng rồi bảo tôi, "Nếu Cha đọc cho con vài lần, con có thể. Cha có làm không?" Tôi cam đoan sẽ làm. Sau khi chỉnh đôi chút phần mở đầu cho hợp với hoàn cảnh, tôi đọc cho y, tôi nghĩ ba lần, và y nói, "Con thuộc rồi. Con biết rồi." Tôi rất ngạc nhiên khi y nói nhanh vậy là mình đã thuộc, nhưng quả thật y thuộc. Và đến lúc đó, y đọc bài diễn văn hoàn hảo. Tôi nghĩ đó là điều kỳ diệu, và mọi người có mặt cũng nghĩ thế, và đúng là vậy. Y hoàn toàn bình thản, không hề kích động, nói chững chạc và hiểu biết như một người lớn tuổi và dạn dày hơn nhiều. Lúc ấy tôi không nghĩ như thế, nhưng giờ tôi tin bài diễn văn đã được chuẩn bị theo đường thông linh, dù điều đó nghĩa là gì. Tôi tin là không thể có ai chuẩn bị một bài dài với ngôn từ và đề tài xa lạ như thế—vốn tất nhiên là xa lạ với Edgar—trong một thời gian ngắn như vậy và với sự nhẹ nhàng như thế theo lối cũ, như người ta nói. Tuy nhiên, khi đó y không ngủ khi tôi đọc. Nhưng những sự kiện khác trong thời thơ ấu khiến tôi cảm thấy y luôn được phú ban năng lực hay ân tứ này, và những trải nghiệm ấy là bằng chứng.

3.

'WIL IT DRIVE ME CRAZY?'—'NÓ CÓ KHIẾN TÔI HOÁ ĐIÊN KHÔNG?'

One of the young ladies of the school, Bess, Một trong những cô gái trẻ ở trường, Bess, đã

gave a party one summer evening, and for the first time I went to an old-time country moonlight party. My association with this young lady grew into friendship and ripened into young love. This was a new experience for me, the arousing of a desire I had known nothing of before. We experienced all the little glances and antics that bespeak of "puppy love." But, to be sure, other boys also wanted the company of Bess, and this brought me a new realization. Jealousy, a new emotion, filled my heart and mind and made me neglect my studies of Holy Writ. I was often sad and lonely. I became defiant and stubborn, which was unusual, but I didn't know who to turn to. Once my mother questioned me. Then I had a dream—a dream that has repeated itself again and again through the years, but which I did not fully understand then. In the dream I am walking through a beautiful, sparsely wooded place. All trees are small but cone shaped, the ground covered with a mat of vine on which there are small, white star flowers. The lady on my arm is veiled and says nothing, but I have a feeling of contentment, happiness, complete love. The ground seems to slope downward. As we walk, we come to a lovely little stream of crystal clear water, beautiful white sand and white pebbles with tiny fish in the stream. We step over the stream and start up the slope on the other side, and are then met by a "messenger," a lovely bronze-colored figure, nude save for a loin cloth, with wings on his feet and shoulders. In his hand he has a lovely gold cloth. He stops us from speaking and says, "Will you join your right hands." When we have done that, he lays the cloth of gold over our hands, saying, "United, you may accomplish anything; alone, very little. Do not lose the cloth." Then he disappears. We continue walking and soon come to a very muddy road. As we stand undecided as to how to cross, the messenger appears again, saying, "Use the cloth." We wave it over the road and the mud

mở tiệc vào một buổi tối mùa hè, và lần đầu tiên tôi đến dự một cuộc vui đồng quê dưới trăng theo kiểu xưa. Mối quen biết giữa tôi với cô gái này dần thành bạn bè và chín thành tình yêu tuổi mới lớn. Đây là một kinh nghiệm mới đối với tôi, đánh thức một khát vọng mà trước đó tôi hoàn toàn chưa từng biết. Chúng tôi trải qua tất cả những ánh nhìn lén lút, những trò vụng dại đặc trưng của "tình con nít". Nhưng, tất nhiên, các cậu trai khác cũng muốn được ở bên Bess, và điều này mang đến cho tôi một nhận thức mới. Ghen tuông, một cảm xúc mới, tràn ngập tim óc tôi và khiến tôi xao nhãng việc học Thánh Kinh. Tôi thường buồn bã và cô đơn. Tôi trở nên chống đối và bướng bỉnh, điều vốn không thường thấy, nhưng tôi không biết phải tìm đến ai. Có lần mẹ hỏi tôi. Rồi tôi mơ một giấc mơ—một giấc mơ đã lặp đi lặp lại qua nhiều năm, nhưng lúc đó tôi chưa hiểu hết. Trong mơ, tôi đi dạo qua một nơi đẹp đẽ, cây cối thưa thớt. Mọi cây đều nhỏ nhưng có dạng chóp, mặt đất phủ một tấm thảm dây leo, trên đó có những bông hoa trắng nhỏ như sao. Người phụ nữ đi bên tay tôi trùm khăn, không nói gì, nhưng tôi cảm thấy mãn nguyện, hạnh phúc, một tình thương trọn vẹn. Mặt đất dường như thoai thoải xuống. Khi chúng tôi bước đi, chúng tôi gặp một con suối nhỏ tuyệt đẹp với làn nước trong như pha lê, cát trắng mịn và những viên sỏi trắng, trong suối có cá nhỏ bơi lội. Chúng tôi bước qua suối và bắt đầu đi lên dốc bên kia, thì gặp một "sứ giả", một hình bóng bằng đồng tuyệt mỹ, chỉ đóng khố, có cánh ở chân và vai. Trên tay y cầm một tấm vải vàng tuyệt đẹp. Y ngăn chúng tôi nói và bảo, "Hai người hãy nắm tay phải nhau." Khi chúng tôi làm theo, y phủ tấm vải vàng lên tay chúng tôi, nói, "Hiệp nhất, hai người có thể làm được mọi điều; đơn độc thì rất ít. Đừng làm mất tấm vải." Rồi y biến mất. Chúng tôi tiếp tục đi và sớm gặp một con đường lầy lội. Khi chúng tôi còn lưỡng lự chưa biết vượt qua thế nào, sứ giả lại hiện ra, nói, "Hãy dùng tấm vải." Chúng tôi vẫy nó qua con đường và bùn biến mất. Chúng tôi đi qua trên một lối đi rất

disappears. We pass over on a very lovely path and soon come to a high cliff which we must scale. There is a large knife there with which niches may be cut into the wall of the cliff. I begin to cut and climb, pulling the lady up one step to the next.

đẹp và chẳng mấy chốc đến một vách đá cao mà chúng tôi phải trèo. Ở đó có một con dao lớn dùng để đục bậc vào vách đá. Tôi bắt đầu đục và trèo, kéo người phụ nữ lên từng bậc một.

In all of the fifty-seven times that dream has been repeated identically, except as to heights I climbed up the wall, the veil has never been lifted or the wall scaled.[1]

Trong cả năm mươi bảy lần giấc mơ ấy lặp lại y như vậy, trừ độ cao mà tôi trèo lên vách, thì chiếc khăn trùm chưa bao giờ được vén lên, cũng như vách chưa bao giờ được vượt qua.1

When I told Mother of the dream and of my feelings for Bess, as well as the feeling of resentment toward other boys on whom she might smile, her advice was to read the Book again and see just how one should act under such circumstances. I searched the Bible for such stories and read what was recorded there, and I knew that the day must come when Bess and I must discuss our feelings for one another.

Khi tôi kể cho mẹ nghe về giấc mơ và tình cảm của tôi dành cho Bess, cũng như cảm giác bực bội với những cậu trai khác mà cô có thể mỉm cười, lời khuyên của mẹ là hãy đọc lại Sách và xem một người nên cư xử ra sao trong những cảnh huống như vậy. Tôi tìm trong Kinh Thánh những câu chuyện tương tự và đọc những gì ở đó ghi chép, và tôi biết rằng đến một ngày, Bess và tôi phải nói với nhau về tình cảm của mỗi người dành cho người kia.

One day Bess and I and some friends went on a picnic in the woods on my grandmother's farm. Bess and I wandered away from the others and came to the cove that was my retreat and sat down among the scenes that had once meant so much to me. I felt welling up within me a feeling—I didn't know what to make of it—that I wanted to have this girl apart from others, to have her alone for my own—her body, her thoughts—but I did not know how to put this into words. But when there is sympathy between a boy and a girl in their teens, usually such feelings find a way of being expressed. We may be very stumbling, very halting, but we convey how we feel to one another.

Một hôm, Bess, tôi, và vài người bạn đi dã ngoại trong rừng ở trang trại của bà ngoại tôi. Bess và tôi tách khỏi mọi người và đến cái vũng mà vốn là chốn ẩn dật của tôi, và ngồi giữa khung cảnh từng có ý nghĩa thật lớn với tôi. Tôi cảm thấy trong tôi dâng trào một cảm xúc—tôi không biết phải hiểu sao—rằng tôi muốn có cô gái này riêng cho mình, muốn ở riêng với cô—thân thể cô, ý nghĩ của cô—nhưng tôi không biết diễn đạt bằng lời thế nào. Tuy vậy, khi giữa một cậu trai và một cô gái tuổi mới lớn có sự đồng cảm, thường thì những cảm xúc như vậy cũng tìm được cách bộc lộ. Chúng ta có thể vấp váp, ngập ngừng, nhưng chúng ta truyền cho nhau biết mình cảm thấy thế nào.

The place and the girl were so sacred to me that I couldn't help tell her of some of the things that had happened there: how the place came to be made, how the little folks had dug a spring here that was, after several years, still running clear and beautiful; the flowers they had planted that were now

Nơi chốn ấy và cô gái ấy thiêng liêng đối với tôi đến nỗi tôi không thể không kể cho cô nghe vài điều đã xảy ra ở đó: nơi đây được tạo dựng thế nào, những người bé nhỏ đã đào một mạch nước ở đây ra sao mà sau mấy năm vẫn chảy trong và đẹp; những bông hoa họ trồng nay đang nở và dường như vẫn được

blooming and seemed yet to be cared for by a loving hand; how I had come here to read the first note Bess had written me in school, and had sat here to reply to her.

một bàn tay thương yêu chăm sóc; tôi đã đến đây đọc mảnh giấy đầu tiên Bess viết cho tôi ở trường, và đã ngồi đây để viết hồi âm cho cô.

But all my words seemed to fall on deaf ears, for Bess laughed at me and my mysterious tale of the little people. She said she liked me but didn't care for all these things that I talked about, which to her were unnatural. Bess said she liked to play and romp and go to parties, go buggy riding, sit and talk, dance, go places for entertainment. I tried to tell her I loved her and that I wanted her for my wife and that we would build for ourselves a place in the world.

Nhưng mọi lời tôi dường như rơi vào tai điếc, vì Bess bật cười với tôi và câu chuyện bí ẩn về những người tí hon. Cô nói cô thích tôi nhưng không quan tâm những điều tôi nói, với cô chúng là không tự nhiên. Bess nói cô thích chơi đùa, chạy nhảy, đi dự tiệc, đi xe ngựa dạo, ngồi nói chuyện, khiêu vũ, đi đây đó giải trí. Tôi cố nói với cô tôi yêu cô và muốn cưới cô làm vợ, rằng chúng tôi sẽ dựng xây cho mình một chỗ đứng trên đời.

"I know we are just children," I said, "But I can study hard and be something—maybe the best preacher in the country, and we will have a church like Old Liberty, and a lovely garden and fields of pretty crops and the like."

"Tôi biết chúng ta chỉ là trẻ con," tôi nói, "Nhưng tôi có thể học chăm và làm nên điều gì đó—có lẽ trở thành mục sư giỏi nhất trong vùng, và chúng ta sẽ có một nhà thờ như Old Liberty, và một khu vườn xinh đẹp, ruộng đồng trĩu vụ và những thứ tương tự."

But Bess laughed all the more and said she would never be a preacher's wife.

Nhưng Bess càng cười lớn hơn và nói cô sẽ không bao giờ làm vợ một mục sư.

"And besides, this foolishness of seeing things isn't right, only crazy people talk about such things. Besides, Dad says you are not right in the head and can never come to any good end. Even if you grow up to be a man, I want a real man, a man of the world who will go out and be something, not a dreamer of dreams, not one that likes the Bible better than a good love story. I want a man who would make me love him by force and take me in his arms and make love to me, kiss me and make me love him. You think all that is foolish, but that is what every girl hopes for."

"Hơn nữa, chuyện vớ vẩn thấy cái này cái nọ là không đúng, chỉ người điên mới nói về những chuyện như vậy. Với lại, ba tôi nói đầu óc anh không bình thường và rồi chẳng thể có kết cục tốt đẹp. Dù sau này anh có thành người đàn ông đi nữa, tôi muốn một người đàn ông thực thụ, một người đàn ông của thế gian, sẽ bước ra đời và thành đạt, không phải kẻ mơ mộng viển vông, không phải người thích Kinh Thánh hơn một chuyện tình hay. Tôi muốn một người sẽ buộc tôi phải yêu anh ta, ôm tôi trong tay và tỏ tình với tôi, hôn tôi và khiến tôi yêu anh ta. Anh nghĩ tất cả những thứ đó là ngớ ngẩn, nhưng đó là điều mọi cô gái đều mong."

About that time, our friends found us in the woods and teased us about being in love. And soon we all went home, but it was a sad, sad day for me.

Đúng lúc đó, bạn bè chúng tôi tìm thấy chúng tôi trong rừng và trêu chọc vì chúng tôi đang yêu. Rồi chẳng mấy chốc tất cả chúng tôi về nhà, nhưng đó là một ngày buồn, rất buồn với tôi.

A few days later I went to see Bess's father, who was a doctor, and asked him about what Bess had said about me being touched in the head. I also told him what I felt for Bess. His reply was a real eye-opener for me.

Vài ngày sau, tôi đến gặp cha của Bess, ông là bác sĩ, và hỏi ông về điều Bess nói rằng đầu óc tôi có vấn đề. Tôi cũng nói với ông những gì tôi cảm thấy dành cho Bess. Câu trả lời của ông thực sự mở mắt tôi.

"Eddie," he said, "you are a good boy, but you are just a kid, not sixteen yet, are you?"

"Eddie," ông nói, "con là một cậu bé ngoan, nhưng con chỉ là một đứa trẻ, chưa mười sáu phải không?"

"I was sixteen last March," I told him.

"Con đã mười sáu từ tháng Ba vừa rồi," tôi nói với ông.

"Well, anyway, you are too young to think of getting married. While it is every father's wish that his daughter marry a fine upstanding man, one well thought of in every sense of the word, he must be a man, Eddie, and you can never be a man. That accident[2] that happened to you a few years ago has robbed you of that possibility. You may have all the desires of a man toward a woman, but you would never be able to have children, and that would eventually bring discord. All this unusual vision you have I am sure comes from that injury, and it will grow on you and sap the very never fiber of your body. After awhile I am afraid it will cause insanity. You should be like other boys, be with other boys, but you never played marbles, spun a top, or threw a ball or did any of the things other boys do. Don't you feel the difference when you are with other boys? But you don't go with other boys, do you? Do that and after four or five years, come talk with me again."

"Dù sao thì con cũng còn quá trẻ để nghĩ đến chuyện cưới xin. Dù người cha nào cũng mong con gái mình lấy được một người đàn ông đàng hoàng, được quý mến ở mọi nghĩa của từ ấy, thì người đó cũng phải là một người đàn ông, Eddie, và con thì không bao giờ có thể là một người đàn ông. Cái tai nạn2 xảy đến với con mấy năm trước đã cướp đi khả năng ấy. Con có thể có mọi ham muốn của đàn ông đối với đàn bà, nhưng con sẽ không bao giờ có con, và rồi chuyện đó sẽ gây bất hòa. Tất cả những thị kiến khác thường con có, ta chắc là do chấn thương ấy, và nó sẽ ngày càng nặng lên, rút cạn thần kinh lực trong thân thể con. Một thời gian nữa ta e nó sẽ gây loạn trí. Con nên như những cậu bé khác, ở với những cậu bé khác, nhưng con chưa bao giờ bắn bi, quay cù, hay ném bóng hoặc làm những điều những cậu khác làm. Con có cảm thấy sự khác biệt khi ở với các cậu trai khác không? Nhưng con đâu có đi với họ, đúng chứ? Hãy làm như thế đi, và sau bốn hay năm năm, đến nói chuyện với ta lần nữa."

This talk with Bess's father made me more determined but gave me new questions to think about, or were they really new? I was at least a warm-blooded boy, but is that so different? Was the doctor right that it was going to drive me crazy? Why did I have such an accident? But I had these visions *before* I got hurt, I reasoned, so it had nothing to do with the visions. I *am* different, I guess. It's true, I never played marbles, never spun a

Cuộc nói chuyện với cha của Bess khiến tôi thêm quyết tâm nhưng cũng đem cho tôi những câu hỏi mới cần suy nghĩ, hay thực ra chúng có mới đâu? Ít ra tôi cũng là một cậu trai máu nóng, nhưng điều đó có khác lắm không? Liệu bác sĩ có đúng khi nói rằng điều ấy sẽ làm tôi phát điên? Tại sao tôi lại gặp tai nạn như vậy? Nhưng tôi đã có những thị kiến này trước khi bị thương, tôi tự biện, vậy nó chẳng liên quan gì đến các thị kiến. Tôi khác

top, or threw a ball, but I never had any of these toys and didn't really care for them. But to be like other boys, I must like them and do the things that other boys do. I don't want to, but I'll have to or there is no need talking with the doctor again, I thought. One thing I was sure of, I did love Bess. And so my thoughts ran. I began to think how and whom to make friends with.

người, tôi đoán vậy. Đúng là tôi chưa bao giờ bắn bi, chưa quay cù, và chưa ném bóng, nhưng tôi chưa bao giờ có những món đồ chơi ấy và thật ra cũng chẳng ham. Nhưng để giống các cậu trai khác, tôi phải thích chúng và làm những việc họ làm. Tôi không muốn, nhưng tôi sẽ phải làm, nếu không thì khỏi cần nói chuyện với bác sĩ nữa, tôi nghĩ. Có một điều tôi chắc chắn, tôi yêu Bess. Và thế là ý nghĩ tôi cuộn xoay. Tôi bắt đầu nghĩ xem làm sao và kết bạn với ai.

About that time a young man named Tom asked Mother to let him a room at our home because he was going to work with his uncle who lived in the neighborhood, so she took him in. Tom had been a cowboy, a ranch hand or general roustabout out West, going from ranch to ranch during roundups—branding and marketing cattle and all such—and the tales I heard from him day after day were like a new world to me. "He is the answer to my prayer to be like others," I thought. "This boy knows the world and what is expected of a man." So I wanted and begged for Tom's friendship more and more. Of course we didn't always go to nice places nor be with the best of company. I saw many a man drunk and was thrown with many regular and occasional drinkers, but I scarcely tasted hard liquor myself. Before meeting Tom I had concluded that drinking was the way to steel oneself for the escapades boys get themselves into. Tom, however, discouraged me from drinking. He never took a drink himself and would not stay long in the company of those who did drink. All this did keep me from attending Sunday school for a few months or showing any interest in the teachings of the church.

Đúng lúc đó có một chàng trai tên Tom xin mẹ cho thuê một phòng trong nhà tôi vì anh ta sắp làm việc với người chú ở vùng ấy, thế là mẹ nhận anh vào. Tom vốn là một cao bồi, một tay làm thuê ở trại chăn nuôi hay gã làm đủ việc ngoài miền Tây, đi từ trại này sang trại khác trong mùa gom đàn—đóng dấu và đưa gia súc ra chợ cùng mọi việc tương tự—và những chuyện tôi nghe từ anh ngày này qua ngày khác mở ra với tôi như một thế giới mới. "Anh ấy là câu trả lời cho lời cầu nguyện của mình để được như người khác," tôi nghĩ. "Cậu này biết thế giới và biết người đàn ông phải như thế nào." Vậy nên tôi muốn và nài nỉ tình bạn của Tom ngày một nhiều. Tất nhiên chúng tôi không phải lúc nào cũng đến những nơi tử tế hay giao du với những người tốt nhất. Tôi thấy không ít kẻ say xỉn và lẫn lộn với nhiều tay nhậu, thường xuyên lẫn thỉnh thoảng, nhưng bản thân tôi hầu như chẳng nếm rượu mạnh. Trước khi gặp Tom, tôi đã nghĩ rằng uống rượu là cách tôi luyện bản thân cho những trò nghịch ngợm mà bọn con trai hay sa vào. Tuy nhiên, Tom khuyên tôi đừng uống. Chính anh không bao giờ uống và cũng chẳng ở lâu trong hội có người uống. Tất cả những điều đó đã khiến tôi bỏ lớp Trường Chúa nhật vài tháng và không tỏ ra quan tâm đến giáo huấn của nhà thờ.

Tom was not one to mix with the girls of the community. Instead, he played all sorts of games for boys—baseball, boxing, riding unbroken horses—and teased the boys and girls who were supposed to be sweet on one

Tom không phải người thích lẫn với các cô gái trong vùng. Thay vào đó, anh chơi đủ trò của con trai—bóng chày, đấm bốc, cưỡi ngựa chưa thuần—và trêu ghẹo những cậu trai cô gái bị cho là đang để ý nhau. Anh lôi tôi vào

another. He led me into such things until I was equal in some ways to the best of them. A group of us were into all sorts of pranks about the countryside; none very mean, many quite questionable. One night Tom and I passed a Negro dance and stopped to watch a crap game when shooting started.[3] I was hit by a stray bullet in the collar bone. It was a spent bullet, painful but not serious. Tom took me to a doctor many miles away, for he didn't want my parents to know about it. We rode a stallion that had not been broken to take double riding, but we got there. The doctor removed the bullet and Tom brought me home and put me to bed. It was months later before the family found out about it.

những việc như thế cho đến khi tôi ở vài phương diện ngang ngửa với những người khá nhất. Một nhóm chúng tôi bày ra đủ trò nghịch ngợm khắp vùng quê; chẳng trò nào quá ác, nhưng nhiều trò cũng khá đáng ngờ. Một đêm, Tom và tôi đi ngang qua một vũ hội của người da đen và dừng lại xem một nhóm đánh bạc xúc xắc thì bỗng tiếng súng nổ.3 Tôi bị một viên đạn lạc trúng xương đòn. Đó là một viên đạn đã mất lực, đau nhưng không nghiêm trọng. Tom đưa tôi đến một bác sĩ ở cách đó nhiều dặm, vì anh không muốn cha mẹ tôi biết chuyện. Chúng tôi cưỡi một con ngựa đực giống chưa được thuần để chở hai người, nhưng rồi cũng đến nơi. Bác sĩ lấy viên đạn ra, và Tom đưa tôi về nhà đặt tôi nằm giường. Mãi hàng tháng sau gia đình mới biết chuyện.

One evening Tom asked my cousin, L. W., if he wanted anything from the neighborhood store. At the time L. W. was very much taken with a young lady from California named Winnie who was visiting her married sister in town. So L. W. said to Tom, "Tell Miss Winnie I will be over to see her at eight o'clock."

Một buổi tối, Tom hỏi người anh họ của tôi, L. W., xem anh có muốn gì từ cửa hàng tạp hóa trong xóm không. Lúc ấy, L. W. đang rất si mê một cô gái trẻ từ California tên Winnie, đang thăm người chị gái đã lấy chồng ở thị trấn. Vậy nên L. W. bảo Tom, "Nói với cô Winnie là tám giờ tối tôi sẽ qua gặp cô ấy."

Tom said, "If you let me talk to her once, you won't ever see her again."

Tom nói, "Nếu để tôi nói chuyện với cô ấy một lần, anh sẽ không bao giờ gặp lại cô đâu."

L. W. thought Tom was a roughneck and a woman-hater generally, and he said, "How some people do talk. How well some people think of themselves."

L. W. nghĩ Tom là một tay thô lỗ và nhìn chung ghét đàn bà, và anh nói, "Người ta nói ghê chưa. Tự đề cao thật là giỏi."

Later Tom saw Winnie and talked with her, and L. W. never saw her again, for she went with Tom to California that night. They were married on the way.

Sau đó Tom gặp Winnie và nói chuyện với cô, và L. W. không bao giờ gặp cô nữa, vì đêm ấy cô đã theo Tom về California. Họ cưới nhau trên đường đi.

After Tom left, I felt lost for awhile but continued to keep the company of the boys who had hung around Tom and his boxing group. But I sought other means of entertainment and would slip out of the house of an evening and ride here and there, seeking whatever companionship I might

Sau khi Tom rời đi, tôi bơ vơ một thời gian nhưng vẫn tiếp tục tụ tập với đám con trai từng theo Tom và nhóm đấm bốc của anh. Tuy nhiên, tôi tìm những cách giải trí khác và thường lén ra khỏi nhà buổi tối, cưỡi ngựa đi khắp nơi, kiếm bất kỳ bạn đồng hành nào có thể. Có vẻ như có một nét ngoặt lạ lùng

find. There seemed to be some peculiar twist to my desire to be out with other boys. We rigged up a mode of communication with the boys on adjoining farms, for I wanted to run around with them at night.

trong ham muốn của tôi là được ra ngoài với những cậu trai khác. Chúng tôi bày ra một cách liên lạc với những cậu ở các nông trại kề cận, vì tôi muốn chạy rong với họ vào ban đêm.

One afternoon word reached us that John Robinson's Circus was in town. I had not been to a circus since I was a small boy—I had gotten lost at one—so I was determined to go. None of the other boys could go, but I decided to go alone. I saddled my pony and started out, not even asking my mother's permission. My father was away on business. As I rode past the little country store on the way to town, an elderly gentleman, Mr. Carter, was seated on the porch. He was quite well-to-do and said to be the stingiest man in the county. Quite often I had questioned him as to why he was a member of such-and-such a church. He spoke to me, and was immediately ready for an argument, but asked me where I was going. When I informed him that I was going to the circus, he began to tell me about the evils that one encountered at the circus, the danger of the associations with individuals who were attracted by such entertainment, and pled with me not to go, saying that I was too good a boy to undertake such a trip alone at night. "It will cost you twenty-five cents to put up your pony for something to eat when you get there, and fifty cents to get into the circus. If you will turn 'round and go home I will give you a dollar, Eddie. I have been thinking of you a great deal of late and have missed you from church now and then. The path you are choosing isn't the best path. Won't you reconsider, come back and take your place in church and be the boy we have known for several years? You are out of the company of that ne'er-do-well, Tom, so don't go to the circus, that is the weapon of the devil. I have never let one of my boys go to the circus."

Một chiều nọ, chúng tôi nghe tin gánh xiếc của John Robinson đến thị trấn. Tôi chưa đi xem xiếc kể từ khi còn bé—tôi từng bị lạc trong một gánh—nên tôi quyết đi. Không cậu nào khác đi được, nhưng tôi quyết định đi một mình. Tôi thắng yên con ngựa nhỏ và lên đường, thậm chí không xin phép mẹ. Cha tôi đi vắng vì công việc. Khi tôi cưỡi ngựa đi ngang cửa hàng tạp hóa nhỏ trên đường vào thị trấn, một ông lão, ông Carter, ngồi trên hiên. Ông khá khá giả và được cho là người keo kiệt nhất quận. Tôi thường hỏi ông vì sao ông là tín hữu của nhà thờ nọ. Ông lên tiếng chào tôi, lập tức sẵn sàng tranh luận, nhưng hỏi tôi đi đâu. Khi tôi nói tôi đi xem xiếc, ông bắt đầu kể tôi nghe về những điều xấu gặp phải ở rạp xiếc, sự nguy hiểm khi giao du với những kẻ bị loại hình giải trí đó hấp dẫn, và nài nỉ tôi đừng đi, nói rằng tôi là một cậu bé quá ngoan để dấn thân vào chuyến đi một mình ban đêm như vậy. "Con sẽ tốn hai mươi lăm xu để gửi ngựa ăn khi đến nơi, và năm mươi xu để vào rạp. Nếu con quay lại và về nhà, ta sẽ cho con một đô-la, Eddie. Gần đây ta nghĩ về con rất nhiều và thấy con vắng mặt ở nhà thờ nay rồi. Con đường con đang chọn không phải là con đường tốt nhất. Con có muốn nghĩ lại, quay về nhận chỗ của mình trong nhà thờ và là cậu bé chúng ta đã biết trong mấy năm qua không? Con đã ra khỏi ảnh hưởng của tay vô tích sự Tom rồi, vậy đừng đi xem xiếc, đó là vũ khí của ma quỷ. Ta chưa bao giờ cho đứa con trai nào của ta đi xem xiếc."

But I was determined to go. When I had gone a little way, my pony suddenly became very

Nhưng tôi quyết đi. Khi tôi đi được một quãng, con ngựa bỗng khập khiễng nặng và

lame and refused to go. Something inside me seemed to say, "You had better turn back." I dismounted and found that a rock had stuck in my pony's shoe; however, I turned back to the store. Mr. Carter was still there on the porch and called to me; he gave me the dollar, and I will never forget the little prayer he said with his hand on my head. Immediately after this I left off the associations I had recently cultivated, and seemed to swing as far in the other direction of wanting to be alone as I had in my younger days. My life was all changed again. Circumstance, you may say. Or was it? What is the figment that shapes circumstance? How was it that Mr. Carter was there that day? Chance? Why did the pony balk? He never had before nor did he afterward, even though I rode him for a year or more after that to many places, but never doing any of the things I had done with Tom. Do we not with each decision set in motion laws that must carry through on their course? Is there not a destiny shaped for us by the deeper desires of the recesses of our hearts?

nhất quyết không đi tiếp. Có gì đó trong tôi khẽ nói, "Tốt hơn con nên quay lại." Tôi xuống ngựa và thấy có một hòn đá kẹt trong móng ngựa; tuy vậy, tôi quay lại cửa hàng. Ông Carter vẫn còn trên hiên và gọi tôi; ông đưa tôi một đô-la, và tôi sẽ không bao giờ quên lời cầu nguyện nhỏ ông nói với tay đặt trên đầu tôi. Ngay sau đó, tôi dứt bỏ những mối giao du mà tôi đã vun vén gần đây, và dường như lại quay ngoắt về phía muốn ở một mình, y như tôi từng vậy trong những ngày còn nhỏ. Đời tôi lại đổi khác. Có thể bạn nói là do hoàn cảnh. Hay không phải? Cái bóng nào nặn hình hoàn cảnh? Sao hôm ấy ông Carter lại ở đó? Tình cờ ư? Tại sao con ngựa lại dở chứng? Nó chưa bao giờ vậy trước đó, cũng không sau đó, dù tôi còn cưỡi nó chừng hơn một năm trời đi nhiều nơi, nhưng chẳng làm bất kỳ điều gì tôi từng làm với Tom. Mỗi quyết định ta đưa ra có phải chăng đều khơi động những định luật buộc phải vận hành cho đến tận cùng của chúng? Há chẳng có một định mệnh được nhào nặn cho chúng ta bởi những ước muốn sâu kín nhất trong tận cùng lòng dạ chúng ta sao?

Soon afterward, evil days seemed to fall on me and my family. Not only sickness, but a place to live became a real question. It became necessary for me to quit school in order to add something to the family income.

Chẳng bao lâu sau, những ngày xấu dường như ụp xuống tôi và gia đình. Không chỉ là bệnh tật, mà chỗ ở cũng trở thành một vấn đề thực sự. Tôi buộc phải nghỉ học để góp phần nào vào thu nhập gia đình.

4.

FARMING, 1893–1894: 'ANOTHER CELESTIAL VISITOR'—LÀM NÔNG, 1893–1894: 'MỘT VỊ KHÁCH THIÊN GIỚI KHÁC'

I went to work farming with my uncle, living in familiar surroundings at my grandmother's place, where I could often go sit in the barn when my duties permitted

Tôi đi làm nông với người cậu, sống trong khung cảnh quen thuộc ở nhà bà ngoại, nơi tôi có thể thường xuyên vào ngồi trong chuồng khi công việc cho phép và lại được

and again have many conversations with my grandfather. This was a real treat, but I never said a word to anyone about such happenings. During the evenings I read everything. I could procure and talked a great deal with my grandmother. In the spring she was taken very ill and my mother came to nurse her. On the anniversary of my grandfather's death, my grandmother said she wished to talk to my grandfather. She said, "Eddie, would you go out and see if you can't find me a peach on the last tree your grandfather planted—for I would like to eat one more peach from that tree. Fix it and bring it here."

trò chuyện nhiều với ông ngoại. Đó là một hạnh phúc thực sự, nhưng tôi không bao giờ nói với ai về những chuyện như vậy. Buổi tối tôi đọc mọi thứ. Tôi có thể kiếm được và nói chuyện rất nhiều với bà ngoại. Vào mùa xuân, bà lâm trọng bệnh và mẹ tôi đến chăm sóc bà. Vào ngày giỗ của ông ngoại, bà ngoại nói bà muốn nói chuyện với ông. Bà nói, "Eddie, con ra xem có hái được cho bà một trái đào trên cái cây cuối cùng ông con trồng không—vì bà muốn ăn thêm một trái đào nữa từ cây ấy. Gọt sẵn mang vào đây."

After I did that, she talked with me. "You are a good boy, Eddie. You are like your grandfather and I know you were very fond of him. I heard you tell your mother several years ago that you had seen and talked with him at the barn. Have you seen him since you have been here this time?"

Sau khi tôi làm xong, bà nói chuyện với tôi. "Con là một cậu bé ngoan, Eddie. Con giống ông ngoại con, và bà biết con rất thương ông. Bà đã nghe con nói với mẹ con mấy năm trước rằng con đã thấy và trò chuyện với ông ở chuồng. Từ khi con về đây lần này con có gặp ông nữa không?"

"Yes, ma'am," I said, "but I was afraid to say anything about it, for so many people seem to think it is foolishness."

"Dạ có, thưa bà," tôi nói, "nhưng con sợ nói ra, vì quá nhiều người cho rằng đó là chuyện vớ vẩn."

"No, it isn't foolish. Your grandfather did many wonderful things. He could move tables and chairs, and hear raps, even make broomsticks dance, never touching the broom. While he did not make a show of it, he believed that there was something good about it all. Don't be afraid of it, Eddie, just don't abuse it. I don't think your grandmother is ever going to be well again and I want to tell you what I wish you would do for your grandma: Be good to your mother, she is the best woman I have ever known in all my life. She is kind and true, a good mother and wife, and the best friend anyone can ever have. Be patient with your father. He is weak but kindhearted, and you can do more with him than anyone can, for he worships you. When I die there will be a little money for you, Eddie, to help you take care of your mother and help at least to

"Không, chẳng vớ vẩn đâu. Ông con đã làm nhiều điều kỳ diệu. Ông có thể làm bàn ghế dịch chuyển, nghe tiếng gõ, thậm chí khiến những cây chổi nhảy múa, mà không hề chạm vào chổi. Dù ông không phô trương, ông tin rằng trong tất cả những điều ấy có điều gì tốt lành. Đừng sợ nó, Eddie, chỉ đừng lạm dụng. Bà không nghĩ bà sẽ bao giờ khỏe lại nữa và bà muốn nói với con điều bà mong con làm cho bà: Hãy tốt với mẹ con, bà là người đàn bà tốt nhất mà bà từng biết trong cả cuộc đời. Bà nhân hậu và chân thành, một người mẹ và người vợ tốt, và là người bạn tốt nhất ai cũng có thể có. Hãy nhẫn nại với cha con. Ông yếu đuối nhưng tốt bụng, và con có thể làm được nhiều điều với ông hơn bất cứ ai, vì ông sùng bái con. Khi bà chết sẽ có một ít tiền cho con, Eddie, để giúp con chăm sóc mẹ con và ít ra giúp các em gái con ăn học. Con sẽ làm điều đó cho bà chứ, Eddie, vì con

educate your sisters. Will you do that for me, Eddie, for you know Grandpa and I will be listening for you to tell us what you have been doing real often."

biết ông và bà sẽ lắng nghe con kể những việc con đã làm thường xuyên."

I told my grandmother what Bess's father, the doctor, had said and asked her what she thought. "No, Eddie," she said, "you will never be bothered from that injury. For remember, it was I who helped you that night, not the doctor. You will get all that straight sometime soon. But keep reading your Bible, and Jesus will tell you what and how to do everything. You can trust Him, Eddie, and don't let these voices and speeches from anyone confuse you, for although some come back from the dead and tell you something other than as Jesus told it or tells you, don't have anything to do with it. They that speak to you rest in Jesus, I'm sure, but some may try and fool you, or so your grandpa thought. And I'm sure he knew, Eddie. But love your mother. She is the best friend and counselor you have, and she will never tell you anything that is wrong. You were with your grandpa when he drowned, weren't you, Eddie? Well, I am going pretty soon and will be with your grandpa, I am sure. Stay with me to the end, Eddie, won't you. The others will understand, I'm sure."

Tôi kể cho bà ngoại nghe điều cha của Bess, vị bác sĩ, đã nói và hỏi bà nghĩ sao. "Không đâu, Eddie," bà nói, "con sẽ không bị quấy rầy vì chấn thương đó. Vì nhớ rằng đêm đó là bà giúp con, không phải bác sĩ. Rồi con sẽ hiểu rõ mọi chuyện sớm thôi. Nhưng hãy tiếp tục đọc Kinh Thánh, và Chúa Jesus sẽ bảo con phải làm gì và làm thế nào trong mọi việc. Con có thể tin cậy Ngài, Eddie, và đừng để những tiếng nói và bài diễn từ từ bất cứ ai làm con rối trí, vì tuy có người từ cõi chết trở lại nói với con điều khác với điều Chúa Jesus đã nói hay đang nói với con, đừng dính vào. Những người nói với con nghỉ yên trong Chúa Jesus, bà tin như vậy, nhưng có người có thể tìm cách đánh lừa con, ông con nghĩ thế. Và bà chắc ông biết điều đó, Eddie. Nhưng hãy thương mẹ con. Bà là người bạn và cố vấn tốt nhất con có, và bà sẽ không bao giờ nói với con điều gì sai trái. Con đã ở với ông con khi ông bị đuối nước, đúng không, Eddie? Ừ, bà sắp đi rồi và sẽ được ở với ông con, bà chắc vậy. Ở bên bà đến phút cuối, Eddie, nhé. Những người khác sẽ hiểu thôi, bà tin là thế."

A month later she died. I was alone with her and held her hand when she passed over. Although she was sick for many months and suffered a great deal at the end, she said, "It is all right, Eddie, I see your grandpa coming for me."

Một tháng sau bà mất. Tôi ở một mình với bà và nắm tay bà khi bà qua đời. Dù bà bệnh nhiều tháng và chịu đau đớn rất nhiều ở cuối đời, bà nói, "Ổn cả rồi, Eddie, bà thấy ông con đến đón bà."

Days of sorrow and confusion followed my grandmother's death. I didn't know which way to turn. I often went to the barn, but no answer came. Then I sat in the little graveyard by the graves of my grandparents, but no word or thought came to me. Then I remembered what my grandmother had said, "Your mother is your best friend and counselor." So I talked with her, again and

Những ngày sầu muộn và rối bời theo sau cái chết của bà ngoại. Tôi không biết quay về hướng nào. Tôi thường vào chuồng, nhưng chẳng có câu trả lời nào đến. Rồi tôi ngồi trong nghĩa trang nhỏ bên mộ ông bà, nhưng chẳng một lời hay một ý nghĩ nào đến với tôi. Rồi tôi nhớ điều bà ngoại nói, "Mẹ con là người bạn và cố vấn tốt nhất của con." Thế là tôi nói chuyện với mẹ, hết lần này đến lần

again. I felt that my sisters, who were younger than I, must have the advantage of school, and I was very argumentative in the suggestion that my parents move to town where the girls could have the advantages and not have to walk so far to school. We reasoned together and it was finally decided the best thing was to move into the country seat, Hopkinsville. There my sisters might go to school at least, for no place out in the country was near enough for them to go to school alone since I had to go to work.

khác. Tôi cảm thấy các em gái tôi, vốn nhỏ hơn tôi, phải được đi học, và tôi tranh luận rất hăng khi đề nghị cha mẹ dọn vào thị trấn để các em có điều kiện học hành và không phải đi bộ xa đến trường. Chúng tôi bàn bạc với nhau và cuối cùng quyết rằng tốt nhất là dọn vào huyện lỵ, Hopkinsville. Ở đó ít ra các em gái tôi có thể đến trường, vì chẳng nơi nào ngoài đồng đủ gần để các em có thể đến trường một mình, trong khi tôi phải đi làm.

So, on a cold January day our few belongings were stowed in a wagon and we started toward the little town. I drove a cow, the gift from an aunt. We moved into a house on West Seventh Street, next door to John S. Young, the hardware man. There was a nice little garden in the back, a stable, and a barn where we kept the cow, through whose wanderings I later met Dr. Dwight L. Moody. The girls entered public school.

Vậy là, vào một ngày tháng Giêng lạnh buốt, ít đồ đạc của chúng tôi được chất lên xe ngựa và chúng tôi hướng về thị trấn nhỏ. Tôi dắt theo một con bò, quà tặng từ một người cô. Chúng tôi chuyển vào một ngôi nhà trên phố Tây Seventh, ngay cạnh ông John S. Young, người bán đồ sắt. Có một mảnh vườn nhỏ xinh phía sau, một chuồng, và một nhà kho nơi chúng tôi giữ con bò, qua những lần nó đi lạc mà sau này tôi gặp bác sĩ Dwight L. Moody. Các em gái tôi vào học trường công.

Getting settled in the new surroundings was a problem for each member of the family with their likes and dislikes to be accounted for in the companionships the new environs created. I soon grew restless. There was too much hustle and bustle for my strange soul, so I went back to the country to work with my uncle, C. H. Cayce, on what was known as the old Anderson farm, coming to see Mother, Father, and my sisters every Saturday night and to Sunday school on Sunday mornings. Each Saturday I heard tales from everyone at home—new problems, new faces, new surroundings. And I realized that a gradual change was taking place in each of our lives. I had many worries and anxieties for my mother, to say nothing of my new environs. There was a great deal of Negro help on the farm and I was not old enough nor experienced enough to be considered for overseer or boss. So it was not an easy task for me to fit into these surroundings.

Ổn định trong môi trường mới là một vấn đề cho mỗi thành viên gia đình với những thích, ghét riêng cần được tính đến trong các mối thân giao mà khung cảnh mới tạo ra. Tôi sớm bứt rứt. Ồn ào và hối hả quá mức đối với tâm hồn khác thường của tôi, nên tôi quay về đồng quê làm việc với cậu tôi, C. H. Cayce, ở nơi gọi là nông trại cũ của nhà Anderson, và mỗi tối thứ Bảy tôi về thăm mẹ, cha và các em gái, rồi sáng Chủ nhật đến Trường Chúa nhật. Mỗi thứ Bảy tôi đều nghe bao câu chuyện từ mọi người ở nhà—những vấn đề mới, khuôn mặt mới, môi trường mới. Và tôi nhận ra một sự đổi thay dần dần đang diễn ra trong đời mỗi người chúng tôi. Tôi có rất nhiều nỗi lo và băn khoăn cho mẹ tôi, chưa nói đến môi trường mới của mình. Ở nông trại có rất nhiều người làm da đen và tôi chưa đủ lớn, cũng chưa đủ kinh nghiệm, để được coi là đốc công hay ông chủ. Vì vậy, không dễ gì để tôi thích ứng với những cảnh huống này.

One of the first jobs I was given was to plough a field of corn. With a mule to pull the plow, I was sent out alone to a one-hundred-acre field. That evening when it was getting dark, I unhitched the mule from the plow and rode it back to the house. The owner and the other men were in the lot as I rode up. I noticed all the men looking at me strangely, when the owner rushed out and yelled, “Get down, get down, that mule will kill you. She’s never been ridden before.” But she hadn’t shown any sign of disagreement to my mounting her. A few days later when one of the men attempted to ride her, she immediately threw him and was never ridden again, so far as I know, by anyone but me that one time. She was not given to me to plow again. Everyone is still wondering how or why she allowed me to ride her that evening.

Một trong những việc đầu tiên tôi được giao là cày một ruộng bắp. Với một con la kéo cày, tôi được sai đi một mình ra một cánh đồng rộng một trăm mẫu. Tối hôm đó khi trời sắp tối, tôi tháo con la ra khỏi cày và cưỡi nó về nhà. Khi tôi cưỡi tới chuồng, ông chủ và những người khác đang ở trong bãi. Tôi để ý thấy mọi người nhìn tôi là lạ, thì ông chủ lao ra la lớn, “Xuống ngay, xuống ngay, con la đó sẽ giết cậu. Nó chưa bao giờ chịu cho cưỡi cả.” Nhưng nó chẳng tỏ dấu hiệu phản đối khi tôi leo lên. Vài ngày sau, khi một người khác thử cưỡi nó, nó liền hất anh ta xuống ngay và từ đó, theo tôi biết, chẳng ai cưỡi được nó nữa trừ tôi lần ấy. Người ta cũng không còn giao nó cho tôi cày nữa. Mọi người vẫn thắc mắc vì sao hoặc thế nào nó lại cho tôi cưỡi hôm đó.

I spent a full year working on the farm. On Friday afternoon, the 8th day of August, the anniversary of my grandmother’s death, I

Tôi đã làm việc trọn một năm ở nông trại. Chiều thứ Sáu, ngày 8 tháng Tám, ngày giỗ của bà ngoại, tôi được sai đi cày ải một thửa

was sent to fallow a field for planting the next season's crop when I had another celestial visitor. I had just returned from dinner to the field with four mules and dismounted to repair something on the plow when I heard a voice behind me. Thinking it was someone from the farm, I answered before looking around. But I had a strange feeling of pleasantness, a lightness not of an earthly nature, and when I looked, I beheld what appeared to me to be the same vision I had seen in the cove in the wood. This time I was told: "Leave your plow, go to your mother, she needs you near her. A way will be provided. Go now."

ruộng để chuẩn bị gieo trồng mùa sau thì tôi lại có một vị khách thiên giới. Tôi vừa trở lại ruộng sau bữa trưa với bốn con la và xuống để sửa một phần của cái cày thì tôi nghe thấy tiếng nói sau lưng. Nghĩ là ai đó trong trại, tôi trả lời trước khi quay lại. Nhưng tôi có một cảm giác kỳ lạ của sự dễ chịu, một sự nhẹ bẫng không thuộc thế gian, và khi tôi nhìn, tôi thấy hiện ra trước mắt dường như là cùng một thị kiến tôi đã thấy trong hốc suối trong rừng. Lần này tôi được bảo: "Bỏ cày đi, về với mẹ con, bà cần con ở gần bên. Sẽ có cách. Đi ngay."

I drove my mules around to the nearest place toward the house, took them out, went in, and told my uncle that I was through. I didn't know where I was going, nor what I was going to do, except that I was leaving the farm. This didn't please him very much, so he refused to carry me or to supply a way for me to get into town, which was about thirteen-and-a-half miles away. I bundled up my few belongings, hung them on a stick, and struck out boldly around two-thirty or three o'clock in the afternoon. Late in the evening I arrived home, where my parents and sisters were. My uncle was sitting at the supper table when I came in. He had followed the highway, while I had cut across the field. He had relented and come to see about me and to know what had been the reason for my decision. Most of the night was spent talking with Mother about what I had experienced in the field that afternoon.

Tôi dắt bầy la vòng theo lối gần nhất về phía nhà, tháo chúng ra, đi vào, và nói với cậu rằng tôi nghỉ. Tôi không biết sẽ đi đâu, hay sẽ làm gì, ngoài chuyện tôi rời nông trại. Điều này khiến cậu không vui, nên cậu từ chối chở tôi hoặc thu xếp cho tôi cách vào thị trấn, vốn cách khoảng mười ba rưỡi dặm. Tôi buộc gọn ít đồ đạc, treo lên một cây gậy, và quả quyết lên đường khoảng hai giờ rưỡi hay ba giờ chiều. Tối muộn tôi về đến nhà, nơi cha mẹ và các em gái tôi đang ở. Cậu tôi đang ngồi ở bàn ăn tối khi tôi bước vào. Cậu đã đi theo đường lớn, còn tôi băng đồng. Cậu đã đổi ý và đến xem chuyện của tôi, muốn biết lý do nào đã khiến tôi quyết định như vậy. Phần lớn đêm ấy tôi trò chuyện với mẹ về điều tôi đã trải qua ở cánh đồng chiều hôm đó.

5.

HOPINSVILLE, 1894: HOPPER'S BOOKSTORE—HOPKINSVILLE, 1894: NHÀ SÁCH HOPPER

The day after coming into town from the farm I went about the various stores trying to decide where I wanted to work. The first place I went in was Hopper's Bookstore on South Main Street. I liked the looks of the place and the appearance of Mr. Will Hopper when I met him. He was a tall man, six feet or more, slender, dark hair and eyes, and had a most pleasant voice, but was inclined to be rather quiet, as I soon learned. Before deciding, I went across the street to speak with Mr. Charles M. Latham about a job. He had a dry goods store, a very beautiful one. A few years before, Mr. Latham had shown a great deal of interest in me when I had come to town on some business for my father. It being a very cold day, I was almost frozen when I got to town, riding a white Mexican pony. Mr. Latham had noticed that my clothing was thin and very kindly had given me a pair of mittens and shown me how to put newspaper under my clothing to protect me from the cold. Now, speaking with me about a job, he told me that when I decided where I wanted to work to come back and see him.

Ngày hôm sau khi vào thị trấn từ nông trại, tôi đi khắp các cửa hiệu để cố quyết định tôi muốn làm việc ở đâu. Nơi đầu tiên tôi bước vào là Nhà sách Hopper trên phố South Main. Tôi thích diện mạo của cửa hàng và vẻ ngoài của ông Will Hopper khi tôi gặp ông. Ông là một người đàn ông cao, chừng sáu feet hay hơn, mảnh khảnh, tóc và mắt đen, giọng nói rất dễ chịu, nhưng có vẻ trầm lặng, như tôi sớm nhận ra. Trước khi quyết định, tôi băng qua đường để nói chuyện với ông Charles M. Latham về một việc làm. Ông có một cửa hàng vải vóc, rất đẹp. Vài năm trước, ông Latham đã tỏ ra rất quan tâm đến tôi khi tôi vào thị trấn làm việc gì đó cho cha. Hôm ấy lạnh thấu xương, tôi gần như cóng cứng khi vào thị trấn, cưỡi một con ngựa nhỏ Mê-hi-cô màu trắng. Ông Latham thấy quần áo tôi mỏng và rất tử tế tặng tôi một đôi găng tay len và chỉ tôi cách nhét giấy báo vào trong áo quần để giữ ấm. Giờ đây, khi nói chuyện với tôi về việc làm, ông bảo tôi rằng khi tôi quyết định muốn làm ở đâu thì quay lại gặp ông.

Then I went next door to R. C. Hardwick's Drug Store to see about a job. Then I went up the street to Burnett's Shoe Store, then into Wall's Clothing Store at the corner of Main and Seventh Street. Then across the street to the Hopkinsville Bank, where I spoke to Mr. McPherson. Then next door below that to Hoosier's Tailor Shop, which was next door to Hopper's Bookstore. Then to Thompson's Hardware, where I talked to Mr. J. A. Meadows, who was manager.

Rồi tôi vào cửa hàng dược phẩm của R. C. Hardwick kế bên để hỏi việc. Rồi tôi đi lên phố đến Cửa hàng giày Burnett, sau đó vào Cửa hàng quần áo Wall ở góc Main và Seventh. Rồi băng qua đường đến Ngân hàng Hopkinsville, nơi tôi nói chuyện với ông McPherson. Rồi xuống cửa hàng kế đó là tiệm may Hoosier, vốn sát ngay bên Nhà sách Hopper. Sau đó tới cửa hàng đồ sắt Thompson, nơi tôi nói với ông J. A. Meadows, người quản lý.

Considering all the things I had seen, I decided that the only bookstore in town would be the best. There seemed something appealing to me in the place. So I went back to Hopper's. This time I met Mr. Harry Hopper, the elder of the two brothers who owned the store. He told me that the Bible my father had given me had come from his store. He was a man about five-feet-ten-

Xét tất cả những gì tôi đã thấy, tôi quyết định rằng cửa hàng sách duy nhất trong thị trấn là tốt nhất. Có điều gì đó cuốn hút tôi ở nơi ấy. Thế là tôi quay lại nhà sách Hopper. Lần này tôi gặp ông Harry Hopper, người anh trong hai anh em chủ cửa hàng. Ông kể tôi nghe rằng cuốn Kinh Thánh cha tôi đã tặng tôi là mua từ cửa hàng của ông. Ông cao khoảng năm feet mười, tóc sáng màu, và để

inches, fair hair, and a blond handlebar mustache, but not too large a one. Mr. Will Hopper told him I had been in to ask for a job. They both told me that they didn't particularly need anyone, but I insisted that was where I wanted to work. They finally told me I might come to work on the next Monday morning, which I did.

ria mép cong kiểu ghi-đông màu hung vàng, nhưng không quá lớn. Ông Will Hopper nói với ông rằng tôi đã vào xin việc. Cả hai bảo tôi rằng họ không đặc biệt cần thêm người, nhưng tôi nằng nặc nói đó là nơi tôi muốn làm. Cuối cùng họ bảo tôi có thể đến làm sáng thứ Hai tới, và tôi đã làm như vậy.

On arriving at the store Monday morning, I met the handyman who swept up the store. He told me that Mr. Will Hopper had a bedroom upstairs in the store. Pretty soon Mr. Will came down. He told me that I could acquaint myself with the stock, and that I would find most everything marked. He also showed me the combination to the cash drawer, as he was going home to breakfast. He rode a bicycle which he kept in the back of the store. The Hopper brothers, as I learned, lived in a large home out a little distance from town. They had quite a number of sisters who lived at home. Mr. Harry looked after the place, and other properties, and came to the store only a few hours each day, unless it was in the busy season.

Sáng thứ Hai, khi đến cửa hàng, tôi gặp người tạp vụ quét dọn. Ông nói cho tôi biết ông Will Hopper có một phòng ngủ ở tầng trên của cửa hàng. Chẳng bao lâu ông Will xuống. Ông bảo tôi có thể làm quen với hàng hóa, và rằng hầu hết mọi thứ đều có đánh dấu. Ông cũng chỉ cho tôi biết cách mở ngăn kéo tiền mặt, vì ông sắp về nhà ăn sáng. Ông đi xe đạp và để xe ở phía sau cửa hàng. Như tôi biết, hai anh em nhà Hopper sống ở một căn nhà lớn cách thị trấn một quãng. Họ có khá nhiều chị em gái sống cùng nhà. Ông Harry trông nom nhà cửa và các bất động sản khác, và chỉ đến cửa hàng vài giờ mỗi ngày, trừ mùa bận rộn.

I began to inspect and to dust the stock in the store. In front was quite a space with showcases in which there was a display of framed pictures and a bookcase for current literature on the opposite side. On the bookcase were schoolbooks, not only the public school texts but those for the two colleges, as well as the boys' school in the town. Then came inks and office supplies. On the opposite side, next to the picture frames, was stationery of all descriptions. Then samples of picture molding and a large rack in which unframed pictures were kept. In the rear on both sides was a storage rack and display rack for wallpaper. All across the back was Mr. Will Hopper's desk and a very large safe. The entrance to the staircase was here. Upstairs was the work room for making the picture frames, as well as the storeroom for uncut frames, and Mr. Will

Tôi bắt đầu xem xét và phủi bụi hàng hóa trong cửa hàng. Phía trước là một khoảng rộng với các tủ kính trưng bày khung tranh và một tủ sách phía đối diện dành cho các ấn phẩm mới. Trên tủ sách là sách giáo khoa, không chỉ sách cho trường công mà cả cho hai trường cao đẳng, cũng như trường nam sinh trong thị trấn. Kế đó là mực và đồ dùng văn phòng. Ở phía đối diện, cạnh khung tranh, là đủ loại văn phòng phẩm. Rồi là các mẫu nẹp viền khung và một giá lớn để tranh chưa đóng khung. Phía sau, cả hai bên, là giá chứa và trưng bày giấy dán tường. Trải dài phía sau là bàn làm việc của ông Will Hopper và một cái két rất lớn. Lối lên cầu thang ở đây. Tầng trên là phòng làm việc đóng khung tranh, cũng như kho chứa các khung chưa cắt, và phòng ngủ của ông Will Hopper.

Hopper's bedroom.

From the labors of a farm hand to clerk in an up-to-date bookstore was some transition, and adjusting to the new environs was not an easy task nor did I always make decisions wisely. But try I did, first acquainting myself with all the stock the store carried and their purposes for our customers. Many items, to be sure, were entirely new to this clodhopper —books of all kinds and sizes; stationery of all descriptions; pictures, art studies, picture frames, and mouldings to prepare frames of all kinds; wallpaper in many variations and patterns; window shades; as well as many art objects, such as vases, urns, statuary, and the like. What a far cry these were from the things I had known all my life on a farm, where tending chickens, work mules and horses, spreading manure, plowing, seeding, and harvesting crops were what I thought about morning, noon, and night. One was the expression of material things for sustaining the physical man, the other was for sustaining the mental man. But was not there beauty in both? Were they for the same person, or is there one thought for the city or town man and another for the tiller of the soil? No, the basic truth is the same. They are different phases of man's experience and must be treated as one, or so I reasoned.

Từ công việc một tay làm nông sang người bán hàng trong một nhà sách hiện đại là một cuộc chuyển tiếp lớn, và thích nghi với môi trường mới không phải là nhiệm vụ dễ dàng, cũng không phải lúc nào tôi quyết định cũng khôn ngoan. Nhưng tôi đã cố gắng, trước hết làm quen với tất cả mặt hàng mà cửa hiệu có và công dụng của chúng đối với khách hàng. Nhiều món, dĩ nhiên, hoàn toàn mới đối với anh chàng thô lỗ nơi đồng áng này—sách đủ loại và đủ khổ; văn phòng phẩm đủ thứ; tranh ảnh, họa phẩm, khung tranh và nẹp để lắp mọi loại khung; giấy dán tường muôn hình muôn vẻ; rèm cửa; cũng như nhiều vật phẩm nghệ thuật như bình, lọ, tượng vân vân. Thật là một khoảng cách xa so với những thứ tôi từng biết suốt đời ở nông trại, nơi chăn gà, chăm la ngựa, rải phân, cày bừa, gieo hạt, gặt hái là những điều tôi nghĩ tới sáng trưa chiều tối. Một đằng là biểu hiện của vật chất để duy trì thể xác, đằng kia là để nuôi dưỡng con người trí tuệ. Nhưng há cả hai không đều có vẻ đẹp? Chúng có dành cho cùng một người, hay có một nếp nghĩ cho người thành thị và một nếp nghĩ khác cho người cày ruộng? Không, chân lý căn bản là một. Chúng là những pha khác nhau trong kinh nghiệm của con người và phải được đối xử như một, tôi lý luận như vậy.

The first thing I did after acquainting myself with the source of the store's stock was learn how to prepare the goods for proper display. Keeping things clean and fresh was necessary like keeping one's barn or stable or fence corner clean. A few days later I had an experience in which each brother said something different about my work. I was quite anxious to be well acquainted with every bit of the store and to have it one of the cleanest, nicest places in town. I was dusting off the top of the bookcases where statuary was kept when Mr. Harry came through and said, "Be careful, don't break anything up there." When Mr. Will came in, he said, "That's been needing attention a long time.

Điều đầu tiên tôi làm sau khi làm quen với nguồn hàng của cửa hiệu là học cách chuẩn bị hàng hóa để trưng bày cho đúng mực. Giữ mọi thứ sạch sẽ và tươi mới là cần thiết như giữ chuồng trại hay góc hàng rào sạch sẽ. Vài ngày sau tôi có một trải nghiệm trong đó mỗi anh em nói một điều khác nhau về công việc của tôi. Tôi rất sốt sắng muốn quen thuộc với từng góc của cửa hàng và muốn nó là một trong những nơi sạch sẽ, đẹp đẽ nhất thị trấn. Tôi đang phủi bụi trên nóc tủ sách nơi để tượng thì ông Harry đi qua và nói, "Cẩn thận nhé, đừng làm bể thứ gì trên đó." Khi ông Will vào, ông nói, "Chỗ đó cần dọn dẹp lâu rồi. Cẩn thận kẻo té và làm mình đau." Chỉ một chút khác nhau, mà khác nhau biết

Be careful, don't fall and hurt yourself." Just a bit of difference, but what a difference! You can possibly know which of the two brothers I felt more drawn to. That endeared Mr. Will to me as few people I had ever known. I loved him as a brother; I loved his company, his association, and his counsel. I do not believe he would have been counted as a success financially, but spiritually, morally, I know he was a wonderful success. When we find a person interested in us, we are usually interested in him.

bao! Có lẽ bạn đoán ra tôi thấy gần gũi với ai trong hai người. Điều đó làm ông Will trở nên thân yêu với tôi như ít ai từng có. Tôi thương ông như một người anh; tôi yêu mến sự bầu bạn, giao du và lời khuyên của ông. Tôi không tin ông sẽ được tính là thành công về tiền bạc, nhưng về tinh thần, đạo đức, tôi biết ông là một thành công tuyệt vời. Khi ta thấy một người quan tâm đến mình, thường là ta cũng quan tâm đến người ấy.

I soon found that people don't respond to the same treatment like nature. People have free will. They can disagree whenever they choose, no matter how well an article may be presented, how clean it is kept or beautifully displayed. A clerk has to show some personality and often sell himself along with the merchant's goods. A clerk also has to learn to meet people, which I had never done.

Tôi sớm nhận ra rằng con người không đáp lại cùng một cách như tự nhiên. Con người có ý chí tự do. Họ có thể bất đồng bất cứ khi nào họ muốn, dẫu một món hàng được giới thiệu khéo đến đâu, giữ gìn sạch sẽ hay trưng bày đẹp đến đâu. Một người bán hàng phải thể hiện chút phàm ngã và thường phải "bán mình" cùng với hàng hóa của chủ. Người bán cũng phải học cách giao tiếp với người, điều mà tôi chưa bao giờ làm.

I was soon given a bunch of bills to collect. Asking others to settle their bills was all a new experience to me. Here again, I needed to compare it with a familiar experience: if you give honest labor, the soil produced, and you harvested your crop; and if you sold honest goods, the buyer must pay with interest for the handling. But how was I to convey this in presenting a bill? Here again, it seemed that personality must be used, but I soon felt that something else was needed—individuality. Bill collecting also was an opportunity to become a laggard, idling time away visiting with customers. So self-analysis is necessary.

Chẳng mấy chốc tôi được giao một xấp hóa đơn để đi thu. Việc nhờ người khác thanh toán hóa đơn là một trải nghiệm hoàn toàn mới đối với tôi. Ở đây nữa, tôi cần so sánh nó với trải nghiệm quen thuộc: nếu bạn bỏ công lao chân chính, đất đai sinh sản, và bạn gặt hái vụ mùa; và nếu bạn bán hàng hóa chân chính, người mua phải trả tiền, có cả lãi cho công vận chuyển. Nhưng khi trình bày một hóa đơn, làm sao tôi truyền đạt được điều này? Lại nữa, dường như phải dùng phàm ngã, nhưng tôi sớm cảm thấy cần có thêm một điều—cá tính. Việc đi thu tiền cũng là cơ hội để trở thành kẻ lần khân, la cà phí thì giờ với khách. Vậy nên tự xét mình là cần thiết.

One afternoon I was alone in the store when a very fine, dignified-looking man came in. He asked me what was among the bestsellers. I named several titles, but told him that one was particularly interesting to me and we were selling a great many. It was *Jucklins.* I pulled down a copy to show him. He asked me to tell him the plot, which I

Một chiều nọ tôi ở một mình trong cửa hàng thì một người đàn ông rất bảnh bao, trang nghiêm bước vào. Ông hỏi tôi những cuốn đang bán chạy nhất là gì. Tôi nêu vài tựa, nhưng nói với ông rằng có một cuốn đặc biệt làm tôi hứng thú và chúng tôi đang bán rất nhiều. Đó là Jucklins. Tôi lấy một bản xuống để cho ông xem. Ông bảo tôi kể cốt truyện,

attempted to do. He listened attentively, smiled broadly, and said, “Very interesting, as I happen to be the author of the book.” I can’t think of his name now. He was lecturing at the tabernacle that evening and gave me a pass. I felt rather conspicuous that night when, in his opening statement about the wonders of the town, he remarked on what a wonderful bookstore clerk they had in their town who could give in detail the plot of his book.

tôi cố gắng làm. Ông chăm chú lắng nghe, mỉm cười rộng rãi, và nói, “Rất thú vị, vì tôi tình cờ là tác giả của cuốn sách ấy.” Giờ tôi không nhớ tên ông. Tối đó ông có buổi diễn thuyết ở giảng đường và cho tôi một vé mời. Tối ấy tôi thấy khá ngượng khi, trong lời mở đầu nói về những điều kỳ diệu của thị trấn, ông nhận xét rằng thị trấn của họ có một người bán sách tuyệt vời đến mức có thể kể chi tiết cốt truyện của cuốn sách do chính ông viết.

At the time I desired to be a minister, and I often talked with Mr. Will about my love of the Scriptures. The years I remained there seemed to be the stepping-stones, yea, even the door, to life itself, for I was just sixteen when I went to work at Hopper’s. I often talked with and sought the acquaintance of evangelists who came to town, and I count as the high points in my association with men the few hours spent with the Rev. Sam P. Jones, George B. Pentacost, George Stewart, and most important, the Rev. Dwight L. Moody.

Lúc đó tôi ao ước trở thành một mục sư, và tôi thường trò chuyện với ông Will về tình yêu của tôi với Kinh Thánh. Những năm tôi ở đó dường như là những bậc thềm, thậm chí là cánh cửa, bước vào chính cuộc sống, vì tôi mới mười sáu khi đến làm ở nhà sách Hopper. Tôi thường chuyện trò và tìm cách làm quen với các nhà truyền giảng đến thị trấn, và tôi coi là những điểm son trong việc giao du với người đời là vài giờ hiếm hoi bên Mục sư Sam P. Jones, George B. Pentacost, George Stewart, và quan trọng nhất là Mục sư Dwight L. Moody.

6

REVREND MOODY, 1895: CALLED TO THE LORD—MỤC SƯ MOODY, 1895: ĐƯỢC CHÚA KÊU GỌI

I will never forget the morning I was hunting for the cow that had strayed from the lot along the river bank, and came upon the famous evangelist, the Rev. Dwight L. Moody, alone, kneeling by a log, praying.

Tôi sẽ không bao giờ quên buổi sáng tôi đi tìm con bò bị lạc khỏi chuồng dọc theo bờ sông, và bắt gặp vị nhà truyền giảng trứ danh, Mục sư Dwight L. Moody, ở một mình, quỳ bên một khúc gỗ, cầu nguyện.

Each morning before breakfast I milked and fed the cow—the same cow I had driven into town when we first moved from the farm. But one morning the cow was missing. There was a creek a few hundred yards

Mỗi sáng trước bữa sáng, tôi vắt sữa và cho bò ăn—chính con bò tôi đã dắt vào thị trấn khi chúng tôi mới dọn khỏi nông trại. Nhưng một sáng nọ bò mất tích. Có một con lạch cách chuồng vài trăm thước, và dấu chân bò

behind the barn, and cow tracks led in that direction. I followed the tracks, crossing the creek, and a little way up the other bank I came upon a man seated on a log reading the Bible. As I approached, he said, "Good morning, young man. I'll venture you are looking for the cow just beyond me, behind that bush. She just came up this way from the path you came over."

dẫn theo hướng đó. Tôi lần theo dấu, băng qua lạch, và đi một đoạn dọc bờ kia, tôi thấy một người đàn ông ngồi trên khúc gỗ đọc Kinh Thánh. Khi tôi đến gần, ông nói, "Chào buổi sáng, chàng trai trẻ. Tôi đoán là cậu đang tìm con bò ngay phía sau tôi, sau bụi cây kia. Nó vừa đi lên theo con đường cậu vừa đi qua."

"How did you know?" I asked. "Do I look that much like a farmer?"

"Làm sao ông biết?" tôi hỏi. "Có phải tôi trông giống nông dân đến vậy không?"

"Not that so much," said the man, "but the anxiety in your face told me you were seeking something. And the cow having just passed, I was sure that was it."

"Không hẳn thế," người đàn ông nói, "nhưng nét lo lắng trên mặt cậu cho tôi biết cậu đang tìm kiếm điều gì đó. Và vì con bò vừa đi qua, tôi chắc đó chính là thứ cậu tìm."

"What are you reading, may I ask?"

"Xin hỏi ông đang đọc gì?"

"Certainly, my son. I am reading the word of God, the Holy Bible."

"Tất nhiên rồi, con trai. Tôi đang đọc Lời của Chúa, Kinh Thánh."

"There is a story there," I said, "about a man looking for his father's asses who came to the man of God, Samuel."

"Ở đó có một câu chuyện," tôi nói, "về một người đi tìm lừa của cha mình, đã đến với người của Chúa, Samuel."

"Yes," said the man, "I see you know something of the word. Do you go to Sunday school and have you read the Bible?"

"Đúng," người đàn ông nói, "tôi thấy cậu cũng biết đôi điều về Lời. Cậu có đi Trường Chúa nhật và đã đọc Kinh Thánh chứ?"

"Yes to both questions," I said. "I haven't read it as much as I would like as yet, for I don't understand it as I would like to. I've only read it through about fifteen times so far."

"Vâng cho cả hai câu hỏi," tôi đáp. "Tôi vẫn chưa đọc được nhiều như mình mong, vì tôi chưa thấu hiểu như điều tôi muốn. Cho đến nay tôi mới đọc trọn quyển chừng mười lăm lần."

"What is your name, my boy?"

"Cháu tên là gì, chàng trai?"

I told him my name and that I had been working in the bookstore for a few months. "I lived on a farm all my life, as you have guessed. What is your name?"

Tôi nói với ông tên tôi và rằng tôi đã làm việc ở hiệu sách được vài tháng. "Cháu sống trên nông trại suốt đời, như ông đã đoán. Còn ông tên gì?"

"My name is Moody and I just came here to your city to hold a meeting. I came down to look the town over and pray and read a bit and ask God's guidance while I am here."

"Tên tôi là Moody và tôi vừa đến thành phố của cháu để tổ chức một buổi nhóm. Tôi xuống đây để xem xét khắp thị trấn, cầu nguyện, đọc một chút và xin Thượng đế chỉ dẫn trong lúc tôi ở đây."

“May I ask you a question, Mr. Moody, and you won’t think I’m crazy, as so many seem to that I have asked this same question? You say you ask God’s guidance, but did God ever speak to you?”

“Cháu có thể hỏi ông một câu được không, ông Moody, và ông sẽ không nghĩ là cháu điên, như bao người khác nghĩ khi cháu hỏi cùng một câu ấy chứ? Ông nói ông cầu xin sự chỉ dẫn của Thượng đế, nhưng Thượng đế đã bao giờ phán với ông chưa?”

“Do people tell you it is crazy to ask that question, Eddie?”

“Người ta bảo cháu là điên khi hỏi câu đó ư, Eddie?”

“Yes, sir.”

“Vâng, thưa ông.”

“Well, it isn’t. I know you are in a hurry to get your cow and mind her, but meet me here tomorrow morning and we will watch the sunrise together, and I’ll answer your question. I’d like to talk with you at some length, if I may.”

“Không đâu. Bác biết cháu vội đi dắt bò về và trông chừng nó, nhưng sáng mai gặp bác ở đây, chúng ta sẽ cùng ngắm mặt trời mọc, và bác sẽ trả lời câu hỏi của cháu. Bác muốn chuyện trò với cháu khá lâu, nếu được.”

I drove the cow home in wonder and amazement at what was going to happen, and that night I went to hear Mr. Moody preach. There were possibly five thousand people or more at the meeting. His text was Luke 10:25–37, in which Jesus tells the parable of the Good Samaritan who fulfilled the law to love thy neighbor. As I sat there listening, I could not help but think of the possible meeting with this man on the morrow. I thought, Is he my neighbor?

Tôi dắt bò về nhà trong niềm kinh ngạc và thán phục về điều sắp xảy đến, và tối hôm ấy tôi đi nghe ông Moody giảng. Có chừng năm ngàn người hoặc hơn trong buổi nhóm. Bài Kinh văn ông chọn là Lu-ca 10:25–37, trong đó Đức Jesus kể dụ ngôn về người Sa-ma-ri nhân lành đã làm trọn luật yêu người lân cận. Khi ngồi nghe, tôi không khỏi nghĩ về cuộc gặp gỡ có thể có với người đàn ông này vào ngày hôm sau. Tôi nghĩ thầm: Ông ấy có phải là người lân cận của tôi không?

The next morning bright and early I was up and told Mother not to wait breakfast for me if I were not back in time. I set off for the river and the hill where I had met Mr. Moody. Arriving a few minutes before him, I wondered what he would say when he arrived—and if he would really come. But I did not have long to wait. I soon saw Mr. Moody making his way along the bank. It was not sunup as yet. “Good morning, Eddie, I see you are here and waiting. I hope you had a pleasant night and are feeling refreshed for the day’s tasks.”

Sáng hôm sau, từ rất sớm, tôi dậy và nói với Mẹ đừng chờ tôi ăn sáng nếu tôi không kịp về giờ. Tôi đi ra bờ sông và ngọn đồi nơi tôi đã gặp ông Moody. Đến sớm trước ông vài phút, tôi tự hỏi ông sẽ nói gì khi đến—và liệu ông có thực sự đến không. Nhưng tôi không phải chờ lâu. Chẳng mấy chốc tôi thấy ông Moody đi dọc theo bờ sông. Mặt trời vẫn chưa mọc. “Chào buổi sáng, Eddie, bác thấy cháu đã ở đây và đang chờ. Hy vọng cháu đã có một đêm dễ chịu và đang cảm thấy tươi mới cho công việc của ngày hôm nay.”

“Yes, thank you. And I want to thank you for a very lovely sermon last evening. I have of course often heard the text used but never

“Vâng, cảm ơn ông. Và cháu muốn cảm ơn ông vì bài giảng rất tuyệt vời tối qua. Tất nhiên cháu vẫn thường nghe đoạn Kinh văn

treated in just the same way as you did."

ấy được dùng, nhưng chưa bao giờ được triển khai đúng như cách ông làm."

"Very good, my boy. But you said some things yesterday that I have thought very much about since meeting you. I wish to answer your question, of course, but tell me more about yourself. Have you really read the Bible through fifteen times?"

"Rất tốt, chàng trai. Nhưng hôm qua cháu có nói vài điều mà từ lúc gặp cháu, bác đã nghĩ rất nhiều. Bác muốn trả lời câu hỏi của cháu, dĩ nhiên rồi, nhưng hãy kể cho bác nghe thêm về chính cháu. Cháu thật sự đã đọc Kinh Thánh trọn quyển mười lăm lần ư?"

"Yes, sir."

"Vâng, thưa ông."

"How did you come to do that? You must have a very devout mother and father."

"Sao cháu lại làm như vậy? Hẳn cha mẹ cháu rất mộ đạo."

"It was not their doing that caused me to begin reading the Bible," I explained to Mr. Moody. "They have helped me a great deal since I began to read, but it was like this. As I told you, I used to live in the country, and about five or six years ago I was cutting wood one day with a Negro who was thought to be not quite right in the head—Crazy Bill, they called him. He never did anyone any harm, and he was very strong. He was rolling a log over and he said to me, "I am as strong as Samson." I asked him, "Who is Samson?" He said, "He is someone in the Bible, the strongest man that ever lived. He pulled a whole house down and killed a thousand men with the jawbone of an ass. The preacher was preaching about him last night.

"Không phải do cha mẹ khiến cháu bắt đầu đọc Kinh Thánh," tôi giải thích với ông Moody. "Họ đã giúp cháu rất nhiều từ khi cháu bắt đầu đọc, nhưng câu chuyện là thế này. Như cháu đã nói, trước đây cháu sống ở nông thôn, và khoảng năm hay sáu năm trước, một ngày kia cháu chặt củi với một người da đen mà người ta nghĩ là đầu óc không được tỉnh táo lắm—họ gọi ông ấy là Bill 'Khùng'. Ông ấy chẳng bao giờ làm hại ai, và ông rất khỏe. Ông đang lăn một khúc gỗ và nói với cháu: 'Tôi khỏe như Samson.' Cháu hỏi: 'Samson là ai?' Ông nói: 'Ông ta là người trong Kinh Thánh, người đàn ông khỏe nhất từng sống. Ông kéo sụp cả một ngôi nhà và giết một ngàn người bằng xương hàm của một con lừa. Tối qua mục sư giảng về ông ta.'

"Naturally, I asked my mother about what the man had said. She told me a bit more of the story, as did my father. We did not have a Bible at the time, as our home had burned a year or so before, and a new Bible just hadn't been purchased. A few days later I saw my grandmother and asked her about Samson, and she got the big family Bible and showed me the picture of Samson pulling down the pillars of the temple. She read me the entire story of Sampson. I liked it very much, so I asked my father if he would get me a Bible of my own. He did, and funny thing, the man I am working for now, well, it was his father

"Tự nhiên, cháu hỏi mẹ về những điều người đàn ông ấy nói. Mẹ kể thêm cho cháu một chút về câu chuyện, cha cháu cũng vậy. Lúc ấy nhà cháu không có Kinh Thánh, vì nhà mới cháy cách đó khoảng một năm, và chưa mua quyển mới. Vài ngày sau cháu gặp bà ngoại và hỏi bà về Samson, bà lấy quyển Kinh Thánh gia đình lớn và chỉ cháu xem bức tranh Samson kéo đổ các trụ đền. Bà đọc cho cháu nghe toàn bộ câu chuyện về Samson. Cháu rất thích, bèn xin cha mua cho cháu một quyển Kinh Thánh riêng. Cha đã mua, và điều thú vị là người chủ mà bây giờ cháu đang làm việc cho, à, chính cha của ông ấy đã

who gave my father a Bible for me when he heard how I had asked for the Book. Well, of course, I couldn't pronounce all the names, but I began to read it and liked it so much that I kept on and on until I had read the whole book. After beginning to read it, I asked Mother and Father if they wouldn't like to hear me read it of evenings, and for a long, long time we did, and we had prayers morning and evening. Oh, that was fine. Ever since I have wished to read it every year. One of the ministers that we used to have come to Liberty—that was our church in the country—said that if you read three chapters every day and five on a Sunday, you could read the entire book in a year. So I have kept that up."

tặng cha cháu một quyển Kinh Thánh cho cháu khi ông nghe cháu xin quyển Sách. Tất nhiên, lúc đầu cháu không phát âm được hết các tên, nhưng cháu bắt đầu đọc và thích đến nỗi cứ đọc mãi cho đến khi đọc trọn cả quyển. Sau khi bắt đầu đọc, cháu hỏi Mẹ và Cha là buổi tối họ có muốn nghe cháu đọc không, và suốt một thời gian rất dài, chúng cháu đã làm vậy, và chúng cháu cầu nguyện sáng và tối. Ồ, thật là tuyệt. Từ đó cháu luôn mong được đọc mỗi năm một lần. Một trong các mục sư từng đến Liberty—đó là nhà thờ của chúng cháu ở quê—nói rằng nếu mỗi ngày đọc ba chương và năm chương vào Chủ nhật, thì có thể đọc trọn cả quyển trong một năm. Vậy nên cháu đã kiên trì như thế."

"Very unusual," said Mr. Moody. "But what made you ask, 'Did God ever speak to you?'"

"Rất khác thường," ông Moody nói. "Nhưng điều gì khiến cháu hỏi, 'Thượng đế đã bao giờ phán với ông chưa?'"

"Well," I said, "ever since I can remember, I have had playmates that others did not see. Many people told me they did not exist. But Mother has seen and talked with them, too. So it wasn't so bad.

"Thưa," tôi nói, "từ khi còn nhớ được, cháu đã có những bạn chơi mà người khác không nhìn thấy. Nhiều người bảo cháu họ không hề tồn tại. Nhưng Mẹ cũng đã thấy và nói chuyện với họ. Vậy nên cũng không đến nỗi tệ.

"But I believe the Bible is true, Mr. Moody, and that God did appear and speak to people of old. And I don't think He has changed a bit, and if we ask Him, He will make Himself known to us today. For once, while I had a little hideaway place where I went to read the Bible and dream and study, not only did the little playmates come there but once a beautiful angel came to me there—or it looked like what I think an angel should look like. He talked just like the figure did to Cornelius, or to Manoah. He told me I could have what I wished for."

"Nhưng cháu tin Kinh Thánh là chân thật, thưa ông Moody, và rằng Thượng đế đã hiện ra và phán với người xưa. Và cháu không nghĩ Ngài thay đổi chút nào, và nếu chúng ta cầu xin Ngài, Ngài sẽ tỏ Mình cho chúng ta hôm nay. Đã có lần, khi cháu có một chỗ ẩn nấp nhỏ để đọc Kinh Thánh, mộng mơ và học hỏi, không chỉ những bạn nhỏ ấy đến đó mà một lần có một thiên thần xinh đẹp đến với cháu—hoặc trông như hình dung của cháu về một thiên thần. Ngài nói chuyện hệt như nhân vật đã nói với Cornelius, hay với Manoah. Ngài bảo cháu có thể xin điều mình ước muốn."

"What did you ask for, Eddie? Were you frightened?"

"Cháu đã xin gì, Eddie? Cháu có sợ không?"

"No, sir, for I was to have God speak to me. I

"Không, thưa ông, vì cháu muốn được

had read where it said, 'If ye call I will hear,' and I believed it, and still do. Yet, many people have said that I am beside myself, and it isn't easy to get along with people who don't believe you. So I have to keep quiet about such things and it hurts at times. But after the figure appeared to me, it didn't help me in school at first. But when they spoke from within in the "still small voice" and told me to sleep and they could help, I didn't have any more trouble in school after that. I could read my lessons, just fall asleep for a few minutes, and would know them. As I came to be fairly good in the facts, or some of them, of the Bible, the minister asked me if I wouldn't like to have a column in his paper of Bible questions. And I did that for a while."

Thượng đế phán với mình. Cháu đã đọc chỗ chép rằng, 'Nếu các ngươi kêu cầu, Ta sẽ nghe,' và cháu đã tin điều đó, và đến giờ vẫn tin. Thế nhưng, nhiều người nói cháu bị mất trí, và thật không dễ sống hòa thuận với những người không tin mình. Vì thế cháu phải im lặng về những chuyện như vậy, và đôi khi điều đó làm cháu đau. Nhưng sau khi hình ảnh ấy hiện ra với cháu, lúc đầu nó không giúp cháu trong trường. Nhưng khi các vị từ bên trong, bằng 'tiếng nói nhỏ nhẹ êm dịu', bảo cháu hãy ngủ đi rồi họ có thể giúp, thì sau đó cháu không còn gặp rắc rối ở trường nữa. Cháu có thể đọc bài, chỉ cần chợp mắt vài phút, rồi sẽ biết bài. Khi cháu dần khá lên trong những dữ kiện, hay ít ra một phần, của Kinh Thánh, mục sư hỏi cháu có muốn có một chuyên mục câu hỏi Kinh Thánh trên tờ báo của ông không. Và cháu đã làm việc đó một thời gian."

"What kind of questions did you ask, Eddie?"

"Cháu đặt những câu hỏi kiểu gì thế, Eddie?"

"As I remember they were like this: Who waxed fat and kicked? What was Moses's mother's name? What was Joshua's name before Moses called him Joshua? And like that."

"Nếu cháu nhớ không lầm thì như thế này: Ai đã mập ra rồi đá? Tên của mẹ Môi-se là gì? Trước khi Môi-se gọi là Giô-suê thì tên của Giô-suê là gì? Đại loại thế."

"Very good," said Mr. Moody. "Normal questions of a mind seeking knowledge from such reading, I would say. But what about this business of people saying you were foolish to ask if God ever spoke to them?"

"Rất hay," ông Moody nói. "Những câu hỏi bình thường của một tâm trí đang tìm kiếm tri thức qua cách đọc như vậy, bác sẽ nói thế. Nhưng còn chuyện người ta bảo cháu dại dột khi hỏi liệu Thượng đế đã bao giờ phán với họ thì sao?"

"You see, Mr. Moody, I'm like most boys, I guess, who've imagined they were in love with some particular girl. When she made fun of the experiences I have told you about, I went to see her father who is a doctor. He thought it was all foolish. I have tried to justify myself through the study of the Scriptures, feeling that I had really had an experience similar at least to those of old. Next I questioned the elders of the church I attended. They told me I shouldn't speak of such things, but a few referred me to the

"Ông thấy đó, thưa ông Moody, cháu cũng như hầu hết các cậu trai, cháu đoán vậy, từng tưởng mình đang yêu một cô gái nào đó. Khi cô ấy chế nhạo những trải nghiệm mà cháu đã kể với ông, cháu đến gặp cha cô, là một bác sĩ. Ông ấy cho rằng tất cả đều ngớ ngẩn. Cháu đã cố biện minh cho mình bằng cách học Kinh Thánh, cảm thấy rằng cháu thực sự đã có một trải nghiệm ít nhất cũng tương tự như người xưa. Kế đến cháu hỏi các trưởng lão của nhà thờ cháu dự. Họ bảo cháu không nên nói về những chuyện như vậy, nhưng

ministers. So I began going to one and then another meeting, and each minister I asked the same question. All of them except you told me I was foolish and was very liable to get off into spiritualism or seek after things as did Saul when he went to the witch of Endor. But I don't feel like that, Mr. Moody. That isn't what I seek at all. True, I have seen and spoken with my grandfather, but I did not ask God for that, nor was it what I expected. But I was expecting the vision when it came to me in the woods."

vài người giới thiệu cháu đến các mục sư. Vì thế cháu bắt đầu đi hết buổi nhóm này đến buổi nhóm khác, và mỗi mục sư cháu đều hỏi cùng một câu. Tất cả, trừ ông, bảo cháu là dại dột và rất dễ lạc vào thần linh học hay tìm kiếm những thứ như Sau-lơ khi ông ta đến với bà đồng ở Ên-đo. Nhưng cháu không thấy mình như thế, thưa ông Moody. Đó không phải điều cháu tìm. Đúng là cháu đã thấy và nói chuyện với ông nội, nhưng cháu không xin Thượng đế điều đó, cũng chẳng phải điều cháu trông đợi. Nhưng cháu đã trông đợi tầm nhìn khi nó đến với cháu trong rừng."

"Why were you expecting something to happen then, Eddie?"

"Tại sao lúc đó cháu lại trông đợi điều gì đó sẽ xảy ra, Eddie?"

"I believe the Bible, and somewhere it says He will answer if we call. And I mean we shall hear Him."

"Cháu tin Kinh Thánh, và đâu đó có chép rằng Ngài sẽ đáp nếu chúng ta kêu cầu. Và ý cháu là chúng ta sẽ nghe Ngài."

"Well, Eddie, I have had a bit of experience here and there of people telling me of their experiences. Some say they receive messages in all sorts of ways. Many, I am sure, are very sincere in what they think or believe, but the Book tells us all, 'There is a way that seemeth right unto man, but the end thereof is death.' It also tells us if the blind lead the blind, they both will fall into the ditch.

"Eddie à, bác đã từng có chút ít kinh nghiệm chỗ này chỗ kia khi người ta kể với bác về những trải nghiệm của họ. Có người nói họ nhận thông điệp bằng đủ mọi cách. Nhiều người, bác tin chắc, rất thành tâm trong điều họ nghĩ hay tin, nhưng quyển Sách nói với tất cả chúng ta rằng, 'Có một con đường dường như chính đáng đối với loài người, nhưng cuối cùng nó dẫn đến sự chết.' Cũng có chép rằng nếu người mù dẫn người mù, cả hai sẽ rơi xuống hố.

"But to answer the question you asked me yesterday, I am sure you will want to hear the whole story. You know, Eddie, there are very definite laws given by God to Moses regarding those that have familiar spirits and are wizards. See here in Leviticus 20:27 it says, 'A man also or woman that hath a familiar spirit, or that is a wizard, shall surely be put to death: they shall stone them with stones: their blood shall be upon them.' So I do not hold to such as that, but we may suppose from that that some people are endowed with the power to have such communication with the departed, or the powers of darkness, whatever may be the

"Còn để trả lời câu hỏi cháu hỏi bác hôm qua, bác chắc cháu sẽ muốn nghe toàn bộ câu chuyện. Cháu biết đấy, Eddie, có những luật rất rõ ràng do Thượng đế ban cho Môi-se liên quan đến những người có phù linh và là pháp sư. Xem đây, trong Lê-vi Ký 20:27 chép rằng, 'Người nào, hoặc nam hoặc nữ, có đồng bóng hoặc là thầy phù thủy, thì chắc chắn phải bị xử tử: dân chúng sẽ ném đá họ; huyết họ sẽ đổ lại trên họ.' Vậy bác không tán đồng những điều như thế, nhưng từ đó ta có thể suy ra rằng có người được phú cho năng lực để giao tiếp như vậy với người đã khuất, hay với các quyền lực của bóng tối, bất kể tình trạng từ đó phát sinh là gì—nhưng theo

state from which such proceeds—but from the command—such must not be well pleasing to God.

mệnh lệnh ấy—những việc như thế hẳn không đẹp lòng Thượng đế.

"But in Numbers 12:6 we are told, and it is God speaking to Aaron and Miriam regarding Moses, 'Hear now my words: If there be a prophet among you, I the Lord will make myself known unto him in a vision, and will speak unto him in a dream.' These words seem to me to be quite different, of and from a very different source, and are worthy of accepting. The question is: Does the life of the individual claiming to have such a vision bespeak that of God?"

"Nhưng trong Dân Số Ký 12:6, chúng ta được cho biết, và là Thượng đế phán với A-rôn và Mi-ri-am về Môi-se: 'Hãy nghe lời Ta: Nếu giữa các ngươi có một đấng tiên tri, thì Ta, Đức Chúa, sẽ tỏ Mình ra cho người ấy trong tầm nhìn, và sẽ phán với người ấy trong chiêm bao.' Với bác, những lời này khác hẳn, phát xuất từ một nguồn rất khác, và xứng đáng được tiếp nhận. Vấn đề là: Đời sống của người tuyên nhận đã có tầm nhìn như thế có biểu lộ điều thuộc về Thượng đế chăng?"

Mr. Moody then told me of an experience of his. "Some years ago I went to Cleveland to hold a meeting that was to last some weeks. We had fine attendance and a very fine response, but one night after only a few days I was told in a dream, 'Close the meeting at once and go to London, England.' I had never been there, nor had I ever seen any interest shown in my work by anyone there. This dream was out of the ordinary, but I was faithful to the vision, for I believed it expressed the will of God toward my work. The next evening I announced that the meeting was closing. Many of my associates thought me very foolish, for I was much younger then and hadn't yet gained popularity in any part of the country. I couldn't explain to any of them why I was impelled to close the meeting, and many told me, 'You are being very foolish. You have an open field here and are going off to some place where they never heard of you.' But I went to London as a definite reply to the vision. In London I was a stranger and wandered about the streets asking myself, 'Are you sure that you know what you are here for? Are you sure it wasn't someone fooling you and not a real vision or real instruction?'

Rồi ông Moody kể cho tôi về một trải nghiệm của ông. "Vài năm trước, tôi đến Cleveland để tổ chức một buổi nhóm dự định kéo dài vài tuần. Chúng tôi có số người tham dự rất tốt và sự đáp ứng cũng rất hay, nhưng một đêm, chỉ sau vài ngày, tôi được báo trong chiêm bao: 'Hãy đóng buổi nhóm lại ngay và đi Luân Đôn, Anh quốc.' Tôi chưa từng đến đó, cũng chưa từng thấy ai ở đó tỏ ra quan tâm đến công việc của tôi. Giấc mơ ấy khác thường, nhưng tôi đã trung tín với tầm nhìn, vì tôi tin nó bày tỏ ý muốn của Thượng đế đối với công việc của tôi. Tối hôm sau, tôi công bố kết thúc buổi nhóm. Nhiều cộng sự của tôi nghĩ tôi rất dại dột, vì khi ấy tôi còn trẻ và chưa được mến chuộng ở bất cứ nơi nào trong nước. Tôi không thể giải thích cho ai vì sao tôi bị thôi thúc đóng buổi nhóm, và nhiều người nói với tôi, 'Anh thật dại dột. Anh đang có một cánh đồng rộng mở ở đây mà lại đi đến nơi người ta chưa từng nghe nói về anh.' Nhưng tôi đã đi Luân Đôn như một đáp ứng rõ ràng đối với tầm nhìn ấy. Ở Luân Đôn, tôi là người xa lạ và lang thang trên phố, tự hỏi, 'Anh có chắc anh biết mình đến đây để làm gì không? Có chắc đó không phải ai đó lừa anh mà chẳng phải một tầm nhìn thật hay một chỉ dẫn thật không?'

"So you see, Eddie, what you have to combat, for you are still young. But hold fast, my boy,

"Vậy cháu thấy đấy, Eddie, điều cháu sẽ phải đối mặt, vì cháu còn trẻ. Nhưng hãy nắm

to the faith you have in God directing you, and not in voices or messages of any sort that do not conform to His written word, as revealed in Jesus Christ."

chặt, chàng trai, đức tin của cháu nơi Thượng đế đang dẫn dắt cháu, chứ không phải nơi những tiếng nói hay thông điệp nào không phù hợp với Lời đã được chép của Ngài, như đã tỏ bày nơi Đức Jesus Christ."

I wondered what Mr. Moody did in London, and he told me: "One day I was walking along in a more humble section of that great city when I noticed ahead of me on a ledge a window box in which a geranium was blooming. I was attracted by its unusual color. As I approached it I heard a sweet, lovely voice singing, 'Sweet Hour of Prayer.' I stopped to listen, and after a bit felt impelled to climb the stairs to find the singer. At the head of the stairs there was an open door from which the song came. I peeped in, asking if I might join whoever was there. And I saw a poor, little lame girl, who said, 'Oh, Mr. Moody, it's you! I knew God would answer my prayer and send you here. I read of you in one of our newspapers and have been praying for you to come to London for several weeks now.'

Tôi tự hỏi ông Moody đã làm gì ở Luân Đôn, và ông kể cho tôi: "Một ngày kia tôi đi bộ trong một khu dân cư bình dị của thành phố lớn ấy thì trông thấy phía trước, trên một gờ cửa sổ, có một chậu phong lữ đang nở. Tôi bị thu hút bởi sắc màu lạ của nó. Khi đến gần, tôi nghe một giọng hát ngọt ngào, dịu êm cất lên bài 'Sweet Hour of Prayer.' Tôi đứng lại lắng nghe, và chẳng bao lâu cảm thấy bị thôi thúc leo lên cầu thang tìm người hát. Trên đầu cầu thang có một cánh cửa mở, nơi phát ra tiếng hát. Tôi nhìn vào, hỏi liệu tôi có thể vào cùng với ai đang ở đó không. Và tôi thấy một cô bé tội nghiệp, nhỏ nhắn, bị tật ở chân, cô nói: 'Ô, ông Moody, là ông sao! Con biết Thượng đế sẽ đáp lời cầu nguyện của con và đưa ông đến đây. Con đọc về ông trên một tờ báo của chúng con và đã cầu nguyện để ông đến Luân Đôn suốt mấy tuần nay rồi.'

"My meeting in London started right there in that little girl's room. I knew it was God who spoke to me. What channel He used, I don't know, but I heard a message from Him to go to that child praying there for Light and for a message from me.

"Buổi nhóm của tôi ở Luân Đôn bắt đầu ngay tại căn phòng nhỏ của cô bé ấy. Tôi biết chính Thượng đế đã phán với tôi. Ngài dùng kênh nào thì tôi không biết, nhưng tôi đã nghe một thông điệp từ Ngài là hãy đến với đứa trẻ đang cầu nguyện ở đó cho Ánh sáng và cho một sứ điệp từ tôi.

"So, Eddie, you may be assured that I do not think you foolish. But what are you planning for your life's work?"

"Vậy nên, Eddie, cháu có thể yên tâm rằng bác không nghĩ cháu là dại dột. Nhưng cháu dự định làm gì cho công việc đời mình?"

I told him about the vision I had in the field and about moving into town. Mr. Moody told me to meet him again the following morning, then we read some scripture and prayed together before I went home for breakfast and then to work.

Tôi kể cho ông về tầm nhìn tôi có trên cánh đồng và về việc dọn vào thị trấn. Ông Moody bảo tôi gặp lại ông sáng hôm sau; rồi chúng tôi đọc vài đoạn Kinh Thánh và cùng cầu nguyện trước khi tôi về ăn sáng rồi đi làm.

That evening I attended his meeting and heard a wonderful sermon. The text was, "I beseech you therefore, brethren, by the

Tối hôm ấy tôi đi dự buổi nhóm của ông và nghe một bài giảng tuyệt vời. Đoạn Kinh văn là: "Vậy, hỡi anh em, tôi nài xin anh em, bởi

mercies of God that ye present your bodies a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is your reasonable service." There were many references to what we had talked about that morning, without any names or places being mentioned. Chills ran up and down my spine as I listened, and I often felt like speaking out on what Mr. Moody was saying. So the next morning I was up early with great anticipation and told Mother where I was going.

lòng thương xót của Thượng đế, hãy dâng thân thể mình làm của lễ sống và thánh, đẹp lòng Thượng đế; ấy là sự thờ phượng phải lẽ của anh em." Có nhiều chỗ nhắc đến những điều chúng tôi đã nói sáng hôm đó, mà không nêu tên hay địa điểm. Những cơn rùng mình chạy dọc sống lưng tôi khi tôi lắng nghe, và tôi thường muốn cất tiếng nói về những điều ông Moody đang giảng. Vì thế sáng hôm sau tôi dậy sớm, đầy mong đợi, và nói với Mẹ nơi tôi sẽ đi.

Mr. Moody was there, sitting on the log, when I arrived. It was not light enough to read well, but he was making marks on the ground when I came up and greeted him. Immediately, he asked me more about my childhood from the time I started to read the Bible. I told him about attending Sunday school and how it began with me asking if I might take care of the church. After being given permission, I swept the church on Saturdays. I told Mr. Moody that when I began I couldn't reach the door fastener, but when I left I could reach the top of the door. I told him about the people I had met at church, the older men, the officers and the ministers, and how I had attended several Sunday schools or groups that met during the week. I said I couldn't make up my mind which church to join, as none of them conformed to my idea of what was required. I told him how much I had learned to recite from memory, and how it was all changed by reading the various translations and hearing it translated from the Greek, especially by a man named Cook, who spoke when there wasn't a regular minister. Mr. Cook, who was in the neighborhood for a few months, had been a missionary in Africa and taught me to say the Lord's Prayer in the language of the natives, like this: "Baba wati mbe li orum; Owo li oruko re Ijoba re de; Ife ti re ni ki a se, bi ti orum beni li aiye. Fun wa li onje wa loni. Dari gbese wa ji wa, bi awa ti ndariji awon onigbese wa. Ki o ma si fa wa sinu idewo, sugbon gba wa ninu tulasin. Nitorin ijoba ni

Ông Moody đã ở đó, ngồi trên thân gỗ, khi tôi đến. Trời chưa đủ sáng để đọc rõ, nhưng khi tôi bước tới và chào ông, ông đang vạch mấy dấu trên đất. Lập tức, ông hỏi tôi nhiều điều hơn về thời thơ ấu, từ lúc tôi bắt đầu đọc Kinh Thánh. Tôi kể cho ông nghe về việc đi học lớp Chúa nhật và nó bắt đầu như thế nào—tôi xin được trông nom nhà thờ. Sau khi được phép, tôi quét dọn nhà thờ vào các ngày thứ bảy. Tôi nói với ông Moody rằng lúc mới bắt đầu, tôi không với tới chốt cửa, nhưng khi rời đi thì đã với tới đỉnh cánh cửa. Tôi kể cho ông nghe về những người tôi gặp ở nhà thờ, các bậc cao niên, các vị chức trách và các mục sư, và về việc tôi đã dự vài lớp trường Chúa nhật hay các nhóm gặp nhau trong tuần. Tôi nói tôi không thể quyết định gia nhập nhà thờ nào, vì không nhà thờ nào phù hợp với quan niệm của tôi về điều được yêu cầu. Tôi kể ông nghe tôi đã học thuộc lòng nhiều đến mức nào, và mọi thứ đã thay đổi thế nào khi đọc các bản dịch khác nhau và nghe dịch từ tiếng Hy Lạp, nhất là bởi một người tên Cook, người giảng khi không có mục sư chính thức. Ông Cook, có mặt trong vùng vài tháng, từng là giáo sĩ truyền giáo ở châu Phi và dạy tôi đọc Kinh Lạy Cha bằng ngôn ngữ thổ dân, như thế này: "Baba wati mbe li orum; Owo li oruko re Ijoba re de; Ife ti re ni ki a se, bi ti orum beni li aiye. Fun wa li onje wa loni. Dari gbese wa ji wa, bi awa ti ndariji awon onigbese wa. Ki o ma si fa wa sinu idewo, sugbon gba wa ninu tulasin. Nitorin ijoba ni ti re, agbara, atiogo, lailai. Amin."

ti re, agbara, atiogo, lailai. Amin."

"Very good," said Mr. Moody. "But what would you like to do?"

"Rất hay," ông Moody nói. "Nhưng cháu muốn làm gì?"

"Well, I wanted to be a minister, or a missionary, and that's why I went back to the farm. But after that last experience, I believe there are other fields of service. And I must remain close to my mother."

"Cháu muốn làm mục sư, hoặc giáo sĩ truyền giáo, và đó là lý do cháu quay lại nông trại. Nhưng sau trải nghiệm vừa rồi, cháu tin có những cánh đồng phụng sự khác. Và cháu phải ở gần mẹ."

"You are quite right," he said. "Be true to the vision. But can't you do some special work in Sunday school or study missions and possibly persuade others to go who are free to leave home."

"Cháu hoàn toàn đúng," ông nói. "Hãy trung tín với tầm nhìn. Nhưng chẳng phải cháu có thể làm một công việc đặc biệt nào đó trong trường Chúa nhật, hoặc học về truyền giáo và có thể thuyết phục người khác—những người rảnh rỗi có thể rời nhà—đi sao."

"But I haven't the training, the education," I told him.

"Nhưng cháu không có đào luyện, không có học vấn," tôi nói với ông.

"Haven't you said that you believe His is a more perfect way? Who is better qualified to give instruction than one well versed in the Book of Books? Were you not commended for your study of the Bible while in the wood? And your lessons came easy after that, so that other students had a hard time keeping up with you. Might not some such be your help now? Isn't it shifting the responsibility were you to fail to take up some special work?"

"Chẳng phải cháu đã nói rằng đường lối của Ngài là trọn lành hơn sao? Ai đủ tư cách dạy dỗ hơn một người tinh thông Quyển Sách của các sách? Cháu chẳng đã được khen ngợi vì học Kinh Thánh khi ở trong rừng đó sao? Và sau đó các bài học đến với cháu thật dễ dàng, đến nỗi các học sinh khác khó mà theo kịp cháu. Biết đâu những điều như thế lại chẳng giúp cháu bây giờ? Chẳng phải là đùn đẩy trách nhiệm nếu cháu không chịu đảm đương một công việc đặc biệt nào sao?"

"But here everyone is a college graduate, or at least most of them I've met in Sunday school have finished high school. And I haven't been through grammar school."

"Nhưng ở đây ai cũng tốt nghiệp đại học, hoặc ít ra đa số người cháu gặp trong trường Chúa nhật cũng đã xong trung học. Còn cháu thì chưa học xong tiểu học."

"Eddie, aren't you putting God on an intellectual basis? Does He have need of you, then you were sent here. To fail would be to become fearful of that promise you profess to believe in. Do you recall what the Disciples said to the Fisherman when they were sent out with a message? Do you think they were better equipped to give that message than you are? And don't you have the advantage of their experience, as well as having

"Eddie, chẳng phải cháu đang đặt Thượng đế trên một nền tảng trí thức đó sao? Ngài có cần đến cháu, thì cháu mới được sai đến đây. Nếu chùn bước thì hóa ra cháu sợ hãi trước chính lời hứa mà cháu xưng tin. Cháu có nhớ các Môn đồ đã nói gì với Người Ngư phủ khi họ được sai đi mang sứ điệp không? Cháu có nghĩ họ được trang bị tốt hơn cháu để truyền đạt sứ điệp ấy không? Và chẳng phải cháu có lợi thế là có kinh nghiệm của họ, lại còn đã

received the assurance directly? This isn't something to get puffed up about, to be sure, but it is something you must use in your daily life. Oh, to be sure, all manner of things may be said about you, but in whom have you put your trust?"

nhận được sự bảo đảm trực tiếp nữa sao? Điều này dĩ nhiên không phải chuyện để tự phụ, nhưng là điều cháu phải dùng trong đời sống hằng ngày. Ồ, dĩ nhiên, người ta có thể nói đủ điều về cháu, nhưng cháu đặt niềm tin nơi ai?"

Mr. Moody gave me much to think about.

Ông Moody đã cho tôi rất nhiều điều đáng suy ngẫm.

"It has been a real privilege to have known you, Eddie. Remain faithful and I will expect to hear great things of you one of these days. And may the blessing of the Father be with you all along the way."

"Được quen biết cháu là một đặc ân thật sự, Eddie. Hãy giữ lòng trung tín và bác trông đợi sẽ nghe những điều lớn lao về cháu một ngày nào đó. Nguyện phúc lành của Đức Cha ở cùng cháu suốt chặng đường."

Mr. Moody and I met there many mornings. We sat on the log and talked of many things given in the Holy Book. Many mornings we watched the sun rise and prayed together. We planned to talk some more by the river before he left town, but rain prevented any more meetings. It was many years before we met again.

Ông Moody và tôi đã gặp nhau ở đó nhiều buổi sáng. Chúng tôi ngồi trên thân gỗ và nói chuyện về nhiều điều trong Sách Thánh. Nhiều buổi sáng chúng tôi ngắm mặt trời mọc và cùng cầu nguyện. Chúng tôi dự định nói chuyện thêm bên bờ sông trước khi ông rời thị trấn, nhưng mưa đã ngăn những buổi gặp khác. Phải nhiều năm sau chúng tôi mới gặp lại.

Good intentions are one thing, fulfilling them is another. No one realized this better than I as I set out, filled with longings to do things in a spectacular way, to make myself heard and recognized. But who would listen to me, a poor boy with the air and mien of a country lad? Certainly none of the other young people who were in school or college, few of whom wanted to arouse the world to study the Bible and enlighten others in out-of-the-way places. Then there was my lack of ability to appeal to a crowd, to talk before groups. I realized that this ability comes from practice, but I had known so little social life that I was awkward in everything I attempted. I even had misgivings about speaking up in Sunday school classes. Yet I felt a burning desire to carry on in some way, as I had told Mr. Moody.

Có thiện chí là một chuyện, thực hiện được lại là chuyện khác. Không ai hiểu điều này hơn tôi khi tôi lên đường, đầy ắp khát vọng làm những việc gây ấn tượng, để khiến người ta nghe và nhận biết mình. Nhưng ai sẽ lắng nghe tôi, một cậu bé nghèo mang dáng vẻ và phong thái của một chàng trai nhà quê? Chắc chắn không phải những thanh niên khác đang đi học hay học đại học, phần đông chẳng ai trong số họ muốn lay động thế giới để học Kinh Thánh và khai sáng cho người khác ở những nơi heo hút. Rồi còn việc tôi thiếu khả năng lôi cuốn đám đông, nói trước các nhóm nữa. Tôi hiểu rằng khả năng này đến từ luyện tập, nhưng tôi đã ít sống đời sống giao tiếp đến mức vụng về trong mọi điều mình thử làm. Ngay cả trong các lớp trường Chúa nhật tôi cũng e dè khi lên tiếng. Tuy vậy, như tôi đã nói với ông Moody, tôi vẫn thấy một khát vọng bừng cháy phải tiếp tục theo cách nào đó.

It is very peculiar how little things so often grow to be something near turning points in our lives. It was during one of Sam Jones's meetings that I came home one evening with a friend, an old schoolmate from the country, expecting him to share my room with me that night, when I found the house completely full of visitors and no place for my friend. I was asked to sleep on a couch in my mother's room. It upset me to have to tell my friend he would have to drive five or six miles home, or go to the hotel. I was so upset that I refused to even undress. At first I was determined to go out, even though snow was on the ground, and spend the night somewhere else—anywhere; but a harsh word from my father and a gentle word from my mother caused me to throw myself upon the couch without undressing, except removing my shoes and coat. Somehow, the house caught fire that night, or I did, for the couch was almost entirely destroyed, and the cover and most of my clothing. I succeeded in carrying the couch outdoors, along with the bed clothing and clothes that had caught fire. Of course, it was soon smothered in the snow that was on the ground. Little material damage was done, though a great deal of excitement reigned for some time in a large house so full of people.

Thật lạ là những chuyện nhỏ bé thường lớn dần thành điều gì đó gần như bước ngoặt trong đời chúng ta. Trong một kỳ nhóm của Sam Jones, tôi một tối về nhà cùng một người bạn—một bạn học cũ ở quê—dự định cho anh ấy ngủ chung phòng với tôi đêm đó, thì thấy nhà đông nghẹt khách và không còn chỗ cho bạn tôi. Tôi được bảo ngủ trên ghế dài trong phòng của mẹ. Tôi khó chịu khi phải bảo bạn rằng anh phải lái xe về nhà cách năm hay sáu dặm, hoặc đến khách sạn. Tôi bực đến mức không buồn cởi đồ. Lúc đầu tôi quyết định đi ra ngoài, dù tuyết đang phủ mặt đất, và ngủ đâu đó—ở bất cứ đâu; nhưng một lời gắt gỏng của cha và một lời nhẹ nhàng của mẹ khiến tôi quăng mình lên ghế dài mà không cởi đồ, trừ đôi giày và chiếc áo khoác. Chẳng hiểu sao, đêm đó nhà bốc cháy, hoặc tôi bốc cháy, vì cái ghế dài gần như bị thiêu rụi toàn bộ, và cả tấm phủ cùng đa phần quần áo của tôi. Tôi kịp bồng ghế dài ra ngoài, cùng với chăn nệm và quần áo đang cháy. Tất nhiên, chúng nhanh chóng bị dập tắt trong lớp tuyết ngoài sân. Thiệt hại vật chất chẳng đáng kể, nhưng một phen náo động đã kéo dài một lúc trong căn nhà lớn đầy ắp người ấy.

My experiences at these religious meetings changed me. I sought more and more to be associated now with the people of the church. A Sunday school class was given to me. And an opportunity I had never had before was offered when some of the young people of the town united in Christian Endeavor work. There were periods when the things I had been told by both Mr. Moody and other ministers were approached, haltingly, to be sure. Something seemed to call for special study of missionary work. Of the group I started during my search for a means of expressing my urge to do something, more than half became foreign

Những trải nghiệm ở các buổi nhóm tôn giáo này đã thay đổi tôi. Tôi càng lúc càng muốn được gắn bó với người trong hội thánh. Tôi được giao một lớp trường Chúa nhật. Và một cơ hội mà tôi chưa từng có trước đây xuất hiện khi một số thanh niên trong thị trấn liên kết lại trong công tác Christian Endeavor. Có những giai đoạn mà những điều tôi được cả ông Moody và các mục sư khác nói tới được đề cập—dè dặt, tất nhiên. Như có điều gì đó kêu gọi tôi nghiên cứu đặc biệt về công tác truyền giáo. Trong nhóm mà tôi khởi sự trong thời gian tìm kiếm một phương tiện để bày tỏ thôi thúc muốn làm điều gì đó, hơn một nửa đã trở thành giáo sĩ

missionaries—in China, India, Mexico, Africa, Tibet, and other fields.

truyền giáo ở ngoại quốc—tại Trung Hoa, Ấn Độ, Mê-hi-cô, Phi Châu, Tây Tạng, và những cánh đồng khác.

I also sought to aid some of the Methodist circuit riders, accompanying them on some of their trips, several times filling appointments for them when they were unable to go. In one of the classes I had there were thirty-eight students; I was nineteen years old.

Tôi cũng tìm cách giúp đỡ vài mục sư lưu động Giám Lý, tháp tùng họ trong một số chuyến đi, và vài lần thay họ giảng khi họ không thể đi được. Trong một lớp tôi dạy có ba mươi tám học viên; khi ấy tôi mười chín tuổi.

7

ENGGED, 1897: 'THE ONLY GIRL FOR ME'—ĐÍNH HÔN, 1897: 'CÔ GÁI DUY NHẤT DÀNH CHO TÔI'

Hopper's Bookstore was a natural center for students from both the co-ed schools or colleges and the girls' school and boys' academy. I became acquainted with many of the students. Many of the friendships among the students ripened into love, and I became the "post office" for many a love note passed between girls and boys from either school. I was also invited to their social gatherings. And many changes occurred in my life during this period when for two or three years I socialized with boys of all kinds, good, bad, and indifferent. There were many temptations for this country lad and all his good intentions! Shall I say it was from this, or was it just built in me, that in a few months I again sought other men associates, some that were of questionable character? I was not always wise in my choice of companions.

Hiệu sách Hopper là trung tâm tự nhiên cho học sinh từ cả các trường hay đại học nam nữ học chung lẫn trường nữ và học viện nam. Tôi quen biết nhiều sinh viên. Nhiều tình bạn giữa các sinh viên nở thành tình yêu, và tôi trở thành "bưu cục" cho biết bao thư tình trao đổi giữa các cô cậu từ hai trường. Tôi cũng được mời dự các buổi sinh hoạt của họ. Và nhiều thay đổi đã xảy ra trong đời tôi trong thời kỳ này, khi suốt hai hay ba năm tôi giao du với đủ hạng con trai—tốt, xấu và dửng dưng. Có rất nhiều cám dỗ cho một chàng trai nhà quê và tất cả những thiện chí của anh ta! Nói rằng do đó, hay là vốn đã ở sẵn trong tôi, mà chỉ vài tháng sau tôi lại tìm đến những bạn bè khác, vài người có tư cách đáng ngờ? Tôi không phải lúc nào cũng khôn ngoan trong việc chọn bạn.

One evening in the company of one of these boys we passed a saloon. Harry suggested we go in and have a drink. I told him I didn't drink but I'd go in with him. We went into

Một buổi tối, đi cùng một cậu bạn, chúng tôi ngang qua một quán rượu. Harry đề nghị chúng tôi vào làm một ly. Tôi bảo không uống rượu nhưng sẽ vào cùng cậu ấy. Chúng

the saloon and sat down at a table in the back. The bartender (whom I did not know personally, as I had never been in this place before) came up to the table. I will never forget his remark: "Hello, Harry. Cayce, what are you doing here? I would as soon expect to see Jesus Christ walk in here as you. Harry, you can get anything you can pay for in here, but Cayce certainly cannot get a drink of any kind—not while I am here." Turning to me he said, "Cayce, you don't know me, but I know you. I know all your family, and many of them, most of them drink here. Many boys drink a great deal too much, but you are too good a boy to commence such associations, and I certainly would not want it on my conscience that I served you your first drink in a saloon. Keep away from such boys as this and go home to your mother."

tôi vào quán và ngồi xuống một bàn phía sau. Người pha chế (mà tôi không quen biết, vì tôi chưa từng vào chỗ này trước đó) tiến lại bàn. Tôi sẽ không bao giờ quên lời ông ta: "Chào, Harry. Còn Cayce, cậu làm gì ở đây? Tôi còn mong thấy Đức Jesus Christ bước vào đây như thấy cậu vậy. Harry, cậu có thể gọi bất cứ thứ gì cậu trả tiền được ở đây, nhưng Cayce thì chắc chắn không thể uống thứ gì—khi tôi còn đứng ở đây." Quay sang tôi, ông nói, "Cayce, cậu không biết tôi, nhưng tôi biết cậu. Tôi biết cả gia đình cậu, và nhiều người trong số họ, phần nhiều đều uống ở đây. Nhiều cậu trai uống quá nhiều, nhưng cậu là một cậu trai quá tốt để bắt đầu những mối giao du như thế, và tôi chắc chắn không muốn mang trên lương tâm mình chuyện tôi đã phục vụ cho cậu ly rượu đầu tiên trong một quán rượu. Hãy tránh xa những cậu như cậu này và về nhà với mẹ cậu đi."

I left that saloon thinking many, many things and very much perturbed and upset at myself. The next day I talked it over with Mr. Hopper and that evening had a long talk with my mother. From that time on, I made quite a change in my choice of friends—and soon sought the company of young ladies rather than boys.

Tôi rời quán rượu ấy với muôn vàn suy nghĩ và rất bối rối, khó chịu với chính mình. Ngày hôm sau tôi đem chuyện bàn với ông Hopper và tối đó trò chuyện lâu với mẹ. Từ khi ấy, tôi đã thay đổi khá nhiều trong cách chọn bạn—và chẳng bao lâu tìm đến bạn gái hơn là các cậu con trai.

During the time I worked in the bookstore I had a great experience. A teacher I had met while still living in the country came into town one afternoon in a very smart buggy. She taught in another school district, but had been a judge in a debating contest in which I had won the medal. I was standing in the doorway of Hopper's Bookstore when she drove by with a young lady, and she stopped and beckoned to me and said, "I want you to meet my cousin Gertrude. We are having a social at our home this evening and would like you to come."

Trong thời gian làm ở hiệu sách, tôi đã có một trải nghiệm lớn. Một cô giáo mà tôi quen khi còn sống ở quê vào thị trấn một buổi chiều trong một chiếc xe độc mã rất sang. Cô dạy ở một khu học khác, nhưng từng làm giám khảo trong một cuộc tranh biện mà tôi đã đoạt huy chương. Tôi đang đứng ở cửa hiệu sách Hopper khi cô lái xe đi ngang cùng một thiếu nữ, và cô dừng lại, ra hiệu gọi tôi và nói: "Tôi muốn anh gặp chị họ tôi, Gertrude. Tối nay chúng tôi có buổi sinh hoạt ở nhà và mong anh đến."

I thanked them and said I would come. When I left work that evening, Mr. Will said to me, "Are you going to see that pretty girl I saw you meet this afternoon?" "I hope so," I

Tôi cảm ơn và nói sẽ đến. Khi tan việc tối đó, ông Will bảo tôi, "Cậu định đi gặp cô gái xinh đẹp mà tôi thấy cậu gặp chiều nay hả?" "Tôi hy vọng vậy," tôi nói, rồi về nhà kể với mẹ

told him, and went home and told my mother about being invited to the moonlight social. She agreed, but my father said, “No.” So I didn’t go to that social.

chuyện được mời đi dạ tiệc dưới trăng. Mẹ đồng ý, nhưng cha tôi nói, “Không.” Thế là tôi không đi dự buổi ấy.

A few days later I had a talk with my father about his habits and activities of one kind and another, and also about his dictating what I could do and who I could associate with. We had differences of opinion, but after that talk several changes took place in both our lives.

Vài ngày sau, tôi nói chuyện với cha về thói quen và những hoạt động này nọ của ông, và cả về việc ông định đoạt tôi có thể làm gì và có thể giao du với ai. Chúng tôi có bất đồng quan điểm, nhưng sau cuộc nói chuyện đó, vài thay đổi đã diễn ra trong đời cả hai chúng tôi.

The following month I was invited to a moonlight party at Gertrude’s grandfather’s home, which was a much prettier place for a party than her family’s own house. I attended this party, and during that evening had an opportunity to talk with this young lady. What is it—Fate? Destiny?—that brings two young people together? For as we stood there in the moonlight, she with a lovely rose in her hair, I thought she was the most beautiful creature I had ever seen—black hair and eyes, eyes that flashed fire and determination, and the most kissable-looking mouth ever. I went home that night with the feeling in my heart that I had met the one and only girl for me.

Tháng kế tiếp, tôi được mời dự một buổi dã ngoại dưới trăng ở nhà ông ngoại của Gertrude, chỗ đẹp hơn nhà của gia đình cô để tổ chức một buổi tiệc. Tôi đến dự, và trong tối ấy có dịp trò chuyện với thiếu nữ này. Đó là gì—Định mệnh? Số phận?—đưa hai người trẻ đến với nhau? Vì khi chúng tôi đứng đó dưới ánh trăng, cô cài một đóa hồng tuyệt đẹp trên tóc, tôi thấy cô là sinh linh đẹp nhất tôi từng thấy—mái tóc đen và đôi mắt đen, mắt ánh lên lửa và quyết tâm, và đôi môi trông như mời gọi nhất trần đời. Tối đó tôi về nhà với cảm giác trong tim rằng tôi đã gặp cô gái duy nhất dành cho mình.

Now and then that summer, Gertrude and I were together again, and each time I felt more sure that I was really falling in love. I talked with Mother about her and said I didn’t care to be with any other girl; yet I realized that Gertrude had not said or done one thing that would lead me to believe she had more than a passing interest in me.

Thỉnh thoảng mùa hè ấy, Gertrude và tôi lại gặp nhau, và mỗi lần như vậy tôi càng chắc mình đang thật sự yêu. Tôi nói với Mẹ về cô và bảo tôi không muốn ở bên cô gái nào khác; dẫu tôi hiểu rằng Gertrude chưa hề nói hay làm điều gì khiến tôi tin cô dành cho tôi nhiều hơn một mối quan tâm thoáng qua.

That fall a young man who worked next door to Hopper's roomed with me at our house. His name was Ed. He met a cousin of Gertrude's and when they began to keep company, the four of us began to do things together—Sunday afternoon drives and visits, walks to Wednesday evening prayer meeting, and all forms of entertainment. Our visits began to be rather regular.

Mùa thu ấy, một thanh niên làm việc ở cửa hàng bên cạnh hiệu Hopper ở trọ chung nhà với tôi. Anh tên là Ed. Anh gặp một cô chị họ của Gertrude, và khi họ bắt đầu cặp đôi, bốn chúng tôi bắt đầu cùng nhau làm nhiều việc —lái xe dạo chiều Chủ nhật và thăm viếng, đi bộ đến nhóm cầu nguyện tối thứ tư, và đủ loại sinh hoạt. Những cuộc thăm viếng của chúng tôi dần trở nên đều đặn.

The following spring we planned a Sunday all-day outing to Pilot Rock. The day was bright and beautiful, but my sister was ill and Father had had an accident in the country. What was I to do? I knew my father would object if he had been at home. But I couldn't go to him, or could I? After a talk with Mother, I decided to go to the outing, feeling full well that this was possibly a turning point in my life.

Mùa xuân sau, chúng tôi lên kế hoạch một chuyến dã ngoại cả ngày Chủ nhật đến Pilot Rock. Hôm ấy trời trong và đẹp, nhưng em gái tôi bị ốm và Cha gặp tai nạn ở quê. Tôi phải làm gì đây? Tôi biết nếu Cha có nhà ông sẽ phản đối. Nhưng tôi không thể đến gặp ông, hay tôi có thể? Sau khi bàn với Mẹ, tôi quyết định đi dã ngoại, cảm thấy rất rõ rằng đây có thể là một bước ngoặt trong đời mình.

It was quite a nice group of about five couples. All of them knew one another better than they knew me, but we spent a most pleasant day climbing over the rocks, visiting the spring, taking pictures, and the like. Their conversation during the ride out to Pilot Rock and back was something new to me, for I had never in my life been in such close company with a group for so long a period. Gertrude's beauty, her manner, and the closeness I felt just about turned my head, and from that day on I was sure this was the only girl for me, the only one I could love. My problem was how to adjust my life, my thoughts and activities in harmony with hers.

Đó là một nhóm khá vui gồm khoảng năm cặp. Họ đều quen nhau hơn quen tôi, nhưng chúng tôi đã có một ngày rất dễ chịu leo trèo trên những tảng đá, đến thăm con suối, chụp hình, và những thứ tương tự. Những câu chuyện họ trò chuyện trên đường đến và về từ Pilot Rock là điều mới mẻ với tôi, vì tôi chưa từng trong đời ở gần một nhóm như vậy lâu đến thế. Vẻ đẹp của Gertrude, cung cách của cô, và cảm giác gần gũi tôi thấy khiến đầu óc tôi như quay cuồng, và từ ngày đó, tôi chắc chắn đây là cô gái duy nhất dành cho tôi, người duy nhất tôi có thể yêu. Vấn đề của tôi là làm sao điều chỉnh đời sống, tư tưởng và hoạt động của tôi hài hòa với cô.

Some say that familiarity breeds contempt. Why it didn't happen with us I do not know, for wherever Gertrude went you were sure to find me. Rarely would you see one at any gathering without the other. Other boys might come and go with the other girls, but I was always on hand with Gertrude.

Người ta nói thân quá sinh nhờn. Vì sao điều đó không xảy ra với chúng tôi, tôi không biết, vì ở đâu có Gertrude, chắc hẳn người ta sẽ thấy tôi. Hiếm khi ai nhìn thấy một trong hai chúng tôi ở một buổi tụ họp mà không có người kia. Các cậu trai khác có thể đến rồi đi cùng những cô gái khác, còn tôi thì luôn ở bên Gertrude.

After a year or more, I finally summoned up

Sau hơn một năm, cuối cùng tôi gom đủ can

enough courage to tell her I was in love with her. But she certainly didn't fall all over herself to tell me that my love was returned.

đảm để nói với cô rằng tôi yêu cô. Nhưng cô chẳng hề vội vã nói rằng cô cũng đáp lại tình tôi.

One cold evening when we were alone at her house, I asked her to marry me. Her answer was, "You will have to let me think this over. I like you better than any other boy I have ever known, but since getting to know you I have been with few or no other boys. You will have to let me think."

Một tối lạnh khi chỉ có hai đứa ở nhà cô, tôi xin cưới cô. Câu trả lời của cô là, "Anh phải để em suy nghĩ. Em thích anh hơn bất kỳ cậu trai nào em từng biết, nhưng từ khi quen anh, em hầu như không giao du với cậu nào khác. Anh hãy để em suy nghĩ."

I asked her for an answer the next week. Finally, she promised to give me an answer the next time I came to see her.

Tôi xin cô cho câu trả lời tuần kế tiếp. Cuối cùng, cô hứa lần sau tôi đến, cô sẽ cho biết câu trả lời.

The night I was to see her was a cold, rainy night—one too bad for anyone to be out—but I felt that I must know her answer, so I went to see her. This time she said "Yes."

Đêm tôi đến gặp, trời mưa lạnh—một đêm tồi tệ đến mức chẳng ai nên ra ngoài—nhưng tôi cảm thấy mình phải biết câu trả lời, nên tôi đến. Lần này cô nói "Đồng ý."

I soon gave Gertrude a ring to seal our pledge to one another. The diamond ring was the first investment I had made in my life, and my guess is it was the best. So we became engaged. As for when we would be married, nothing was decided about a date: to Gertrude, it meant when she knew she really loved me enough to marry me; and to me it was all anxiety and plans for ways and means to carry out my wish and support a wife.

Chẳng bao lâu tôi trao cho Gertrude một chiếc nhẫn để ghi dấu lời đính ước của chúng tôi. Chiếc nhẫn kim cương là khoản đầu tư đầu tiên trong đời tôi, và tôi đoán đó là khoản đầu tư tốt nhất. Thế là chúng tôi đính hôn. Còn khi nào cưới, thì chưa có ngày cụ thể: với Gertrude, điều đó có nghĩa là khi cô biết mình thật sự yêu tôi đủ để cưới; còn với tôi, tất cả là nôn nóng và toan tính phương cách để thực hiện ước muốn và nuôi sống một người vợ.

About this time a change I had not expected came about. Mr. Harry told me he was getting married and moving to Tennessee and it was necessary to make a change in their business, as he was selling his half in the store to Mr. D. W. Kitchen, and I was out. I was so astonished I hardly knew what to do, so I went next door to Thompson's Hardware Store and took a job to look after the wallpaper and picture-framing department. These had interested me most while I worked in the bookstore, though of course I read many books. I was there for only two or three months because business was slack, and I was out again. Then a

Đúng lúc ấy, một thay đổi tôi không chờ đợi đã xảy ra. Ông Harry nói với tôi rằng ông sắp cưới và dọn đến Tennessee và cần phải thay đổi chuyện làm ăn, vì ông bán phần hùn ở cửa hàng cho ông D. W. Kitchen, và tôi bị cho nghỉ. Tôi kinh ngạc đến nỗi chẳng biết làm gì, bèn bước qua cửa hiệu Kỹ nghệ Thompson bên cạnh và nhận một việc trông coi bộ phận giấy dán tường và đóng khung tranh. Đây là thứ tôi hứng thú nhất khi làm việc ở hiệu sách, dẫu dĩ nhiên tôi cũng đọc nhiều sách. Tôi chỉ làm ở đó hai hay ba tháng vì việc buôn bán ế ẩm, rồi tôi lại thất nghiệp. Bấy giờ cuộc vật lộn bắt đầu. Lúc đầu tôi không biết làm gì với mình. Rồi một ngày, tôi đi dọc phố và

struggle began. At first I didn't know what to do with myself. Then one day I went down the street and followed a crowd into Richards Dry Goods Store. I went into the shoe department and someone asked if I worked in there. I said, "Yes," and started selling shoes. Mr. Cooper, the manager of that department, said, "Cayce, is that your name?" I said, "Yes." "Run up to the bank and get me some change," he said, which I did. I worked through the rest of the day. That night he asked me why I had gone to work. I said, "Somebody asked me for something and I just gave it to them." I worked in that store for eighteen months or more.

theo một đám đông vào Cửa hàng Hàng Khô Richards. Tôi bước vào bộ phận giày dép và có người hỏi tôi có làm ở đó không. Tôi nói, "Có," và bắt đầu bán giày. Ông Cooper, quản lý bộ phận ấy, hỏi, "Cayce, đó là tên cậu phải không?" Tôi đáp, "Vâng." "Chạy lên ngân hàng đổi cho tôi ít tiền lẻ," ông nói, và tôi làm theo. Tôi làm suốt phần còn lại của ngày. Tối đó ông hỏi vì sao tôi lại vào làm việc. Tôi nói, "Có người hỏi mua thứ gì đó, tôi liền đưa cho họ." Tôi làm ở cửa hàng ấy mười tám tháng hoặc hơn.

During this period, Gertrude's grandfather, of whom I was very fond, and a bit later her grandmother, both passed away. These circumstances seemed to draw me closer to her whole family, as if they accepted me as one of the family—but not for a wedding. I felt consumed by one idea, marriage, and had many thoughts about devising ways to achieve this. Then Gertrude became ill, and the time, or prospects, for our wedding seemed to fade.

Trong thời gian này, ông ngoại của Gertrude —người tôi rất quý—rồi ít lâu sau bà ngoại, đều qua đời. Những hoàn cảnh ấy dường như kéo tôi gần hơn với cả gia đình cô, như thể họ xem tôi như người trong nhà—nhưng không phải cho một đám cưới. Tôi bị một ý tưởng duy nhất thiêu đốt—kết hôn—và nảy nhiều suy tính về cách thực hiện điều ấy. Rồi Gertrude lâm bệnh, và thời điểm, hay triển vọng, cho đám cưới của chúng tôi dường như mờ đi.

Things at home, however, seemed much better. My older sister, Annie, had gone to work; my next sister had graduated from high school and had a very nice position as bookkeeper and cashier; and my father's health had improved. I felt that I must get out and try something else and see something of the world. But what to try now? Considering my experience, I decided to try the wholesale book and stationery business. So I wrote to John P. Morton & Co. in Louisville, Kentucky. Louisville was a metropolis to me, and a thousand miles from all I held dear. But I asked that they send me their catalog, as I wanted a place with them. I learned their catalog by the same method I had used in school, reading a little, sleeping on it, and knowing it. A good bit of the old catalog of 1898 is still fresh in my memory.

Tuy vậy, chuyện ở nhà có vẻ tốt hơn nhiều. Chị gái lớn của tôi, Annie, đã đi làm; chị kế của tôi đã tốt nghiệp trung học và có một vị trí rất tốt làm kế toán sổ sách kiêm thu ngân; và sức khỏe của cha đã khá lên. Tôi thấy mình phải ra ngoài thử cái gì khác và xem thế giới. Nhưng bây giờ thử gì đây? Xét kinh nghiệm của mình, tôi quyết định thử vào ngành bán sỉ sách và văn phòng phẩm. Vậy là tôi viết cho hãng John P. Morton & Co. ở Louisville, Kentucky. Louisville đối với tôi là một đô thị lớn, và như cách xa ngàn dặm khỏi mọi điều tôi trân quý. Nhưng tôi xin họ gửi bản danh mục, vì tôi muốn có một chỗ làm với họ. Tôi học thuộc bản danh mục của họ bằng cùng phương pháp tôi dùng ở trường: đọc một chút, ngủ một giấc, rồi nhớ. Khá nhiều phần trong bản danh mục cũ năm 1898 vẫn còn tươi rói trong trí nhớ tôi.

I wrote the firm and asked for a job. I received their stereotyped letter informing me they needed no one, but would place my application on file and if they needed me they would acquaint me with the fact. Then I asked all the people in Hopkinsville who bought materials from John P. Morton to give me a letter of recommendation. I inquired concerning the mail and arranged it so that the company must receive at least two recommendations in each mail they opened. In a few days I received a wire, "Quit sending recommendations and report for work Saturday morning, the first of August." That was only two days away and it came somewhat as a shock. I had to borrow money for my train ticket to get to the job, but the hardest thing was telling Gertrude goodbye.

Tôi viết xin việc. Tôi nhận được một bức thư mẫu cho biết họ chưa cần người, nhưng sẽ lưu hồ sơ của tôi và nếu cần, họ sẽ cho tôi hay. Rồi tôi nhờ tất cả những người ở Hopkinsville có mua hàng của John P. Morton viết thư giới thiệu cho tôi. Tôi tìm hiểu về lịch thư từ và sắp xếp sao cho công ty phải nhận ít nhất hai lá thư giới thiệu trong mỗi đợt thư họ mở. Vài ngày sau tôi nhận được bức điện tín: "Ngừng gửi thư giới thiệu và có mặt đi làm vào sáng thứ bảy, ngày mồng một tháng Tám." Đó chỉ còn hai ngày nữa và đến với tôi như một cú sốc. Tôi phải mượn tiền mua vé tàu để đến chỗ làm, nhưng điều khó nhất là nói lời tạm biệt với Gertrude.

8-

LOUIVILLE, 1898–1900: 'A MAD WHIRL'—LOUISVILLE, 1898–1900: 'MỘT VÒNG XOÁY ĐIÊN CUỒNG'

What a change Louisville was for this poor farmer boy who had scarcely even been on a train before. I had never been to the city or seen streetcars or busses, and people, people, people everywhere. It was all a mad whirl to me.

Một sự đổi thay biết bao là Louisville đối với cậu trai nhà nông nghèo khổ này, người trước đó hầu như chưa đi tàu bao giờ. Tôi chưa từng đến thành phố hay thấy xe điện hay xe buýt, và người, người, người khắp nơi. Tất cả là một vòng xoáy điên cuồng đối với tôi.

Fortunately, a friend had given me a letter of introduction to a lady who had a rooming house where he thought I might find a room and board. I looked her up and found a very lovely lady in a fine home with a very select crowd of roomers. Paying money for room and board was new to me. And it was only two meals a day, which was unheard of to me, and it would cost all of five dollars per week in advance. I had no idea how much I

May thay, một người bạn đã cho tôi thư giới thiệu đến một bà có nhà trọ, nơi anh nghĩ tôi có thể tìm được phòng và cơm nước. Tôi tìm đến và gặp một bà rất dễ mến trong một căn nhà đẹp với một nhóm người trọ rất tuyển lựa. Trả tiền phòng và cơm là chuyện mới với tôi. Và chỉ có hai bữa một ngày, điều tôi chưa từng nghe, và tốn đến năm đô-la một tuần trả trước. Tôi không biết mình sẽ được trả bao nhiêu; nhưng sau khi được chỉ phòng ở

would be paid; but upon being shown a room on the third floor, I grudgingly paid five dollars, set down my little trunk and bag, and set out to find the place I was supposed to work. It was Saturday and the business closed at noon on Saturday during the summer. I finally found the place and presented the telegram offering the job. I was told to report back on Monday at 7:30 in the morning.

tầng ba, tôi miễn cưỡng trả năm đô-la, đặt chiếc rương nhỏ và túi xách xuống, rồi đi tìm nơi mình sẽ làm việc. Hôm ấy là thứ bảy và vào mùa hè thì công ty đóng cửa vào buổi trưa các thứ bảy. Cuối cùng tôi tìm được nơi đó và đưa bức điện mời làm việc. Tôi được bảo sáng thứ hai, 7 giờ 30, quay lại trình diện."

I wondered what to do with myself the rest of the afternoon and night and Sunday. So I went back to my little room, unpacked my few belongings and, being tired from loss of sleep, slept until called for dinner.

Tôi băn khoăn không biết sẽ làm gì với bản thân trong phần còn lại của buổi chiều, buổi tối và ngày Chủ nhật. Vì vậy, tôi quay về căn phòng nhỏ của mình, mở hành lý với vài món đồ ít ỏi và, vì mệt do mất ngủ, tôi đã ngủ cho đến khi được gọi đi ăn tối.

Dinner at night was new to this country lad, but I was introduced to many people around the table. After the meal, the man of the house took me in hand. I was glad to learn that he had lived in Hopkinsville and been in business there for several years and knew practically everyone in the county, including all my family. He asked about each one and made me feel that I had at least one friend. He told me how to get to and from the store and something of how I should conduct myself and made it as easy as possible for this already lonesome, lonesome boy.

Bữa tối vào ban đêm là điều mới mẻ với một chàng trai nhà quê như tôi, nhưng tôi được giới thiệu với nhiều người quanh bàn. Sau bữa ăn, chủ nhà đã hướng dẫn tôi. Tôi rất mừng khi biết ông từng sống ở Hopkinsville và buôn bán ở đó vài năm, hầu như biết tất cả mọi người trong quận, bao gồm cả gia đình tôi. Ông hỏi về từng người và khiến tôi cảm thấy ít ra mình cũng có một người bạn. Ông chỉ cho tôi đường đi lối lại đến cửa hàng và đôi điều về cách tôi nên cư xử, khiến mọi việc trở nên dễ dàng nhất có thể cho cậu bé đã rất cô đơn này.

Sunday morning I went to Sunday school at the First Christian Church. Everything was different. There were hundreds of people, whereas in the little church back home I knew everyone. I met the minister and had a talk with him in his study. I found him to be a most lovable man. When I told him where I was from, he said he had been a pastor there. He asked about many people that I knew very well and invited me to join the minister's Sunday school class, which consisted of two young men and ten young ladies—and what a class. I also reorganized the Christian Endeavor work in this city church and became president of the Glad

Sáng Chủ nhật tôi đi lớp trường Chúa nhật tại First Christian Church. Mọi thứ đều khác. Ở đó có hàng trăm người, trong khi tại ngôi nhà thờ nhỏ quê nhà tôi biết hết mọi người. Tôi gặp vị mục sư và trò chuyện với ông trong phòng làm việc. Tôi thấy ông là một người vô cùng dễ mến. Khi tôi nói tôi đến từ đâu, ông bảo đã từng làm mục sư ở đó. Ông hỏi thăm nhiều người mà tôi rất quen biết và mời tôi tham gia lớp trường Chúa nhật của ông, gồm hai thanh niên và mười thiếu nữ—mà thật là một lớp đặc biệt. Tôi cũng tái tổ chức công tác Christian Endeavor tại nhà thờ thành phố này và trở thành chủ tịch Hội Glad Helpers. Công việc của chúng tôi gồm thăm

Helpers Society. Our work consisted of visits once a week to the city prison and to the city hospital.

nhà giam thành phố và bệnh viện thành phố mỗi tuần một lần.

The boarding house where I lived had a different type of people from any I had ever known—a medical student, a government worker or two, artists, musicians, a writer—with a new type of conversation and such varied interests. To them I was an enigma.

Nhà trọ nơi tôi sống có những người rất khác với bất kỳ ai tôi từng biết—một sinh viên y khoa, một hai người làm việc cho chính phủ, các họa sĩ, nhạc sĩ, một nhà văn—với kiểu chuyện trò mới mẻ và mối quan tâm phong phú. Với họ, tôi là một ẩn số.

When I reported for work on Monday, the head of the company sent for me. I will never forget my first conversation with Mr. Griswold, the manager of the place. He asked, "Why did you come here? Was there trouble at home?" Very frankly I told him what my purposes were—to see the world, to meet more of my fellow men, and to be of greater service if possible.

Khi tôi đến nhận việc vào thứ Hai, người đứng đầu công ty gọi tôi. Tôi sẽ không bao giờ quên cuộc trò chuyện đầu tiên với ông Griswold, quản lý nơi đó. Ông hỏi: "Sao anh đến đây? Ở nhà có chuyện gì không?" Rất thẳng thắn, tôi nói với ông mục đích của mình—muốn nhìn thấy thế giới, gặp gỡ nhiều đồng loại hơn, và nếu có thể thì phụng sự tốt hơn.

I had not asked what I might expect to receive as remuneration for my work there. "No one has ever come to work here with such recommendations as you have," Mr. Griswold said. "But you will have to prove yourself here, and we can only pay you five dollars a week."

Tôi chưa hề hỏi tôi có thể trông đợi nhận khoản thù lao nào cho công việc ở đó. "Chưa ai từng đến làm việc ở đây với những lời giới thiệu như anh," ông Griswold nói. "Nhưng anh sẽ phải tự chứng tỏ mình ở đây, và chúng tôi chỉ có thể trả anh năm đô một tuần."

"But I have to pay that much for my board," I told him. "What will I pay carfare with or laundry?"

"Nhưng tôi phải trả chừng đó tiền cho tiền trọ," tôi nói với ông. "Vậy tôi lấy gì trả tiền xe hay tiền giặt ủi?"

"Get a cheaper place," said Mr. Griswold.

"Tìm chỗ rẻ hơn đi," ông Griswold nói.

"I couldn't do that," I said, "for even living with acquaintances who know some of my family is hard enough. I'm sure a cheaper place would not be the right environment for me or offer the right associations."

"Tôi không thể làm thế," tôi nói, "vì ngay cả sống với những người quen biết ít nhiều gia đình tôi đã là đủ khó rồi. Tôi chắc một chỗ rẻ hơn sẽ không phải môi trường phù hợp với tôi, cũng không đem lại các mối giao du đúng đắn."

"Well, we will see what can be done, but five dollars is all we can start you with."

"Thôi, chúng ta sẽ xem có thể làm gì, nhưng năm đô là tất cả những gì chúng tôi có thể trả anh lúc khởi đầu."

So I began work. On the weekend when I received my pay and offered to pay the landlady, she said, "It is only three-fifty this

Thế là tôi bắt đầu làm việc. Cuối tuần, khi tôi nhận lương và đến trả bà chủ nhà trọ, bà nói: "Tuần này chỉ ba đô rưỡi thôi. Cửa hàng nơi

week. The store where you work will take care of the rest."

cậu làm sẽ lo phần còn lại."

Of course, I wrote Gertrude every day, spending most of my evenings that way. For the first few weeks I was seldom coaxed out of my room. But ways and means of increasing my income troubled me. And while I wanted to stay with the book company, I looked for other means of adding to my income. One afternoon I went into a picture frame shop where they were quite busy matting pictures. I showed them some of the ways I had developed where I worked back home, and a few days later they gave me piece work to do in the evenings. Many evenings I was able to make as much as a whole week's pay at the bookstore. Also, there was a young man among the roomers who was chief clerk at one of the railroad terminals who told me he could put me on extra in the evening if I liked. This was not a regular thing, but it helped for several months. It was sufficient, however, to get me a railway pass to go home for the Christmas holidays, which helped a great deal.

Dĩ nhiên, ngày nào tôi cũng viết thư cho Gertrude, hầu như tối nào tôi cũng dành thời gian cho việc đó. Vài tuần đầu tôi hiếm khi bị rủ ra khỏi phòng. Nhưng những cách thức để tăng thu nhập làm tôi bận tâm. Và dù muốn ở lại với công ty sách, tôi vẫn tìm các phương cách khác để tăng thu. Một buổi chiều tôi ghé vào tiệm đóng khung tranh nơi họ đang rất bận lót tranh. Tôi chỉ cho họ vài cách tôi đã phát triển nơi chỗ làm cũ ở quê, và vài ngày sau họ giao cho tôi làm công theo sản phẩm vào buổi tối. Nhiều tối tôi kiếm được bằng cả tuần lương ở hiệu sách. Ngoài ra, trong số những người trọ có một thanh niên là trưởng ban thư ký tại một ga đường sắt, anh nói có thể cho tôi làm phụ vào buổi tối nếu tôi muốn. Đây không phải việc thường xuyên, nhưng đã giúp trong vài tháng. Tuy vậy, nó đủ để giúp tôi có một vé đi đường sắt miễn phí để về nhà dịp nghỉ lễ Giáng Sinh, điều đó giúp ích rất nhiều.

My knowledge of the catalog at the book firm was considered uncanny to many of the people who worked in various departments of the store, and soon everyone was asking me about lists of this and that of everything supposed to be carried by the company, as well as for special customers. That week my pay envelope had seven-fifty in it, and I hadn't even asked for a raise.

Sự am tường của tôi về catalô ở hãng sách được nhiều người làm việc trong các bộ phận của cửa hàng xem là có phần kỳ lạ, và chẳng mấy chốc ai nấy đều hỏi tôi về các danh mục thứ này thứ nọ của mọi thứ mà công ty được cho là có bán, cũng như cho khách hàng đặc biệt. Tuần đó phong bì lương của tôi có bảy đô rưỡi, mà tôi còn chưa hề xin tăng lương.

One day a lady came in and I was sent to the sample room to wait on her. She was very pleasant and ordered what seemed to me, without regard to price, the most beautiful things carried by the company—urns and all kinds of toilet articles. The order amounted to several hundred dollars. She said, "Send them and charge it," and handed me a card—her name was Margaret—and asked me for mine. When I took the order to the credit man, he said, "You have very much

Một ngày có một quý bà vào và tôi được cử ra phòng trưng mẫu để phục vụ bà. Bà rất dễ mến và, theo tôi thấy, đặt mua không cần để ý giá cả những món đẹp nhất mà công ty có —bình đựng và đủ loại đồ dùng phòng tắm. Đơn đặt hàng lên đến vài trăm đô la. Bà nói: "Gửi chúng và ghi sổ," rồi đưa tôi một tấm thiếp—tên bà là Margaret—và xin danh thiếp của tôi. Khi tôi mang đơn đặt hàng đến cho bộ phận tín dụng, người phụ trách nói: "Cậu vừa gây ấn tượng rất mạnh với cô gái giàu có

impressed the wealthiest girl in this city. You had better watch out, young man."

nhất thành phố này. Cậu nên cẩn thận đấy, chàng trai trẻ."

The next afternoon I was called to the office by the boss.

Chiều hôm sau, tôi được ông chủ gọi lên văn phòng.

"Eddie," he said, "you are a very unusual man here. You have interested someone, or the family of someone, whom we have been trying for years to interest in the business. The young lady whom you were evidently so nice to wants to meet you, and you and I are invited to her father's home to dinner this evening. Her carriage will call for us. It will pick me up first and I will call for you. What is your address?"

"Eddie," ông nói, "cậu là một người rất khác thường ở đây. Cậu đã khiến ai đó, hoặc gia đình của ai đó, mà chúng tôi đã cố thu hút vào việc làm ăn suốt nhiều năm nay, nay hứng thú. Cô tiểu thư mà chắc hẳn cậu đã đối xử rất tốt muốn gặp cậu, và cậu với tôi được mời đến nhà cha cô ấy dùng bữa tối tối nay. Xe ngựa của cô ấy sẽ đến đón chúng ta. Nó sẽ đón tôi trước, rồi tôi sẽ ghé đón cậu. Địa chỉ của cậu là gì?"

"929 Second," I said. "That is very nice, but I can't go, I have nothing to wear to such a home as hers must be. How could a seven-fifty-per-week man and a country boy, a farmer, dress for such a place? I have on the only shoes I own, and my Sunday suit isn't any better than the one I'm wearing."

"929 Second," tôi nói. "Thế thì tốt quá, nhưng tôi không thể đi được, tôi không có gì để mặc đến một ngôi nhà như nhà họ. Một người kiếm bảy đô rưỡi một tuần và là chàng trai nhà quê, một nông dân như tôi thì ăn mặc thế nào cho xứng? Tôi đang đi đôi giày duy nhất tôi có, và bộ đồ mặc ngày Chủ nhật của tôi cũng chẳng khá hơn bộ tôi đang mặc."

"Well, Eddie," said Mr. Griswold, "I'll take you out and buy you what you will need for the occasion, for neither I nor you can afford to turn down this invitation. It is plain that I am not wanted without you, and I have tried for years to talk with this man and have not been able to. And here you, a country boy as you call yourself, in less than three months make it possible for me. Now this will not come out of your pay, and your salary from this week on is ten dollars."

"Thôi, Eddie," ông Griswold nói, "tôi sẽ đưa cậu đi sắm những thứ cần cho dịp này, vì cả tôi lẫn cậu đều không thể bỏ qua lời mời này. Rõ ràng là tôi không được muốn nếu không có cậu, và tôi đã cố gắng nhiều năm để nói chuyện với người đàn ông này mà vẫn không thể. Vậy mà cậu, như cậu tự gọi mình là chàng trai nhà quê, chưa đầy ba tháng đã khiến điều đó thành khả dĩ cho tôi. Và khoản này sẽ không trừ vào lương của cậu, và từ tuần này trở đi lương cậu là mười đô."

So I was fitted out in new clothes and we went to this home that evening. It was a magnificent home, with servants, which was all very, very new to me, and furnishings so luxurious that they made my head swim. Entering the home, we were conducted through the long drawing room to a small sitting room in which the host and hostess were in view. It was not an easy journey for me as thoughts raced through

Thế là tôi được sắm sửa quần áo mới và tối đó chúng tôi đến ngôi nhà ấy. Đó là một ngôi nhà nguy nga, có đầy tớ hầu hạ—tất cả đều rất, rất mới mẻ với tôi—và đồ đạc sang trọng đến nỗi khiến tôi choáng ngợp. Bước vào nhà, chúng tôi được dẫn băng qua phòng khách dài đến một phòng ngồi nhỏ nơi chủ và phu nhân đang chờ. Với tôi, đó không phải là một hành trình dễ dàng khi trong đầu dồn dập ý nghĩ rằng hẳn tôi đang mơ, vì chuyện này

my mind that I must be dreaming, for this couldn't be real.

không thể là thật.

After the introductions, I knew little about how to make small talk. But soon dinner was announced. Here again I was at a loss how to conduct myself but was made to feel easier by Margaret's very gracious manner during dinner. I was asked from what part of Kentucky I came. When I told them, her father remarked that that was where certain types of tobacco were raised. This was common ground for me, as I had spent most of my early days in a tobacco patch, and some time in the prizing and handling of tobacco for market. I was told that tobacco was what the man of the house was engaged in and from which he had made his fortune.

Sau màn giới thiệu, tôi chẳng biết nhiều về cách trò chuyện xã giao. Nhưng chẳng mấy chốc bữa tối được thông báo. Lần này nữa tôi lại bối rối không biết nên cư xử thế nào, nhưng phong thái rất duyên dáng của Margaret trong bữa ăn khiến tôi thấy dễ chịu hơn. Họ hỏi tôi đến từ vùng nào của Kentucky. Khi tôi nói ra, cha cô nhận xét đó là nơi trồng một số loại thuốc lá nhất định. Đây là "mảnh đất chung" với tôi, vì tôi đã dành phần lớn thời niên thiếu trên nương thuốc lá, và một thời gian làm công việc đóng kiện và xử lý thuốc lá đem ra thị trường. Tôi được cho biết công việc của chủ nhà là thuốc lá và từ đó ông đã làm nên gia tài.

After dinner Margaret and I had some time alone while her father and Mr. Griswold talked business. She asked about my interests and social life when I was not at work. I told her of my interest in Sunday school and that my social doings were solely with members of the class. Margaret was acquainted with several members of the class, and a few weeks later she joined the class. That is how a very unusual friendship grew between Margaret and me. And I advanced rather rapidly in my connection with the stationery firm.

Sau bữa tối, Margaret và tôi có chút thời gian riêng tư trong khi cha cô và ông Griswold bàn chuyện làm ăn. Cô hỏi về mối quan tâm và đời sống xã hội của tôi khi không làm việc. Tôi kể cô nghe về sự quan tâm của tôi với trường Chúa nhật và rằng sinh hoạt xã hội của tôi chỉ giới hạn trong các thành viên của lớp. Margaret quen biết vài thành viên trong lớp, và vài tuần sau cô gia nhập lớp. Đó là khởi đầu cho một tình bạn rất đặc biệt giữa Margaret và tôi. Và tôi cũng tiến bộ khá nhanh trong công việc tại hãng văn phòng phẩm.

About this time the Sunday school class began to hold services at the jail and the hospital. Quite an interesting happening came of our visit to the jail. Among the prisoners was a young man who had been arrested with his father for making moonshine liquor. He was seventeen years old and sincerely unaware that he had done anything wrong. He became very much interested in what our Sunday school class members had to say, but he couldn't read—and didn't even know his letters. He asked if some of us would teach him to read. Margaret and I and a young lady who later became a famous author undertook this task

Vào khoảng thời gian này, lớp trường Chúa nhật bắt đầu tổ chức các buổi sinh hoạt tại nhà giam và bệnh viện. Một việc khá thú vị xảy ra từ chuyến thăm nhà giam của chúng tôi. Trong số các tù nhân có một thanh niên bị bắt cùng cha vì nấu rượu lậu. Cậu mười bảy tuổi và chân thành không ý thức rằng mình đã làm điều gì sai. Cậu tỏ ra rất hứng thú với những điều các thành viên lớp trường Chúa nhật nói, nhưng cậu không biết đọc—thậm chí không biết mặt chữ. Cậu xin một số người trong chúng tôi dạy cậu đọc. Margaret, tôi và một cô gái trẻ sau này trở thành một tác giả nổi tiếng đã đảm nhận việc này, đồng thời kể cho cậu nghe câu chuyện

while telling him the story of Jesus. One day our minister went along with us to visit the boy. As we approached the cell, we heard him saying over and over, A—B—C—D, and so on through the alphabet several times. When we got to the door we saw him on his knees by his cot. The minister asked him, "What are you doing, Jim?" He replied, "If this Jesus is what you say He is, He will put the letters together to say just what I want to pray for because I don't know what to ask for yet." After he got out, this boy was given an education by members of that Sunday school class and he became a real minister in the mountains of Kentucky. I am sure he has done some wonderful work in eastern Kentucky. Many people have heard of this man and the work he has done.

về Đức Jesus. Một ngày nọ, vị mục sư của chúng tôi cùng đi với chúng tôi đến thăm cậu. Khi chúng tôi đến gần phòng giam, chúng tôi nghe cậu nói đi nói lại A—B—C—D, rồi tiếp tục như thế qua hết bảng chữ cái vài lần. Khi đến cửa, chúng tôi thấy cậu đang quỳ bên giường. Vị mục sư hỏi: "Em đang làm gì vậy, Jim?" Cậu đáp: "Nếu Đức Jesus đúng như những gì các ông nói về Ngài, Ngài sẽ ghép các chữ cái lại để nói đúng điều con muốn cầu nguyện, vì con chưa biết phải xin điều gì." Sau khi ra tù, cậu được các thành viên lớp trường Chúa nhật đó giúp ăn học và đã trở thành một mục sư thực thụ trên miền núi Kentucky. Tôi chắc cậu đã làm được vài công việc tuyệt vời ở miền đông Kentucky. Nhiều người đã nghe nói về người này và công việc cậu đã làm.

Other boarders at the house where I lived took an interest in me in many ways. The railroad clerk was especially nice, taking me on weekend trips now and then. At least I got acquainted with trains and their advantages. The medical student invited me to go with him to special meetings when surgical operations were conducted before the whole student body or were of some special nature. I witnessed quite a number of them. The artist also invited me to her exhibits, and on one occasion I went forward to receive the prize ribbon for the young lady. To celebrate her prize, she took me to my first stage play, "When Knighthood Was in Flower," with Julia Marlowe and E. H. Sothern. Another time the man of the house took me to a political meeting, a prize fight—young Corbett was fighting—and a Salvation Army meeting, all on the same evening.

Những người trọ khác ở nhà trọ nơi tôi sống tỏ ra quan tâm đến tôi theo nhiều cách. Anh thư ký đường sắt đặc biệt tốt, thỉnh thoảng đưa tôi đi chơi cuối tuần. Ít nhất tôi đã làm quen với tàu hỏa và những tiện lợi của chúng. Cậu sinh viên y khoa mời tôi dự các buổi họp đặc biệt, nơi những ca phẫu thuật được thực hiện trước toàn thể sinh viên hoặc là các ca đặc biệt. Tôi đã chứng kiến khá nhiều. Cô họa sĩ cũng mời tôi đi xem triển lãm của cô, và có lần tôi bước lên nhận dải ruy băng giải thưởng thay cho cô. Để mừng giải thưởng, cô đưa tôi đi xem vở kịch sân khấu đầu tiên trong đời tôi, "When Knighthood Was in Flower," với Julia Marlowe và E. H. Sothern. Một lần khác, chủ nhà đưa tôi đi dự một cuộc họp chính trị, một trận quyền anh—võ sĩ trẻ Corbett thượng đài—và một buổi họp của Salvation Army, tất cả trong cùng một buổi tối.

The first time I was ever hypnotized was at the store, under very unusual circumstances. Herman the Great, a hypnotist, came in one afternoon to buy some playing cards. I happened to wait on him, not knowing who he was. When he went to pay for the cards, he appeared to take the money from my pocket. Then he said the

Lần đầu tiên tôi bị thôi miên là tại cửa hàng, trong hoàn cảnh rất khác thường. Herman the Great, một nhà thôi miên, ghé vào một buổi chiều để mua vài bộ bài. Tôi tình cờ phục vụ ông, mà chẳng biết ông là ai. Khi ông trả tiền mua bài, ông làm như lấy tiền từ túi tôi. Rồi ông nói bài rẻ quá nên ông sẽ lấy thêm một tá. Lần này ông làm như lấy tiền từ

cards were so cheap he'd take another dozen packs. This time he appeared to take the money from the mouth of the cashier. Then he asked my name and said, "I think you are a good hypnotic subject. With the manager's permission, I'd like to try it." As it was just about closing time, permission was given. He turned me around with my back to him and said, "Sleep—sleep—sleep." Next thing I was lying on one of the tables.

miệng của thủ quỹ. Rồi ông hỏi tên tôi và nói: "Tôi nghĩ anh là một người rất dễ thôi miên. Với sự cho phép của quản lý, tôi muốn thử." Vì lúc đó gần đến giờ đóng cửa, nên ông được phép. Ông quay tôi lại, để lưng tôi hướng về ông và nói: "Ngủ—ngủ—ngủ." Tiếp theo là tôi đã nằm trên một trong các bàn.

Afterward, I told him of an experience I had had with Hart the Laugh King at a theater in Hopkinsville a year or so before. I had volunteered during his show, but he asked me to leave the stage because I was not easy to put under. Before he left, Mr. Herman gave passes to his show for two performances to a member of the firm and me. I went to see him and talked with him in his dressing room.

Sau đó, tôi kể cho ông nghe một trải nghiệm mà tôi từng gặp với Hart the Laugh King tại một nhà hát ở Hopkinsville khoảng hơn một năm trước. Tôi đã tình nguyện trong buổi diễn của ông ta, nhưng ông ta bảo tôi rời sân khấu vì tôi không dễ bị đưa vào trạng thái thôi miên. Trước khi rời đi, ông Herman đưa vé mời hai suất diễn cho một thành viên trong hãng và cho tôi. Tôi đến xem ông biểu diễn và nói chuyện với ông trong phòng hóa trang.

Some changes at the store resulted in some animosity toward me, for I was accused of being the boss's pet. But my knowledge of the catalog stood me in good hand here, for I was able to help the catalog group prepare the new catalog, which was revised each year, and to keep our traveling salesmen acquainted with changes in price and style and abreast of the times in every way. This somewhat quieted the other boys. But each time Margaret and her father came to the store now, I was teased by several of the office force. But, through the meeting of Margaret's father and the boss, funds were realized for expansion of the main business. After that, little more was ever said.

Một số thay đổi tại cửa hàng dẫn đến vài ác cảm đối với tôi, vì người ta cáo buộc tôi là "con cưng của sếp". Nhưng sự am hiểu catalô của tôi lại giúp ích lúc này, vì tôi có thể giúp nhóm catalô chuẩn bị catalô mới—được chỉnh sửa mỗi năm—và giúp các nhân viên bán hàng lưu động nắm rõ thay đổi về giá cả và kiểu dáng, theo sát thời cuộc theo mọi cách. Điều này phần nào làm yên các cậu trai khác. Nhưng mỗi lần Margaret và cha cô đến cửa hàng, tôi lại bị vài người trong văn phòng trêu chọc. Tuy nhiên, nhờ cuộc gặp giữa cha của Margaret và ông chủ, công ty đã nhận được vốn để mở rộng việc kinh doanh chính. Sau đó, hầu như chẳng còn ai nói gì thêm.

At Christmas time I went home for a few days, using a pass obtained by working at the railroad office as an extra. Margaret sent some lovely, appropriate gifts for members of my family. To see Gertrude again was heavenly for me. But I didn't know how to arrange a wedding, for none of her family wanted Gertrude to go to Louisville to live.

Đến Giáng Sinh tôi về nhà vài ngày, dùng vé miễn phí có được nhờ làm thêm ở văn phòng đường sắt. Margaret gửi vài món quà rất đẹp và phù hợp cho các thành viên trong gia đình tôi. Gặp lại Gertrude là điều tuyệt diệu đối với tôi. Nhưng tôi không biết sắp xếp đám cưới thế nào, vì chẳng ai trong gia đình của cô muốn Gertrude đến sống ở Louisville. Mối lo

My chief worry was how to make sufficient income. At the beginning of the new year, I knew that I would be given an office and another raise, yet it was not enough to support two people. Also, I had to have spending money, because I was spending more time with the young people I had met, and I thought, "Isn't that going to increase as my circle of friends grows?" Some people at the store concluded that one day Margaret and I would get married, for the investing of considerable monies in the firm by her family seemed then to hinge on that happening. But that didn't fit my idea of being true to my promise to Gertrude at all. The question was this: Were circumstances to so shape my life that there was little I could do but drift along?

lớn nhất của tôi là làm sao kiếm đủ thu nhập. Đầu năm mới, tôi biết mình sẽ có một văn phòng và lại được tăng lương, nhưng vẫn chưa đủ để nuôi hai người. Hơn nữa, tôi cũng cần có tiền tiêu, vì tôi dành nhiều thời gian hơn với nhóm bạn trẻ tôi đã quen, và tôi nghĩ, "Chẳng phải điều đó sẽ tăng lên khi vòng bạn bè của tôi lớn dần hay sao?" Một số người ở cửa hàng đoán rằng một ngày nào đó Margaret và tôi sẽ kết hôn, vì việc gia đình cô đầu tư một khoản đáng kể vào hãng dường như khi ấy dựa vào khả năng xảy ra điều đó. Nhưng chuyện đó hoàn toàn không phù hợp với ý niệm của tôi về sự chung thủy với lời hứa với Gertrude. Câu hỏi là: Liệu hoàn cảnh có sẽ định hình đời tôi đến mức tôi chẳng còn nhiều điều có thể làm ngoài việc trôi theo dòng?

When I returned to Louisville after the holidays, my father came with me to arrange to become district representative of the Fraternal Insurance Company. I was offered a job with the company, too; and after some consideration, I felt I must leave Louisville to become associated with my father in the insurance business.

Khi tôi trở lại Louisville sau kỳ nghỉ, cha tôi đi cùng để thu xếp trở thành đại diện quận của Fraternal Insurance Company. Tôi cũng được mời làm việc cho công ty; và sau một hồi cân nhắc, tôi cảm thấy mình phải rời Louisville để cộng tác với cha trong công việc bảo hiểm.

My last week at the store, which was in January 1900, my pay envelope contained forty dollars. There were many people, I know, who had worked there a quarter of a century who were not making that much. I took the train home to Hopkinsville that evening.

Tuần cuối cùng của tôi ở cửa hàng, vào tháng Giêng năm 1900, phong bì lương của tôi có bốn mươi đô. Tôi biết có nhiều người đã làm ở đó hai mươi lăm năm mà vẫn chưa kiếm được ngần ấy. Tối đó tôi lên tàu về Hopkinsville.

9

HEAED, 1901: 'GIVE GOD THE PRAISE'—ĐƯỢC CHỮA LÀNH, 1901: 'HÃY TẠ ƠN THƯỢNG ĐẾ'

My father was already in the field organizing

Cha tôi đã ra hiện trường tổ chức các hội1 khi

lodges[1] when I joined him in January 1900. I soon received word from my former employer, John P. Morton & Co., that I would be sent samples of a specialty line and would be kept on the payroll as specialty salesman in blank books—checkbooks, ledgers, and such.

tôi gia nhập ông vào tháng Giêng năm 1900. Chẳng bao lâu, tôi nhận được tin từ ông chủ cũ, John P. Morton & Co., rằng tôi sẽ được gửi mẫu một dòng sản phẩm chuyên biệt và được giữ trong bảng lương với vai trò nhân viên bán hàng chuyên sản phẩm sổ sách—sổ chi phiếu, sổ cái, và những thứ tương tự.

During our travels, Father and I were quarantined once in the hotel in Madisonville, Kentucky, because someone had smallpox. While there I saw a man hypnotized and told to play the piano, which he did even though he could not normally play. It was tried on me, and I also played the piano and was very good at that.

Trong những chuyến đi của chúng tôi, Cha và tôi một lần bị cách ly tại khách sạn ở Madisonville, Kentucky, vì có người bị đậu mùa. Trong thời gian ở đó, tôi thấy một người bị thôi miên và được bảo chơi đàn piano, và anh ta đã chơi dù bình thường anh ta không chơi được. Họ cũng thử với tôi, và tôi cũng chơi piano, thậm chí chơi rất tốt.

After the quarantine was lifted, the lodge completed organization, and I went to Greenville, Kentucky. The first Sunday I was there I met a girl I had passed many notes to in school for one of the boys in the boys' school. Her name was Anna Belle. We renewed our friendship and spent some very pleasant evenings together.

Sau khi dỡ lệnh cách ly, hội được hoàn tất tổ chức, và tôi đi Greenville, Kentucky. Chủ nhật đầu tiên ở đó, tôi gặp một cô gái mà hồi học ở trường nam sinh tôi đã đưa cho cô ấy nhiều mảnh giấy do một cậu bạn nhờ chuyển. Tên cô là Anna Belle. Chúng tôi nối lại tình bạn và có vài buổi tối rất thú vị bên nhau.

My combined effort in selling for John P. Morton & Co. and organizing lodges paid very well, and I felt that at last I was accomplishing something. When I finished in Greenville, I went to another small town, and the day I arrived I was taken with a very violent headache. I had been subject to headaches for some time, so I consulted a doctor. He seemed unable to locate the cause and gave me a sedative. I took one dose and went to sleep and the next time I was conscious, I was at home in Hopkinsville with two doctors with me. I had been brought home by a friend who found me wandering around the railroad yards several miles from the town where I took the dose of medicine. At home I finally went off into a natural sleep.

Sự kết hợp nỗ lực của tôi trong việc bán hàng cho John P. Morton & Co. và tổ chức hội mang lại thu nhập rất tốt, và tôi thấy rốt cuộc mình đang làm được điều gì đó. Khi xong việc ở Greenville, tôi đi đến một thị trấn nhỏ khác, và ngay ngày tôi đến tôi lên cơn đau đầu dữ dội. Tôi vốn đã hay bị đau đầu một thời gian, nên đi khám bác sĩ. Ông dường như không xác định được nguyên nhân và cho tôi một thuốc an thần. Tôi uống một liều và ngủ, và lần tiếp theo tôi còn ý thức thì tôi đã ở nhà tại Hopkinsville với hai bác sĩ bên cạnh. Tôi được một người bạn đưa về nhà sau khi thấy tôi đi lang thang quanh sân ga đường sắt cách xa thị trấn nơi tôi uống thuốc vài dặm. Ở nhà, cuối cùng tôi cũng chìm vào một giấc ngủ tự nhiên.

When I woke up the next day I could speak only in a whisper. I didn't have a cold. The doctor called it aphonia, but nothing he tried

Khi tôi tỉnh dậy ngày hôm sau, tôi chỉ có thể nói thì thầm. Tôi không bị cảm. Bác sĩ gọi đó là chứng mất tiếng, nhưng chẳng có gì ông

helped me. I consulted many other physicians, far and near, all to no avail. Margaret even had a specialist from abroad see me, but nothing seemed to help. I began to lose weight. I had no control whatever of my voice and for twelve months or more I could scarcely speak save in a whisper. Everything was tried but I continued to fail in health during the whole year that I was unable to talk.

thử giúp được tôi. Tôi đi khám nhiều bác sĩ khác, gần có, xa có, đều vô ích. Margaret thậm chí cho mời một chuyên gia từ nước ngoài đến khám cho tôi, nhưng chẳng có gì tỏ ra hữu hiệu. Tôi bắt đầu sụt cân. Tôi hoàn toàn không kiểm soát được giọng nói và suốt mười hai tháng hoặc hơn tôi hầu như chỉ có thể nói bằng giọng thì thầm. Mọi cách đã thử nhưng suốt cả năm tôi không nói được, sức khỏe vẫn suy sụp.

This condition, of course, disqualified Edgar for the insurance business, which he well knew, and as time went on and his condition did not improve, he seemed to feel that he was disqualified for almost every occupation or business. After he was able to be up and about, he consulted other doctors, but with the same results. They all told him his throat looked perfectly normal and they could see nothing they could do to relieve the condition. This was very discouraging, and after consulting every doctor available and trying everything, he decided to take up some other work, something he could learn readily and that he could do without very much talking.

Tình trạng này, dĩ nhiên, khiến Edgar không thể làm nghề bảo hiểm, điều mà cậu biết rất rõ, và theo thời gian, khi tình hình không cải thiện, cậu dường như cảm thấy mình không còn hợp với hầu như bất kỳ nghề nghiệp hay công việc nào. Sau khi có thể đi lại, cậu đi khám các bác sĩ khác, nhưng kết quả cũng như vậy. Họ đều nói cổ họng cậu trông hoàn toàn bình thường và họ không thấy có cách nào giúp cải thiện. Điều này rất nản lòng, và sau khi đi khám mọi bác sĩ có thể và thử mọi cách, cậu quyết định chuyển sang công việc khác, thứ có thể học nhanh và làm mà không cần nói nhiều.

I tried to accept it as best I could, feeling there was something amiss in my spiritual life. It gave me the opportunity to review in my mind all the events of my youth and boyhood. I had just turned twenty-three a few days before this happened to me. Many people prayed for me. It was real torture to hear people pity me as I walked down the street. Feeling neither well nor sick, I realized that I must find a job, something among people to occupy my mind. I tried canvassing, but this was too much. Finally, I began working around a photo studio and learned to take photographs. While I was working there, a hypnotist guaranteed he could cure me if I would allow him to hypnotize me. He hypnotized me in the presence of several local men, including the psychology teacher at one of the colleges.

Tôi cố chấp nhận điều đó hết mức có thể, cảm thấy có điều gì đó trục trặc trong đời sống tinh thần của mình. Nó cho tôi cơ hội rà soát trong tâm trí tất cả những sự việc thời niên thiếu và thiếu niên. Tôi vừa tròn hai mươi ba vài ngày trước khi chuyện này xảy đến với tôi. Nhiều người đã cầu nguyện cho tôi. Thật là cực hình khi nghe người ta thương hại tôi khi tôi đi trên phố. Cảm thấy chẳng khỏe cũng chẳng bệnh, tôi nhận ra rằng mình phải tìm việc, một điều gì đó ở giữa người với người để chiếm lĩnh tâm trí. Tôi thử đi chào hàng, nhưng việc này quá sức. Cuối cùng, tôi bắt đầu làm việc ở một hiệu ảnh và học chụp ảnh. Trong lúc tôi làm ở đó, một nhà thôi miên bảo đảm rằng ông có thể chữa khỏi cho tôi nếu tôi cho ông thôi miên. Ông đã thôi miên tôi trước sự hiện diện của vài người địa phương, bao gồm thầy dạy tâm lý ở một

trong các trường đại học.

While under hypnosis, it was said that I was able to speak, yet when brought from under it I could not speak. Successive attempts to hypnotize me seemed to "get on my nerves." I was unable to sleep, so this was discontinued for the time. But, as the experience was witnessed by many people, I received a good deal of publicity in the local newspaper. A noted physician of New York City, Dr. Quackenbush, visited me. He was quite an exponent of hypnotism, which he tried, with no results. He then took down the history of many of my experiences as a boy and was especially interested in my studying lessons while asleep. After he returned to New York he wrote to the local psychology professor and an associate that he felt that I was an auto-hypnotist. He suggested that if I would put myself to sleep, as I did when studying my lessons, letting someone suggest to me, "You see yourself, tell us what is the trouble and what to do about it," I might obtain help.

Trong khi bị thôi miên, người ta nói rằng tôi có thể nói, nhưng khi được đưa ra khỏi trạng thái đó, tôi lại không thể nói. Những lần cố gắng thôi miên kế tiếp dường như "làm tôi căng thẳng thần kinh". Tôi mất ngủ, thế là việc đó tạm dừng. Nhưng vì trải nghiệm đó có nhiều người chứng kiến, tôi được báo địa phương đưa khá nhiều tin. Một bác sĩ nổi tiếng ở thành phố New York, bác sĩ Quackenbush, đến thăm tôi. Ông khá là người cổ súy cho thôi miên, ông đã thử nhưng không kết quả. Rồi ông ghi chép lại lịch sử nhiều trải nghiệm thời nhỏ của tôi và đặc biệt quan tâm đến việc tôi học bài trong lúc ngủ. Sau khi trở về New York, ông viết cho giáo sư tâm lý địa phương và một cộng sự rằng ông cảm thấy tôi là người tự thôi miên. Ông đề nghị nếu tôi tự đưa mình vào giấc ngủ, như khi tôi học bài, để ai đó gợi ý cho tôi: "Anh thấy chính mình, hãy nói cho chúng tôi biết vấn đề là gì và phải làm gì," thì tôi có thể nhận được sự giúp đỡ.

My parents, having little or no faith in hypnotism, were afraid to try this physician's suggestion because of my exceedingly nervous condition. I now weighed less than a hundred pounds, whereas I had weighed one hundred sixty-five before the trouble began over a year before. After several months I was unable to even whisper, and many declared I had galloping consumption. I pled with my mother and father to at least let this man who had hypnotized me try the experiment this specialist had suggested. Finally, I persuaded my parents to let me or the professor try the famous Dr. Quackenbush's suggestion. There was no one present that Sunday afternoon at our home but my mother, father, the hypnotist Al Layne, and me.

Cha mẹ tôi, vốn ít hoặc không tin vào thôi miên, sợ thử đề nghị của vị bác sĩ này vì tình trạng thần kinh của tôi quá đỗi nhạy cảm. Lúc này tôi nặng chưa tới một trăm pao, trong khi trước khi xảy ra sự cố hơn một năm, tôi nặng một trăm sáu mươi lăm. Sau vài tháng tôi thậm chí không thể thì thầm, và nhiều người khẳng định tôi bị lao phổi tiến triển nhanh. Tôi nài nỉ mẹ và cha chí ít cũng cho phép người từng thôi miên tôi thử nghiệm theo gợi ý của vị chuyên gia nổi tiếng đó. Cuối cùng, tôi thuyết phục cha mẹ cho tôi hoặc vị giáo sư thử đề nghị của bác sĩ Quackenbush. Chiều Chủ nhật đó tại nhà chúng tôi, chỉ có mẹ tôi, cha tôi, nhà thôi miên Al Layne và tôi.

Mr. Layne was a very delicate-looking

Ông Layne là một người trông rất mảnh

individual, quite thin, weighing not more than one hundred fifteen to one hundred twenty pounds. He had dark gray eyes, a little gray mustache, quite gray hair that was rather thin on top, although he was probably not more than thirty-eight or forty years of age. I first knew him as the bookkeeper for his wife's millinery store where my sister Annie first went to work. Mr. Layne's wife was quite heavy and a most pleasant person. It was over her store that Mr. Layne later on had his first office and where all of my early readings were given, and where he treated people through suggestive therapeutics and massage that he had learned through his osteopathic correspondence course.

khảnh, khá gầy, nặng không quá một trăm mười lăm đến một trăm hai mươi pao. Ông có đôi mắt xám đậm, ria mép xám nhỏ, mái tóc khá bạc và thưa trên đỉnh, dù có lẽ ông không quá ba mươi tám hay bốn mươi tuổi. Tôi biết ông đầu tiên là kế toán cho cửa hàng mũ của vợ ông, nơi chị tôi Annie lần đầu đi làm. Bà Layne khá đẫy đà và là một người rất dễ mến. Chính trên gác cửa hàng của bà mà về sau ông Layne có văn phòng đầu tiên, nơi tất cả các buổi đọc đầu tiên của tôi được thực hiện, và nơi ông điều trị cho người ta bằng phép ám thị trị liệu và xoa bóp mà ông đã học qua một khóa học hàm thụ về liệu pháp nắn xương.

I told Mr. Layne of my experiences as a child sleeping on my school texts and that I felt sure that I could make myself unconscious, for I felt within me the same condition taking place when being hypnotized as I felt when putting myself to sleep. He suggested that this was why the hypnotist was unable to give me post-suggestion, but that if I would put myself in the unconscious condition and one talked with me, I would be able to tell them the trouble and how to get rid of it. Can you imagine what that meant to my mind?

Tôi kể cho ông Layne nghe về những trải nghiệm thời thơ ấu khi ngủ trên sách giáo khoa và rằng tôi chắc chắn có thể khiến mình bất tỉnh, vì tôi cảm thấy trong mình cùng một trạng thái diễn ra khi bị thôi miên như khi tự đưa mình vào giấc ngủ. Ông gợi ý rằng đó là lý do nhà thôi miên không thể đưa ám thị sau cho tôi, nhưng nếu tôi tự đưa mình vào trạng thái vô thức và ai đó nói chuyện với tôi, tôi sẽ có thể nói cho họ biết trục trặc ở đâu và làm sao để loại bỏ nó. Bạn có thể hình dung điều đó có ý nghĩa thế nào với tôi không?

I lay on the couch and gave the first of what is now called a reading. In a few minutes I had lost consciousness.

Tôi nằm trên trường kỷ và đưa ra lần đầu của cái mà giờ được gọi là một buổi đọc. Chỉ vài phút sau tôi đã mất ý thức.

Edgar's mother and I knew nothing about this investigation up to this time, but Edgar suggested that he and Mr. Layne were coming out to the house that afternoon and that Mr. Layne said Edgar would talk, and he believed that he would. They came and Edgar stretched out on the couch and in a very short while seemed to be asleep and Mr. Layne started talking to him about his throat, and Edgar answered in an audible voice. He described the condition of his throat, giving the cause and suggesting the remedy to bring it back to

Mẹ của Edgar và tôi không hề biết gì về việc khảo cứu này trước thời điểm đó, nhưng Edgar nói rằng chiều đó cậu và ông Layne sẽ ra nhà và ông Layne bảo Edgar sẽ nói được, và cậu tin rằng cậu sẽ nói được. Họ đến và Edgar nằm dài trên trường kỷ và chỉ trong chốc lát dường như đã ngủ và ông Layne bắt đầu nói với cậu về cổ họng của cậu, và Edgar trả lời bằng một giọng rõ ràng. Cậu mô tả tình trạng cổ họng, nêu nguyên nhân và đề xuất phương cách đưa nó về bình thường, tức là tăng tuần hoàn đến cổ họng và giải tỏa tình trạng sung huyết để cổ họng

normal, which was to increase the circulation to the throat and carry away the congested condition so the throat would be normal and the vocal box would work. He was asked if that could be done, and he answered in the affirmative and said watch the increase and see that condition pass off. Mr. Layne told him he would awaken in a given time, which he did, and he talked in a very audible voice and continued to do so, the happiest and proudest boy one ever heard talk. This, of course, was not understood but was very gratifying to all who knew Edgar.

bình thường trở lại và hộp phát âm hoạt động. Người ta hỏi liệu có thể làm được điều đó không, cậu trả lời khẳng định và nói hãy quan sát sự gia tăng và thấy tình trạng đó tan đi. Ông Layne bảo cậu sẽ thức dậy vào một thời điểm nhất định, và cậu đã làm vậy, và cậu nói bằng một giọng rất rõ và tiếp tục nói như thế, là chàng trai hạnh phúc và tự hào nhất mà ai từng nghe nói chuyện. Dĩ nhiên điều này không được hiểu, nhưng rất đáng mừng cho tất cả những ai biết Edgar.

They told me after I woke up that, in response to Mr. Layne's suggestion that I would see myself, I said: "Yes, we can see the body. In the normal physical state this body is unable to speak, due to a partial paralysis of the inferior muscles of the vocal cords, produced by nerve strain. This is a psychological condition producing a physical effect. This may be removed by increasing the circulation to the affected parts by suggestion while in this unconscious condition." In five or ten minutes I am told that I said, "It is all right." Then he told me to wake up at a certain time, and on awakening, with little or no effort, I was able to speak clearly and plainly.

Người ta kể với tôi sau khi tôi tỉnh dậy rằng, đáp lại gợi ý của ông Layne rằng tôi sẽ thấy chính mình, tôi nói: "Vâng, chúng tôi có thể thấy thân thể. Trong trạng thái thể xác bình thường, thân thể này không thể nói được, do liệt một phần các cơ dưới của dây thanh âm, gây ra bởi căng thẳng thần kinh. Đây là một tình trạng tâm lý tạo ra hiệu ứng thể xác. Tình trạng này có thể được loại bỏ bằng cách tăng tuần hoàn đến các phần bị ảnh hưởng thông qua ám thị khi ở trong trạng thái vô thức này." Chừng năm hoặc mười phút, tôi được kể là tôi nói: "Ổn cả rồi." Rồi ông bảo tôi thức dậy vào một thời điểm nhất định, và khi thức dậy, hầu như không cần cố gắng, tôi có thể nói rõ ràng rành rọt.

My mother and father and I were overjoyed and expressed our thanks and praise to Mr. Layne for what he had done. Mother wept and left the room, but later she told me, "Mr. Layne had nothing to do with it. Give God the praise."

Mẹ, cha và tôi vui mừng khôn xiết và bày tỏ lời cảm ơn và tán dương ông Layne về điều ông đã làm. Mẹ tôi khóc và rời phòng, nhưng sau đó bà nói với tôi: "Ông Layne không làm gì đâu. Hãy tạ ơn Thượng đế."

Later on Mr. Layne told me, "I have had stomach trouble for years. Let's see what you say may be done for it." This was very confusing to me. I felt that I owed Mr. Layne real consideration for what had happened, but I didn't care to become a guinea pig for a lot of experiments with hypnotism. But he said, "If you can do that for yourself, there is no reason you can't do it for others. Let's see

Về sau ông Layne nói với tôi: "Tôi bị đau dạ dày nhiều năm rồi. Hãy xem anh nói có thể làm gì cho nó." Điều này làm tôi rất bối rối. Tôi cảm thấy mình mắc nợ ông Layne một sự quan tâm thực sự vì điều đã xảy ra, nhưng tôi không muốn trở thành vật thí nghiệm cho một loạt thử nghiệm thôi miên. Nhưng ông nói: "Nếu anh làm được điều đó cho chính anh, thì không có lý do gì anh không thể làm

what you will say about me." I agreed to try to help him. The suggestion to him was to take certain compounds, use certain diets, and to exercise. In a week he said he felt better. All this was new to me. I had never studied physiology and knew nothing about anatomy or suggesting compounds of things I knew nothing about. I thought it must be all wrong. Where did such information come from? What did it all mean? Did it have anything to do with the promise made to me by the figure that appeared to me in the little retreat? This troubled me and, if anything, I was ashamed of it all.

điều đó cho người khác. Hãy xem anh sẽ nói gì về tôi." Tôi đồng ý thử giúp ông. Gợi ý đưa ra cho ông là dùng một số hợp chất nhất định, theo một số chế độ ăn, và tập luyện. Một tuần sau ông nói thấy khá hơn. Tất cả điều này đều mới với tôi. Tôi chưa từng học sinh lý học và chẳng biết gì về giải phẫu hay việc gợi ý phối hợp các chất mà tôi chẳng biết chi. Tôi nghĩ hẳn là sai cả rồi. Những thông tin như vậy từ đâu ra? Tất cả điều đó có nghĩa gì? Nó có liên quan gì đến lời hứa đã được ban cho tôi bởi hình bóng xuất hiện trước tôi trong nơi ẩn tu nhỏ ngày ấy không? Điều này làm tôi bận lòng và nếu có gì đó thì là tôi xấu hổ về tất cả.

But the aphonia returned, and for several days I was unable to talk. When Mr. Layne tried the experiment again, I talked in a normal voice. I couldn't do it without losing myself into unconsciousness.

Nhưng chứng mất tiếng lại tái phát, và trong vài ngày tôi không nói được. Khi ông Layne thử lại cuộc thực nghiệm, tôi nói bằng giọng bình thường. Tôi không thể làm được điều đó nếu không đánh mất mình vào trạng thái vô thức.

During the following year I had several more attacks. Each time I was treated by Mr. Layne in the same manner and my voice was restored. These attacks gradually became further and further apart, and my general health began to improve and I even put on more weight.

Trong năm tiếp theo, tôi bị vài cơn nữa. Mỗi lần tôi được ông Layne điều trị theo cùng cách và giọng nói lại được phục hồi. Các cơn này thưa dần, và sức khỏe tổng quát của tôi bắt đầu cải thiện và tôi thậm chí tăng cân.

Over the next year, every few days Mr. Layne would ask me to do this stunt of telling someone what was the matter or what to do for some special condition. I didn't tell anyone about it, for I really didn't believe in it—it seemed too fantastical, too unreal. Or was it? Such thoughts kept me all astir inside. I realized that either I was different from other people or it was all a fantastic stunt being pulled by Mr. Layne or something.

Trong năm tiếp theo, cứ vài ngày ông Layne lại nhờ tôi thực hiện "màn" nói cho ai đó biết họ bị gì hoặc phải làm gì cho một tình trạng đặc thù nào đó. Tôi không nói với ai về việc này, vì thực lòng tôi không tin—nó dường như quá kỳ ảo, quá phi thực. Hay là không? Những ý nghĩ như vậy khiến lòng tôi bồn chồn. Tôi nhận ra hoặc tôi khác với người khác, hoặc tất cả chỉ là một trò kỳ quặc do ông Layne bày ra, hay gì đó.

Mr. Layne, however, opened an office over his wife's shop and began to treat people. Every few days he asked me to try to read for someone. I felt I couldn't refuse because I seemed to have to go to Mr. Layne to get my

Tuy nhiên, ông Layne mở một văn phòng trên gác cửa hàng của vợ và bắt đầu điều trị người ta. Cứ vài ngày ông lại nhờ tôi thử đọc cho ai đó. Tôi thấy mình không thể từ chối vì dường như tôi phải tìm đến ông Layne để lấy

voice back. So each time I lost my voice, someone would say, “Layne has you under his power and won’t let you loose.”

lại giọng. Vậy nên cứ mỗi lần tôi mất tiếng, người ta lại nói: “Layne đã nắm quyền trên cậu và không cho cậu thoát.”

This went on for possibly six months or more. A number of readings were conducted by Mr. Layne for many individuals whom I did not know then or afterwards. Sometimes I would be asked to come to his office five or six times each week, and each time it meant going to sleep and talking about someone I rarely, if ever, knew. No stenographic reports were kept of these readings during the first few years. Many were benefited, I was told. I could not believe it, for I had never seen anything done by a hypnotist other than make some man or woman do something to make other people laugh, and I felt that I was only making laughter for someone else. However, after a while, others began to tell me of the many things I had given in the readings and of the benefits others were receiving.

Việc này kéo dài chừng sáu tháng hoặc hơn. Nhiều buổi đọc được ông Layne tiến hành cho nhiều người mà tôi không biết khi ấy hay về sau. Đôi khi tôi được mời đến văn phòng ông năm hay sáu lần mỗi tuần, và mỗi lần như vậy là phải ngủ và nói về một ai đó mà tôi hiếm khi, nếu có, biết. Không có ghi chép tốc ký nào về các buổi đọc trong vài năm đầu. Tôi được nói rằng nhiều người đã được lợi. Tôi không thể tin, vì tôi chưa từng thấy một nhà thôi miên làm điều gì ngoài việc bắt ai đó làm gì đó để người khác cười, và tôi cảm thấy mình chỉ đang làm trò cười cho ai đó. Tuy nhiên, một thời gian sau, những người khác bắt đầu kể cho tôi nghe về nhiều điều tôi đã đưa ra trong các buổi đọc và về những lợi ích mà người ta đang nhận được.

One of the cases was a little girl, daughter of a local physician. I was told the reading stated she had swallowed the back from a celluloid collar button, and it had lodged in the throat before entering the stomach. X-rays showed nothing. Eventually the button was located and dislodged in a hospital. The parents denied any knowledge that such information had been given through a reading, but several people testified they were present when Mr. Layne sought the information concerning the child.

Một trong các ca ấy là một bé gái, con của một bác sĩ địa phương. Tôi được kể rằng buổi đọc nói cô bé đã nuốt phần lưng của một chiếc khuy cổ áo bằng xenluloid, và nó mắc ở cổ họng trước khi vào dạ dày. Tia X chẳng cho thấy gì. Cuối cùng chiếc khuy được tìm ra và gắp ra trong bệnh viện. Cha mẹ phủ nhận biết rằng thông tin như thế đã được đưa ra qua một buổi đọc, nhưng vài người làm chứng rằng họ có mặt khi ông Layne tìm kiếm thông tin về đứa trẻ.

During this same period a Mr. Stowe requested a reading for his wife, giving her name as Mrs. H. Stowe. It was said by those present that the reply came, “There are several here—which one?” for he had been married several times. Then her address was given, and the reply came that she had only a few days to live—complications of some kind.

Cũng trong giai đoạn này, một ông Stowe xin một buổi đọc cho vợ ông, cho tên bà là bà H. Stowe. Những người có mặt nói rằng câu trả lời đưa ra là: “Có vài người ở đây—bà nào?” vì ông đã kết hôn nhiều lần. Rồi địa chỉ của bà được cho, và câu trả lời là bà chỉ còn sống vài ngày—do biến chứng nào đó.

I also gave information through a reading

Tôi cũng đưa ra thông tin qua một buổi đọc

for I. H. Cayce, a cousin of my father. Cousin Ike's conversation with me some weeks later was possibly the first convincing argument to me that the unconscious spells, or readings, might be of practical value to others, though to me they were only unusual experiences.

cho I. H. Cayce, một người anh họ của cha tôi. Cuộc trò chuyện của anh họ Ike với tôi vài tuần sau có lẽ là lập luận thuyết phục đầu tiên khiến tôi nghĩ rằng những cơn mê, hay các buổi đọc, có thể có giá trị thực tiễn cho người khác, dù với tôi chúng chỉ là những trải nghiệm bất thường.

Nonetheless, I felt decidedly embarrassed by what other people said to me and often I felt ashamed at being considered peculiar or different from others. So that spring I asked the picture man about my trying to make pictures in the little towns thereabouts. He agreed, and I opened a studio in Pembroke that did fairly well. But I was questioned several times regarding my association with Mr. Layne, which didn't set very well with me, for I felt I was the laughingstock of many. So I went to LaFayette, and there I met many young people who were exceedingly nice to me. Business was especially good there. While working in LaFayette I received a telephone call from Mr. Potter in Bowling Green, Kentucky. He wished to employ someone in his bookstore. I went to see him and arrangements were made for me to go to work there. In May of 1902 I moved to Bowling Green. I was twenty-five years of age.

Tuy nhiên, tôi thấy rất ngượng trước những gì người khác nói với tôi và nhiều khi tôi thấy xấu hổ khi bị xem là kỳ dị hay khác với người ta. Vậy nên mùa xuân năm đó tôi hỏi ông chủ hiệu ảnh về việc tôi thử đi chụp ảnh ở các thị trấn nhỏ quanh đó. Ông đồng ý, và tôi mở một hiệu ở Pembroke, làm ăn khá ổn. Nhưng tôi nhiều lần bị hỏi về việc tôi liên hệ với ông Layne, điều này khiến tôi thấy không thoải mái, vì tôi cảm thấy mình là trò cười của nhiều người. Vậy là tôi đi LaFayette, và ở đó tôi gặp nhiều người trẻ đối xử với tôi vô cùng tốt. Làm ăn ở đó đặc biệt thuận lợi. Trong lúc làm việc ở LaFayette, tôi nhận một cú điện thoại từ ông Potter ở Bowling Green, Kentucky. Ông muốn thuê người làm việc ở hiệu sách của ông. Tôi đến gặp ông và sắp xếp để tôi đến làm việc ở đó. Tháng Năm năm 1902 tôi chuyển đến Bowling Green. Lúc đó tôi hai mươi lăm tuổi.

10

BOWLIG GREEN, 1902–1909: HERETIC OR HEALER?—BOWLING GREEN, 1902–1909: KẺ DỊ GIÁO HAY NGƯỜI CHỮA LÀNH?

I found Bowling Green a beautiful little town on the Barren River on the main line of the L&N Railroad from Louisville to Nashville. Main Street, running east and west, runs

Tôi thấy Bowling Green là một thị trấn nhỏ xinh đẹp trên sông Barren, nằm trên tuyến chính của đường sắt L&N từ Louisville đến Nashville. Phố Main, chạy đông tây, bắt đầu

from Reservoir Park past Fountain Square, around which the main part of the town is built, past the railroad and on out toward the lower part of the river. The other two principal streets run north and south—State Street, which runs on the east side of Fountain Square; and College Street, on the west side of Fountain Square, runs from what was then Potter College, on out to the road that leads to Louisville.

từ Công viên Reservoir đi qua Quảng trường Fountain—nơi phần chính của thị trấn được xây dựng—băng qua đường sắt và đi tiếp về phía hạ lưu của con sông. Hai con phố chính khác chạy bắc nam—phố State, chạy ở phía đông Quảng trường Fountain; và phố College, ở phía tây Quảng trường Fountain, chạy từ nơi khi đó là Potter College, đi ra con đường dẫn đến Louisville.

I went there to work for L. D. Potter Company bookstore, which was on the ground floor of the Mitchell Building on State Street, four or five doors from Fountain Square. The Morehead Hotel was on the corner of Fountain Square and Main and State streets. Next to the hotel was Mrs. Taylor's Coat and Suit Company, one of the largest made-to-order suit companies in the country.

Tôi đến đó làm việc cho hiệu sách L. D. Potter Company, nằm ở tầng trệt của Tòa nhà Mitchell trên phố State, cách Quảng trường Fountain bốn hay năm cửa hiệu. Khách sạn Morehead nằm ở góc Quảng trường Fountain và các phố Main và State. Kế bên khách sạn là Công ty Áo choàng và Com-lê của bà Taylor, một trong những công ty may đo theo đặt hàng lớn nhất nước.

When I arrived by train, Mr. Potter carried me to Mrs. Hollins's boarding house, a large frame building painted cream with white shutters on lower State Street five or six doors below Fountain Square, just out of the business district. The house had a reception room and, to the left, a large dining room. A stairway went up from the reception room to the second floor where all the men boarders stayed, while all the ladies were on the main floor. Mrs. Hollins, a widow, was a stout, little, lovely person with laughing, twinkling eyes that made everyone feel at home. Her two daughters lived at home, one married to a man who worked at the post office, the other, Miss Lizzie, worked in one of the banks.

Khi tôi đến bằng tàu, ông Potter đưa tôi đến nhà trọ của bà Hollins, một tòa nhà khung gỗ lớn sơn màu kem với cửa chớp trắng, trên phố State phía dưới, cách Quảng trường Fountain năm hay sáu căn, vừa ra khỏi khu thương mại. Căn nhà có một phòng tiếp khách và, ở bên trái, một phòng ăn lớn. Từ phòng tiếp khách có một cầu thang dẫn lên tầng hai nơi tất cả nam trọ sinh ở, trong khi các bà các cô ở tầng trệt. Bà Hollins, một góa phụ, là người thấp đẫy đà, rất đáng yêu với đôi mắt cười lấp lánh khiến ai cũng thấy như ở nhà. Hai cô con gái bà sống cùng nhà, một cô đã lấy chồng, chồng làm ở bưu điện, cô còn lại, cô Lizzie, làm việc ở một ngân hàng.

At Mrs. Hollins's boarding house I met many people with whom I was later closely associated, among them Dr. John H. Blackburn, a young physician who had just a year or so before come to Bowling Green to establish his practice. Dr. Blackburn was about five feet, eleven inches tall, weighed about one hundred fifty pounds, had dark

Tại nhà trọ của bà Hollins tôi đã gặp nhiều người mà sau này tôi gắn bó thân thiết, trong đó có bác sĩ John H. Blackburn, một bác sĩ trẻ mới đến Bowling Green lập nghiệp một hai năm. Bác sĩ Blackburn cao chừng năm phít mười một, nặng khoảng một trăm năm mươi pao, tóc và mắt nâu đậm, để bộ râu kiểu Van Dyke cắt khá gọn, và là một quý ông Cơ đốc

brown hair and eyes, wore a full Van Dyke beard cut rather close, and was a very lovable and genteel Christian gentleman.

rất dễ mến và lịch lãm.

Others included his brother, Dr. James Blackburn, a dentist; Joe Darter, secretary of the Y.M.C.A.; Bob Holland, a young man associated with one of the department stores; Mr. Mottley, a barkeeper at one of the saloons; and Dr. Hugh C. Beazley, a young eye-ear-nose-and-throat specialist who was from my hometown of Hopkinsville, although I had not been personally acquainted with him. Dr. Beazley was my roommate the greater part of the time I stayed at Mrs. Hollins's boarding house. He was a little man, possibly five-feet, six-inches tall, weighed possibly one hundred thirty-five to one hundred forty, was very quick, alert, and a thorough Christian gentleman.

Những người khác gồm anh trai ông, bác sĩ James Blackburn, nha sĩ; Joe Darter, thư ký của Y.M.C.A.; Bob Holland, một thanh niên làm tại một cửa hàng bách hóa; ông Mottley, người pha chế ở một quán rượu; và bác sĩ Hugh C. Beazley, một bác sĩ chuyên khoa mắt-tai-mũi-họng, người đến từ quê tôi là Hopkinsville, dù tôi chưa quen ông trước đó. Bác sĩ Beazley là bạn cùng phòng với tôi phần lớn thời gian tôi ở nhà trọ của bà Hollins. Ông nhỏ con, có lẽ cao năm phít sáu, nặng khoảng một trăm ba mươi lăm đến một trăm bốn mươi, rất nhanh nhẹn, tỉnh táo và là một quý ông Cơ đốc mực thước.

Mr. Layne began coming to Bowling Green to seek information for those who came to him for treatment. From the experience with my father's cousin Ike, I felt inwardly that it was imperative for me to attempt to serve when people sought me as a channel, though I was mentally rather ashamed of the whole performance.

Ông Layne bắt đầu đến Bowling Green để tìm kiếm thông tin cho những người đến ông điều trị. Từ trải nghiệm với anh họ Ike của cha, tôi cảm thấy bên trong rằng điều cốt yếu là tôi phải cố gắng phụng sự khi người ta tìm đến tôi như một kênh dẫn, dù trong thâm tâm tôi khá xấu hổ về toàn bộ việc đó.

One of those I was asked to give information for was the daughter of C. H. Dietrich. I had first known Professor Dietrich as the principal of the high school in Hopkinsville. To me, he and his wife represented all there was in culture and learning. He was of medium stature, a bit stern in appearance with a short-cropped mustache. Mrs. Dietrich was medium height, very lovely in appearance. When I gave the reading for Aime, their little girl, Professor Dietrich was the representative of the American Book Company of Cincinnati, Ohio, a publisher of school textbooks.

Một trong những người tôi được yêu cầu cung cấp thông tin là con gái của ông C. H. Dietrich. Tôi biết thầy Dietrich trước đó với tư cách hiệu trưởng trường trung học ở Hopkinsville. Với tôi, ông và vợ ông là biểu tượng của mọi điều thuộc về văn hóa và học vấn. Ông tầm thước, vẻ ngoài hơi nghiêm với bộ ria mép tỉa ngắn. Bà Dietrich cao vừa phải, dáng vẻ rất đáng yêu. Khi tôi làm buổi đọc cho Aime, cô con gái của họ, thầy Dietrich khi đó là đại diện của American Book Company ở Cincinnati, Ohio, một nhà xuất bản sách giáo khoa.

Mr. Layne conducted all the readings. I'll never forget my experience on that occasion,

Ông Layne điều phối tất cả các buổi đọc. Tôi sẽ không bao giờ quên trải nghiệm của mình

nor my inmost feelings. I journeyed to Hopkinsville, where the professor met me at the train with his carriage, drove me to his very lovely home on South Walnut Street, introduced me to his wife, then asked if I would like to see the little girl and examine her. How foolish I felt! I didn't know whether I wanted to or not. I knew, of myself, I could tell nothing by examining her. I had never studied anything of the kind and didn't know what it was all about. They led me into a room where the little girl was sitting on the floor on a very beautiful rug with a nurse attending her. They were playing with blocks on the floor. She appeared to be one of the loveliest children I had ever seen—very curly, light brown hair—and to all intents there appeared nothing in the world wrong with her. She looked as well as any child I had ever seen, and I couldn't imagine what in the world would be said regarding such a perfect-looking specimen of childhood.[1]

trong dịp đó, cũng như những cảm xúc sâu kín. Tôi đi Hopkinsville, nơi thầy đón tôi ở ga bằng xe ngựa, đưa tôi đến ngôi nhà rất xinh đẹp của thầy trên phố South Walnut, giới thiệu tôi với vợ thầy, rồi hỏi tôi có muốn gặp cô bé và khám cho em không. Tôi thấy thật ngớ ngẩn! Tôi chẳng biết có muốn hay không. Tôi biết, tự tôi, tôi chẳng thể nói gì bằng cách "khám" em. Tôi chưa từng học gì thuộc dạng đó và không biết đó là chuyện gì. Họ dẫn tôi vào một căn phòng nơi cô bé đang ngồi trên sàn một tấm thảm rất đẹp, có bảo mẫu bên cạnh. Họ đang chơi xếp khối trên sàn. Em có vẻ là một trong những đứa trẻ đáng yêu nhất tôi từng thấy—tóc nâu nhạt rất xoăn—và theo mọi vẻ bề ngoài thì không có gì sai trái với em. Em trông khỏe mạnh như bất kỳ đứa trẻ nào tôi từng thấy, và tôi chẳng thể tưởng tượng sẽ nói gì về một "mẫu trẻ thơ" dường như hoàn hảo như vậy.1

From there we entered another room, which apparently was Mrs. Dietrich's bedroom. She told me of having met in Cincinnati Mr. William A. Wilgus, who had first told them of what I could possibly do and had advised that they get in touch with Mr. Layne. I had known Mr. Wilgus a good many years. He had often been to the farm when I lived at my grandmother's, or near there, to go hunting. I had often been with him, and I still carry in my face, to this day, a shot that glanced from a bird he killed during one of those hunting trips. He showed considerable interest in me the whole time I knew him. When I lost my voice, he asked the president of South Kentucky College to offer me a scholarship, and he would take care of all expenses. I did not accept it, feeling timid about being in classes and unable to speak, so that I would have needed individual instruction. Possibly that is where I missed a real opportunity. Mr. Wilgus left his fortune to the children of Hopkinsville for playgrounds and their upkeep.

Từ đó chúng tôi bước vào căn phòng khác, có vẻ là phòng ngủ của bà Dietrich. Bà kể tôi nghe về việc gặp ở Cincinnati ông William A. Wilgus, người đầu tiên nói với họ về điều tôi có thể làm và khuyên họ liên hệ với ông Layne. Tôi biết ông Wilgus đã nhiều năm. Ông thường đến nông trại khi tôi sống ở nhà bà ngoại, hoặc gần đó, để đi săn. Tôi thường đi cùng ông, và đến nay tôi vẫn còn mang trên mặt một viên đạn sượt ra từ một con chim ông bắn được trong một chuyến đi săn. Ông luôn dành cho tôi sự quan tâm đáng kể trong suốt thời gian tôi biết ông. Khi tôi mất giọng, ông nhờ hiệu trưởng South Kentucky College tặng tôi một suất học bổng, và ông sẽ lo toàn bộ chi phí. Tôi đã không nhận, vì e dè việc phải vào lớp mà không nói được, nên hẳn tôi sẽ cần học kèm riêng. Có lẽ đó là nơi tôi đã bỏ lỡ một cơ hội thực sự. Ông Wilgus đã để lại tài sản của mình cho trẻ em Hopkinsville làm sân chơi và tu bổ.

Mrs. Dietrich asked if I would try to help their little girl. I removed my coat, collar and tie, lay on a couch in her room, went through the proceedings as I had done for myself and went to sleep. When I was conscious again I saw the father and mother in tears. The mother put her arm around my shoulder and said, "You have given us the first hope we have had in years for our little girl."

Bà Dietrich hỏi tôi có sẵn lòng thử giúp cô con gái của họ không. Tôi cởi áo khoác, cổ áo và cà vạt, nằm trên trường kỷ trong phòng của bà, tiến hành mọi việc như tôi đã làm cho chính mình và đi vào giấc ngủ. Khi tôi lại có ý thức, tôi thấy cha và mẹ đang khóc. Người mẹ vòng tay qua vai tôi và nói: "Cậu vừa cho chúng tôi niềm hy vọng đầu tiên trong nhiều năm cho con gái bé nhỏ của chúng tôi."

She had been playing with a doll when the first spasm came on. For the first time she called for that doll and recognized her parents one from the other as well as the rest of the household.[2]

Cô bé đang chơi với một con búp bê khi cơn co giật đầu tiên ập đến. Lần đầu tiên, cô gọi con búp bê ấy và phân biệt cha mẹ mình người này với người kia, cũng như nhận biết những người khác trong nhà.2

How did I feel when told about what had happened? Who can say or know what to think, for I knew that I did not know what had been said, and it was all hearsay. I knew I did not know anything about physiology or anatomy or hygiene, to say nothing of the intricacies of the mind. Then what was it? Was the promise made so long before in the little place in the wood being fulfilled? If so, by whom—Mr. Layne or me? I didn't feel worthy of such a trust, if it were a gift. But what must be done about it?

Tôi cảm thấy thế nào khi nghe tin chuyện ấy đã xảy ra? Ai có thể nói hay biết nên nghĩ gì, vì tôi biết mình không biết người ta đã nói những gì, tất cả đều chỉ là lời truyền miệng. Tôi biết mình chẳng hiểu gì về sinh lý học, giải phẫu hay vệ sinh, chưa nói đến những tinh vi rắc rối của tinh thần. Thế thì đó là gì? Lời hứa từ thuở xa xưa trong chốn nhỏ giữa rừng kia đang được ứng nghiệm ư? Nếu vậy, là bởi ai—ông Layne hay tôi? Nếu đó là một ân ban, tôi không thấy mình xứng đáng gánh vác. Nhưng rồi phải làm gì với nó?

Years later when Aime came to see me, I don't think I have met many prettier girls. She was then possibly sixteen or seventeen years of age.

Nhiều năm sau, khi Aime đến thăm tôi, tôi không nghĩ mình đã gặp nhiều cô gái xinh hơn cô. Lúc ấy cô có lẽ mười sáu hay mười bảy tuổi.

I joined the First Christian Church in Bowling Green and was made a Sunday school teacher. I joined in the social life more than I had in the past, for there were advantages there that were new to me, such as the Y.M.C.A. There were several colleges, among them a school for young ladies. Many of the teachers as well as the pupils became my friends. It was here that one of the art teachers and I made up the game of "Pit" or Board of Trade for a Y.M.C.A. entertainment. The director was a very close friend of mine and put me on the entertainment committee. I also helped organize the young

Tôi gia nhập Hội Thánh Cơ Đốc Đầu Tiên ở Bowling Green và được giao dạy Trường Chúa nhật. Tôi tham gia các sinh hoạt xã hội nhiều hơn trước, vì ở đó có những điều mới mẻ với tôi, như Y.M.C.A. Có vài trường cao đẳng, trong đó có một trường dành cho nữ sinh. Nhiều thầy cô cũng như học trò trở thành bạn tôi. Chính tại đây, tôi và một cô giáo mỹ thuật bày ra trò chơi "Pit" hay Board of Trade cho một buổi sinh hoạt của Y.M.C.A. Vị giám đốc là bạn rất thân của tôi và đưa tôi vào ban tổ chức giải trí. Tôi cũng giúp kết nối các hội thanh niên của những nhà thờ thành một liên hiệp, họp mặt đều đặn. Giao du xã

people's societies of the churches into a union, holding meetings regularly. More social life brought more young lady companions, and among several groups I was considered a favorite. That summer Anna Belle, the young lady from Greenville, visited Bowling Green. I was among the last to call on her. Considerable effort had been made to make our introduction quite an affair, but to the astonishment of the whole crowd Anna Belle embraced and kissed me. And were they all taken aback.

hội nhiều hơn thì thêm bạn gái, và trong vài nhóm, tôi được xem là người được ưa thích. Mùa hè đó, Anna Belle, cô gái trẻ từ Greenville, đến thăm Bowling Green. Tôi thuộc nhóm đến thăm cô sau cùng. Người ta đã dày công sắp đặt để cuộc giới thiệu chúng tôi trở thành một dịp long trọng, nhưng trước sự sửng sốt của cả đám đông, Anna Belle ôm chầm lấy tôi và hôn tôi. Ai nấy đều ngỡ ngàng.

I, like every man, I suppose, wondered if I was still in love with the little girl back home. But a visit from her to Bowling Green settled that. And the next June—1903—Gertrude and I were married. Dr. Beazley and Bob Holland, with Gertrude's two brothers, stood up with us.[3]

Tôi, như mọi đàn ông, tôi đoán vậy, tự hỏi liệu mình còn yêu cô bé ở quê nhà không. Nhưng một chuyến cô đến thăm Bowling Green đã giải quyết dứt điểm điều ấy. Và tháng Sáu kế đó—1903—Gertrude và tôi kết hôn. Bác sĩ Beazley và Bob Holland, cùng hai người em trai của Gertrude, đứng chứng hôn với chúng tôi.3

After our wedding in Hopkinsville, some friends of mine who had married just a week before us arranged to meet us on our way to Bowling Green, and they accompanied us to our new home next door to them. We lived in a room at Mr. J. A. McCluskey's large white home directly across the street from Mrs. Hollins, and we took our meals at Mrs. Hollins' for several months. Mr. McCluskey was a mail clerk on the railroad. Several other couples had rooms there, most of them taking meals at Mrs. Hollins'. Our room was on the second floor overlooking State Street. Dr. Beazley also lived there after he married. Everyone was very nice to Gertrude and me and entertained us quite a number of times.

Sau lễ cưới ở Hopkinsville, vài người bạn của tôi—cưới trước chúng tôi một tuần—thu xếp gặp chúng tôi trên đường về Bowling Green, và họ đưa chúng tôi về căn nhà mới, sát cạnh nhà họ. Chúng tôi ở một phòng trong căn nhà trắng to lớn của ông J. A. McCluskey, ngay đối diện nhà bà Hollins, và ăn cơm ở nhà bà Hollins suốt vài tháng. Ông McCluskey là nhân viên bưu tín trên đường sắt. Vài cặp vợ chồng khác cũng thuê phòng ở đó, đa phần ăn ở nhà bà Hollins. Phòng chúng tôi ở tầng hai, nhìn ra State Street. Bác sĩ Beazley cũng dọn đến ở đó sau khi ông cưới vợ. Mọi người rất tử tế với Gertrude và tôi, thường xuyên mời mọc chúng tôi.

We were married on a Wednesday, and the following Sunday was a blue day for Gertrude because Mr. Layne came for a visit. He had been coming to Bowling Green for some time to have readings. This Sunday there was a newspaper reporter at the dinner table where we boarded. He asked Mr. Layne how it was that Bowling Green was favored with a regular Sunday visit from him. Layne

Chúng tôi cưới vào thứ Tư, và Chủ nhật kế đó là một ngày buồn với Gertrude vì ông Layne đến thăm. Ông đã đến Bowling Green một thời gian để xin đọc. Chủ nhật ấy có một phóng viên báo ngồi trong bữa ăn tại nhà trọ của chúng tôi. Anh ta hỏi ông Layne vì sao Bowling Green lại được ông ưu ái đến đều đặn mỗi Chủ nhật như thế. Layne nói ông

said he came to see me.

đến để gặp tôi.

"He isn't sick, is he?" said the reporter. "He has several very fine doctors here with him."

"Anh ấy không bệnh chứ?" phóng viên hỏi. "Anh ấy có vài bác sĩ rất giỏi ở đây mà."

"I come to ask Eddie about my patients," Mr. Lane replied.

"Tôi đến hỏi Eddie về các bệnh nhân của tôi," ông Lane đáp.

This was astonishing to Gertrude, as well as to everyone at the table.

Điều này khiến Gertrude kinh ngạc, cũng như mọi người ở bàn ăn.

"Well," asked the reporter. "Is Eddie a doctor? He must be keeping something from us."

"Vậy," phóng viên hỏi. "Eddie có phải bác sĩ không? Ắt hẳn anh ấy giấu chúng ta điều gì rồi."

"If Eddie has no objections," said Mr. Layne, "you may witness the most unusual experience of your life."

"Nếu Eddie không phản đối," ông Layne nói, "anh có thể chứng kiến trải nghiệm kỳ lạ nhất đời mình."

So I spent the entire afternoon with the doctors and the reporter who boarded there. They asked Layne about his results with such information. He gave them case after case of how this and that condition had been helped. Then one of the doctors asked how he went about applying such varied types of suggestions and what school he had graduated from.

Thế là tôi dành trọn buổi chiều với các bác sĩ và anh phóng viên trọ ở đó. Họ hỏi Layne về kết quả ông đạt được nhờ loại thông tin như thế. Ông đưa hết ca này đến ca khác cho thấy tình trạng này, tình trạng khác được cải thiện ra sao. Rồi một bác sĩ hỏi ông áp dụng những loại gợi ý đa dạng ấy bằng cách nào và ông tốt nghiệp trường nào.

"None," he said. "All I have learned I have gotten from just such information during the last two years."

"Không có," ông nói. "Tôi học được tất cả là từ chính những loại thông tin như thế trong hai năm qua."

This experience caused a great deal of comment after one of the first newspaper articles appeared in the Bowling Green *Times-Journal* the next day and was copied in the Nashville papers.

Trải nghiệm này gây nên nhiều bàn tán sau khi một trong những bài báo đầu tiên xuất hiện trên tờ Bowling Green Times-Journal ngày hôm sau và được các báo Nashville đăng lại.

This happening also brought me trouble with my bride, who was in tears when I got back to our room. And who could blame her, having her first Sunday in this new town all torn up? And later, talk, talk—everyone asking her questions, and she and I both acting as if we were ashamed of it all.

Chuyện này cũng mang đến rắc rối cho tôi với cô dâu mới cưới, người đang khóc nức nở khi tôi trở về phòng. Và ai có thể trách cô, Chủ nhật đầu tiên ở một thị trấn mới đã rối tung cả lên? Rồi sau đó, lời ra tiếng vào—ai nấy hỏi dồn cô, và cả cô lẫn tôi đều cư xử như thể xấu hổ về tất cả chuyện đó.

It also brought Mr. Layne trouble. The medical fraternity stopped his practice. As a

Nó cũng mang rắc rối đến cho ông Layne. Giới y học đình chỉ việc hành nghề của ông.

consequence, he enrolled in osteopath school at Franklin, Kentucky. During his stay there I went to see him twice to have him bring my voice back again. During one of these visits, I was asked to give a reading for someone at the school. The head of the school was in another room within hearing of what took place. When the reading was over, I was introduced to the president, Dr. Borland, and found that he was blind. He asked me where I had studied anatomy, for he knew the patient well and thought that was one of the most perfect diagnoses he had ever heard even though I never saw the patient. All this was rather exasperating to me. I went home all in a muddle. Was there something taking place while I was unconscious that I knew not of? And was it a worthwhile experience for the seeker? Could anyone but Mr. Layne do this? Did I, as well as others, have to depend on Mr. Layne to conduct the performance, if a performance it was? Such questions troubled me, and I prayed long and often about it.

Hệ quả là ông ghi danh vào một trường nắn xương ở Franklin, Kentucky. Trong thời gian ông ở đó, tôi đến gặp ông hai lần để nhờ ông giúp tôi lấy lại giọng. Trong một lần như thế, người ta nhờ tôi cho một buổi đọc cho ai đó ở trường. Hiệu trưởng ngồi ở phòng bên cạnh, đủ nghe những gì diễn ra. Khi buổi đọc kết thúc, tôi được giới thiệu với hiệu trưởng, bác sĩ Borland, và biết ông bị mù. Ông hỏi tôi học giải phẫu ở đâu, vì ông biết rõ bệnh nhân và cho rằng đó là một trong những chẩn đoán hoàn hảo nhất ông từng nghe, dù tôi chưa từng thấy bệnh nhân. Tất cả chuyện này làm tôi khá bực bội. Tôi về nhà trong một mớ hỗn độn. Có điều gì đó diễn ra khi tôi bất tỉnh mà tôi không hề hay biết chăng? Và điều ấy có xứng đáng cho người đi tìm chân lý không? Liệu ngoài ông Layne ra, có ai làm được điều này không? Tôi, cũng như người khác, có phải phụ thuộc vào ông Layne để điều khiển buổi diễn, nếu quả là một "buổi diễn" chăng? Những câu hỏi ấy dày vò tôi, và tôi đã cầu nguyện nhiều, dài lâu về việc này.

Then I had the dream again of walking with the lady through the woods. But this was no answer to me. So what must I do?

Rồi tôi lại mơ thấy đi bộ với vị phu nhân giữa rừng. Nhưng điều đó chẳng phải câu trả lời cho tôi. Vậy tôi phải làm gì?

A few weeks later the aphonia, or loss of speech, returned again, so I went to Dr. Blackburn, in whom I had all confidence and trust. I had tried to get Dr. Blackburn to experiment, as had Mr. Layne, and to tell me what he thought of it. In the whisper which I was forced to use, I asked if he wouldn't conduct a reading, as I didn't want to have to go to Mr. Layne the rest of my life. Dr. Blackburn had seen Mr. Layne that Sunday afternoon nearly a year before. He finally consented. I'll never forget the experience.

Vài tuần sau, chứng mất tiếng tái phát, nên tôi đến gặp bác sĩ Blackburn, người tôi hoàn toàn tin cậy. Tôi từng cố thuyết phục bác sĩ Blackburn thử nghiệm như ông Layne đã làm, và cho tôi biết ông nghĩ gì về việc đó. Trong tiếng thì thầm buộc phải dùng, tôi hỏi liệu ông có thể chủ trì một buổi đọc không, vì tôi không muốn cả đời cứ phải tìm đến ông Layne. Bác sĩ Blackburn đã thấy ông Layne chiều Chủ nhật ấy cách gần một năm. Cuối cùng ông nhận lời. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên trải nghiệm này.

I went to his office and lay on his examination table, lost consciousness, and when I became conscious again I realized I was all right and could speak—but Dr. Blackburn was as badly confused a man as I ever saw. He was standing at the door, with

Tôi đến phòng mạch, nằm lên bàn khám, mất ý thức, và khi tỉnh lại, tôi nhận ra mình ổn và có thể nói—nhưng bác sĩ Blackburn thì rối bời chưa từng thấy. Ông đứng ở cửa, hé mở, trông rất bấn loạn, cứ hỏi tôi có ổn không. Ông nói ông đã tiến hành thí nghiệm

it partially open, and seemed very much upset, continuing to ask me if I was all right. He had conducted his experiment, he said, very much as he had seen Mr. Layne do before.

theo cách ông từng thấy ông Layne làm trước đó.

So one question was answered in my mind: Others could do it, not just Mr. Layne. But what about getting help for others? I invited Dr. Blackburn to try. He made several experiments; that is, while I was unconscious he asked questions regarding several of his patients, the names of many I never knew, with just as good a results as when Mr. Layne tried.

Vậy là một câu hỏi trong tôi đã được giải đáp: Người khác cũng có thể làm được, không chỉ mình ông Layne. Nhưng còn chuyện giúp người khác thì sao? Tôi mời bác sĩ Blackburn thử. Ông làm vài thí nghiệm; nghĩa là trong khi tôi bất tỉnh, ông hỏi về vài bệnh nhân của ông, nhiều người trong số họ tôi chưa từng biết tên, và kết quả cũng tốt như khi ông Layne thử.

But what was it? No one seemed to know just what to call it. With these experiments came many unusual experiences. People from all walks of life came to look on.

Nhưng đó là cái gì? Không ai tỏ ra biết nên gọi nó là gì. Cùng với những thí nghiệm ấy là nhiều trải nghiệm khác thường. Người từ mọi tầng lớp kéo đến xem.

There was quite a bit of unpleasant notoriety which came with the medical board stopping Mr. Layne, and about my connection with him. Some of the meetings were reported in the local paper and copied in some of the state papers. I was questioned before the board of the church of which I was a member. Being an officer in the church, I was accused of heresy. A professor at the Bowling Green business college, Mr. Dickey, came to my defense, as he had obtained readings for his wife, daughter, and himself, through Dr. Blackburn's experiments. In his reading he was told he needed to take a leave from teaching for at least two years and do something that took him into the outdoors most of the time. His doctor told him that was good advice, and the professor heeded it and was out of school for two years. Later he became president of the school.

Có khá nhiều tiếng tăm không hay đi kèm việc hội đồng y khoa cấm ông Layne, và về chuyện tôi có liên quan. Vài buổi họp được báo địa phương tường thuật và vài tờ báo tiểu bang đăng lại. Tôi bị ban trị sự hội thánh mà tôi là thành viên chất vấn. Là một chức viên trong hội thánh, tôi bị cáo buộc lạc giáo. Một giáo sư ở trường kinh doanh Bowling Green, ông Dickey, đứng ra bênh vực tôi, vì ông đã xin được các buổi đọc cho vợ, con gái và chính ông, qua các thí nghiệm của bác sĩ Blackburn. Trong buổi đọc của ông, người ta bảo ông phải tạm nghỉ dạy ít nhất hai năm và làm điều gì đó đưa ông ra ngoài trời phần lớn thời gian. Bác sĩ riêng của ông nói đó là lời khuyên hay, và ông giáo nghe theo, nghỉ dạy hai năm. Sau này ông trở thành hiệu trưởng trường.

During the time he was out of school, I was tried for heresy. And because of the attitude that some in my church had taken, I did not show as much interest in my church work as before—or was that just an excuse for me? But some of these church people said those

Trong thời gian ông nghỉ dạy, tôi bị đem ra xét xử vì lạc giáo. Và bởi thái độ một số người trong hội thánh đối với tôi, tôi không còn nhiệt tình với công việc nhà thờ như trước—hay đó chỉ là cái cớ tôi tự biện hộ? Nhưng vài người trong nhà thờ ấy bảo rằng những ai

close to things psychic are inclined to free love. Yes or no, they demanded, what is your experience or observation?

gần gũi với chuyện thông linh có khuynh hướng tự do luyến ái. Có hay không, họ đòi hỏi, kinh nghiệm hay quan sát của anh thế nào?

Professor Dickey defended me before the church board. The result was that I was only relieved from any office with that church, but I was exonerated of heresy.[4]

Giáo sư Dickey biện hộ cho tôi trước ban trị sự. Kết quả là tôi chỉ bị miễn nhiệm khỏi các chức vụ trong hội thánh, nhưng được tuyên trắng án về tội lạc giáo.4

About that time I received a request from a Mr. Andrews in New York City for a reading on himself. This was my first experience in trying to give information for someone at a distance. Mr. Layne conducted the experiment in the presence of several physicians, for I made a trip to Hopkinsville for that purpose. In this reading "Clarawater" was prescribed for his relief. We did not know whether this was a preparatory or patent medicine or whether there was any such thing or not. But the information was written up by a stenographer that it might be sent to the man, and for the first time I read a report of what I had said during a reading. This was a mystery to me, for I had never seen many, many of the words before and I had little or no idea of their meaning. Yet two or three physicians who were present said they made sense and were used in the right place and in the proper connection.

Vào thời điểm đó, tôi nhận được một lời thỉnh cầu của ông Andrews ở New York xin một buổi đọc cho chính ông. Đây là lần đầu tôi thử cung cấp thông tin cho một người ở xa. Ông Layne chủ trì thí nghiệm trước sự chứng kiến của vài bác sĩ, vì tôi đi Hopkinsville để phục vụ mục đích đó. Trong buổi đọc, "Clarawater" được kê dùng để giúp ông. Chúng tôi không biết đó là một loại thuốc chuẩn bị sẵn hay thuốc bản quyền, hoặc có tồn tại thứ ấy hay không. Nhưng thông tin được người tốc ký ghi lại để gửi cho ông ta, và lần đầu tiên tôi đọc bản tường trình về những điều mình đã nói trong một buổi đọc. Điều này thật huyền hoặc với tôi, vì rất nhiều từ tôi chưa từng thấy, và tôi hầu như không biết nghĩa của chúng. Vậy mà hai ba bác sĩ có mặt nói chúng có nghĩa, dùng đúng chỗ và đúng mạch.

The reading was sent to Mr. Andrews. Some weeks later, as he had been unable to obtain the preparation, he asked that we try to give the formula for making Clarawater. This reading was conducted by Dr. Blackburn in Bowling Green, with quite a number of prominent people present—businessmen, professors, and doctors. A formula was given. Something like a month later I received word from Mr. Andrews that he had received a letter from a man in Paris, France, who informed him that his father had made and marketed a preparation under the name of Clarawater, and the formula was identical with that which had been given in the

Bản đọc được gửi cho ông Andrews. Vài tuần sau, vì không sao tìm được chế phẩm đó, ông xin chúng tôi thử cho công thức điều chế Clarawater. Buổi đọc này do bác sĩ Blackburn chủ trì ở Bowling Green, với khá đông người tiếng tăm tham dự—doanh nhân, giáo sư và bác sĩ. Một công thức được đưa ra. Chừng một tháng sau, tôi nhận được tin từ ông Andrews rằng ông nhận được thư của một người ở Paris, Pháp, cho biết cha người ấy từng điều chế và đưa ra thị trường một chế phẩm mang tên Clarawater, và công thức giống hệt với công thức đưa ra trong buổi đọc. Ông Andrews báo cáo rằng ông được lợi ích rất

reading. Mr. Andrews reported receiving a great deal of benefit from taking the Clarawater.

lớn khi dùng Clarawater.

What was this, I wondered—spiritualism? If so, not so good. Or was it? For I remembered my conversation with Mr. Moody and Leviticus 20:27—"A man also or woman that hath a familiar spirit, or that is a wizard, shall surely be put to death: they shall stone them with stones: their blood shall be upon them."

Đây là gì, tôi tự hỏi—Thần linh học chăng? Nếu vậy, chẳng hay ho. Hay là sao? Vì tôi nhớ cuộc trò chuyện với ông Moody và Lê-vi Ký 20:27—"Người nam hay người nữ nào có đồng bóng, hoặc là pháp sư, ắt chắc bị xử tử; người ta sẽ ném đá họ cho đến chết; máu của họ sẽ đổ trên họ."

Dr. Blackburn invited several other doctors to witness these experiments. Some very unusual results were obtained at practically every experiment. Just a few are noted here:

Bác sĩ Blackburn mời vài bác sĩ khác chứng kiến những thí nghiệm này. Hầu như mỗi thí nghiệm đều có kết quả rất khác thường. Xin ghi lại vài trường hợp:

A lady from Tennessee described her condition as laceration of the stomach. Dr. Blackburn and others were present, and the reading told her to forget the doctors and each morning to take a lemon, cut it in half, eat one half and then walk just as far as she could and still get back to her house. Upon returning, she was to sprinkle salt on the other half of the lemon, eat it, and drink at least two glasses of water. Her nephew who was with her fainted when he heard the description given of his aunt. A few weeks later she reported that she never felt better and could walk several miles and that everything now seemed to agree with her.

Một phụ nữ từ Tennessee mô tả tình trạng của mình là rách dạ dày. Bác sĩ Blackburn và những người khác có mặt, và buổi đọc bảo bà hãy quên các bác sĩ đi, mỗi sáng lấy một quả chanh, cắt đôi, ăn một nửa rồi đi bộ xa hết mức có thể nhưng vẫn quay về nhà được. Khi trở về, rắc muối lên nửa quả chanh còn lại, ăn nó, và uống ít nhất hai ly nước. Người cháu trai đi cùng bà ngất xỉu khi nghe mô tả về tình trạng của dì mình. Vài tuần sau, bà báo rằng mình chưa bao giờ thấy khoẻ như vậy, có thể đi bộ vài dặm, và mọi thứ đều hợp với bà.

Several months later a doctor from Minnesota came into the store where I worked and said to me, "I understand there is a man who works in this store who goes to sleep and tells what is the trouble with other people. Do you know him?"

Vài tháng sau, một bác sĩ từ Minnesota bước vào cửa hàng nơi tôi làm việc và nói với tôi: "Tôi nghe nói có một người làm ở cửa hàng này đi ngủ và nói được người khác mắc bệnh gì. Anh có biết người ấy không?"

"Yes," I said, "I guess I should because I am the man."

"Có," tôi nói, "chắc tôi nên biết vì tôi chính là người đó."

"But what do you think of this phenomenon?" he asked.

"Nhưng anh nghĩ gì về hiện tượng này?" ông hỏi.

"I don't know, for I don't know what is said.

"Tôi không biết, vì tôi không biết người ta nói

Yet many people say that what is said makes sense, and people do get help who use or apply the suggestions."

gì. Thế nhưng nhiều người bảo rằng những lời nói ấy có lý, và người ta được giúp khi dùng hay áp dụng những gợi ý đó."

"Well, I would like very much to witness one of these experiments," said the doctor. "I wish you would tell me what you find with me."

"Tôi rất muốn chứng kiến một trong những thí nghiệm này," vị bác sĩ nói. "Tôi mong anh nói cho tôi biết anh thấy gì ở tôi."

"All right," I said, "it's only a little while before the dinner hour. If we can get hold of Dr. Blackburn, we'll see what may be said."

"Tới giờ ăn trưa không còn bao lâu. Nếu gọi được cho bác sĩ Blackburn, chúng ta sẽ xem có thể nói điều gì," tôi nói.

So I telephoned and made an appointment to meet Dr. Blackburn at his office. We went over at noon and he introduced himself as Dr. Z to Dr. Blackburn and told him he had had the unusual experience of calling on one of his patients who had been with him for several months and finding very little improvement. "Then a few weeks ago I received a letter from her telling me about seeing Eddie here and his telling her to drink water and eat lemons and walk each morning, and she said, 'I am well.'"

Thế là tôi gọi điện hẹn gặp bác sĩ Blackburn ở phòng mạch ông. Chúng tôi sang đó lúc trưa và ông tự giới thiệu là bác sĩ Z với bác sĩ Blackburn, rồi kể rằng ông có một trải nghiệm bất thường: ông đến thăm một bệnh nhân đã chữa trị với ông mấy tháng trời mà rất ít tiến triển. "Rồi vài tuần trước tôi nhận được thư của bà ấy kể rằng đến gặp Eddie ở đây, và anh ấy bảo bà uống nước, ăn chanh và đi bộ mỗi sáng, và bà viết: 'Tôi đã khoẻ.'"

"Yes," said Dr. Blackburn, "I was present and took the reading, heard his description, and have seen her letters. It is quite interesting, isn't it?"

"Đúng," bác sĩ Blackburn nói, "tôi có mặt và chủ trì buổi đọc, nghe mô tả của anh ấy, và tôi đã xem thư bà ấy. Khá thú vị, phải không?"

"Certainly is," said the doctor. "And he has promised to give me one of those readings."

"Quả thật vậy," bác sĩ nói. "Và anh ấy đã hứa cho tôi một buổi như thế."

I lay down on the examination table and went to sleep or at least was unconscious. After a bit I described conditions regarding the doctor's body and suggested that certain things be taken. Then I was awakened.

Tôi nằm lên bàn khám và ngủ, hoặc ít nhất là bất tỉnh. Một lát sau, tôi mô tả các tình trạng liên quan đến cơ thể của vị bác sĩ và đề nghị nên dùng vài thứ nhất định. Rồi tôi được đánh thức.

"That is the most amazing thing I ever heard," said Dr. Z. "How many experiments have you tried, Dr. Blackburn?"

"Đây là điều đáng kinh ngạc nhất tôi từng nghe," bác sĩ Z nói. "Bác sĩ Blackburn đã thử bao nhiêu thí nghiệm?"

"Oh, I have seen some ten or twenty, I would think. And each is just as amazing as that one. And practically all say that he describes what they are feeling. But he doesn't always give drugs, and doesn't always use the same

"Ồ, tôi nghĩ tôi đã chứng kiến chừng mươi, hai mươi lần. Và mỗi lần đều đáng kinh ngạc như thế. Hầu như tất cả đều nói anh ấy mô tả đúng những gì họ đang cảm thấy. Nhưng anh ấy không phải lúc nào cũng kê thuốc, và

school of treatments."

cũng không luôn theo cùng một trường phái điều trị."

"Well, can't you change that by suggestion?" asked Dr. Z.

"Vậy ông không thể đổi điều đó bằng ám thị sao?" bác sĩ Z hỏi.

"I don't know," said Dr. Blackburn. "And would it be the right thing to do if you could? But I don't think you could."

"Tôi không biết," bác sĩ Blackburn nói. "Và nếu có thể, liệu điều ấy có đúng đắn không? Nhưng tôi không nghĩ ông có thể."

"I have a friend who must see him," said Dr. Z. "He is the author of *Spiritual Law of Psychic Phenomena.* Do you know him, doctor?"

"Tôi có một người bạn nhất định phải gặp anh ấy," bác sĩ Z nói. "Ông ấy là tác giả cuốn Spiritual Law of Psychic Phenomena. Bác sĩ có biết ông ấy không?"

Blackburn said, no, but he'd like to meet him. Dr. Z said he would wire him to meet us if I were willing to conduct other experiments.

Blackburn nói không, nhưng ông rất muốn gặp. Bác sĩ Z nói ông sẽ điện báo mời ông ấy đến gặp chúng tôi nếu tôi sẵn lòng thực hiện thêm thí nghiệm.

On the day that the author came to Bowling Green, several psychology professors were present for the demonstrations. Some were good, some not so good. During one experiment, post-suggestion was attempted. It worked almost exactly. The suggestion was made that when I awakened I would be given a drink of plain water but that it would act upon my system as if I had been given a dose of salts. And the reaction when I drank the water was as if salts had been taken. Later something similar was tried with no results at all. I was asked to read books, letters, and give the contents of wrapped packages. Those present knew what was in some of them, but no one knew the contents of the letter or packages. A great number of these experiments were successful.

Ngày tác giả đến Bowling Green, có vài giáo sư tâm lý hiện diện để chứng kiến. Có buổi tốt, có buổi không tốt lắm. Trong một thí nghiệm, người ta thử hậu ám thị. Nó hiệu nghiệm gần như chính xác. Đề nghị được đưa ra là khi tôi thức dậy, tôi sẽ được cho uống một ly nước lã nhưng nó sẽ tác động lên cơ thể như thể tôi đã uống một liều thuốc muối. Và phản ứng khi tôi uống nước đúng là như thể đã uống muối sổ. Sau đó, thử một điều tương tự nữa thì hoàn toàn không có kết quả. Người ta nhờ tôi "đọc" sách, thư, và cho biết nội dung các gói được bọc kín. Những người có mặt biết nội dung một vài thứ, nhưng không ai biết nội dung lá thư hay các gói kia. Rất nhiều thí nghiệm như thế đã thành công.

Then physical readings were attempted, some where the person was present, some at a distance. In each case the analysis was pronounced correct, even where the sex of children was asked from the day before its birth to three months before. In nine such cases, each was correct as to sex.

Rồi thử các buổi đọc về thể chất, có người hiện diện, có người ở xa. Mỗi trường hợp, phân tích đều được nhận là đúng, kể cả khi hỏi về giới tính của trẻ từ hôm trước ngày sinh đến trước đó ba tháng. Trong chín trường hợp như thế, tất cả đều đúng giới tính.

Many other physicians in Bowling Green then began experiments of various kinds. Many individuals of science and note were invited to be present. During the next year I met Dr. Thomson J. Hudson, the electric wizard Thomas A. Edison, Byron W. King, Elbert Hubbard, as well as many others, for considerable interest was expressed by various faculty members of the different schools in Bowling Green. Quite a number of notable visitors to these schools from time to time came to see me during their stay there.

Nhiều bác sĩ khác ở Bowling Green bắt đầu tiến hành những thí nghiệm đủ loại. Nhiều nhà khoa học và nhân vật có tiếng được mời dự. Trong năm kế đó, tôi gặp bác sĩ Thomson J. Hudson, "nhà phù thủy điện" Thomas A. Edison, Byron W. King, Elbert Hubbard, cùng nhiều người khác, vì nhiều thành viên của các khoa trong các trường ở Bowling Green tỏ ra rất quan tâm. Khá nhiều vị khách đáng chú ý của các trường, thỉnh thoảng đến thăm, cũng ghé gặp tôi trong thời gian họ ở đó.

Gertrude and I moved in 1905 to Mrs. Ernest Vick's lovely cottage on Twelfth Street. As her husband traveled for a paper bag and cord company, Mrs. Vick had us in the house more to be with her than taking lodgers. We took our meals down the street some six or seven doors on the opposite side with Mrs. Ed Lawson, who was an officer in the First Christian Church that I attended. The Vicks' home had a beautiful front yard. It had sugar maples, which we enjoyed sitting under in the summer, talking with Mr. and Mrs. Vick, as he came home on weekends. We lived here a year or so, and moved just before Hugh Lynn was born, when we went to housekeeping in a little five-room, cream-colored cottage with a tiny front porch. It was on Park Street, the second door from the head of Main Street, opposite Reservoir Park. Hugh Lynn was born in this house on March 16, 1907, Dr. Blackburn attending. Miss Daisy Dean was the nurse. Gertrude's mother, Lizzie E. Evans, was also with us. It was a lovely sunshiny Saturday afternoon.

Năm 1905, Gertrude và tôi chuyển đến căn nhà xinh của bà Ernest Vick trên phố Twelfth. Vì chồng bà đi công tác cho một công ty bao giấy và dây, bà Vick giữ chúng tôi ở trong nhà nhiều hơn như người nhà chứ không phải như người thuê trọ. Chúng tôi ăn ở cuối phố, cách chừng sáu bảy căn, bên kia đường, nhà bà Ed Lawson, người là chức viên trong Hội Thánh Cơ Đốc Đầu Tiên mà tôi dự nhóm. Nhà của vợ chồng Vick có sân trước rất đẹp. Có những cây phong đường, mùa hè chúng tôi ngồi dưới bóng cây chuyện trò với ông bà Vick, mỗi khi ông về cuối tuần. Chúng tôi ở đây khoảng một năm, rồi dọn đi ngay trước khi Hugh Lynn chào đời, khi chúng tôi ra ở riêng trong một căn nhà nhỏ năm phòng, sơn màu kem, có hiên trước tí hon. Nhà ở Park Street, căn thứ hai từ đầu phố Main, đối diện Công viên Reservoir. Hugh Lynn sinh tại căn nhà này ngày 16 tháng Ba, 1907, bác sĩ Blackburn đỡ. Cô Daisy Dean là y tá. Mẹ của Gertrude, bà Lizzie E. Evans, cũng ở với chúng tôi. Đó là một buổi chiều thứ Bảy đầy nắng ấm.

While working at Potter's bookstore, I became very good friends with a distant relative of the owners, Frank J. Potter, a tall, blond man with a very pleasing personality who was the assistant county clerk. In 1904, in partnership with him, I purchased the Harry L. Cook Studio on College Street. Frank insisted that I spend a little time at a photography school, which I did, attending the Southern School of Photography at

Trong thời gian làm ở nhà sách Potter, tôi kết thân với một người bà con xa của chủ tiệm, Frank J. Potter, một người đàn ông cao, tóc vàng, có phàm ngã rất dễ mến, là phó lục sự quận. Năm 1904, tôi hùn vốn với ông mua lại Studio Harry L. Cook trên College Street. Frank nằng nặc bảo tôi dành ít thời gian học một trường nhiếp ảnh, và tôi làm theo, theo học Southern School of Photography ở McMinnville, Tennessee. Giảng viên, ông J.

McMinnville, Tennessee. The instructor, Mr. J. W. Lively, later became well known, especially during World War I days when he was instructor to army photographers. I attended this school for eight weeks, during which time Gertrude stayed with her family in Hopkinsville.

W. Lively, sau này nổi tiếng, nhất là thời Thế chiến I, khi ông dạy các nhiếp ảnh gia quân đội. Tôi học tám tuần, trong thời gian đó Gertrude về ở với gia đình ở Hopkinsville.

While I was there, a good deal of talk came up about the readings, which had been reported in one newspaper or another. The brother of the head of the school was connected with the Southern Railroad. There had been an unusual wreck in one of the rail yards of this railroad, and he asked me to try to tell him something of what had happened. While I was averse to doing this, I finally agreed to try it. They claim that I gave an accurate report of the men and conditions in the yard. I also said a certain individual who had been discharged was responsible for the wreck. The officials of the railroad disregarded this explanation. However, a few months later one of the vice presidents asked if he might have one more reading on the matter. He wanted to know how he could prove the information being given was correct, and the answer came back, "If the one we have named that caused this trouble is allowed to remain in the service he will, before the first of December, be the direct cause of an accident which will mean the death of the one who refused this information. It will happen in Virginia and West Virginia." And, it is said, I named the one directly responsible for the wreck. This was in February. On the 29th of November of the same year this man, who was still working for the railroad, let through a train. The high official was in his private car near the scene. The car was struck in one state and ran over the line; he died in the other state.

Khi tôi ở đó, người ta bàn tán khá nhiều về các buổi đọc, vốn đã được báo này báo kia đưa tin. Anh trai của hiệu trưởng trường có làm việc ở tuyến Southern Railroad. Có một tai nạn bất thường tại một bãi đường sắt của tuyến này, và anh nhờ tôi thử nói xem có điều gì đã xảy ra. Dù tôi không thích làm việc này, tôi cuối cùng đồng ý thử. Họ cho rằng tôi đã tường thuật chính xác về những người và các tình trạng trong bãi. Tôi cũng nói một người nào đó vừa bị sa thải là kẻ chịu trách nhiệm gây tai nạn. Các quan chức đường sắt phớt lờ lời giải thích này. Tuy nhiên, vài tháng sau, một phó chủ tịch xin được thêm một buổi đọc nữa về việc này. Ông muốn biết làm sao chứng minh thông tin đưa ra là đúng, và câu trả lời trở lại: "Nếu người mà chúng tôi đã nêu tên là kẻ gây rắc rối này còn được cho ở lại làm việc thì, trước ngày mồng một tháng Mười Hai, y sẽ trực tiếp gây ra một tai nạn dẫn đến cái chết của người đã khước từ thông tin này. Nó sẽ xảy ra tại Virginia và West Virginia." Và, người ta nói, tôi đã nêu đích danh người chịu trách nhiệm trực tiếp cho vụ đổ tàu. Đó là vào tháng Hai. Ngày 29 tháng Mười Một cùng năm, người này, vẫn làm cho đường sắt, đã cho tàu chạy qua. Vị quan chức cao cấp ở trên toa riêng gần hiện trường. Toa bị đâm ở một bang và chạy qua ranh giới; ông chết ở bang bên kia.

In August 1904, after I finished photography school, we returned to Bowling Green and opened the Cayce Studio in the one-story Girard Building on College Street, four or five

Tháng Tám 1904, sau khi tôi học xong trường nhiếp ảnh, chúng tôi trở về Bowling Green và mở Cayce Studio trong tòa nhà một tầng Girard Building trên College Street, cách

doors from Fountain Square. The Girard Building also contained Girard's Undertaking Parlor at Tenth and College, then Dr. Stone's office, and then the studio, which occupied space for two stores. There was a display case in the center of the store and a large floor showcase for pictures as you entered. It had a large operating room in back and the printing and negative room next to that, the finishing room between the two front rooms and the operating room. There was a dressing room also between office and operating room. Back of the office on the left was the darkroom. Back of the office on the right was the room in which we handled Kodaks, Kodak supplies, pictures, and picture frames. The studio was heated with a coal stove in each room.

Quảng trường Phun Nước bốn hoặc năm căn. Girard Building còn có Phòng mai táng Girard ở góc Tenth và College, rồi phòng mạch bác sĩ Stone, rồi đến studio của chúng tôi, chiếm diện tích của hai cửa hàng. Giữa cửa hàng có tủ trưng bày, và một tủ kính lớn đặt sát sàn để ảnh ngay lối vào. Phía sau có phòng chụp lớn, tiếp đó là phòng in và buồng âm bản, giữa hai phòng trước và phòng chụp là phòng hoàn thiện. Cũng có phòng thay đồ giữa phòng tiếp tân và phòng chụp. Sau phòng tiếp tân bên trái là buồng tối. Bên phải là phòng chúng tôi bán máy Kodak, vật tư Kodak, ảnh và khung ảnh. Studio sưởi bằng lò than trong mỗi phòng.

The next offices on College Street were Cook's Insurance, Stone's Grocery, and Pushing's Dry Goods Store on the edge of the square.

Những cửa hiệu kế bên trên College Street là Bảo hiểm Cook, Tạp hóa Stone, và Cửa hàng vải vóc Pushing ở rìa quảng trường.

Business was very good. That fall I made a very nice picture of a very prominent matron and her son, which we put on display in a showcase in front of the studio. Mr. Elbert Hubbard, who was in the city for a lecture, passed the studio and stopped to look at the picture, then came in and told me to enter that picture in the *Ladies Home Journal* contest of mother and son pictures and it would win a prize. I entered it and won first prize. Mr. Hubbard, it seems, was one of the judges.

Công việc rất phát đạt. Mùa thu đó, tôi chụp được một bức rất đẹp của một phu nhân tai tiếng và con trai bà, chúng tôi trưng trong tủ kính trước studio. Ông Elbert Hubbard, đến thành phố để diễn thuyết, đi ngang studio, dừng lại xem ảnh, rồi bước vào bảo tôi gửi bức đó dự thi cuộc thi ảnh mẹ và con trai của tờ Ladies Home Journal, và nó sẽ đoạt giải. Tôi gửi dự thi và đoạt giải nhất. Hình như ông Hubbard là một trong các giám khảo.

I went to St. Louis later that fall to attend the national photographers meeting. Some of my pictures were put on display and three won honorable mention. In 1906 Frank Potter and I purchased the Clark Studio on State Street and took in as partners my brother-in-law, Lynn Evans, and Joe Adcock, who had been working for us. The Clark Studio was quite large, as it extended over Potter's bookstore, where I had worked, as well as most of the saddle and harness shop

Mùa thu sau tôi đi St. Louis dự đại hội nhiếp ảnh gia toàn quốc. Vài tấm ảnh của tôi được trưng bày và ba tấm nhận bằng khen danh dự. Năm 1906, Frank Potter và tôi mua lại Clark Studio trên State Street và nhận thêm hai cộng sự: em rể tôi, Lynn Evans, và Joe Adcock, người đã làm cho chúng tôi. Clark Studio khá lớn, vì nó trải dài phía trên nhà sách Potter, nơi tôi từng làm, và phần lớn tiệm yên cương bên cạnh. Clark Studio có một phòng phía trước mà lúc đầu tôi dùng

next door. The Clark Studio had a front room which at first I used as a frame room.

làm phòng khung.

In January 1907, Lynn, Joe, and I bought out Potter's interest in the studios. But in December the College Street studio burned, and afterward Gertrude and I lived in the State Street studio, using the large front room as a combination living room and bedroom. There was sufficient space in the back for a kitchen and dining room. The reception room and the operating room here were quite large. In September 1908 we had quite a fire in this studio.

Tháng Giêng 1907, Lynn, Joe và tôi mua lại phần hùn của Potter trong các studio. Nhưng tháng Mười Hai, studio trên College Street bị cháy, sau đó Gertrude và tôi dọn vào studio trên State Street ở, dùng phòng trước lớn làm phòng khách kiêm phòng ngủ. Phía sau đủ chỗ làm bếp và phòng ăn. Phòng tiếp tân và phòng chụp ở đây khá rộng. Tháng Chín 1908, chúng tôi bị một vụ cháy khá lớn ở studio này.

One day Dr. Stone, whose office was next to my studio, asked me in for an experiment before one of his visitors. As I said before, no records were made of these experiments, but this is what I was told happened during this experience: While I was unconscious, Father Haynes came in with a bundle under his arm that he had received through the post office. Not knowing the contents of the package himself, he asked Dr. Stone to question me as to its contents. The reply came, "Altar candles," which proved to be correct.

Một ngày kia, bác sĩ Stone, có phòng mạch cạnh studio tôi, mời tôi vào để làm thí nghiệm trước một vị khách của ông. Như tôi đã nói, không có ghi chép nào về những thí nghiệm này, nhưng đây là điều người ta kể về lần ấy: Trong khi tôi bất tỉnh, Cha Haynes bước vào, mang theo một gói ông nhận được qua bưu điện. Vì không biết bên trong là gì, ông nhờ bác sĩ Stone hỏi tôi về nội dung gói hàng. Câu trả lời là: "Nến bàn thờ," và điều đó được chứng thực là đúng.

During the same experiment Dr. Stone also made the suggestion that my system would react as if I had been given a large dose of salts. My own experience bore it out, as the reaction a few hours later was very much as if I had been given the salts.

Cùng trong thí nghiệm đó, bác sĩ Stone cũng ám thị rằng cơ thể tôi sẽ phản ứng như thể tôi vừa uống một liều thuốc muối lớn. Trải nghiệm của tôi xác nhận điều đó, vì phản ứng vài giờ sau y như tôi đã uống muối sổ.

Dr. Ford conducted an experiment about the same time, with many others present, and it was told to me as follows: He asked about the condition of his mother, his brother-in-law being the physician in charge of her case. Some questioned whether the information came simply from reading people's minds; so a question was asked concerning conditions in the woman's sickroom. There was a minute description given of every individual in the room, also the location of various articles of furniture, where they were manufactured, and when.

Bác sĩ Ford tiến hành một thí nghiệm cùng thời gian đó, với nhiều người khác có mặt, và người ta kể lại cho tôi như sau: Ông hỏi về tình trạng của mẹ mình, người mà anh rể ông là bác sĩ phụ trách ca. Có người nghi ngờ liệu thông tin chỉ là đọc ý nghĩ của người khác; nên người ta hỏi về các điều kiện trong phòng bệnh của bà. Có một mô tả tỉ mỉ về từng người trong phòng, cả vị trí các món đồ đạc, nơi sản xuất và thời điểm sản xuất. Cái giường được mô tả chi tiết đến mức bao gồm cả nơi quặng kim loại được khai thác, nhà máy sản xuất, nơi trồng bông làm nệm, ai

The bed was described in such detail as to include where the metal was mined, the factory where it was made, where the cotton was grown for the mattress, by whom sold, etc. Just why such detail was given, or just how true these all were, I have no idea, though many of these statements were verified as far as possible. The mother improved under the suggestions made and applied.

bán, v.v. Vì sao lại có chi tiết như thế, hay nó đúng đến đâu, tôi không rõ, dù nhiều điểm đã được kiểm chứng trong phạm vi có thể. Người mẹ tiến triển tốt nhờ các gợi ý được áp dụng.

Dr. Cartwright, with Dr. Blackburn, asked about a man whom neither of them had seen, but who had, through Dr. Stone, asked that information be given for him. They later examined the man in person and reported that the diagnosis was very thorough, the suggestions for improvement logical, and the applications very helpful.

Bác sĩ Cartwright, cùng bác sĩ Blackburn, hỏi về một người mà cả hai chưa từng gặp, nhưng thông qua bác sĩ Stone, người ấy nhờ cung cấp thông tin cho mình. Sau đó họ trực tiếp khám người đàn ông ấy và báo rằng chẩn đoán rất kỹ lưỡng, các gợi ý điều trị hợp lý, và ứng dụng rất hữu ích.

Dr. Blackburn also conducted an experiment before the Psychology Club at Potter College. I cannot remember a complete description of this experiment, but it was for one of the young ladies from Louisiana, in reference to misappropriation of funds by someone in her father's employ. The psychology class declared it a most interesting evening and later presented me with a watch, engraved with my name and the name of the class, in appreciation of my efforts.

Bác sĩ Blackburn cũng chủ trì một thí nghiệm trước Câu lạc bộ Tâm lý ở Potter College. Tôi không thể nhớ đầy đủ về buổi này, nhưng đối tượng là một nữ sinh từ Louisiana, liên quan đến việc biển thủ tiền bởi ai đó làm cho cha cô. Lớp tâm lý học cho rằng đó là một buổi tối hết sức thú vị, và sau đó tặng tôi một chiếc đồng hồ khắc tên tôi và tên lớp, để ghi nhận nỗ lực của tôi.

Dr. Blackburn also conducted an experiment before the County Medical Society. Gertrude asked the doctor not to do anything that would hurt me in any way, and he promised that he would not. I had to do without my dinner, as the session was given in the evening. When the time came for the experiment I lay on a couch in the presence of the group and seemingly went into a deep sleep. I was presented with a name for a person who was supposed to be just outside the door. While I was unconscious, I am told that I replied, "It is a Negro, we can't help," and there was the refusal to give any further information about the case. Many questions were raised as to why I refused.[5] Many of

Bác sĩ Blackburn còn chủ trì một thí nghiệm trước Hội Y khoa Quận. Gertrude nài xin bác sĩ đừng làm gì có thể gây hại cho tôi, và ông hứa sẽ không. Tôi phải nhịn bữa tối, vì buổi thực hiện diễn ra vào buổi tối. Đến lúc thí nghiệm, tôi nằm trên ghế dài trước mặt mọi người và có vẻ chìm vào giấc ngủ sâu. Tôi được đưa một cái tên của một người được cho là đứng ngay ngoài cửa. Trong khi tôi bất tỉnh, người ta kể rằng tôi đáp: "Đó là một người da đen, chúng ta không thể giúp," và từ chối cung cấp thông tin gì thêm về ca này. Nhiều câu hỏi được nêu vì sao tôi từ chối.5 Nhiều người có mặt chưa từng chứng kiến thí nghiệm như vậy và muốn thấy điều gì đó, nên người ta hỏi tôi về một bệnh nhân của

those present had never witnessed such an experiment and wished to see something, so, I was questioned about a patient of Blackburn's at Potter Bible College three miles out of Bowling Green. The reading stated that the young man was recuperating from typhoid fever; that his temperature was 101 degrees, his pulse 96, respiration was so and so; and that it would be necessary to take precautions regarding his diet. Someone asked Blackburn if this was true.

Blackburn ở Potter Bible College, cách Bowling Green ba dặm. Bản đọc nói rằng chàng trai đang hồi phục sau sốt thương hàn; nhiệt độ của anh là 101 độ, mạch 96, nhịp thở thì thế này thế nọ; và cần phải thận trọng về chế độ ăn. Có người hỏi Blackburn điều này có đúng không.

"Yes, that is my patient and he is recovering from typhoid. As to his temperature and pulse, I don't know."

"Đúng, đó là bệnh nhân của tôi và cậu ấy đang hồi phục sau sốt thương hàn. Còn về nhiệt độ và mạch, tôi không nắm được."

Then a committee of three was sent to ascertain whether or not these things were correct. On their return they reported that they were absolutely correct.

Rồi một ủy ban ba người được cử đi xác minh những điều ấy có đúng không. Khi họ trở lại, họ báo cáo rằng hoàn toàn chính xác.

While they were gone, much unfavorable comment was made to Dr. Blackburn because of his experiments, and questions were raised as to just what state I was in. Some of the doctors said it was hypnosis, some didn't agree. Mr. Hudson said there was evidence from the experiments that he witnessed in the last few days that there is something similar to hypnosis, yet something of the trance state also. "I have never seen anything just like it." Others insisted on testing to prove I was really unconscious. Needles were stuck through the back of my hand, my arm, and feet; and a long needle or hatpin was stuck entirely through my jaw. No response whatever was indicated, not even more than a drop of blood. Then someone suggested that I had been hardened to such things, and to stick a knife under my fingernail. The nail on the forefinger of my left hand was lifted. They said there was no perceptible pain and no blood until I awoke.

Trong lúc họ đi, người ta chỉ trích khá nặng nề bác sĩ Blackburn vì các thí nghiệm của ông, và đặt câu hỏi về trạng thái tôi lúc đó. Có bác sĩ nói đó là thôi miên, có người không đồng ý. Ông Hudson nói, dựa trên những thí nghiệm ông chứng kiến mấy ngày qua, có bằng chứng cho thấy có điều gì đó giống thôi miên, nhưng cũng có chút gì thuộc trạng thái xuất thần. "Tôi chưa từng thấy điều gì giống hệt như thế." Những người khác khăng khăng đòi kiểm tra để chứng tỏ tôi thật sự bất tỉnh. Kim được đâm xuyên qua mu bàn tay, cánh tay và bàn chân; và một cây kim dài hoặc ghim cài mũ đâm xuyên hẳn qua hàm tôi. Không có phản ứng nào, thậm chí chẳng rỉ hơn một giọt máu. Rồi có người gợi ý rằng tôi đã "lì" với những thứ như thế, nên bảo đâm lưỡi dao dưới móng tay. Móng ngón trỏ tay trái của tôi bị bẩy lên. Họ nói không thấy đau rõ rệt và không có máu cho đến khi tôi tỉnh.

Well, I was not in a very good humor. I berated the doctor who had promised my wife that I would not be submitted to tests

Tôi không vui vẻ gì. Tôi mắng vị bác sĩ đã hứa với vợ tôi rằng tôi sẽ không bị thử nghiệm bằng những thứ có thể gây đau, và bảo tất cả

that might hurt and told them all they would not witness any more experiments with me if they had no more regard for their word than that. I said I would only try when help was needed and sincerely asked for, and that I did not care whether a doctor was present or not. I had been subjected to their experiments for nearly two years, and this was the way I was treated by them. Mr. Hudson said, "You are quite right. This should never be used except for beneficial hopes for the ailing."

rằng họ sẽ không còn được chứng kiến thí nghiệm nào nữa với tôi nếu họ chẳng giữ lời đến thế. Tôi nói tôi chỉ thử khi thật sự cần giúp đỡ và có lời thỉnh cầu chân thành, và tôi không bận tâm có bác sĩ hiện diện hay không. Tôi đã bị đem ra thí nghiệm gần hai năm, và đây là cách họ đối xử với tôi. Ông Hudson nói: "Anh hoàn toàn đúng. Cái này không bao giờ nên dùng ngoại trừ với hy vọng mang lại lợi ích cho người bệnh."

That evening several of the psychologists present said to me, "After you have given these readings for several years, if there is anyone who comes to you again and again, say for a period of five years or more, then you may know what you are doing is worthwhile." Among those who had readings in February 1903 there was someone who came for another reading in February 1940, so there must be something worthwhile in this.

Tối đó, vài nhà tâm lý có mặt bảo tôi: "Sau khi anh cho những buổi đọc này vài năm, nếu có ai đó quay lại với anh hết lần này đến lần khác, nói là suốt năm năm hay hơn, thì lúc ấy anh có thể biết điều anh làm là xứng đáng." Trong số những người có buổi đọc vào tháng Hai 1903, có người quay lại xin một buổi đọc nữa vào tháng Hai 1940, vậy hẳn phải có điều gì đó đáng giá.

There was a young lady in Potter College from Mississippi, whose mother had been quite ill; in fact, the local doctors had despaired of doing anything for her. She asked my wife if we would give a reading for her mother, and she was brought to Bowling Green on a cot from Mississippi. The diagnosis outlined a treatment that was administered by Dr. South. She began to improve almost immediately and in a few months was perfectly normal and well. Dr. South then experimented with quite a number of patients and declared the information was very helpful, often assisting him in locating trouble that he had not before suspected.

Có một nữ sinh ở Potter College từ Mississippi, mẹ cô đã bệnh rất nặng; thực ra, các bác sĩ địa phương đã tuyệt vọng, không làm gì được. Cô xin vợ tôi liệu chúng tôi có thể cho một buổi đọc cho mẹ cô không, và bà được đưa đến Bowling Green trên cáng từ Mississippi. Chẩn đoán phác thảo một liệu trình do bác sĩ South thực hiện. Bà bắt đầu cải thiện gần như ngay lập tức và trong vài tháng đã hoàn toàn bình thường, khoẻ mạnh. Bác sĩ South sau đó thử nghiệm với khá nhiều bệnh nhân và xác nhận thông tin rất hữu ích, thường giúp ông định vị vấn đề mà trước đó ông chưa nghi ngờ.

In one of the readings for myself, while Dr. Blackburn was experimenting, it was suggested that my severe headaches were produced from a condition in the appendix area, and that it would be well for me to have an operation. Several physicians tried to

Trong một buổi đọc cho chính tôi, khi bác sĩ Blackburn thử nghiệm, người ta gợi ý rằng những cơn đau đầu dữ dội của tôi phát sinh từ một tình trạng ở vùng ruột thừa, và sẽ tốt nếu tôi phẫu thuật. Vài bác sĩ cố xác minh, nhưng tất cả đều cho rằng vấn đề của tôi là

verify this, but all were of the opinion that my trouble was from some other cause.

do nguyên nhân khác.

One day I received a telephone call from Dr. House, who had married my wife's aunt Carrie and lived in Hopkinsville. He said his wife was very ill and would not be satisfied until I gave her a reading. When I arrived I found that she had been in bed for several weeks, under the care of two other physicians besides her husband. A specialist who had also been called decided she had a tumor and that an immediate operation was necessary. She could not sit up, but she insisted that she hear what was said; so I lay near her, and Dr. House for the first time heard a reading, conducting it himself. The information insisted that she did not have a tumor, but rather an impaction. A treatment was outlined to remove this. Each day for several days a reading was given to check up on the following of previous suggestions. The condition was removed. She did not have an operation. This was some thirty years ago, and she has never yet had an operation.

Một ngày kia, tôi nhận điện thoại của bác sĩ House, người đã cưới dì của vợ tôi là Carrie và sống ở Hopkinsville. Ông nói vợ ông rất yếu và sẽ không yên lòng cho đến khi tôi cho bà một buổi đọc. Khi tôi đến nơi, tôi thấy bà đã nằm liệt giường vài tuần, do hai bác sĩ khác ngoài chồng bà chăm sóc. Một chuyên gia cũng đã được mời đến, kết luận bà có khối u và cần mổ ngay. Bà không thể ngồi dậy, nhưng nằng nặc đòi nghe những gì được nói; nên tôi nằm gần bà, và bác sĩ House lần đầu tiên tự chủ trì một buổi đọc. Thông tin khẳng định bà không có khối u, mà là một sự bít tắc. Một liệu trình được phác ra để giải quyết. Mỗi ngày trong vài ngày, một buổi đọc được thực hiện để kiểm tra việc tuân theo những gợi ý trước đó. Tình trạng được giải quyết. Bà không phải mổ. Việc này đã ba mươi năm rồi, và đến nay bà vẫn chưa từng phải mổ.

Several months later I was again called by Dr. House. Their son, who had been born prematurely, was very ill. Two other physicians were present. One said, "Well, if you're going to fool with that fake, I'm through." The other stayed to listen. The suggestion was that an overdose of belladonna be given, followed with other applications when this had created the desired effect. The remaining physician was very insistent this proposed remedy not be tried. Carrie reminded him that he had despaired of her condition sometime before, but the reading had prescribed a treatment which prevented the operation he had deemed necessary. I saw the father measure out the dose and the mother administer it, with the physician standing by saying the child would not live through the night. The young man today is as strong and healthy as

Vài tháng sau, bác sĩ House lại gọi tôi. Đứa con trai của họ, sinh non, rất yếu. Hai bác sĩ khác có mặt. Một người nói: "Nếu anh định đùa giỡn với trò bịp ấy, tôi xin rút." Người kia ở lại nghe. Gợi ý được đưa ra là cho uống một liều belladonna quá mức, sau đó áp dụng các biện pháp khác khi điều này đã tạo ra hiệu ứng mong muốn. Vị bác sĩ còn lại kịch liệt phản đối thử phương dược đề nghị. Carrie nhắc ông rằng trước đó ông đã tuyệt vọng với tình trạng của bà, nhưng buổi đọc đã kê một liệu trình giúp tránh ca mổ mà ông cho là cần thiết. Tôi thấy người cha đong liều, người mẹ cho con uống, vị bác sĩ đứng bên cạnh nói đứa bé sẽ không qua khỏi đêm ấy. Chàng trai ngày nay khoẻ mạnh cường tráng như bất kỳ ai.

anyone you would care to see.

Then a very unusual thing occurred that was not a test, but just a happening. I went to Hopkinsville for the Christmas holidays and returned on the late train, as I had an appointment to make photographs at the furniture factory the first day of January 1907. Most of the next day I worked in the factory without any heat making photographs. It was rather cold and there was a little snow on the ground. I returned to the studio late in the afternoon and went to the darkroom to develop my plates. When I came out two of the boys were sitting around the stove. I made a remark on the possibility of what I had gotten that day and soon lost consciousness and fell to the floor. This is what happened, as it was told to me by Tom Barnes and Frank Potter: They picked me up from the floor, carried me into the next room and laid me on the bed, and called Dr. McCraken, who came. Several other physicians had been called before they tried Dr. McCraken; among them Blackburn, who was in the country. McCraken said I had a chill and gave me some medicine and told one of the boys to get some whiskey and give me a stiff drink. They got the whiskey at once, but when they attempted to pour it down, my jaws seemed to lock. Another doctor had arrived in the meantime. In trying to pry my mouth open to force a drink of whiskey down my throat, several of my upper and lower front teeth were broken out. I was still very rigid but shaking like a leaf. One of them gave me a hypodermic of morphine. Others came in, and in the course of the next two hours I was given two or three more hypodermics, one of strychnine and another of nitro. As I continued to have convulsions and got very cold, they put hot water bottles, hot stove lids, and bricks to my feet, wrapping me in hot packs. Finally I was pronounced dead.

Rồi một việc hết sức lạ thường xảy ra, không phải là một thử nghiệm, mà chỉ là một biến cố. Tôi đi Hopkinsville nghỉ lễ Giáng Sinh và trở về trên chuyến tàu muộn, vì tôi có hẹn chụp ảnh ở xưởng đồ gỗ vào ngày mồng Một tháng Giêng 1907. Hầu như cả ngày hôm sau tôi làm việc trong nhà máy không có sưởi, chụp ảnh. Trời khá lạnh, có chút tuyết trên mặt đất. Tôi trở lại studio lúc xế chiều và vào buồng tối tráng các tấm kính. Khi bước ra, hai cậu trai đang ngồi quanh lò sưởi. Tôi nói đôi câu về khả năng những gì mình đã chụp hôm đó và chẳng mấy chốc mất ý thức, ngã xuống sàn. Chuyện xảy ra thế này, theo lời Tom Barnes và Frank Potter kể: Họ nhặt tôi lên khỏi sàn, mang tôi vào phòng bên và đặt lên giường, gọi bác sĩ McCraken đến. Vài bác sĩ khác đã được gọi trước khi họ thử gọi bác sĩ McCraken; trong đó có Blackburn, lúc ấy đang ở ngoại ô. McCraken nói tôi bị cơn rét run, cho tôi uống thuốc và bảo một trong các cậu đi lấy rượu whiskey cho tôi uống một ly thật nặng. Họ có rượu ngay, nhưng khi cố đổ vào, hàm tôi như khóa chặt. Lúc đó một bác sĩ khác đã đến. Trong khi cố nạy miệng tôi để đổ rượu whiskey xuống cổ họng, vài chiếc răng cửa trên và dưới của tôi bị bẻ gãy. Tôi vẫn cứng đờ nhưng run bần bật như lá. Một người tiêm cho tôi một mũi morphine. Những người khác kéo đến, và trong khoảng hai giờ sau đó, tôi được tiêm thêm hai ba mũi nữa, một mũi strychnine và một mũi nitro. Vì tôi cứ co giật và lạnh cóng, họ đặt các chai nước nóng, nắp lò nóng và gạch nung vào chân, quấn tôi bằng khăn nóng. Cuối cùng, tôi bị tuyên là đã chết.

A few minutes later Dr. Blackburn came in, and Dr. McCraken said to him, “You and

Vài phút sau, bác sĩ Blackburn đến, và bác sĩ McCraken nói với ông: “Anh và Cayce đã bày

Cayce have been pulling these stunts for a long time. Tonight you will have to be Cayce's Jesus, for he is dead." Blackburn asked what they had done. When they told him, his answer was, "You shouldn't have done anything. I believe he has gone into one of his trances for the protection against an overworked physical body."

những trò này lâu rồi. Tối nay anh sẽ phải làm Chúa Jesus của Cayce, vì cậu ấy chết rồi." Blackburn hỏi họ đã làm gì. Khi họ kể, ông đáp: "Các anh đáng lẽ không nên làm gì cả. Tôi tin cậu ấy đã rơi vào một trạng thái xuất thần để tự bảo vệ trước tình trạng thân xác làm việc quá sức."

Blackburn worked with me by giving suggestions, and in about thirty minutes I showed some return of life. I came to consciousness with the realization that the room was full of people, practically all of them doctors. I heard McCraken say, "John, now what in the hell are you going to do? The stuff that is in Cayce would kill him if he was a well man. How will you get it out?"

Blackburn làm việc với tôi bằng cách đưa ám thị, và khoảng ba mươi phút sau, tôi có dấu hiệu sống trở lại. Tôi tỉnh dậy với cảm nhận căn phòng đầy người, hầu như đều là bác sĩ. Tôi nghe McCraken nói: "John, giờ anh định làm cái quái gì? Những thứ bơm vào Cayce đủ giết cậu ấy nếu cậu ấy là một người khoẻ mạnh. Anh định tống nó ra bằng cách nào?"

I was in great misery. My feet were blistered, and there were long streaks of blisters on my limbs. My arms showed the effects of the hypodermics, my mouth was bleeding where they had pried it open to prevent me from chewing my tongue. Several of my teeth were missing. Blackburn asked me, "Cayce, what shall we do?" My reply was, "Let me put myself to sleep, if possible. Talk it out of me if you can." I was able to concentrate sufficiently to lose consciousness in a few minutes, but I didn't expect to wake again. I slept for two or more hours, then he woke me. The blisters were entirely gone. He had been able to press the solution from the hypodermics as my system did not assimilate it, the whiskey had come up, and I walked out of the room, got in the buggy with Dr. Blackburn, and he carried me home and stayed with me the rest of the night. We were aroused in the morning by flowers being delivered—they all thought I had died. There were no ill effects whatever from the experience, except my teeth were still missing. This experience caused me many confusing thoughts, not all good either.

Tôi đau đớn kinh khủng. Bàn chân phồng rộp, trên chân có những vệt phồng dài. Cánh tay lằn dấu kim tiêm, miệng rớm máu nơi họ nạy ra để ngăn tôi cắn lưỡi. Vài chiếc răng đã mất. Blackburn hỏi tôi: "Cayce, chúng ta phải làm gì?" Tôi đáp: "Để tôi tự ru mình ngủ, nếu có thể. Hãy 'nói' cho nó ra khỏi tôi nếu được." Tôi có thể tập trung đủ để mất ý thức trong vài phút, nhưng tôi không mong sẽ thức dậy nữa. Tôi ngủ hai giờ hoặc hơn, rồi ông đánh thức tôi. Những vết phồng biến mất hoàn toàn. Ông đã có thể ấn ép để tống dung dịch từ các mũi tiêm ra vì cơ thể tôi không hấp thụ nó, rượu whiskey cũng đã được nôn ra, và tôi bước ra khỏi phòng, lên xe ngựa với bác sĩ Blackburn, ông đưa tôi về nhà và ở lại với tôi suốt đêm. Sáng hôm sau chúng tôi bị đánh thức bởi hoa gửi đến—mọi người đều tưởng tôi đã chết. Hoàn toàn không có di chứng nào từ trải nghiệm ấy, trừ việc răng tôi vẫn còn thiếu. Trải nghiệm này khiến tôi có nhiều suy nghĩ bối rối, và không phải tất cả đều tốt đẹp.

Another confusing experience happened

Một trải nghiệm gây bối rối khác xảy ra vào

one afternoon when Dr. South came by the studio to tell me that a Mrs. Goodman had just been brought into the hospital, and he was very anxious that I get information for her that evening. Her son, son-in-law, and grandson were doctors, and I asked him if they were not attending her; he said yes, but they had despaired of doing anything for her. I wondered if he thought it would be well for them to request the information; later in the afternoon they did. Going home, I told my wife I wouldn't want any supper until I came back from giving the reading about eight o'clock. For a little while I played with the baby, then lay down across the bed —and wondered what it was all about. Did these good people really feel something might be given through these channels to aid their loved one? Was Dr. South willing to risk his reputation by saying he believed in such information? I lost consciousness.

một buổi chiều khi Bác sĩ South ghé qua hiệu ảnh để nói với tôi rằng một bà Goodman vừa được đưa vào bệnh viện, và Ông rất nóng lòng muốn tôi lấy thông tin cho bà ấy vào tối hôm đó. Con trai, con rể và cháu trai của bà đều là bác sĩ, và tôi hỏi Ông họ chẳng phải đang chăm sóc bà sao; Ông nói có, nhưng họ đã tuyệt vọng, không làm gì thêm được cho bà. Tôi tự hỏi liệu Ông có nghĩ tốt hơn là để chính họ yêu cầu thông tin; muộn hơn trong buổi chiều họ đã làm vậy. Trên đường về nhà, tôi bảo vợ là tôi không muốn ăn tối cho đến khi trở về sau khi cho bài đọc vào khoảng tám giờ. Tôi chơi với đứa bé một lúc, rồi nằm vắt ngang giường—và tự hỏi tất cả chuyện này là thế nào. Những người tốt lành này có thực sự cảm thấy có thể ban ra điều gì đó qua những kênh này để trợ giúp người thân của họ không? Bác sĩ South có sẵn lòng liều danh tiếng của mình bằng cách nói rằng Ông tin vào những thông tin như thế không? Tôi mất tâm thức.

When I woke up the room was dark, and I was puzzled to find myself in bed with most of my clothes on. I went to look for my wife and told her I must hurry over to give the reading.

Khi tỉnh dậy thì phòng đã tối, và tôi bối rối khi thấy mình nằm trên giường với phần lớn quần áo vẫn mặc. Tôi đi tìm vợ và nói với Bà rằng tôi phải vội qua để cho bài đọc.

"If you look at the clock you will see that you have scared us most to death," she said. "Dr. South called for you but we couldn't arouse you. I got uneasy and phoned Dr. Blackburn. He worked with you nearly an hour and assured me you were all right and put you in bed."

"Nếu anh nhìn đồng hồ, anh sẽ thấy anh đã làm chúng tôi sợ gần chết," Bà nói. "Bác sĩ South gọi cho anh nhưng chúng tôi không đánh thức được anh. Em lo quá nên gọi điện cho Bác sĩ Blackburn. Ông ấy làm việc với anh gần một giờ và trấn an em rằng anh ổn và đặt anh lên giường."

The next morning I went by to make my apologies. Dr. South assured me that he felt he knew what had happened. They had told Mrs. Goodman of their intention to get the information, and she was very anxious for it. "You must have gone to sleep about seven-thirty as she did, and must have awakened about two-thirty as she did. She awoke feeling a great deal better, and this morning she is anxious to be up." Soon afterwards she was entirely well again.

Sáng hôm sau tôi ghé qua để xin lỗi. Bác sĩ South trấn an tôi rằng Ông cảm thấy Ông biết điều gì đã xảy ra. Họ đã nói với bà Goodman về ý định xin thông tin, và bà rất nóng lòng muốn có nó. "Cậu hẳn đã ngủ khoảng bảy giờ rưỡi như bà ấy, và hẳn đã thức dậy khoảng hai giờ rưỡi như bà ấy. Bà ấy thức dậy cảm thấy khá hơn rất nhiều, và sáng nay bà nóng lòng muốn dậy đi lại." Chẳng bao lâu sau bà ấy hoàn toàn khỏi bệnh.

For some reason, people whose character might be questioned appeared to be attracted to me. This was a new experience for me. Yet to meet those who were light of love, well, I listened possibly too often. But one evening I had a telephone call from a minister in another city, who said, "My sister is in your city, so I understand, at a house of ill fame. I am worried and can't give her up to such a life. Will you try and help me? Won't you find her and see if you can't persuade her to come home before it is too late?"

Vì một lý do nào đó, những người có thể bị nghi ngờ về tư cách lại tỏ ra bị tôi thu hút. Đây là một trải nghiệm mới mẻ với tôi. Tuy nhiên, khi gặp những người nhẹ dạ trong chuyện tình ái, vâng, có lẽ tôi đã nghe họ quá thường xuyên. Nhưng một buổi tối tôi nhận được cuộc gọi điện thoại từ một mục sư ở thành phố khác, Ông nói: "Em gái tôi đang ở thành phố của anh, theo tôi hiểu, tại một nhà chứa. Tôi lo lắm và không thể để mặc nó sống một đời như thế. Anh có thể thử giúp tôi không? Anh có thể tìm nó và xem liệu có thể khuyên nó về nhà trước khi quá muộn không?"

I went to look for the girl, which was not easy for me. Most of the inmates saw, heard, or talked with me and were loud in protesting my trying to persuade this girl to go home. Such associations and surroundings didn't improve my confusion. But I finally got her to agree to go meet her brother. In fact, I went with her to meet her brother. Today she has a lovely home and family out West.

Tôi đi tìm cô gái, điều này không dễ đối với tôi. Hầu hết những người ở đó thấy, nghe, hoặc nói chuyện với tôi và lớn tiếng phản đối việc tôi cố khuyên cô gái này về nhà. Những mối giao du và môi trường như vậy chẳng làm sự bối rối của tôi khá hơn. Nhưng cuối cùng tôi khiến cô đồng ý đi gặp anh trai mình. Thực ra tôi đã đi cùng cô để gặp anh trai cô. Hôm nay cô có một mái ấm và gia đình đáng yêu ở miền Tây.

11

TEMPTTION: 'WHO CAN GUIDE ME ARIGHT?'—CÁM DỖ: 'AI CÓ THỂ DẪN DẮT TÔI ĐI ĐÚNG ĐƯỜNG?'

There were people who said to me, “Old Man, you ought to make all the money there is in the world. You ought to read the races, the stock market, find lost people, lost articles. People will pay you anything for that sort of information.” Halfheartedly, I submitted to some of these experiments, some with a great show of success. Almost immediately, however, the results were fearful, dreadful.

Có những người nói với tôi: “Ông già, anh nên kiếm tất cả tiền trên đời. Anh nên đọc các cuộc đua, thị trường cổ phiếu, tìm người lạc, đồ thất lạc. Người ta sẽ trả cho anh bất cứ giá nào cho loại thông tin đó.” Tôi miễn cưỡng chấp nhận một vài trong những thử nghiệm ấy, có cái tỏ ra rất thành công. Tuy nhiên, hầu như ngay lập tức, kết quả thật đáng sợ, kinh khủng.

One day, for example, a young man named Joe came to see me.

Một ngày nọ, chẳng hạn, một thanh niên tên Joe đến gặp tôi.

“I know you owe three hundred dollars over at the bank,” he said. “If you will tell me what wheat will do for the next three days, I will pay that note.”

“Tôi biết anh đang nợ ba trăm đô la ở ngân hàng,” y nói. “Nếu anh cho tôi biết giá lúa mì sẽ thế nào trong ba ngày tới, tôi sẽ trả cái giấy nợ đó.”

This was a new phase of the phenomena to me altogether, one that in some ways appealed because I was in debt. And yet something about it wasn’t good. But I finally agreed, the reading was given, and the note was paid. Joe made some twenty thousand dollars during the three days’ deal. This, however, only made him anxious. So he came to me again with another proposition.

Đây hoàn toàn là một khía cạnh mới của hiện tượng đối với tôi, một khía cạnh ở vài phương diện cũng hấp dẫn vì tôi đang mắc nợ. Thế nhưng có điều gì đó ở việc này không ổn. Nhưng cuối cùng tôi đồng ý, bài đọc được cho, và tờ ghi nợ được trả. Joe kiếm được chừng hai chục nghìn đô la trong thương vụ ba ngày đó. Tuy nhiên, điều này chỉ khiến y thêm nôn nóng. Thế là y lại đến với tôi cùng một đề nghị khác.

“I have a friend in New York City that I’ve written to about you, and I told him my experience with you. But he doesn’t believe me. He says one can find many people there in the city who will tell you anything you wish to know for a dollar or so, but it would take real money to bring you and Eddie to New York. ‘Give me proof that you can do this and I’ll talk to you,’ he said. Now what can we do to convince him? We could make real money in New York.”

“Tôi có một người bạn ở Thành phố New York mà tôi đã viết thư kể về anh, và tôi đã kể cho anh ta nghe trải nghiệm của tôi với anh. Nhưng anh ta không tin. Anh ta nói ở thành phố đó có thể tìm nhiều người sẽ nói cho anh bất cứ điều gì anh muốn biết chỉ với một đô la hay đại loại thế, nhưng phải mất một khoản tiền thực sự mới đưa được anh và Eddie đến New York. ‘Hãy cho tôi bằng chứng rằng anh có thể làm điều này và tôi sẽ nói chuyện với anh,’ anh ta nói. Giờ chúng ta có thể làm gì để thuyết phục anh ta? Chúng ta có thể kiếm được tiền thực sự ở New York.”

“Well,” I said, “let’s knock him down.”

Tôi nói, “Hãy hạ gục anh ta.”

“What do you mean?” asked Joe.

“Ý anh là gì?” Joe hỏi.

“Let’s tell him what he is doing right now.”

“Hãy nói cho anh ta biết ngay bây giờ anh ta

đang làm gì."

"That would be fine, but can you do it? I don't even know where he is."

"Như vậy thì tuyệt, nhưng anh có làm được không? Tôi thậm chí còn không biết anh ta đang ở đâu."

"All right," I said, "let's tell him where he is and what he is doing."

Tôi nói, "Hãy nói cho anh ta biết anh ta đang ở đâu và đang làm gì."

We undertook it, and this was the report:

Chúng tôi tiến hành, và đây là bản tường thuật:

"It is now two minutes to 10 A.M. in New York. Paul is walking along Williams Street in New York. We will make him do things so that he will remember. He goes in a cigar store, he smokes cigarettes but we will have him buy a cigar so that he will know. He does, then goes out of the store and walks up the street to a building in which his office is located. Instead of riding up, we will have him walk up three flights whistling 'Annie Laurie' so he will remember it. At his office he finds a man waiting for him with some business about a piece of property at the end of Williams Street bridge. It will be tried in Surrogate Court at three today. The man leaves. He turns to his desk and finds three letters. One is a bill, one a letter from his sweetheart which begins, 'Darling Paul.' The telephone rings, he answers and talks with a man named Donagan."

"Bây giờ ở New York là hai phút nữa đến 10 giờ sáng. Paul đang đi dọc theo phố Williams ở New York. Chúng ta sẽ khiến anh ta làm vài điều để anh ta nhớ. Anh ta bước vào một tiệm xì gà, anh ta hút thuốc lá điếu nhưng chúng ta sẽ để anh ta mua một điếu xì gà để anh ta nhận ra. Anh ta làm vậy, rồi ra khỏi cửa hàng và đi lên phố đến một tòa nhà nơi đặt văn phòng của anh ta. Thay vì đi thang máy, chúng ta sẽ để anh ta đi bộ lên ba tầng vừa đi vừa huýt sáo bài 'Annie Laurie' để anh ta ghi nhớ. Tại văn phòng, anh ta thấy một người đàn ông đang chờ anh ta với một việc làm ăn liên quan đến một mảnh đất ở cuối cầu Williams Street. Vụ việc sẽ được xử tại Surrogate Court lúc ba giờ chiều nay. Người đàn ông rời đi. Anh ta quay về bàn làm việc và thấy ba lá thư. Một là hóa đơn, một là thư của người yêu bắt đầu bằng câu, 'Anh Paul yêu dấu.' Điện thoại reo, anh ta nhấc máy và nói chuyện với một người tên Donagan."

This report was wired to New York. In an hour the answer came back to Joe—"Report absolutely correct. Leaving for Bowling Green today to bring you and Eddie to New York." Paul came to Bowling Green and spent several days attempting to get me to go to New York City, but I refused. The man gave me the creeps when I was around him.

Bản tường thuật này được điện báo đến New York. Một giờ sau, câu trả lời gửi về cho Joe —"Báo cáo hoàn toàn chính xác. Lên đường đi Bowling Green hôm nay để đưa anh và Eddie đến New York." Paul đến Bowling Green và dành vài ngày cố thuyết phục tôi đi Thành phố New York, nhưng tôi từ chối. Ở gần người đàn ông đó khiến tôi rợn người.

My father then came to see me and said he had been having rather a hard time making ends meet, but that a couple of businessmen in Hopkinsville felt we could all make plenty of money if I could be persuaded to give

Cha tôi sau đó đến gặp tôi và nói Ông đang khá chật vật xoay xở, nhưng có vài doanh nhân ở Hopkinsville cảm thấy tất cả chúng tôi có thể kiếm được nhiều tiền nếu tôi chịu cho thông tin về thị trường, đặc biệt là lúa

information on the market, especially on wheat. They were willing to advance sufficient money to justify my staying there at the hotel for a few days in order to get the information and phone it to them every morning. Reluctantly, I agreed to do it. They were to report each week as to what their earnings had been. The first week they made several hundred dollars, although I got no part of it. The second week was very satisfactory. Still desiring to have the information day by day, they felt justified in leaving their business to go to Chicago where they might be closer to operations at the Board of Trade. It was insisted that a certain man named Leiter would corner the market, and that wheat would go to $1.19 and then break very suddenly down several points. They were persuaded this couldn't be, and failed to follow Leiter's transactions and lost a lot of money. This whole transaction brought troublesome conditions mentally and physically for me, as well as to my father. I was forced to discontinue giving the information, and operations were necessarily suspended. Most unsatisfactory conditions arose, and some animosity that has never been wholly overcome.

mì. Họ sẵn lòng ứng trước đủ tiền để tôi ở khách sạn vài ngày nhằm lấy thông tin và gọi cho họ mỗi sáng. Tôi miễn cưỡng đồng ý. Họ sẽ báo cáo mỗi tuần về mức thu được. Tuần đầu họ kiếm được vài trăm đô la, dù tôi không nhận phần nào. Tuần thứ hai rất khả quan. Vẫn muốn có thông tin từng ngày, họ thấy có lý khi rời công việc để đi Chicago, nơi họ có thể gần với các hoạt động tại Board of Trade hơn. Có người khăng khăng rằng một người tên Leiter sẽ thâu tóm thị trường, và lúa mì sẽ lên đến 1,19 đô rồi rất đột ngột sụt mấy điểm. Họ bị thuyết phục rằng điều đó không thể, và đã không theo các giao dịch của Leiter nên mất rất nhiều tiền. Toàn bộ việc này đem lại những rối rắm về tinh thần và thể chất cho tôi, cũng như cho cha tôi. Tôi buộc phải ngưng cho thông tin, và các hoạt động tất yếu bị đình chỉ. Những tình trạng hết sức bất mãn nảy sinh, và một số hiềm khích chưa bao giờ được hóa giải hoàn toàn.

Dr. Blackburn also wanted to locate a buried treasure on his old home place. The reading described two houses practically in the same location, which made it rather confusing to him and his brother who were present. When they consulted the family, however, they were told that no doubt the information was correct, as the former house had burned and the present one had been built almost on the same place. The treasure was supposed to have been buried before the present house was built. A very small portion of the treasure was located.

Bác sĩ Blackburn cũng muốn tìm một kho báu chôn giấu ở chỗ nhà cũ của Ông. Bài đọc mô tả hai ngôi nhà gần như ở cùng vị trí, điều này làm Ông và người em trai đang có mặt khá bối rối. Tuy nhiên khi họ hỏi gia đình thì được cho biết không nghi ngờ gì thông tin là đúng, vì ngôi nhà trước đã bị cháy và ngôi nhà hiện tại được xây gần như ngay trên chỗ cũ. Kho báu được cho là đã chôn trước khi xây nhà hiện tại. Chỉ tìm được một phần rất nhỏ kho báu.

One day a young medical student, son of a physician, came to me requesting information for his sister. Her condition was described as appendicitis, with symptoms of

Một ngày nọ một sinh viên y khoa trẻ, con một bác sĩ, đến nhờ tôi lấy thông tin cho chị gái y. Tình trạng của cô được mô tả là viêm ruột thừa, với triệu chứng của một khối bất

a growth. Dr. Blackburn assisted in performing the operation in Nashville; it was a true case of appendicitis, though there were only signs of a growth which were removed at the same time. She had no return of the trouble.

thường. Bác sĩ Blackburn hỗ trợ tiến hành phẫu thuật ở Nashville; đó là một ca viêm ruột thừa thật sự, dù chỉ có dấu hiệu của một khối tăng sinh và đã được cắt bỏ cùng lúc. Cô không bị tái phát rắc rối đó nữa.

Right here I might digress to say that out of the sixty-two cases diagnosed as appendicitis, only four operations have been advised—one of them being my own.

Ngay tại đây tôi xin lạc đề để nói rằng trong sáu mươi hai ca được chẩn đoán là viêm ruột thừa, chỉ bốn ca được khuyên phẫu thuật—trong đó có chính tôi.

On another occasion, the founder of the osteopathic school asked questions about a patient who was suffering from infantile paralysis. The information came so fast that the stenographer was unable to get it. Dr. Lundy, a dentist who was interested in the phenomena, placed his hand about the central portion of my body and said, “Up, up —not so fast.” Later they told me that my body rose from the couch to the level of his hand, then fell. For several days following this experience I was almost in a state of nervous collapse.

Trong một dịp khác, người sáng lập trường nắn chỉnh xương khớp (osteopathy) đặt câu hỏi về một bệnh nhân bị bại liệt trẻ em. Thông tin đến nhanh đến nỗi tốc ký viên không kịp ghi. Bác sĩ Lundy, một nha sĩ quan tâm đến hiện tượng, đặt tay quanh phần trung tâm cơ thể tôi và nói: “Lên, lên—đừng nhanh quá.” Sau đó họ kể rằng cơ thể tôi nâng khỏi chiếc tràng kỷ lên đến ngang tầm tay Ông rồi rơi xuống. Vài ngày sau trải nghiệm này tôi gần như rơi vào trạng thái suy sụp thần kinh.

Dr. House visited us for several weeks. His wife’s family had a legend of there having been money buried on their place. Through the information he attempted to locate it. The reading began with a description of soldiers coming to occupy the town and the state institution nearby. Their activities were followed around the place where the treasure was supposed to have been put, and many minor happenings were described that were later checked. There was a description of the changing of a road, how the deeds were drawn, the pages on which the record would be found, purchase of land adjoining the property, when fences were run, and such details. A skirmish between Federals and Confederates was described, and the hiding of the treasure by someone, and a letter he wrote to his people about it, their receiving the letter, and years later the search by two men who recovered the gold, then had a subsequent fight, and the death of

Bác sĩ House đến thăm chúng tôi vài tuần. Gia đình vợ Ông có một truyền thuyết về số tiền chôn đâu đó trên khu đất của họ. Thông qua thông tin Ông cố gắng xác định vị trí. Bài đọc bắt đầu bằng mô tả cảnh lính đến chiếm đóng thị trấn và cơ sở của tiểu bang gần đó. Các hoạt động của họ được lần theo quanh nơi kho báu được cho là đã cất, và nhiều chuyện nhỏ được mô tả mà sau đó được kiểm chứng. Có mô tả việc thay đổi một con đường, cách lập các chứng thư, số trang chứa hồ sơ, việc mua đất giáp ranh, khi nào rào được dựng, và những chi tiết như thế. Một cuộc đụng độ giữa quân Liên bang và Liên minh được mô tả, và việc ai đó giấu kho báu, bức thư y viết cho gia đình về chuyện này, việc họ nhận được thư, và nhiều năm sau cuộc tìm kiếm của hai người đã lấy lại số vàng, rồi sau đó họ đánh nhau, và cái chết của một người.

one man.

All of this happened many years before I was born, of course, and much of this information, if it had ever been known, had long been forgotten. But so far as possible, all the stories were checked and tallied.

Tất cả những việc này xảy ra nhiều năm trước khi tôi sinh ra, dĩ nhiên, và nhiều thông tin trong đó, nếu từng được biết, thì đã bị quên từ lâu. Nhưng trong phạm vi có thể, mọi câu chuyện đều được đối chiếu và khớp.

A professor in the high school, who was a Canadian, told me of a mystery in his hometown and asked if I would undertake to ferret it out through my psychic abilities. I hesitated, but consented as an experiment. While Blackburn was conducting this reading, he was called out on an emergency case; so he gave the suggestion for me to wake and left me with the professor, thinking I would be all right. When he returned four hours later, I was still lying there unconscious. Prof. Lambert wired the information to the chief of police. It said, "Dig at the intersection at such and such a number, where the tragedy occurred, and you will find the gun, number such and such, bought at Roanoke, Virginia." A few days later Chief of Police White wired the sheriff of Warren County to locate Lambert and Cayce and hold them in connection with the tragedy. We knew the sheriff very well, and he jokingly told us we were in for some questioning. Police Chief White came, and we did have some tall explaining to prove that neither of us had been out of the state. In a subsequent reading for White, a description was given of the incidents leading up to the tragedy, which was verified.

Một giáo sư trung học, là người Canada, kể cho tôi nghe một vụ bí ẩn ở quê Ông và hỏi tôi có sẵn lòng thử lần ra manh mối thông qua khả năng thông linh của mình không. Tôi chần chừ, nhưng đồng ý như một thử nghiệm. Trong khi Blackburn đang điều khiển bài đọc này, Ông được gọi đi một ca khẩn; thế là Ông đưa gợi ý để tôi tỉnh và để tôi lại với vị giáo sư, nghĩ rằng tôi sẽ ổn. Khi Ông trở lại bốn giờ sau, tôi vẫn nằm đó bất tỉnh. Giáo sư Lambert điện báo thông tin cho cảnh trưởng. Bức điện nói: "Hãy đào tại ngã tư ở số... nơi xảy ra bi kịch, và các ông sẽ thấy khẩu súng, số... được mua ở Roanoke, Virginia." Vài ngày sau Cảnh trưởng White điện cho cảnh trưởng quận Warren yêu cầu xác định Lambert và Cayce và giữ họ lại liên quan đến vụ án. Chúng tôi quen biết vị cảnh trưởng rất rõ, và Ông đùa rằng chúng tôi sắp phải trả lời một số câu hỏi. Cảnh trưởng White đến, và chúng tôi quả thực phải giải thích rất dài dòng để chứng minh rằng không ai trong chúng tôi ra khỏi tiểu bang. Trong một bài đọc tiếp theo cho White, đã đưa ra mô tả về những sự việc dẫn đến bi kịch, điều này được xác nhận.

Another case of the same character followed. On a visit to my home, my father—who had an acquaintance who had acted in the capacity of plainclothesman in two or three cities—spoke to me about a mystery which had occurred in western Pennsylvania. A large reward was offered for information leading to the whereabouts of the people who were supposed to have gotten away with several thousand dollars' worth of

Một vụ khác cùng loại tiếp theo sau đó. Trong một lần về thăm nhà, cha tôi—người quen biết một người từng làm trinh thám thường phục ở hai ba thành phố—nói với tôi về một vụ bí ẩn xảy ra ở miền tây Pennsylvania. Có treo thưởng lớn cho thông tin dẫn đến nơi ở của những người bị cho là đã cuỗm đi số trái phiếu trị giá vài nghìn đô la. Tôi vẫn không ưa những thứ như thế, nhưng rất miễn cưỡng đồng ý nếu họ để tôi hoàn toàn đứng

bonds. I still disliked anything of the kind, but very reluctantly agreed if they would leave me out of it entirely. The man said he would get a description of the lady in the case. I remarked to him that if the reading could tell where she was, it could certainly describe her. A description was given of the principals in the case. The woman who had left her husband with her lover was said to have a birthmark on her body which was not visible ordinarily; and it described her left foot from a burn which caused two toes to grow together.

ngoài. Người kia nói y sẽ lấy mô tả về người phụ nữ trong vụ. Tôi nhận xét với y rằng nếu bài đọc có thể nói cô ta ở đâu, thì hẳn cũng có thể mô tả cô ta. Đã đưa ra mô tả về những nhân vật chính trong vụ việc. Người phụ nữ đã rời bỏ chồng đi theo người tình được nói là có một vết bớt trên cơ thể vốn không thấy được thông thường; và bài đọc mô tả bàn chân trái của cô do bị bỏng khiến hai ngón chân dính vào nhau.

My father gave the description to the husband, but didn't tell him how it was received—and the husband told him over the phone that it certainly was his wife. A reward was posted, and the police attempted to locate the people. They seemingly got on the move at once, and it required quite a number of subsequent readings to follow them from hotel to hotel across the country, finally locating them in Columbus, Ohio.

Cha tôi đưa mô tả cho người chồng, nhưng không nói Ông nhận nó bằng cách nào—và người chồng nói qua điện thoại rằng đó chắc chắn là vợ Ông. Treo thưởng được đăng, và cảnh sát cố xác định nơi ở của những người này. Họ có vẻ lập tức lên đường, và cần khá nhiều bài đọc tiếp theo để lần theo họ từ khách sạn này sang khách sạn khác khắp cả nước, cuối cùng xác định được họ ở Columbus, Ohio.

Some weeks later Joe came to me and said, "Why can't we read the races and make a lot of money?"

Vài tuần sau Joe đến gặp tôi và nói: "Sao chúng ta không đọc các cuộc đua và kiếm thật nhiều tiền?"

"I don't know if I can," I said. "I never tried. Let's try it this evening for tomorrow's race and see if it is correct. Then if you want to try it, we'll do so, provided you have a certain man go with us." We tried it and the information gave six out of seven races, saying the other race had been fixed and it wouldn't do to bet on it at its present status. So these two men and I went to Cincinnati.

"Tôi không biết mình có làm được không," tôi nói. "Tôi chưa bao giờ thử. Tối nay hãy thử cho cuộc đua ngày mai và xem có đúng không. Rồi nếu anh muốn thử, chúng ta sẽ làm, với điều kiện anh cho một người nhất định đi cùng chúng ta." Chúng tôi thử và thông tin cho sáu trong bảy cuộc đua, đồng thời nói cuộc đua còn lại đã bị dàn xếp và không nên cược vào nó trong tình trạng hiện tại. Thế là hai người đàn ông kia và tôi đi Cincinnati.

The next morning a reading was taken that indicated that only four of the seven races to be run at Latonia that day were not already fixed. Joe bet on these races and won in each one. The next day we tried again, but after the reading I was taken with a violent headache and couldn't go with the others to

Sáng hôm sau, một bài đọc cho biết rằng chỉ có bốn trong bảy cuộc đua tại Latonia ngày hôm đó là chưa bị dàn xếp. Joe đặt cược các cuộc đua này và thắng ở mỗi cuộc. Ngày hôm sau chúng tôi lại thử, nhưng sau bài đọc tôi bị đau đầu dữ dội và không thể cùng những người kia ra trường đua. Tôi hoàn toàn suy

the track. I was absolutely a wreck, as was Joe.

sụp, Joe cũng vậy.

A few weeks later he was put in the state institution for the mentally unbalanced. And for nearly a year I was unable to give information. My health seemed to fail. I was supposed to have TB or something worse. So I decided to leave it all, quit messing with it, quit experimenting, and try to determine in my own mind whether there was anything in it or not. I closed out my business in Bowling Green and went back to my old home and rested for several months. I took up the study of the Scriptures and prayed very sincerely about the whole business, for I realized that the attempt to use such information for speculative interests had brought a sudden, definite change in my whole being. I realized that my likes and dislikes had changed. My associations that I sought were different. What produced it? I wondered.

Vài tuần sau y bị đưa vào cơ sở của tiểu bang dành cho người rối loạn tâm thần. Và trong gần một năm tôi không thể cho thông tin. Sức khỏe tôi có vẻ sa sút. Người ta cho rằng tôi bị bệnh lao hay gì đó tệ hơn. Vì vậy tôi quyết định bỏ hết, thôi dây vào, thôi thử nghiệm, và cố xác định trong tâm trí mình liệu chuyện này có gì không. Tôi đóng cửa công việc ở Bowling Green và trở về nhà cũ nghỉ ngơi vài tháng. Tôi bắt đầu nghiên cứu Kinh Thánh và thành tâm cầu nguyện về toàn bộ chuyện này, vì tôi nhận ra rằng việc cố dùng loại thông tin ấy cho mục đích đầu cơ đã mang đến một thay đổi đột ngột, rõ ràng trong toàn bộ con người tôi. Tôi nhận ra sở thích và ác cảm của mình đã đổi khác. Những mối giao du tôi tìm kiếm cũng khác. Cái gì gây ra điều đó? Tôi tự hỏi.

Several attempts were made to get information. More often I was not even able to put myself into the unconscious state, no matter how I tried. I began to find that even when I desired to enter this state I could not. For a time I determined I would never attempt a reading again.

Đã có vài lần cố gắng để lấy thông tin. Thường thì tôi thậm chí không thể tự đưa mình vào trạng thái vô thức, dẫu cố bao nhiêu. Tôi bắt đầu nhận ra rằng ngay cả khi tôi muốn bước vào trạng thái này tôi cũng không thể. Có một thời gian tôi quyết định sẽ không bao giờ thử bài đọc nữa.

This was the test. Edgar didn't say a great deal, but he would make up his mind based on all the facts concerning the work, including his church connection and the criticism of some church members and the feeling there might be a possibility that he was doing wrong. He had several very hard battles trying to decide the right and the just thing to do. But when someone would come and say to him they were in a serious condition and the doctor had told them the chances were not very good, and ask him to help them, he would say, "I will gladly do what I can." And he would. And possibly in a very short while the patient might be well or fast improving. But still much of the

Đây là phép thử. Edgar không nói nhiều, nhưng Ông sẽ tự quyết định dựa trên tất cả những dữ kiện liên quan đến công việc, kể cả mối liên hệ của Ông với giáo hội và sự chỉ trích của một số tín hữu trong hội cũng như cảm giác rằng có thể Ông đang làm điều sai. Ông đã có vài trận chiến nội tâm rất gay go để cố quyết định điều đúng và công bằng cần làm. Nhưng khi có ai đó đến nói với Ông rằng họ đang trong tình trạng nghiêm trọng và bác sĩ bảo rằng cơ hội không mấy tốt, và xin Ông giúp, Ông sẽ nói, "Tôi sẵn lòng làm những gì tôi có thể." Và Ông làm. Và có thể chỉ trong một thời gian rất ngắn, bệnh nhân sẽ khỏi hoặc đang tiến triển nhanh. Nhưng vẫn còn rất nhiều lời chỉ trích, song

criticism would continue, along with great praise from many others.

hành với những lời ngợi khen lớn lao từ nhiều người khác.

As far as writing down the readings, he had no one who could do it. Consequently, no records were kept of each case. And he never knew what became of many of them. Since he had no record of what he said about any case, many people who knew nothing about it ridiculed the idea, poked fun, and made funny remarks, or so they thought, and looked at him as though he was to be shunned. Others would praise him to the very top, for they really felt that he was the greatest boy living. Of course many of those were his very close and dear loved ones who believed in everything he was doing; but many of those, too, were almost shunning him and would not even talk about what he was doing even when they were asked about it. So it went back and forth, and he knew nothing except what different people said to him about the work.

Về việc ghi chép lại các bài đọc, Ông không có ai có thể làm. Do đó, không có hồ sơ nào được lưu lại cho từng ca. Và Ông không bao giờ biết kết cục của nhiều ca ấy ra sao. Vì Ông không có ghi chép về những gì mình đã nói trong bất kỳ ca nào, nhiều người không biết gì về việc này đã chế giễu ý tưởng, đùa cợt, nói những câu bông đùa theo họ là dí dỏm, và nhìn Ông như thể nên xa lánh. Những người khác thì ca ngợi Ông tận mây xanh, vì họ thực sự cảm thấy Ông là chàng trai vĩ đại nhất còn sống. Dĩ nhiên nhiều người trong số đó là những thân quyến và người thân yêu rất gần gũi, tin vào mọi điều Ông làm; nhưng cũng có nhiều người trong số ấy hầu như né tránh Ông và thậm chí không chịu nói về những gì Ông đang làm ngay cả khi được hỏi. Thế là qua lại như thế, và Ông chẳng biết gì ngoài những gì người này người khác nói với Ông về công việc.

This controversy continued from month to month for several years. Because of these conditions and such division of the people and so much criticism, Mr. Layne did not ordinarily say very much about Edgar and his work and what was being accomplished unless someone asked him a direct question. Again, possibly Edgar felt the pressure of the unreasonableness of so many acquaintances, many of whom he felt so very near to. But many others continued to come and ask for help for themselves or someone in their family. Occasionally there was no one to listen to the reading except possibly the one who was conducting it and placing the case before Edgar, while at other times there were as many as could get into the room. Such crowds, of course, were divided in their opinions of the work—many very favorable, and others severely critical, some saying how marvelous it was, and others saying how ridiculous it was to give credence to such impossibilities. The critics would say that such things were impossible, and everyone knew it, and that

Cuộc tranh cãi này kéo dài từ tháng này qua tháng khác trong nhiều năm. Vì những tình trạng đó, và vì sự chia rẽ trong dân chúng cùng quá nhiều chỉ trích, Ông Layne thường không nói nhiều về Edgar và công việc của Ông cũng như những gì đang được hoàn thành, trừ khi ai đó hỏi Ông một câu trực tiếp. Có lẽ Edgar lại cảm nhận sức ép từ sự phi lý của quá nhiều người quen, nhiều người trong số họ Ông cảm thấy rất gần gũi. Nhưng nhiều người khác vẫn tiếp tục đến và xin giúp đỡ cho họ hoặc cho ai đó trong gia đình. Đôi khi chẳng có ai nghe bài đọc ngoài người điều khiển và trình bày ca bệnh trước Edgar, trong khi những lúc khác thì có đông người đến mức vừa đủ chỗ trong phòng. Dĩ nhiên những đám đông như vậy chia rẽ trong quan điểm về công việc—nhiều người rất thiện cảm, còn những người khác chỉ trích gay gắt, có kẻ nói nó kỳ diệu biết bao, và kẻ khác nói thật lố bịch khi tin vào những điều bất khả như thế. Những người chỉ trích sẽ nói những chuyện đó là không thể, và ai cũng biết, và rằng Edgar không nên tìm cách lừa dối người ta như Ông đang làm. Thế nhưng cũng có những

Edgar should not try to deceive the people as he was doing. And yet there were others who had really investigated the work and were very strong believers even that early before there were any records kept, based on the testimony of those who had received help from the readings and others who were close to them and knew the facts. Usually those denouncing the work knew nothing about it, and would not try to find out anything about it or listen with much patience to those who had received benefits themselves. They would just say it was impossible.

người khác đã thực sự điều tra công việc và là những người tin tưởng rất mạnh mẽ ngay từ sớm khi chưa có ghi chép nào, dựa trên lời chứng của những người đã được giúp từ các bài đọc và những người gần gũi họ biết rõ sự việc. Thông thường những người lên án công việc không biết gì về nó, và cũng không chịu tìm hiểu hay lắng nghe với chút kiên nhẫn nào những người đã tự mình nhận được lợi ích. Họ chỉ nói đó là điều không thể.

With so much adverse talk by many people, Edgar began to wonder in his own mind whether or not he should continue. He censured no one for their opinion or for the stand they took concerning his work and only seemed to think about the possibility that he was in the wrong since there was such a preponderance of opposition, and much of it among his own dear friends and loved ones. To those who looked to discover some secret or fake about it, he would say, "If it's a fake, it is not my fake."

Với quá nhiều lời đàm tiếu bất lợi từ nhiều người, Edgar bắt đầu tự hỏi trong lòng mình rằng có nên tiếp tục không. Ông không trách cứ ai về quan điểm hay lập trường họ đối với công việc của Ông và dường như chỉ nghĩ về khả năng rằng Ông đã sai, bởi có quá nhiều phản đối, và nhiều trong số đó lại đến từ chính những người bạn và người thân yêu của Ông. Với những ai cố tìm ra bí mật hay trò giả nào đó, Ông sẽ nói, "Nếu đó là trò giả, thì không phải trò giả của tôi."

As for me, I needed no further proof of the reality and wonderful help that could be received after seeing the immediate restoring of Edgar's voice by some unknown, supreme power or whatever one might be pleased to call it. To me, it was the power of the Great Creator working through Edgar and for him.

Còn với tôi, tôi không cần thêm bằng chứng nào nữa về thực tại và sự trợ giúp kỳ diệu có thể nhận được sau khi tận mắt thấy tiếng nói của Edgar được phục hồi tức thời bởi một quyền năng không ai biết, quyền năng tối thượng hay bất cứ tên gọi nào ai đó muốn gọi. Với tôi, đó là quyền năng của Đấng Sáng Tạo Vĩ Đại đang vận hành qua Edgar và vì Edgar.

There was a relative of mine who had been ill a number of years. He was a middle-aged man. He asked me to see what I'd say of him. I did. Seemingly, then, on the improve, he sent for me. I will never forget! When I entered the room, he was lying there on his bed, and looking up, calling me the old familiar name, he said, "Old Man, I'm glad to see you! I want to talk with you." Motioning to the others in the room, he said, "I would like to talk to Old Man alone." When they had

Có một người bà con của tôi đã bệnh nhiều năm. Ông là một người trung niên. Ông nhờ tôi xem tôi sẽ nói gì về Ông. Tôi đã làm. Xem chừng khi ấy Ông đang khá lên, Ông cho gọi tôi. Tôi không bao giờ quên! Khi tôi bước vào phòng, Ông nằm trên giường, ngước nhìn và gọi tôi bằng cái tên thân thuộc cũ, Ông nói, "Ông già, mừng thấy anh! Tôi muốn nói chuyện với anh." Ra hiệu cho những người khác trong phòng, Ông nói, "Tôi muốn nói chuyện riêng với Ông già." Khi họ đã đi, Ông

gone, he asked me to take a seat by his bed. Taking my hand in his, he said:

bảo tôi ngồi bên giường. Nắm tay tôi, Ông nói:

"Now, I want you to tell me something. Do you or do you not know how you do this thing you do? How do you tell people what's the matter with them? Where did you learn all of this? Here I have been sick a long time. I've been to the best people in the country, to the most expensive hospitals. They keep me there a week, ten days, two weeks—two to three doctors made examinations every day, ask me every question imaginable and then say, 'We don't know what's the matter.' Here you, a boy I've known all my life, knew your mother and father when they were children, have seen you practically every day of your life until the last two or three years, you walk in the room, don't ask me a question, lay off your coat, collar tie, and lie down there on the bed, seemingly go to sleep or something, then begin to talk about me, tell me how I feel, what hurts me, when it hurts me in what place, what causes it and what, if they will do it, will help me, and this you tell to a man that I know doesn't know any more about such things than you. How do you do it? It isn't that you've gained the knowledge from him, I know. It isn't that you've gained the knowledge from me. Now, what is it?"

"Giờ, tôi muốn anh nói thật cho tôi. Anh có biết hay không biết anh làm cái việc anh làm như thế nào? Làm sao anh nói cho người ta biết họ mắc chuyện gì? Anh học tất cả những điều này ở đâu? Tôi đây đã bệnh lâu rồi. Tôi đã đến những nơi tốt nhất trong nước, những bệnh viện đắt đỏ nhất. Họ giữ tôi ở đó một tuần, mười ngày, hai tuần—hai ba bác sĩ khám mỗi ngày, hỏi tôi mọi câu hỏi có thể tưởng tượng được rồi nói, 'Chúng tôi không biết có chuyện gì.' Còn anh, một cậu trai tôi đã biết cả đời, biết mẹ cha anh từ khi họ còn là trẻ con, đã thấy anh gần như mỗi ngày trong đời anh cho đến hai ba năm gần đây, anh bước vào phòng, không hỏi tôi một câu, cởi áo khoác, cổ áo cà vạt, và nằm xuống giường kia, xem như ngủ hay gì đó, rồi bắt đầu nói về tôi, nói tôi cảm thấy thế nào, chỗ nào làm tôi đau, khi nào nó đau ở đâu, cái gì gây ra, và cái gì, nếu họ làm theo, sẽ giúp tôi, và điều này anh nói cho một người mà tôi biết là không biết gì về những chuyện như thế hơn anh cả. Làm sao anh làm được? Không phải anh học được kiến thức từ người kia, tôi biết. Không phải anh học được kiến thức từ tôi. Vậy nó là gì?"

And all the answer I could give was, "I do not know!"

Và tất cả những gì tôi có thể đáp là, "Tôi không biết!"

"Old Man, God has given you something He has given to few people. You must consider well to what use you put this gift He has given you. Do not abuse it, but *use* it. Do not be ashamed of it as you have been, but help poor suffering humanity, such as I."

"Ông già, Thượng đế đã ban cho anh một điều mà Ngài chỉ ban cho rất ít người. Anh phải suy xét thật kỹ anh dùng ân tặng Ngài ban ấy vào việc gì. Đừng lạm dụng nó, hãy sử dụng nó. Đừng xấu hổ về nó như anh đã từng, mà hãy giúp đỡ nhân loại đang khổ đau, như tôi đây."

Again and again I found myself bewildered. If only I had had some living friend who knew something of what was going on, who could have guided me aright! Would it have been different? Would it have been better?

Hết lần này đến lần khác tôi thấy mình hoang mang. Giá như tôi có một người bạn bằng xương bằng thịt nào đó biết chút gì về những gì đang diễn ra, có thể dẫn dắt tôi đi cho đúng đường! Liệu mọi chuyện đã khác?

Someone has said, “Experience is a dear school, but fools will learn in no other.” Is this true? Or, is it not true that we never learn anything in the physical sense except by experience? For the mental mind can only reason by comparison. The subconscious mind reasons from the experiences of the physical and soul minds. Hence, it covers a broader and greater scope. So, I studied, I thought, I tried to reason.

Liệu đã tốt hơn? Ai đó đã nói, “Kinh nghiệm là một ngôi trường đắt giá, nhưng kẻ ngu thì chẳng học ở đâu khác.” Điều này có đúng không? Hay chẳng phải là chúng ta không học được gì theo nghĩa hồng trần ngoại trừ bằng kinh nghiệm? Vì thể trí chỉ có thể lý luận bằng so sánh. Thể trí tiềm thức lý luận từ các kinh nghiệm của thể xác và của linh hồn. Do đó, nó bao quát một tầm rộng lớn hơn và sâu hơn. Vì vậy, tôi học, tôi nghĩ, tôi cố lý luận.

During this time I met many people from different walks of life. Some questioned, some sneered, some felt sorry, some sympathized. I tried to keep away from the work, and it was only by insistence that I would consent to give these readings; yet time and again there were individuals who said over and over, “It has given my child back to me.” “It has given me new hope.” “I see life entirely different.” But could I make it compatible in my mind with the tenets of the church of which I was a member? What was I to say when my Sunday school pupils asked me concerning it? Was it in keeping with good judgment; was it consistent with ordinary reason? I wonder if anyone will ever know what trials and what torments I went through! Finally, I said, “I’ll get rid of it all! I’ll forget it! I’ll go away somewhere else. I’ll never mention it. I won’t let people know anything about it.”

Trong thời gian này tôi gặp nhiều người thuộc nhiều nẻo đời. Có người chất vấn, có người nhạo báng, có người ái ngại, có người cảm thông. Tôi cố tránh xa công việc, và chỉ khi bị nài ép tôi mới chịu cho những bài đọc ấy; thế nhưng hết lần này đến lần khác có những người nói đi nói lại, “Điều này đã trả lại cho tôi đứa con.” “Điều này đã cho tôi hy vọng mới.” “Tôi nhìn cuộc đời hoàn toàn khác.” Nhưng liệu tôi có thể dung hòa điều đó trong tâm trí với các tín điều của giáo hội mà tôi là thành viên không? Tôi phải nói gì khi học viên Trường Chúa nhật hỏi tôi về việc này? Nó có phù hợp với phán đoán lành mạnh không; có nhất quán với lý trí bình thường không? Tôi tự hỏi liệu có ai từng biết được những thử thách và dày vò tôi đã trải qua! Cuối cùng, tôi nói, “Tôi sẽ dứt bỏ tất cả! Tôi sẽ quên hết! Tôi sẽ đi nơi khác. Tôi sẽ không bao giờ nhắc đến. Tôi sẽ không để người ta biết gì về nó.”

So, I moved to another state, still studying, trying to see if there was a grain of truth, or “could any good thing come out of Nazareth?”

Thế là tôi chuyển sang một tiểu bang khác, vẫn học, cố xem có hạt sự thật nào không, hay “có điều gì tốt lành nào phát xuất từ Nazareth không?”

12

DR. KECHUM, 1910: AN UNLIKELY PARTNER—BÁC SĨ KETCHUM, 1910: MỘT CỘNG SỰ KHÔNG NGỜ

After my experiences in Bowling Green, I went to Gadsden, Alabama, where I became associated with a young man in the photography business. My wife and boy remained in Hopkinsville, so I stayed in the home of this man's parents, who were the most devout Christian people it has ever been my pleasure to know. I often talked with them about some of my experiences, but did not attempt any readings during my stay there.

Sau những trải nghiệm ở Bowling Green, tôi đến Gadsden, Alabama, nơi tôi cộng tác với một thanh niên trong nghề nhiếp ảnh. Vợ và con trai tôi vẫn ở Hopkinsville, nên tôi ở trong nhà cha mẹ của người thanh niên này, những người Cơ Đốc mộ đạo nhất mà tôi từng hân hạnh được biết. Tôi thường trò chuyện với họ về vài trải nghiệm của mình, nhưng không thử bất kỳ bài đọc nào trong thời gian ở đó.

My work as a photographer took me into the country a great deal, traveling about to schools, conventions, and various meetings in several counties. I chose to work outside the studio deliberately on account of wanting to be alone in the open, close to nature, as much as possible. I walked many a mile through the forests from one school district to another in Calhoun and Talladega counties.

Công việc nhiếp ảnh đưa tôi về nông thôn khá nhiều, đi đến các trường học, hội nghị, và nhiều cuộc nhóm họp ở vài quận. Tôi chủ tâm làm việc bên ngoài studio vì muốn ở một mình ngoài trời, gần với thiên nhiên, càng nhiều càng tốt. Tôi đã đi bộ không ít dặm đường xuyên rừng, từ khu học chính này sang khu khác ở các quận Calhoun và Talladega.

In May of that year, 1910, the president of the state normal school at Jacksonville, Alabama, had some correspondence with some of the more prominent investigators of the phenomena who had visited me in Bowling Green. He and one or two physicians undertook some experiments, several with very remarkable results—one an operation, one a deformity in the lower limbs, another a child with some very unusual condition, all responding under the treatments suggested. These were the first readings I had been able to do since my attempt to read the races in Latonia.

Vào tháng Năm năm ấy, 1910, hiệu trưởng trường sư phạm của tiểu bang ở Jacksonville, Alabama, có thư từ với vài nhà điều tra hiện tượng nổi bật hơn, những người đã đến thăm tôi ở Bowling Green. Ông và một hai bác sĩ tiến hành vài thử nghiệm, vài ca cho kết quả rất đáng chú ý—một là phẫu thuật, một là dị tật ở chi dưới, một nữa là một đứa trẻ với tình trạng rất bất thường, tất cả đều đáp ứng với các phương thức điều trị được gợi ý. Đây là những bài đọc đầu tiên tôi có thể thực hiện kể từ lần cố đọc các cuộc đua ở Latonia.

These cases caused considerable comment, and several other readings were then attempted in Anniston and other towns close by. Most of them were conducted by one of the young men students at Jacksonville, A. J. Hyde, who later became

Những ca này gây nhiều bàn tán, và sau đó vài bài đọc khác được thử ở Anniston và các thị trấn lân cận. Phần lớn do một sinh viên trẻ ở Jacksonville, A. J. Hyde, điều khiển, sau này anh trở thành trưởng bưu điện ở Nauvoo, Alabama. Tờ báo Anniston có một

the postmaster at Nauvoo, Alabama. The Anniston paper had quite an article regarding some of the experiences.

bài khá dài về một số trải nghiệm.

While working in Anniston, I returned home to Hopkinsville to visit my family for a few days. My father told me there was a physician in town, Wesley H. Ketchum, who was very anxious to meet me. We went around to his office and found Dr. Ketchum a very amiable, pleasant young man.[1]

Trong thời gian làm việc ở Anniston, tôi trở về Hopkinsville thăm gia đình ít ngày. Cha tôi bảo có một bác sĩ trong thị trấn, Wesley H. Ketchum, rất nóng lòng muốn gặp tôi. Chúng tôi đến văn phòng Ông và thấy Bác sĩ Ketchum là một thanh niên rất hòa nhã, dễ mến.1

"I have heard many stories about the things you have done through this country," he said to me. "In fact, I live in the home of a lady whose hair was turned white overnight through one of your readings."

"Tôi đã nghe nhiều câu chuyện về những điều anh đã làm trong vùng này," Ông nói với tôi. "Thực ra, tôi sống trong nhà một bà mà mái tóc đã bạc trắng chỉ sau một đêm vì một bài đọc của anh."

"What do you mean?" I said.

"Ý Ông là sao?" tôi nói.

"Well," he replied with a smile, "You told her the dye she was using was injurious to her health."

Ông mỉm cười đáp, "Anh đã nói với bà ấy rằng loại thuốc nhuộm bà dùng có hại cho sức khỏe."

Father and I smiled at that one. Dr. Ketchum also had seen Professor Dietrich's little girl, Aime.

Cha tôi và tôi cười về chuyện đó. Bác sĩ Ketchum cũng đã gặp cô con gái nhỏ của Giáo sư Dietrich, Aime.

"Dietrich and his wife are very enthusiastic, and I think they really believe in you," said Ketchum. "I would like to see a demonstration."

"Dietrich và vợ ông ấy rất nhiệt thành, và tôi nghĩ họ thực sự tin ở anh," Ketchum nói. "Tôi muốn thấy một màn biểu diễn."

I told him of my sad experiences during the latter part of my stay in Bowling Green, and about the young man who had been sent to the feeble-minded institution and was still there, and that I had tried to do something for him but had failed. My inability to give readings, I told him, led to my decision to leave it all alone. Only in the last few months had I been able to again experiment in physical diagnosis with several physicians in Alabama, I added.

Tôi kể cho Ông nghe những trải nghiệm buồn trong giai đoạn cuối ở Bowling Green, và về chàng trai đã bị đưa vào cơ sở dành cho người chậm phát triển trí tuệ và vẫn còn ở đó, và rằng tôi đã cố làm gì đó cho y nhưng thất bại. Tôi nói với Ông rằng việc tôi không thể cho bài đọc dẫn đến quyết định bỏ hết. Chỉ trong vài tháng gần đây tôi mới có thể lại thử nghiệm chẩn đoán thể chất với vài bác sĩ ở Alabama, tôi nói thêm.

"Well, I want to see it," Ketchum said. "What do I have to do to get a reading for somebody?"

"Tôi muốn xem," Ketchum nói. "Tôi phải làm gì để có một bài đọc cho ai đó?"

If he could get a written or verbal report from somebody who really needed it, I told him, I would try it. He asked me to wait a few minutes. He was gone from his office some fifteen or twenty minutes, returning with a piece of paper in his hand.

Tôi nói nếu Ông có được một yêu cầu bằng văn bản hay bằng lời từ ai đó thực sự cần, tôi sẽ thử. Ông bảo tôi đợi vài phút. Ông rời văn phòng chừng mười lăm hai mươi phút, rồi trở về với một mảnh giấy trong tay.

"I have this written request here. When can I get the reading?"

"Tôi có yêu cầu bằng văn bản đây. Khi nào tôi có thể lấy bài đọc?"

"We can try it now."

"Chúng ta có thể thử ngay bây giờ."

So I lay down on his examination table, and my father conducted the reading. I did not know Ketchum had a stenographer taking down what was said, as she came in after I was unconscious. When I awoke, Ketchum was standing over me, his thumbs in the armholes of his vest, rocking back and forth on his feet. He said, "Well, that is the most remarkable thing I ever saw in my life, but it is a *fake,* pure and simple, and I doubt if anyone except someone like myself would catch it. You are a mind reader. Do you know whom you were talking about?"

Thế là tôi nằm lên bàn khám của Ông, và cha tôi điều khiển bài đọc. Tôi không biết Ketchum có một tốc ký viên ghi chép, vì cô vào sau khi tôi đã bất tỉnh. Khi tôi tỉnh, Ketchum đứng cạnh tôi, hai ngón tay cái móc vào nách áo ghi-lê, đu đưa người qua lại. Ông nói, "À, đó là điều kỳ lạ nhất tôi từng thấy trong đời, nhưng đó là trò bịp, hoàn toàn đơn giản, và tôi nghi ngờ chẳng ai ngoài người như tôi mới nhận ra. Anh là người đọc ý nghĩ. Anh có biết anh vừa nói về ai không?"

I said, "No."

Tôi nói, "Không."

"Well, I think you do, for you talked about me, and I know what is the matter with me. I have appendicitis. I am going to be operated on next week, but you go along with a lot of bunk and tell me that so many moons ago I had an accident in which I wrenched my spine, which formed something of a lesion, which produced an unpleasantness in my right side, causing me to feel like I have appendicitis. Your reading suggested that I, a regular doctor, go to an osteopath for an adjustment, and that in a few days I will be all right. It is a lot of bunk. I know I have appendicitis, for I have been to six of the best doctors in the state and they all say so."

"À, tôi nghĩ anh biết đấy, vì anh nói về tôi, và tôi biết tôi bị gì. Tôi bị viêm ruột thừa. Tuần sau tôi sẽ mổ, còn anh thì bày ra một mớ vớ vẩn và bảo rằng cách đây bao nhiêu trăng tôi bị một tai nạn làm vặn cột sống, hình thành một tổn thương, gây khó chịu ở sườn bên phải khiến tôi cảm thấy như bị viêm ruột thừa. Bài đọc của anh gợi ý rằng tôi, một bác sĩ chính quy, nên đến gặp một bác sĩ nắn chỉnh xương khớp (osteopath) để chỉnh lại, và trong vài ngày tôi sẽ ổn. Toàn chuyện tào lao. Tôi biết tôi bị viêm ruột thừa, vì tôi đã đến sáu bác sĩ giỏi nhất trong tiểu bang và họ đều nói vậy."

"I have never seen you before," I told Ketchum, "and I had no idea on whom the information was to be given. I don't even know what was said. I have not claimed

Tôi nói với Ketchum, "Tôi chưa từng gặp Ông trước đây, và tôi không hề biết sẽ cho thông tin cho ai. Tôi thậm chí không biết đã nói gì. Tôi không nhận điều gì; tôi không cố cho Ông

anything; I was not trying to show you anything, but merely trying to be of service through a channel by which many have told me they have gotten relief."

thấy điều gì, mà chỉ cố phụng sự qua một kênh mà nhiều người bảo tôi rằng họ đã nhận được sự nhẹ nhõm."

Ketchum wasn't the first doctor who didn't believe in the phenomenon. But he surprised me by offering a proposition.

Ketchum không phải bác sĩ đầu tiên không tin vào hiện tượng. Nhưng Ông khiến tôi ngạc nhiên khi đưa ra một đề nghị.

"Cayce, if you tie up with me we can make a whole barrel of money," he said. "I can take you to various centers, exhibit you, and collect real money for such experiments as you have done here, but in reality there isn't a thing to it."

"Cayce, nếu anh liên kết với tôi, chúng ta có thể kiếm cả một thùng tiền," Ông nói. "Tôi có thể đưa anh đến nhiều trung tâm, trưng bày anh, và thu được tiền thật cho những thí nghiệm như anh vừa làm ở đây, nhưng thực ra chẳng có gì ở đó cả."

"Doctor," I said to him, "it may be a fake and everything you say about it may be true, but it isn't *my* fake. If you will prove to me that this is a fake, and that the information is incorrect, I will certainly thank you and will never do another reading. As for trying to make money by fooling someone, far be it from me." And I walked out of his office.

Tôi nói với Ông, "Thưa Bác sĩ, có thể đó là trò bịp và mọi điều Ông nói về nó là đúng, nhưng đó không phải trò bịp của tôi. Nếu Ông chứng minh cho tôi rằng đây là trò bịp, và rằng thông tin là sai, tôi nhất định cảm ơn Ông và sẽ không bao giờ làm một bài đọc nào nữa. Còn việc cố kiếm tiền bằng cách lừa người khác, xin miễn cho tôi." Và tôi bước ra khỏi văn phòng Ông.

About nine o'clock that evening the telephone rang in my mother's home. My father answered and it was Ketchum, asking that we come to his office. Ketchum met us at the door, holding his side with his right hand. Reaching his left hand to me, he said:

Khoảng chín giờ tối hôm đó điện thoại reo ở nhà mẹ tôi. Cha tôi nhấc máy, và đó là Ketchum, yêu cầu chúng tôi đến văn phòng Ông. Ketchum đón chúng tôi ở cửa, tay phải Ông ôm hông. Vươn tay trái ra phía tôi, Ông nói:

"Come in here. You are not a fake. I was just a plain fool. When you left here I got to thinking about what you said and I thought if that had happened, could it have produced the condition with which I am suffering, and the more I studied it the more plausible it seemed. Did you know that I have a copy of what you said?"

"Vào đây. Anh không phải trò bịp. Tôi chỉ là một thằng ngốc. Khi anh rời đây tôi nghĩ về những gì anh nói và tự hỏi nếu điều đó đã xảy ra, liệu nó có thể gây nên tình trạng tôi đang mắc phải không, và càng suy nghĩ tôi càng thấy hợp lý. Anh có biết tôi có bản sao những gì anh đã nói không?"

"No."

"Không."

"Well, I have, right here. So I said to myself, 'Ketchum, don't be foolish. He has dared you to prove it—now prove it.' So I went up to see Dr. Oldham, the osteopath, and had an

"Có chứ, ngay đây. Thế là tôi tự nhủ, 'Ketchum, đừng ngu nữa. Anh ta đã thách anh chứng minh—giờ hãy chứng minh đi.' Tôi lên gặp Bác sĩ Oldham, bác sĩ nắn chỉnh

examination. As I sat in his room before he examined me, I asked if he knew you. He said, 'Yes.' I asked what he thought of you. He said, 'Well, he does some very remarkable things. I treated the boy for several months. It is quite remarkable as to how well he outlines a case, but I believe the most he knows he learned from me. He gets an idea as to what is the trouble and has a general smattering of physiology and anatomy by his association with me for several months.' Then I told him I had never seen you before this afternoon, and that you made no examination of me. I told Oldham, 'He didn't know whom he was going to give information on, and he has dared me to prove he is wrong. I want you to help me.'

xương khớp, để khám. Khi ngồi trong phòng Ông ấy trước khi khám, tôi hỏi liệu Ông ấy có biết anh không. Ông ấy nói, 'Có.' Tôi hỏi Ông ấy nghĩ gì về anh. Ông ấy nói, 'À, cậu ta làm vài điều rất đáng chú ý. Tôi đã điều trị cho cậu ấy vài tháng. Thật đáng chú ý về mức độ cậu ấy phác thảo ca bệnh tốt thế nào, nhưng tôi tin phần lớn những gì cậu ấy biết là học từ tôi. Cậu ấy nắm được ý về vấn đề và có hiểu biết chung về sinh lý và giải phẫu qua thời gian làm việc với tôi trong vài tháng.' Rồi tôi nói với Ông ấy rằng tôi chưa từng gặp anh trước chiều nay, và anh đã không khám tôi. Tôi nói với Oldham, 'Anh ta không biết sẽ cho thông tin cho ai, và anh ta đã thách tôi chứng minh anh ta sai. Tôi muốn ông giúp tôi.'

"Oldham ran his hand along my spine and came to a certain area and named the specific vertebra, saying, 'Here is your trouble.' Then I asked him to look at the report you gave and it was the same! I asked him, 'Oldham, what would that produce?'

"Oldham rà tay dọc cột sống tôi và tới một vùng nhất định rồi gọi tên đốt sống cụ thể, nói, 'Đây là chỗ gây rắc rối.' Rồi tôi bảo Ông ấy xem bản tường trình anh đưa ra, và nó y hệt! Tôi hỏi Ông ấy, 'Oldham, điều đó sẽ gây ra gì?'

"He said, 'I suspect, Doctor, you think you have appendicitis.' Then I asked him what he would do about it? 'I will place my hand here, I will have my wife hold your feet, and I will turn your body until we reduce this pressure,' he replied. I said, 'Read the next line on what Cayce said I should do, for that is precisely what he said!'

"Ông nói, 'Tôi đoán, thưa Bác sĩ, ông nghĩ mình bị viêm ruột thừa.' Rồi tôi hỏi Ông ấy sẽ xử lý thế nào? 'Tôi sẽ đặt tay ở đây, tôi sẽ nhờ vợ tôi giữ chân ông, và tôi sẽ xoay thân ông cho đến khi chúng ta giải phóng được áp lực này,' Ông ấy đáp. Tôi nói, 'Đọc dòng tiếp theo xem Cayce bảo tôi nên làm gì, vì đó chính xác là những gì anh ta nói!'

"Cayce, I am convinced there is something very, very unusual about this. You have no right to hide this as you are doing."

"Cayce, tôi tin rằng có điều gì đó rất, rất khác thường ở đây. Anh không có quyền giấu giếm như anh đang làm."

I told him I had had many unpleasant experiences and, although several people had obtained real help, I didn't know what to do with it.

Tôi nói với Ông rằng tôi đã trải qua nhiều điều không mấy dễ chịu và, dù vài người đã nhận được sự giúp đỡ thật sự, tôi không biết phải làm gì với việc này.

About a month after I returned to Alabama I received a wire from Dr. Ketchum asking me to come at once to give information for a very prominent citizen there. As he sent my railroad fare, I took leave of absence from my

Khoảng một tháng sau khi tôi trở lại Alabama, tôi nhận được bức điện từ Bác sĩ Ketchum yêu cầu tôi đến ngay để cho thông tin cho một công dân rất có tiếng ở đó. Vì Ông gửi tiền vé tàu cho tôi, tôi xin nghỉ việc và

job, and I went back to Hopkinsville.

quay lại Hopkinsville.

When I got home my father had in his hand a written request from the man's family. When the reading was given, the man's family was in an adjoining room, so I did not see any of them. Two stenographers took this report. There was very little comment after we had finished the reading. Ketchum simply said, "Well, this is a case where I will have to make further investigations to prove whether this is correct or not." I then returned to my work and heard no more about the case.[2]

Khi về đến nhà, cha tôi có sẵn trong tay một yêu cầu bằng văn bản từ gia đình người đó. Khi bài đọc được cho, gia đình người ấy ở phòng kế bên, nên tôi không gặp ai trong họ. Hai nữ tốc ký ghi lại bản báo cáo này. Sau khi xong bài đọc, hầu như không có bình luận gì. Ketchum chỉ nói, "Đây là một ca mà tôi sẽ phải điều tra thêm để chứng minh điều này đúng hay không." Rồi tôi trở lại công việc và không nghe gì thêm về ca ấy.2

The middle of the summer I moved to Montgomery, Alabama, to work for another photographer, Mr. Tressler. Several local cases were attempted during the latter part of the summer, with my cousin, Thomas E. Cayce, conducting the readings.

Giữa mùa hè tôi chuyển đến Montgomery, Alabama, làm việc cho một nhiếp ảnh gia khác, ông Tressler. Vài ca địa phương được thử trong phần cuối mùa hè, với người anh em họ của tôi, Thomas E. Cayce, điều khiển các bài đọc.

In October, without any warning or idea of it happening, I learned from the newspapers that the case on which I had been called to Hopkinsville to give a reading had been presented to the American Society of Clinical Research in Boston by Dr. Ketchum, and it had been reported by the Associated Press. *The New York Times* newspaper published an article, too. The headline said:

Tháng Mười, hoàn toàn không báo trước hay có ý nghĩ gì, tôi biết từ các tờ báo rằng ca bệnh mà tôi đã được gọi về Hopkinsville để cho bài đọc đã được Bác sĩ Ketchum trình bày trước American Society of Clinical Research ở Boston, và nó đã được Associated Press tường thuật. Báo New York Times cũng đăng một bài. Dòng tít nói:

Illiterate Man Becomes a Doctor When Hypnotized

Strange Power Shown by Edgar Cayce Puzzles Physicians[3]

NGƯỜI MÙ CHỮ TRỞ THÀNH BÁC SĨ KHI BỊ THÔI MIÊN

Năng lực lạ lùng do Edgar Cayce biểu lộ khiến các bác sĩ bối rối3

Other newspapers smelled a story and were trying everywhere to locate me. Since it had been reported that I was born and reared in Hopkinsville, my family was besieged by reporters. For some time I withstood all efforts by the press in making a report. Finally Dr. Ketchum, with Albert Noe, a Hopkinsville hotel owner, insisted on my

Các tờ báo khác đánh hơi thấy có chuyện và tìm mọi cách lần ra tôi. Vì có tin loan rằng tôi sinh ra và lớn lên ở Hopkinsville, gia đình tôi bị phóng viên vây bủa. Một thời gian tôi chịu đựng mọi nỗ lực của báo chí đòi phỏng vấn. Sau cùng Bác sĩ Ketchum, cùng với Albert Noe, một chủ khách sạn ở Hopkinsville, nằng nặc đòi tôi tới để được phỏng vấn. Khi đến

coming for an interview. I found on arrival that over two thousand dollars in cash, checks, and money orders and more than twenty thousand letters had been received at my home. A great deal was carried in the newspapers throughout the country for several months in the fall of 1910. I did not know what to do about it all. Many friends and acquaintances advised this way and that. When Dr. Ketchum and Mr. Noe proposed to conduct a research society on a scientific and businesslike basis, that appealed to me, for I didn't want to fool myself nor, most of all, anyone else. If I could be of help through these channels, was it a duty I owed my fellow man? Or was I seeking an easy way to induce my fellow man to invest money in something that was the bunk?

nơi, tôi thấy hơn hai nghìn đô-la tiền mặt, séc và phiếu chuyển tiền và hơn hai mươi nghìn bức thư đã được gửi về nhà tôi. Suốt mấy tháng vào mùa thu năm 1910, báo chí cả nước đăng tải rất nhiều. Tôi không biết phải làm gì trước tất cả chuyện ấy. Nhiều bạn bè và người quen kẻ khuyên thế này, người bảo thế kia. Khi Bác sĩ Ketchum và Ông Noe đề nghị lập một hội nghiên cứu trên cơ sở khoa học và theo cung cách kinh doanh, điều đó hấp dẫn tôi, vì tôi không muốn tự dối mình và, quan trọng nhất, là không muốn dối gạt ai. Nếu tôi có thể giúp ích qua các kênh này, liệu đó có phải bổn phận tôi mắc nợ đồng loại chăng? Hay tôi đang tìm một con đường dễ dãi để xúi giục đồng loại đem tiền đầu tư vào một thứ nhảm nhí?

I asked several prominent men in political circles—judges of the city, county, circuit, and state courts—to be present at one of the experiences and to give me their honest opinion as representatives of the people and the law as to whether I would be considered a charlatan and a fake, or whether there was some real information that could be of interest and help to my fellow man. They reduced their opinions to writing, all agreeing that good would be accomplished with the record.

Tôi mời vài nhân vật nổi bật trong giới chính trị—các thẩm phán của tòa thành phố, quận, lưu động và tiểu bang—đến dự một trong các buổi trải nghiệm và cho tôi ý kiến chân thành của họ, với tư cách là đại diện cho dân chúng và pháp luật, rằng tôi sẽ bị coi là một kẻ lang băm, một kẻ giả mạo, hay rằng có một số thông tin thực sự có thể hữu ích, gây quan tâm và giúp đỡ cho đồng loại. Họ viết thành văn bản ý kiến của mình, tất cả đều đồng thuận rằng bản ghi chép đó sẽ đem lại điều tốt lành.

A contract was drawn between Mr. Noe, Dr. Ketchum, and myself. The contract specified that they were to do certain things and I was to do certain things, and whatever profit was made out of it was to be divided equally. In other words, they were to establish an office, furnish the necessary means, etc., for the work to be conducted, and charge certain fees for the work, and so on.[4] Before I would enter into the contract, I asked several attorneys and doctors, who were supposed to be honorable, upright, good businessmen, to listen to one of the readings, question it themselves, and tell me whether I had a right

Một bản hợp đồng được soạn giữa Ông Noe, Bác sĩ Ketchum và tôi. Hợp đồng ghi rõ họ sẽ làm những việc nhất định và tôi sẽ làm những việc nhất định, và mọi khoản lợi nhuận phát sinh sẽ được chia đều. Nói cách khác, họ sẽ lập văn phòng, cung cấp phương tiện cần thiết, v.v., để công việc được tiến hành, và thu một số khoản phí cho công việc, vân vân.4 Trước khi ký hợp đồng, tôi mời một số luật sư và bác sĩ, vốn được xem là đáng kính, liêm chính, những người làm ăn tốt, đến nghe một buổi đọc, tự họ đặt câu hỏi, và cho tôi biết liệu tôi có quyền ký một hợp đồng như vậy hay không. Họ chấp thuận.

to make such a contract or not. They approved. The contract was drawn. The judges of the court told me it was legal and everything. Offices were opened in Hopkinsville. Stenographers were employed, and every bit of the money that had been received was returned, with the request that the individuals become better acquainted with the channels through which they expected to receive information before sending their money.

Hợp đồng được ký. Các vị thẩm phán tòa án bảo tôi rằng nó hợp pháp và mọi thứ ổn thỏa. Văn phòng được mở ở Hopkinsville. Thuê các tốc ký viên, và toàn bộ số tiền đã nhận được đều được hoàn trả, kèm theo lời đề nghị rằng từng cá nhân hãy làm quen kỹ hơn với các kênh mà họ dự liệu sẽ nhận thông tin trước khi gửi tiền của họ.

The office was on the second floor in the building adjoining the bookstore where I had worked. On the door was painted EDGAR CAYCE—PSYCHIC DIAGNOSTICIAN. Just across the little hall was a door painted CAYCE'S STUDIO, for I had made it part of the agreement—when I agreed to associate myself with Dr. Ketchum and Mr. Noe—that they would supply the space and equipment for a studio and furnish the office with as nice office furniture as could be had. This they had done.

Văn phòng nằm trên tầng hai của tòa nhà sát cạnh hiệu sách nơi tôi từng làm việc. Trên cửa sơn dòng chữ EDGAR CAYCE—NHÀ CHẨN ĐOÁN THÔNG LINH. Ngay phía bên kia hành lang nhỏ là cánh cửa sơn dòng CAYCE'S STUDIO, vì theo thỏa thuận—khi tôi đồng ý cộng tác với Bác sĩ Ketchum và Ông Noe—họ sẽ cung cấp không gian và trang thiết bị cho một phòng chụp và trang bị cho văn phòng những món đồ nội thất văn phòng tốt nhất có thể có. Họ đã làm đúng như vậy.

Upon entering the psychic diagnostician's office, there was a little hallway about six by nine feet, with a nice rug, table, and a couple of chairs. A door led into the main office, which was about eighteen by twenty feet and had quite elaborate furniture—two very large overstuffed rocking chairs; two easy chairs, not rockers; a center table; a large desk at which my father officiated; and a typewriter desk and typewriter. Off the main room was the reading room. It had a high table, specially built, overstuffed, sufficiently long for me to lie upon to give the readings. There was a table and chair for the stenographer, but no chair for the conductor. He had to stand, as the table was too high for him to sit on it.

Bước vào văn phòng của nhà chẩn đoán thông linh, có một hành lang nhỏ khoảng sáu x chín feet, trải thảm đẹp, có bàn và dăm chiếc ghế. Một cánh cửa dẫn vào phòng làm việc chính, chừng mười tám x hai mươi feet, bày biện khá cầu kỳ—hai ghế bập bênh lớn bọc nệm; hai ghế bành, không phải ghế bập bênh; một bàn giữa; một bàn giấy lớn nơi cha tôi ngồi phụ trách; và một bàn máy chữ cùng máy chữ. Từ phòng chính có lối vào phòng dành cho các lần đọc. Phòng này có một chiếc bàn cao, đóng đặc biệt, bọc nệm, đủ dài để tôi nằm lên thực hiện các lần đọc. Có một chiếc bàn và ghế cho tốc ký viên, nhưng không có ghế cho người điều khiển buổi đọc. Ông ấy phải đứng, vì chiếc bàn quá cao để có thể ngồi lên.

I've never been able to give more than two—and sometimes three—readings in a day; consequently not a great amount of work could be done, so we were kept busy for the next few months. We attempted many cases

Tôi chưa bao giờ có thể thực hiện quá hai—và đôi khi là ba—lần đọc trong một ngày; do đó không thể làm được nhiều việc, nên trong vài tháng tiếp theo chúng tôi bận rộn suốt. Chúng tôi thử nhiều ca tại địa phương và vài

locally and some at a distance.[5]

ca ở xa.5

One case got written up in the newspapers as taken down by Miss Poole:

Một ca được đăng trên báo như do Cô Poole chép lại:

This psychic reading given by Edgar Cayce in Hopkinsville, Ky., this 1st day of December, 1910. Present: Edgar Cayce; L. B. Cayce, Conductor; L. P. Poole, Steno. EC: Mr. Boehme, yes, we have him here. Pretty near wore out.

Bài đọc thông linh này do Edgar Cayce thực hiện tại Hopkinsville, Kentucky, ngày 1 tháng 12, 1910. Hiện diện: Edgar Cayce; L. B. Cayce, Người điều khiển; L. P. Poole, Tốc ký. EC: Ông Boehme, vâng, chúng ta có ông ấy ở đây. Gần như kiệt quệ.

Begin this at the head. Very poor capillary circulation through the whole body, especially near the head and facial muscles and brain and head proper and all the whole head. Capillary circulation is very weak, you see, for the whole system shows it just as it is shown in the head. Down the spine, refractory, dorsal, lumbar, cervical and shows abnormal condition throughout the eighth dorsal, second lumbar. Stomach all swiveled up and the liver too large, much impurity of blood. Circulation is weak through the trunk, through the extremities. Nerves very good for the circulation, you know. Pretty good nerve, pretty good willpower. This condition of the whole body is brought about by the whole system being run down, wore out, from lack of nutriment. Supply to the rest of the system from the stomach itself. Lack of the stomach in itself to supply the quantity needed by the system; the building material for the bone, muscle, nerve, for the blood, brain, for each different organism in itself. Supply from what is taken in by the digestion carried on in the stomach itself. Here we lack the amount of nutriment to carry all this. Calcium, iron, dirt—need more.

Bắt đầu ở phần đầu. Tuần hoàn mao mạch rất kém khắp toàn thân, đặc biệt gần đầu và các cơ mặt và não và phần đầu thực thụ và toàn bộ phần đầu. Tuần hoàn mao mạch rất yếu, thấy không, vì toàn bộ hệ thống thể hiện điều đó đúng như nó thể hiện ở phần đầu. Dọc cột sống, khó trị, lưng trên, thắt lưng, cổ và cho thấy tình trạng bất thường suốt vùng lưng ngực số tám, thắt lưng số hai. Dạ dày co quắt cả lại và gan quá to, nhiều tạp chất trong máu. Tuần hoàn yếu ở thân mình, ở các chi. Thần kinh rất tốt cho tuần hoàn, biết chứ. Thần kinh khá tốt, ý chí khá mạnh. Tình trạng của toàn thân này là do cả hệ thống bị suy sụp, kiệt quệ, vì thiếu dưỡng chất. Nguồn cung cho phần còn lại của hệ thống là từ chính dạ dày. Bản thân dạ dày thiếu khả năng cung cấp lượng cần thiết cho hệ thống; vật liệu xây dựng cho xương, cơ, thần kinh, cho máu, não, cho mỗi cơ quan khác nhau tự nó. Nguồn cung từ những gì được đưa vào qua tiêu hóa diễn ra ngay trong dạ dày. Ở đây chúng ta thiếu lượng dưỡng chất để gánh vác tất cả điều này. Canxi, sắt, đất—cần nhiều hơn.

The impoverished condition of the rest of the system depends on this, you see, from the condition we have here in the stomach now. We destroy this and we see it is gradually impoverished. Thus, we find the whole system here depended on what is taken in here. If you don't get enough into the stomach to supply life we don't have it. He has been able to take it. It hurts, it don't hurt his head, his stomach hurt, wore out, needs a new one to rebuild this one and you cannot put a new one in it. To rebuild first cleanse with water. Wash it clean, thoroughly fill the system with water—pure water—and we take a light diet (not flesh, but cereals and vegetables), until the system is thoroughly cleaned and take iron and calcium. A reaction from the blood to the lungs and get a fuller capillary circulation. Digitalis and strychnine begin to supply the need. It is wore out, and get enough into

Tình trạng nghèo kiệt của phần còn lại của hệ thống phụ thuộc vào điều này, thấy không, từ tình trạng chúng ta đang có ở dạ dày bây giờ. Ta loại bỏ cái này đi thì thấy nó dần dần nghèo kiệt. Vậy nên, ta thấy toàn hệ thống ở đây lệ thuộc vào những gì được đưa vào đây. Nếu không đưa đủ vào dạ dày để cung cấp sự sống thì ta không có nó. Ông ấy đã có thể hấp thụ. Nó đau, nó không làm đau đầu, dạ dày ông ấy đau, kiệt quệ, cần một cái mới để tái tạo cái này và không thể đặt một cái mới vào đó. Để tái tạo, trước hết tẩy sạch bằng nước. Rửa sạch, tràn ngập hệ thống bằng nước—nước sạch—và ta dùng chế độ ăn nhẹ (không thịt, mà ngũ cốc và rau), cho đến khi hệ thống được làm sạch hoàn toàn và dùng sắt và canxi. Gây một phản ứng từ máu lên phổi và có được tuần hoàn mao mạch đầy đủ hơn. Digitalis và strychnine bắt đầu đáp ứng nhu cầu. Nó đã kiệt quệ, và đưa đủ vào dạ

the stomach to cleanse it thoroughly.

dày để tẩy sạch nó triệt để.

Boehme obtained another reading a few months later. Before we gave this reading, a gentleman from the press came in. He informed me that his name was Roswell Field of the *Chicago Examiner* and he wanted an interview. It was the first time I ever was interviewed by one of the big Chicago papers.

Boehme nhận một lần đọc khác vài tháng sau. Trước khi chúng tôi thực hiện lần đọc này, có một quý ông từ báo chí bước vào. Ông cho tôi biết tên là Roswell Field của tờ Chicago Examiner và muốn phỏng vấn. Đây là lần đầu tiên tôi được một tờ báo lớn ở Chicago phỏng vấn.

13

CHICAGO, 1911: EXAMINED BY THE EXAMINER—CHICAGO, 1911: ĐƯỢC EXAMINER "KHÁM XÉT"

Roswell Field was the brother of Marshall Field, a big businessman of Chicago. Roswell worked for the *Chicago Examiner,* a paper owned by Mr. Randolph Hearst. He did some interviews while he was in town and reported two or three articles for his newspaper. The first article ran on the front page with a picture of me with my baby, Hugh Lynn, and another picture of me giving a reading for Mr. Boehme, with my father standing beside me asking the questions, and the stenographer taking it down.[1] This is what the Chicago newspaper said:

Roswell Field là em của Marshall Field, một doanh nhân lớn ở Chicago. Roswell làm việc cho tờ Chicago Examiner, một tờ báo thuộc sở hữu của Ông Randolph Hearst. Ông thực hiện vài cuộc phỏng vấn khi ở thị trấn và viết hai hay ba bài cho tờ báo của mình. Bài đầu đăng trang nhất với bức ảnh tôi bế con trai, Hugh Lynn, và một bức khác chụp tôi đang thực hiện một lần đọc cho Ông Boehme, với cha tôi đứng cạnh đặt câu hỏi, và nữ tốc ký viên ghi lại.1 Tờ báo Chicago viết như sau:

PSYCHIST DIAGNOSES AND CURES PATIENTS IGNORANT OF MEDICINE, TURNS HEALER IN TRANCE

Kentuckian New Puzzle for Physicians

NHÀ THÔNG LINH CHẨN ĐOÁN VÀ CHỮA TRỊ BỆNH NHÂN KHÔNG BIẾT Y HỌC, THÀNH THẦY THUỐC TRONG CƠN XUẤT THẦN

Người Kentucky Mới Câu Đố Cho Giới Y Khoa

Admits He Can Remember

Nothing That Occurs in

Hypnotic Sleep

Solves Murder Mystery

Remarkable and Successful

Treatments Are Sworn To in Affidavits

By Roswell Field

HOPKINSVILLE, Ky., Feb. 18—"You have before you Mr. August Boehme of 632 Overton Street, Newport, Ky. Go over him carefully, examine him thoroughly and tell us what his condition is now."

So spoke the "suggester," the father of Edgar Cayce, Jr., the auto-hypnotist, or psychic diagnostician, to the man lying in a trance before him. Very slowly came the reply from the sleeping body.

"Mr. August Boehme of 632 Overton Street, Newport, Ky. Yes, we have him here. We have had him before. His condition here is much improved along the circulation, through the digestion, etc., etc."

But I am beginning at the wrong end of the story. Who is Edgar Cayce, Jr., and why should he, in a hypnotic condition, be interrogated as to the unseen Mr. Boehme of Newport? That is the question that is exciting the people of his town, perturbing the doctors and delighting the spiritualists, the psychologists and all other seekers after the truth if truth there is in the occult.

Tobacco War at Hopkinsville

Far back in the mental recesses there is a lurking memory of Hopkinsville as once a center of sensations in which the famous Joe Mulhatton figured. There is a haunting recollection that in this pretty town first appeared the only original seven-

Thú Nhận Không Nhớ

Điều Gì Xảy Ra Trong

Giấc Ngủ Thôi Miên

Phá Giải Án Mạng

Các Ca Điều Trị Đáng Kinh Ngạc

Và Thành Công Được Tuyên Thệ

Bởi Roswell Field

HOPKINSVILLE, Kentucky, 18 tháng 2—"Trước mặt ông là Ông August Boehme, số 632 phố Overton, Newport, Kentucky. Hãy xem xét ông ấy cẩn thận, khám thật kỹ và cho chúng tôi biết tình trạng hiện nay của ông ta."

Người "gợi ý", cha của Edgar Cayce, Jr., nhà tự thôi miên, hay nhà chẩn đoán thông linh, nói với người đang nằm trong trạng thái xuất thần trước mặt ông. Rất chậm rãi, câu đáp vang lên từ thân thể đang ngủ.

"Ông August Boehme, số 632 phố Overton, Newport, Kentucky. Vâng, chúng ta có ông ấy đây. Trước đây ta đã có ông ấy. Tình trạng của ông ấy ở đây đã cải thiện nhiều về tuần hoàn, qua tiêu hóa, v.v., v.v."

Nhưng tôi đang bắt đầu ở đầu sai của câu chuyện. Edgar Cayce, Jr. là ai, và vì sao ở trong trạng thái thôi miên, anh ta lại bị tra hỏi về ông Boehme vô hình ở Newport? Đó là câu hỏi đang kích động dân thị trấn, làm các bác sĩ bối rối và khiến những nhà thần linh học, các nhà tâm lý học và mọi kẻ khác mộ chân lý vui mừng—nếu thực sự có chân lý nào trong cõi huyền bí.

Cuộc Chiến Thuốc Lá ở Hopkinsville

Tận sâu trong ký ức có một hồi ức mơ hồ về Hopkinsville từng là tâm điểm những chuyện giật gân có Ông Joe Mulhatton nổi tiếng dính vào. Có một kí ức ám ảnh rằng chính ở thị trấn xinh đẹp này con bê bảy chân nguyên bản duy nhất đã xuất hiện,

legged calf, together with other prizes, the delight of Mr. Barnum's professional life.

cùng với những món "giải thưởng" khác, niềm hân hoan trong đời hành nghề của Ông Barnum.

There was a genuine sensation two years ago when the Night Riders swooped down on the town and suburbs, for Hopkinsville is the heart of a great tobacco raising country, and the tobacco war is a distinct part of martial history. But all these manifestations, great or trivial, have not the flavor of mystery and amazement caused by Edgar Cayce, Jr., farmer's son, photographer and psychic diagnostician.

Hai năm trước từng xảy ra một biến cố thực sự khi Những Kỵ sĩ Ban đêm ào xuống thị trấn và vùng ven, vì Hopkinsville là trái tim của một vùng trồng thuốc lá lớn, và cuộc chiến thuốc lá là một phần riêng biệt của sử chiến. Nhưng tất cả những thị hiện ấy, lớn hay nhỏ, đều không có hương vị bí ẩn và kinh ngạc như câu chuyện của Edgar Cayce, Jr., con trai một nông dân, thợ ảnh và nhà chẩn đoán thông linh.

And I am going to tell you his story as nearly as possible as he told it to me.

Và tôi sẽ kể cho bạn câu chuyện của anh ấy, sát nhất có thể, như chính anh kể với tôi.

Near the end of Main Street in Hopkinsville, at the side of a narrow flight of stairs, is the sign, "Cayce Studio." At the head of the stairs are two doors, one of them leading directly into a photography establishment, the other indicating a suite of rooms on the glass entrance of which is painted "Edgar Cayce, Jr., Psychic Diagnostician." Know then at the outset that the photographer and the psychic diagnostician are identical.

Cuối phố Main ở Hopkinsville, bên cạnh một lối cầu thang hẹp, có tấm biển "Cayce Studio." Trên đầu cầu thang có hai cánh cửa, một dẫn thẳng vào một cơ sở nhiếp ảnh, cánh kia chỉ một dãy phòng mà trên cửa kính sơn dòng "Edgar Cayce, Jr., Nhà Chẩn Đoán Thông Linh." Vậy bạn hãy biết ngay từ đầu rằng người thợ ảnh và nhà chẩn đoán thông linh là một.

Possessed Psychic Powers

Sở Hữu Năng Lực Thông Linh

Locally for six or seven years, more or less nationally for perhaps four or five months, the fame of Edgar Cayce has been extending. It was rumored that although a simple, easygoing modest young man, with very little education, he possessed marvelous psychic powers. He was enabled to demonstrate that while in a trance, a cataleptic state, or whatever you may choose to call it, he departed from himself, became seemingly another person, could bring before his mental vision people a hundred, a thousand, three thousand miles away, and without the slightest previous knowledge of their physical condition, diagnose their cases and prescribe treatment for their ailments as his extraordinary mental sight directed.

Tại địa phương trong sáu hay bảy năm, và chừng bốn hay năm tháng trên phạm vi quốc gia, danh tiếng của Edgar Cayce lan rộng. Có lời đồn rằng dẫu là một chàng trai giản dị, dễ gần, khiêm tốn, học vấn rất ít, anh sở hữu năng lực thông linh kỳ diệu. Anh có thể chứng tỏ rằng khi ở trong trạng thái xuất thần, một trạng thái cứng đờ, hay gọi thế nào tùy bạn, anh rời khỏi chính mình, dường như trở thành một người khác, có thể đưa vào tầm nhìn trí óc của mình những người ở cách trăm, ngàn, ba ngàn dặm, và không có chút hiểu biết trước nào về tình trạng thể chất của họ, chẩn đoán bệnh tình và kê phương cách điều trị cho các chứng bệnh của họ theo sự chỉ dẫn của cái nhìn tinh diệu phi thường ấy.

More than this, he would talk in the parlance of the medical profession, discourse with a marvelous knowledge of anatomy and physiology, and make his diagnoses with extraordinary quickness and accuracy.

Hơn nữa, anh sẽ nói bằng cách nói của giới y học, diễn giải với một hiểu biết kỳ lạ về giải phẫu và sinh lý, và đưa ra chẩn đoán với tốc độ và độ chính xác khác thường.

When the doctors at the homes of the patients made their own diagnoses, they were compelled to admit that Cayce had not merely corroborated their own conclusions, but had given suggestions which had

Khi các bác sĩ ở nhà bệnh nhân tự làm chẩn đoán, họ buộc phải thừa nhận rằng Cayce không chỉ xác nhận kết luận của chính họ, mà còn đưa ra những gợi ý

escaped them.

mà họ bỏ sót.

Called Fake by Doctors

Bị Bác Sĩ Gọi Là Đồ Giả Hiệu

Doctors are a very ethical lot of gentlemen, and do not approve of such dabbling with the black art. So many of them, while openly wondering, declared that Cayce was a fake—but how and where? To conclude this imperfect introduction, it is necessary to say that when Cayce came out of his trance he was neither doctor nor diagnostician; he was merely a simple farmer's boy, a photographer, if you please, who wouldn't know a solar plexus nerve from a capillary circulation. He says so himself, and I take his word for it cheerfully.

Các bác sĩ là một nhóm quý ông rất mực coi trọng đạo đức, và họ không tán đồng những trò đùa giỡn với hắc thuật như thế. Vậy nên nhiều người trong họ, trong khi công khai tỏ ra ngạc nhiên, lại tuyên bố rằng Cayce là đồ giả—nhưng giả bằng cách nào và ở đâu? Để kết thúc đoạn mở đầu chưa mấy hoàn chỉnh này, cần phải nói rằng khi Cayce ra khỏi trạng thái xuất thần, anh ta không còn là bác sĩ cũng chẳng phải nhà chẩn đoán; anh chỉ là một chàng trai nông dân giản dị, là thợ ảnh, xin cứ thế đi, người mà đến thần kinh tùng thái dương với tuần hoàn mao mạch anh cũng chẳng phân biệt được. Anh tự nói như vậy, và tôi vui vẻ tin lời anh.

As I was only mildly interested in the photographer, but much so in the psychical gentleman, I turned from the studio and sought the diagnostician. I found him with his father sitting in a reception room, apparently "killing time" in the most approved Kentucky fashion. His appearance was neither conspicuously encouraging nor disappointing. His photograph, which is an admirable one, bears out the impression of a tall, slender young man, with good, honest eyes, sufficiently wide apart, a high forehead and just the ordinary features.

Vì tôi chỉ hơi hứng thú với người thợ ảnh, nhưng lại rất quan tâm đến vị quý ông mang tính cách thông linh, tôi rời phòng chụp và tìm đến nhà chẩn đoán. Tôi thấy anh cùng cha mình ngồi ở phòng tiếp khách, dường như "giết thời gian" theo kiểu Kentucky điển hình nhất. Vẻ ngoài của anh không đến nỗi gây kỳ vọng quá mức cũng chẳng gây thất vọng. Bức ảnh của anh, vốn rất đẹp, cho thấy ấn tượng về một người cao, dong dỏng, với đôi mắt trung thực, đặt cách nhau vừa đủ, vầng trán cao và những nét mặt hết sức bình thường.

He admitted that he is thirty-three years of age, although he does not look over twenty-five, and he told me how the Cayces came from France many years ago, and how one of his grandfathers married an Irish girl, thus showing the possible confusion of Cayce for Casey, pronounced exactly alike. He was born in Christian County, where his father was born also, and the Cayces have been Kentuckians for a hundred years.

Anh thừa nhận mình ba mươi ba tuổi, dù trông không quá hai mươi lăm, và kể với tôi rằng họ Cayce từ Pháp sang nhiều năm trước, và một người ông của anh đã cưới một cô gái Ireland, do đó dẫn tới khả năng nhầm lẫn Cayce thành Casey, phát âm giống hệt nhau. Anh sinh ở Quận Christian, nơi cha anh cũng sinh ra, và nhà Cayce đã là người Kentucky cả trăm năm nay.

Mr. Field then reported how the phenomenon was discovered when I had aphonia and used it to recover my voice. He asked me: "Didn't it occur to you to use this power for your own advantage?"

Ông Field sau đó thuật lại cách hiện tượng được phát hiện khi tôi bị mất tiếng và dùng nó để lấy lại giọng. Ông hỏi tôi: "Anh không nghĩ tới chuyện dùng năng lực này vì lợi ích riêng của mình sao?"

I replied: "No, sir, I was ashamed of it. It seemed to me that I ought not to be exhibiting myself in such a way."

Tôi đáp: "Không, thưa ông, tôi xấu hổ vì nó. Với tôi, có vẻ như tôi không nên phô bày bản thân theo cách như thế."

Field asked how I happened to take up the

Field hỏi làm sao tôi lại nghiêm túc theo đuổi

psychic diagnosis seriously. I told him about my father's cousin who was an invalid whom I had diagnosed. "He used to tell me that God had given me a gift, which I should use for the benefit of my fellow creatures. I was always ready to do what I could for sick people, but I couldn't quite bring myself to take up the work as a business. I suppose I was still ashamed. Yes, I went into frequent trances for the benefit of local physicians, and I found that the 'sleeps' did not hurt me."

việc chẩn đoán thông linh. Tôi kể với ông về người anh họ của cha tôi, một người bệnh kinh niên mà tôi đã chẩn đoán. "Ông thường bảo tôi rằng Thượng đế đã ban cho tôi một ân tứ, mà tôi nên dùng vì lợi ích của đồng loại. Tôi luôn sẵn lòng làm những gì có thể cho người bệnh, nhưng tôi không thể khiến mình xem công việc này như một nghề. Tôi nghĩ tôi vẫn còn xấu hổ. Đúng vậy, tôi thường xuyên vào trạng thái xuất thần vì lợi ích của các bác sĩ địa phương, và tôi nhận thấy những 'giấc ngủ' đó không hại gì tôi."

"Do you mean to say that the trances do not affect you nervously?" he asked.

"Ý anh nói rằng các cơn xuất thần không ảnh hưởng thần kinh đến anh ư?" ông hỏi.

"On the contrary, they seem to do me good. I always feel refreshed and better when I get up. But I have an idea this is because I am really doing good for somebody else, or think I am. And the only times I ever felt languid or depressed were when I was gratifying idle curiosity or doing something I felt I shouldn't have done. In those days the doctor would ask me to consider three or four cases during one sleep, but now I take only one at a time or three a day."

"Ngược lại, dường như chúng khiến tôi khỏe hơn. Tôi luôn thấy sảng khoái và khá hơn khi dậy. Nhưng tôi nghĩ có lẽ vì tôi thực sự đang làm điều tốt cho ai đó, hoặc tôi nghĩ là như vậy. Và những lần duy nhất tôi thấy uể oải hay chán nản là khi tôi chiều theo tính tò mò vô ích hoặc làm điều mà tôi cảm thấy không nên làm. Hồi ấy bác sĩ thường bảo tôi xem ba hay bốn ca trong một lần ngủ, nhưng bây giờ tôi chỉ xem từng ca một hoặc ba ca một ngày."

When the reporter asked me how I accounted for my power, I told him: "I don't account for it. I don't know anything about it. I simply know that they show me the copy when I get up, and it's all Greek to me."

Khi phóng viên hỏi tôi lý giải năng lực của mình thế nào, tôi nói với ông: "Tôi không lý giải nó. Tôi chẳng biết gì về nó. Tôi chỉ biết rằng họ cho tôi xem bản đánh máy khi tôi dậy, và với tôi thì mù tịt."

He asked if I'd done any other kind of psychic work.

Ông hỏi liệu tôi có làm dạng công việc thông linh nào khác không.

"Yes, but I don't like it. I really think that if I were to trifle with this gift, God would take it away from me."

"Có, nhưng tôi không thích. Tôi thực sự nghĩ rằng nếu tôi đùa giỡn với ân tứ này, Thượng đế sẽ lấy nó khỏi tôi."

Somebody in the room mentioned the Canada murder case, which happened when I was in Bowling Green. Field asked me to tell him about it.

Ai đó trong phòng nhắc tới vụ án mạng ở Canada, xảy ra khi tôi ở Bowling Green. Field bảo tôi kể cho ông về chuyện đó.

"A friend of mine there was from Canada, and his father sent him a newspaper

"Một người bạn của tôi ở đó là người Canada, và cha ông ấy gửi cho ông tờ báo có đăng một

containing a murder mystery. A girl had been found dead in a house, and her sister was shrieking hysterically, but unable then, or later, to say anything about it. My friend asked me if I could solve the mystery.

vụ án mạng bí ẩn. Một cô gái được phát hiện đã chết trong một căn nhà, và chị cô thì gào thét cuồng loạn, nhưng lúc đó, cũng như sau này, không thể nói gì về chuyện đã xảy ra. Bạn tôi hỏi liệu tôi có thể giải bí ẩn không.

"I went to sleep and described the murder as I saw it. The two girls had quarreled about a man, and one of the girls shot her sister and threw the pistol down the bathroom drain. I was able to repeat the conversation of the two girls, to describe the pistol, and to tell the police where to look for it. The plumbing was of the old-fashioned kind, and the pistol had gone way down into the sewer, where it had lodged. They found it at the spot I indicated. They also told the girl the conversation as I had repeated it, and she owned up to the murder. The Canadian people sent me the reward advertised, but my wife wouldn't let me keep it. She said it was blood money. And I never needed money so much in my life."

"Tôi đi vào giấc ngủ và mô tả vụ giết người như tôi thấy nó. Hai cô gái đã cãi nhau về một người đàn ông, và một cô đã bắn chết chị mình rồi ném khẩu súng xuống cống trong phòng tắm. Tôi có thể lặp lại cuộc đối thoại của hai cô, mô tả khẩu súng, và chỉ cho cảnh sát nơi tìm nó. Hệ thống ống nước kiểu cũ, và khẩu súng đã trôi xuống sâu trong cống, nơi nó mắc lại. Họ tìm thấy nó đúng chỗ tôi chỉ. Họ cũng nhắc lại với cô gái cuộc nói chuyện như tôi đã thuật, và cô đã nhận tội giết người. Người Canada gửi cho tôi khoản tiền thưởng đã đăng, nhưng vợ tôi không cho tôi giữ. Bà nói đó là tiền máu. Mà chưa bao giờ trong đời tôi lại cần tiền đến thế."

Field wrote:

Field viết:

This impressed me as a pretty good story for a February morning, and I was in the humor for more. So I got out of him the story of his prediction of the death of President Spencer of the Southern Railroad, which was afterward corroborated by citizens.

Điều này khiến tôi thấy như một câu chuyện khá thú vị cho buổi sáng tháng Hai, và tôi đang hứng thú để nghe thêm. Vậy nên tôi hỏi thêm được ở anh câu chuyện về lời dự báo cái chết của Chủ tịch Spencer của Hãng Đường sắt Southern, điều mà sau đó được dân chúng xác nhận.

Cayce, in all his talk with me, betrayed nothing more than a passing interest in his accomplishment … He betrayed no feeling of animosity toward any of the doctors who do not subscribe to his feats, and, in short, manifested, so far as I could see, the greatest indifference to opinion which merely reflected on his power.

Cayce, trong toàn bộ cuộc trò chuyện với tôi, không bộc lộ gì hơn một mối quan tâm thoáng qua về thành tựu của mình … Anh không tỏ ra ác cảm với bất kỳ vị bác sĩ nào không thừa nhận những kỳ tích của anh, và, tóm lại, bộc lộ, theo như tôi nhận thấy, một thái độ điềm nhiên lớn lao trước những ý kiến chỉ đơn thuần phản ánh quyền năng của anh.

It was about the time when he was to diagnose the condition of a gentleman from Newport with which this story opens, and I was glad of the opportunity to witness the modus operandi. The sleeping room, if we may call it such, is just off the reception room. It is a small but well-lit room, and Cayce smiled when I asked him if I shouldn't put out the electric light which shone in his eyes and would drive the average human being to the verge of frenzy.

Tới giờ anh sẽ chẩn đoán tình trạng của một quý ông đến từ Newport, với phần mở đầu của câu chuyện này, và tôi mừng vì có cơ hội chứng kiến phương thức tiến hành. Căn phòng dành cho ngủ, nếu được gọi như vậy, nằm ngay sát phòng tiếp khách. Đó là một căn phòng nhỏ nhưng sáng sủa, và Cayce mỉm cười khi tôi hỏi có nên tắt bóng điện đang chiếu thẳng vào mắt anh và vốn sẽ khiến người thường tới bờ vực phát điên.

A long, high couch is placed in the middle of the room with a chair and a table for the stenographer at its side. Cayce takes off his coat, waistcoat, necktie, and collar and lies flat on his back on the couch. The stenographer seats herself at the left, and Cayce's father stands at his right. It was 4:15 when Cayce stretched himself on the couch, lying flat on his back with his hands folded on his stomach. He was wide awake but entirely free from restlessness.

Một chiếc ghế dài cao đặt giữa phòng với một chiếc ghế và chiếc bàn cho nữ tốc ký ở bên cạnh. Cayce cởi áo khoác, áo gi-lê, cà vạt và cổ áo rồi nằm ngửa thẳng người trên ghế. Tốc ký viên ngồi bên trái, và cha của Cayce đứng bên phải. Lúc 4:15, Cayce duỗi người trên ghế, nằm ngửa, hai tay đặt trên bụng. Anh hoàn toàn tỉnh táo nhưng không hề bồn chồn.

In four minutes his eyelids began to droop and his father repeated a formula, somewhat after this fashion: "Edgar, you are going to sleep. You are in perfect health. Your pulse is normal. Your respiration is as it should be and you are in every respect a well man."

Bốn phút sau mi mắt anh bắt đầu sụp xuống và cha anh lặp lại một công thức ám thị, đại khái thế này: "Edgar, con đang đi vào giấc ngủ. Con hoàn toàn khỏe mạnh. Mạch con bình thường. Hô hấp của con như phải thế và ở mọi phương diện con là một người khỏe mạnh."

Two minutes later his eyes closed and his father said: "Edgar, you are now asleep." Then the following inquiries and answers are found in the appended stenographic report. The psychic voice at first was low and feeble, but it grew stronger, until toward the end it was the normal voice of a man awake.

Hai phút sau mắt anh khép lại và cha anh nói: "Edgar, con đang ngủ." Rồi những câu hỏi và câu trả lời sau đây được ghi lại trong bản tốc ký đính kèm. Giọng nói thông linh lúc đầu nhỏ và yếu, nhưng dần mạnh lên, cho đến gần cuối thì là giọng bình thường của một người thức.

The questioning lasted about seven minutes, when, with the final "No," the father said, repeating the former assurance of excellent physical condition, "Edgar, you will wake up in one minute and twenty seconds." I took out my watch, and at the time specified he opened his eyes and rose from the couch, evidently not the worse for his experience. It seemed to me nothing more than a short, healthful nap, and I could discern nothing unusual in his manner at any time.

Cuộc hỏi đáp kéo dài khoảng bảy phút, rồi, với tiếng "Không" ở cuối, người cha nói, lặp lại lời khẳng định trước đó về tình trạng thể chất tuyệt hảo, "Edgar, con sẽ thức dậy sau một phút hai mươi giây." Tôi rút đồng hồ ra, và đúng thời điểm đã ấn định anh mở mắt và ngồi dậy khỏi ghế, rõ ràng không bị trải nghiệm này làm hại. Với tôi, nó chẳng khác nào một giấc ngủ ngắn, khỏe khoắn, và tôi chẳng nhận thấy điều gì khác thường trong cung cách của anh ở bất kỳ lúc nào.

They say that occasionally he comes out of the sleep exhausted and nervous, but that is only when his visions have been peculiarly trying and unpleasant. So far as I could observe there was no manifestation of the rigor and coldness often associated with the cataleptic state. It would be a joy indeed to snatch forty winks with such ease and seemingly beneficial results.

Người ta nói đôi khi anh ra khỏi giấc ngủ trong tình trạng kiệt sức và bồn chồn, nhưng đó là chỉ khi các thị kiến của anh đặc biệt nặng nề và khó chịu. Theo những gì tôi quan sát, không có biểu hiện của sự cứng đờ và lạnh toát thường gắn với trạng thái cứng đờ. Quả là niềm vui nếu có thể chợp mắt một lát dễ dàng như thế và hình như còn được lợi ích như vậy nữa.

The stenographer transcribed her notes immediately after the diagnosis. I give them just as they come from her, following copy, spelling, and terms. As I remember the words, the transcription is faithful. It has been urged, and doubtless properly, that many mistakes are made either by Cayce's manner of talking or by the stenographer, but physicians who are unhampered by prejudice say that this is natural and excusable.

Nữ tốc ký viên đánh máy ngay bản ghi chú của mình sau chẩn đoán. Tôi đăng lại đúng như chúng xuất phát từ cô ấy, theo bản chép, chính tả và thuật ngữ. Theo tôi nhớ thì việc chuyển chép là trung thực. Người ta từng nêu, và hẳn là đúng, rằng nhiều sai sót xảy ra hoặc do cách nói của Cayce hoặc do tốc ký viên, nhưng các bác sĩ không bị định kiến chi phối nói rằng điều đó là tự nhiên và có thể bỏ qua.

This is the report of Miss Faxon, the stenographer, omitting the father's formula:

Đây là bản tường trình của Cô Faxon, nữ tốc ký viên, lược bỏ công thức ám thị của người cha:

This psychic reading given by Edgar Cayce in Hopkinsville, Kentucky, this 16th day of February, 1911. Present: Edgar Cayce; L. B. Cayce, Conductor; Katherine Faxon, Steno.

Bài đọc thông linh này do Edgar Cayce thực hiện tại Hopkinsville, Kentucky, ngày 16 tháng 2, 1911. Hiện diện: Edgar Cayce; L. B. Cayce, Người điều khiển; Katherine Faxon, Tốc ký.

LBC: You have before you Mr. August Boehme, of Newport, Kentucky. Go over him carefully, examine him thoroughly, and tell us what his condition is now.

LBC: Trước mặt ông là Ông August Boehme, ở Newport, Kentucky. Hãy xem xét ông ấy cẩn thận, khám thật kỹ, và cho chúng tôi biết tình trạng hiện nay của ông ấy.

EC: Yes, we have him here; we have had him before. His condition here is much improved along the circulation, through the digestion, that is, the trouble we have had here in the digestion tract in the stomach itself, through the duodenum, through the effect of the pancrean juices on to the digestion, has been much improved by the treatment, both from the exterior and from the internal treatment, interior. What has been taken into the stomach has assimilated well, has assimilated with the juices made by the stomach itself, or by the body itself.

EC: Vâng, chúng ta có ông ấy ở đây; trước đây ta đã có ông ấy. Tình trạng của ông ấy ở đây đã cải thiện nhiều về tuần hoàn, qua tiêu hóa, tức là, vấn đề chúng ta gặp ở đây trong ống tiêu hóa ngay trong dạ dày, qua tá tràng, qua tác động của các dịch tụy lên tiêu hóa, đã được cải thiện nhiều nhờ điều trị, cả từ bên ngoài lẫn từ điều trị bên trong, nội trị. Những gì được đưa vào dạ dày đã được đồng hóa tốt, đã được đồng hóa với các dịch do chính dạ dày tạo ra, hoặc do thân thể tự tạo ra.

We find the capillary circulation, or that given out by the lymphatics, the action of the sympathetic nerve force in the system, is very much in the same condition as we have had before. We have the closeness of the skin; we have the pains here to the head at times; a filling up of the stomach, or that is, from the sympathetics of these actions impairing this, between the sympathetic, and cerebrospinal nerve force of the system, as it were a disconnection here along the regions of the solar plexus nerve at the stomach; they coming in conjunction then with these forces of the cerebrospinal and sympathetic nerve system, have produced on the system, this lackness of capillary circulation or lymphatic circulation. This, being carried to the extent it has, has produced then a condition in itself of closeness of the system, or lack of fat in the body.

Chúng ta thấy tuần hoàn mao mạch, hay cái do hệ bạch huyết đưa ra, hoạt động của mãnh lực thần kinh giao cảm trong hệ thống, vẫn rất giống như trước. Chúng ta có sự "bí bách" của da; thỉnh thoảng có các cơn đau lên đầu; sự đầy ứ ở dạ dày, hay tức là, từ hệ giao cảm, các hoạt động này làm suy kém điều này, giữa thần kinh giao cảm và mãnh lực thần kinh não-tủy của hệ thống, như thể có một sự mất kết nối ở đây dọc vùng thần kinh tùng thái dương tại dạ dày; khi chúng kết hợp với các mãnh lực của hệ thần kinh não-tủy và giao cảm, chúng đã tạo ra trên hệ thống này tình trạng thiếu hụt tuần hoàn mao mạch hay tuần hoàn bạch huyết. Tình trạng này, với mức độ như đã xảy ra, đã gây ra một trạng thái tự thân là sự bí bách của hệ thống, hay thiếu mỡ trong cơ thể.

The condition in itself has been improved here, in the stomach, but the lack of the connection

Tình trạng tự thân ở đây, trong dạ dày, đã cải thiện, nhưng sự thiếu kết nối giữa những phần này đã tạo

between these, has made some nervous effect on the body ...

ra một số ảnh hưởng thần kinh trên cơ thể ...

Q. What treatment would you prescribe for this now, to relieve these conditions?

H. Bây giờ ông sẽ kê điều trị gì để làm nhẹ các tình trạng này?

A. Keep what he has, in the system, that is, more of it, as we have taken it along into the intestinal tract of the stomach, but create a unison between the sympathetic and cerebrospinal nervous system, either by electrical force to these nerves, as along the spine and over the body, or by manipulation and resting of the muscular force of the body, by the hands. Perhaps in either way.

Đ. Duy trì những gì ông ấy đang có trong hệ thống, tức là, thêm nữa, như chúng ta đã đưa nó xuống ống ruột của dạ dày, nhưng tạo sự hòa hợp giữa hệ thần kinh giao cảm và não-tủy, hoặc bằng mãnh lực điện truyền đến các dây thần kinh này, như dọc cột sống và khắp thân thể, hoặc bằng xoa bóp và làm thư giãn lực cơ của thân thể, bằng tay. Có lẽ theo cách nào cũng được.

Q. Any other treatment?

H. Còn điều trị nào khác không?

A. No.

Đ. Không.

(signed) Katherine Faxon,

stenographer

(đã ký) Katherine Faxon,

tốc ký viên

This reporter from Chicago wrote another article about the case of Mr. Lucien Davis, a prominent man in town who was a patient of Dr. Ketchum. This is what his article said:

Vị phóng viên từ Chicago này viết một bài khác về trường hợp Ông Lucien Davis, một nhân vật nổi bật trong thị trấn, bệnh nhân của Bác sĩ Ketchum. Bài viết có đoạn:

One of the most remarkable cures the young man has effected was that of Lucien H. Davis, a prominent politician and wealthy contractor. Mr. Davis had been ill for some time and a number of physicians had told him he was a victim of appendicitis. Davis was about to undergo an operation when Cayce was called in and diagnosed the case as one of spinal trouble.

Một trong những ca chữa trị đáng chú ý nhất mà chàng trai trẻ này đã thực hiện là ca của Ông Lucien H. Davis, một chính khách có tiếng và là nhà thầu giàu có. Ông Davis lâm bệnh đã lâu và nhiều bác sĩ nói ông mắc viêm ruột thừa. Davis sắp trải qua một ca mổ thì Cayce được mời đến và chẩn đoán rằng đó là một ca tổn thương cột sống.

The diagnosis and treatment from a stenographer's report, incorporated into a sworn affidavit, follow:

Bản chẩn đoán và phương pháp điều trị theo bản ghi của tốc ký viên, được đưa vào một bản tuyên thệ, như sau:

At the first cervical vertebrae, the second to the eighth dorsal, second and third lumbar, we find lesions which influence this case through the ganglia on either side, or through the sympathetic nervous system; in the region of the tenth and eleventh dorsal, there is a lesion that affects directly the solar plexus, which lies immediately behind the stomach—in other words we have spinal congestion.

Tại đốt sống cổ thứ nhất, từ đốt lưng thứ hai đến thứ tám, đốt thắt lưng thứ hai và thứ ba, chúng ta thấy các tổn thương ảnh hưởng đến ca này qua các hạch ở hai bên, hoặc qua hệ thần kinh giao cảm; ở vùng đốt lưng thứ mười và mười một, có một tổn thương ảnh hưởng trực tiếp đến đám rối thái dương, vốn nằm ngay sau dạ dày—nói cách khác, chúng ta có tình trạng xung huyết tủy sống.

We have in this case poor excretion of all waste products due to the overtaxed condition of the

Chúng ta thấy trong ca này việc bài tiết tất cả các sản phẩm thải kém do tình trạng quá tải của toàn bộ hệ

whole nervous system; all reactive forces are now affecting directly kidneys, liver and spleen. The whole system is easily irritated, pains shift from one part of the body to another, caused by lack of nerve force.

thần kinh; mọi lực phản ứng hiện đang ảnh hưởng trực tiếp đến thận, gan và lách. Toàn bộ hệ thống dễ bị kích thích, cơn đau di chuyển từ chỗ này sang chỗ khác trên cơ thể, do thiếu lực thần kinh.

This condition has been brought about by long-continued overwork, overtaxed condition of all the animal forces—in other words, everything has been running at too high a tension. We find the slowing of the circulation subnormal pulse and sub-normal temperature. We find a lack of leukocytes; the spleen, also is not performing its functions properly; its functioning ability has been overtaxed, consequently inaction.

Tình trạng này xảy ra do lao lực kéo dài, tình trạng quá tải của mọi mãnh lực sinh vật—nói cách khác, mọi thứ đã vận hành ở mức căng thẳng quá cao. Chúng ta thấy nhịp tuần hoàn chậm, mạch dưới chuẩn và thân nhiệt dưới chuẩn. Chúng ta thấy thiếu bạch cầu; lách cũng không thực hiện đúng chức năng; khả năng hoạt động của nó bị quá tải, do đó bất hoạt.

Treatment is outlined which included electrical treatments and adjustments for the lesions. Definite reference is made to the appendix as follows:

Phác đồ điều trị được nêu ra gồm có các liệu pháp điện và nắn chỉnh cho các tổn thương. Một đoạn nhắc cụ thể đến ruột thừa như sau:

Trouble in the region of the appendix, is due to a lesion in the spine. Subcostal nerve being irritated at its root or origin produces pain and irritation at its distribution, which is in the caecum and vicinity of appendix; no organic trouble, purely functional.

Rắc rối ở vùng ruột thừa là do tổn thương ở cột sống. Thần kinh dưới sườn bị kích thích tại rễ hay nơi xuất phát gây đau và kích thích tại nơi phân bố của nó, tức là ở manh tràng và vùng lân cận ruột thừa; không có vấn đề thực thể, thuần túy là chức năng.

It is necessary only to add that Mr. Davis did not die 'within six weeks' as previously announced from time to time, but got well under the treatment and is now extremely alive and existing satisfactorily to himself.

Chỉ cần nói thêm rằng Ông Davis đã không chết "trong vòng sáu tuần" như từng được loan báo lúc trước, mà đã khỏi bệnh nhờ điều trị và giờ sống rất khỏe, theo cách hoàn toàn khiến chính ông hài lòng.

After Mr. Field returned to Chicago, I received a request from his managing editor that I be the guest of the newspaper in Chicago, and they would make arrangements for a demonstration. So Mr. Noe, my father, and I went to Chicago and were quartered at the LaSalle Hotel with one or two people to act as escorts, or guards, I do not know which. We were told arrangements were being made for the deans of some of the schools to see a demonstration.

Sau khi Ông Field trở về Chicago, tôi nhận được đề nghị từ tổng biên tập của ông rằng tôi hãy làm khách của tờ báo tại Chicago, và họ sẽ thu xếp một buổi trình diễn. Vậy là Ông Noe, cha tôi và tôi đi Chicago và được bố trí ở Khách sạn LaSalle, kèm theo một hai người đi cùng để hộ tống, hay bảo vệ, tôi cũng không rõ. Chúng tôi được báo là đang thu xếp để các khoa trưởng của vài trường đến xem buổi trình diễn.

After three or four days, about 10:30 or 11:00 o'clock one evening, we were told they had been unable to make connections but they had three physicians there, and if I would agree, one of them would present the

Sau ba bốn ngày, vào khoảng 10 giờ 30 hoặc 11 giờ đêm, người ta nói rằng họ không thu xếp được nhưng có ba vị bác sĩ ở đó, và nếu tôi đồng ý, một trong số họ sẽ đưa ra ca bệnh của một bệnh nhân của ông ta. Họ hỏi các bác

case of one of his patients. They asked the physicians present if they would allow their names to be used if it was a success. They said no, and they also refused to let a physician we might select examine the patient. There was much discussion back and forth.

sĩ có mặt liệu họ có cho phép dùng tên mình nếu buổi đó thành công không. Họ nói không, và họ cũng từ chối để một bác sĩ chúng tôi có thể chọn khám bệnh nhân. Tranh luận qua lại rất nhiều.

They insisted that I try to locate a missing woman named Dorothy Arnold and unravel several other mysteries that were troubling them locally at the time. My father was very insistent that we not attempt anything of that kind, but several of the reporters argued that I owed it to them, after all the newspaper notoriety they had given me. About two o'clock the next morning I finally agreed to take the case for the doctor.

Họ nằng nặc đòi tôi thử tìm một phụ nữ mất tích tên Dorothy Arnold và tháo gỡ vài bí ẩn khác đang làm họ bối rối tại địa phương khi ấy. Cha tôi rất quả quyết rằng chúng tôi không nên thử bất cứ thứ gì kiểu đó, nhưng vài phóng viên tranh luận rằng tôi mắc nợ họ, sau tất cả sự lừng danh trên báo chí mà họ đã dành cho tôi. Khoảng hai giờ sáng hôm sau, cuối cùng tôi đồng ý nhận ca cho vị bác sĩ.

When we had finished the reading and I was conscious, one physician asked the other if that was a description of his case and what was the matter with his patient.

Khi chúng tôi kết thúc lần đọc và tôi tỉnh dậy, một vị bác sĩ hỏi vị kia liệu đó có phải là mô tả ca bệnh của ông ta không và bệnh nhân của ông mắc gì.

"From what you have heard, what would you say was the matter?" he replied.

"Qua những gì ông nghe, ông sẽ nói bệnh nhân mắc gì?" ông kia đáp.

"I would say there wasn't very much in the beginning, but you have allowed the case to gradually develop into locomotary ataxia."

"Tôi sẽ nói lúc khởi đầu không nhiều, nhưng ông đã để ca bệnh dần dần phát triển thành chứng thất điều vận động."

"That's what he has now," he replied.

"Đó chính là tình trạng hiện tại của ông ta," người bác sĩ trả lời.

The third physician insisted that I attempt information for a very close relative of his. This man was a specialist, I learned later. Very little or nothing, I am told, was gotten on the case.

Vị bác sĩ thứ ba nằng nặc đòi tôi thử cung cấp thông tin cho một thân nhân rất gần gũi của ông. Tôi biết sau này người này là một chuyên gia. Hầu như không, hoặc chẳng có gì, theo tôi được kể, được khai thác từ ca này.

The reporters listened at the doctor's description, wrote it up, and asked him to sign it. He absolutely refused. The next morning the headlines on the second section were, "He Came, We Saw, But He Did Not Conquer." This article said I claimed many things and refused to do this, that, or the other; the doctors had said there was

Các phóng viên nghe mô tả của bác sĩ, viết bài và yêu cầu ông ký tên. Ông nhất quyết từ chối. Sáng hôm sau, tựa lớn trên phần hai là, "Anh ta đến, chúng tôi thấy, nhưng anh ta không chinh phục." Bài báo nói tôi tuyên bố nhiều điều và từ chối làm cái này, cái nọ; các bác sĩ nói chẳng có gì trong những gì được đưa ra; các tốc ký viên không ghi được gì cả,

nothing whatever in what was given; the stenographers had failed to write anything at all, saying it was such gibberish that was not understandable and was a lot of bunk.

bảo rằng đó toàn là những câu lẩm nhẩm không hiểu nổi và là một mớ nhảm nhí.

That afternoon's *Chicago Examiner,* however, had an article from Hopkinsville containing some fifteen or sixteen affidavits from individuals who claim to have been helped by my readings. That so many thought it was not bunk made me think there must be something to it.

Tuy nhiên, số Chicago Examiner buổi chiều hôm đó lại có một bài từ Hopkinsville đăng khoảng mười lăm hay mười sáu bản tuyên thệ của những cá nhân tuyên bố đã được các lần đọc của tôi giúp đỡ. Rằng nhiều người cho đó không phải chuyện nhảm khiến tôi nghĩ chắc hẳn phải có điều gì đó ở đây.

14

FAMILY CRISES: LIFE AND DEATH—KHỦNG HOẢNG GIA ĐÌNH: SỐNG VÀ CHẾT

About this time my wife, who had been ill for several months, began to get very much worse.[1] Several physicians were attending her. The one in charge called me to his office after she had had a very bad night and said:

Khoảng thời gian này vợ tôi, người đã ốm mấy tháng, bắt đầu trở nặng hơn nhiều.1 Vài bác sĩ đang theo dõi bà. Vị phụ trách gọi tôi đến phòng mạch sau một đêm bà trở bệnh rất nặng và nói:

"Cayce, I'm sorry to tell you, old man, but your wife can't live another week. There's absolutely nothing we know in medical science that can do her any good, in her present condition. You know she has tuberculosis. One lung is choked. No air has been going through it for months. The other is now affected and you must know from the hemorrhages that it is bleeding. With her high temperature and with her little resistance, she cannot hold out. She is very weak, and the hemorrhages are very bad. She cannot stand another one of them. If there's anything in this monkey business you've been doing with these fellows around here, you'd better try it on your wife."

"Cayce, tôi rất tiếc phải nói với anh, anh bạn già ạ, nhưng vợ anh không thể sống qua tuần này. Không có bất cứ điều gì chúng tôi biết trong y khoa có thể giúp bà ấy được, trong tình trạng hiện nay. Anh biết bà ấy bị lao. Một lá phổi đã nghẹt. Không khí không đi qua lá đó suốt nhiều tháng. Lá kia nay cũng bị ảnh hưởng và anh hẳn biết qua các cơn xuất huyết rằng nó đang chảy máu. Với nhiệt độ cao của bà ấy và sức chống đỡ kém, bà ấy không thể trụ nổi. Bà ấy rất yếu, và các cơn xuất huyết rất nặng. Bà ấy không thể chịu nổi thêm một cơn nào nữa. Nếu có chút gì trong cái trò ba lăng nhăng anh đã làm với mấy tay ở đây, anh nên thử nó với vợ anh đi."

Up to that time I had not given a reading for

Cho đến lúc đó tôi chưa từng thực hiện một

a member of my immediate family, except myself. I asked my wife's mother and her aunt, Dr. House's wife, to talk to Dr. Jackson. He told them the same thing. They suggested, "Let's try a reading." Of course, I knew the conditions were rather desperate.

lần đọc nào cho người thân thuộc ruột thịt, trừ chính tôi. Tôi nhờ mẹ vợ và bà dì của vợ, phu nhân Bác sĩ House, nói chuyện với Bác sĩ Jackson. Ông nói với họ đúng như thế. Họ đề nghị, "Hãy thử một lần đọc." Dĩ nhiên, tôi biết tình hình là khá tuyệt vọng.

At some point we all have to face our own deeds, our own conduct before our fellow man; for we must surely meet our own selves often in the lives of individuals whom we have influenced by our activity. But will anyone ever understand what it meant to me to know that I was taking the life of one near and dear to me in my own hands and that the very force and power that I had been wishy-washy with for years must now be put to a crucial test?[2]

Đến một lúc nào đó tất cả chúng ta đều phải đối diện với chính việc mình làm, chính cách mình hành xử trước đồng loại; vì chắc chắn chúng ta sẽ gặp lại chính mình nhiều lần trong cuộc đời của những người mà chúng ta đã ảnh hưởng bởi hoạt động của mình. Nhưng liệu có ai thấu được với tôi điều đó có nghĩa gì khi biết rằng tôi đang đặt sinh mạng của người thân yêu vào chính đôi tay mình và rằng chính sức mạnh, quyền năng mà bao năm qua tôi đã đối xử một cách lửng lơ nay phải đem ra thử thách tối hậu?2

I asked physicians and druggists, and sent for one specialist, to listen to the information and to tell me if there was any hope. When I awoke from this experience, the specialist told me, "Most remarkable! Most wonderful lecture I've ever heard on tuberculosis, and I've lectured at home and abroad, but I don't see how she may be helped. May I see the case?"

Tôi mời các bác sĩ và dược sĩ, và cho gọi một vị chuyên gia, đến nghe thông tin và cho tôi biết có hy vọng gì không. Khi tôi thức dậy sau trải nghiệm này, vị chuyên gia bảo tôi, "Thật phi thường! Bài thuyết giảng kỳ diệu nhất tôi từng nghe về bệnh lao, và tôi đã giảng trong và ngoài nước, nhưng tôi không thấy làm sao có thể giúp bà ấy. Tôi có thể xem ca bệnh không?"

The druggist said, "Well, you offered a remedy—but I don't believe it will compound." But he said he would try it and see. It did compound, and with the first dose she took there were no more hemorrhages. Perhaps she wasn't ever going to have any more anyway. In a few days there was no fever. Possibly the fever had already broken, I don't know. Within two weeks she was decidedly on the mend, though it was several months before she was able to go about her household duties.

Người dược sĩ nói, "Vâng, ông đề xuất một phương dược—nhưng tôi không tin là có thể pha chế được." Nhưng ông bảo sẽ thử xem. Và pha chế được, và với liều đầu tiên bà ấy uống thì không còn xuất huyết nữa. Có lẽ bà ấy sẽ không còn bị nữa dù không dùng thuốc. Vài ngày sau không còn sốt. Có thể cơn sốt đã hạ sẵn rồi, tôi không biết. Trong vòng hai tuần bà ấy hồi phục rõ rệt, dù phải vài tháng sau bà mới có thể đảm đang việc nhà.

The results were all one could ask, far beyond what anyone had ever dreamed. Then I began to think in real earnestness, for I had been told by some that I was all right when I was asleep but was too big a fool

Kết quả vượt quá mọi mong muốn, vượt xa hơn cả điều ai dám mơ. Rồi tôi bắt đầu suy nghĩ thật sự nghiêm túc, vì có người bảo tôi rằng khi ngủ tôi ổn, nhưng khi thức tôi quá đỗi ngốc nghếch để có thể hữu dụng cho ai

when awake to ever be worth anything to anyone to make money. Perhaps I am so even now.

mà kiếm tiền. Có lẽ đến giờ tôi vẫn vậy.

I laid it all aside again and went back to picture making. But it would not rest. Ever since that day, when the one so close to me was given back to me, I have looked upon all psychic phenomena with a different attitude. For after all, we come to this: no matter what the object in question, until it strikes home, it is a thing far off. For the Savior must become our personal Savior before He, to us as individuals, is *the* Savior. Just so, we may bicker and haggle and say all manner of hard things about anything we observe, but when it reaches in and gives ease and comfort to our physical bodies, and to our loved ones, then it becomes something worthwhile; and no matter what others may say, to us it is the *real* thing.

Tôi lại bỏ tất cả qua một bên và trở về với nghề chụp ảnh. Nhưng chuyện ấy không chịu yên. Từ ngày hôm đó, khi người thân cận với tôi được trao trả lại cho tôi, tôi nhìn mọi hiện tượng thông linh bằng một thái độ khác. Vì rốt cuộc, chúng ta đi đến chỗ này: bất kể đối tượng là gì, cho đến khi nó chạm đến nhà mình, nó vẫn là chuyện xa vời. Vì Đấng Cứu Thế phải trở thành Đấng Cứu Thế của chính ta trước khi, đối với ta như một cá nhân, Ngài là Đấng Cứu Thế. Cũng vậy, chúng ta có thể cãi vã, cò kè và buông mọi lời nặng nề về bất cứ điều gì mình thấy, nhưng khi nó chạm vào và mang lại xoa dịu, an ủi cho thân xác ta, và cho những người thân yêu, thì nó trở thành điều đáng giá; và bất kể người khác nói gì, đối với ta đó là điều chân thực.

A few days after the reading for my wife, in January or February 1911, I was at home with her. We were living at Gertrude's mother's cottage on East Seventh Street. The house had been redecorated a few months before. It was beautifully finished on the inside. All the woodwork had been grained like the floors. The outside was painted white and trimmed in green. A bookcase was in the hallway, the living room to the right as you entered the hall, the bedroom to the left, where Gertrude was ill.

Vài ngày sau lần đọc cho vợ tôi, vào tháng Giêng hay Hai năm 1911, tôi ở nhà với bà. Chúng tôi sống ở căn nhà nhỏ của mẹ Gertrude trên phố Đông Seventh. Ngôi nhà được trang trí lại vài tháng trước. Bên trong hoàn thiện rất đẹp. Tất cả gỗ được sơn giả vân như sàn nhà. Bên ngoài sơn trắng viền xanh. Có tủ sách ở hành lang, phòng khách bên phải khi vào cửa, phòng ngủ bên trái, nơi Gertrude đang bệnh.

One afternoon our doorbell rang. I went to the door and there stood a rather large, very imposing but brusque-looking gentleman.

Một buổi chiều chuông cửa reo. Tôi ra mở cửa và thấy một quý ông khá to con, rất bệ vệ nhưng trông cộc cằn.

"Is this Cayce?" he asked.

"Anh là Cayce phải không?" ông hỏi.

"Yes, sir."

"Vâng, thưa ông."

"Well, I'm Munsterberg from Harvard. I'm here to expose you. There's been entirely too much written about you in the newspapers lately for this not to be a fake. I've exposed

"Ta là Munsterberg từ Harvard. Ta đến để vạch trần anh. Báo chí gần đây viết về anh quá nhiều để chuyện này không phải là một trò bịp. Ta đã vạch trần nhiều đồng tử giả

more fake mediums than any man in the country. Is this where you do your work?"

mạo hơn bất kỳ ai trong nước. Đây có phải nơi anh làm việc không?"

I told him no, that I had an office in town.

Tôi nói không, rằng tôi có văn phòng ở trong thị trấn.

"Well, what sort of a cabinet do you use?"

"Vậy anh dùng dạng buồng kín nào?"

All this time he was advancing into the house and I turned toward the living room. When I said, "I have no cabinet," he said:

Trong lúc ấy ông ta vừa nói vừa sấn vào nhà và tôi quay người về phía phòng khách. Khi tôi nói, "Tôi không dùng buồng kín," ông hỏi:

"Then what is your modus operandi?"

"Vậy phương thức thực hiện của anh là gì?"

I had no idea what he was talking about.

Tôi chẳng có ý niệm ông đang nói gì.

"Well, how do you do it?" he asked.

"Thế, anh làm như thế nào?" ông hỏi.

I told him I would just as soon lie on the floor, or outside in the street, or in the yard, as anywhere else. I did not know what it was, and I could only judge it by its results. "I am becoming convinced that the preparations have to be as much in the individual seeking the information as in myself. I do not claim anything for myself. The more I have seen of the readings the less I know. I would *like* you to investigate it, and if I am fooling myself or my fellow man, please tell me. Suppose, Doctor, that you see Mr. and Mrs. Dietrich. Suppose you see many of the individuals for whom this information has been given. Here is my wife who is very ill now. Would you like to see what was said? Would you like to examine her? Would you like to see what the physicians say about the compound suggested for her improvement? Would you like to see what has been prepared for her from the suggestions? The results are the only proofs I have. From my experiences with some people, however, I know there is something wrong, else there would not be such a confusion in my own mind. What it is, I do not know. Possibly it is in myself."

Tôi nói với Ông rằng tôi cũng sẵn lòng nằm ngay dưới sàn, hay ngoài đường, hay ngoài sân, như ở bất cứ chỗ nào khác. Tôi không biết đó là gì, và tôi chỉ có thể phán đoán nó qua các kết quả. "Tôi ngày càng tin rằng sự chuẩn bị cần có nơi người cá nhân tìm kiếm thông tin cũng nhiều như nơi chính tôi. Tôi không tự nhận điều gì cho bản thân. Càng xem nhiều các bài đọc, tôi càng thấy mình biết ít đi. Tôi muốn Ông khảo sát nó, và nếu tôi đang tự lừa mình hay lừa đồng loại, xin hãy nói cho tôi biết. Giả sử, Thưa Bác sĩ, rằng Ông gặp Ông và Bà Dietrich. Giả sử Ông gặp nhiều người mà thông tin này đã được ban cho. Đây là vợ tôi, hiện đang rất ốm. Ông có muốn xem điều đã được nói không? Ông có muốn khám cho Bà ấy không? Ông có muốn xem các bác sĩ nói gì về hợp dược được đề nghị để cải thiện tình trạng của Bà ấy không? Ông có muốn xem những gì đã được chuẩn bị cho Bà ấy theo các gợi ý không? Các kết quả là những bằng chứng duy nhất tôi có. Tuy nhiên, từ kinh nghiệm của tôi với một số người, tôi biết có điều gì đó không ổn, nếu không thì đã không có sự rối bời như vậy trong chính thể trí của tôi. Nó là gì, tôi không biết. Có thể nó ở nơi chính tôi."

I produced a copy of the reading for Gertrude from the bookcase, asked him to read it, and if he was a doctor to examine her and see

Tôi lấy một bản bài đọc cho Gertrude từ tủ sách, bảo Ông đọc nó, và nếu Ông là bác sĩ thì hãy khám cho Bà ấy và cho biết ý kiến.

what he thought. But he informed me he was not an M.D.

Nhưng Ông cho hay Ông không phải là bác sĩ y khoa (M.D.).

Then he asked me about my education, what I had read, and went to the bookcase. There was a very good set of E. P. Roe, a few magazines, and quite a number of books of current literature, as I had made it a rule to give Gertrude a book each month of the bestsellers during the time I worked in the bookstore. He pulled out many of these, leaving some of them where they fell on the floor. He left in about thirty or forty minutes, telling me, "I will look in on you again."

Rồi Ông hỏi tôi về học vấn của tôi, tôi đã đọc gì, và đi đến tủ sách. Ở đó có một bộ E. P. Roe rất tốt, vài tạp chí, và khá nhiều sách văn học đương thời, vì tôi đã đặt ra một quy luật là mỗi tháng tặng Gertrude một cuốn trong danh sách bán chạy nhất trong thời gian tôi làm ở hiệu sách. Ông lôi ra nhiều cuốn trong số đó, để lại vài cuốn rơi vãi trên sàn. Ông rời đi sau khoảng ba, bốn mươi phút, bảo tôi, "Tôi sẽ ghé lại thăm anh."

The next morning when I arrived at the office, my father and the stenographer were there. I asked my father if there was an appointment that morning. He said there was a man coming from Cincinnati on the ten o'clock train. While I was telling my father of my experience the day before, Dr. Munsterberg arrived, wearing a great heavy coat, for this morning there was a little snow on the ground. He took a seat in one of the large rockers, had little to say, merely observing my father, the stenographer, and someone who had come in—I don't remember whether it was Dr. Ketchum or Mr. Noe. He looked at many of the reports which were then being made by the stenographers.

Sáng hôm sau khi tôi đến văn phòng, cha tôi và cô tốc ký đã ở đó. Tôi hỏi cha tôi có cuộc hẹn nào buổi sáng không. Ông nói có một người từ Cincinnati đến trên chuyến tàu mười giờ. Trong khi tôi đang kể với cha tôi về trải nghiệm ngày hôm trước, Bác sĩ Munsterberg đến, mặc một chiếc áo khoác dày nặng, vì sáng nay có ít tuyết trên mặt đất. Ông ngồi vào một trong những chiếc ghế bập bênh lớn, ít nói, chỉ lặng lẽ quan sát cha tôi, cô tốc ký, và ai đó vừa bước vào—tôi không nhớ là Bác sĩ Ketchum hay Ông Noe. Ông xem nhiều bản báo cáo mà lúc đó các cô tốc ký đang thực hiện.

I went into the studio, as I had some plates to look after. I was printing proofs from these plates when my father called to me that Mr. Bomie had arrived for his reading.

Tôi đi vào xưởng, vì tôi có vài bản kính ảnh cần trông nom. Tôi đang in thử từ các bản kính này thì cha gọi tôi rằng Ông Bomie đã đến để nhận bài đọc của mình.

Mr. Bomie talked with my father, who was conducting the readings at that time. Dr. Munsterberg, still sitting in the rocker, had not removed his overcoat, though the room was sufficiently heated. I asked if he cared to witness the reading. He said:

Ông Bomie nói chuyện với cha tôi, người lúc đó đang phụ trách các bài đọc. Bác sĩ Munsterberg, vẫn ngồi trên ghế bập bênh, chưa cởi áo khoác, dù phòng đủ ấm. Tôi hỏi Ông có muốn chứng kiến bài đọc không. Ông nói:

"You're going to lie on that table?"

"Anh định nằm trên cái bàn đó à?"

"Yes, sir," I said.

"Vâng, thưa Ông," tôi nói.

"Well, I can see it from here, and hear all I want to hear," he said.

"Tôi có thể nhìn từ đây, và nghe tất cả những gì tôi muốn nghe," Ông nói.

He preferred to sit at the door where he could see all the proceedings—yet not be in the room. I lay down on the elevated couch and gave the reading. When we had finished and I came out, Munsterberg called to Mr. Bomie—he didn't rise from his chair—and asked:

Ông thích ngồi ở cửa nơi có thể thấy toàn bộ diễn tiến—mà không phải ở trong phòng. Tôi nằm xuống chiếc đi văng cao và cho bài đọc. Khi xong việc và tôi trở ra, Munsterberg gọi Ông Bomie—Ông không đứng dậy khỏi ghế—và hỏi:

"Where did you hear of Cayce?"

"Ông biết Cayce từ đâu?"

Mr. Bomie replied, "I read of him in the newspaper, the *Cincinnati Star,* I think it was."

Ông Bomie đáp, "Tôi đọc về Ông ấy trên báo, tờ Cincinnati Star, tôi nghĩ vậy."

"How much of your condition have you told Cayce?"

"Ông đã kể cho Cayce bao nhiêu về tình trạng của mình?"

"Nothing whatever. I never saw him before my first visit in my whole life. I only read something about him in the paper—I'd been a sufferer for a long time with no results, so I came to see him."

"Hoàn toàn không gì cả. Tôi chưa bao giờ gặp Ông ấy trước lần đầu tiên trong cả cuộc đời. Tôi chỉ đọc được chút gì đó về Ông ấy trên báo—tôi đã chịu đau khổ lâu dài mà không kết quả, nên tôi đến gặp Ông ấy."

"Well, what do you think of what he just told you?"

"Thế Ông nghĩ gì về điều Ông ấy vừa nói với Ông?"

"I think it is a better description of myself than I could possibly make."

"Tôi nghĩ đó là một mô tả về chính tôi còn tốt hơn cả những gì tôi có thể tự mô tả."

"Are you convinced?"

"Ông đã bị thuyết phục chưa?"

"I certainly am!"

"Chắc chắn rồi!"

"So am I! You do whatever he suggested. It may help where everything else has failed."

"Tôi cũng vậy! Ông cứ làm theo những gì Ông ấy đề nghị. Nó có thể giúp nơi mọi thứ khác đã thất bại."

Turning to me, he said, "Cayce, I would like to know more about this. I've never encountered anything like it. If you never do another case other than the little Dietrich child, your life has not been in vain. My opinion is that you are tied up with the wrong bunch. Keep your feet on the ground. Do not try to force anything. Keep just as

Quay sang tôi, Ông nói, "Cayce, tôi muốn biết thêm về chuyện này. Tôi chưa từng gặp điều gì như thế. Nếu anh chẳng làm thêm ca nào khác ngoài đứa bé Dietrich tội nghiệp kia, thì đời anh cũng không uổng phí. Ý kiến của tôi là anh đang vướng vào một nhóm người không đúng. Hãy giữ vững đôi chân trên mặt đất. Đừng cố gắng ép buộc điều gì. Hãy giữ

sincere as you are at present. Be a constant listener to the voice within. I believe you will go far. You will hear from me again."

nguyên sự chân thành như hiện nay. Hãy luôn lắng nghe tiếng nói bên trong. Tôi tin anh sẽ đi xa. Anh sẽ còn nghe tin từ tôi."

But I never did.

Nhưng tôi đã không bao giờ nghe.

I continued to read for Dr. Ketchum's patients.[3] But one day I awoke from a reading with the realization that something was wrong. Unknown to me, my associates felt we should turn to making money.[4] Something was being misrepresented to me, for the old trouble that I had experienced during the latter part of my stay in Bowling Green seemed to be coming back. Immediately, I tried to get in touch with some of the people for whom we supposedly had been giving readings. Some of them informed me that they had not requested or received readings. When I faced my partners with this information, they said we had to make money faster. They had been getting information on the horse races. I told them I was through, that I could not go on.

Tôi tiếp tục cho bài đọc cho các bệnh nhân của Bác sĩ Ketchum.3 Nhưng một ngày kia tôi tỉnh dậy sau một bài đọc với nhận thức rằng có gì đó sai. Không cho tôi hay, các cộng sự của tôi cảm thấy chúng tôi nên quay sang kiếm tiền.4 Có điều gì đó đã bị bóp méo đối với tôi, vì rắc rối cũ mà tôi từng trải trong giai đoạn sau ở Bowling Green dường như đang quay lại. Lập tức, tôi cố liên lạc với một số người mà chúng tôi được cho là đã cho bài đọc. Một số người trong họ cho tôi biết rằng họ không hề yêu cầu hay nhận bài đọc. Khi tôi đối mặt với các đối tác với thông tin này, họ nói chúng tôi phải kiếm tiền nhanh hơn. Họ đã và đang lấy thông tin về các cuộc đua ngựa. Tôi bảo họ tôi chấm dứt, rằng tôi không thể tiếp tục.

Several months after I felt Mr. Noe had abused the privileges that had been given him, my father, being a party to the contract, brought suit to try to make *both* of us carry out our contract. The case was tried before a judge who had given me a written opinion that the contract was legal, and who had later offered to buy the contract for several thousand dollars from Mr. Noe. But now this judge ruled from his bench that the contract was illegal and dismissed the case.[5] Something within me at the time made me rise and ask the judge if I might speak without being ruled in contempt of court. He said I might speak. That same something within me compelled me to say, "For the lie you have this day enacted, the worms of your body will eat you up while you are yet alive!"

Vài tháng sau khi tôi cảm thấy Ông Noe đã lạm dụng những đặc ân được trao cho Ông ấy, cha tôi, là một bên trong hợp đồng, đã khởi kiện để cố buộc cả hai chúng tôi thực hiện hợp đồng. Vụ án được xét xử trước một vị thẩm phán, người đã cho tôi một văn bản ý kiến rằng hợp đồng là hợp pháp, và sau đó đã đề nghị mua hợp đồng từ Ông Noe với giá vài nghìn đô la. Nhưng giờ vị thẩm phán này lại phán từ ghế xử rằng hợp đồng là bất hợp pháp và bác đơn.5 Lúc ấy, có điều gì đó bên trong khiến tôi đứng dậy và xin thẩm phán cho tôi được nói mà không bị coi là khinh miệt toà. Ông nói tôi có thể nói. Chính điều đó bên trong buộc tôi phải nói, "Vì lời dối trá mà Ông đã diễn hôm nay, bọ giòi trong thân thể Ông sẽ ăn mòn Ông khi Ông còn đang sống!"

In less than two years this was proved true, and he lived two years in this agony. Possibly it was only a coincidence—possibly it was

Chưa đầy hai năm điều này được chứng thực, và Ông đã sống hai năm trong cơn thống khổ đó. Có lẽ chỉ là sự trùng hợp—có lẽ vì Ông đã

because he was playing with fire.

đùa với lửa.

After that, I took a job working as a photographer in Selma, Alabama. My wife's health had not improved sufficiently for her to accompany me. During the next several months, two or three readings were given on my wife's condition. A physician was present, and some new friends I had made, but I did not talk about it very much, as I was trying my best to determine in my own mind whether I should forget about everything of the kind, or whether I should devote more time and thought to the readings.

Sau đó, tôi nhận công việc làm nhiếp ảnh gia ở Selma, Alabama. Sức khoẻ vợ tôi chưa khá lên đủ để đi cùng tôi. Trong vài tháng tiếp theo, hai hoặc ba bài đọc đã được cho tình trạng của vợ tôi. Có một vị bác sĩ hiện diện, và vài người bạn mới tôi đã kết giao, nhưng tôi không nói nhiều về chuyện đó, vì tôi đang cố hết sức để định liệu trong chính thể trí mình liệu tôi nên quên hết mọi thứ thuộc loại này đi, hay nên dành nhiều thời giờ và suy nghĩ hơn cho các bài đọc.

15

SELMA, 912–1919: CAYCE ART COMPANY—SELMA, 1912–1919: CÔNG TY NGHỆ THUẬT CAYCE

I had much time to myself after moving to Alabama, as there was little business in my studio, my family was still at home, and I had not yet become acquainted with many people in Selma. I often reviewed my life's experiences to that time in a very prayerful, meditative mood.

Sau khi chuyển đến Alabama, tôi có nhiều thời gian cho riêng mình, vì công việc ở xưởng hơi ít, gia đình tôi vẫn còn ở nhà, và tôi chưa quen biết nhiều người ở Selma. Tôi thường ôn lại những kinh nghiệm đời mình cho tới lúc đó trong một tâm thế rất cầu nguyện, chiêm niệm.

One afternoon when I had been praying practically all day, and it had been raining steadily—it was very necessary for some finances to come from somewhere in order to meet my daily needs—I heard someone coming up the steps to the studio, which was on the second floor. I wondered, "Could this be an answer to my prayer? Am I going to be shown a very conclusive demonstration that God can and does use unseen channels to show us the way?" An elderly, little lady, all wet and bedraggled, her poor little bonnet sticking to her face, appeared. As she pulled

Một buổi chiều khi tôi đã cầu nguyện hầu như suốt ngày, và trời mưa rả rích—tài chính lúc ấy rất cần đến từ đâu đó để đáp ứng nhu cầu hằng ngày—tôi nghe ai đó đang bước lên bậc thang vào xưởng, vốn ở tầng hai. Tôi tự hỏi, "Có thể đây là lời đáp cho lời cầu nguyện của mình chăng? Mình sắp được cho thấy một minh chứng thật dứt khoát rằng Thượng đế có thể và thực sự dùng những kênh vô hình để chỉ cho chúng ta đường đi?" Một bà lão nhỏ nhắn, ướt sũng và lôi thôi, chiếc mũ con con tội nghiệp dính chặt vào mặt, xuất hiện. Khi bà gỡ nó ra và vuốt lại tóc,

it off and brushed her hair back, she said, "Mister, do you make large pictures here?" and I said, "Yes, ma'am."

bà nói, "Ông ơi, ở đây có làm ảnh lớn không?" và tôi đáp, "Có, thưa Bà."

She fumbled in her dress and brought out a little tintype. "I have a picture of my boy who is in Alaska. I would like to have the very best picture you can possibly make of this."

Bà lục trong áo và lấy ra một tấm ảnh tintype nhỏ. "Tôi có một bức ảnh của con trai tôi đang ở Alaska. Tôi muốn có bức ảnh tốt nhất Ông có thể làm từ tấm này."

I looked at the little faded print and told her what I thought could be done. She said, "Well, I will be very glad for you to do that, and I will pay you now if you will get this check cashed for me. This is from my boy. I have been to everyone in town, but nobody will cash it. I don't know what to do."

Tôi nhìn tấm ảnh phai màu và nói với Bà những gì tôi nghĩ có thể làm được. Bà nói, "Thế thì tôi rất mừng để Ông làm, và tôi sẽ trả tiền ngay nếu Ông đổi tấm séc này giúp tôi. Đây là từ con trai tôi. Tôi đã đến tất cả mọi nơi trong thị trấn, nhưng không ai chịu đổi. Tôi không biết phải làm sao."

I took the check and asked her to wait a moment while I went down to the bank. Mr. Armstrong, the banker, told me, "Cayce, that check has been here three times today already. I am sure it is good, and I suspect this poor mother needs it. If you will endorse the check I will give you the money." She had already endorsed it.

Tôi cầm séc và bảo Bà đợi một lát trong lúc tôi xuống ngân hàng. Ông Armstrong, người chủ ngân hàng, nói với tôi, "Cayce, tấm séc này đã có ở đây ba lần hôm nay rồi. Tôi chắc nó là séc tốt, và tôi đoán bà mẹ tội nghiệp này cần số tiền đó. Nếu anh chịu ký hậu, tôi sẽ đưa tiền cho anh." Bà ấy đã ký sẵn rồi.

I told him, "Well, you know I haven't any money here."

Tôi nói với Ông, "Ông biết là tôi chẳng có tiền ở đây mà."

"No, but you and I together will do this little mother a good turn," he said.

"Không, nhưng anh và tôi cùng nhau sẽ làm một điều tốt cho bà mẹ nhỏ bé này," Ông nói.

The delight expressed in her face as I gave her the money would be hard for anyone to forget. She paid me for her picture, which enabled me to take care of my obligations for the moment. Then she told me of her little girl, who was afflicted with infantile paralysis, and I in turn told her of some experiences I had had in the years before I came to Selma. She asked me to give her little girl a reading.

Niềm vui rạng ngời trên mặt Bà khi tôi đưa tiền là điều khó ai có thể quên. Bà trả tiền cho bức ảnh, giúp tôi có thể lo liệu các khoản cần kíp lúc ấy. Rồi Bà kể với tôi về cô con gái nhỏ của Bà, bị tật bại liệt trẻ em, và tôi lần lượt kể cho Bà nghe vài kinh nghiệm tôi đã có trong những năm trước khi đến Selma. Bà xin tôi cho cô bé một bài đọc.

A few days later she brought her daughter in. I got Mr. Alfred D. Butler, one of the boys in my Sunday school class, to conduct the reading. The child had a very crooked foot and limb. One physician in town agreed to

Vài ngày sau Bà dẫn con gái tới. Tôi nhờ Ông Alfred D. Butler, một trong các cậu bé trong lớp Trường Chúa nhật của tôi, điều khiển buổi đọc. Cô bé bị chân và cẳng chân rất cong. Một bác sĩ trong thị trấn đồng ý góp công để

give his services to see whether what was suggested in the information would help. In less than a year the little girl's limb was almost perfectly normal. And as long as I lived in Alabama there was scarcely a week that some member of this family did not come in to see me; and they never came without bringing something as a love offering and saying "Thank you."

xem liệu những gì được đề nghị trong thông tin có giúp gì không. Chưa đầy một năm, chân cô bé gần như bình thường hẳn. Và suốt quãng thời gian tôi sống ở Alabama, hầu như không tuần nào mà không có thành viên nào đó trong gia đình này ghé thăm tôi; và họ chẳng bao giờ đến tay không—luôn mang theo chút gì như một lễ vật của tình thương và nói "Cảm ơn."

The father of the physician who took care of this little girl had been quite ill for some time. The trouble on the side of his head had been diagnosed as cancer. He asked if I would see what a reading would suggest for him. The suggestion was given for a compound, which has proven most helpful in hundreds of cases since then, though its preparation and combination in many instances has been changed for individual use. In this particular case the sore healed and never gave him any more trouble. He died several years later from another condition entirely, or was so diagnosed by his son and others.

Cha của vị bác sĩ chăm sóc em bé này đã ốm khá nặng một thời gian. Vết thương bên đầu của Ông đã được chẩn đoán là ung thư. Ông hỏi tôi liệu tôi có thể xem một bài đọc sẽ đề nghị gì cho Ông. Bài đọc đề nghị một hợp dược, thứ đã tỏ ra rất hữu hiệu trong hàng trăm ca sau đó, dù cách bào chế và phối hợp trong nhiều trường hợp đã được thay đổi cho phù hợp từng cá nhân. Trong trường hợp này, vết loét đã liền và không bao giờ làm phiền Ông nữa. Vài năm sau Ông qua đời do một tình trạng hoàn toàn khác, hoặc được con trai và những người khác chẩn đoán là như vậy.

In the latter part of that year I had a request from a lady in Lexington, Kentucky, whose husband had met Professor Dietrich. She was very anxious that I visit her home to give her a reading. After two or three letters were exchanged, I finally agreed to go. I arrived at her home without being able to induce anyone to accompany me, as I had no money to pay anyone else's train fare. The lady who had called me was in the most pitiful condition of anyone I had ever seen. She could not move hand or foot, and appeared to be very badly swollen. It all seemed so hopeless to me, but I told her and her husband, as well as the physician present, some of my experiences throughout the years, especially of my wife's condition. Gertrude's healing, it seemed, was of special interest to them, as they had heard considerable from Professor Dietrich and others from the western part of the state, and insisted that I try to give the reading. I

Cuối năm đó, tôi nhận một lời thỉnh cầu từ một bà ở Lexington, Kentucky, có chồng từng gặp Giáo sư Dietrich. Bà rất mong tôi đến nhà để cho Bà một bài đọc. Sau hai ba bức thư qua lại, cuối cùng tôi đồng ý đi. Tôi đến nhà Bà mà không thể thuyết phục ai đi cùng, vì tôi không có tiền trả vé tàu cho ai khác. Người phụ nữ gọi tôi đến đang ở trong tình trạng đáng thương nhất mà tôi từng thấy. Bà không cử động được tay chân, và trông sưng phù rất nặng. Tất cả có vẻ quá tuyệt vọng đối với tôi, nhưng tôi kể cho Bà và chồng Bà, cũng như vị bác sĩ có mặt, vài kinh nghiệm của mình suốt các năm qua, nhất là tình trạng của vợ tôi. Việc Gertrude được chữa lành hình như đặc biệt khiến họ quan tâm, vì họ đã nghe khá nhiều từ Giáo sư Dietrich và những người khác ở miền tây bang này, và khăng khăng đòi tôi cố gắng cho bài đọc. Tôi mô tả với họ tốt nhất có thể về những gì đã được kể cho tôi rằng Ông Layne, cha tôi và những người khác đã điều khiển các bài đọc

described to them as best I could what had been told me of how Mr. Layne, my father, and others had conducted the readings, and agreed to let the husband conduct this one. Afterward, they seemed well pleased with the information.

ra sao, và đồng ý để người chồng điều khiển buổi này. Sau đó, họ có vẻ rất hài lòng với thông tin.

After returning to Selma, I had a letter from the husband, asking that I make a check reading. This information insisted that she was somewhat improved, but there had been a substitution for one of the ingredients in a compound by the doctor who prepared it, and that it had produced a bad rash over the body, but if they would change this she would improve steadily. About a month later I received a wire asking that I come once again to Lexington.

Sau khi trở về Selma, tôi nhận thư từ người chồng, xin tôi làm một bài đọc kiểm tra. Thông tin khẳng quyết rằng Bà đã khá hơn phần nào, nhưng đã có một sự thay thế một thành phần trong hợp dược bởi vị bác sĩ bào chế, và điều đó đã gây nổi rộp xấu khắp người, nhưng nếu họ thay đổi điều này thì Bà sẽ tiến triển đều đặn. Khoảng một tháng sau, tôi nhận được điện tín xin tôi lại đến Lexington lần nữa.

When I arrived in the home I was never more astonished in my life than to see this lady, who had looked so hopeless. She was sitting in a chair and looking very comfortable. Her feet and lower limbs seemed very much better, not swollen so badly. She asked the nurse to loosen her hair and give her the comb and brush. After she had done her hair, she told me, “A few days ago I was able to feed myself for the first time in three years, and it has been five years since I even attempted to raise my hands high enough to do up my own hair, and I wanted you to see the improvement.”

Khi tôi đến nhà, chưa bao giờ tôi kinh ngạc đến thế khi thấy người phụ nữ trước đó trông tuyệt vọng ấy. Bà đang ngồi trên ghế và trông rất dễ chịu. Bàn chân và cẳng chân xem ra khá hơn nhiều, không còn sưng tệ. Bà bảo cô y tá xõa tóc và đưa lược, bàn chải. Sau khi làm tóc xong, Bà nói với tôi, “Vài ngày trước tôi đã tự ăn được lần đầu tiên trong ba năm, và đã năm năm rồi tôi chẳng thể nào giơ tay đủ cao để tự vấn tóc, và tôi muốn Ông thấy sự cải thiện này.”

About eight or nine months later she invited me to her home to a reception which was given for her birthday, and to walk across the floor with her. During this party I met David E. Kahn, who lived next door to her. The Kahn family invited me over for a visit, and my first evening in the Kahns' home will always be remembered. We discussed and recounted many of my experiences far into the night. I discussed with Mother Kahn my slant on life and the many changes in my outlook produced by my various experiences in relation to others who sought information through the readings.

Chừng tám chín tháng sau, Bà mời tôi đến nhà dự một buổi tiếp khách mừng sinh nhật Bà, và cùng Bà đi ngang căn phòng. Trong buổi tiệc này tôi gặp David E. Kahn, người sống cạnh nhà Bà. Gia đình Kahn mời tôi qua chơi, và buổi tối đầu tiên của tôi tại nhà họ Kahn sẽ luôn được nhớ. Chúng tôi bàn bạc và kể lại nhiều trải nghiệm của tôi tới khuya. Tôi thảo luận với Bà Kahn về góc nhìn của tôi đối với cuộc đời và nhiều đổi thay trong nhãn quan do các trải nghiệm khác nhau của tôi trong mối liên hệ với những người khác tìm kiếm thông tin qua các bài đọc.

She asked for a reading for Dave's little brother Leon, who had been injured in an accident. Some help was promised, provided they could get the wholehearted cooperation of one who could give the suggested treatment. This was never accomplished. Very little help was obtained for the young man, and none permanently, with the result that he died.

Bà xin một bài đọc cho em của Dave, cậu Leon, người đã bị thương trong một tai nạn. Một số trợ giúp đã được hứa hẹn, miễn là họ có thể nhận được sự cộng tác hết lòng của người có thể cho phương pháp trị liệu được đề nghị. Điều này đã không thực hiện được. Cậu thanh niên nhận được rất ít giúp đỡ, và không có gì lâu dài, kết cục cậu qua đời.

I spent several days at that time in their home. The sincerity manifested by Dave, and especially the consideration and friendly advice given by Mother Kahn, have continued ever since to endear them to my heart and mind.

Lúc đó tôi ở lại nhà họ vài ngày. Sự chân thành thể hiện nơi Dave, và nhất là sự quan tâm và lời khuyên thân tình nơi Bà Kahn, kể từ đó đến giờ luôn khiến họ trở nên đáng yêu trong trái tim và thể trí tôi.

The first mental and spiritual reading, as they are called now, was given on one of these visits to Mother Kahn's home. It was conducted by Dave himself, and it was for him. He acted in the capacity of questioner and also stenographer, for he took down the information in longhand. Many of our experiences together since that day in many parts of the country are a matter of record with him, and how we were guided by the readings, though I have no copies in my possession of information obtained at that time.

Bài đọc tinh thần và trí tuệ đầu tiên, như bây giờ chúng được gọi, đã được cho trong một trong các lần tôi đến nhà Bà Kahn. Dave tự điều khiển, và bài đó là cho chính anh. Anh đóng vai người đặt câu hỏi và cũng là tốc ký viên, vì anh ghi lại thông tin bằng bút thường. Nhiều trải nghiệm chung của chúng tôi từ ngày đó ở nhiều nơi trên đất nước đã được anh ghi chép, và cách chúng tôi được dẫn dắt bởi các bài đọc, dù tôi không có bản sao nào trong tay về những thông tin nhận được lúc ấy.

In other readings received it was suggested that in a few years there would be a mighty

Trong các bài đọc khác, đã được gợi ý rằng vài năm nữa sẽ có một thay đổi lớn trong đất

change in the country, and that as conditions developed Dave would leave home; his work would be in a line in which he had not been trained but which would affect his life throughout; it would be well for him to make preparations; that his family would be very much averse to this change, yet it would be better for him, as it would better equip him for experiences to come later.

nước, và khi các điều kiện phát triển Dave sẽ rời nhà; công việc của anh sẽ là một lĩnh vực mà anh chưa từng được đào luyện nhưng sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời anh; tốt hơn là anh nên chuẩn bị; gia đình anh sẽ rất phản đối sự thay đổi này, thế nhưng nó sẽ tốt cho anh, vì nó sẽ trang bị anh tốt hơn cho những trải nghiệm sẽ đến sau đó.

Later that year Gertrude was well enough to bring our boy, Hugh Lynn, and join me in Selma. In February of 1913 Hugh Lynn had a very bad accident. He had seen me make flash pictures in the studio. Some people came in one evening with several pet squirrels. I had made a picture of them, using flash powder. Through negligence I left a quantity of flash powder in a box on the camera stand. The next morning, as the maid was cleaning up, she knocked this box off on the floor. The boy found it. He said later he intended to scare the maid. He struck a match as she came down the stairs, and the head of the match fell in the box of powder. He was bending over it, and the flash and burn got him just above the nostril. There was very little hair left on the front of his head. It was literally blown and burned out.

Cuối năm đó Gertrude đã khoẻ đủ để đưa cậu con trai chúng tôi, Hugh Lynn, và đoàn tụ với tôi ở Selma. Tháng Hai năm 1913 Hugh Lynn gặp một tai nạn rất nặng. Cậu đã thấy tôi chụp ảnh chớp ở xưởng. Một tối có vài người mang theo mấy con sóc cảnh đến. Tôi đã chụp ảnh họ, dùng bột chớp. Do sơ suất tôi để lại một lượng bột chớp trong một hộp trên giá máy ảnh. Sáng hôm sau, khi cô hầu đang dọn dẹp, cô làm rơi cái hộp xuống sàn. Cậu bé nhặt được. Sau này cậu nói là định doạ cô hầu. Cậu quẹt một que diêm khi cô đi xuống cầu thang, và đầu que diêm rơi vào hộp bột. Cậu đang cúi sát, và luồng chớp cùng lửa đã làm phỏng ngay trên lỗ mũi. Phần tóc phía trước đầu hầu như chẳng còn gì. Nó bị thổi bay và cháy sạch.

I rushed downstairs when I heard the explosion and his scream and took him to the doctor. On examination, he informed me that it was quite hopeless with both eyes. My son was blind.

Tôi lao xuống khi nghe tiếng nổ và tiếng thét của con và đưa cậu đến bác sĩ. Khám xong, Ông cho biết cả hai mắt đều vô vọng. Con trai tôi đã mù.

Hugh Lynn suffered great pain and agony. By the fifth or sixth day several doctors and a specialist had seen him. I was advised that if they were to save his left eye it would be necessary to remove the right one. Hugh Lynn's Sunday school teacher was sitting by the bed trying to quiet him, and the doctor told her to acquaint him with what it was necessary for the doctors to do. To the surprise of everyone, the little fellow raised

Hugh Lynn chịu đau đớn kinh khủng. Đến ngày thứ năm hay thứ sáu đã có vài bác sĩ và một chuyên gia thăm khám. Tôi được khuyên rằng nếu muốn cứu con mắt trái thì cần phải lấy mắt phải ra. Cô giáo Trường Chúa nhật của Hugh Lynn đang ngồi bên giường cố dỗ cậu yên, và bác sĩ bảo cô giải thích với cậu điều cần thiết mà các bác sĩ phải làm. Thật bất ngờ với mọi người, cậu bé nhỏ nhổm khuỷu tay dậy và nói với bác sĩ, "Đừng

on his elbow and said to the doctor, “Don’t take out my eyes. When my Daddy’s asleep, he is the best doctor in the world. He’ll tell you what to do, and you’ll do it, won’t you, Doctor?” Neither my wife nor I had considered it practical or reasonable to attempt a reading. But after his request, a reading was taken—and the suggestion was made to change the treatment somewhat, to add certain things. With the first application of tannic acid packs on his eyes, the child asked the nurse, “Is this Daddy’s medicine? I’m easy now.”

lấy mắt của cháu. Khi Ba cháu ngủ, Ba cháu là bác sĩ giỏi nhất thế giới. Ba sẽ chỉ cho bác sĩ phải làm gì, và bác sĩ sẽ làm theo, phải không ạ?” Cả vợ tôi lẫn tôi đều không nghĩ thực tế hay hợp lẽ để thử một bài đọc. Nhưng theo lời thỉnh cầu của con, bài đọc đã được thực hiện —và có gợi ý thay đổi việc điều trị đôi chút, thêm vài thứ. Với lần đắp miếng axit tannic đầu tiên lên mắt, đứa trẻ hỏi cô y tá, “Có phải thuốc của Ba không ạ? Giờ cháu thấy dễ chịu rồi.”

A few days later I saw all of the eyelid slough off, and the doctor who was present said, “Cayce, it does look so hopeless.” But the child insisted he was feeling better and didn’t have any more pain.

Vài ngày sau tôi thấy toàn bộ mí mắt bị tróc ra, và bác sĩ có mặt nói, “Cayce, trông chẳng có hi vọng gì.” Nhưng đứa trẻ khăng khăng là cậu thấy khá hơn và không còn đau.

In twelve days from the beginning of the treatment, a scale, as it were, dropped from his eyes as he got up one morning and he screamed out, “I can see!”

Mười hai ngày kể từ khi bắt đầu điều trị, như thể có một lớp vảy rơi khỏi mắt khi sáng hôm đó cậu ngồi dậy và hét to, “Con nhìn thấy rồi!”

Of course, much care was taken in protecting his eyes for a year or more, but his eyes healed completely, and by the time he was twenty-five years old there was not even a scar—unless he got very mad, and then it was livid across his face and forehead.[1]

Dĩ nhiên, phải rất cẩn trọng bảo vệ đôi mắt suốt một năm hoặc hơn, nhưng mắt cậu đã lành hoàn toàn, và lúc hai mươi lăm tuổi thậm chí chẳng còn vết sẹo nào—trừ khi cậu nổi giận lắm, thì có một vệt bầm chạy ngang mặt và trán.1

A year later, while making some photographs in a nearby town, I had quite an attack of cramps and nausea, which was diagnosed by our family physician, Dr. Gay, as appendicitis. He gave me some treatment for a few days. I improved somewhat and was able to keep going. Then I decided, if I really believed in the readings, I had better get one for myself. The information still insisted that an operation was necessary and should be performed immediately. That evening I called the doctor again and showed him the information. He examined me and carried me to the hospital that night. The next morning they performed the operation. It was said that I had a very bad case, which

Một năm sau, khi đang chụp ảnh ở một thị trấn gần đó, tôi bị một cơn đau quặn và buồn nôn dữ dội, mà bác sĩ gia đình chúng tôi, Bác sĩ Gay, chẩn đoán là viêm ruột thừa. Ông cho tôi điều trị vài ngày. Tôi khá lên phần nào và có thể tiếp tục cầm cự. Rồi tôi quyết định, nếu tôi thật sự tin các bài đọc, tôi nên nhận một bài cho chính mình. Thông tin vẫn khẳng quyết rằng cần mổ và phải thực hiện ngay. Tối hôm đó tôi gọi bác sĩ lại và cho Ông xem thông tin. Ông khám cho tôi và đưa tôi vào bệnh viện đêm đó. Sáng hôm sau họ mổ. Người ta nói tôi bị một ca rất nặng, rõ ràng đã tồn tại vài năm. Như vậy, đây là một sự kiểm chứng cho thông tin đã được cho ở Bowling

evidently had existed for several years. So, this was a verification of information given in Bowling Green many years before.

Green nhiều năm trước.

The latter part of that year the president of the Sunday school class of which I was a teacher came in one evening and requested a reading for his sister, as the doctors insisted she was mentally ill and there was no hope. Her family and physicians were present, though she was not even in the city at the time. The reading suggested that there was an imbedded wisdom tooth causing the greater trouble, and that the removal of this tooth would clear up conditions in a short while. A hurried trip was made to verify this condition, the tooth was located and removed. A few months later the young lady was herself again and in training for special work.

Cuối năm đó chủ tịch lớp Trường Chúa nhật mà tôi là giáo viên đến một tối và xin một bài đọc cho chị gái Ông, vì các bác sĩ khẳng quyết Bà bị bệnh tâm thần và không còn hy vọng. Gia đình Bà và các bác sĩ đều có mặt, dù Bà thậm chí không có ở trong thành phố lúc ấy. Bài đọc gợi ý rằng có một chiếc răng khôn mọc ngầm gây ra phần lớn rắc rối, và việc nhổ chiếc răng này sẽ sớm làm tình trạng sáng sủa. Một chuyến đi vội vàng được thực hiện để kiểm chứng, chiếc răng được tìm thấy và nhổ đi. Vài tháng sau cô gái lại trở về là chính mình và đang huấn luyện cho công việc chuyên môn.

Another member of my Sunday school class, Mr. Jones, had a good deal of trouble with loss of weight, and complained of headaches; seemingly nothing had done him any good. He asked that I give a reading for him. The treatment outlined for him proved most beneficial. A month or so later he got a reading for his oldest boy which straightened out the lad. Later he had information for his wife and younger son. All of these proved to be very satisfactory in every way. As he said to me, “A reading a year keeps the whole family in good shape, with no need of worrying about their health.”

Một thành viên khác trong lớp Trường Chúa nhật của tôi, Ông Jones, gặp khá nhiều rắc rối vì sụt cân, và kêu đau đầu; dường như chẳng có gì giúp ích cho Ông. Ông xin tôi cho một bài đọc. Phác đồ điều trị được đề ra cho Ông tỏ ra rất hữu hiệu. Một tháng hay lâu hơn, Ông xin bài đọc cho cậu con trai lớn và điều đó đã giúp đưa cậu vào nề nếp. Sau đó Ông nhận thông tin cho vợ và cậu con trai nhỏ. Tất cả đều tỏ ra rất khả quan trên mọi phương diện. Như Ông nói với tôi, “Một bài đọc mỗi năm giữ cho cả gia đình khoẻ mạnh, khỏi phải lo lắng về sức khoẻ.”

In the spring of 1915 I had a return of my trouble, aphonia. The specialist there declared it to be purely psychopathic, and he solicited the aid of a hypnotist who was one of the county officials. This man, on experimenting, declared that I was very susceptible to suggestion, but he had never seen a case exactly like mine. While he could control me to the first stage of hypnotic influence, I seemed to take control of myself after that and he was not able to do anything

Mùa xuân năm 1915 tôi lại bị tái phát chứng aphonia (mất tiếng). Vị chuyên gia ở đó xác nhận đây hoàn toàn là tâm bệnh, và Ông đã nhờ sự trợ giúp của một nhà thôi miên là một viên chức quận. Người này, khi thực nghiệm, nói rằng tôi rất dễ bị ám thị, nhưng Ông chưa từng thấy ca nào giống hệt tôi. Trong khi Ông có thể khống chế tôi tới giai đoạn đầu của ảnh hưởng thôi miên, dường như sau đó tôi lại tự nắm quyền kiểm soát và Ông chẳng

other than suggest that I wake up.

làm gì được ngoài việc đề nghị tôi thức dậy.

My condition lasted for several months, and I remember one incident during the time that was a wonder to many people. The building in which I had my studio and apartment caught fire. They were all very sure the excitement would make me speak out, but it seemed to work just the opposite. I could say and do nothing except stand and look, wave my arms, run in and out, assisting the firemen to get things out.

Tình trạng của tôi kéo dài vài tháng, và tôi nhớ một sự việc khi ấy khiến nhiều người kinh ngạc. Toà nhà nơi tôi có xưởng và căn hộ bị cháy. Mọi người đều chắc rằng nỗi kích động sẽ khiến tôi thốt ra tiếng nói, nhưng dường như lại tác dụng ngược. Tôi không thể nói hay làm gì ngoài đứng nhìn, vẫy tay, chạy ra chạy vào, phụ giúp lính cứu hoả chuyển đồ ra.

One evening we were trying to get information for myself, as I had been feeling badly, besides the return of the aphonia. The conductor made a mistake in stating just where my body was located; giving the address of an office across the street. When the body was not located there, he asked that the office be described, and there came the statement that a man in the office had been short in his accounts with the government and was trying to get it straight. We had no intimation otherwise that such a thing had even been suspected, but in a few months it was discovered. Of course, the reading had nothing whatever to do with bringing about his questioning. When the correct address was given, my body was located. Apparently, when information is given for me, there has to be just as specific an address given as for anyone else seeking information, and my body isn't known from anyone else except by the suggestion.

Một tối chúng tôi đang cố xin thông tin cho chính tôi, vì tôi thấy mệt mỏi, ngoài chứng mất tiếng đang trở lại. Người điều khiển đã nhầm khi nêu vị trí thân thể tôi; đưa địa chỉ của một văn phòng bên kia đường. Khi thân thể không ở đó, Ông xin mô tả văn phòng, và xuất hiện lời tuyên rằng một người trong văn phòng đã bị thiếu hụt sổ sách với chính phủ và đang cố lo liệu cho ổn. Chúng tôi không hề có ám chỉ nào khác rằng điều như vậy đã bị nghi ngờ, nhưng vài tháng sau điều đó được phát hiện. Dĩ nhiên bài đọc hoàn toàn không dính dáng gì đến việc dẫn tới việc người kia bị thẩm vấn. Khi địa chỉ đúng được đưa ra, thân thể tôi được định vị. Rõ ràng, khi cho thông tin cho chính tôi, cũng phải nêu địa chỉ cụ thể y như với bất cứ ai khác tìm kiếm thông tin, và thân thể tôi không được biết đến khác với người khác ngoại trừ bằng ám thị.

One day a gentleman who was connected with the gas company came in and told me he had been a student of suggestive therapeutics and the like for some time. He had been in with some of the others watching the experiment. He said he would like to try a reading.

Một ngày nọ, một quý ông làm cho công ty gas đến và nói với tôi rằng Ông đã học tập về liệu pháp ám thị và những thứ tương tự một thời gian. Ông đã từng dự cùng vài người khác xem các thử nghiệm. Ông nói Ông muốn thử một bài đọc.

I am told that his suggestion was, "Now we are going rabbit hunting, and I want to you to call the dogs." Those who were present said I seemed to take on the air of one who

Tôi được kể rằng gợi ý của Ông là, "Giờ chúng ta đi săn thỏ, và tôi muốn anh gọi bầy chó." Những người có mặt nói rằng tôi dường như lấy dáng vẻ của người đang xem một cuộc

was watching a chase and very soon began to whistle for the dogs and after a bit quieted down, and the suggestion was given that I would wake up feeling all right and be able to talk normally, which I did! This man also had a reading a little later for his boy, as the physician had declared he was tubercular. Under the suggested treatment, he got along nicely and was able to throw it off entirely.

săn và rất nhanh sau đó bắt đầu huýt sáo gọi bầy chó và sau một lúc lắng xuống, và có gợi ý rằng tôi sẽ thức dậy thấy khoẻ khoắn và có thể nói bình thường, và tôi đã nói được! Người này cũng có một bài đọc sau đó không lâu cho cậu con trai, vì bác sĩ nói cậu bị lao. Dưới sự điều trị được đề nghị, cậu khoẻ dần và có thể vượt qua hoàn toàn.

This same man came to the studio one day almost out of breath. He had been running. "Cayce, do you want to save a woman's life? Down where I am boarding is a lady whom the doctors say is dying, and they have already left her with the nurse."

Chính người này một hôm chạy thục mạng đến xưởng tôi. Ông đã chạy. "Cayce, anh có muốn cứu mạng một phụ nữ không? Ở chỗ tôi trọ có một bà, các bác sĩ nói Bà sắp chết, và họ đã rời đi, chỉ để lại cô y tá."

The reading suggested something which might be done immediately for relief, and pronounced the condition as the effects from pneumonia. When I was conscious again the man seemed quite excited. He said, "I have to go right now, but I must come back and tell you some of the things you gave that we weren't looking for."

Bài đọc đề nghị điều gì đó có thể làm ngay để giảm nhẹ, và xác quyết tình trạng là hậu quả do viêm phổi. Khi tôi tỉnh, người đàn ông có vẻ khá kích động. Ông nói, "Tôi phải đi ngay, nhưng tối nay tôi sẽ quay lại nói với anh vài điều anh đã đưa ra mà chúng tôi không hề ngờ tới."

That evening he came in and said, "Well, the patient is resting easy. A new doctor who has been called says she is out of danger and there is no reason why she shouldn't get along all right." She did and is still living.

Tối đó Ông đến và nói, "Bệnh nhân đang nghỉ yên. Một bác sĩ mới được mời nói Bà đã qua cơn nguy hiểm và không có lý do gì Bà không thể bình phục." Bà đã bình phục và tới giờ vẫn còn sống.

Then he said, "What I wanted to tell you was, this morning in the reading you said, 'Do this (meaning what you had outlined, I suppose) and she will be all right, but the physician who has gone off and left her has only six months and six days to live.'"

Rồi Ông nói, "Điều tôi muốn nói với anh là, sáng nay trong bài đọc anh đã nói, 'Hãy làm thế này (ý là những điều anh đã đề ra, tôi cho là vậy) và Bà ấy sẽ ổn, nhưng vị bác sĩ đã bỏ đi và để mặc Bà ấy chỉ còn sống được sáu tháng sáu ngày nữa.'"

Six months and six days after that time this physician dropped dead in front of his home. This was verified, for many knew of the prediction, if it might be called such.

Sáu tháng sáu ngày sau đó, vị bác sĩ ấy đột tử ngay trước cửa nhà. Điều này đã được kiểm chứng, vì nhiều người biết về lời dự báo, nếu có thể gọi là thế.

In the early part of 1916 I was again called to Lexington by Dave Kahn to give a reading for some of the people who had been present at the experiments during my previous visit.

Đầu năm 1916 tôi lại được gọi đến Lexington bởi Dave Kahn để cho một bài đọc cho vài người đã có mặt trong các cuộc thử nghiệm trong lần thăm trước. Điều này tỏ ra là một

This proved to be a very satisfactory reading for a patient who had been pronounced a hopeless mental condition. He improved very fast, soon becoming well and strong,

bài đọc rất thoả đáng cho một bệnh nhân từng bị tuyên là tình trạng tâm thần vô vọng. Ông ấy hồi phục rất nhanh, sớm khoẻ mạnh,

During the same visit Dave asked questions as to what his life work would be. It was said that he would be away from the fold for some time; he would go across many waters; he would go in honor, come in honor, and there would be a change entirely in his surroundings and line of work when he settled again; but it was not intimated what would be the cause of his leaving or as to how long he would be away.

Trong cùng chuyến thăm, Dave hỏi những câu về công việc đời mình sẽ là gì. Người ta nói rằng anh sẽ rời khỏi đàn một thời gian; anh sẽ băng qua nhiều vùng biển; anh sẽ ra đi trong vinh dự, trở về trong vinh dự, và sẽ có một thay đổi hoàn toàn trong môi trường và lĩnh vực công việc khi anh ổn định trở lại; nhưng không nói rõ nguyên nhân khiến anh rời đi là gì hay anh sẽ đi bao lâu.

Just before war was declared between the United States and Germany in 1917, I received a wire from Dave in New York, asking that I tell him what he was doing and how he must proceed with his undertaking. The reading said that war would be declared, there would be a call for volunteers, establishment of training camps and the like; that he was already trying to use political influence, which would get him nowhere, but he should apply through the regular channels and he would be commissioned in a department where he might be of the most service and have a more agreeable situation for himself; and that in the training camp to which he would go, he should arrange entertainment for the troops.

Ngay trước khi chiến tranh được tuyên bố giữa Hoa Kỳ và Đức vào năm 1917, tôi nhận được điện tín từ Dave ở New York, xin tôi cho biết anh đang làm gì và anh phải tiến hành công việc như thế nào. Bài đọc nói rằng chiến tranh sẽ được tuyên bố, sẽ có lời kêu gọi quân tình nguyện, lập các trại huấn luyện và tương tự; rằng anh đang cố dùng ảnh hưởng chính trị, điều sẽ không đưa anh đi đến đâu, mà anh nên nộp đơn qua các kênh chính thống và anh sẽ được phong sĩ quan trong một ngành mà anh có thể phụng sự hữu hiệu nhất và có hoàn cảnh dễ chịu hơn cho chính mình; và rằng trong trại huấn luyện nơi anh sẽ đến, anh nên thu xếp giải trí cho binh sĩ.

It was some months before all this came about, but it did, and almost identically with what his reading outlined. In camp he spoke to some of his superior officers about the readings, and we had considerable correspondence and some very satisfactory exchange of ideas, eventually a reading for a professor of Howe School in Indiana, which proved to be very satisfactory. He reported aid coming to his family, where seemingly everything else had failed.

Phải vài tháng sau mọi điều này mới xảy ra, nhưng đã xảy ra, hầu như y hệt những gì bài đọc của anh phác hoạ. Trong trại, anh nói với vài cấp trên về các bài đọc, và chúng tôi đã thư từ khá nhiều và có những trao đổi ý tưởng rất thoả đáng, cuối cùng là một bài đọc cho một giáo sư của Trường Howe ở Indiana, và điều đó cũng tỏ ra rất tốt. Ông báo tin gia đình mình nhận được sự trợ giúp, nơi mà dường như mọi thứ khác đã thất bại.

Some months later Dave was sent to Fort

Vài tháng sau Dave được cử đến Fort Worth,

Worth, Texas. From there we received the request for information concerning his association with his superior officer. His reading said that he would not embark for many months, though they had already had orders to move, but when he did they would move to the East Coast and there he would have the opportunity either to remain in this country or go abroad with his division. It was recommended that by all means he should go. This offer would be made by his superior officer, who—though he expected to go—would *not* go abroad. This also came to pass and it was almost identical to the information in the reading.

Texas. Từ đó chúng tôi nhận yêu cầu thông tin liên quan đến mối quan hệ của anh với cấp trên. Bài đọc của anh nói rằng anh sẽ chưa lên tàu trong nhiều tháng, dù họ đã có lệnh di chuyển, nhưng khi đi họ sẽ di chuyển đến Bờ Đông và ở đó anh sẽ có cơ hội hoặc ở lại trong nước hoặc ra nước ngoài cùng đơn vị. Khuyến nghị là dù thế nào đi nữa anh cũng nên đi. Lời đề nghị này sẽ do cấp trên của anh đưa ra, người—dù trông chờ sẽ đi—nhưng sẽ không ra nước ngoài. Điều này cũng đã xảy ra và hầu như y hệt thông tin trong bài đọc.

Dave and I exchanged many letters while he was in France, and many people in various parts of the country wrote to me following the interest aroused by Dave's telling his experiences with the readings, as well as some of mine. One which seemed to be of particular interest was from a consul in Italy. A reading was given for him and his wife about his return to his post in Italy. A request came through this consul for a reading from one in the house of royalty. The letter was written in Italian, and of course I couldn't read it, as I didn't know any other language save American (I couldn't even say that I knew English).

Dave và tôi đã trao đổi nhiều thư khi anh ở Pháp, và nhiều người ở nhiều nơi trong cả nước đã viết cho tôi sau khi Dave kể về trải nghiệm của anh với các bài đọc, cũng như vài trải nghiệm của tôi. Một chuyện có vẻ đặc biệt đáng chú ý là từ một vị lãnh sự ở Ý. Một bài đọc đã được cho Ông và vợ Ông về việc Ông trở lại nhiệm sở ở Ý. Qua vị lãnh sự này có yêu cầu một bài đọc từ một người trong Hoàng gia. Bức thư viết bằng tiếng Ý, và dĩ nhiên tôi không đọc được, vì tôi không biết thứ tiếng nào khác ngoài tiếng Mỹ (tôi thậm chí không dám nói là mình biết tiếng Anh).

I succeeded in getting a fruit vendor in Selma to translate it for me. He seemed very excited to find that someone of so high a position in his own country was writing to a little photographer in Alabama for information concerning his wife's physical condition. He was present when the information was given. To the astonishment of everyone, much of it was not understandable except to the fruit vendor, who declared it was given in Italian. The request was made that it be repeated in an understandable manner so that the stenographer could make a report to send to the individual, and this seemed to be most satisfactory.

Tôi nhờ được một người bán trái cây ở Selma dịch giúp. Ông có vẻ rất phấn khích khi thấy có người ở vị thế cao như vậy trong nước Ông đang viết cho một anh thợ ảnh nhỏ bé ở Alabama để xin thông tin về tình trạng thể xác của vợ mình. Ông có mặt khi thông tin được cho. Thật đáng kinh ngạc, nhiều phần trong đó chỉ mình người bán trái cây hiểu được, người này xác nhận rằng thông tin đã được truyền đạt bằng tiếng Ý. Yêu cầu được đưa ra là lặp lại theo cách dễ hiểu để cô tốc ký có thể lập bản báo cáo gửi cho đương sự, và việc này tỏ ra rất thoả đáng.

Quite a number of requests locally and throughout the country came about this time. I was called to Washington to give information for one high in authority. This, I am sure, must have been at least interesting, as I was called a year or so later for the same purpose.[2]

Cũng vào khoảng thời gian này, có khá nhiều yêu cầu tại địa phương và khắp cả nước. Tôi được gọi đến Washington để cho thông tin cho một người có địa vị cao trong chính quyền. Điều này, tôi chắc chắn, tối thiểu cũng là điều đáng quan tâm, vì khoảng một năm sau tôi lại được mời cho cùng mục đích.2

My last experience with a return of aphonia was possibly the most noteworthy. I do not know that I yet understand its whole import. This was the experience:

Trải nghiệm cuối cùng của tôi với việc tái phát chứng mất tiếng có lẽ là đáng ghi nhớ nhất. Tôi không biết mình đã hiểu trọn vẹn ý nghĩa của nó chưa. Trải nghiệm là như sau:

For about ten days I had been unable to speak above a whisper. I felt that if I were able to get myself into the subconscious state, possibly I could again find relief. It was Sunday afternoon. My wife sent the older boy for a walk with his younger brother,[3] who was then a very small baby. We retired to the bedroom, where I proceeded to put myself into the unconscious state. The experience lasted possibly thirty minutes, and it is the only one where I have been able to recall anything that transpired. There have been quite a number of times when I have had dreams in such a state. Was this a dream?

Khoảng mười ngày tôi không thể nói lớn hơn thì thào. Tôi cảm thấy rằng nếu tôi có thể tự đưa mình vào trạng thái tiềm thức, có lẽ tôi lại có thể tìm được sự nhẹ nhõm. Đó là chiều Chủ nhật. Vợ tôi cho cậu con lớn dắt em trai đi dạo,3 lúc ấy còn là một em bé rất nhỏ. Chúng tôi rút vào phòng ngủ, nơi tôi bắt đầu tự đưa mình vào trạng thái vô thức. Trải nghiệm kéo dài chừng ba mươi phút, và đây là lần duy nhất tôi có thể hồi tưởng điều gì đã xảy ra. Cũng đã có khá nhiều lần tôi có những giấc mơ trong trạng thái như vậy. Liệu đây có phải là mơ?

Apparently, there was spread before me all the graveyards in the world. I saw nothing save the abode of what we call the dead, in all portions of the world. Then, as the scene shifted, the graves seemed to be centered around India, and I was told by a voice from somewhere, “Here you will know a man’s religion by the manner in which his body has been disposed of.”

Rõ ràng là trước mắt tôi trải rộng mọi nghĩa trang trên thế giới. Tôi không thấy gì ngoài nơi ở của những gì chúng ta gọi là người chết, khắp các miền trên thế giới. Rồi, khi cảnh đổi, các ngôi mộ có vẻ tập trung quanh Ấn Độ, và một giọng nói từ đâu đó nói với tôi, “Ở đây anh sẽ biết tôn giáo của một người qua cách thân xác người ấy được an táng.”

The scene then changed to France, and I saw the soldiers’ graves. Among them were the graves of three boys who had been in my Sunday school class. Then I saw the boys, not dead but alive. Each of them told me how they met their death—one in machine-gun fire, another in the bursting of a shell, the other in heavy artillery fire. Two gave me

Cảnh lại chuyển sang nước Pháp, và tôi thấy các mộ của binh sĩ. Trong số đó có mộ của ba cậu trai từng ở trong lớp Trường Chúa nhật của tôi. Rồi tôi thấy các cậu, không chết mà còn sống. Mỗi người kể cho tôi nghe họ đã gặp cái chết ra sao—một người trong làn đạn liên thanh, một người khác trong vụ nổ đạn pháo, người còn lại trong lửa đại bác. Hai

messages to tell their loved ones at home. They appeared much in the same way and manner as they did the day each came to bid me good-bye when they left for the army during World War I.

người nhắn gửi tôi lời nhắn cho thân nhân ở nhà. Họ hiện ra gần như giống hệt dáng vẻ và phong thái của ngày mỗi người đến chào từ biệt tôi khi lên đường nhập ngũ trong Thế chiến thứ nhất.

As the scene changed again, I apparently reasoned with myself "This is what is called spiritualism. Can it be true? Are all these we call dead yet alive in some other plane of experience or existence? Could I see my own baby boy?" As if a canopy was raised, tier on tier of babies appeared. In the third or fourth row from the top, to the side, I recognized my own child, Milton Porter, who had died as a baby some years before that. He knew me, even as I knew him. He smiled his recognition, but no word of any kind passed.

Khi cảnh lại đổi, tôi dường như tự lý luận với mình "Đây là điều được gọi là thuyết thần linh học (spiritualism). Liệu nó có thật không? Có phải tất cả những người chúng ta gọi là đã chết vẫn còn sống trên một bình diện trải nghiệm hay hiện hữu khác? Liệu tôi có thể thấy chính đứa con trai bé bỏng của mình?" Như thể một tấm màn che được vén lên, tầng tầng lớp lớp các em bé hiện ra. Ở hàng thứ ba hay thứ tư từ trên xuống, về phía bên, tôi nhận ra chính con mình, Milton Porter, đã mất khi còn là em bé vài năm trước đó. Con nhận ra tôi, như chính tôi nhận ra con. Con mỉm cười tỏ sự nhận biết, nhưng không có lời nào được thốt ra.

The scene changed and there appeared a lady friend who was being buried in the local cemetery during that same hour, someone I had known very well and from whom I had purchased many flowers that were distributed by the children in my Sunday school classes. She talked with me about the changes that we call death, saying that it was really a birth. She spoke especially about the effect that a gift of flowers has upon people and that they should be given in life rather than at funerals or in death. As for what they mean, she said flowers speak to the invalid, the shut-ins, and mean so little to those who have passed from the material to the spiritual plane. Then she said, "But to be material for the moment, some months ago someone left $2.50 with you for me. You are not aware of this having been done, and will find it in a drawer of your desk marked with the date it was paid, August 8th, and there are two paper dollars and a fifty-cent piece. See that my daughter receives this, for she will need it. Be patient with the children, they are gaining much."

Cảnh lại chuyển và hiện ra một người phụ nữ bạn tôi đang được an táng ở nghĩa trang địa phương đúng vào giờ ấy, một người tôi vốn quen thân và thường mua nhiều hoa của Bà để bọn trẻ trong lớp Trường Chúa nhật của tôi mang đi phân phát. Bà nói chuyện với tôi về những đổi thay mà chúng ta gọi là cái chết, rằng nó thực sự là một sự sinh ra. Bà nói đặc biệt về tác dụng mà một món quà là hoa có nơi con người và rằng hoa nên được tặng khi đang sống hơn là ở tang lễ hay trong cái chết. Còn về ý nghĩa của chúng, Bà nói hoa cất tiếng với người bệnh, người bị giam phòng, và hầu như chẳng có nghĩa gì với những người đã rời cõi vật chất sang bình diện tinh thần. Rồi Bà nói, "Nhưng để trở nên vật chất trong chốc lát, vài tháng trước ai đó đã gửi cho tôi $2.50 qua anh. Anh không để ý rằng việc này đã được thực hiện, và sẽ thấy nó trong một ngăn kéo bàn của anh, ghi ngày nhận, mùng 8 tháng 8, và có hai tờ giấy một đô và một đồng năm mươi xu. Hãy chuyển cho con gái tôi nhận số này, vì nó sẽ cần. Hãy kiên nhẫn với bọn trẻ, chúng đang học được nhiều điều."

Again the scene changed, and a man appeared who had been a fellow officer for years in the church of which I was a member. He spoke of his son, Malcolm, saying that he would no doubt return to his position in the local bank. But he said that Malcolm would rather accept an offer that would be made from a moving-picture house. Then he spoke about the affairs of the church, and I was physically conscious again.

Cảnh lại đổi, và xuất hiện một người đàn ông từng là đồng chức viên với tôi nhiều năm trong Hội thánh mà tôi là thành viên. Ông nói về con trai Ông, Malcolm, rằng hẳn cậu sẽ trở lại vị trí ở ngân hàng địa phương. Nhưng Ông nói rằng Malcolm sẽ thích nhận một lời mời sẽ được đưa ra từ một rạp chiếu bóng. Rồi Ông nói về các công việc của Hội thánh, và tôi lại có ý thức thể chất.

When I awoke my voice was all right, I could talk normally, though my wife told me I had not said a word during the whole thirty minutes. After I told her about the dream, I went to look in the desk, and sure enough there was the envelope that the lady described. It had been received in August by one of the young ladies who had since left the studio (and this was in December).

Khi tôi tỉnh dậy, giọng tôi ổn cả, tôi nói bình thường, dù vợ tôi nói tôi đã không thốt một lời nào suốt ba mươi phút. Sau khi tôi kể cho Bà nghe giấc mơ, tôi đi tìm trong bàn, và quả thật có phong bì như người phụ nữ mô tả. Nó đã được nhận vào tháng Tám bởi một trong các cô gái trẻ sau đó đã rời xưởng (và lúc này là tháng Mười Hai).

The next day I had occasion to go to the bank, and the young man, Malcolm, took my deposit. When I asked when he had returned, he said last night. I asked if he expected to remain in the bank and he said he thought so. Then I told him I had something I would like to tell him, but that he could act as he felt right. He came to the studio within the hour, and I related to him the whole experience with his deceased father. Malcolm told me that on his way home from Washington he had stopped in Atlanta, where he had been approached by a friend who asked him to take over the management of a moving-picture theater, but that morning he had mailed a letter rejecting the offer. After hearing what his father said, however, he said he would immediately wire him accepting the job, which he did.

Hôm sau tôi có việc qua ngân hàng, và chàng trai, Malcolm, nhận khoản tiền gửi của tôi. Khi tôi hỏi cậu về lúc cậu trở lại, cậu nói tối hôm qua. Tôi hỏi cậu có định ở lại ngân hàng không và cậu nói cậu nghĩ là có. Rồi tôi nói với cậu rằng tôi có điều muốn kể, còn cậu có thể hành động theo điều cậu thấy là đúng. Cậu đến xưởng trong vòng một giờ, và tôi kể lại cho cậu toàn bộ trải nghiệm với người cha quá cố của cậu. Malcolm nói rằng trên đường về từ Washington cậu đã dừng ở Atlanta, nơi cậu được một người bạn mời quản lý một rạp chiếu bóng, nhưng sáng nay cậu đã gửi thư từ chối. Tuy nhiên, sau khi nghe những điều cha mình nói, cậu bảo sẽ lập tức điện báo nhận lời, và cậu đã làm vậy.

Whatever this experience meant, I do not know whether I have the whole interpretation. One thing I do know is that I have traveled in many portions of the country, north, south, east, and west. There

Trải nghiệm này có ý nghĩa gì, tôi không biết mình đã hiểu hết chưa. Điều tôi biết là tôi đã đi qua nhiều miền của đất nước, bắc, nam, đông, tây. Có rất ít, nếu có, nghĩa trang nào trông không quen thuộc, đến mức khi tôi

are few, if any, cemeteries that do not appear familiar, so much so that when I see even a corner of one I can, with a few minutes' reflection, tell many intimate things about that particular cemetery. What was it all about? I do not know.

thấy chỉ một góc của một nơi, tôi có thể, sau vài phút trầm tư, kể nhiều điều rất thân mật về nghĩa trang cụ thể đó. Tất cả là về điều gì? Tôi không biết.

Some of the boys in my Sunday school class asked if I would undertake information as to just what might be expected in the affairs of the world. This was recorded on several dictaphone records. These were later destroyed by someone not knowing their meaning, after the young men who had hoped to preserve them had gone to war. This reading told about the breaking up of the western front in Europe, the fall of the Russian government, the rejection of religion that would come in Russia—but it stated that out of Russia would come a religion that would have a worldwide influence. This remains to be seen.

Vài cậu trai trong lớp Trường Chúa nhật của tôi hỏi liệu tôi có thử nhận thông tin về những gì có thể trông đợi trong thời cuộc. Điều này được ghi lại trên vài đĩa ghi âm Dictaphone. Sau đó chúng bị ai đó không biết ý nghĩa phá huỷ, sau khi các chàng trai, những người hy vọng giữ lại chúng, đã lên đường ra trận. Bài đọc này kể về sự vỡ của mặt trận phía tây ở châu Âu, sự sụp đổ của chính quyền Nga, sự khước từ tôn giáo sẽ đến ở Nga—nhưng nó nói rằng từ Nga sẽ xuất hiện một tôn giáo có ảnh hưởng toàn thế giới. Điều này còn phải chờ xem.

In December 1918 I received a request from a Mr. J. D. Thrash, who was a newspaper editor in Texas, asking for a physical reading, as well as some questions regarding business. Some letters passed before any information was given. Among these letters was one in which he asked for my birth date, saying he desired to have my horoscope cast. Soon after this I received several communications from astrologers telling me that on March 19, 1919, between 8:30 and 11:00 o'clock in the evening, I would be able to give a reading that would be of more interest to mankind as a whole than any I would be able to give during that year. This phase was so new to me that I think it bewildered rather than encouraged me. I was curious, however, and asked my wife to conduct this reading and present questions which we had prepared on the subject of astrology. I was asked to make this reading public. I did not care for notoriety, which I felt this would give, yet being curious and desiring to know what the reading would give at this time, I attempted it—and the

Vào tháng Mười Hai 1918, tôi nhận được một lời thỉnh cầu từ Ông J. D. Thrash, một chủ bút báo ở Texas, xin một bài đọc về thể xác, cũng như một số câu hỏi liên quan đến chuyện làm ăn. Một vài lá thư qua lại trước khi bất kỳ thông tin nào được đưa ra. Trong số này có lá thư Ông hỏi ngày sinh của tôi, nói rằng Ông muốn lập lá số chiêm tinh cho tôi. Ngay sau đó tôi nhận được vài thư từ của các nhà chiêm tinh cho biết rằng vào tối ngày 19 tháng Ba, 1919, từ 8:30 đến 11:00 giờ, tôi sẽ có thể đưa ra một bài đọc có tầm quan tâm đối với nhân loại nói chung lớn hơn bất kỳ bài đọc nào tôi có thể đưa ra trong năm ấy. Khía cạnh này đối với tôi quá mới mẻ đến nỗi tôi nghĩ nó làm tôi hoang mang hơn là khích lệ. Tuy vậy tôi cũng hiếu kỳ, và nhờ vợ tôi chủ trì buổi đọc ấy và nêu các câu hỏi chúng tôi đã chuẩn bị về đề tài chiêm tinh. Tôi được yêu cầu công bố rộng rãi bài đọc này. Tôi không thích sự nổi danh, điều mà tôi cảm thấy việc này sẽ mang lại, nhưng vì tò mò và muốn biết bài đọc sẽ nói gì vào dịp này, tôi đã thử—và những thông tin sau đây (254–2) là

following information (254–2) is the result:

kết quả:

You will have before you the body and enquiring mind of Edgar Cayce, and you will tell us how the psychic work is accomplished through this body, and will answer any other questions that I will ask you respecting this work.

Các ông sẽ có trước mặt mình thân thể và thể trí đặt câu hỏi của Edgar Cayce, và các ông sẽ cho chúng tôi biết công việc thông linh được thực hiện qua thân thể này như thế nào, và sẽ trả lời mọi câu hỏi khác mà tôi sẽ nêu liên quan đến công việc này.

EC: We have the body here—we have had it before. In this state the conscious mind is under subjugation of the subconscious or soul mind. The information obtained and given by this body is obtained through the power of mind over mind, or power of mind over physical matter, or obtained by the suggestion as given to the active part of the subconscious mind. It obtains its information from that which it has gathered, either from other subconscious minds—put in touch with the power of the suggestion of the mind controlling the speaking faculties of this body, or from minds that have passed into the Beyond, which leave their impressions and are brought in touch by the power of the suggestion. What is known to one subconscious mind or soul is known to another, whether conscious of the fact or not. The subjugation of the conscious mind putting the subconscious in action in this manner or in one of the other of the manners as described, this body obtains its information when in the subconscious state.

EC: Chúng tôi có thân thể ở đây—chúng tôi đã có nó trước đây. Trong trạng thái này, thể trí ý thức bị đặt dưới sự khuất phục của thể trí tiềm thức hay trí của linh hồn. Thông tin mà thân thể này thu nhận và đưa ra được thu nhận qua quyền năng của thể trí đối với thể trí, hoặc quyền năng của thể trí đối với vật chất hồng trần, hoặc thu nhận bằng sự ám thị được đưa cho phần đang hoạt động của thể trí tiềm thức. Nó nhận thông tin từ những gì nó đã tích lũy, hoặc từ các thể trí tiềm thức khác—được nối tiếp xúc nhờ quyền năng của ám thị của thể trí đang kiểm soát năng lực phát ngôn của thân thể này, hoặc từ những thể trí đã qua về Cõi Bên Kia, vốn để lại ấn tượng của họ và được đưa vào tiếp xúc nhờ quyền năng của ám thị. Điều gì được một thể trí tiềm thức hay linh hồn biết đến thì một thể trí khác cũng biết đến, dù có ý thức về sự kiện ấy hay không. Sự khuất phục thể trí ý thức, đưa thể trí tiềm thức vào hoạt động theo cách này hoặc theo một trong các cách khác như đã mô tả, thân thể này thu nhận thông tin khi ở trong trạng thái tiềm thức.

Q. Is this information always correct?

Hỏi. Thông tin này có luôn luôn đúng không?

A. Correct insofar as the suggestion is in the proper channel or in accord with the action of subconscious or soul matter.

Đáp. Đúng trong chừng mực ám thị đi đúng kênh hay phù hợp với hoạt động của chất liệu tiềm thức hay linh hồn.

Q. Do the planets have anything to do with the ruling of the destiny of men? If so, what? and what do they have to do with this body?

Hỏi. Các hành tinh có liên quan gì đến việc cai quản định mệnh của con người không? Nếu có, là gì? Và chúng liên quan thế nào đến thân thể này?

A. They do. In the beginning, as our own planet, Earth, was set in motion, the placing of other planets began the ruling of the destiny of all matter as created, just as the division of waters was and is ruled by the moon in its path about the Earth; just so as in the higher creation, as it began, is ruled by the action of the planets about the earth. The strongest power in the destiny of man is the Sun, first; then the closer planets, or those that are coming in ascendancy at the time of the birth of the individual; but let it be understood here, no action of any planet or any of the phases of the Sun, Moon, or any of the heavenly bodies surpass the rule of

Đáp. Có. Thuở ban sơ, khi chính hành tinh của chúng ta, Trái Đất, được phát động, thì vị trí của các hành tinh khác bắt đầu cai quản định mệnh của mọi chất liệu đã được tạo thành, cũng như sự phân chia của các vùng nước đã và đang được Mặt Trăng cai quản trong quỹ đạo của nó quanh Trái Đất; tương tự như vậy trong sự sáng tạo cao hơn, khi nó khởi đầu, được cai quản bởi hoạt động của các hành tinh quanh Trái Đất. Quyền năng mạnh nhất trong định mệnh của con người là Mặt Trời, trước hết; rồi đến các hành tinh gần hơn, hoặc những hành tinh đi vào thế thượng phong vào lúc một cá nhân chào đời; nhưng cần hiểu rằng, không một hoạt động nào của

man's individual willpower—the power given by the Creator of man in the beginning, when he became a living soul, with the power of choosing for himself. The inclination of man is ruled by the planets under which he is born. In this far the destiny of man lies within the sphere or scope of the planets. With the given position of the solar system at the time of the birth of an individual, it can be worked out—that is, the inclinations and actions without the willpower taken into consideration. As in this body here [Edgar Cayce] born March 18, 1877, three minutes past three o'clock, with the Sun descending, on the wane, the Moon in the opposite side of the Earth (old moon), Uranus at its zenith, hence the body is ultra in its actions. Neptune closest in conjunction or Neptune as it is termed in astrological survey, in the ninth house; Jupiter, the higher force of all the planets, save the Sun, in descendency, Venus just coming to horizon, Mars just set, Saturn—to whom all insufficient matter is cast at its decay—opposite the face of the Moon. Hence the inclination as the body is controlled by the astrological survey at the time of the birth of this body, either (no middle ground for this body) very good or very bad, very religious or very wicked, very rich or always losing, very much in love or hate, very much given to good works or always doing wrong, governed entirely by the will of the body. Will is the educational factor of the body; thence the patience, the persistence, the ever faithful attention that should be given to the child when it is young.

bất kỳ hành tinh nào hay bất kỳ pha nào của Mặt Trời, Mặt Trăng, hay bất kỳ thiên thể nào vượt trội hơn quy luật về ý chí cá nhân của con người—quyền năng được Đấng Sáng Tạo ra con người ban ngay từ đầu, khi con người trở thành một linh hồn sống động, với quyền năng tự chọn cho chính mình. Xu hướng của con người chịu sự chi phối bởi các hành tinh dưới ảnh hưởng của chúng khi y sinh ra. Trong chừng mực này, định mệnh của con người nằm trong phạm vi hay tầm tác động của các hành tinh. Với vị trí đã cho của hệ mặt trời vào lúc một cá nhân sinh ra, có thể tính ra được—tức là, các khuynh hướng và hành động khi không tính đến ý chí. Như với thân thể này đây [Edgar Cayce] sinh ngày 18 tháng Ba, 1877, ba phút quá ba giờ, lúc Mặt Trời đang hạ, suy dần, Mặt Trăng ở phía đối diện Trái Đất (trăng già), Sao Thiên Vương ở tại thiên đỉnh, do đó thân thể này cực đoan trong hành động của mình. Sao Hải Vương ở gần vị trí đồng vị nhất, hay nói theo thuật ngữ chiêm tinh là đồng vị, ở nhà thứ chín; Sao Mộc, lực cao hơn của mọi hành tinh, trừ Mặt Trời, ở thế hạ phong, Sao Kim vừa lên đường chân trời, Sao Hỏa vừa lặn, Sao Thổ—nơi mọi chất liệu không còn đủ được quăng về khi suy tàn—đối nghịch với diện Mặt Trăng. Do vậy, về xu hướng, khi thân thể chịu kiểm soát bởi cục diện chiêm tinh lúc thân thể này chào đời, thì hoặc (không có con đường trung dung cho thân này) rất tốt hoặc rất xấu, rất mộ đạo hoặc rất độc ác, rất giàu hoặc luôn thua lỗ, rất mực yêu thương hoặc căm ghét, rất tận tâm làm việc thiện hoặc luôn làm sai trái, hoàn toàn được cai quản bởi ý chí của thân. Ý chí là yếu tố giáo dưỡng của thân; từ đó kiên nhẫn, bền chí, sự chú tâm trung tín không đổi nên được dành cho đứa trẻ khi nó còn nhỏ.

As to the forces of this body, the psychical is obtained through action of Uranus and of Neptune, always it has been to this body and always will, just outside the action of firearms, yet ever within them, just saved financially and spiritually by the action of great amount of water—the body should live close to the sea, should always have done so. The body is strange to other bodies in all of its actions, in the psychical life, in all of its ideas as expressed in the spiritual life as to its position on all matter pertaining to political, religious or economical positions. This body will either be very rich or very poor.

Về các lực của thân này, năng lực thông linh được thu nhận qua hoạt động của Sao Thiên Vương và Sao Hải Vương, luôn luôn đã là như vậy với thân này và sẽ luôn như vậy, chỉ ở ngoài tác động của hỏa khí, nhưng vẫn luôn ở trong đó, được cứu thoát về tài chính và tinh thần nhờ tác động của một lượng nước lớn—thân nên sống gần biển, lẽ ra lúc nào cũng nên như vậy. Thân này lạ lùng đối với các thân khác trong mọi hành động của mình, trong đời sống thông linh, trong mọi ý tưởng như được biểu đạt trong đời sống tinh thần liên quan đến lập trường của mình đối với mọi vấn đề chính trị, tôn giáo hay kinh tế. Thân này hoặc sẽ rất giàu hoặc sẽ rất nghèo.

Q. Will this work hurt the body?

Hỏi. Công việc này có làm hại thân thể không?

A. Only through the action or power of suggestion over the body. This body is controlled in its work through the psychical or the mystic or the spiritual.

Đáp. Chỉ qua tác động hay quyền năng của ám thị đối với thân. Thân này được kiểm soát trong công việc của mình qua phương diện thông linh, hay

It is governed by the life that is led by the person who is guiding the subconscious when in this state, or by the line of thought that is given to create ideas of expression to the subconscious.

thần bí, hay tinh thần. Nó chịu sự cai quản bởi nếp sống của người đang hướng dẫn thể trí tiềm thức khi ở trong trạng thái này, hoặc bởi đường lối tư tưởng được đưa ra để tạo nên những ý tưởng biểu đạt cho tiềm thức.

As the ideas given the subconscious to obtain its information are good, the body becomes better; if bad or wicked it becomes under the same control. Then the body should not be held responsible save through the body controlling the body at such times.

Khi những ý tưởng được đưa cho tiềm thức để thu nhận thông tin là tốt, thân trở nên tốt hơn; nếu xấu hay độc ác, nó cũng trở nên như vậy dưới cùng sự kiểm soát đó. Vậy nên không nên quy trách nhiệm cho thân, trừ thông qua người đang kiểm soát thân thể vào những lúc như thế.

Q. Can this power be used to be of assistance to humanity and also to obtain financial gain?

Hỏi. Quyền năng này có thể được dùng để trợ giúp nhân loại và đồng thời thu lợi tài chính không?

A. There are many channels through which information obtained from this body in this state would be of assistance to humanity. To obtain financial gain from these is to obtain that which is just and right to those dependent upon this body for the things of life. Not those that would be destructive to the bodies themselves, physically or mentally, but that which is theirs by right should be obtained for such information.

Đáp. Có nhiều kênh mà qua đó thông tin thu nhận từ thân này trong trạng thái này sẽ hữu ích cho nhân loại. Để thu lợi tài chính từ các kênh ấy là để thu lấy điều công chính và đúng đắn cho những người lệ thuộc vào thân này vì những nhu cầu của đời sống. Không phải những điều sẽ hủy hoại chính các thân thể ấy, về thể xác hay thể trí, mà là những gì thuộc về họ một cách chính đáng thì nên được thu nhận đối với loại thông tin như vậy.

As to which is the best channel, it depends as to whether the information desired is in accord with the ideas of the body from which they are attempting to obtain them. When credence is given to the work in a material way, anyone is willing to pay in a financial way for such information; but without credence there can be nothing obtained.

Còn kênh nào là tốt nhất, điều đó tùy thuộc vào việc thông tin mong muốn có phù hợp với các ý tưởng của người mà họ đang cố gắng thu nhận thông tin từ đó hay không. Khi có niềm tin được dành cho công việc theo cách thức vật chất, bất cứ ai cũng sẵn lòng trả tiền cho loại thông tin như vậy; nhưng không có niềm tin thì không thể thu được gì.

Q. Is there any other information that this body should have now?

Hỏi. Có thông tin nào khác mà thân này nên biết bây giờ không?

A. The body should keep close in touch with the spiritual side of life; with sincerity to the spiritual side of life, if he is to be successful, mentally, physically, psychically and financially. The safest brace is in the spiritual nature of the body; sincerity of the work done or obtained through any channel with which this body is connected is governed by the masses through the action of the body towards the spiritual.

Đáp. Thân nên giữ sự tiếp xúc gần gũi với phương diện tinh thần của đời sống; với sự chân thành đối với phương diện tinh thần của đời sống, nếu ông ấy muốn thành công, về thể trí, thể xác, thông linh và tài chính. Chỗ nương chắc chắn nhất nằm trong bản tính tinh thần của thân; sự chân thành của công việc đã làm hoặc thu nhận qua bất kỳ kênh nào mà thân này có liên hệ đều được quần chúng đánh giá qua thái độ của thân đối với phương diện tinh thần.

This record has been described by many students of psychic phenomena to be the most phenomenal they have ever seen. The life readings (as they are called today) are an outgrowth, no doubt, of this experience,

Bản ghi này đã được nhiều đạo sinh nghiên cứu hiện tượng thông linh mô tả là hiện tượng kỳ lạ nhất họ từng thấy. Các bài đọc về đời sống (như ngày nay chúng được gọi) hẳn đã nảy sinh, không nghi ngờ gì, từ trải

though they were not begun until several years later, in 1924 to be exact.

nghiệm này, dù chúng đã không khởi sự cho đến vài năm sau, chính xác là năm 1924.

I had a telephone call one day from a man who wanted to make an appointment for a friend. He came to the studio that evening and we attempted to get the information. My father conducted the reading and said I apparently went to sleep as usual, but was unable to locate the patient. The next evening this was tried again with no results, and the next. On the fourth attempt very satisfactory information came. The friend, however, at that time was not present. There had been no information given that would suggest the trouble, nor have we ever been able to determine in our own minds why at times we are unable to get information. This had occurred before, though there had not been as concerted an effort to insist that information be given. There have been many times since that the same thing has occurred. We do not know why.

Một ngày nọ tôi nhận được cú điện thoại từ một người muốn hẹn cho bạn mình. Tối hôm ấy Ông đến phòng làm việc và chúng tôi cố gắng lấy thông tin. Cha tôi chủ trì buổi đọc và nói rằng xem ra tôi đã ngủ như thường lệ, nhưng không thể định vị được bệnh nhân. Tối hôm sau thử lại cũng không kết quả, và tối kế nữa cũng vậy. Đến lần thử thứ tư thì thông tin rất thỏa đáng được đưa ra. Tuy nhiên, lúc ấy người bạn không có mặt. Chưa hề có thông tin nào được đưa ra có thể gợi ý về chứng bệnh, và chúng tôi cũng chưa bao giờ có thể tự tìm ra vì sao đôi khi chúng tôi không thể lấy được thông tin. Chuyện này đã xảy ra trước đó, dù chưa khi nào có một nỗ lực phối hợp chặt chẽ để khăng khăng đòi thông tin phải được đưa ra. Từ đó về sau nhiều lần điều tương tự đã xảy ra. Chúng tôi không biết vì sao.

Then there was the case of a relative. Her family had no confidence whatever in the readings, but they had despaired of her life. She asked her younger sister one day to please wire me, as she felt I could help, for she had been told so in a dream the night before. Upon receipt of the wire I made the attempt at once. It was said there was little hope for her recovery, but there could be something given to keep up the strength and vitality until her baby was born, which would be perfectly normal and all right, and a girl—but the mother would die soon after. This was sent to the sister who had sent the wire. She had a physician prepare the compound; and when it was given, the patient asked, “Isn’t this what Edgar sent? I feel better already.” She lived forty days, but died a few hours after her little girl was born.

Rồi có trường hợp của một người bà con. Gia đình Bà hoàn toàn không tin vào các bài đọc, nhưng họ đã tuyệt vọng về sự sống của Bà. Một ngày nọ Bà nhờ em gái gửi điện cho tôi, vì Bà cảm thấy tôi có thể giúp, do Bà đã được báo như vậy trong một giấc mơ đêm trước. Vừa nhận điện tôi lập tức tiến hành. Bài đọc nói rằng ít hy vọng cho Bà hồi phục, nhưng có thể cho thứ gì đó để duy trì sức mạnh và sinh lực cho đến khi em bé ra đời, đứa trẻ sẽ hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh, và là một bé gái—nhưng người mẹ sẽ mất không lâu sau đó. Điều này được gửi cho người em gái đã điện cho tôi. Bà nhờ một bác sĩ bào chế phương dược; và khi nó được đưa cho bệnh nhân, Bà hỏi, “Đây có phải là thứ Edgar gửi không? Tôi đã thấy khỏe hơn rồi.” Bà sống được bốn mươi ngày, nhưng mất vài giờ sau khi cô bé con của Bà chào đời.

Two years later I was in the town where this child lived. I had never seen the child nor the

Hai năm sau tôi ở thị trấn nơi đứa trẻ ấy sống. Tôi chưa bao giờ gặp đứa trẻ hay người cha.

father. As I sat down in a barber shop, a child playing around the room looked at me very straight and came over to climb in my lap; she put her little arms around my neck. The barber who was shaving her father told him somebody was talking to his little girl. He raised up—he didn't know me—and asked the barber if he knew who I was. When the barber told him, the father got up and came over to speak to me.

Khi tôi ngồi xuống trong một tiệm hớt tóc, một đứa bé đang chơi trong phòng nhìn tôi rất thẳng rồi bước lại leo vào lòng tôi; bé vòng đôi tay nhỏ ôm cổ tôi. Anh thợ cạo đang cạo râu cho cha bé nói với Ông ta rằng có ai đó đang nói chuyện với cô bé. Ông ấy ngẩng lên —Ông không biết tôi—và hỏi anh thợ cạo có biết tôi là ai không. Khi anh thợ nói cho biết, người cha đứng dậy và bước lại nói chuyện với tôi.

"The child is not affectionate with others," he said. "Do you suppose there is anything in intuition, and the child knows who you are from what you did for her mother?"

"Con bé không hay thân mật với người khác," Ông nói. "Ông có cho là có điều gì như trực giác không, và con bé biết ông là ai vì những gì ông đã làm cho mẹ nó chăng?"

I am still wondering.

Tôi vẫn còn băn khoăn.

16

TEXAS, 119–1923: 'THE PROPOSITION'—TEXAS, 1919–1923: 'ĐỀ NGHỊ'

I received a request from a man in Texas for information concerning oil developments there. As I had never undertaken anything of the kind from a distance, having only had an experience of locating a place to drill for oil in Kentucky one time, I didn't answer his letter. About a week later I received a wire from him asking me to please let him know within a week if I would give the information, that he was sure from reports on me he had received from astrologers that I could if I would.

Tôi nhận được thỉnh cầu từ một người đàn ông ở Texas xin thông tin về các hoạt động khai thác dầu ở đó. Vì tôi chưa bao giờ đảm nhận điều gì như thế từ xa, chỉ từng có một trải nghiệm xác định chỗ khoan dầu ở Kentucky một lần, nên tôi đã không trả lời thư của Ông. Chừng một tuần sau tôi nhận được điện của Ông ấy, xin vui lòng cho biết trong vòng một tuần liệu tôi có cho thông tin không, rằng Ông tin chắc từ các báo cáo về tôi mà Ông nhận được từ các nhà chiêm tinh rằng tôi có thể nếu tôi muốn.

In talking to my wife about this, I said, "I don't know but one person in my acquaintance that I would like to handle this, and yet I don't know whether he would consider it or not, even if he were back from France."

Khi nói chuyện với vợ về việc này, tôi bảo, "Trong những người mà tôi quen, tôi chỉ biết một người là tôi muốn nhờ trông coi việc này, nhưng tôi không biết liệu Ông ấy có cân nhắc hay không, ngay cả nếu Ông đã trở về từ Pháp."

At that moment the doorbell rang and I received a cable from Dave Kahn, to whom I was referring, saying he would arrive in Lexington on Wednesday of that week and asking that I meet him there.

Ngay lúc đó chuông cửa reo và tôi nhận được điện tín từ Dave Kahn, người tôi đang nhắc đến, nói rằng Ông sẽ đến Lexington vào thứ Tư tuần ấy và xin tôi gặp Ông ở đó.

On my way to Lexington I reviewed my experiences up to that time, trying my best to consider every phase of the phenomena. I thought over what had been given in 1910, in Hopkinsville: that the phenomena was worthy of being studied in an institution; and that Virginia Beach, Virginia, would be the best place for such an institution to be established. Then, as the proposition from Texas presented itself, I thought that if it were possible to make money, would it be a plausible thing to do that in the oil business and invest it in an institution? I felt this could be presented to Dave, and he could act as he saw fit. I would not persuade him to become interested; he must interest himself.

Trên đường đến Lexington tôi điểm lại những trải nghiệm của mình cho đến lúc đó, cố hết sức cân nhắc mọi khía cạnh của hiện tượng này. Tôi nghĩ lại những gì đã được đưa ra năm 1910 ở Hopkinsville: rằng hiện tượng này đáng được nghiên cứu trong một cơ sở; và rằng Virginia Beach, Virginia, sẽ là nơi tốt nhất để lập một cơ sở như vậy. Rồi, khi đề nghị từ Texas xuất hiện, tôi nghĩ rằng nếu có thể kiếm tiền, thì việc làm điều đó trong ngành dầu mỏ và đầu tư vào một cơ sở có hợp lẽ không? Tôi cảm thấy có thể trình bày điều này với Dave, và Ông có thể hành động tùy Ông xét thấy. Tôi sẽ không thuyết phục Ông ấy tham gia; Ông phải tự mình hứng thú.

Edgar's attitude was always the same—he was ready to do what he could to help anyone in need. He decided that if he had a hospital that could be used for the benefit of those who came to him for help, the money to build it would have to be gotten from his efforts. So he yielded to many propositions, including the oil business.

Thái độ của Edgar luôn như vậy—Ông sẵn sàng làm điều mình có thể để giúp bất cứ ai đang cần. Ông quyết định rằng nếu có một bệnh viện có thể dùng cho lợi ích của những người tìm đến Ông để được giúp đỡ, thì tiền để xây bệnh viện phải kiếm được từ chính nỗ lực của Ông. Thế là Ông chấp thuận nhiều đề nghị, bao gồm cả việc dầu mỏ.

I reached Lexington shortly after Dave arrived home from the war, and we spent the rest of that day and the next morning recounting his experiences in France and my experiences with the people who had written me at his suggestion and the varied things which had come of these; how I had been called to Washington and the many other places from which people had written or come to see me. He said he was not out of the army yet, but expected to be stationed somewhere until demobilization was completed. Then I showed him the letter and telegram from Texas. He said, "This is interesting, but what does the reading say

Tôi đến Lexington ngay sau khi Dave trở về nhà từ chiến tranh, và chúng tôi dành phần còn lại của ngày hôm đó và sáng hôm sau để kể lại những trải nghiệm của Ông ở Pháp và những trải nghiệm của tôi với những người đã viết cho tôi theo gợi ý của Ông ấy và những điều đa dạng nảy sinh từ đó; tôi đã được gọi đến Washington và nhiều nơi khác từ đó người ta đã viết hoặc đến gặp tôi như thế nào. Ông nói Ông vẫn chưa ra khỏi quân ngũ, nhưng trông đợi sẽ được bố trí đâu đó cho đến khi giải ngũ hoàn tất. Rồi tôi cho Ông xem bức thư và điện tín từ Texas. Ông nói, "Điều này thú vị đấy, nhưng bài đọc nói gì về nó?" Tôi lặp lại điều tôi đã nói với vợ, và giải

about it?" I repeated what I had told my wife, and explained that we hadn't attempted to get anything concerning it. He said, "Well, let's take a reading." The reading stated that the man had written a long letter giving much information as to the particular undertaking in Texas. Dave questioned the contents of the letter and it was repeated to him word for word. We wired to Selma for the letter, and when it came a few days later it was very interesting to make the comparison. It was identical with that obtained in the reading.

thích rằng chúng tôi chưa thử lấy gì liên quan đến việc này. Ông nói, "Thế thì, hãy làm một bài đọc." Bài đọc cho biết người đàn ông ấy đã viết một bức thư dài, cung cấp nhiều thông tin về công cuộc cụ thể ở Texas. Dave chất vấn nội dung lá thư và nó được lặp lại cho Ông từng chữ một. Chúng tôi điện về Selma xin bức thư, và khi nó đến vài ngày sau, thật thú vị khi đối chiếu so sánh. Nó y hệt như điều thu nhận được trong bài đọc.

Many unusual things happened about this venture. Dave purchased an interest. Later, while he was in Washington, a reading told him about a development in Kentucky. We looked over the proposition there, and if he had not already invested in Texas, no doubt he would have undertaken a development around Scottsville and Bowling Green; however, we had no capital nor the experience to know what to do with information we had (which I realized fully a year or so later).

Nhiều chuyện bất thường đã xảy ra quanh thương vụ này. Dave mua một phần quyền lợi. Sau đó, khi Ông ở Washington, một bài đọc cho Ông biết về một dự án ở Kentucky. Chúng tôi xem xét đề nghị ở đó, và nếu Ông chưa đầu tư ở Texas, rất có thể Ông đã tiến hành một dự án ở quanh Scottsville và Bowling Green; tuy nhiên, chúng tôi không có vốn cũng như kinh nghiệm để biết phải làm gì với thông tin chúng tôi có (điều mà khoảng chừng một năm sau tôi mới thấu hiểu đầy đủ).

Dave was advised through a reading to send one of his associates to Texas, a man who had been with him in France and who was just then being let out of the hospital in Washington but whose home was in Louisville, that he would no doubt make his home in Texas. He was sent as Dave's representative and in less than six months married a girl in Texas.

Dave được khuyên qua một bài đọc là nên cử một cộng sự của Ông đến Texas, một người đã cùng Ông ở Pháp và vừa được cho ra viện ở Washington, nhưng quê ở Louisville, rằng người đó rất có thể sẽ lập nghiệp ở Texas. Ông ta được cử đi làm đại diện cho Dave và chưa đầy sáu tháng sau cưới một cô gái ở Texas.

Soon afterward Dave was sent to Atlanta by the army. I visited him there several times, and through him I made the acquaintance of some most prominent people—bankers, businessmen, lawyers, journalists, people in almost every walk of life. We had many experiences during these visits. I met a relative of President Wilson's, a Major Wilson Dave met in the army and who later became associated with Dave in the oil

Ngay sau đó Dave được quân đội cử đến Atlanta. Tôi thăm Ông ở đó nhiều lần, và qua Ông tôi quen được một số người rất nổi tiếng —ngân hàng, doanh nhân, luật sư, nhà báo, người trong hầu như mọi nẻo đường đời. Chúng tôi có nhiều trải nghiệm trong các chuyến thăm ấy. Tôi gặp một người bà con của Tổng thống Wilson, một Thiếu tá Wilson, người Dave gặp trong quân ngũ và sau đó cộng tác với Dave trong công việc dầu

business in Texas.[1] I also made a trip to Texas in company with Dave and Major Wilson. On this trip we attempted to prove to ourselves whether or not the information would be correct in locating drilling sites. We met an operator in Fort Worth who had several wells drilling in the Desdemona territory.

mỏ ở Texas.1 Tôi cũng thực hiện một chuyến đi đến Texas cùng Dave và Thiếu tá Wilson. Trong chuyến đi này chúng tôi cố tự chứng nghiệm xem liệu thông tin có chính xác trong việc xác định vị trí khoan hay không. Chúng tôi gặp một nhà điều hành ở Fort Worth, người có vài giếng đang khoan trong vùng Desdemona.

There was the insistence through a reading that one well was in the heart of the pool, that while it would not begin with the largest flush production, it would be one of the longest lasting wells in the whole district. This has absolutely proven to be true. It was given that another would prove very unsatisfactory, for it was already a crooked hole and so much time would be lost in trying to straighten it that it would be better to move over and drill another hole. This they didn't do, but eventually lost the hole entirely. It was also advised that another would come in with a very large flush production, but would not be long lasting.

Qua một bài đọc có sự nhấn mạnh rằng một giếng ở ngay tâm của bể chứa, rằng tuy nó sẽ không khởi đầu với sản lượng phun đầu lớn nhất, nhưng nó sẽ là một trong những giếng có tuổi thọ dài nhất trong cả khu. Điều này hoàn toàn đã được chứng thực. Một giếng khác được cho là sẽ rất không vừa ý, vì nó đã là lỗ khoan lệch và sẽ mất quá nhiều thời gian để chỉnh thẳng đến mức tốt hơn là chuyển sang chỗ khác và khoan lỗ mới. Họ đã không làm vậy, và rốt cuộc mất luôn lỗ ấy. Cũng có khuyến cáo rằng một giếng khác sẽ cho sản lượng phun đầu rất lớn, nhưng sẽ không bền.

When these proved out, considerable comment was made by those who became acquainted with the facts. Not everyone who heard believed these things, but those who knew the facts became very much interested. Eventually a banker in Cleburne, along with Dave, induced me to give some information on a particular location, also in the Desdemona territory. They were advised that if they went over three thousand feet where they were drilling it would be called a dry hole, but if they would come back to a certain distance and shoot with a hundred and fifty quarts of nitro, there would be a production of six hundred barrels flush production—and be a commercially paying well; however, if they would drill another well on a specific location in a given direction from that location, they would find even a better production. While not so great in its flush, it would be longer lasting. The people in charge drilled below the three

Khi những điều này được chứng nghiệm, khá nhiều lời bàn tán đã nổi lên từ những người nắm được sự thật. Không phải ai nghe cũng tin điều ấy, nhưng những người biết rõ sự việc thì trở nên rất quan tâm. Rốt cuộc một ông chủ ngân hàng ở Cleburne, cùng với Dave, thuyết phục tôi cho thông tin về một vị trí cụ thể, cũng trong vùng Desdemona. Họ được khuyên rằng nếu khoan quá ba ngàn feet ở nơi họ đang khoan thì sẽ bị gọi là giếng khô, nhưng nếu quay lại một khoảng cách nhất định và bắn mìn với một trăm năm mươi quart nitro, sẽ có sản lượng phun đầu sáu trăm thùng—và sẽ là một giếng thương mại có lãi; tuy nhiên, nếu họ khoan một giếng khác ở một vị trí cụ thể theo một hướng nhất định từ vị trí đó, họ sẽ tìm được một sản lượng còn tốt hơn. Dù sản lượng phun đầu không lớn bằng, nó sẽ bền hơn. Những người phụ trách đã khoan xuống dưới mức ba ngàn feet và tuyên bố vô vọng. Ông Long đề nghị họ thử áp dụng thông tin

thousand feet and pronounced it hopeless. Mr. Long requested that they try out the information which had been given. They shot with fifty quarts. I was in Selma at the time. He wired me, "Shot well with fifty quarts. Just a slight trace. What would you advise?" The reading advised that they clean out the hole to the same depth and shoot with a hundred quarts, that it would produce six hundred barrels on flush production. This they did, and Mr. Long wired me as follows: "Lucky Boy Number One turned in pipeline today. Registers six hundred and two barrels on flush production."

đã được đưa ra. Họ bắn mìn với năm mươi quart. Lúc ấy tôi đang ở Selma. Ông điện cho tôi: "Bắn mìn giếng với năm mươi quart. Chỉ có dấu hiệu nhẹ. Ông khuyên sao?" Bài đọc khuyên họ dọn sạch giếng về lại độ sâu cũ và bắn mìn với một trăm quart, rằng nó sẽ cho sản lượng phun đầu sáu trăm thùng. Họ làm vậy, và Ông Long điện cho tôi như sau: "Lucky Boy Số Một đã đưa vào đường ống hôm nay. Ghi nhận sáu trăm lẻ hai thùng ở sản lượng phun đầu."

With such experiences, is it any wonder that a number of men in Dallas, Fort Worth, Cleburne, and the adjoining county allied themselves to explore for the elusive liquid gold?

Với những trải nghiệm như thế, có gì lạ khi một số người ở Dallas, Fort Worth, Cleburne, và các quận lân cận liên kết lại với nhau để tìm kiếm thứ vàng lỏng khó nắm bắt?

In the meantime, Wilson and Kahn had become interested in their first proposition, the Sam Davis well, which had gone ahead. A number of people in Atlanta invested in the proposition to continue work on this well, which had been abandoned. It never worked out, however. They were never able to clear it. Why? I still wonder. Neither did the operations of the Cayce Petroleum Company prove to be worthwhile. They never got production. I am still wondering why.

Trong lúc ấy, Wilson và Kahn đã hứng thú với đề nghị đầu tiên của họ, giếng Sam Davis, vốn đã được xúc tiến. Một số người ở Atlanta đầu tư vào đề nghị này để tiếp tục công việc trên giếng này, vốn đã bị bỏ hoang. Tuy nhiên nó không bao giờ thành công. Họ không bao giờ khơi thông được nó. Vì sao? Tôi vẫn băn khoăn. Các hoạt động của Công ty Dầu khí Cayce cũng không chứng tỏ là đáng công. Họ không bao giờ đạt sản lượng. Tôi vẫn còn tự hỏi vì sao.

I met numbers of people all over Texas during this time, and many readings were given for physical ills with wonderful benefits; but never again while I was there was any information obtained which assisted in bringing in a producing well. I don't know why. It would be very hard to give all the details, yet I saw an instance where men were carrying guns for one another because they had fallen out over a proposition—and both sides agreed to abide by a reading, and it settled difficulties which seemingly could not have been settled without bloodshed. The wife of one man was

Trong thời gian này tôi gặp rất nhiều người khắp Texas, và nhiều bài đọc thể xác đã được đưa ra với những lợi ích tuyệt vời; nhưng không lần nào nữa trong thời gian tôi ở đó có bất kỳ thông tin nào giúp đưa một giếng vào sản xuất. Tôi không biết vì sao. Sẽ rất khó để kể hết chi tiết, vậy mà tôi đã chứng kiến một trường hợp người ta mang súng nhằm vào nhau vì bất hòa quanh một đề nghị—và cả hai bên đồng ý tuân theo một bài đọc, và nó đã giải quyết những mâu thuẫn tưởng như không thể giải quyết nếu không đổ máu. Vợ của một người rất ốm. Thông tin qua một bài đọc đã cứu mạng Bà. Sự việc đủ ấn tượng đến

very ill. Information through a reading saved her life. The incident was sufficient that a son of this couple wrote me many years later requesting information for his wife, referring to what had been done for his mother years before in Comyn when he was only a small boy.

mức một người con trai của cặp ấy nhiều năm sau viết cho tôi xin thông tin cho vợ mình, nhắc lại những gì đã làm cho mẹ anh ta năm xưa ở Comyn khi anh còn là một cậu bé.

Friendships were made during the operations in Texas that I am sure are as beautiful as any that ever existed. And no doubt there were crosses made for some, and unless they have changed a great deal there will always be resentment in their lives.

Tình bạn kết lập trong các hoạt động ở Texas theo tôi chắc đẹp đẽ như bất kỳ tình bạn nào từng có. Và chắc chắn cũng có những thập giá được đặt lên vai một số người, và trừ phi họ đã thay đổi rất nhiều thì trong đời họ sẽ luôn có sự oán giận.

In one place in Central Texas where operations were being started for the Cayce Petroleum, much had been said about me to the natives. When I first arrived, one of these long, rawboned natives, dressed in high boots with high heels, long spurs and chaps, and a large hat, a typical cowboy, said to me, “I understand you can tell anything. It hasn’t rained here in four months. Tell me when it’s going to rain.” Why I answered this way I don’t know, but I looked up and said, “Next Friday afternoon at four o’clock.”

Ở một nơi thuộc miền Trung Texas, nơi các hoạt động của Cayce Petroleum sắp khởi sự, người bản địa đã nghe nói nhiều về tôi. Khi tôi vừa đến, một người bản địa cao lêu nghêu xương xẩu, mang ủng cao gót, đinh thúc dài và bao chân da, đội chiếc mũ lớn, một chàng cao bồi điển hình, nói với tôi, “Tôi nghe nói ông có thể nói bất cứ điều gì. Ở đây đã bốn tháng không có mưa. Hãy nói cho tôi biết khi nào sẽ mưa.” Vì sao tôi trả lời như vậy tôi không biết, nhưng tôi ngước lên và nói, “Chiều thứ Sáu tới lúc bốn giờ.”

The next Friday afternoon at four o’clock, for half an hour I don’t think I ever saw it rain harder. Now, I know I didn’t have anything to do with it—but tell me how I happened to say just that? You can well imagine what this meant to all those who knew of it. I was also asked to locate water for many farms or ranches. I don’t believe there was ever a failure; and some drilled less than fifty feet, and a few less than twenty, and found an abundant supply of water. Many had been driving their livestock miles for water for years before that.

Chiều thứ Sáu tuần sau lúc bốn giờ, trong nửa giờ tôi nghĩ mình chưa bao giờ thấy mưa nặng hạt hơn thế. Giờ, tôi biết tôi không hề làm gì liên quan đến chuyện ấy—nhưng nói tôi nghe vì sao tôi lại thốt đúng như thế? Bạn có thể dễ dàng hình dung điều này có ý nghĩa gì với tất cả những người biết chuyện. Người ta cũng nhờ tôi xác định nguồn nước cho nhiều nông trại hay trang trại. Tôi không tin là có thất bại nào; có nơi khoan chưa đến năm mươi feet, và vài nơi chưa đến hai mươi, đã gặp nguồn nước dồi dào. Nhiều người đã phải lùa gia súc đi hàng dặm lấy nước suốt bao năm trước đó.

During the organization of the Cayce Petroleum Company, Dave and I made several trips over the country seeking investors. I met people in New Orleans, Jackson, Memphis, Denver, all over Texas, St.

Trong giai đoạn tổ chức Công ty Dầu khí Cayce, Dave và tôi thực hiện nhiều chuyến đi khắp nơi tìm nhà đầu tư. Tôi gặp người ở New Orleans, Jackson, Memphis, Denver, khắp Texas, St. Louis, Chicago, Indianapolis,

Louis, Chicago, Indianapolis, Cincinnati, Washington, New York, Philadelphia, Florida, many of whom I now number among my best friends. Many of the people I met in other places wired, wrote, or came to see me, even at that distance, for further aid, and many whom I had never attempted to help before. In Memphis, there was an offer to build a hospital such as we had planned during the first discussion of the oil proposition, but we were hoping to continue our own undertaking in Virginia Beach. During this time I was offered a million dollars if I would turn over all the holdings of Cayce Petroleum to this concern, and not give readings except for them. The directors of Cayce Petroleum decided against this; yet nothing came of our efforts to produce oil except a financial loss to many people. Not any large sums of money, particularly, for I never drew a salary for myself as president of this company, nothing save traveling expenses.

Cincinnati, Washington, New York, Philadelphia, Florida, nhiều người trong số họ nay tôi xem là bạn thân nhất. Nhiều người tôi gặp ở nơi khác đã điện, viết thư, hoặc đến gặp tôi, dù ở khoảng cách như thế, để được giúp đỡ thêm, và nhiều người mà trước đó tôi chưa hề cố gắng giúp. Ở Memphis, có đề nghị xây một bệnh viện như chúng tôi đã dự kiến trong cuộc thảo luận đầu tiên về đề nghị dầu mỏ, nhưng chúng tôi hy vọng tiếp tục nỗ lực riêng ở Virginia Beach. Trong thời gian này tôi được đề nghị một triệu đô-la nếu tôi chuyển giao mọi nắm giữ của Cayce Petroleum cho cơ sở này, và không cho bài đọc nào trừ cho họ. Ban giám đốc Cayce Petroleum quyết định từ chối; ấy vậy mà nỗ lực của chúng tôi để sản xuất dầu chẳng đem lại gì ngoài thua lỗ tài chính cho nhiều người. Không phải khoản tiền lớn lao gì, vì tôi chưa bao giờ nhận lương cho bản thân với tư cách chủ tịch công ty này, chẳng có gì ngoài chi phí đi lại.

There were also conflicts within the group. Some of the principals went so far as to separate Dave from the proposition, as they felt he was at fault. This didn't change matters one iota, except it made it very much harder for me personally.

Trong nhóm cũng nảy sinh xung đột. Một vài người chủ chốt thậm chí tách Dave ra khỏi đề nghị, vì họ cảm thấy lỗi ở Ông. Điều này chẳng thay đổi gì dù chỉ một chút, ngoại trừ khiến mọi chuyện cá nhân đối với tôi khó khăn hơn rất nhiều.

One man became involved with another man's wife, and it looked as if there would be bloodshed. Some of the family appealed to me to intervene. I talked to these people, gave a reading for them, and prayed very hard for evidence to convince me I had done right. At least I felt sure I had done right in preventing bloodshed. If I never had any other material manifestation of the rightness of the readings, I certainly experienced one that night. These families are good friends still.

Có một người dính líu với vợ của người khác, và tưởng như sẽ có đổ máu. Vài người trong gia đình nhờ tôi can thiệp. Tôi nói chuyện với những người này, đưa ra một bài đọc cho họ, và cầu nguyện rất nhiều xin một dấu hiệu để thuyết phục tôi rằng mình đã làm đúng. Ít nhất tôi thấy chắc rằng tôi đã làm đúng khi ngăn đổ máu. Nếu tôi chưa từng có biểu hiện vật chất nào khác cho thấy sự đúng đắn của các bài đọc, thì đêm đó tôi chắc chắn đã trải nghiệm một điều như vậy. Những gia đình này đến nay vẫn là bạn tốt.

The many experiences I had during these two or three years of traveling and work during the operations in Texas may not be given in chronological order, but I will give a

Nhiều trải nghiệm tôi có trong hai ba năm đi lại và làm việc trong giai đoạn hoạt động ở Texas có thể không được kể theo trình tự thời gian, nhưng tôi sẽ thuật lại một vài chuyện

few of them so that we may be able to draw comparisons from time to time. Many traveling companions heard verifications of stories that had been told and experiences I had through the years, as in Memphis one day coming out of the hotel I met Professor Lambert and introduced him to Mr. Kahn. Lambert asked if I had seen Dr. Lundy, as he was living there also. As we walked up the street to Lundy's office, Lambert asked Dave if he had heard of my experiences in Bowling Green, then made several references to the case of the girl who had killed her sister and what the readings said about it. In Lundy's office, as we reviewed the experiences, Lundy asked Dave if he had heard of the time I was talking so fast that when he attempted to stop me there had been levitation of the body.

để đôi lúc chúng ta có thể rút ra so sánh. Nhiều bạn đồng hành đã nghe những chứng thực cho các câu chuyện từng được kể và những trải nghiệm tôi có qua năm tháng, như ở Memphis một ngày kia khi bước ra khỏi khách sạn tôi gặp Giáo sư Lambert và giới thiệu Ông với Ông Kahn. Lambert hỏi liệu tôi đã gặp Bác sĩ Lundy chưa, vì Ông ấy cũng sống ở đó. Khi chúng tôi đi dọc phố đến phòng khám của Lundy, Lambert hỏi Dave liệu Ông đã nghe về những trải nghiệm của tôi ở Bowling Green chưa, rồi nhắc tới vụ cô gái đã giết em gái mình và các bài đọc đã nói gì về chuyện ấy. Trong phòng khám của Lundy, khi chúng tôi ôn lại các trải nghiệm, Lundy hỏi Dave liệu Ông có nghe chuyện lần tôi nói nhanh đến nỗi khi Ông ấy cố gắng dừng tôi thì đã xảy ra hiện tượng thân thể nâng bổng hay chưa.

In Memphis we met a very prominent businessman who said he had made some experiments with other psychics, but he would like to see a reading from me on his mother-in-law. Arrangements were made, the reading was given, and then we were invited to the home of the mother-in-law. It was astonishing to us to see her do just the things described in the reading. The reading suggested that she could be carried to another city to a hospital and get relief. She did receive much relief, temporarily.

Ở Memphis chúng tôi gặp một doanh nhân rất nổi tiếng, người nói rằng Ông đã làm vài thử nghiệm với những nhà thông linh khác, nhưng Ông muốn xem một bài đọc của tôi về mẹ vợ Ông. Sắp đặt được thực hiện, bài đọc được đưa ra, rồi chúng tôi được mời đến nhà mẹ vợ Ông. Chúng tôi hết sức kinh ngạc khi thấy Bà làm đúng những điều đã được mô tả trong bài đọc. Bài đọc đề nghị có thể đưa Bà đến một thành phố khác, vào bệnh viện và nhận sự giúp đỡ. Bà thực sự nhận được nhiều thuyên giảm, tạm thời.

In Birmingham we had many experiments with the superintendent of a hospital there. Several patients requested readings and in each case the suggestions were most helpful in bringing relief or permanent cures.

Ở Birmingham chúng tôi đã có nhiều thử nghiệm với giám đốc một bệnh viện ở đó. Vài bệnh nhân yêu cầu bài đọc và trong mỗi trường hợp, các đề nghị đều hữu ích nhất trong việc mang lại thuyên giảm hoặc chữa khỏi hoàn toàn.

As we left Birmingham, we received a phone call from Nashville asking for an immediate reading for a young lady we had met there. The reading insisted that because of a personal disappointment, she had decided to end it all and had taken poison. It suggested something to help, but we were unable to convince the doctor in charge even to try it

Khi rời Birmingham, chúng tôi nhận một cuộc gọi từ Nashville xin một bài đọc khẩn cho một cô gái trẻ chúng tôi đã gặp ở đó. Bài đọc khẳng định rằng vì một nỗi thất vọng cá nhân, cô đã quyết định kết thúc tất cả và đã uống thuốc độc. Nó đề nghị một số thứ để trợ giúp, nhưng chúng tôi đã không thể thuyết phục bác sĩ phụ trách kịp thời thử điều ấy.

in time. When he did agree, twelve hours later, the information said he had waited too long.

Khi Ông đồng ý, mười hai giờ sau, thông tin nói Ông đã chờ quá lâu.

The next day, while in the office of a specialist, I was asked to give information for an orphan. The doctor said he had been examined at the clinic at Vanderbilt University and appeared to be hopeless. I assured him I would be very glad to help if possible, that I would like the boy, as well as the matron, to request the information. They did so that evening, and the next day arrangements were made for the reading to be given at the Maxwell House Hotel. A number of prominent physicians were present, as well as businessmen. The young man was not in the room. Afterward someone brought him in, so the doctors could examine him, as someone present had asked the question (since they thought it was mind reading, as all the doctors present knew what was the trouble). The answer came back, "There is something the doctors haven't seen. Poisons in the system have produced a rash, which has only today broken out on the toes of the left foot, since the examination. Look and you will find it." The reading suggested an immediate operation for a growth in the head that was causing pressure, producing partial blindness. Surgery was to be performed through the nose. A few days later this operation was performed and proved to be most successful, to the astonishment of everyone that had known of the case.

Ngày hôm sau, khi đang ở phòng khám của một bác sĩ chuyên khoa, người ta nhờ tôi đưa thông tin cho một đứa trẻ mồ côi. Vị bác sĩ nói cậu bé đã được khám ở phòng khám của Đại học Vanderbilt và xem chừng vô vọng. Tôi đảm bảo với Ông rằng tôi rất sẵn lòng giúp nếu có thể, rằng tôi muốn cậu bé cũng như bà quản lý trại trẻ xin thông tin. Họ đã làm vậy tối hôm đó, và hôm sau sắp xếp xong để bài đọc được đưa ra tại Khách sạn Maxwell House. Một số bác sĩ nổi tiếng cùng các doanh nhân có mặt. Cậu thanh niên không ở trong phòng. Sau đó ai đó đưa cậu vào để các bác sĩ thăm khám, vì có người hiện diện đã nêu câu hỏi (do họ nghĩ đây là đọc ý nghĩ, vì tất cả các bác sĩ có mặt đều biết vấn đề là gì). Câu trả lời đưa ra, "Có điều gì đó các bác sĩ chưa thấy. Chất độc trong hệ thống đã tạo ra phát ban, vốn chỉ hôm nay mới bùng ra ở các ngón chân của bàn chân trái, kể từ khi khám. Hãy xem và các ông sẽ thấy." Bài đọc đề nghị mổ ngay một khối tăng sinh trong đầu gây áp lực dẫn đến bán mù. Phẫu thuật sẽ được thực hiện qua đường mũi. Vài ngày sau ca mổ được tiến hành và chứng tỏ cực kỳ thành công, khiến mọi người biết về ca này đều ngạc nhiên.

In Atlanta we met some people who had experimented in Bowling Green, and we had several cases where physical readings were given that proved very helpful. We were called to do some special work in Washington again. There we met a lady who was very anxious that we give information for her niece who lived in Cleveland, so we went to Cleveland over the weekend. It was a case of pernicious anemia, and the suggestion given proved to be quite helpful.

Ở Atlanta chúng tôi gặp vài người đã từng thử nghiệm ở Bowling Green, và chúng tôi có vài ca trong đó bài đọc thể xác tỏ ra rất hữu ích. Chúng tôi lại được gọi đến làm một số việc đặc biệt ở Washington. Ở đó chúng tôi gặp một quý bà rất mong muốn chúng tôi đưa thông tin cho cháu gái Bà sống ở Cleveland, thế là cuối tuần chúng tôi đi Cleveland. Đó là một ca thiếu máu ác tính, và đề nghị đưa ra tỏ ra khá hữu ích. Một điều rất thú vị nảy sinh từ cuộc gặp này, và là lý do tôi

A very interesting thing came of this meeting, and is how I happen to have the nickname Judge. This lady insisted that if we ever came to New York we must let her know, as she wanted her husband and brothers to meet us. A few weeks later we were in New York. The first evening I was invited to a stag party on Long Island. At dinner I was seated at the head of the table and the man on my right said, "Are you from the South?"

có biệt danh "Judge" (Quan tòa). Quý bà này khẳng định rằng nếu chúng tôi bao giờ đến New York phải cho Bà biết, vì Bà muốn chồng và các anh em của Bà gặp chúng tôi. Vài tuần sau chúng tôi ở New York. Tối đầu tiên tôi được mời đến một buổi tiệc toàn nam ở Long Island. Lúc ăn tối tôi ngồi đầu bàn và người đàn ông bên phải tôi hỏi, "Ông đến từ miền Nam?"

"From Alabama," I replied.

"Từ Alabama," tôi đáp.

"You don't happen to be from Selma?"

"Ông có phải đến từ Selma không?"

"Yes."

"Có."

"You don't happen to know Alec Cawthon?"

"Ông có biết Alec Cawthon không?"

"Yes, he is a very good friend of mine."

"Có, Ông ấy là bạn rất tốt của tôi."

Then he said, "Well, he killed my brother some years ago. I have never been satisfied with the verdict given, and I want you to judge the case from our point of view; they judged it in Alabama from their point of view."

Rồi Ông nói, "Vậy thì, Ông ấy đã giết anh tôi mấy năm trước. Tôi chưa bao giờ thỏa mãn với phán quyết đưa ra, và tôi muốn ông xử vụ án từ góc nhìn của chúng tôi; họ đã xử nó ở Alabama theo góc nhìn của họ."

For several hours I had to listen to what all these people had to say about that murder case. I did not give a reading on the situation because of the condition of many at the party. There were possibly not quite as many hard feelings toward Cawthon afterwards, as there had been previously. Ever since that night I have been called Judge by Dave and many others.

Trong vài giờ tôi phải lắng nghe tất cả những gì mọi người ở đó nói về vụ án mạng ấy. Tôi đã không đưa ra bài đọc về tình huống đó vì tình trạng của nhiều người trong bữa tiệc. Có lẽ sau đêm ấy, cảm xúc căm hận với Cawthon không còn gay gắt như trước. Từ đêm đó, Dave và nhiều người khác đã gọi tôi là "Judge".

We met many people in New York who were interested in psychic phenomena. A question was raised as to whether I would be allowed under the city's laws to give any readings while I was there. Some of them went to the city attorney for an answer. He told them if they had three affidavits saying the work had been helpful, we might go ahead. We sent five wires—to Hopkinsville, Bowling Green, Birmingham, Selma, and

Chúng tôi gặp nhiều người ở New York quan tâm đến hiện tượng thông linh. Có câu hỏi đặt ra liệu luật thành phố có cho phép tôi đưa bất kỳ bài đọc nào trong lúc tôi ở đó không. Một số người đã đến hỏi luật sư thành phố để có câu trả lời. Ông nói nếu họ có ba bản tuyên thệ nói rằng công việc đã hữu ích, chúng tôi có thể tiến hành. Chúng tôi gửi năm điện tín —đến Hopkinsville, Bowling Green, Birmingham, Selma, và Texas. Ngay khi thư

Texas. As soon as the mail could return we had possibly fifty affidavits, about twice as many letters, many of which are still on file. After this we met some very interesting people, many of whom were very desirous of establishing the institution as we were seeking to do through the oil business, yet we still held to the idea that we would carry out the program. This never worked out, however. I am still wondering why.

tín có thể hồi đáp, chúng tôi có chừng năm mươi bản tuyên thệ, khoảng gấp đôi số thư, nhiều bức trong số đó vẫn còn lưu. Sau đó chúng tôi gặp một số người rất thú vị, nhiều người trong số họ rất khao khát lập ra cơ sở như chúng tôi đang mong muốn bằng con đường dầu mỏ, tuy vậy chúng tôi vẫn giữ ý định tự mình thực hiện chương trình. Tuy nhiên điều này không bao giờ thành sự. Tôi vẫn tiếp tục thắc mắc vì sao.

I went from New York back to Texas. Dave, in the meantime, had begun another proposition somewhere else. At this time a very influential and wonderful man from Chicago, Mr. M. B. Wyrick, who was associated with the Western Union Telegraph Company and had some experience with psychic phenomena during his college days, became very much interested in seeing the work carried on. He had his own oil proposition in Texas and asked for readings about that. His proposition did not prove successful, but many individuals for whom he had physical readings received benefits. Many were restored to normal health who had given up all hope. He received wonderful help through the readings for his health. Later an accident brought back much of his trouble, but the counsel and advice of this man has meant a great deal to me.

Tôi đi từ New York trở lại Texas. Trong lúc ấy, Dave đã bắt đầu một đề nghị khác ở nơi khác. Lúc này một người rất có ảnh hưởng và tuyệt vời từ Chicago, Ông M. B. Wyrick, người cộng tác với Công ty Điện tín Western Union và từng có chút trải nghiệm với hiện tượng thông linh trong thời sinh viên, trở nên rất quan tâm muốn thấy công việc được tiếp tục. Ông có đề nghị dầu mỏ riêng ở Texas và xin các bài đọc về nó. Đề nghị của Ông không thành, nhưng nhiều cá nhân mà Ông xin bài đọc thể xác cho đã nhận được lợi ích. Nhiều người đã trở lại sức khỏe bình thường dù trước đó đã tuyệt vọng. Chính Ông cũng nhận được sự giúp đỡ tuyệt vời qua các bài đọc cho sức khỏe. Sau này một tai nạn khiến nhiều rắc rối của Ông quay trở lại, nhưng lời khuyên và chỉ dẫn của người đàn ông này đã có ý nghĩa rất lớn đối với tôi.

It seems strange at times how or why we are influenced so much in our lives by people who have heretofore been strangers. What is it that draws us together? What is it that makes the associations of one individual mean so much more to us than another? It isn't the mere abilities; it isn't just the position in life. I wonder.

Đôi khi thật lạ lùng là làm sao hay vì sao chúng ta lại chịu ảnh hưởng nhiều đến thế trong đời bởi những người trước đó là người xa lạ. Điều gì kéo chúng ta lại gần nhau? Điều gì khiến mối liên hệ với một cá nhân lại có ý nghĩa hơn nhiều so với người khác? Không phải chỉ là năng lực; không chỉ là vị trí trong đời. Tôi tự hỏi.

While in Texas this time I received a wire from Mr. Frank Mohr in Columbus, Ohio, saying, "I have been trying to locate you for some time. What you said years ago would happen to me did, and I was blind for two years. Eventually I persuaded the physician

Khi đang ở Texas lần này, tôi nhận được điện từ Ông Frank Mohr ở Columbus, Ohio, nói: "Tôi đã cố tìm ông đã lâu. Điều ông nói năm xưa sẽ xảy đến với tôi đã xảy ra, và tôi đã mù suốt hai năm. Cuối cùng tôi thuyết phục được bác sĩ thực hiện đề nghị trong bài đọc

to carry out the suggestion in your reading, for what must be done if I should go blind, and now I see. I must come and see you at once, that I may thank you personally."

của ông, về những gì phải làm nếu tôi bị mù, và giờ tôi đã thấy. Tôi phải đến gặp ông ngay, để cảm ơn ông trực tiếp."

Mr. Mohr came, and it was real good to see how enthusiastic and well he felt. Although he had lost everything financially, he had regained his health wholly, overcoming both his blindness and his rheumatism, though the treatment for his blindness didn't assist his rheumatism. As soon as he was able to have prepared the machine suggested in the reading, the third treatment cured him entirely. He spent two weeks with me. During that time he requested information for several people who had asked him to do so while he was in Texas. I decided to go back with him, and several people had readings. While there I received a wire from Dave in Denver, saying he felt he could arrange to refinance my oil proposition in Texas. Mr. Mohr went with me to Denver. The editor of a paper in town, the *Denver Post,* heard I was there, and sent a reporter to see me. He later asked for a personal interview and arranged for a demonstration—one of the few tests that has proven absolutely satisfactory to the patient, to the doctors, to the reporters. The editor then offered me a proposition, to build an institution in Denver, provided I would dress very queerly in very oriental style, never see anyone without a chaperone, and never drive about unless chauffeured. Money would have been no object, for he seemed to be willing to supply any amount I might name. He also proposed that if I would accept this proposition he would have some of his associates finance our oil operations in Texas. I may have done a lot of worse things, I don't know, but my conscience didn't allow me to accept the editor's proposition.

Ông Mohr đến, và thật mừng khi thấy Ông hăng hái và khỏe khoắn thế nào. Dù Ông đã mất hết về tài chính, Ông đã hoàn toàn hồi phục sức khỏe, vượt qua cả mù lòa và thấp khớp, dù liệu pháp cho chứng mù không giúp cho bệnh thấp khớp. Ngay khi có thể chuẩn bị xong cỗ máy được gợi ý trong bài đọc, sau lần điều trị thứ ba Ông đã khỏi hoàn toàn. Ông ở với tôi hai tuần. Trong thời gian đó Ông xin thông tin cho vài người nhờ Ông làm điều ấy trong khi Ông ở Texas. Tôi quyết định trở lại cùng Ông, và một số người đã có bài đọc. Khi ở đó tôi nhận điện từ Dave ở Denver, nói rằng Ông cảm thấy có thể thu xếp tái cấp vốn cho đề nghị dầu mỏ của tôi ở Texas. Ông Mohr đi Denver cùng tôi. Chủ bút một tờ báo trong thị trấn, tờ Denver Post, nghe tin tôi ở đó, và cử phóng viên đến gặp tôi. Sau đó Ông xin một cuộc phỏng vấn riêng và sắp xếp một buổi trình diễn—một trong số ít các cuộc thử nghiệm chứng tỏ hoàn toàn thỏa đáng đối với bệnh nhân, các bác sĩ, và các phóng viên. Rồi vị chủ bút đề nghị với tôi một đề án, lập một cơ sở ở Denver, với điều kiện tôi phải ăn mặc rất lạ theo kiểu phương Đông, không bao giờ gặp ai mà không có người đi kèm, và không bao giờ tự lái xe mà chỉ đi khi có tài xế. Tiền bạc không thành vấn đề, vì xem chừng Ông sẵn sàng cung cấp bất kỳ khoản nào tôi nêu. Ông cũng đề nghị rằng nếu tôi chấp nhận đề án này, Ông sẽ nhờ vài cộng sự của mình tài trợ cho các hoạt động dầu mỏ của chúng tôi ở Texas. Có thể tôi đã làm nhiều điều còn tệ hơn, tôi không biết, nhưng lương tâm tôi không cho phép nhận đề nghị của vị chủ bút.

Stranded in Denver without funds, I received a wire from Birmingham, Alabama, asking me to address the women's clubs of that city on psychic phenomena. Never

Mắc kẹt ở Denver không có tiền, tôi nhận được điện từ Birmingham, Alabama, nhờ tôi thuyết trình trước các câu lạc bộ phụ nữ của thành phố về hiện tượng thông linh. Chưa

having undertaken anything of the kind, I still wonder how or why I was asked to do that, especially as they offered to pay very well, including rail fare, for the two addresses they asked me to make. I accepted the invitation and left by train with Mr. Mohr.

bao giờ đảm nhận điều gì như thế, tôi vẫn tự hỏi làm sao hay vì sao tôi được mời, nhất là khi họ đề nghị trả rất hậu, gồm cả vé tàu, cho hai buổi thuyết trình họ muốn tôi thực hiện. Tôi nhận lời và đi tàu cùng Ông Mohr.

We arrived in Birmingham on October 6th expecting to be there only a few days. On the 6th of the following February I was still in Birmingham. To tell about each case or experience would be impossible. All the readings made there, how ever, are a matter of record, and more than an average of two readings a day were given.

Chúng tôi đến Birmingham ngày 6 tháng Mười, dự định chỉ ở đó vài ngày. Đến ngày 6 tháng Hai sau đó tôi vẫn còn ở Birmingham. Kể về từng trường hợp hay trải nghiệm là bất khả. Tuy nhiên, mọi bài đọc thực hiện ở đó đều được ghi chép, và trung bình mỗi ngày có hơn hai bài đọc được đưa ra.

A reading for one man suggested that he should use radium water under the direction of a physician. We had never heard of radium water. Several physicians from different hospitals, who came in now and then, were unable to locate it for this man. Later another man came in with his physician, who was superintendent of a hospital. Already I had lost consciousness when the physician came into the room. When I was again conscious, I was introduced to him and I thanked him for his courtesy in trying to help me find out whether I was fooling myself and other people. He told me:

Một bài đọc cho một người đàn ông đề nghị rằng Ông nên dùng nước radium dưới sự hướng dẫn của bác sĩ. Chúng tôi chưa từng nghe về nước radium. Vài bác sĩ từ các bệnh viện khác nhau, thỉnh thoảng ghé qua, đều không thể tìm được nó cho người này. Sau đó một người đàn ông khác đến cùng bác sĩ của Ông, là giám đốc một bệnh viện. Tôi đã mất ý thức khi vị bác sĩ bước vào phòng. Khi tôi tỉnh lại, tôi được giới thiệu với Ông và cảm ơn Ông vì lòng tốt trong việc cố gắng giúp tôi biết liệu tôi có đang tự dối mình và người khác hay không. Ông nói với tôi:

“I know you don’t know me, Cayce, but I have known of your work for some years. My head nurse had a niece down at Tuscaloosa for whom she obtained a reading from you. I went with her to Tuscaloosa, made the examination, and to my utter astonishment found you had been absolutely correct. The operation was performed that day, and I carried the child home. Also you did not know it, but a few weeks ago you gave a reading for a cousin of mine who has been my patient for the last sixteen years. You indicated the case was hopeless, as she has cancer, but there was certainly nothing to indicate it. Also you advised what might be

“Tôi biết ông không biết tôi, Cayce, nhưng tôi đã biết công việc của ông từ vài năm nay. Y tá trưởng của tôi có một cô cháu gái ở Tuscaloosa mà cô đã xin một bài đọc từ ông. Tôi đi cùng cô đến Tuscaloosa, tiến hành thăm khám, và hết sức kinh ngạc khi thấy ông hoàn toàn chính xác. Ca mổ được tiến hành ngay hôm đó, và tôi đưa đứa trẻ về nhà. Hơn nữa, ông không biết điều này, nhưng vài tuần trước ông đã đưa một bài đọc cho một chị họ của tôi, người đã là bệnh nhân của tôi suốt mười sáu năm. Ông nói rằng ca này vô vọng, vì cô ấy bị ung thư, nhưng chẳng có gì cho thấy điều đó. Ông cũng khuyên có thể cho gì để làm dịu cơn đau. Tôi mất một lúc để

given to ease her pain. It took me some time to decide that I could write that prescription, but again—to my astonishment—it brought the first relief the poor creature had received for weeks. The post-mortem examination certainly proved that you were correct. But I think I've got you now. You told a man sometime ago he should have radium water under the direction of a physician, and today you have suggested the same thing for this patient. I wrote on a piece of paper asking Mr. Mohr to ask you where we could find radium water, but before he could put the question you answered it by saying that radium water could be obtained from this place in Pittsburgh. I've already wired for it, and I'm going to wait here and see if you were right or wrong." He did, and in about forty-five minutes he received an answer, "Your shipment of radium water goes forward today."

quyết định rằng mình có thể kê toa ấy, nhưng lại—khiến tôi kinh ngạc lần nữa—nó mang lại lần giảm đau đầu tiên mà tội nghiệp cô ấy nhận được trong nhiều tuần. Khám nghiệm tử thi chắc chắn chứng minh ông đã đúng. Nhưng tôi nghĩ lần này tôi bắt bài ông. Ông đã nói với một người nào đó khá lâu rồi rằng ông ấy nên dùng nước radium dưới sự hướng dẫn của bác sĩ, và hôm nay ông đã đề nghị điều tương tự cho bệnh nhân này. Tôi đã viết trên một mảnh giấy nhờ Ông Mohr hỏi ông rằng chúng tôi có thể tìm nước radium ở đâu, nhưng trước khi Ông ấy kịp đặt câu hỏi thì ông đã trả lời rằng nước radium có thể mua ở chỗ này tại Pittsburgh. Tôi đã điện đặt hàng, và tôi sẽ đợi ở đây để xem ông đúng hay sai." Ông đã đợi, và khoảng bốn mươi lăm phút sau Ông nhận được hồi đáp, "Lô hàng nước radium của ông xuất kho hôm nay."

In another instance a reading suggested that a culture be made, and described how it should be done. One of the experimental laboratories had a representative who heard the description and made this culture for the patient, which proved most helpful in the condition.

Trong một trường hợp khác, một bài đọc đề nghị làm một nuôi cấy, và mô tả cách nên thực hiện. Một phòng thí nghiệm thực nghiệm có đại diện đã nghe mô tả và tiến hành nuôi cấy này cho bệnh nhân, và nó chứng tỏ rất hữu ích cho tình trạng ấy.

During my stay in Birmingham, I addressed the Women's Club, Writers' Club, Theosophical Society, Unity, Psychology, Applied Psychology, College Club, Business Men's Club, and many other organizations there.

Trong thời gian ở Birmingham, tôi đã thuyết trình tại Câu lạc bộ Phụ nữ, Câu lạc bộ Nhà văn, Hội Thông Thiên Học, Unity, Tâm lý học, Tâm lý học Ứng dụng, Câu lạc bộ Đại học, Câu lạc bộ Doanh nhân, và nhiều tổ chức khác ở đó.

Quite an amusing incident happened one evening while Mr. Mohr, Alf Butler, and I had seats up front attending a mystery show. A stranger sitting next to me turned and said, "Do you know how that man does all those tricks?" I said, "No, I don't!" He said, "Well, there's a lot of things we don't understand—but I think I know how this fellow up here at the Tutwiler Hotel does his tricks." Alf, hearing him, said, "Well, tell us how." He answered, "Well, he has his appointments a

Một chuyện khá khôi hài xảy ra một tối khi Ông Mohr, Alf Butler, và tôi ngồi hàng ghế đầu xem một buổi diễn ảo thuật. Một người lạ ngồi cạnh tôi quay sang nói, "Ông có biết người kia làm những trò ấy thế nào không?" Tôi nói, "Không, tôi không biết!" Ông ta nói, "À, có nhiều thứ chúng ta không hiểu—nhưng tôi nghĩ tôi biết anh chàng trên kia ở Khách sạn Tutwiler làm mánh thế nào." Alf nghe vậy liền nói, "Vậy hãy nói chúng tôi nghe." Ông ta đáp, "Thì anh ta hẹn trước rất

long time ahead, and he has somebody who finds out everything about the patients. He's a pretty smart fellow, from what I hear, and then he just tells it back to them."

lâu, và anh ta có người tìm hiểu tất tật về bệnh nhân. Anh ta là tay khá lanh trí, theo như tôi nghe nói, rồi anh ta chỉ việc nói lại cho họ thôi."

Mr. Mohr spoke up then and said, "Are you sure of that?"

Ông Mohr lên tiếng: "Ông chắc chứ?"

He said, "Well, I'm pretty sure, because I've had some friends who have been up there."

Ông ta nói, "Tôi khá chắc, vì tôi có vài người bạn đã đến đó."

Mr. Mohr said, "You are sitting next to the man now. We don't know how he does it, and he doesn't know. If you do, come up and show us and expose the whole thing!"

Ông Mohr nói: "Anh đang ngồi cạnh người đó đấy. Chúng tôi không biết ông ấy làm thế nào, mà chính ông ấy cũng không biết. Nếu anh biết, mời lên đây chỉ cho chúng tôi và phơi bày mọi chuyện!"

The man came, but if he found out just how it was done, he never told us. Quite recently he had a reading for himself and is studying to be a leader of study groups concerning this work. So, at least his confidence and faith has lasted a good many years.

Người đàn ông ấy đã lên, nhưng nếu ông tìm ra chính xác cách thức thực hiện thì ông cũng chẳng bao giờ nói với chúng tôi. Gần đây ông có xin một bài đọc cho chính mình và đang học để làm người dẫn dắt các nhóm học tập liên quan đến công việc này. Vậy là ít ra niềm tin và lòng tin cậy của ông cũng đã bền bỉ suốt nhiều năm.

A man made an appointment, and after the reading was finished, Mr. Mohr said, "Well, there isn't anything much the matter with you physically." He answered, "I know it, but I just wanted to see whether Cayce knew it or not."

Có một người hẹn trước, và sau khi bài đọc kết thúc, ông Mohr nói: "Vâng, thể chất của anh chẳng có gì đáng lo." Anh ta đáp: "Tôi biết chứ, nhưng tôi chỉ muốn xem Cayce có biết không thôi."

Another time, when I became conscious after the reading, Mr. Mohr seemed quite out of sorts. I asked what was the trouble. He said we didn't get anything, as the man had given his name wrong. The man eventually acknowledged this, and later had a reading under his real name.

Lần khác, khi tôi tỉnh lại sau bài đọc, ông Mohr trông khá bực bội. Tôi hỏi có chuyện gì. Ông nói chúng tôi chẳng nhận được gì cả, vì người đàn ông kia đã khai sai tên. Cuối cùng người đó thừa nhận điều này, và sau đó có một bài đọc dưới tên thật của mình.

An attorney had a reading and one for his wife. He told us later that he had been sent by the authorities to investigate, but he was certainly satisfied there was no hokus-pokus about it.

Một luật sư đã xin bài đọc cho mình và cho vợ. Ông cho chúng tôi biết sau đó rằng ông được nhà chức trách cử đến để điều tra, nhưng ông hoàn toàn tin chắc chẳng có trò phù phép nào cả.

There was considerable in the local press about what took place in Birmingham. Many

Báo chí địa phương có nói khá nhiều về những gì diễn ra ở Birmingham. Nhiều người

local people proposed to establish a hospital in Birmingham, but the readings still insisted that a more satisfactory location would be Virginia Beach.

ở đó đề nghị lập một bệnh viện tại Birmingham, nhưng các bài đọc vẫn khẳng định rằng địa điểm thỏa đáng hơn sẽ là Virginia Beach.

A man in New York who was interested in the oil property wanted to make arrangements with me for the oil leases that Cayce Petroleum had held in Texas, and that is how I met Tex Rice, possibly the most notorious character of my experience, though I did not know it at the time. I must say now that in all of his dealings with me he was absolutely straight, and if he ever used the information itself in any of his crooked dealings, I was never aware of it.

Một người ở New York quan tâm đến khu đất dầu muốn thu xếp với tôi về các hợp đồng thuê khai thác mà Cayce Petroleum đã nắm ở Texas, và như thế tôi gặp Tex Rice, có lẽ là nhân vật tai tiếng nhất trong những người tôi từng gặp, dù lúc ấy tôi chưa hay biết. Tôi phải nói rằng, trong tất cả những giao dịch của ông với tôi, ông hoàn toàn ngay thẳng, và nếu ông có bao giờ dùng chính nguồn thông tin đó trong các vụ làm ăn gian trá của mình, thì tôi cũng không hề hay biết.

From Birmingham I went with him to Texas to see about the leases. They were renewed and money paid for them. From there I went with him to Chicago. He attempted to conduct a reading, having seen it done in Birmingham and also in Texas, but he never did so again. Several readings were given in Chicago, all physicals. Later we were in Pittsburgh, and several physicals were given there. Later in Altoona, then New York. I introduced him unsuspectingly to my friends. I learned later that he used them. No doubt some have felt that I aided and abetted him; but I did not consciously.

Từ Birmingham tôi đi với ông ta đến Texas để xem các hợp đồng thuê. Chúng được gia hạn và có tiền thanh toán. Từ đó tôi cùng ông ta đến Chicago. Ông thử tiến hành một bài đọc, sau khi đã thấy thực hiện ở Birmingham và cả ở Texas, nhưng ông không bao giờ làm như vậy lần nữa. Ở Chicago có vài bài đọc được đưa ra, tất cả đều là thể chất. Sau đó chúng tôi ở Pittsburgh, và ở đó cũng có vài bài đọc thể chất. Rồi đến Altoona, sau đó là New York. Tôi vô tư giới thiệu ông với bạn bè mình. Về sau tôi mới biết ông đã lợi dụng họ. Không nghi ngờ gì, có người hẳn thấy rằng tôi đã giúp sức và tiếp tay cho ông ta; nhưng tôi không hề làm điều đó một cách có ý thức.

We went to Dayton where I remained for several months, giving many readings, and met some people whom I still count among my friends. I met for the first time the mother of the little boy whom I had two years before tried to aid while in Birmingham. All the nodules had disappeared except one under the left eye. One day this child, while playing around a pool, tripped and fell on the concrete, striking the place that was then no larger than an English walnut and bursting it. In a few days it had grown to the proportions of an orange. Each day a reading was given, until this gradually decreased in size, and

Chúng tôi đến Dayton, nơi tôi ở lại vài tháng, cho nhiều bài đọc, và gặp một số người mà đến nay tôi vẫn xem là bạn. Lần đầu tiên tôi gặp người mẹ của cậu bé mà hai năm trước tôi đã cố gắng giúp khi còn ở Birmingham. Mọi u cục đều biến mất, trừ một cái dưới mắt trái. Một ngày nọ, đứa trẻ chơi quanh hồ nước, vấp ngã trên nền bê tông, va vào chỗ khi ấy không lớn hơn quả óc chó và làm nó vỡ ra. Vài ngày sau chỗ ấy phồng lên bằng quả cam. Mỗi ngày đều có một bài đọc, cho đến khi nó dần dần thu nhỏ lại, và các bác sĩ thuộc ba trường phái đang theo dõi cậu bé tuyên bố đó là điều kỳ diệu nhất họ từng

physicians of three schools who were attending him declared it to be the most marvelous thing they had ever seen.

thấy.

Then I was called to St. Louis by one of the stockholders in Cayce Petroleum and had been there a week when I received a wire that the child had fallen again, and that the place had opened. He died before I arrived back in Dayton.

Rồi tôi được một cổ đông của Cayce Petroleum gọi đến St. Louis, và mới ở đó một tuần thì tôi nhận điện tín báo rằng đứa trẻ lại bị ngã, và chỗ ấy lại vỡ. Em mất trước khi tôi kịp quay lại Dayton.

I remained in Dayton for several months at this time. While there I received a letter saying my mother was very ill. A reading was taken at midnight. Though they had despaired of her being any better, the suggestions followed brought her almost immediate relief, and in a few weeks she was up again—though possibly she was never entirely free from the weakness produced by this spell. She lived several years after that.

Lần này tôi ở lại Dayton mấy tháng. Trong thời gian đó, tôi nhận được thư nói mẹ tôi đang rất ốm. Một bài đọc được thực hiện vào nửa đêm. Dù mọi người đã tuyệt vọng về khả năng bình phục của Bà, nhưng khi làm theo các gợi ý, Bà gần như nhẹ nhõm ngay, và vài tuần sau Bà có thể dậy đi lại—dù có lẽ Bà chưa bao giờ hoàn toàn thoát khỏi sự suy nhược do cơn bệnh này gây ra. Bà còn sống thêm nhiều năm sau đó.

From Dayton I returned to Texas, waiting for Rice to complete his negotiations for beginning operations on Cayce Petroleum again. I was in Meridian nearly a month, staying in the home of the secretary-treasurer of the company. I gave an address and a demonstration under the auspices of the local chamber of commerce, half of the proceeds going to the work of the chamber. A number of readings were given, one most astonishing for a little lady whose son was a physician, who had complained of having spells of getting very cold. She had for many years been a practical nurse herself. The reading suggested that she use a little appliance (telling her how to make it) when having these spells. She could drop it in a pail of water and attach it to the body, and it would warm her up. To be sure, her son called this imagination—but, as Mother Campbell said, "If that's imagination, then give me some more imagination, for it certainly relieves me." The last I heard from her, she was still carrying her little appliance[2] around with her wherever she

Từ Dayton tôi trở lại Texas, chờ Rice hoàn tất các thương lượng để bắt đầu tái vận hành Cayce Petroleum. Tôi ở Meridian gần một tháng, trọ tại nhà của thư ký-kiêm-thủ quỹ công ty. Tôi có một buổi diễn thuyết và minh họa dưới sự bảo trợ của phòng thương mại địa phương, một nửa số tiền thu được dành cho công việc của phòng. Có nhiều bài đọc được thực hiện, một bài rất đáng kinh ngạc cho một bà nhỏ nhắn có con trai là bác sĩ, Bà than rằng thỉnh thoảng bị những cơn lạnh buốt. Bà từng là một y tá thực hành nhiều năm. Bài đọc gợi ý Bà dùng một dụng cụ nhỏ (chỉ cách tự làm) khi lên cơn. Bà có thể thả nó vào một xô nước rồi áp vào người, và nó sẽ làm ấm Bà. Dĩ nhiên, con trai Bà gọi đó là tưởng tượng—nhưng như Bà Campbell nói: "Nếu đó là tưởng tượng, thì cho tôi nhiều 'tưởng tượng' nữa đi, vì nó thật sự làm tôi dễ chịu." Lần cuối tôi nghe tin, Bà vẫn mang theo cái dụng cụ nhỏ2 ấy bên mình đi khắp nơi.

went.

About this time I received word that Tex Rice had been apprehended for defrauding. I was very loath to give up on the oil proposition, but I gave up any idea of further work. I considered that my two or three years should be accounted as experience that might or might not be useful and returned to my picture making in Selma.

Cũng vào lúc này tôi nhận tin Tex Rice đã bị bắt vì tội lừa đảo. Tôi rất miễn cưỡng từ bỏ vụ dầu khí, nhưng tôi đã bỏ hẳn ý định tiếp tục công việc đó. Tôi cho rằng hai ba năm qua nên được xem như kinh nghiệm—có thể hữu ích, có thể không—và tôi trở lại nghề chụp ảnh ở Selma.

When it came to the final test, it seemed plain that the readings were not to be used in that way under the existing conditions. That was a very hard lesson for Edgar to learn because the information proved correct but the final results were not satisfactory, never turning just the way he desired. Possibly Edgar prayed over that as much as any one material undertaking, so great was his anxiety to have a hospital for the benefit of those who were interested.

Đến lúc thử thách sau cùng, dường như đã rõ rằng các bài đọc không được dùng theo cách đó trong những điều kiện hiện hữu. Đó là một bài học rất khó cho Edgar, vì thông tin thì tỏ ra chính xác, nhưng kết cuộc lại không thỏa đáng, chẳng bao giờ xoay chuyển đúng theo điều y mong muốn. Có lẽ Edgar đã cầu nguyện về việc này nhiều như bất cứ nỗ lực vật chất nào khác, vì y ao ước thiết tha có một bệnh viện để lợi ích cho những ai quan tâm.

PART II

My Work-Công Việc Của Tôi

17-

DEFINNG THE WORK: 'SERVE MY FELLOW MAN'—XÁC ĐỊNH CÔNG VIỆC: 'PHỤNG SỰ ĐỒNG LOẠI'

It took great effort on my part to come back to what might be termed normalcy, for, as I studied over the happenings of the years I had been away, I realized there must indeed be a change in my outlook on life. I wondered if my purposes and aims were just as sincere as they had been and if I had an ideal, or if I had just been through all the rounds, ups and downs, with just an idea. Why had it, so far as the world's outlook is concerned, all come to naught? Did it mean that I should never have an institution as the information had suggested, or had I gone about it in the wrong manner? Would it have been better to have accepted some of the offers? Was that the way it was meant for the work to serve my fellow man?

Tôi đã phải nỗ lực rất lớn để trở lại cái có thể gọi là bình thường, vì khi nghiền ngẫm những gì xảy ra trong những năm tôi xa nhà, tôi nhận ra quả thật cần phải đổi thay cách nhìn về đời sống. Tôi tự hỏi liệu mục đích và chí hướng của mình có còn chân thành như trước không, liệu tôi có một lý tưởng hay tôi chỉ vừa đi qua đủ vòng, đủ thăng trầm, với một ý niệm mơ hồ. Vì sao, xét theo nhãn quan thế gian, tất cả dường như đã thành công dã tràng? Điều đó có nghĩa là tôi sẽ chẳng bao giờ có một cơ sở như thông tin đã gợi ý, hay là tôi đã đi sai cách? Có phải lẽ ra tôi nên nhận vài lời mời nào đó? Đó có phải là con đường mà công việc được định là để phụng sự đồng loại?

All these and many more thoughts were considered during the weeks I was making a decision concerning my work. When I thought of the individuals who claimed to have been helped so miraculously, over and over it was repeated to me what the readings had said, "First to individuals, then to classes, then to masses."

Tất cả những điều ấy và còn nhiều suy tư nữa được tôi cân nhắc suốt những tuần tôi quyết định về công việc của mình. Khi nghĩ đến những cá nhân cho rằng họ đã được giúp một cách kỳ diệu, trong tôi cứ vang lên mãi điều các bài đọc đã nói: "Trước hết cho các cá nhân, rồi đến các lớp, rồi đến quần chúng."

I talked with many friends in Selma, some of them physicians, and a very mysterious thing happened. I had been assisting a physician with his X-ray work, and he seemed very enthusiastic about my ability

Tôi trò chuyện với nhiều bạn ở Selma, có cả vài bác sĩ, và một điều rất lạ xảy ra. Tôi đã phụ tá một bác sĩ trong công việc X-quang, và ông tỏ ra rất hào hứng về khả năng đọc phim của tôi. Tôi thường được mời khi ông

to read the plates for him. I was often called in when he had work for out-of-town physicians, as well as local doctors, to discuss with him what the shadowgraphs indicated, not by giving readings, but from visual observation. He insisted that I knew physiology and anatomy, whether I had ever studied it or not; that my being interested and making the X-ray exposures, then being in the darkroom with them as they were developed, had done something to my intuitive powers. He and some others suggested that I take a course in electrotherapy and become associated with them in that capacity in the hospital. They arranged for me to take the course as well as to cover my personal obligations during my absence. We had made some wonderful plates the day before the contract was signed, but something happened from the day it was signed. I was not able to make a plate, not one. They showed double exposure, full figures on the plates when the plate itself did not cover more than a very small portion of the body, and such things as that. What this was, or what produced it, I can't even guess. The opinion of the physicians was that it was not meant for me to use my abilities in that direction. But then I had to ask myself, had I been using my abilities in the wrong direction all over the country? Can you imagine what I went through, trying to determine what I should do, or what course I should pursue?

có việc với các bác sĩ từ nơi khác đến, cũng như với bác sĩ địa phương, để cùng bàn bạc xem các tấm phim cho thấy điều gì—không phải bằng cách cho bài đọc, mà bằng quan sát trực tiếp. Ông khẳng định rằng tôi biết sinh lý học và giải phẫu, dù tôi có từng học hay không; rằng việc tôi hứng thú và trực tiếp chụp X-quang, rồi ở trong buồng tối khi tráng phim, đã làm điều gì đó với trực giác của tôi. Ông và vài người khác đề nghị tôi học một khóa điện trị liệu và cộng tác với họ trong vai trò đó tại bệnh viện. Họ thu xếp để tôi theo học, đồng thời giúp trang trải các khoản chi phí cá nhân trong thời gian tôi đi vắng. Ngày trước khi ký hợp đồng, chúng tôi đã chụp được vài phim tuyệt vời, nhưng chuyện xảy ra kể từ ngày ký. Tôi không thể chụp được một phim nào, không một tấm. Chúng bị phơi sáng kép, hiện hình toàn thân trên tấm phim dù bản thân phim chỉ phủ một phần rất nhỏ cơ thể, và còn nhiều chuyện như thế. Cái đó là gì, hay do đâu mà ra, tôi không thể đoán nổi. Ý kiến của các bác sĩ là: không phải dành cho tôi để sử dụng khả năng của mình theo hướng đó. Nhưng thế rồi tôi tự hỏi: có phải suốt cả nước, tôi đã dùng khả năng của mình sai hướng chăng? Bạn có thể tưởng tượng tôi đã trải qua những gì, cố xác định mình nên làm gì, nên chọn đường nào?

The number of requests for readings that continued to come in from all sections of the country may be imagined when I tell you that in one day's mail there were five requests from Texas, one from Arkansas, two from Oklahoma, two from Missouri, one from Chicago, three from Ohio, one from Kentucky, three from New York, one from New Jersey, one from Maryland, one from Virginia, one from North Carolina, and six from Georgia—all in one day!

Số thư xin bài đọc vẫn tiếp tục đổ về từ khắp nơi trong nước—bạn có thể hình dung—khi tôi nói rằng chỉ trong một ngày đã có năm thư từ Texas, một từ Arkansas, hai từ Oklahoma, hai từ Missouri, một từ Chicago, ba từ Ohio, một từ Kentucky, ba từ New York, một từ New Jersey, một từ Maryland, một từ Virginia, một từ North Carolina, và sáu từ Georgia—tất cả trong một ngày!

Was I trying to capitalize on the credulity of

Có phải tôi đang tìm cách kiếm lợi trên lòng

my fellow man? As I thought back over the experiences in every place, however, I realized that I had not claimed anything for myself (and don't yet), yet all had reported getting results when it was for their personal ills or for their own mental development or understanding. Were they not better judges of what was helpful to them than I? Would I be doing right to withhold from them what they sought? Just how should I go about it? Should I ask some people in Birmingham, Chicago, or Memphis to establish the institution, as they had suggested, or should I accept the offer from the man in Denver who wanted to make of it something mysterious and possibly offered —as far as money was concerned—the greatest possibilities of all?

cả tin của đồng loại? Tuy vậy, khi hồi tưởng lại các trải nghiệm ở mọi nơi, tôi nhận ra rằng tôi chưa từng nhận công trạng gì cho bản thân (và đến nay cũng không), vậy mà mọi người đều báo cáo có kết quả khi nói đến bệnh tật của chính họ hay sự phát triển, thấu hiểu tinh thần của riêng họ. Há chẳng phải họ là người đánh giá đúng nhất điều gì giúp ích cho họ hơn là tôi sao? Liệu tôi có làm đúng khi từ chối họ điều họ tìm kiếm? Tôi phải thực hiện ra sao? Tôi có nên nhờ vài người ở Birmingham, Chicago, hoặc Memphis lập cơ sở như họ đã đề nghị, hay tôi nên nhận lời của người ở Denver—người muốn biến chuyện này thành điều bí ẩn và có lẽ—về tiền bạc mà nói—mang lại khả năng lớn nhất trong tất cả?

"Well," I said, "I will leave it to the reading. I will be guided by that."

"Vâng," tôi nói, "tôi sẽ để cho bài đọc định đoạt. Tôi sẽ được dẫn dắt bởi điều ấy."

"Use that in hand," it said. "Start where you are. You will go the rounds again, as it was given years ago, before you are awakened to the whole truth. The institution should be in Virginia Beach."

"Nên dùng cái đang có trong tay," bài đọc nói. "Hãy bắt đầu từ nơi anh đang ở. Anh sẽ đi một vòng nữa, như đã được nói từ nhiều năm trước, trước khi anh được đánh thức để thấy toàn bộ chân lý. Cơ sở nên đặt ở Virginia Beach."

So we made preparations for the opening of an office in Selma in the same building as my photography studio. I told my friends we would call it The Office or the Spook Room. And I asked them to furnish it for me, to send me anything from chairs to penholders, something so personal that when I went into that room my best friends would speak to me. I wanted old things rather than new.

Vậy là chúng tôi chuẩn bị mở một văn phòng tại Selma trong cùng tòa nhà với studio nhiếp ảnh của tôi. Tôi nói với bạn bè sẽ gọi nơi ấy là Văn Phòng hay Phòng Ma. Và tôi nhờ họ trang bị giúp tôi, gửi cho tôi bất cứ thứ gì, từ ghế đến ống cắm bút—một thứ gì đó mang tính riêng tư để khi tôi bước vào căn phòng ấy, những người bạn thân nhất sẽ "lên tiếng" với tôi. Tôi muốn đồ cũ hơn là đồ mới.

I also wanted a stenographer. I had experienced a great deal of trouble in having an efficient stenographer, except when we used court reporters; so the first thing we had to do was to try and locate one.

Tôi cũng cần một tốc ký viên. Tôi đã gặp khá nhiều khó khăn trong việc tìm một người tốc ký giỏi, trừ khi dùng ký lục tòa án; vì thế việc đầu tiên là cố tìm cho được một người.

For several years it was only occasionally that a copy of the reading would be made with any accuracy. Many stenographers were tried

Trong vài năm, chỉ thỉnh thoảng mới có bản chép bài đọc thật chính xác. Nhiều tốc ký viên đã được thử và không thành. Tôi nhớ có lần ở

without success. I recall on one occasion when we were in Louisville, where Edgar had been requested to come and give readings, he used a Dictaphone, which at that time was a very poor substitute for a stenographer. But that was what we were using in the office, so he carried it along to Louisville, hoping he could get a competent steno. After some effort, a court reporter with ten years' experience was retained, and with the help of the Dictaphone he recorded the readings for several days. But afterward he said the job of writing and transcribing them was the hardest task he had undertaken in a very long while and that he would not do it as permanent work for a large sum of money because it was too nerve-racking. The difficulty for him was not the speed necessarily but the unfamiliar words. And if he didn't understand a word, there was no way to stop Edgar and ask what he meant or what he was talking about.

Louisville, nơi Edgar được mời đến cho bài đọc, ông dùng máy Dictaphone—khi ấy là một thứ thay thế rất tệ cho tốc ký viên. Nhưng đó là thứ chúng tôi dùng trong văn phòng, nên ông đem nó theo đến Louisville, hy vọng có thể tìm được một người tốc ký giỏi. Sau nhiều nỗ lực, một ký lục tòa án với mười năm kinh nghiệm được mời, và với sự hỗ trợ của máy Dictaphone, ông đã ghi âm các bài đọc trong vài ngày. Nhưng sau đó ông nói việc ghi chép và phiên âm là công việc khó nhọc nhất ông từng làm suốt một thời gian dài, và rằng ông sẽ không làm nó như công việc thường xuyên dù được trả rất hậu vì nó quá căng thẳng thần kinh. Khó khăn đối với ông không hẳn là tốc độ, mà là những từ ngữ xa lạ. Và nếu ông không hiểu một từ nào đó, không có cách nào dừng Edgar lại để hỏi ông ấy muốn nói gì hay đang nói về điều gì.

We interviewed fifteen or twenty women who attempted to write the information as given in a reading. Most of them were miserable failures. Finally, I located Miss Gladys Davis, a local girl who was working in the office at the hardware store. She had learned shorthand in high school and business school and then got her first job as a temporary steno in the drug store that was downstairs in the same building as my studio. Miss Davis reported for work and took a reading in shorthand for the first time on September 10, 1923. She was but eighteen years of age, and from the first Miss Davis wrote the readings better than anyone we had tried before that time. We then began by making appointments for a number of individuals, many of them coming to hear their own readings. Miss Davis took the information down each time, then typed them up. We never had cause to look for another stenographer after that, as she liked the work and stayed with it.[1]

Chúng tôi phỏng vấn mười lăm hay hai mươi phụ nữ thử ghi tốc ký thông tin khi bài đọc đang diễn ra. Hầu hết đều thất bại thảm hại. Sau cùng, tôi tìm được cô Gladys Davis, một cô gái địa phương làm việc trong văn phòng của cửa hàng đồ sắt. Cô đã học tốc ký ở trung học và trường kinh doanh, rồi có việc làm đầu tiên như một tốc ký viên tạm thời ở hiệu thuốc dưới tầng trệt cùng tòa nhà với studio của tôi. Cô Davis vào làm và lần đầu ghi tốc ký một bài đọc vào ngày 10 tháng 9 năm 1923. Khi ấy cô mới mười tám tuổi, và ngay từ đầu, cô Davis ghi bài đọc tốt hơn bất kỳ ai chúng tôi từng thử trước đó. Từ đó chúng tôi bắt đầu sắp lịch hẹn cho nhiều người, nhiều người trong số họ đến nghe bài đọc của mình. Cô Davis ghi lại mỗi lần, rồi đánh máy. Chúng tôi chẳng bao giờ phải tìm người tốc ký khác nữa, vì cô yêu công việc này và gắn bó với nó.1

One day I had a phone call from a Mr. Arthur Lammers in Dayton, Ohio, wanting to know if he would find me at home, as he wanted to talk with me. Lammers came to Selma and told me something about a man who was trying to interest him in oil lands in Texas and he proposed that I go with him to look over the proposition.[2] We went to Texas. On our way we discussed the readings. He wanted to hear in detail many of my experiences. In Dallas we discussed the experiences leading up to and during the activities of Cayce Petroleum. From there we went to Cleburne to talk with one of the officers of the company. We sat in front of the hotel that night and I related my experiences until three o'clock in the morning. We went on to Meridian and had several meetings with the officers of my company there, including the treasurer, Mr. McConnell. Mr. Lammers then told McConnell, "I am very much interested in Cayce and his work, but I am candid to say I believe you have all been working at the wrong end of the proposition."

Một ngày nọ tôi nhận cuộc gọi từ ông Arthur Lammers ở Dayton, Ohio, hỏi tôi có ở nhà không vì ông muốn nói chuyện với tôi. Ông Lammers đến Selma và kể cho tôi nghe về một người đang cố thuyết phục ông đầu tư vào đất dầu khí ở Texas, và ông đề nghị tôi đi cùng để xem xét đề án.2 Chúng tôi lên đường đến Texas. Trên đường, chúng tôi bàn về các bài đọc. Ông muốn nghe chi tiết nhiều trải nghiệm của tôi. Ở Dallas, chúng tôi bàn về những trải nghiệm dẫn đến và trong thời kỳ hoạt động của Cayce Petroleum. Từ đó chúng tôi đến Cleburne để nói chuyện với một viên chức của công ty. Đêm ấy chúng tôi ngồi trước khách sạn và tôi kể chuyện của mình đến ba giờ sáng. Chúng tôi đi tiếp đến Meridian và có vài cuộc gặp với các viên chức công ty tôi ở đó, gồm cả thủ quỹ, ông McConnell. Lúc đó ông Lammers nói với McConnell: "Tôi rất quan tâm đến Cayce và công việc của ông ấy, nhưng thành thật mà nói tôi tin rằng tất cả các ông đều đã làm từ đầu sai chỗ."

He thought we should organize a psychic research society and suggested that I go with him to meet some people in St. Louis and Chicago who might also be interested. I agreed to look into the matter with him, at least. He had outlined questions for a reading on how an organization might be perfected for research work. After seeing a few more people in Texas, we went to St. Louis, meeting with a young engineer there from Western Pennsylvania, George Klingensmith, and another officer of the Cayce Petroleum. We decided to get some people from Chicago and Dayton to meet with us in a week in Dayton to get a reading. I left for Chicago and met Mr. Wyrick again, and he, with a man from Cleveland, promised to be in Dayton for the meeting.

Ông nghĩ chúng tôi nên tổ chức một hội nghiên cứu tâm linh và đề nghị tôi đi cùng ông đến gặp vài người ở St. Louis và Chicago cũng có thể quan tâm. Tôi đồng ý ít nhất sẽ cùng ông khảo sát việc này. Ông soạn sẵn các câu hỏi cho một bài đọc về cách tổ chức một cơ cấu nghiên cứu. Sau khi gặp thêm vài người nữa ở Texas, chúng tôi đi St. Louis, gặp một kỹ sư trẻ ở đó đến từ Tây Pennsylvania, George Klingensmith, và một viên chức khác của Cayce Petroleum. Chúng tôi quyết định mời vài người ở Chicago và Dayton tụ họp trong một tuần tại Dayton để xin một bài đọc. Tôi rời đi Chicago, gặp lại ông Wyrick, và ông ấy cùng một người từ Cleveland hứa sẽ có mặt tại Dayton cho buổi họp.

I went on to Dayton, where I met Linden Shroyer, Lammers's secretary, whom I had come to think a great deal of, and I asked him

Tôi đi tiếp đến Dayton, nơi tôi gặp Linden Shroyer, thư ký của Lammers, người mà tôi rất quý trọng, và tôi nhờ ông chủ trì một bài

to conduct a reading so that he might be more familiar with the procedure and be able to conduct the one we were to have in a few days with the other men. On the appointed day, all those who had promised were present, and Shroyer conducted the reading. The information signified that a research institute could be very helpful. There was a note of doubt, however, as to the advisability of it being organized with just that group. This was construed to mean that possibly we should interest others in the East and South. There were also many questions about what type of readings might be given, and it was intimated that any question of vital interest that did not give one person the advantage over another, or that was not of too speculative a nature, might be answered.

đọc để ông có thể quen với quy trình và đủ khả năng chủ trì buổi đọc mà chúng tôi sẽ tổ chức vài ngày nữa với những người khác. Đến ngày hẹn, tất cả những ai đã hứa đều có mặt, và Shroyer điều khiển bài đọc. Thông tin cho biết một viện nghiên cứu có thể rất hữu ích. Tuy nhiên, có một nốt ngờ vực về tính thích đáng khi tổ chức chỉ với nhóm người đó. Điều này được hiểu là có lẽ chúng tôi nên tìm thêm người ở miền Đông và miền Nam. Cũng có nhiều câu hỏi về loại bài đọc có thể thực hiện, và ý chỉ được gợi rằng bất cứ câu hỏi nào có tầm quan trọng sinh tử mà không cho một người lợi thế hơn người khác, hoặc không quá mang tính đầu cơ, đều có thể được trả lời.

When the outline for the organization was drawn, it was decided to have an office in Dayton where Mr. Lammers had his business. I told my family my decision.[3] After some consideration, my family, along with Miss Davis, moved from Selma, Alabama, to Dayton, Ohio.

Khi phác thảo cơ cấu tổ chức, chúng tôi quyết định đặt một văn phòng ở Dayton, nơi ông Lammers có công việc kinh doanh. Tôi báo cho gia đình biết quyết định của mình.3 Sau khi cân nhắc, gia đình tôi cùng cô Davis chuyển từ Selma, Alabama, đến Dayton, Ohio.

18

DAYTON, 1923–1924: THE CAYCE RESEARCH INSTITUTE— DAYTON, 1923–1924: VIỆN NGHIÊN CỨU CAYCE

We secured an office for the Cayce Research Institute in the Phillips Hotel in Dayton and began by giving readings for Arthur Lammers in October of 1923. He arranged for a steno to take the information until Miss Gladys arrived with my family, and Linden Shroyer conducted the readings. Mr. Lammers had drawn up a list of metaphysical questions that we had never

Chúng tôi thuê một văn phòng cho Viện Nghiên Cứu Cayce trong Khách sạn Phillips ở Dayton và bắt đầu bằng việc cho các bài đọc cho Arthur Lammers vào tháng 10 năm 1923. Ông thu xếp một tốc ký viên ghi chép thông tin cho đến khi cô Gladys đến cùng gia đình tôi, và Linden Shroyer điều khiển các bài đọc. Ông Lammers đã soạn một danh sách các câu hỏi siêu hình mà trước đó chúng

considered before.[1] He wanted to know from what source came the information. The reading said my conscious mind becomes subjugated to the subconscious, superconscious or soul mind and communicates with like minds. Information may be obtained from any subconscious mind, either from this plane or from the impressions left by the individuals that have gone on before as we see a mirror reflecting that which is before it. It is not the object itself, but what is reflected. The suggestion that reaches through to the subconscious or soul, in this state, gathers information reflected from what is real or material, whether of the material body or of the physical forces. And just as the mirror may be waved or bended to reflect in an obtuse manner, so that suggestion to the soul forces may bend the reflection; yet, the image itself is what is reflected.

tôi chưa từng cân nhắc.1 Ông muốn biết nguồn cội của thông tin. Bài đọc nói thể trí ý thức của tôi bị quy phục trước tiềm thức, siêu thức hay thể trí linh hồn và giao tiếp với các thể trí tương ứng. Thông tin có thể được lấy từ bất cứ tiềm thức nào, hoặc từ cõi này, hoặc từ những ấn tượng do các cá nhân đã khuất để lại—như ta thấy một tấm gương phản chiếu điều đang ở trước nó. Không phải chính đối tượng, mà là ảnh phản chiếu. Ám thị chạm đến tiềm thức hay linh hồn, trong trạng thái này, gom nhận thông tin được phản chiếu từ cái là thực hay vật chất, dù của thân thể vật chất hay các lực hồng trần. Và cũng như tấm gương có thể bị lắc hay uốn để phản chiếu một cách lệch lạc, thì ám thị hướng đến các lực linh hồn cũng có thể bẻ cong ảnh phản chiếu; tuy nhiên, tự bản thể ảnh vẫn là cái được phản chiếu.

These are some of the other questions Mr. Lammers posed and the information that came through:

Đây là vài câu hỏi khác của ông Lammers và thông tin nhận được:

• What is the soul of a body?

• Linh hồn của một thân thể là gì?

That which the Maker gave to every entity or individual in the beginning, and which is seeking the home or place of the Maker.

Điều mà Đấng Tạo Hóa ban cho mỗi thực thể hay mỗi cá nhân từ thuở ban đầu, và điều ấy đang tìm về nhà hay nơi của Đấng Tạo Hóa.

• Where does the soul come from, and how does it enter the physical body?

• Linh hồn đến từ đâu, và làm sao nó nhập vào thân xác?

It is already there, "and He breathed into him the breath of life, and he became a living soul," as the breath, the ether from the forces as come into the body of the human when born breathes the breath of life, as it becomes a living soul, provided it has reached that developing in the creation where the soul may enter and find the lodging place. All souls were created in the beginning, and are finding their way back to whence they came.

Nó đã ở sẵn đó, "và Ngài hà sinh khí vào người, và người trở nên một linh hồn sống," như là hơi thở, dĩ thái từ các lực đi vào thân thể con người khi sinh ra—thổi hơi sự sống—khi nó trở nên một linh hồn sống, miễn là sự sáng tạo đã đạt đến mức phát triển để linh hồn có thể đi vào và tìm được chốn cư ngụ. Mọi linh hồn đều được tạo dựng từ ban sơ, và đang tìm đường trở lại nơi mình đã đến.

• Does the soul ever die?

• Linh hồn có bao giờ chết không?

May be banished from the Maker, not death.

Có thể bị đày khỏi Đấng Tạo Hóa, chứ không phải chết.

• What is meant by banishment of a soul from its Maker?

• "Bị đày" khỏi Đấng Tạo Hóa có nghĩa là gì?

To work out his own salvation, the entity or individual banishes itself, or its soul, which is its entity [to Saturn].

Để tự làm nên sự cứu rỗi của chính mình, thực thể hay cá nhân tự đày mình, hay linh hồn mình, vốn là thực thể của mình [đến Sao Thổ].

• Where does the soul go when fully developed?

• Linh hồn đi đâu khi hoàn toàn phát triển?

To its Maker.

Về với Đấng Tạo Hóa.

• What is the subconscious mind of the body?

• Tiềm thức của thân thể là gì?

An attribute of the soul or mind of the soul.

Một thuộc tính của linh hồn hay thể trí của linh hồn.

• To what place or state does the subconscious pass to receive this information it gives?

• Tiềm thức đi đến đâu hay trạng thái nào để nhận thông tin nó truyền đạt?

Just here in the same sphere as when the spirit or soul or spirit and soul are driven or removed from the body or person.

Ngay tại đây, trong cùng một cảnh giới như khi thần trí hay linh hồn, hay cả thần trí và linh hồn bị đẩy ra hay rời khỏi thân thể hay con người.

• Is it possible for Edgar Cayce, in this state, to communicate with anyone who has passed into the spirit world?

• Liệu Edgar Cayce, trong trạng thái này, có thể giao tiếp với bất cứ ai đã qua sang thế giới thần linh chăng?

The spirit of all that have passed from the physical plane remains about the plane until their development carries them onward or they are returned for their development here; when they are in the plane of communication or remain within this sphere, any may be communicated with. There are thousands about us here at present.

Thần trí của tất cả những ai đã rời cõi hồng trần vẫn quanh quẩn cảnh giới này cho đến khi sự phát triển đưa họ tiến lên, hoặc họ được trở lại đây để tiếp tục phát triển; khi họ đang ở trong cảnh giới có thể giao tiếp, hay vẫn lưu lại trong cảnh này, có thể giao tiếp với bất cứ ai. Hiện có hàng ngàn quanh chúng ta ở đây.

• Is memory thought, or thought memory?

• Ký ức là tư tưởng, hay tư tưởng là ký ức?

With the evolving of the individual, the thought becomes a part of the memory.

Theo đà tiến hóa của cá nhân, tư tưởng trở thành một phần của ký ức. Trên phương diện

Physically, memory and thought are not synonymous, neither are they of the same beginning in physical forces. In that of the soul and spirit force, they become one and the same in evolution.

hồng trần, ký ức và tư tưởng không đồng nghĩa, cũng không chung một khởi nguyên trong các lực vật chất. Còn trong phương diện linh hồn và thần trí, theo tiến hóa, chúng trở thành một và như nhau.

• In the physical plane, do the thoughts of another person affect a person either mentally or physically?

• Trên cõi trần, tư tưởng của người khác có ảnh hưởng đến một người về mặt tinh thần hay thể chất không?

Depending upon the development of the individual to whom the thought may be directed. The possibilities of the developing of thought transference is first being shown, evolution, you see. The individuals of this plane are developing this [possibility just] as the senses were and are developed.

Tùy vào mức phát triển của cá nhân là đối tượng được hướng tư tưởng đến. Khả năng phát triển truyền tư tưởng trước hết đang được bộc lộ—tiến hóa, bạn thấy đó. Các cá nhân trên cõi này đang phát triển khả năng này [khả năng vừa nêu] cũng như các giác quan đã và đang được phát triển.

• Define the word evolution with reference to the human family?

• Hãy định nghĩa từ "tiến hóa" liên quan đến gia đình nhân loại?

Evolution with reference to the human family means resuscitation of those forces that have gradually brought man to understand the law of self from within, and by understanding such law has brought the better force in man to bring about the gradual change that has come to man, known through all the ages.

Tiến hóa, với hệ quy chiếu là nhân loại, nghĩa là phục hưng những lực đã dần dần đưa con người đến chỗ thấu hiểu định luật của tự ngã từ bên trong, và nhờ thấu hiểu định luật ấy, đã khơi dậy lực tốt hơn nơi con người để mang lại sự biến đổi dần dần đã đến với nhân loại, được biết đến qua mọi thời đại.

Man was made as man. There [were] only three of the creations—matter, force and mind. All flesh is not of one flesh, but the developing of one has always remained in the same, and has only been to meet the needs of man, for which there was made all that was made, and man's evolving, or evolution, has only been that of the gradual growth upward to the mind of the Maker.

Con người được tạo dựng là con người. Chỉ có ba sự sáng tạo—chất, lực và trí. Mọi xác thịt không đồng một loại xác thịt, nhưng sự phát triển của từng loại vẫn luôn ở trong chính nó, và chỉ nhằm đáp ứng các nhu cầu của con người—vì vì con người mà mọi điều đã được tạo ra—và sự tiến hóa của con người chỉ là sự tăng trưởng dần dần đi lên đến với Trí của Đấng Tạo Hóa.

• Is the Darwinian theory of evolution of man right or wrong?

• Thuyết tiến hóa của Darwin về con người đúng hay sai?

Man was made in the beginning, as the ruler over those elements as [were] prepared in the earth plane for his needs. When the plane became that such as man was capable of being sustained by the forces, and

Con người được tạo dựng từ ban sơ như đấng cai quản các yếu tố [đã] được chuẩn bị nơi cõi đất để đáp ứng nhu cầu của y. Khi cõi trở nên thích hợp để con người có thể được nuôi dưỡng bởi các lực và điều kiện đang hiện hữu

conditions, as were upon the face of the earth plane, man appeared not from that already created, but as the Lord over all that was created, and in man there is found all of [what] may be found without in the whole, whole world or earth plane; and *other* than that, the *soul of man* is that making him above all animal, vegetable, mineral kingdom of the earth plane. Man *did not* descend from the monkey, but man has evolved, resuscitation, you see, from time to time, here a little, there a little, line upon line and line upon line.

trên bề mặt cõi đất, thì con người xuất hiện —không phải từ cái đã sẵn được tạo dựng, mà như là Chúa tể trên tất cả những gì đã được tạo dựng; và nơi con người có thể tìm thấy tất cả những gì có thể được tìm thấy bên ngoài trong toàn bộ, toàn cõi thế gian hay cõi đất; và hơn thế nữa, linh hồn con người chính là điều khiến y cao hơn tất cả giới thú vật, thực vật, khoáng vật nơi cõi đất. Con người không phải từ khỉ mà xuống, nhưng con người đã tiến hóa—phục hưng, bạn thấy đó—từ thời này qua thời khác, chỗ ít chỗ nhiều, dòng này nối dòng kia, dòng này nối dòng kia.

The needs of those in the North Country [are] not the same as those in the Torrid region. Hence development comes to meet the needs in the various conditions under which man is placed. The theory is, man evolved from first cause in creation, and the preparation for the needs of man has gone down millions of years for the needs of man in the hundreds and thousands of years to come. Man is man, and God's order of creation, which he represents even as His son, who is the representative of the Father, took on the form of man, the highest of the creation in the plane, and became to man that element that shows the way.

Nhu cầu của kẻ ở Xứ Bắc không giống nhu cầu của kẻ ở Xứ Nhiệt Đới. Vì thế, sự phát triển đến để đáp ứng các nhu cầu trong những điều kiện khác nhau nơi con người được đặt vào. Học thuyết là: con người tiến hóa từ nguyên nhân đầu tiên trong Sự Sáng Tạo; và sự chuẩn bị cho các nhu cầu của con người đã trải dài hàng triệu năm cho những nhu cầu của con người trong hàng trăm, hàng ngàn năm sắp tới. Con người là con người, và trật tự sáng tạo của Thượng đế, mà y đại diện—thậm chí như Con của Ngài, Đấng đại diện cho Cha, đã mang lấy hình hài con người—loài cao nhất trong Sự Sáng Tạo nơi cõi này—và trở nên cho con người yếu tố chỉ đường.

• What is the law of love?

• Định luật của tình thương là gì?

Giving. As is given in this injunction, "Love thy neighbor as thyself … Love the Lord thy God with all thine heart, thine soul and thine body." We see again upon the physical or earth plane the manifestation of that law, without the law itself. We find the manifestation of the opposite from law of love—giving, with hope of reward or pay is direct opposition of the law of love. Remember there is no greater than the injunction, "God so loved His Creation, or the World, as to give His only begotten Son, for their redemption." Through that love, as man makes it manifest in his own heart and life, the law becomes a part of the individual.

Cho đi. Như lời huấn thị: "Hãy yêu người lân cận như chính mình… Hãy yêu Chúa—Thượng Đế của ngươi—hết lòng, hết linh hồn và hết thân thể." Chúng ta lại thấy trên cõi hồng trần hay cõi đất sự biểu lộ của định luật ấy, dẫu không phải chính Định Luật. Chúng ta thấy sự biểu lộ điều đối nghịch với định luật của tình thương—cho đi mà mong phần thưởng hay mong được trả công là đối nghịch trực tiếp với định luật của tình thương. Hãy nhớ không có điều nào lớn hơn huấn thị: "Đến nỗi Đức Chúa Trời yêu Thế Gian—hay Sự Sáng Tạo của Ngài—đã ban Con Một của Ngài cho sự cứu chuộc của họ." Nhờ tình thương ấy, khi con người khiến nó

That is the law of love. Giving in action, without reward for that given. So we have *love is law, law is love. God is love. Love is God.* We see the law manifested, not the law itself.

biểu lộ trong chính tâm và đời mình, định luật trở thành một phần của cá nhân. Đó là định luật của tình thương. Cho đi trong hành động mà không mong báo đáp. Vậy nên, chúng ta có: tình thương là luật, luật là tình thương. Thượng đế là Tình Thương. Tình Thương là Thượng đế. Chúng ta thấy sự biểu lộ của Luật, chứ không phải chính Luật.

Now, if we, as individuals have all of the other elementary forces that make for the bettering of life, and have not love we are as nothing—nothing. "Though one may have the gift of prophesy, so as to give great understanding, even of the graces in hope, in charity, in faith, and has not the law of love in their heart, soul, mind and though they [manifest] even these graces, and [have] not love they are nothing."

Giờ đây, nếu chúng ta, với tư cách cá nhân, có tất cả các lực sơ đẳng khác giúp cải thiện đời sống, mà không có tình thương, chúng ta chẳng là gì—chẳng là gì. "Dẫu một người có ân tứ tiên tri, đến nỗi ban cho sự hiểu biết lớn lao, ngay cả về các ân điển trong hy vọng, trong bác ái, trong đức tin, mà không có luật của tình thương trong tâm, linh hồn, trí và dẫu họ biểu lộ những ân điển ấy, mà không có tình thương, họ vẫn chẳng là gì."

Mr. Lammers also asked about astrology and experimented with what he called a horoscope reading, which gave more about the planetary influences upon the individual, the personality, and what could be made out of this life. It also told about *why* such a personality existed, or his individuality, for we know that the individuality is what the individual really is, that which has been builded within the individual. The personality, then, is a reflection of the person's individuality, and what we are today—our personality that is seen by other people—is a reflection of all that we have builded within our own selves, whether it has been done through one life or a thousand lives.

Ông Lammers cũng hỏi về chiêm tinh và thử nghiệm điều ông gọi là một bài đọc lá số chiêm tinh, vốn cho nhiều dữ kiện hơn về ảnh hưởng của các hành tinh lên cá nhân, lên phàm ngã, và về điều có thể làm được trong kiếp sống này. Nó cũng nói vì sao một phàm ngã như thế tồn tại, hay về chân ngã của y; bởi chúng ta biết chân ngã là cái mà cá nhân thật sự là, cái đã được xây dựng trong nội tâm cá nhân. Phàm ngã, vậy thì, là phản ảnh của chân ngã, và điều chúng ta là hôm nay—phàm ngã được người khác nhìn thấy—là phản ảnh của tất cả những gì chúng ta đã xây đắp trong chính mình, dù điều đó được làm nên qua một đời hay ngàn đời.

After we gave the first horoscope reading, we decided to go to one of the best astrologers and get a reading so as to compare the two. Klingensmith and Lammers and I went to New York and made an appointment with Miss Evangeline Adams for an astrological reading. I told Miss Adams I was born on March 18, 1877, in Hopkinsville, Christian County, Kentucky, at 1:30 o'clock on a Sunday

Sau khi cho bài đọc lá số đầu tiên, chúng tôi quyết định tìm đến một trong những nhà chiêm tinh giỏi nhất và xin một lá số để so sánh. Klingensmith, Lammers và tôi đi New York và hẹn với cô Evangeline Adams để xin một bài đọc chiêm tinh. Tôi nói với cô Adams tôi sinh ngày 18 tháng 3 năm 1877, ở Hopkinsville, quận Christian, Kentucky, lúc 1 giờ 30 chiều Chủ Nhật. Tuy vậy, tôi đã nghe vài nhà chiêm tinh bảo rằng không thể có

afternoon. However, I have had several astrologers tell me it was impossible for me to have been born at that time, else I would have been a girl. But this is the actual record from my parents, the physician, and the birth certificate.

chuyện tôi sinh vào giờ đó, bằng không tôi đã là con gái. Nhưng đó là ghi nhận xác thực từ cha mẹ tôi, bác sĩ, và giấy khai sinh.

The horoscope given by Miss Adams was certainly very interesting and I tried to make a digest of the information as given. I must say, however, that I wasn't able to get very far. However, apparently to me, just what is said here is almost positive proof of what was in a reading that we got later when a question was asked regarding the worth of horoscope readings, and it gave this: Horoscopes give the inclination by the relative position of planetary effects upon the earth and human beings; however, the *will* being the greater factor in the human being, and *mind the builder,* all planetary influence may be made null and void. Consequently, a reading that will give the inclinations, the urges, with *how* the will is being applied to same is of a great deal more worth to individuals than plain horoscope readings, other than to warn them of impending conditions that may be avoided at specific times, though this would necessitate having horoscope readings given quite often.

Lá số do cô Adams lập thực sự rất thú vị và tôi đã cố gắng tóm lược thông tin như đã nêu. Tuy nhiên, tôi phải nói rằng mình không tiến xa được lắm. Dẫu vậy, dường như với tôi, chính những điều ở đây hầu như xác chứng điều chúng tôi nhận được trong một bài đọc sau này khi hỏi về giá trị của các bài đọc lá số, và nó cho như sau: Lá số cho biết xu hướng theo vị trí tương đối của các tác động hành tinh lên trái đất và lên con người; tuy nhiên, ý chí là yếu tố lớn hơn nơi con người, và thể trí là kẻ xây dựng, nên mọi ảnh hưởng hành tinh đều có thể bị hóa giải thành vô hiệu. Do đó, một bài đọc có thể cho các xu hướng, các thúc đẩy, cùng với cách ý chí đang được áp dụng vào đó, thì giá trị đối với cá nhân lớn hơn rất nhiều so với các bài đọc lá số thông thường—ngoại trừ việc cảnh báo họ những tình huống sắp tới có thể tránh vào những thời điểm xác định—dẫu điều này đòi hỏi phải xin bài đọc lá số khá thường xuyên.

Astrology, we were told, is helpful in that the positions of the planets give the tendencies in a given life, without reference to the human will. So, while astrology may be called an exact science in a manner of speaking, still the human mind and the human will can override the astrological influences, just as the human will may cause man to deliberately break a law of the Creator's, for man, as we know, is a free-will being. While subject to all of the laws, he may *break* the laws.

Chúng tôi được cho biết, chiêm tinh hữu ích ở chỗ vị trí các hành tinh cho thấy các khuynh hướng trong một đời cụ thể—không tính đến ý chí con người. Vì thế, dẫu chiêm tinh có thể được gọi là một khoa học chính xác theo một nghĩa nào đó, thì tâm trí và ý chí con người vẫn có thể vượt lên trên các ảnh hưởng chiêm tinh, giống như ý chí con người có thể cố ý phá luật của Đấng Sáng Tạo—bởi con người, như ta biết, là hữu thể có tự do ý chí. Dù chịu chi phối bởi mọi định luật, y vẫn có thể phá luật.

This was a great deal of help in understanding readings that we had gotten, even though they were physical, just as the

Điều này giúp rất nhiều trong việc hiểu các bài đọc mà chúng tôi đã nhận, dù chúng là thể chất, cũng như các bài đọc thể chất giúp

physical readings assisted in understanding the information given by Miss Adams. This, as we see, is a great big subject and a very interesting one, but one that certainly cannot be covered in one statement; in fact, it is very much like religion, a thing to be lived and can scarcely be explained by theory or theorem.

chúng tôi hiểu thông tin do cô Adams cung cấp. Như ta thấy, đây là một chủ đề rất lớn và vô cùng thú vị, nhưng chắc chắn không thể gói gọn trong một mệnh đề; thực vậy, nó rất giống tôn giáo—một điều để sống chứ khó có thể giải thích trọn vẹn bằng lý thuyết hay định lý.

The horoscope reading for Mr. Lammers gave the first information we had about former appearances in the earth plane.[2] At first it was hard for me to separate the idea of reincarnation and past lives from transmigration, but I later realized that they are entirely different. Reincarnation had been considered a part of the Eastern religions for so long that we had cause to consider it foreign to Christianity. For many years I thought and taught that it was foreign. To the Christian way of thinking, a man has only one life; and as a man doeth, so is he. Or as the tree falls, so will it lie.

Bài đọc lá số cho ông Lammers đã cung cấp thông tin đầu tiên chúng tôi có về những lần xuất hiện trước kia nơi cõi trần.2 Lúc đầu tôi gặp khó khi tách biệt khái niệm tái sinh và những kiếp quá khứ khỏi ý niệm chuyển sinh, nhưng sau đó tôi nhận ra chúng hoàn toàn khác nhau. Tái sinh đã bị xem là phần của tôn giáo phương Đông quá lâu, đến nỗi chúng ta coi nó xa lạ với Kitô giáo. Nhiều năm trời tôi đã nghĩ và dạy rằng nó xa lạ. Theo cách nghĩ của người Kitô hữu, con người chỉ có một đời; và "người làm sao thì sẽ là vậy." Hoặc "cây ngã về phía nào thì nằm phía ấy."

However, I doubt if anyone who has really studied the Bible could say that reincarnation was not contained in the Book. Throughout the ages the question has been asked, "If a man die, will he live again?" One of the poets said, "Dust thou art to dust returneth," but he was not speaking of the soul. Consequently, it has been generally considered that if a man live again, it is his soul that lives.

Tuy nhiên, tôi hoài nghi rằng ai đã thực sự học Kinh Thánh lại có thể nói rằng tái sinh không có trong Sách. Qua muôn đời, câu hỏi được nêu: "Nếu một người chết đi, người ấy sẽ sống lại chăng?" Một thi sĩ nói: "Ngươi là bụi đất sẽ trở về với bụi đất," nhưng ông không nói về linh hồn. Do đó, người ta thường cho rằng nếu một người sống lại, thì linh hồn người ấy sống.

After giving the horoscope reading for Lammers, as I read my Bible I saw new meaning in some passages, such as when the disciples asked the Master, "Who did sin, this man or his parents, that he was born blind?" Jesus answered, "Neither hath this man sinned, nor his parents, but that the works of God should be made manifest in him." Now it wouldn't have been possible for the man to have sinned in *this* life that would cause him to be born blind. They must have believed that the man lived *before,* else they wouldn't have asked such a question.

Sau khi cho bài đọc lá số cho Lammers, khi đọc Kinh Thánh tôi thấy ý nghĩa mới trong vài đoạn, như khi các môn đồ hỏi Thầy: "Ai đã phạm tội, người này hay cha mẹ người này, mà người này sinh ra đã mù?" Đức Jesus đáp: "Chẳng phải người này hay cha mẹ người này đã phạm tội, nhưng ấy là để công việc của Đức Chúa Trời được bày tỏ trong người ấy." Ắt hẳn không thể người này đã phạm tội trong đời này để rồi sinh ra đã mù. Họ hẳn đã tin rằng người ấy từng sống trước đó, bằng không họ đã không hỏi như vậy.

Again, the Master said to His disciples that some of them would not taste death until they had seen the Son of Man come in His glory. After six days He took with Him Peter, James, and John and went up to the Mount of Transfiguration, and there they saw Moses and Elias.[3] The disciples, or at least Peter, recognized them and wanted to make it a permanent thing, wanted them to remain with them forever. But this wasn't to be at that particular time. But as they came down from the Mount, Peter and John asked the Master, "Why then say the scribes that Elias must come first?" And Jesus answered and said unto them, "Elias is come already, and they knew him not, but have done unto him whatsoever they listed. Likewise shall also the Son of Man suffer of them. Then the disciples understood that He spake unto them of John the Baptist."

Lại nữa, Thầy nói với các môn đồ rằng một số người trong bọn họ sẽ không nếm sự chết cho đến khi họ thấy Con Người đến trong vinh quang của Ngài. Sáu ngày sau, Ngài đem theo Phê-rơ, Gia-cơ và Giăng, lên núi Hóa Hình, và tại đó họ thấy Môi-se và Ê-li.3 Các môn đồ—ít nhất là Phê-rơ—nhận ra họ và muốn làm điều ấy thành thường trực—muốn họ ở lại với mình mãi mãi. Nhưng chưa đến lúc để điều đó xảy ra. Khi xuống núi, Phê-rơ và Giăng hỏi Thầy: "Vậy thì sao các thầy thông giáo lại nói rằng Ê-li phải đến trước?" Và Đức Jesus đáp: "Ê-li đã đến rồi, mà người ta chẳng nhận biết, lại đã đãi người theo ý muốn mình. Con Người cũng sẽ chịu khổ bởi tay họ như vậy." Bấy giờ các môn đồ hiểu rằng Ngài nói về Giăng Báp-tít.

In another place, He said, "Verily, I say unto you, among them that are born of women there hath not risen a greater than John the Baptist: notwithstanding he that is least in the kingdom of heaven is greater than he. And from the days of John the Baptist until now the kingdom of heaven suffereth violence, and the violent take by force. For all the prophets and the law prophesied until John. And if ye will receive it, this is Elias, which was for to come."

Ở chỗ khác, Ngài nói: "Quả thật, Ta nói cùng các ngươi, trong những người bởi đàn bà sinh ra, không ai lớn hơn Giăng Báp-tít; nhưng kẻ nhỏ nhất trong Thiên Quốc còn lớn hơn người. Từ ngày Giăng Báp-tít cho đến bây giờ, Thiên Quốc phải đương sự tấn công, và kẻ bạo lực cướp lấy. Vì hết thảy các đấng tiên tri và luật pháp đã tiên tri cho đến thời Giăng; và nếu các ngươi muốn nhận, ấy chính là Ê-li phải đến."

Later Paul said, "The first Adam brought sin

Sau đó, Phao-lô nói: "A-đam thứ nhất đem tội

into the world, but the last Adam brought life." Whether that's figuratively speaking or not is for us to determine within our own experience.

lỗi vào thế gian, nhưng A-đam cuối cùng đem sự sống." Dù đó là nói theo lối ẩn dụ hay không thì cũng là việc để mỗi chúng ta định đoạt trong kinh nghiệm của mình.

I also considered the idea of reincarnation as an answer to the question of how it is that when we meet some people, we immediately feel as if we had known them all our lives, and others we have known for years in this life and still do not feel close to or understand. I don't believe anyone can answer that question unless there is more than just this life. I'm sure none of us feel within ourselves that this span of life is all there is to life; for we remember that many writers in the Book say, "You do not live again unless you die." Nothing lives again unless it dies. Even the grain of wheat—if it dies, it lives again. But it doesn't live again unless it dies in bringing forth that which will propagate its own self. That in itself seems to be an answer, or a reason, for believing that each individual will have that opportunity to choose to come into the earth's plane, even as the Son of Man chose to become our Savior. He chose that. It wasn't forced upon Him. It isn't forced upon the individual to enter the earth's plane, that he may make manifest God's love, because we are each a portion of Him. It isn't a forced issue with us. We may work out our own salvation through whatever sphere in which we find ourselves. We have an opportunity to come into the earth to make manifest what we may have gained through whatever experience we may have passed. God gives us that opportunity. It is our job to do the working out. He is willing to aid us in doing the job right, but it's our job—and we have to do it! Too often we want to do the work our way and take the credit to ourselves.

Tôi cũng cân nhắc ý niệm tái sinh như một câu trả lời cho thắc mắc: vì sao có những người ta vừa gặp đã thấy như thân quen suốt đời, còn có người ta quen biết nhiều năm mà vẫn chẳng thấy gần gũi hay thấu hiểu? Tôi không tin ai có thể trả lời câu hỏi đó trọn vẹn nếu chỉ có đời này. Tôi chắc rằng không ai trong chúng ta cảm thấy sâu thẳm rằng khoảng đời ngắn ngủi này là tất cả; bởi ta nhớ nhiều trước giả trong Sách viết: "Các ngươi chẳng thể sống lại nếu chẳng chết." Không gì sống lại nếu không chết. Ngay cả hạt lúa mì—nếu nó chết, nó sống lại. Nhưng nó không sống lại nếu không chết để sinh ra thứ sẽ tiếp nối chính nó. Điều đó tự thân là câu trả lời, hay là lý do, để tin rằng mỗi cá nhân sẽ có cơ hội chọn để vào cõi trần—như Con Người đã chọn để trở thành Đấng Cứu Thế của chúng ta. Ngài đã chọn. Điều đó không bị ép buộc trên Ngài. Nó không bị ép buộc trên cá nhân khi nhập vào cõi trần để biểu lộ Tình Thương của Thượng đế, bởi chúng ta mỗi người là một phần của Ngài. Đó không phải là một sự áp đặt. Chúng ta có thể tự làm nên sự cứu rỗi của mình qua bất cứ cảnh giới nào ta đang ở. Chúng ta có cơ hội vào cõi trần để biểu lộ những gì ta đã thu hoạch qua bất cứ trải nghiệm nào mình từng đi qua. Thượng đế trao cho chúng ta cơ hội ấy. Công việc là phần của chúng ta để thi hành. Ngài sẵn lòng trợ giúp để ta làm cho đúng, nhưng đó là phần việc của ta—và ta phải làm nó! Quá thường, ta muốn làm công việc theo cách của mình và nhận công về mình.

In another horoscope reading, we were told that four of us—Lammers, Shroyer, and Klingensmith and myself—had been associated in a previous life during the Trojan wars in Greece. Having worked

Trong một bài đọc lá số khác, chúng tôi được bảo rằng bốn người chúng tôi—Lammers, Shroyer, Klingensmith và tôi—đã từng cộng tác trong một đời trước thời Chiến tranh thành Troia ở Hy Lạp. Vì đã từng làm việc

together for destructive purposes, it was said we had to learn to work together for good. We did all work together for a short time, but circumstances brought it to an unexpected end. Mr. Lammers became tied up in a lawsuit in Cincinnati and we heard little from him after that. We did not have many contacts of our own in Ohio, so Mr. Wyrick insisted that what we needed more than anything else was publicity. Until some prospectus is circulated among the people, he said we cannot expect many applications for readings. My associates agreed that we must get out a little booklet to publicize the institute. I gave Miss Gladys the information and she typed it up but it was many months before we could get this booklet out. Mr. Lammers had said that it would be taken care of; yet it didn't get done because he was tied up in court, so seemingly there was nothing whatever to be expected from him in any way. Whether it would have been done had he been in Dayton, I cannot say. I soon gave up hope of the promises he had made. I was not pleased with the way things were allowed to run along, with the promises he had made, but I was helpless to do otherwise than to sit still and do the best I could. I had hoped to have some returns from some other prospects that we had had on readings, and I felt sure there eventually would be some, but the returns were put off from day to day. Naturally, that made it rather hard, trying my patience, for I believed that which is right and just will come when we do our level best and are striving to do right ourselves.[4]

chung cho mục đích phá hoại, chúng tôi phải học làm việc chung cho điều thiện. Quả vậy, chúng tôi đã cùng làm việc một thời gian ngắn, nhưng hoàn cảnh đã khiến mọi việc kết thúc đột ngột ngoài dự liệu. Ông Lammers bị vướng vào một vụ kiện ở Cincinnati và từ đó chúng tôi ít nghe tin ông. Chúng tôi không có nhiều mối liên hệ ở Ohio, nên ông Wyrick khăng khăng cho rằng điều chúng tôi cần hơn hết là quảng bá. Ông nói, chừng nào chưa phát hành một bản giới thiệu đến với công chúng, thì đừng mong có nhiều đơn xin bài đọc. Các cộng sự của tôi đồng ý rằng chúng ta cần in một tập sách mỏng để quảng bá viện. Tôi đưa thông tin cho cô Gladys và cô đánh máy xong, nhưng phải nhiều tháng sau chúng tôi mới in được tập sách này. Ông Lammers nói rằng việc đó sẽ được lo liệu; thế nhưng nó chẳng được làm vì ông bị cuốn vào vụ kiện, thành ra xem ra chẳng thể kỳ vọng gì nơi ông theo bất kỳ cách nào. Liệu nó có được làm nếu ông có mặt ở Dayton hay không, tôi không thể nói. Tôi sớm thôi hy vọng vào những lời hứa của ông. Tôi không hài lòng với cách mọi việc bị để mặc cho trôi đi, với những lời hứa của ông, nhưng tôi bất lực—chỉ còn biết ngồi yên và làm tốt nhất có thể. Tôi đã hy vọng có vài kết quả từ một số mối có thể xin bài đọc, và tôi tin cuối cùng cũng sẽ có, nhưng kết quả cứ bị hoãn từ ngày này qua ngày khác. Tự nhiên, điều đó khiến mọi thứ khá khó khăn, thử thách sự nhẫn nại của tôi, vì tôi tin rằng điều đúng và công chính sẽ đến khi chúng ta làm hết sức và tự mình cũng đang cố gắng sống đúng.4

Mr. Wyrick believed that he could successfully raise the money to develop the oil lands he had in Texas, which would enable us to put over the Cayce Research Institute proposition whereby we could carry the good work to the people in a scope that would justify the effort. Finally, he had the booklet printed up in Chicago.

Ông Wyrick tin rằng ông có thể huy động thành công tiền để phát triển các khu đất dầu ở Texas, qua đó giúp chúng tôi thực hiện được đề án Viện Nghiên Cứu Cayce—nhờ đó đưa công việc tốt lành đến với mọi người trên một quy mô xứng đáng với nỗ lực. Sau cùng, ông đã in xong tập sách ở Chicago.

We also got up a manuscript for a book,

Chúng tôi cũng soạn một bản thảo sách, hy

hoping that we would realize something on the sale of the books once it was published, and that we had every right to believe that several thousand copies of the book would be distributed. But we were under financial strain at that time and, of course, needed to find someone to pay for the printing. We were put to considerable expense by having been forced to move but we were still eating, *sometimes.*

vọng có thể thu được chút ít từ việc bán sách khi xuất bản, và chúng tôi có mọi lý do để tin rằng sẽ phát hành được vài ngàn bản. Nhưng khi đó chúng tôi đang túng thiếu và dĩ nhiên cần tìm người chi trả chi phí in ấn. Việc buộc phải dọn nhà đã khiến chúng tôi tốn kém đáng kể, nhưng chúng tôi vẫn còn kiếm được cái ăn—thỉnh thoảng.

I did not know what was happening with my other associates, who were trying to raise money for their oil propositions. Klingensmith told me point-blank that they had twenty thousand dollars in the bank, but I understood from Mr. Shroyer and Mr. Lammers that he told them he had about thirty thousand in the bank that he had raised in Cleveland. I did not understand such statements. I understood from Mr. Shroyer that Mr. Lammers gave him some money.[5] How much I do not know. I saw Mr. Lammers one Saturday for the first time in over a month. Mr. Shroyer, Miss Davis, and I had been going along with the work as best we could and tried to forget as far as it was possible that Mr. Lammers ever had anything to do with it, for that was the way that we had been treated after he had made so many promises, and of course it was on his promise first that I moved to Dayton. I presume where one tries to do good, such things come along with the rest. Time seems to be the one thing that changes conditions, and the undesirables are gradually eliminated, or eliminate themselves, and when conditions are correct things will happen so that we get along with what is the right thing.

Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra với những cộng sự khác của mình, những người đang cố gắng gây quỹ cho các dự án dầu mỏ của họ. Klingensmith nói thẳng với tôi rằng họ có hai mươi nghìn đô-la trong ngân hàng, nhưng tôi hiểu từ Ông Shroyer và Ông Lammers rằng ông ta nói với họ ông ta có khoảng ba mươi nghìn trong ngân hàng mà ông đã gây được ở Cleveland. Tôi không hiểu những lời như vậy. Tôi nghe từ Ông Shroyer rằng Ông Lammers có đưa cho ông ấy một ít tiền.5 Bao nhiêu thì tôi không biết. Tôi gặp Ông Lammers vào một ngày thứ Bảy, lần đầu tiên sau hơn một tháng. Ông Shroyer, Cô Davis và tôi vẫn cố gắng tiếp tục công việc hết sức có thể và cố quên đi, trong chừng mực có thể, rằng Ông Lammers từng dính dáng gì đến việc này, vì đó là cách chúng tôi bị đối xử sau khi ông đã hứa hẹn quá nhiều, và dĩ nhiên chính dựa vào lời hứa của ông trước tiên mà tôi đã dọn đến Dayton. Tôi đoán rằng khi người ta cố gắng làm điều thiện thì những chuyện như thế sẽ kéo theo. Thời gian dường như là điều duy nhất làm thay đổi hoàn cảnh, và những điều không mong muốn dần dần bị loại ra, hoặc tự chúng tự loại, và khi điều kiện chín muồi thì sự việc sẽ xảy ra để chúng ta tiến lên với điều đúng đắn.

After we began sending out some of the little booklets, we were soon a week or more ahead on engagements, but the thing we had to do was get them to turn a little bit more of the “wherewithal” so we could get along on our own resources. I thought that if I wrote the right kind of letter to these people whom

Sau khi chúng tôi bắt đầu gửi đi một số tập sách mỏng, chẳng mấy chốc chúng tôi đã có lịch hẹn trước một tuần hoặc hơn, nhưng điều chúng tôi phải làm là khiến họ “xoay xở” thêm chút phương tiện để chúng tôi có thể tự lo liệu bằng nguồn lực của mình. Tôi nghĩ rằng nếu tôi viết đúng kiểu thư cho những

we had done work for in the past that they should be willing to help us out. I did not want to become a beggar, but I believed the work should be carried on, and that the people who had received benefits were the ones to contribute to the work, that it might be carried on. That I was giving my entire time, I thought, should have made a difference in how they felt. There was no great return financially from the letters sent out with booklets, but quite a number of requests for the larger book entitled *Psychic Phenomena Through the Subliminal.*

người mà chúng tôi đã làm việc cho họ trong quá khứ thì họ nên sẵn lòng giúp đỡ chúng tôi. Tôi không muốn trở thành kẻ đi ăn xin, nhưng tôi tin công việc cần được tiếp tục, và rằng những người đã nhận lợi ích chính là những người nên đóng góp cho công việc, để nó có thể được duy trì. Việc tôi dâng trọn thời gian của mình, theo tôi nghĩ, lẽ ra phải làm họ đổi khác trong cảm nhận. Không có khoản thu đáng kể nào về tài chính từ những lá thư gửi kèm sách mỏng, nhưng cũng có khá nhiều yêu cầu xin cuốn sách lớn tựa Psychic Phenomena Through the Subliminal.

George Klingensmith was also trying to raise money to start the institute. He was to talk to people while on a business trip to Birmingham. It was my hope for our institute to secure a physician who was at the time one of the officials at Western State Hospital at Hopkinsville, Kentucky. That was Dr. T. B. House, a graduate osteopath, also a practicing M.D. who knew the work very thoroughly. He was willing to act either as the attending physician in the institute or take charge of the drug department and head the research work.

George Klingensmith cũng đang cố gây quỹ để khởi động viện. Ông sẽ nói chuyện với người ta trong chuyến công tác đến Birmingham. Tôi hy vọng viện của chúng tôi sẽ mời được một bác sĩ, lúc ấy là một trong các viên chức tại Bệnh viện Western State ở Hopkinsville, Kentucky. Đó là Bác sĩ T. B. House, tốt nghiệp nắn chỉnh xương, cũng là một bác sĩ y khoa đang hành nghề, người rất rành rẽ công việc này. Ông sẵn lòng hoặc đảm trách vai trò bác sĩ điều trị tại viện, hoặc phụ trách khoa dược và đứng đầu công việc nghiên cứu.

George also had the promise from a group of men in Nashville, Tennessee, among them two physicians, who proposed, if I understood correctly, that if the institute were organized and we were able to have such an investigator as McDougal of Harvard, or one of equal reputation in the study of psychic phenomena, associated with same, they would donate sufficient funds to carry on the work for at least five years.

George cũng nhận được lời hứa từ một nhóm người ở Nashville, Tennessee, trong đó có hai bác sĩ; họ đề xuất, nếu tôi hiểu đúng, rằng nếu viện được thành lập và chúng tôi mời được một nhà điều tra như McDougal của Harvard, hoặc người có uy tín tương đương trong lĩnh vực nghiên cứu hiện tượng thông linh, cộng tác với viện, thì họ sẽ quyên góp đủ kinh phí để duy trì công việc ít nhất trong năm năm.

As to George's mission, it seemed to me that George should have been able, with the number of people that had been interested in Birmingham, to obtain sufficient financing for us to get located somewhere. Naturally, the prospectus set forth Virginia Beach as the place. I was very much in hopes that he

Về sứ mệnh của George, với số người từng quan tâm ở Birmingham, tôi thấy lẽ ra George phải có thể tìm được đủ tài trợ để chúng tôi yên vị đâu đó. Dĩ nhiên, bản đề án nêu rõ Virginia Beach là nơi đặt viện. Tôi rất hy vọng ông ấy sẽ nhận đủ trợ giúp để ít nhất khởi sự theo cách giúp chi phí cho công việc

would get sufficient help to at least get started in a way which would make expenses very small for the work and then by the continual doing of this case here and there, and getting the results, we would gradually be able to build up to sufficient knowledge of the work attempted to make it self-sustaining. Most of the people seemed to think that work should be paid for, but that the other fellow should do it.

thật ít, rồi bằng việc liên tục thực hiện ca này ca khác và thu được kết quả, chúng tôi sẽ dần dần xây dựng đủ sự hiểu biết về công việc đang nỗ lực để nó có thể tự nuôi mình. Hầu hết mọi người dường như nghĩ rằng công việc thì nên được trả công, nhưng người khác mới là người phải làm.

As for Mr. Lammers, I rarely saw him, and about all the information I got was either from the newspaper or from Shroyer, who was helping him out with the books.

Còn Ông Lammers, tôi hiếm khi gặp ông, và gần như mọi tin tức tôi có được đều là từ báo chí hoặc từ Shroyer, người đang giúp ông trông coi sổ sách.

About this time, Mr. Wyrick let us know that a reward had been offered by the *Chicago Tribune* for information in a murder investigation in Chicago. He suggested we might give information and collect the reward. I had thought of undertaking that after seeing the first account in the newspapers. But soon a confession was made, and curious as it may seem, I had met both of the young men who confessed to the crime. One of them was engaged to a young lady in whose home I visited a couple of times and gave a reading for her father and grandmother. The case was certainly sensational, and though I was only in the company of these two young boys one afternoon, it is hard to conceive of them being so depraved in mind as to commit the crime that they both acknowledged.[6] It seemed peculiar to me that such things come in once in a while, and I have no doubt had I given a reading beforehand, that this would have been given in the reading, and perhaps it would not have been bad in this case, but I was glad it had been ferreted out without my taking a hand. However, it would have certainly been very nice to have had the reward that was offered.

Vào khoảng thời gian này, Ông Wyrick cho chúng tôi biết tờ Chicago Tribune có treo thưởng cho thông tin trong một cuộc điều tra án mạng ở Chicago. Ông gợi ý chúng tôi có thể cung cấp thông tin và nhận tiền thưởng. Tôi đã nghĩ đến việc đảm nhận chuyện đó sau khi thấy bản tin đầu tiên trên báo. Nhưng chẳng bao lâu đã có lời thú tội, và lạ lùng là tôi đã gặp cả hai chàng trai thú tội về tội ác ấy. Một người đính hôn với một cô gái mà tôi từng đến nhà vài lần và đã cho cha và bà nội cô ấy một bài đọc. Vụ án hẳn là chấn động, và dù tôi chỉ ở cùng hai cậu trai này một buổi chiều, thật khó hình dung họ lại đồi bại trong tâm trí đến mức gây ra tội ác mà cả hai thừa nhận.6 Tôi thấy lạ là đôi lúc những việc như thế lại chen vào, và tôi không nghi ngờ rằng nếu tôi cho một bài đọc trước đó, thì việc này hẳn đã được nêu trong bài đọc, và có lẽ trong trường hợp này cũng không phải là điều tệ, nhưng tôi mừng là nó đã được điều tra ra mà không cần tôi nhúng tay. Tuy vậy, hẳn sẽ rất hay nếu nhận được số tiền thưởng đã được treo.

Things continued in a bad way financially for me, but I trusted that something would turn up, or it would have been very

Tình hình tài chính của tôi vẫn tiếp tục tồi tệ, nhưng tôi tin tưởng rằng rồi sẽ có việc gì đó xuất hiện, nếu không tôi sẽ rất bối rối vì sẽ bị

embarrassing for me for I would have been put out of house and home if I couldn't make some money or raise it somewhere. I remained hopeful for I had quite a number of requests on hand—but the returns were not sufficient to meet the daily needs. We stayed fairly busy, but there was hardly a sufficient amount to keep up all of our expenses. We managed to squeeze by with the help that comes in now and then. Many were the days that we wondered when we left the house after breakfast to go to the office at the hotel whether there would be anything to eat when we returned in the evening. But from day to day our needs never failed to be supplied. One day I recall very well, Mr. Shroyer, Miss Gladys, and I were in the office when lunch time came. We counted our holdings and wondered who should be the one that day to have a bowl of soup, as we had only thirteen cents among us. As we were preparing to draw straws, a stranger came to the door and said, "I want a reading for my sister. I'll pay for it now—here's twenty-five dollars. I'll be back to see you this afternoon, as I'll have to acquaint my sister with the fact that I'm going to get it for her, as she is in New Jersey." That same day we had a letter from a man in Chicago enclosing a check for twenty-five dollars for a reading; and so it was for our first year.

đuổi ra khỏi nhà nếu không kiếm được ít tiền hoặc xoay đâu đó. Tôi vẫn hy vọng vì tôi có khá nhiều yêu cầu trong tay—nhưng khoản thu không đủ đáp ứng nhu cầu hằng ngày. Chúng tôi khá bận, nhưng hầu như chẳng đủ để chi trả tất cả chi phí. Chúng tôi gắng gượng vượt qua nhờ những trợ giúp thỉnh thoảng ghé đến. Không ít ngày chúng tôi tự hỏi, khi rời nhà đi làm sau bữa sáng để đến văn phòng ở khách sạn, liệu tối về có gì ăn không. Nhưng ngày qua ngày nhu cầu của chúng tôi chưa bao giờ thiếu được đáp ứng. Có một ngày tôi nhớ rất rõ, Ông Shroyer, Cô Gladys và tôi đang ở văn phòng thì đến giờ trưa. Chúng tôi đếm túi còn bao nhiêu và phân vân hôm ấy ai sẽ được bát súp, vì cả ba chỉ có mười ba xu. Khi chúng tôi đang chuẩn bị rút thăm, một người lạ đến cửa và nói: "Tôi muốn một bài đọc cho em gái tôi. Tôi sẽ trả tiền ngay—đây là hai mươi lăm đô-la. Tôi sẽ quay lại gặp ông chiều nay, vì tôi phải báo cho em gái hay là tôi sẽ lấy bài đọc cho nó, vì nó đang ở New Jersey." Cùng ngày hôm đó chúng tôi nhận được một lá thư từ một người đàn ông ở Chicago kèm tấm séc hai mươi lăm đô-la cho một bài đọc; và suốt năm đầu của chúng tôi là như thế.

A dispute arose between Klingensmith and Lammers about finances, which caused the Cayce Research Institute to come to naught before it was really begun. Others insisted, however, they would like for me to continue with the work, giving my whole time to it, as they felt a laborer was worthy of his hire—though we did not make charges and accepted only such freewill offerings that might be contributed by those seeking such information.

Một cuộc tranh cãi nổ ra giữa Klingensmith và Lammers về tài chính, khiến Viện Nghiên Cứu Cayce đổ vỡ trước khi thực sự bắt đầu. Tuy vậy, những người khác vẫn nằng nặc muốn tôi tiếp tục công việc, dành trọn thời gian cho nó, vì họ cảm thấy "người lao động thì đáng được trả công"—dẫu chúng tôi không đặt phí và chỉ nhận các khoản cúng hiến tùy tâm của những người tìm kiếm thông tin như thế.

As Mr. Lammers gradually withdrew from the picture, leaving us entirely on our own initiative, my wife suggested we might move the office to our house, discontinuing

Khi Ông Lammers dần rút khỏi bức tranh, để chúng tôi hoàn toàn tự xoay xở, vợ tôi đề nghị chúng tôi có thể chuyển văn phòng về nhà, dừng thuê văn phòng ở khách sạn và

the office at the hotel and having all the work at my residence. She told me she could conduct the readings and it wouldn't necessitate our having to have someone else at the office and that would make the expense a great deal less. I didn't know just what the effect would be on the business, for we still had groups that came in once in awhile from out of town, but I supposed they would find us at the residence. I thought I could arrange it very well so that it would not seem too crowded in the place. But we had to delay moving to my home until we could get even with the people at the hotel.[7] We were about forty-five dollars in arrears until Mr. Wyrick sent us a check for fifty dollars. My residence, at 322 Grafton Avenue, was just a good walk out from the hotel. The work continued there until we moved to Virginia Beach the following year.

thực hiện toàn bộ công việc tại tư gia. Bà nói có thể điều phối các bài đọc và như vậy không cần phải có người khác ở văn phòng, chi phí sẽ giảm đi rất nhiều. Tôi không rõ tác động sẽ ra sao đối với công việc, vì thỉnh thoảng chúng tôi vẫn có những nhóm từ ngoài thị trấn đến, nhưng tôi đoán họ sẽ tìm đến được nhà tôi. Tôi nghĩ mình có thể thu xếp ổn để nơi ở không quá chật chội. Nhưng chúng tôi phải hoãn chuyển về nhà cho đến khi trang trải xong với phía khách sạn.7 Chúng tôi đang thiếu khoảng bốn mươi lăm đô-la thì Ông Wyrick gửi cho chúng tôi tấm séc năm mươi đô-la. Nhà tôi, ở 322 Đại lộ Grafton, cách khách sạn một quãng đi bộ vừa phải. Công việc tiếp tục ở đó cho đến khi chúng tôi chuyển đến Virginia Beach năm sau.

That summer Frank Mohr suggested that if we would come to Columbus, Ohio, he felt sure he could interest some people there in obtaining readings. I had met Mr. Mohr through Dr. Ketchum many years before in Kentucky where he owned a coal mine. He had figured with Dr. Ketchum to build a hospital at Nortonsville, Kentucky; in fact, he had gone so far as to break ground, the foundation had been laid for a small hospital, the grounds had been cleared for a hotel, and such like, when an accident happened to him in the mine. Dr. Ketchum conducted a reading for Mr. Mohr. The information insisted that a curvature had been caused in his spine that would gradually produce such poisons in his system as to cause blindness in a few years unless corrected. The physicians made fun of this, saying it was unreasonable. Mr. Mohr's condition gradually grew worse, however, and he had to be removed to his home in Ohio. His business failed and he was unable to proceed with building the hospital. He did go blind later, but remembering the information as given, he was able to regain

Mùa hè ấy Frank Mohr gợi ý rằng nếu chúng tôi đến Columbus, Ohio, ông tin chắc có thể thu hút được vài người ở đó muốn xin bài đọc. Tôi quen Ông Mohr qua Bác sĩ Ketchum nhiều năm trước ở Kentucky, nơi ông sở hữu một mỏ than. Ông đã cùng với Bác sĩ Ketchum tính chuyện xây một bệnh viện ở Nortonsville, Kentucky; thực ra ông đã tiến xa đến mức động thổ, đặt nền móng cho một bệnh viện nhỏ, dọn mặt bằng cho một khách sạn và tương tự như thế, thì ông gặp tai nạn trong hầm mỏ. Bác sĩ Ketchum đã thực hiện một bài đọc cho Ông Mohr. Thông tin khẳng định rằng cột sống của ông đã bị gây cong, sẽ dần tạo ra những độc tố trong cơ thể đến mức gây mù sau vài năm, trừ khi được chỉnh. Các bác sĩ chế giễu điều này, nói là vô lý. Tuy nhiên, tình trạng của Ông Mohr dần tệ đi, và ông phải được đưa về nhà ở Ohio. Công việc làm ăn của ông thất bại và ông không thể tiếp tục xây bệnh viện. Về sau ông quả thực bị mù, nhưng nhớ lại thông tin đã được cho, ông đã có thể lấy lại thị lực. Từ đó ông là một người ủng hộ lớn cho công việc.

his sight. After that he was a great supporter of the work.

So, at his suggestion, Miss Gladys and I went to Columbus. We were there four days and no appointments materialized. We were counting our money even for breakfast, to say nothing of our hotel bill, wondering what we should do, when I received a wire from a man in Chicago whom I'd never heard of, asking that I call him on the phone. He told me he was eager that I come to Chicago at once and wired me five hundred dollars. That night we left for Chicago. The reading was given for this man, who brought in his own family physician, as well as the physician from the Board of Health. This gentleman was very desirous of establishing an institution in Chicago and went so far as to select the building, which was already equipped as a general hospital. We called in some of our friends in Chicago who had been interested in forming the other organization, and they decided to take a reading. The reading insisted it would not succeed in Chicago because it wasn't the place to establish the institution—it should be in Virginia Beach. Later they decided we would go to a town about a hundred miles out of Chicago and look over the situation there, as we had a reading for some doctors in that vicinity. This also seemed an ideal place, but a reading on this site also insisted it should not be.

Vậy nên, theo gợi ý của ông, Cô Gladys và tôi đến Columbus. Chúng tôi ở đó bốn ngày mà không có cuộc hẹn nào thành. Chúng tôi đếm tiền ngay cả cho bữa sáng, chưa nói đến tiền khách sạn, băn khoăn không biết phải làm gì, thì tôi nhận được một bức điện từ một người đàn ông ở Chicago mà tôi chưa từng nghe tên, yêu cầu tôi gọi điện cho ông ta. Ông nói rất mong tôi đến Chicago ngay và điện cho tôi năm trăm đô-la. Đêm đó chúng tôi lên đường đến Chicago. Bài đọc được thực hiện cho người đàn ông này, người đã mời cả bác sĩ gia đình của ông, cũng như bác sĩ từ Ban Y tế. Quý ông này rất mong muốn lập một cơ sở ở Chicago, và tiến xa đến mức chọn sẵn tòa nhà, vốn đã được trang bị như một bệnh viện đa khoa. Chúng tôi gọi vài người bạn ở Chicago, những người từng quan tâm thành lập tổ chức khác, và họ quyết định lấy một bài đọc. Bài đọc khẳng định rằng tổ chức sẽ không thành công ở Chicago vì đó không phải là nơi để lập cơ sở—nó phải đặt tại Virginia Beach. Sau đó họ quyết định chúng tôi sẽ đến một thị trấn cách Chicago khoảng một trăm dặm để xem xét tình hình ở đó, vì chúng tôi có một bài đọc cho vài bác sĩ trong vùng. Nơi ấy cũng có vẻ lý tưởng, nhưng một bài đọc về địa điểm này cũng khẳng định là không nên.

We had a wire from a friend, asking that we return at once to Dayton and give a reading for her. She had been diagnosed with a case of gallstone obstruction. Her reading suggested that while an operation had been advised, and under ordinary circumstances might be necessary, it was possible and plausible for her condition to be reduced osteopathically without an operation. The leading osteopath of Dayton, Dr. William A. Gravett, who was very well acquainted with the work by this time, disagreed with the information and said she should have an

Chúng tôi nhận một bức điện từ một người bạn, yêu cầu quay về Dayton ngay để cho bà ấy một bài đọc. Bà được chẩn đoán tắc nghẽn do sỏi mật. Bài đọc đề nghị rằng dù đã được khuyên mổ, và trong hoàn cảnh thông thường có thể là cần thiết, nhưng hoàn toàn có thể và hợp lý để giảm tình trạng này bằng nắn chỉnh xương, không cần mổ. Bác sĩ nắn chỉnh xương hàng đầu của Dayton, Bác sĩ William A. Gravett, lúc này đã rất quen với công việc của chúng tôi, không đồng ý với thông tin và nói bà ấy phải mổ ngay—nhưng một bác sĩ trẻ hơn đến làm phụ tá cho ông,

operation at once—but a younger man who had come as his assistant, Dr. L. A. Lydic, said that he would give the treatments as outlined in the reading. So Dr. Lydic treated her and she never had the operation.

Bác sĩ L. A. Lydic, nói rằng ông sẽ thực hiện các trị liệu như bài đọc nêu ra. Thế là Bác sĩ Lydic điều trị bà ấy và bà không cần mổ nữa.

We returned to Columbus, and this time had quite a number of people who came in to see us, some who are still very much interested in the work, many who have received a great deal of help through the readings. It was while we were there at this time that I first had a phone call from Mr. Morton Blumenthal of New York City.

Chúng tôi quay lại Columbus, và lần này có khá nhiều người tìm đến chúng tôi, một số người đến giờ vẫn còn rất quan tâm đến công việc, nhiều người đã nhận được rất nhiều trợ giúp qua các bài đọc. Chính lúc chúng tôi ở đó lần này, tôi nhận cú điện thoại đầu tiên từ Ông Morton Blumenthal ở Thành phố New York.

19

NEW YORK, 1924: THE BLUMENTHALS OF WALL STREET—NEW YORK, 1924: GIA ĐÌNH BLUMENTHAL Ở PHỐ WALL

Morton Blumenthal had heard about me from my good friend David Kahn, who had gone into the furniture business in New York City. Dave asked that I come there and give information for this man. It was impossible for me to go to New York under the unsettled conditions at that time. I was working out a proposition with two gentlemen concerning an attachment to a radio. And I did not want to take a chance when I might have had the very thing here that was going to work out *big*.

Morton Blumenthal nghe nói về tôi từ người bạn tốt David Kahn, người đã vào nghề buôn đồ gỗ ở Thành phố New York. Dave nhờ tôi đến đó và cung cấp thông tin cho người này. Lúc đó tôi không thể đến New York vì tình hình còn chưa ổn. Tôi đang cùng hai quý ông triển khai một đề án về một bộ gắn cho radio. Và tôi không muốn liều rời đi khi có thể ngay đây tôi đang có thứ sẽ triển khai lớn.

But Dave wrote to me about how much he thought of this young man, who was his own age [29], and that he was thinking of going into business with him. He said Mr. Blumenthal was well connected and that his brother Edwin had married into wealth. The Blumenthal brothers were in a stock brokerage firm, and they wanted to see me. So I wrote to Mr. Blumenthal and explained

Nhưng Dave viết cho tôi rằng ông rất coi trọng chàng trai này, người cùng trang lứa với ông [29], và ông đang nghĩ sẽ hùn hạp làm ăn với anh ta. Ông nói Ông Blumenthal có quan hệ tốt và anh trai ông là Edwin đã cưới vào nhà giàu. Hai anh em Blumenthal làm trong một hãng môi giới chứng khoán, và họ muốn gặp tôi. Vì vậy tôi viết cho Ông Blumenthal và giải thích rằng đó là một

that it was one of my rules, that I feel I should in no way ever break, not to give a reading on anyone unless they desire it themselves, assuming of course, the person is in their right mind and capable of making that judgment for themselves. I was sorry indeed that it was impossible for me to go to New York at the time Dave wired for me. My financial condition at the time was such that I could not spare the time away nor meet the necessities of the family with the existing circumstances.

trong những nguyên tắc của tôi, tôi cảm thấy mình không bao giờ được phá vỡ: không cho bài đọc về bất cứ ai trừ khi chính họ mong muốn, dĩ nhiên là giả định người đó còn minh mẫn và có khả năng tự đưa ra quyết định cho chính mình. Tôi thực sự rất tiếc là tôi không thể đến New York vào lúc Dave điện cho tôi. Tình trạng tài chính lúc đó của tôi khiến tôi không thể dành thời gian rời đi, cũng không thể đảm đương nhu cầu gia đình trong hoàn cảnh khi ấy.

Mr. Blumenthal expressed disappointment in my inability to come to New York, but later sent three hundred dollars for my fare and to take care of things at home while I was away.[1] It was the beginning of a very close relationship. His readings began with concern for his health—he had ear trouble—but his interest in the phenomenon extended to metaphysics, his business affairs, and a certain young lady from New Orleans, Miss Adeline Levy. Dave later said I was so good at selling Morton on the idea of marrying the young lady that he would like to see me selling furniture for his company.

Ông Blumenthal bày tỏ sự thất vọng trước việc tôi không thể đến New York, nhưng sau đó gửi ba trăm đô-la để tôi chi trả tiền đi lại và lo việc nhà trong lúc tôi đi vắng.1 Đó là khởi đầu cho một mối quan hệ rất khắng khít. Những bài đọc của ông mở đầu bằng mối quan tâm đến sức khỏe—ông bị vấn đề ở tai—nhưng sự quan tâm của ông với hiện tượng này mở rộng sang siêu hình học, công việc kinh doanh, và một cô gái trẻ từ New Orleans, Cô Adeline Levy. Dave sau này nói tôi thuyết phục Morton về ý tưởng cưới cô gái ấy hay đến mức ông muốn thấy tôi đi bán đồ gỗ cho công ty của ông.

Mr. Blumenthal also wanted information about his dreams. The subject of dreams had come up in one of the metaphysical readings for Arthur Lammers, in which it was said that not enough credence is given to our dreams. When asked how dreams should be interpreted, the reading said, “Correlate those truths that are enacted in each and every dream that becomes a part of this, or the entity or individual, and use such to the better development, ever remembering [that] develop means going toward the Higher Forces, or the Creator.”

Ông Blumenthal cũng muốn có thông tin về những giấc mơ của mình. Chủ đề giấc mơ đã được nêu ra trong một bài đọc siêu hình cho Arthur Lammers, trong đó nói rằng chúng ta chưa đánh giá đúng mức các giấc mơ của mình. Khi được hỏi nên giải đoán giấc mơ thế nào, bài đọc nói: “Hãy đối chiếu những chân lý được thể hiện trong từng giấc mơ trở thành một phần của điều này, hay của thực thể hay cá nhân, và dùng như thế cho sự phát triển tốt hơn, luôn ghi nhớ rằng ‘phát triển’ nghĩa là hướng tới các Lực Cao Hơn, hay Đấng Sáng Tạo.”

Mr. Blumenthal, however, was the first person to ask for information about the meaning of one of his own dreams. In fact, Morton asked for an interpretation of three of his dreams, and seemed satisfied with the information (in reading 900–8).

Tuy nhiên, Ông Blumenthal là người đầu tiên xin thông tin về ý nghĩa một giấc mơ riêng của ông. Thực tế, Morton xin giải đoán ba giấc mơ của mình, và dường như hài lòng với thông tin (trong bài đọc 900–8).

These early dream readings prompted me to seek an interpretation of my own dreams, including one about the veiled lady which I had had many times. In the dream I am walking down a glade with a lady holding my arm. The lady has on a veil, so I never do see her face. There is a carpet of vines on the ground, all with star-shaped white flowers on them. We find all the trees and evergreens are trimmed to represent a pyramid. We come to a brook with very clear water, beautiful white sand, and pebbles. We step over the brook and start up a little hill and are met by a messenger dressed as Mercury, wings on feet and shoulders. He asks us to join hands, which we do. Then he lays across our united hands a cloth of gold. The piece is about six inches wide and a little more than a yard long. Then we walk on, up the hill, the messenger having vanished. We come to a road that is all muddy. As we stand looking at it, the messenger suddenly appears. He tells us to hold hands with the cloth on them over the road. We do this and the muddy road dries up. We walk across the road and come to a very high cliff. It seems made of chalk. We are to climb it. I have a heavy knife with which I cut niches in the rock and begin to climb, pulling the lady up as I cut niches and climb.

Những bài đọc sớm về giấc mơ này đã thúc đẩy tôi xin giải đoán những giấc mơ của chính mình, bao gồm một giấc mơ về người phụ nữ che màn mà tôi đã mơ nhiều lần. Trong mơ, tôi đang đi xuống một lối rừng cùng một người phụ nữ khoác tay tôi. Bà đội mạng che, nên tôi không bao giờ thấy mặt bà. Dưới đất là thảm dây leo, tất cả đều có hoa trắng hình sao. Chúng tôi thấy tất cả cây cối và thông tùng đều được tỉa thành hình kim tự tháp. Chúng tôi đến một con suối có nước rất trong, cát trắng đẹp và sỏi cuội. Chúng tôi bước qua suối và bắt đầu lên một gò nhỏ và gặp một sứ giả ăn vận như Mercury, có cánh ở chân và vai. Ông bảo chúng tôi nắm tay nhau, và chúng tôi làm thế. Rồi ông đặt ngang trên đôi tay đang nắm của chúng tôi một tấm vải vàng. Tấm ấy rộng chừng sáu inch và dài hơn một yard một chút. Rồi chúng tôi tiếp tục đi lên đồi, còn sứ giả thì biến mất. Chúng tôi đến một con đường toàn bùn lầy. Khi chúng tôi đứng nhìn nó, sứ giả bất ngờ xuất hiện. Ông bảo chúng tôi giữ tay, đặt tấm vải lên trên mà đưa qua con đường. Chúng tôi làm thế và con đường bùn khô lại. Chúng tôi đi qua đường và đến một vách đá rất cao. Nó như bằng phấn. Chúng tôi phải trèo lên. Tôi có một con dao lớn để đẽo bậc trên đá và bắt đầu leo, vừa đẽo bậc vừa kéo người phụ nữ lên theo.

This dream has rarely varied with the years. Sometimes I get a little higher on the cliff than others, but I have never seen over the top. Usually I fall.

Giấc mơ này ít khi thay đổi theo năm tháng. Đôi lúc tôi trèo lên được một đoạn cao hơn những lần khác, nhưng tôi chưa bao giờ thấy được bên kia đỉnh. Thường thì tôi rơi xuống.

The interpretation given to me was that this vision came when there were changes coming into my life. And if studied properly, it might be seen as a warning of certain conditions which were arising. The

Giải đoán dành cho tôi là thị kiến này xuất hiện khi có những biến chuyển đang đến trong đời tôi. Và nếu khảo sát đúng, nó có thể được xem như lời cảnh báo về những tình huống đang nổi lên. Sứ giả được xem là người

messenger was seen as the bearer of new thoughts, ideas, or ideals. Then, as the gold cloth was presented to us, there was the injunction that *together* all can be accomplished, *alone* nothing may be accomplished. The scaling of the wall depends upon the ability to stick together. As seen in this present dream, the wall is scaled, and a vision or vista of that to be gained is seen. Yet, in the ecstasy of approaching the ideal, there is the cry and the fall. The lesson is that as these changes come into one's life and ways are presented in which the furtherance of those ideals may be carried out, beware that the thought, the intent, the purpose of the entity is not shadowed by success, fame, glory, or gold.

mang đến những tư tưởng, ý niệm hay lý tưởng mới. Rồi, khi tấm vải vàng được trao, có lời khuyên rằng cùng nhau thì có thể hoàn thành tất cả, còn một mình thì không thể hoàn thành gì. Việc vượt tường tùy vào khả năng gắn bó với nhau. Như thấy trong giấc mơ hiện tại này, bức tường được vượt, và một thị kiến hay viễn cảnh về điều sẽ được đạt tới hiện ra. Tuy vậy, trong hân hoan khi đến gần lý tưởng, có tiếng kêu và cú ngã. Bài học là khi những thay đổi như vậy đến trong đời một người và những cách thức được đưa ra để thúc đẩy các lý tưởng ấy được thực thi, hãy coi chừng để tư tưởng, ý định, mục đích của thực thể không bị phủ bóng bởi thành công, danh tiếng, vinh quang hay vàng bạc.

Since then, in giving information for many individuals to help them understand their dreams, we learned that dreams are of different types. Many are about relationships with other individuals, some are warnings about conditions to be met, some suggest how to solve a problem. Dreams often contain advice or lessons, and some are as a prophesy of future events. Mine often had to do with the work. We wondered whether all my dreams should be interpreted through the psychic forces. The answer given was that those that make such an impression on the conscious forces as to become a portion of the mental activities of the mind should be interpreted. Those that are caused by foods we have eaten are of a physical nature and need not be interpreted. The difference between the two is that one is well remembered and the other may be a worry or a nightmare without any specific point.

Từ đó, khi cung cấp thông tin cho nhiều cá nhân để giúp họ hiểu giấc mơ của mình, chúng tôi nhận ra rằng giấc mơ có nhiều loại. Nhiều giấc mơ là về các mối quan hệ với người khác, có giấc mơ là lời cảnh báo về các tình huống sắp gặp, có giấc mơ gợi cách giải quyết một vấn đề. Giấc mơ thường chứa lời khuyên hay bài học, và có giấc mơ như lời tiên tri về các biến cố tương lai. Giấc mơ của tôi thường liên quan đến công việc. Chúng tôi băn khoăn liệu tất cả giấc mơ của tôi có nên được giải đoán qua các lực tâm linh không. Câu trả lời là những giấc mơ nào tạo ấn tượng đến mức trở thành một phần của các hoạt động trí tuệ của thể trí thì nên được giải đoán. Những giấc mơ do thức ăn chúng ta đã ăn gây nên là thuộc thể chất và không cần giải đoán. Sự khác biệt giữa hai loại là một loại được nhớ rõ, còn loại kia có thể chỉ là mối lo hay ác mộng không có điểm mấu chốt nào cụ thể.

There was another dream that I had a number of times. I see myself as a tiny dot out of my physical body, which lies inert before me. I find myself oppressed by darkness and there is a feeling of terrific loneliness. Suddenly, I am conscious of a white beam of light. As this tiny dot, I move

Có một giấc mơ khác tôi mơ nhiều lần. Tôi thấy mình như một chấm nhỏ tách khỏi thể xác, đang nằm bất động trước mặt tôi. Tôi thấy mình bị đè nén bởi bóng tối và có cảm giác cô đơn khủng khiếp. Đột nhiên, tôi nhận biết một tia sáng trắng. Là chấm nhỏ ấy, tôi di chuyển lên theo luồng sáng, biết rằng

upward following the light, knowing that I must follow it or be lost. As I move along this path of light I gradually become conscious of various levels upon which there is movement. Upon the first levels there are vague, horrible shapes, grotesque forms such as one sees in nightmares. Passing on, there begin to appear on either side misshapen forms of human beings with some part of the body magnified. Again there is change and I become conscious of gray-hooded forms moving downward. Gradually, these become lighter in color. Then the direction changes and these forms move upward and the color of the robes grows rapidly lighter. Next, there begin to appear on either side vague outlines of houses, walls, trees, etc., but everything is motionless. As I pass on, there is more light and movement in what appear to be normal cities and towns. With the growth of movement I become conscious of sounds, at first indistinct rumblings, then music, laughter, and singing of birds. There is more and more light, the colors become very beautiful, and there is the sound of wonderful music. The houses are left behind, ahead there is only a blending of sound and color. Quite suddenly I come upon a hall of records. It is a hall without walls, without ceiling, but I am conscious of seeing an old man who hands me a large book, a record of the individual for whom I seek information.

mình phải theo nó nếu không sẽ lạc mất. Khi tôi tiến dọc con đường ánh sáng này, tôi dần ý thức các tầng bậc khác nhau có chuyển động. Ở những tầng đầu tiên có những hình thù mơ hồ, khủng khiếp, các dáng hình quái dị như trong ác mộng. Đi tiếp, bắt đầu hiện ra ở hai bên những hình dạng người méo mó với một phần cơ thể phóng đại. Lại có sự thay đổi và tôi nhận thấy những hình dáng trùm mũ xám đang đi xuống. Dần dần, những dáng này trở nên sáng màu hơn. Rồi hướng chuyển động đổi và các hình dáng ấy đi lên và màu áo choàng nhanh chóng sáng hơn. Tiếp đó, bắt đầu xuất hiện ở hai bên những nét phác mờ ảo của nhà cửa, tường thành, cây cối, v.v., nhưng mọi thứ đều bất động. Tôi đi tiếp, ánh sáng nhiều hơn, và có chuyển động trong những gì dường như là thành phố, thị trấn bình thường. Chuyển động gia tăng thì tôi bắt đầu nghe âm thanh, lúc đầu là tiếng ù ù mơ hồ, rồi nhạc, tiếng cười, và tiếng chim hót. Ánh sáng ngày càng nhiều, màu sắc trở nên rất đẹp, và có âm thanh của những khúc nhạc kỳ diệu. Nhà cửa khuất lại phía sau, phía trước chỉ là một sự hòa quyện của âm thanh và màu sắc. Đột ngột tôi đến một đại sảnh của các biên niên. Đó là một đại sảnh không có tường, không có trần, nhưng tôi ý thức mình nhìn thấy một ông già trao cho tôi một cuốn sách lớn, ghi chép về cá nhân mà tôi đang tìm thông tin.

Another time when I again had the experience of going to the hall of records, to the old man with the books, I felt myself to be a bubble traveling through water to arrive at the place where I always got the information. When we asked the significance of the bubble, it was explained like this:

Lần khác, khi tôi lại có trải nghiệm đi đến đại sảnh lưu trữ, đến với ông già giữ sách, tôi cảm thấy mình như một bong bóng di chuyển trong nước để đến nơi mà tôi vẫn luôn nhận thông tin. Khi chúng tôi hỏi ý nghĩa của bong bóng, lời giải thích như sau:

To bring from one realm to another those experiences through which a soul may pass in obtaining those reflections that are necessary for transmission of the information, it becomes

Để mang từ cõi này sang cõi khác những trải nghiệm mà một linh hồn có thể đi qua khi lĩnh hội những phản chiếu cần thiết cho việc truyền đạt thông tin, trở nên cần thiết phải khiến những người

necessary for the understanding of those in that realm, seeking to put it into the language of that being as near as possible to do justice to the subject. So, the body, in a symbolized form as the bubble, arrives at a place where the records of all are kept. This is signified as the Book of Life to symbolize that each entity, each soul in its growth, may find its way back to the Creative Influences that are promised in and through Him that gives—and is—life. The keeper of the records is as the lord of the storm, of the sea, of the lightning, of the light, of the day, of love, of hope, of faith, of charity, of long-suffering, of brotherly love, of kindness, of meekness, of humbleness, of self.

trong cõi ấy hiểu được, tìm cách đặt điều đó vào ngôn ngữ gần với hữu thể ấy nhất để làm công bằng với chủ đề. Vậy nên, thân thể, trong một dạng biểu trưng như bong bóng, đi đến nơi lưu trữ hồ sơ của mọi người. Điều này được gọi là Sách Sự Sống để biểu trưng rằng mỗi thực thể, mỗi linh hồn trong sự trưởng thành của mình có thể tìm lại đường về với các Ảnh Hưởng Sáng Tạo đã được hứa trong và qua Ngài, Đấng ban—và chính là—Sự sống. Người giữ hồ sơ như là chúa tể của bão tố, của biển cả, của sấm chớp, của ánh sáng, của ngày, của tình yêu, của hy vọng, của đức tin, của bác ái, của lòng nhẫn nhục, của tình huynh đệ, của lòng nhân ái, của sự hiền hòa, của khiêm cung, của bản ngã.

So, in the materializations of the concept for those that seek to know and to be enlightened, the question naturally arises: Are there literally books? To a mind that thinks books, literally *books,* it must find the materialized form of that portion of the Maker that the soul would enjoy. What is more real, the book with its printed pages, its gilt edges, or the essence of what is told in the book? Which is the more real, the love manifested in the Savior for His brethren, or the essence of love that may be seen even in the vilest of passion? They are one. Each portion of that one whole in what we call life, as it uses the attributes of the physical forces of a created form manifested in a material world, makes a record, as truly as is seen in the cylinder of the plate of the phonograph, or as is given to the radio transmitter on the ethers of a material world. Only those become conscious of same that have attuned themselves to that which is in accord, or seeking to know His will; for each soul should seek to attune its mind, its soul, its body-vibrations to what He, the Son of man, the Mother-God in Jesus the Christ, lived in the earth. Tune into that light, and it becomes *beautiful* in what you think, what you are, what you live!

Vậy nên, trong sự hiện hình của khái niệm cho những ai tìm biết và được soi sáng, câu hỏi tự nhiên nảy sinh: Có những cuốn sách theo nghĩa đen không? Với một tâm trí nghĩ theo sách vở, theo nghĩa đen là sách, thì nó phải tìm hình thức hiện hình của phần Tạo Hóa mà linh hồn sẽ hoan hỷ. Cái gì thực hơn: quyển sách với những trang in, với rìa dát vàng, hay là cốt yếu của điều được thuật trong sách? Cái nào thực hơn: tình yêu được biểu hiện nơi Đấng Cứu Rỗi dành cho anh em Ngài, hay cốt yếu của tình yêu có thể thấy ngay cả trong dục vọng đê tiện nhất? Chúng là một. Mỗi phần của cái toàn thể ấy trong điều mà chúng ta gọi là sự sống, khi nó dùng những thuộc tính của các lực thể chất của một hình thể được tạo dựng biểu hiện trong một thế giới vật chất, đều tạo một ghi chép, đúng như ta thấy trên xi-lanh của đĩa máy hát, hay như được phát ra cho máy phát trên làn dĩ thái của một thế giới vật chất. Chỉ những ai đồng điệu với điều đó, hay đang tìm biết Ý Ngài, mới ý thức được điều ấy; vì mỗi linh hồn nên cố gắng điều hòa rung động của trí, của linh hồn, của thân thể mình với điều mà Ngài, Con của loài người, Mẹ-Thượng đế nơi Đức Jesus the Christ, đã sống khi ở trên trần. Hãy bắt sóng vào ánh sáng ấy, và nó trở nên mỹ lệ trong điều bạn nghĩ, điều bạn là, điều bạn sống!

Many of Mr. Blumenthal's dreams had to do with his work as a stockbroker, and information about buying and selling stocks began to appear in some of my dreams as well. For example, one dream had me on a train trip and getting left. The interpretation was that stock of the L&N Railroad was declining but changes would come, causing the value to rise again. The reading said, "Sell, then buy, see?" I had no money to buy

Nhiều giấc mơ của Ông Blumenthal liên quan đến công việc môi giới chứng khoán của ông, và thông tin về mua bán cổ phiếu cũng bắt đầu xuất hiện trong một số giấc mơ của tôi. Ví dụ, một giấc mơ thấy tôi đi tàu và bị lỡ chuyến. Lời giải đoán là cổ phiếu Đường sắt L&N đang giảm nhưng sẽ có thay đổi khiến giá trị tăng trở lại. Bài đọc nói: "Bán đi, rồi mua lại, nghe chứ?" Tôi không có tiền mua cổ phiếu nhưng nhà Blumenthal thì

stocks but the Blumenthals did.[2]

có.2

Dreams arising from individual experiences are experiences of the soul or cosmic body in periods when the consciousness of material things is more or less subjugated to the mental or spiritual forces of an entity. And these come either as lessons, forewarnings, or symbolic experiences that may be applicable to the experience of the one having them—or those with whom he is associated.

Những giấc mơ phát sinh từ trải nghiệm cá nhân là trải nghiệm của linh hồn hay thể vũ trụ trong những thời kỳ mà tâm thức về sự vật vật chất bị đặt dưới quyền của các lực trí tuệ hay tinh thần ở một mức độ nào đó. Và chúng đến hoặc như bài học, hoặc lời cảnh báo trước, hoặc là những trải nghiệm biểu trưng có thể áp dụng cho trải nghiệm của người mơ—hoặc của những người liên hệ với y.

Sometimes dreams tell what you have done right. One of mine said that if Gertrude and I had not married, she would have died in 1906 of TB, and I would have died in 1914 from stomach trouble. That was right to the point. But in most dreams we learned that symbolism is used to deliver a message, such as one in which I was passing through a gate and trying to keep the pigs from coming through after me. One got past and I chased it, not knowing how to keep them all back. Then a peacock flew up on the fence and was strutting about and hallooing. The reading explained that I could have no confidence in those who would hog the show when it came to the work or who made a great cry about such but accomplished nothing.

Đôi khi giấc mơ cho biết điều bạn đã làm đúng. Một giấc mơ của tôi nói rằng nếu Gertrude và tôi không kết hôn, bà ấy đã mất năm 1906 vì lao, và tôi đã qua đời năm 1914 vì bệnh dạ dày. Điều đó thật đúng trọng tâm. Nhưng trong hầu hết giấc mơ chúng tôi thấy rằng biểu tượng thường được dùng để truyền đi thông điệp, như một giấc mơ trong đó tôi đi qua một cổng và cố ngăn đàn heo chạy theo sau. Một con lọt qua và tôi đuổi theo nó, không biết làm sao để chặn tất cả lại. Rồi một con công bay lên hàng rào, đi đi lại lại vênh váo và kêu ầm ĩ. Bài đọc giải thích rằng tôi không thể đặt lòng tin nơi những người muốn "ôm trọn sân khấu" khi nói đến công việc hoặc những người ầm ĩ om sòm về điều đó mà chẳng làm nên trò trống gì.

Dreams often contain lessons. In one of mine I met a pretty little white pig, which seemed to be a woman, and we went into a hotel room, where some people saw us, and I turned the pig into a wasp and myself into a horse fly. One of the men shot the wasp and it flew into pieces. Then I was wondering how to change the wasp into something so it wouldn't be hurt, when the man started to slap me with a big board. There I woke up.

Giấc mơ thường chứa bài học. Trong một giấc mơ của tôi, tôi gặp một chú heo trắng xinh xắn, trông như một phụ nữ, và chúng tôi vào một phòng khách sạn, nơi có vài người thấy chúng tôi, rồi tôi biến con heo thành một con ong bắp cày và biến mình thành một con ruồi ngựa. Một người đàn ông bắn con ong và nó vỡ tung. Rồi tôi băn khoăn làm sao biến con ong thành cái gì đó để nó không bị hại, thì người đàn ông bắt đầu vung một tấm ván to đập tôi. Tôi tỉnh giấc.

This was only a portion of the dream. The reading (294–67) said that while this portion is the emblematic lesson to be gained, the whole of the dream gives a better

Đó chỉ là một phần của giấc mơ. Bài đọc (294–67) nói rằng trong khi phần này là bài học biểu trưng cần lĩnh hội, thì toàn bộ giấc mơ đem lại mối liên hệ tốt hơn, như sau: Có một

connection, as follows: There is a school building, which symbolizes the seat of the higher learning, and entrance is gained by the intuitive knowledge rather than by pay. The school represents lessons gained through projection of self into the subconscious forces, through which and from which the greater lessons and experiences of the universal forces are obtained. As these are gained, then comes the warning: Let not fleshly desires present themselves in the way which would prevent the fullness of development to that perfect condition. Present self in the way and manner that brings no reproach; or, as it has been given, "Let not thy good be evil-spoken of."

toà nhà trường học, tượng trưng cho chỗ ngồi của bậc học cao hơn, và lối vào đạt được bằng tri thức trực giác hơn là bằng tiền. Trường học đại diện cho những bài học thu nhận qua việc phóng chiếu tự ngã vào các lực tiềm thức, qua đó và từ đó những bài học và trải nghiệm lớn lao của các lực phổ quát được lĩnh hội. Khi những điều này được lĩnh hội, bấy giờ đến lời cảnh báo: Chớ để những dục vọng xác thân chen vào theo cách ngăn trở sự phát triển trọn đủ đến tình trạng hoàn thiện. Hãy trình hiện bản thân theo lối cách không mang đến điều tiếng; hay, như đã từng được nói, "Chớ để điều thiện của ngươi bị nói xấu."

Members of my family, friends, and acquaintances appeared in other dreams many times, playing a symbolic role. One morning I dreamed I was wading in water with Miss Gladys and Mildred.[3] I stepped in a place over my head, and I yelled for Miss Gladys and Mildred. Miss Gladys ran for help and Mildred came after me. I got hold of her feet but couldn't get up to save my life. Mildred said, "Can't you climb up?" I said, "No!" She said, "Well, pull me down." I woke up.

Các thành viên trong gia đình tôi, bạn bè và người quen cũng xuất hiện nhiều lần trong những giấc mơ khác, đóng vai trò biểu trưng. Một buổi sáng tôi mơ mình lội nước cùng Cô Gladys và Mildred.3 Tôi bước hụt vào chỗ sâu quá đầu, và tôi kêu gọi Cô Gladys và Mildred. Cô Gladys chạy đi kêu cứu còn Mildred quay lại cứu tôi. Tôi túm được chân cô ấy nhưng không sao ngoi lên để tự cứu mình. Mildred nói, "Anh không leo lên được à?" Tôi nói, "Không!" Cô ấy nói, "Vậy kéo em xuống đi." Tôi tỉnh giấc.

This was explained as a vision of forces that may manifest in individuals. Water is a source of life and understanding. In one's activities, let each action be such as brings the proper understanding without wading into depths that may be hard to overcome without calling for aid. Yet, as visioned in this dream, each may aid the other in the proper understanding of the experiences of life and light, that they bring better understanding to all.

Điều này được giải thích như một thị kiến về các lực có thể biểu hiện nơi các cá nhân. Nước là nguồn sống và thấu hiểu. Trong các hoạt động của mình, hãy để mỗi hành động sao cho đem lại sự thấu hiểu đúng đắn mà không lội vào chỗ sâu khó vượt nếu không kêu gọi trợ giúp. Tuy vậy, như thấy trong giấc mơ này, mỗi người có thể giúp người kia trong sự thấu hiểu đúng đắn về các trải nghiệm của đời sống và ánh sáng, để chúng đem lại sự thấu hiểu tốt hơn cho tất cả.

In one dream I talked with my mother after she passed on about concerning the return of individual lives, born or reincarnated. The reading said this was proof for me that there is the fact of the rebirth, physically, of a soul;

Trong một giấc mơ tôi nói chuyện với mẹ sau khi Bà qua đời về việc trở lại của các đời người, sinh ra hay tái sinh. Bài đọc nói đây là bằng chứng dành cho tôi rằng có sự kiện tái sinh, về thể chất, của một linh hồn; và rằng

and that my mother would be reborn in the earth—and among those near and dear to me.

mẹ tôi sẽ tái sinh vào cõi trần—và ở giữa những người gần gũi, thân thương với tôi.

In another dream I was with Mr. and Mrs. Lot and their two daughters running out of Sodom when it was raining fire and brimstone. When "she turned to a pillar of salt" [Gen. 19: 26] because she looked back, they really passed through the heat that came from the fire from heaven. I got through the fire. The interpretation was that I would pass through an episode, in terms of mental attitudes, much as Lot did. Whether I would escape, as then, would depend upon my attitude and activities through these trials.

Trong một giấc mơ khác, tôi ở cùng Ông Bà Lot và hai con gái họ chạy ra khỏi Sodom khi trời mưa lửa và diêm sinh. Khi "bà ấy hóa thành trụ muối" [Sáng Thế Ký 19:26] vì đã ngoái lại đằng sau, họ thật sự đi qua sức nóng từ lửa từ trời. Tôi vượt qua lửa. Lời giải đoán là tôi sẽ trải qua một đoạn đời, về mặt thái độ tâm trí, khá giống như Lot đã trải qua. Tôi có thoát được như khi ấy hay không tùy vào thái độ và hành vi của tôi trong những thử thách này.

Another dream was about an old horse that died many years ago. It was climbing up a hill. We turned it loose so it could pull itself up, and we walked behind in the tracks the horse made. I said it was a good thing the horse had just been shod so that the feet would make tracks for us to climb up by. The message of the dream was that we should follow in the footsteps of the Messenger, or the Prince of Peace, and take it step by step as necessary for advancement and meet those conditions as they arise, either in the physical, mental, or spiritual plane.

Một giấc mơ khác là về một con ngựa già đã chết nhiều năm trước. Nó đang leo lên một quả đồi. Chúng tôi thả nó ra để nó tự kéo mình lên, và chúng tôi đi theo phía sau theo dấu chân nó để leo lên. Tôi nói thật may con ngựa mới được đóng móng nên dấu chân nó sẽ giúp chúng tôi bám theo mà leo. Thông điệp của giấc mơ là chúng ta nên theo dấu chân của Sứ Giả, hay Vua Bình An, và đi từng bước theo điều cần cho sự thăng tiến, đồng thời đối diện các điều kiện khi chúng phát sinh, dù ở thể chất, trí tuệ hay tinh thần.

I also had dreams of spiritual reassurance, such as one in which I visioned God, and He promised that He wouldn't turn His face away. This was called a vision, not a dream —and the promise was, as of old, that while the body itself was going through a period of transition, in the material sense, this was given: "If ye will be my people, I will be your God."

Tôi cũng có những giấc mơ đem lại sự trấn an tinh thần, như một giấc mơ trong đó tôi thị kiến Thượng đế, và Ngài hứa Ngài sẽ không ngoảnh mặt đi. Điều này được gọi là một thị kiến, không phải giấc mơ—và lời hứa, như thuở xưa, là: "Nếu các ngươi sẽ là dân Ta, Ta sẽ là Thượng đế của các ngươi."

On another occasion, while giving a group reading [262-12], I saw Jesus giving the message, and His face changed in appearance as He gave it to each one. This was a vision of the source from which the information as received came to each

Lần khác, khi đang cho một bài đọc nhóm [262-12], tôi thấy Đức Jesus ban thông điệp, và gương mặt Ngài biến đổi khi Ngài trao thông điệp cho từng người. Đây là một thị kiến về nguồn cội từ đó thông tin được lãnh

individual.

Morton took his dreams seriously, as well as the readings which recommended Virginia Beach, Virginia, as the best location for an institute to sponsor the work. We did readings on this work, and within a few months he made it possible for my family and me to move from Ohio to begin the work in Virginia.

thọ đến với mỗi cá nhân.

Morton xem trọng các giấc mơ của mình, cũng như các bài đọc khuyến nghị Virginia Beach, Virginia, là nơi thích hợp nhất để thành lập một viện bảo trợ công việc. Chúng tôi đã làm những bài đọc về công việc này, và trong vòng vài tháng ông đã tạo điều kiện để gia đình tôi và tôi rời Ohio, bắt đầu công việc ở Virginia.

20

VIRGINIA BEACH, 1925: Association of National Investigators —VIRGINIA BEACH, 1925: Hiệp hội Các Nhà Điều Tra Quốc Gia

We arrived in Virginia Beach in September 1925 after all the summer visitors had gone home. As the house Mr. Blumenthal had rented for us was a short walk from the seashore, it seemed like the fulfillment of the readings that had said I needed to be near the water. While pleasant in the warm season, the house had no heat other than the fireplace, hence our first winter there was trying. Our youngest boy, Ecken,[1] had an accident in which his night clothes caught fire while he was sitting close to the fire to keep warm. It was very painful for the little fellow.

Chúng tôi đến Virginia Beach vào tháng Chín năm 1925, sau khi tất cả du khách mùa hè đã về nhà. Căn nhà Ông Blumenthal thuê cho chúng tôi cách bờ biển một quãng đi bộ ngắn, dường như ứng nghiệm những bài đọc nói rằng tôi cần ở gần nước. Dù dễ chịu trong mùa ấm, nhà không có sưởi ngoài lò sưởi, nên mùa đông đầu tiên của chúng tôi ở đó thật gian nan. Cậu con út của chúng tôi, Ecken,1 gặp tai nạn khi quần áo ngủ bắt lửa lúc ngồi sát lò sưởi để sưởi ấm. Đó là một đau đớn lớn cho cậu bé.

Our financial situation was also very close. Morton requested many readings, sometimes every day by telephone, so we were not idle. Morton by then had become a married man, and his young wife was expecting a baby. I often feel no one knows how to appreciate a body's position until they have experienced such a thing themselves. Having experienced such conditions some twenty years before when our first child was expected, I could still remember that awakening of something from within that is indefinable and incapable of being put into words, the expectancy of seeing a miracle enacted before your very eyes—and I knew they would both be bigger, better, and drawn closer and closer to the Giver of good and perfect gifts, and realize, too, the wonderful trust and responsibility that had been placed in their hands.

Tình hình tài chính của chúng tôi cũng rất chật vật. Morton xin rất nhiều bài đọc, đôi khi mỗi ngày qua điện thoại, nên chúng tôi không nhàn rỗi. Lúc này Morton đã là người có gia đình, và vợ trẻ của ông đang mang thai. Tôi thường nghĩ không ai hiểu hết vị thế của một con người cho đến khi chính họ trải nghiệm điều ấy. Đã từng trải qua tình cảnh ấy khoảng hai mươi năm trước khi đứa con đầu lòng của chúng tôi sắp chào đời, tôi vẫn nhớ cảm thức thức dậy từ bên trong, điều bất khả định nghĩa và không thể diễn đạt thành lời, sự mong đợi được chứng kiến một phép lạ xảy ra ngay trước mắt—và tôi biết cả hai sẽ lớn lao hơn, tốt đẹp hơn, và càng ngày càng gần hơn với Đấng Ban cho mọi ân phúc tốt lành và trọn hảo, và cũng ý thức sâu xa trách nhiệm diệu kỳ được đặt vào tay họ.

Morton came down from New York to discuss plans for the organization. We considered the feasibility of opening an institute at once. Our plan was to organize it

Morton từ New York xuống để bàn kế hoạch tổ chức. Chúng tôi cân nhắc tính khả thi của việc mở viện ngay. Kế hoạch là lập một pháp nhân nhân ái, đặt một bác sĩ phụ trách, khởi

in a benevolent corporation, put a physician in charge, start in a small way, perhaps rent a house that could be fitted up with six or eight rooms to take care of anyone who would come in—start, of course, first with the regular physician, nurse, and orderly—then the physician could call in any specialist he saw fit to use under the circumstances. This, we figured, ought to be almost self-sustaining from the start. It would require a whole lot of work on the part of the physician, and perhaps without a great deal of pay for the first year, except board and keep and a good lot of prospects. We believed we had the right sort of fellow interested with us—Dr. Thomas B. House, who had a good deal of experience in institutional work. We could also have prepared, under his supervision, all of the prescriptions that were given for people that were not in the institution. We felt like, with the number of readings we were getting, that we ought to have at least one or two every month who would come to the institution. That ought to have kept us going fairly well—in a small way, of course.

đầu ở quy mô nhỏ, có lẽ thuê một ngôi nhà có thể sửa thành sáu hoặc tám phòng để đón những ai tìm đến—dĩ nhiên, bắt đầu với bác sĩ thường trực, y tá và hộ công—rồi bác sĩ có thể mời bất kỳ chuyên gia nào ông thấy phù hợp theo hoàn cảnh. Chúng tôi nghĩ điều này hầu như có thể tự nuôi mình ngay từ đầu. Nó sẽ đòi hỏi rất nhiều công sức ở bác sĩ, và có lẽ không nhiều thù lao trong năm đầu, ngoài ăn ở và một lượng triển vọng tốt. Chúng tôi tin mình đã có đúng người đồng hành—Bác sĩ Thomas B. House, người có rất nhiều kinh nghiệm công tác trong cơ sở điều trị. Chúng tôi cũng có thể bào chế, dưới sự giám sát của ông, tất cả các toa thuốc được cho những người không điều trị nội trú. Chúng tôi cảm thấy, với số lượng bài đọc đang nhận được, hẳn mỗi tháng chúng tôi có ít nhất một hai người đến viện. Điều đó hẳn đủ để chúng tôi vận hành khá ổn—dĩ nhiên là ở quy mô nhỏ.

I let Dr. House know that the men who were principally interested were members of the New York Stock Exchange. They felt like it was possible to increase their capital by the use of the information in speculating on the stock exchange. The capital was very much tied up in stocks and bonds, the income of which at the time amounted to about fifteen hundred dollars a quarter. Should, however, any of that been liquidated in such a manner as to create a large fund, then there would of course have been no trouble financially.

Tôi cho Bác sĩ House biết những người quan tâm chủ chốt là thành viên Sở Giao dịch Chứng khoán New York. Họ cảm thấy có thể gia tăng vốn bằng cách sử dụng thông tin trong việc đầu cơ trên sàn chứng khoán. Vốn liếng lúc ấy bị "kẹt" trong cổ phiếu và trái phiếu, thu nhập vào khoảng một nghìn năm trăm đô-la mỗi quý. Tuy nhiên, nếu có khoản nào được chuyển thành tiền theo cách tạo ra một quỹ lớn, thì dĩ nhiên sẽ không có trục trặc tài chính.

I told Dr. House there were others interested in the institute work. One of them was Mr. Wyrick, who had a prospective oil well that we thought would provide sufficient capital, irrespective of any other, to carry out the work in almost any manner we might desire. Then, we had another man in Dayton, Ohio, Tim Brown, who was manufacturing the

Tôi nói với Bác sĩ House còn những người khác quan tâm đến công việc lập viện. Một người là Ông Wyrick, có một giếng dầu tiềm năng mà chúng tôi nghĩ sẽ cung cấp đủ vốn, bất kể các nguồn khác, để tiến hành công việc hầu như theo cách nào chúng tôi muốn. Rồi còn một người khác ở Dayton, Ohio, Tim Brown, đang sản xuất thiết bị điều trị. Ông

applicator. He hoped to have sufficient capital to start the manufacture of these on a large scale. It would have been necessary, in that case, that he be associated with someone of the medical fraternity to test the work. From this source there would also have been a small amount turned into the treasury of the institute. I thought that if the work had continued to multiply, as it did in the first year or six months, there should have have been sufficient in this fund to do practically most anything we would want to with the institute work.

hy vọng có đủ vốn để bắt đầu sản xuất thiết bị này quy mô lớn. Trong trường hợp đó, cần phải có sự cộng tác của một người trong giới y khoa để kiểm chứng hoạt động. Từ nguồn này cũng sẽ có một khoản nhỏ đưa vào ngân quỹ của viện. Tôi nghĩ rằng nếu công việc tiếp tục nhân lên như trong năm đầu hay sáu tháng đầu, hẳn phải có đủ trong quỹ này để làm hầu như mọi điều chúng tôi muốn với công việc của viện.

I also advised Dr. House that Virginia Beach had possibilities for a practitioner, irrespective of all this development in the work. Of course, I hadn't been here long enough to know what the various seasons meant for a resident of the place—winter with all its outgo of people, summer with all of its summer people returning, with the thousands of visitors that come here annually. While the place is old, it had only recently attracted prominence as a summer resort. For until a few years ago it was merely a fishing village; but when the war came on, Cape Henry being a strategic point, the government built many good roads, and we know what good roads and automobiles mean to any place that already has wonderful possibilities. So, in a few years it grew to be a considerable place. There were perhaps only about three thousand year-round inhabitants of Virginia Beach proper, it being about sixteen to eighteen miles almost due east from Norfolk, a city of about a hundred and seventy-five thousand inhabitants, and one of the greatest seaports on the Atlantic seaboard. The exports through the port amount to three to five million dollars weekly.

Tôi cũng nói với Bác sĩ House rằng Virginia Beach có tiềm năng cho một bác sĩ hành nghề, bất kể mọi phát triển này trong công việc. Dĩ nhiên, tôi chưa ở đây đủ lâu để biết các mùa khác nhau có ý nghĩa gì với một cư dân—mùa đông với việc mọi người rời đi, mùa hè với việc du khách quay lại, hàng nghìn người đến đây mỗi năm. Tuy nơi này xưa cũ, nhưng chỉ mới gần đây nổi lên như một khu nghỉ mát mùa hè. Vì cho đến vài năm trước nó chỉ là một làng chài; nhưng khi chiến tranh nổ ra, mũi Cape Henry là vị trí chiến lược, chính phủ xây nhiều con đường tốt, và chúng ta biết những con đường tốt và ô-tô có ý nghĩa thế nào với bất kỳ nơi nào vốn đã có tiềm năng tuyệt vời. Vậy nên, trong vài năm nó phát triển thành một nơi đáng kể. Có lẽ chỉ khoảng ba nghìn cư dân thường trú ở Virginia Beach "chính hiệu", nơi này cách Norfolk khoảng mười sáu đến mười tám dặm gần như theo hướng đông, một thành phố khoảng một trăm bảy mươi lăm nghìn dân và là một trong những hải cảng lớn nhất trên bờ Đại Tây Dương. Lượng hàng xuất qua cảng đạt từ ba đến năm triệu đô-la mỗi tuần.

Now there has been a great deal of outside capital, and more all the time, is being invested in Virginia Beach, and I have seen few places where there was as much building going on as here, for each real estate

Giờ đây có rất nhiều vốn đầu tư từ bên ngoài, và ngày càng nhiều, đang được rót vào Virginia Beach, và tôi hiếm thấy nơi nào có nhiều công trình xây dựng đang diễn ra như ở đây, vì mỗi người buôn địa ốc đều hy vọng

man is hoping to make his plot of land the center of the city.

mảnh đất của mình sẽ thành trung tâm của thành phố.

There has been a great deal in the magazines and papers concerning the healing properties to be found in the sands of Virginia Beach. As you know perhaps, it lies at the point on the Atlantic Ocean where the Gulf Stream turns across toward England and France. Therefore, there is brought in the tropical sands to its shore, and where the northern shore, or the Chesapeake Bay, with its James and Potomac and other large rivers, bring from the mountains of Virginia, West Virginia, and Pennsylvania, its properties to the same shore, and downstream from the Delaware and New Jersey shores. This combination of properties makes this a nature resort and a natural place for an institution, such as we hoped to build, for with nature's assistance, and with the building up of a place where thousands of people come in, we naturally could see the possibilities of the city.

Đã có rất nhiều bài trên tạp chí và báo chí nói về các tính chất chữa lành có trong cát ở Virginia Beach. Có lẽ bạn biết, nơi đây nằm đúng điểm trên Đại Tây Dương nơi Dòng Gulf Stream quay chéo về phía Anh và Pháp. Vì vậy, cát nhiệt đới được mang vào bờ, còn bờ phía bắc, tức Vịnh Chesapeake, với các sông lớn James, Potomac và những sông khác, mang từ núi non của Virginia, West Virginia và Pennsylvania các đặc tính của chúng về bờ này, và theo dòng từ bờ Delaware và New Jersey. Sự phối hợp các tính chất này khiến nơi đây là khu nghỉ dưỡng thiên nhiên và là chỗ tự nhiên để lập một cơ sở như chúng tôi hy vọng xây dựng, vì với sự hỗ trợ của thiên nhiên, và với việc xây dựng một nơi mà hàng nghìn người đổ về, chúng tôi tự nhiên có thể thấy các khả năng của thành phố.

We had only one medical man in the town, Dr. Robert W. Woodhouse, a man about forty years old who took over the practice of his father. He was a good man and a regular medical practitioner. There was also a lady specialist for her sex and the ills of same, who, as I understand, stayed only in the summer season.

Trong thị trấn chỉ có một bác sĩ, Bác sĩ Robert W. Woodhouse, khoảng bốn mươi tuổi, người tiếp quản phòng mạch của cha mình. Ông là người tốt và là bác sĩ y khoa thuần túy. Cũng có một bác sĩ nữ chuyên cho phụ nữ và các bệnh của phái nữ, theo tôi biết thì chỉ ở đây vào mùa hè.

I did not know what the local business for my work would be in Virginia Beach. Consequently, I couldn't say whether this would mean anything to a local doctor or not. However, *I did know* that it would mean something, if nothing more than to verify the data that we obtained and give medical advice to those whom we give the work to through correspondence. I suggested to Dr. House and Miss Carrie they should make a trip here, provided they would deem what I said worthy of being considered, to look over the situation and then decide for

Tôi không biết lượng công việc địa phương cho việc của tôi ở Virginia Beach sẽ thế nào. Do đó, tôi không thể nói liệu điều này có ý nghĩa gì với một bác sĩ địa phương hay không. Tuy vậy, tôi biết chắc một điều, dù chỉ là để thẩm định dữ liệu chúng tôi thu được và đưa ra lời khuyên y khoa cho những người nhận công việc qua thư từ. Tôi đề nghị Bác sĩ House và Cô Carrie nên thu xếp một chuyến đi đến đây, nếu họ thấy những điều tôi nói đáng lưu tâm, để khảo sát tình hình rồi tự quyết định.

themselves.

Another question was what would be my official connection with such an institution. The institute would be under the supervision of trustees or managers, and I wanted as many of them as possible to be my own close personal friends.

Một câu hỏi khác là mối liên hệ chính thức của tôi với một cơ sở như thế sẽ là gì. Viện sẽ đặt dưới sự giám sát của các vị giám hộ hay các nhà quản trị, và tôi muốn càng nhiều người trong số họ là bạn bè thân thiết của riêng tôi càng tốt.

We were keeping several weeks ahead with appointments. We were not getting as many contributions as we would have liked, or as we could have *used.* I believed that having the institution would change this somewhat.

Chúng tôi đặt lịch hẹn trước được vài tuần. Chúng tôi không nhận được nhiều khoản đóng góp như mong muốn, hay như chúng tôi có thể sử dụng. Tôi tin rằng việc có một cơ sở sẽ phần nào thay đổi điều này.

We also had a group of supporters that included Frank Mohr. When I heard again from Mr. Mohr, he was in Florida working with his brother-in-law, who was connected with two businessmen, Thomas J. Peters and A. C. Preston. Mr. Peters was quite a wealthy man, having made the money himself in truck farming and in real estate. A year or more before, he took Mr. Preston in as an associate for his business abilities. They had millions of dollars worth of real estate in their names that had never been paid for. Mr. Mohr, being of the turn that talks about those things that are of interest, recalled some of the experiences of the Dietrich family with the phenomena as it worked out for their little girl Aime. As a result, both of these gentlemen obtained readings for themselves. They were interested in an oil proposition and sought information concerning that. So, they wanted to get us together, especially when the information had been given about the treasure that was supposed to be buried on an island near the Florida coast where they had acquired property.

Chúng tôi cũng có một nhóm người ủng hộ, trong đó có Frank Mohr. Khi tôi lại nghe tin từ Ông Mohr, Ông đang ở Florida làm việc với người anh rể, người này có liên hệ với hai doanh nhân, Thomas J. Peters và A. C. Preston. Ông Peters là một người khá giàu có, tự mình gây dựng tiền bạc nhờ trồng rau thương phẩm và bất động sản. Trước đó một năm hay hơn, Ông đưa Ông Preston vào làm cộng sự vì khả năng kinh doanh. Họ đứng tên khối bất động sản trị giá hàng triệu đô-la mà họ chưa thanh toán. Ông Mohr, với thói quen hay kể những điều thú vị, đã nhắc lại vài trải nghiệm của gia đình Dietrich với các hiện tượng như chúng biểu lộ nơi cô con gái nhỏ Aime. Kết quả là cả hai vị này đều xin bài đọc cho riêng họ. Họ quan tâm tới một dự án dầu mỏ và tìm kiếm thông tin liên quan đến việc đó. Vì thế, họ muốn thu xếp cho chúng tôi gặp nhau, nhất là khi thông tin đã được đưa ra về kho báu được cho là chôn trên một hòn đảo gần bờ biển Florida, nơi họ đã mua đất.

Until Ecken was healed enough to travel, I declined to leave home, but we did give a reading, and the information was that on this island of Bimini a cache of buried gold and silver might be located on a high point

Cho đến khi Ecken hồi phục đủ để đi lại, tôi từ chối rời nhà, nhưng chúng tôi vẫn cho một bài đọc, và thông tin cho biết trên đảo Bimini có thể tìm thấy một kho vàng bạc chôn cất ở một điểm cao. Tuy nhiên, trước khi Ông

there. Before Mr. Mohr and his associates could explore for this location, however, a hurricane struck the area. In Miami they tell me the wind was traveling at the rate of one hundred fifty miles an hour. Barges, dredges weighing four hundred to five hundred tons were left high and dry on land. Many dwellings of light construction were completely destroyed, while roofs were torn from at least fifty percent of the homes in the path of the storm.

Mohr và các cộng sự có thể đi khảo sát vị trí này, một cơn bão lớn đã quét qua khu vực. Ở Miami người ta nói với tôi rằng gió thổi với tốc độ một trăm năm mươi dặm một giờ. Những xà lan, tàu nạo vét nặng bốn trăm đến năm trăm tấn bị hất lên bờ, mắc cạn. Nhiều căn nhà xây nhẹ bị phá hủy hoàn toàn, còn mái nhà bị tốc khỏi ít nhất năm mươi phần trăm số nhà nằm trên đường đi của cơn bão.

When they looked for the cache of treasure on the island, they found the storm had altered the landmarks. The hurricane had also severely damaged their holdings and put them in a very embarrassing condition financially.

Khi họ đi tìm kho báu trên đảo, họ thấy cơn bão đã làm đổi dấu mốc. Cơn bão cũng tàn phá nặng nề tài sản của họ và đẩy họ vào tình thế rất khó xử về tài chính.

While trying to decide what to do, I had a dream that was inspired by these conditions. In this dream the ruler of some oriental country died, and I couldn't save his people unless I married his daughter. But, as I was already married, this country was to pay a whole lot of money to my wife to free me so I could marry, which she agreed to. The boys didn't like it, but she insisted that it would be all right, as they could have plenty of money and could get whatever they wanted. Preparations were being made for the wedding with a great many dignitaries from the oriental country being on hand, but I kept putting it off, as I couldn't bring myself to go through with the performance. It finally came down to the time I was to bid my family goodbye at one o'clock, have my divorce at two o'clock, and before three was to marry and leave on an aeroplane. Again, I saw this almond-eyed girl. She was pretty as such beauties go and very elaborately dressed, especially in a very high hat. Then it seemed we had to have a baby to carry back to this country, and I went to Mrs. House who had just had a tiny baby; so she and her husband agreed that I could have the baby if I'd pay them so much money. I looked at the child, but in handling it, it slipped out of

Trong lúc đang cố quyết định phải làm gì, tôi có một giấc mơ, vốn được gợi lên bởi những hoàn cảnh này. Trong giấc mơ ấy, vị quân vương của một xứ phương Đông nào đó qua đời, và tôi không thể cứu dân Ngài trừ khi tôi cưới con gái Ngài. Nhưng vì tôi đã có vợ, nên đất nước này phải trả thật nhiều tiền cho vợ tôi để giải phóng tôi hầu tôi có thể cưới, và vợ tôi đã đồng ý. Các cậu con trai không thích, nhưng nàng khăng khăng rằng sẽ ổn, vì họ sẽ có nhiều tiền và muốn gì được nấy. Các sự chuẩn bị cho đám cưới đang được tiến hành, với rất nhiều vị tai mắt từ xứ phương Đông có mặt, nhưng tôi cứ khất lần vì không sao nỡ lòng tiến hành việc ấy. Cuối cùng, đến lúc tôi phải chào gia đình lúc một giờ, ly dị lúc hai giờ, và trước ba giờ thì cưới và lên máy bay rời đi. Tôi lại thấy cô gái mắt hạnh này. Nàng đẹp theo kiểu những vẻ đẹp ấy, và ăn vận rất cầu kỳ, nhất là đội một chiếc mũ rất cao. Rồi dường như chúng tôi phải có một em bé để mang về cho xứ ấy, và tôi đến nhà Bà House, người vừa sinh một đứa bé tí hon; thế là bà và chồng đồng ý rằng tôi có thể nhận đứa bé nếu tôi trả cho họ chừng ấy tiền. Tôi nhìn đứa trẻ, nhưng khi bế nó, nó tuột khỏi tay tôi, rơi xuống giữa khung giường và chăn nệm, và tôi không tìm ra. Cuối cùng bà ấy tìm thấy, và quấn lại thành một bó nhỏ để có thể dễ

my hands and went between the bedstead and the bedding, and I couldn't find it. She finally located it, though, and fixed it up into a little bundle so it could be easily carried on the plane. It lacked twenty minutes of one when all these dignitaries filed in again, and I felt very much impressed with their silk robes and pajama-like vestures. But I sent them away again, and told them I had thirty minutes yet before I had to decide. That's when I woke up.

dàng mang lên máy bay. Còn hai mươi phút nữa mới đến một giờ thì tất cả các vị tai mắt lại lần lượt đi vào, và tôi rất ấn tượng với những áo lụa và y phục giống như đồ ngủ của họ. Nhưng tôi lại cho họ lui ra, và bảo rằng tôi còn ba mươi phút nữa trước khi phải quyết định. Lúc đó tôi tỉnh giấc.

This dream was said to be emblematical of conditions which arise in my life from time to time. It represented the specific condition regarding a trip to a warm country, in this case Florida, and the dignitaries represented men of means, as did the daughter and the people to be saved. The monies represent the returns that may be gained through such efforts.

Người ta nói giấc mơ này là tượng trưng cho những tình huống phát sinh trong đời tôi theo từng thời điểm. Nó biểu hiện hoàn cảnh cụ thể liên quan đến một chuyến đi đến một xứ nóng, trong trường hợp này là Florida, và các vị tai mắt tượng trưng cho những người có của, cũng như cô con gái và dân chúng cần được cứu. Tiền bạc tượng trưng cho thành quả có thể thu được từ những nỗ lực như vậy.

The next day I had another dream about some beautiful girl—I didn't know what her name was, though she told me when I went to her home and to her room. We felt very much in love with each other. I then met her mother and grandmother, and told them I was very much in love with the girl and wanted to marry her. Although I was fifty-two years old and she was only eighteen, we were very much in love with each other, and I was sure it could be arranged with my wife in some way. We then seemed to be preparing to go to church, and I was to have lunch with them. If possible, I was to arrange so they would think I was gone, but I wouldn't leave and would go to the girl's home again. We went out to get in a carriage when I saw two of my sisters coming up the street in a little phaeton, driving a bay horse, and I told the girl that I wanted her to meet my sisters, so we let the carriage with the mother and grandmother go ahead, and we crossed the road to the righthand side and stopped the carriage as it drove up. My sister's little girl was sitting on the lap of one of the girls. I asked them if we couldn't ride

Ngày hôm sau tôi lại có một giấc mơ về một cô gái xinh đẹp—tôi không biết tên nàng, dù nàng có nói khi tôi đến nhà và vào phòng nàng. Chúng tôi cảm thấy rất yêu nhau. Tôi gặp mẹ và bà ngoại nàng, và nói rằng tôi yêu nàng và muốn cưới nàng. Dẫu tôi năm mươi hai tuổi còn nàng mới mười tám, chúng tôi rất yêu nhau, và tôi tin có thể thu xếp với vợ tôi bằng cách nào đó. Rồi dường như chúng tôi sửa soạn đi nhà thờ, và tôi sẽ ăn trưa cùng họ. Nếu có thể, tôi sẽ thu xếp để họ nghĩ rằng tôi đã đi, nhưng tôi sẽ không đi mà sẽ quay lại nhà cô gái. Chúng tôi đi ra để lên xe ngựa thì tôi thấy hai chị tôi đi lên phố trên một chiếc xe song mã nhỏ, đánh một con ngựa nâu hồng, và tôi nói với cô gái rằng tôi muốn nàng gặp các chị tôi, nên chúng tôi để chiếc xe cùng với mẹ và bà ngoại đi trước, còn chúng tôi băng qua đường sang phía tay phải và chặn chiếc xe khi nó tiến tới. Cô con gái nhỏ của chị tôi đang ngồi trong lòng một trong hai cô. Tôi hỏi họ xem chúng tôi có thể ngồi nhờ không, họ nói được. Tôi định giới thiệu họ nhưng nhận ra mình không biết tên cô gái—song tôi nói với nàng tên của họ. Nàng bước lên xe và ngồi trong lòng Mary.

with them, and they said yes. I went to introduce them but I realized I didn't know what the girl's name was—but I told her what their names were. She got in the buggy and sat in Mary's lap. I sat in the foot of the buggy.

Tôi ngồi ở chỗ để chân của xe.

Again, the reading said these were symbolic conditions respecting the same forces and elements which enter into one's life, and it showed that only by the most openhanded, most concrete manner, may the conditions or elements be handled, that the best may come from same. For any underhanded manner would bring reproach and prove detrimental to me and to the families connected with same. The message was that I was to act in an openhanded manner.

Một lần nữa, bài đọc cho biết đây là những tình huống tượng trưng liên quan đến cùng các lực và các yếu tố đi vào đời sống của một người, và nó cho thấy rằng chỉ bằng cách rộng rãi nhất, cụ thể nhất, thì các điều kiện hay yếu tố ấy mới được xử lý để điều tốt đẹp nhất có thể phát sinh. Bất kỳ cách làm mờ ám nào cũng sẽ chuốc lấy lời chê trách và gây hại cho tôi và cho các gia đình liên đới. Thông điệp là tôi phải hành động một cách rộng rãi, thẳng thắn.

With these messages in mind and in hope of being able to locate the treasure through the information obtained in readings, I accepted their offer to assume the expense of our coming to Florida in person to try and locate it. My wife, Miss Gladys, and the boy and I took the train to Miami. Mr. Peters met us at the train with two big Packard cars and carried us to the Halycon Hotel, which he owned. The next morning I went to Bimini with the menfolk and stayed three days and gave four readings on the ground. But they were not able to locate any treasure. Why this did not follow to a successful end, I did not know.

Mang theo các thông điệp này và với hy vọng có thể tìm ra kho báu qua thông tin thu được trong các bài đọc, tôi chấp nhận lời mời của họ là gánh chi phí để chúng tôi đích thân đến Florida để thử tìm. Vợ tôi, Cô Gladys, cậu con trai và tôi lên tàu đi Miami. Ông Peters đón chúng tôi tại ga bằng hai chiếc Packard lớn và đưa chúng tôi đến Khách sạn Halycon, do Ông sở hữu. Sáng hôm sau tôi đi Bimini với các ông và ở đó ba ngày, cho bốn bài đọc ngay tại chỗ. Nhưng họ không tìm thấy kho báu nào. Tại sao việc này không đi đến một kết cục thành công, tôi không biết.

It made me wonder a whole lot after I came back. Everybody took special pains to make things pleasant for us, everybody went to a whole lot of expense—and yet possibly we were all worse off in the end than if it hadn't been. I know we all were from the financial way, if we look at it from that end. But whether we are to judge things like that in that way or not I don't know. And I've tried mighty hard to find out what's the trouble—and the nearest thing I got was what was given us in this last reading: We were not in accord one with another!

Sau khi trở về, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Ai cũng hết sức cố gắng làm mọi thứ dễ chịu cho chúng tôi, ai cũng tốn không ít chi phí—thế mà rốt cuộc có thể tất cả chúng tôi còn tệ hơn là nếu không làm. Tôi biết xét về mặt tài chính, nếu nhìn từ phương diện đó, tất cả chúng tôi đều tệ hơn. Nhưng liệu chúng ta có nên phán đoán những việc như vậy theo cách đó hay không thì tôi không biết. Và tôi đã cố gắng hết sức để tìm xem trục trặc nằm ở đâu—và điều gần nhất tôi nhận được chính là điều đã cho trong bài đọc cuối: Chúng tôi không đồng điệu với nhau!

Edgar's great desire was to help his fellow man, not especially to make money. He realized that it was necessary for him to provide the necessities of life for his family, but his object was not to accumulate or horde money. He had the opportunity to do that many times, but that has not been his object in life. So you may rest assured that he has not piled it up and he does not seem to worry over that fact either. He is of the flesh, of course, and has need of the material things of this life just as other people, and he appreciates those things when he has them, but not to grasp after them as the object of life.

Khát vọng lớn lao của Edgar là giúp đỡ đồng loại, không phải nhất thiết là kiếm tiền. Anh nhận ra rằng mình phải cung cấp những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống cho gia đình, nhưng mục đích của anh không phải là tích lũy hay chất chứa tiền bạc. Anh đã có cơ hội làm điều đó nhiều lần, nhưng đó không phải là mục đích trong đời anh. Vì thế bạn có thể yên tâm rằng anh không chất đống nó, và xem ra anh cũng không lo lắng về sự thật ấy. Dĩ nhiên, y cũng bằng xương bằng thịt, và cần những thứ vật chất của đời sống này như mọi người khác, và y trân trọng những thứ ấy khi có, nhưng không nắm chặt chúng như mục đích của đời sống.

I told Morton that while it was disappointing from a financial standpoint, one of the best things that was accomplished in Florida was the better cooperative influences that developed from this trip among our own selves—meaning my wife, Miss Gladys, and me—for, being thrown constantly with individuals, as a group, who were seeking to gain some knowledge concerning the good that might be accomplished through the work we were trying to do. We found ourselves expressing our own ideas concerning the work in such a way and manner that we were drawn closer and closer together, and it made us all appreciate the part played by each individual and their relation to those seeking advice, help, and

Tôi nói với Morton rằng tuy thất vọng về phương diện tài chính, một trong những điều tốt nhất đạt được ở Florida là các ảnh hưởng cộng tác tốt đẹp hơn được phát triển từ chuyến đi này giữa chính chúng tôi—ý tôi là vợ tôi, Cô Gladys, và tôi—vì khi thường xuyên ở cùng những cá nhân, như một nhóm, đang tìm cách nắm được một số hiểu biết về điều tốt có thể hoàn thành qua công việc chúng tôi đang cố gắng thực hiện, chúng tôi nhận ra mình trình bày các ý tưởng về công việc theo một cách thức khiến chúng tôi được kéo lại gần nhau hơn, và điều đó làm tất cả chúng tôi trân trọng phần việc của từng cá nhân và mối liên hệ của họ với những người đang tìm lời khuyên, sự giúp đỡ và cứu trợ. Tôi tin rằng điều này hầu như như bơm

aid. I am sure that this is almost like creating new blood in the work. This I think is the biggest thing that was accomplished.

luồng sinh khí mới vào công việc. Theo tôi, đó là điều lớn nhất đạt được.

This was possibly the first *group* of individuals that we tried to interest as a group. Naturally, each individual was already more or less interested, each with his own development, with the idea of what might possibly be accomplished through the work; yet we can see, from *our* understanding, just why they never located the treasure; for there are cosmic or psychic laws just as we have a penal law, and these people, I think, realized this. Perhaps in our first week's visit they realized it. Then, they went about, even with all their other worries, to try to get their individual selves straightened out. The readings had told me —and these people heard them given—that when we had given each individual of the group the opportunity to see themselves, see what was wrong from within, then it would be time for us to go home, and let them digest what they had in hand. I don't mean to imply that they had given up the idea of locating the treasure or that the information that was given would not assist them in locating it, but they gave up the idea of finding it until each one came to the consciousness of making himself right with the Creative Forces.

Đây có lẽ là nhóm đầu tiên mà chúng tôi thử gây hứng thú như một nhóm. Tự nhiên, mỗi cá nhân đã quan tâm ít nhiều, mỗi người với mức phát triển của mình, với ý tưởng về điều có thể hoàn thành qua công việc; tuy vậy, từ sự thấu hiểu, chúng ta có thể thấy vì sao họ không bao giờ tìm ra kho báu; vì có những định luật vũ trụ hay định luật thông linh cũng như chúng ta có luật hình, và tôi nghĩ những người này đã nhận ra điều đó. Có lẽ trong tuần đầu chúng tôi thăm họ đã nhận ra. Rồi họ bắt tay, dù có bao nhiêu nỗi lo khác, để cố gắng chỉnh đốn từng bản thân. Các bài đọc đã bảo tôi—và họ nghe trực tiếp khi đọc —rằng khi chúng tôi đã cho mỗi cá nhân trong nhóm cơ hội để thấy chính mình, thấy cái sai từ bên trong, thì đó sẽ là lúc chúng tôi nên về nhà, để họ tiêu hóa những gì họ đang có trong tay. Tôi không có ý nói rằng họ đã từ bỏ ý định tìm kho báu hay thông tin được đưa ra sẽ không giúp họ tìm ra, mà là họ tạm gác ý định tìm cho đến khi mỗi người đạt đến tâm thức khiến mình trở nên đúng đắn với các Lực Sáng Tạo.

So I believe, all in all, it had not been in vain —though, of course, it placed us in a very embarrassing financial position for the moment, but each of us felt better and felt more like meeting the conditions from day to day and working harder toward the goal that is set before us; and we all felt more confident of the ultimate success of what we were trying to do.

Vì vậy tôi tin rằng, xét cho cùng, điều đó không phải uổng phí—dù dĩ nhiên nó khiến chúng tôi lâm vào tình trạng tài chính rất khó xử trong chốc lát, nhưng mỗi người chúng tôi đều cảm thấy khá hơn và cảm thấy sẵn sàng đối mặt với các điều kiện từng ngày hơn và làm việc chăm hơn hướng đến mục tiêu đặt ra trước mắt; và tất cả chúng tôi đều tự tin hơn vào sự thành công sau cùng của điều chúng tôi đang cố thực hiện.

But the more contacts, the more people that gain a more perfect knowledge of themselves and realize their responsibilities

Càng tiếp xúc nhiều, càng có nhiều người đạt được hiểu biết hoàn thiện hơn về chính mình và nhận ra trách nhiệm của họ đối với thế

to the world as a whole and to every good work that is seeking to benefit mankind, individually and collectively, the more near we are coming to fulfilling the purpose of our experiences in the earth plane.

giới như một tổng thể và đối với mọi công việc thiện lành đang tìm cách mang lợi ích cho nhân loại, cá nhân và tập thể, thì chúng ta càng đến gần việc hoàn thành mục đích của các trải nghiệm của mình trong cõi hồng trần.

Some time later Mr. Peters's wife in Florida asked help for her husband, for she had learned he was seeing another woman. I was sorry indeed to know that such a condition had arisen in such a wonderful family. But we do know that such things have happened and do happen almost every day. I had made it a rule to try and steer clear of such conditions with my work. However, I made an appointment for a reading for Mr. Peters and hoped it might possibly throw a great deal of light on the subject. In his life reading, there was considerable emphasis given on some entanglements and conditions that might arise in his life in the year 1928. I just hoped and prayed that something would be given him in this reading to help him get himself straightened out. I could imagine something of the trial, something of the sorrow, that must have been in his wife's heart and mind from the knowledge of such a condition arising.

Một thời gian sau, vợ Ông Peters ở Florida xin giúp đỡ cho chồng bà, vì bà biết Ông đang qua lại với một người phụ nữ khác. Tôi thật sự rất buồn khi biết chuyện như thế xảy ra trong một gia đình tuyệt vời như vậy. Nhưng chúng ta biết rằng những chuyện như vậy đã từng và vẫn xảy ra gần như mỗi ngày. Tôi đã đặt ra quy luật cho mình là cố tránh xa những tình huống như vậy trong công việc. Tuy nhiên, tôi đã hẹn cho Ông Peters một bài đọc và hy vọng nó có thể soi sáng rất nhiều về chủ đề này. Trong bài đọc về đời sống của Ông, có nhấn mạnh khá nhiều về vài vướng mắc và những tình huống có thể phát sinh trong đời Ông vào năm 1928. Tôi chỉ mong và cầu nguyện rằng điều gì đó sẽ được ban cho Ông trong bài đọc này để giúp Ông tự chỉnh đốn lại. Tôi có thể hình dung phần nào những thử thách, những phiền muộn trong tâm trí và trái tim của vợ Ông khi biết một tình huống như vậy nảy sinh.

When Mr. Peters asked me to intepret a dream of his in which a big black spider had built a web all the way across the inside of his house, I told him it was a warning connected with his own relationships.

Khi Ông Peters nhờ tôi giải mộng một giấc mơ trong đó một con nhện đen lớn giăng tơ khắp bề ngang bên trong nhà Ông, tôi nói với Ông đó là một lời cảnh báo liên quan đến những mối quan hệ của chính Ông.

Mr. Peters's business methods also caused problems for his associate, Mr. Preston, who split with him a year later and told me that Peters's business had been going down very fast on account he does not listen to common sense nor listen to his friends. He later went bankrupt.

Cách làm ăn của Ông Peters cũng khiến cho cộng sự của Ông, Ông Preston, gặp rắc rối; một năm sau Ông này tách ra và nói với tôi rằng công việc của Peters đang xuống rất nhanh vì Ông ấy không nghe lẽ thường cũng chẳng nghe bạn bè. Sau đó Ông bị phá sản.

After I returned home from Miami, I was called to New York and had a rather interesting experience while there—something that seemed to address my worry

Sau khi trở về nhà từ Miami, tôi được gọi ra New York và có một trải nghiệm khá thú vị khi ở đó—một điều dường như chạm vào nỗi băn khoăn của tôi về cách mọi việc đã kết

about how things had turned out in Miami. I was attending a dinner at the Pennsylvania Hotel with two hundred and fifty or three hundred guests. I did not know until that afternoon that I was even expected to go—and only the president of this club knew that I was expected to come. I found there twenty-three people for whom I had given physical readings, or some member of their family, and each one claimed to have received personal benefits from same. And there was not a single one of these people that I had ever seen before in my conscious mind, and not a one had ever seen me before even though I had lived there in New York for six or seven months at one time and they had never been in to see me. Nor had I ever hunted up a one of them. It was quite a remarkable experience, certainly one that would make a fellow think. If these people hadn't received benefits, they wouldn't have had any reason to stand up there before all the rest of those people and tell them they did. I wasn't anybody to make a fuss over. And I certainly had never tried to make a fuss over them. But, evidently, there was *something* in the information these people got that they were able to apply.

thúc ở Miami. Tôi dự một bữa tiệc tại Khách sạn Pennsylvania với hai trăm năm mươi hay ba trăm khách. Mãi đến chiều hôm ấy tôi mới biết mình thậm chí được trông đợi sẽ đi—và chỉ có vị chủ tịch câu lạc bộ này biết là tôi sẽ đến. Tôi gặp ở đó hai mươi ba người mà tôi đã từng cho bài đọc thể chất cho họ, hoặc cho người thân của họ, và mỗi người đều khẳng định đã nhận được lợi ích cá nhân từ đó. Và không một ai trong số họ là người mà tôi từng gặp trong ý thức tỉnh táo, và cũng không ai từng gặp tôi trước đó, dù có lúc tôi đã sống ở New York sáu hay bảy tháng và họ chưa bao giờ đến gặp tôi. Tôi cũng chưa từng chủ động tìm ai trong số họ. Đó là một trải nghiệm khá đáng nhớ, chắc chắn là điều khiến một người phải suy nghĩ. Nếu những người này không nhận được điều gì hữu ích, họ đã chẳng có lý do gì để đứng trước tất cả những người còn lại và nói rằng họ có. Tôi chẳng là ai để người ta phải trầm trồ. Và tôi chắc chắn chưa từng cố làm rình rang về họ. Nhưng hiển nhiên là trong những thông tin họ nhận được có điều gì đó mà họ đã biết cách áp dụng.

If the phenomenon worked for them, why couldn't we do it in our situation? What was wrong? Was it the character of the information—the purpose of the information—the character of the individuals—or the purpose of the individuals? It was a hard thing to reason. Maybe there wasn't any reason—but if you could just see the letters we got every day and see the effect the information has on the hearts and lives of people, you know it is worthwhile or they were the darnedest liars in this country. And it isn't that it brought any great thing for me—not in this world's goods—but the thing that is worthwhile is that it makes husbands say they are better husbands, and better fathers, and sons and daughters that are better sons and

Nếu hiện tượng đó hiệu quả với họ, tại sao chúng tôi lại không thể làm được trong hoàn cảnh của mình? Sai ở đâu? Ở phẩm chất của thông tin—mục đích của thông tin—phẩm chất của các cá nhân—hay mục đích của các cá nhân? Thật khó mà lý giải. Có thể chẳng có lý do nào—nhưng nếu bạn có thể thấy những lá thư chúng tôi nhận được mỗi ngày và thấy tác động của các thông tin ấy đối với trái tim và đời sống của con người, bạn sẽ biết là đáng giá, nếu không thì họ quả là những kẻ nói dối tệ hại nhất ở xứ này. Và không phải là nó mang lại điều gì lớn lao cho tôi—không phải ở của cải đời này—nhưng điều đáng giá là nó khiến những người chồng nói rằng họ là những người chồng tốt hơn, những người cha tốt hơn, và con trai con gái là những người con tốt hơn—đối đãi tốt hơn với gia

daughters—treat their own families better—treat their own neighbors' families better—and live better. And they've got more hope for the life to come.

đình mình—đối đãi tốt hơn với gia đình của hàng xóm—và sống tốt hơn. Và họ có nhiều hy vọng hơn cho đời sau.

To organize the work on a businesslike basis, Mr. Blumenthal suggested establishing an association of individuals who requested information and were interested in supporting our work. Not all of my associates agreed on establishing such an institute. Mr. Wyrick was even skeptical of those associated with me. His letter made me think when he said:

Để tổ chức công việc theo một nền tảng có tính kinh doanh, Ông Blumenthal đề nghị thành lập một hội gồm những cá nhân đã yêu cầu thông tin và quan tâm ủng hộ công việc của chúng tôi. Không phải tất cả cộng sự của tôi đều đồng ý về việc thành lập một viện như vậy. Ông Wyrick thậm chí còn hoài nghi về những người liên đới với tôi. Lá thư của Ông khiến tôi suy nghĩ khi Ông nói:

I am not fully convinced that the proposed arrangement will be best for Cayce and the work. It is most likely to show selfish interests trying to profit through your work and the forces demonstrating through you the way of closer relations with the Infinite forces controlling all entities physical and spiritual. Your work will be the only asset of such an institution and you may not hope to demonstrate in more volume than at present and there will be much more expense to be taken care of out of your earnings. An institution with medical professional attendants will be no more attractive than are the thousands of such institutions now operating throughout the country. My thought of an institute suitable for you, one that will demonstrate more fully to the populace the psychic work most peculiar to your talent, must be one in which an endowment must care for the expense of operations at least for a time. And you must be assisted by a staff of people with talents like or similar to yourself. Then, and not until such an arrangement can be perfected, will an institute be a success. Until such an arrangement can be made, it is best you work alone. Too much association with professional people discussing the readings you give, giving opinions from the conscious mind to you in the conscious state, detract from your demonstration. The readings will become less valuable to the entities for whom given—less clear and correct—your tendency is to inject into the reading suggestions given the conscious mind. Pardon me for speaking thus plainly and critically. I have your best interest at heart and am most sympathetic with the work. Do not mix your talent with professional work, for yours is from the storehouse of knowledge from whence all conscious thoughts come. Honest effort continued

Tôi chưa hoàn toàn tin rằng sắp xếp dự kiến sẽ là tốt nhất cho Cayce và công việc. Rất có khả năng nó sẽ cho thấy những mối lợi ích vị kỷ đang cố trục lợi từ công việc của anh và từ các lực biểu hiện qua anh con đường đến gần hơn với các lực Vô Cùng cai quản mọi thực thể hồng trần và tinh thần. Công việc của anh sẽ là tài sản duy nhất của một cơ sở như vậy và anh không thể hy vọng biểu hiện với khối lượng lớn hơn hiện tại, và sẽ có nhiều chi phí hơn phải gánh từ thu nhập của anh. Một cơ sở có đội ngũ chuyên môn y khoa sẽ không hấp dẫn hơn hàng ngàn cơ sở tương tự đang hoạt động khắp cả nước. Ý tôi về một viện phù hợp cho anh, một viện có thể biểu hiện đầy đủ hơn cho công chúng về công việc thông linh rất riêng của tài năng anh, ắt phải là một viện trong đó một quỹ hiến tặng phải trang trải chi phí vận hành ít nhất trong một thời gian. Và anh phải được hỗ trợ bởi một ban nhân sự có tài năng như hoặc tương tự như anh. Khi đó, và chỉ khi một sắp xếp như vậy có thể hoàn thiện, một viện mới có thể thành công. Cho đến khi có thể làm được một sắp xếp như vậy, tốt nhất là anh làm việc một mình. Quá nhiều giao du với giới chuyên nghiệp bàn luận về các bài đọc anh cho, đưa ý kiến từ tâm thức tỉnh táo của họ cho anh khi anh ở trạng thái tỉnh, làm giảm giá trị sự biểu hiện của anh. Các bài đọc sẽ trở nên kém giá trị đối với các thực thể được cho—kém rõ ràng và chính xác—xu hướng của anh là đưa vào bài đọc những gợi ý đã được đưa vào tâm thức tỉnh. Thứ lỗi cho tôi vì nói thẳng và mang tính phê bình như vậy. Tôi có lợi ích tốt nhất của anh trong tim và rất đồng cảm với công việc. Đừng pha trộn tài năng của anh với công việc chuyên môn, vì tài năng của anh đến từ kho tàng tri thức, nơi từ đó mọi tư tưởng tỉnh thức phát sinh. Nỗ lực chân thành tiếp tục như anh đang đi rồi sẽ cuối cùng mặc khải cho nhân loại "linh từ đã thất truyền."

as you are going will eventually reveal to mankind the "lost word."

I had never gotten just the angle Wyrick presented, though I had known that such a thing would be very possible if the physician in charge was of a dictatorial nature. My whole thought had been to be able to serve those better who ask for the readings. It was not my idea to have the hospital a moneymaking proposition at all. If we were able to even meet expenses, we would feel that we would be doing wonderfully well, and while the institution would be builded around the work I do, still it would be separate and apart from the regular readings we give—but there were so many (and the number was increasing) who asked if there was not a place where they could have the suggestions given in the readings carried out to the letter by a regular physician. We knew this was not possible in any institution in the country at that time. Just whether there would be enough of these to make this support itself was the question. The doctor and I figured that it would, for where we had twelve to fourteen readings a week, at least one or two would consider the institution. Unless the doctor could cure them mighty fast, at that rate it wouldn't take very long to have a pretty good houseful. I was sure it was going to be necessary for the expenses to be made up by outside individuals, but we had reason to believe that there were a few individuals already interested who would make contributions to this fund from time to time.

Tôi chưa từng nhìn đúng góc độ mà Wyrick nêu, dù tôi biết rằng điều như vậy hoàn toàn có thể xảy ra nếu vị bác sĩ phụ trách có tính độc đoán. Toàn bộ suy nghĩ của tôi vốn là để có thể phục vụ tốt hơn cho những người xin bài đọc. Không hề có ý định biến bệnh viện thành một đề án kiếm tiền. Nếu chúng tôi có thể cân đối chi phí, chúng tôi đã cảm thấy là tuyệt vời lắm rồi, và dẫu cơ sở sẽ được xây dựng xoay quanh công việc tôi làm, nó vẫn tách biệt với các bài đọc thường kỳ chúng tôi cho—nhưng có quá nhiều người (và số này đang tăng) hỏi xem có nơi nào họ có thể được thực hiện những đề nghị đưa ra trong bài đọc một cách đúng từng chữ bởi một bác sĩ thực thụ hay không. Lúc ấy chúng tôi biết điều này không thể ở bất kỳ cơ sở nào trong nước. Liệu có đủ người như vậy để cơ sở tự nuôi chính nó hay không là điều cần hỏi. Bác sĩ và tôi tính rằng có, vì khi chúng tôi có mười hai đến mười bốn bài đọc một tuần, ít nhất một hay hai người sẽ cân nhắc đến cơ sở. Trừ khi bác sĩ chữa lành họ cực nhanh, theo tốc độ đó thì chẳng mấy chốc sẽ có một căn nhà khá đông bệnh nhân. Tôi tin rằng chi phí sẽ vẫn cần được bù đắp bởi các cá nhân bên ngoài, nhưng chúng tôi có lý do để tin rằng đã có một vài cá nhân quan tâm sẵn sàng đóng góp cho quỹ này theo thời gian.

Perhaps I should have waited for some other development, but so many were begging for a place where they could have these suggestions carried out to the letter, and I didn't know how this could be done without the hospital. It isn't that I wanted the institution so that I could serve *more,* but that I could serve *better.*

Có lẽ tôi lẽ ra nên đợi một diễn tiến khác, nhưng có quá nhiều người khẩn khoản xin một nơi họ có thể được thực hiện những đề nghị này đúng từng chữ, và tôi không biết điều đó có thể làm thế nào nếu không có bệnh viện. Không phải tôi muốn có cơ sở để có thể phục vụ nhiều hơn, mà là để tôi có thể phục vụ tốt hơn.

We named our organization the Association of National Investigators and put out a booklet to let anyone know our purposes.[2] My idea was to appeal to those for whom we had given the readings in the previous twenty-five years, asking them to establish a fund sufficient to begin this work. With this, we would be in a position to be endowed. To help inspire interest in the work, I traveled to Chicago and to New York, giving information and encouraging individuals to take out memberships in the Association, so that we might raise the funds needed for our institute. We also sent out a letter to our members, seeking their assistance. It said:

Chúng tôi đặt tên tổ chức của mình là Association of National Investigators và phát hành một tập sách nhỏ để ai cũng biết mục đích của mình.2 Ý của tôi là kêu gọi những người mà chúng tôi đã cho bài đọc suốt hai mươi lăm năm qua, xin họ lập một quỹ đủ để khởi sự công việc này. Với đó, chúng tôi sẽ ở vị thế để được hiến tặng. Để khơi dậy mối quan tâm cho công việc, tôi đi Chicago và New York, cung cấp thông tin và khuyến khích các cá nhân đăng ký hội viên của Hội, hầu gây quỹ cần thiết cho cơ sở của chúng tôi. Chúng tôi cũng gửi một bức thư đến hội viên, xin sự trợ giúp của họ. Thư viết:

The Association of National Investigators, Inc.

Virginia Beach, Virginia

That We May Make Manifest Our Love for God and Mankind

Science—Education—Health—Spiritual Awakening

President *Morton Blumenthal*

First Vice-President *Thomas B. Brown*

Vice-Presidents *M. B. Wyrick, Edwin D. Blumenthal,*

David E. Kahn, Hugh Lynn Cayce, F. A. VanPatten

Secretary and Treasurer *Edgar Cayce*

Dear Friend:

Do you know of someone who has consulted doctor after doctor, without success? How grateful that person would be to know that, at last, a modern, scientifically equipped hospital has been built, for psychic, as well as physical, diagnosis.

THE HOSPITAL OF ENLIGHTENMENT, chartered by the State of Virginia, situated at beautiful Virginia Beach, under the supervision of a qualified and sympathetic medical staff, has engaged the

The Association of National Investigators, Inc.

Virginia Beach, Virginia

Hầu Cho Chúng Ta Có Thể Biểu Hiện Tình Yêu Của Mình Đối Với Thượng đế Và Nhân Loại

Khoa học—Giáo dục—Sức khỏe—Sự Tỉnh thức Tinh thần

Chủ tịch Morton Blumenthal

Phó Chủ tịch Thứ Nhất Thomas B. Brown

Các Phó Chủ tịch M. B. Wyrick, Edwin D. Blumenthal,

David E. Kahn, Hugh Lynn Cayce, F. A. VanPatten

Thư ký kiêm Thủ quỹ Edgar Cayce

Bạn thân mến:

Bạn có biết ai đã đi khám hết bác sĩ này đến bác sĩ khác mà vẫn không thành công không? Người đó sẽ biết ơn biết mấy khi biết rằng, cuối cùng, một bệnh viện hiện đại, trang bị khoa học, đã được xây dựng, để chẩn đoán thông linh cũng như chẩn đoán thể chất.

BỆNH VIỆN KHAI MINH, được Tiểu bang Virginia cấp phép, tọa lạc tại Virginia Beach xinh đẹp, dưới sự giám sát của một ban y khoa đủ tư cách và đầy cảm thông, đã mời Ông Edgar Cayce, nhà chẩn đoán

services of Mr. Edgar Cayce, the most famous psychic diagnostician in the world. In the past twenty-five years, hundreds whose cases had baffled physicians have been restored to health and happiness through his amazing power over the subconscious.

thông linh nổi tiếng nhất thế giới, đảm trách. Trong hai mươi lăm năm qua, hàng trăm người có ca bệnh làm khó các bác sĩ đã được phục hồi sức khỏe và hạnh phúc nhờ khả năng kỳ diệu của Ông đối với tiềm thức.

THE HOSPITAL OF ENLIGHTENMENT has two great aims—to benefit sufferers who apply for aid—and to keep scientific records of Mr. Cayce's endeavors as basis for future research.

BỆNH VIỆN KHAI MINH có hai mục tiêu lớn—giúp đỡ những người đau khổ xin cứu trợ—và lưu giữ hồ sơ khoa học về các nỗ lực của Ông Cayce làm nền tảng cho nghiên cứu tương lai.

ADDITIONAL FUNDS ARE NEEDED

CẦN THÊM KINH PHÍ

YOUR donation, in any amount, will relieve human suffering and help to launch a great scientific work that will drive sorrow from the earth and insure health and happiness to millions yet unborn. Mail it NOW—to—THE ASSOCIATION OF NATIONAL INVESTIGATORS, INC.

SỰ đóng góp của BẠN, với bất kỳ số tiền nào, sẽ làm vơi bớt khổ đau con người và giúp khởi động một công trình khoa học lớn lao sẽ xua tan sầu khổ khỏi trần gian và bảo đảm sức khỏe cùng hạnh phúc cho hàng triệu người chưa chào đời. Gửi NGAY—tới—THE ASSOCIATION OF NATIONAL INVESTIGATORS, INC.

You've Heard Our Lectures—Know Our Work—Now We Need YOUR HELP

Bạn Đã Nghe Các Bài Diễn Thuyết Của Chúng Tôi—Biết Công Việc Của Chúng Tôi—Giờ Chúng Tôi Cần SỰ GIÚP ĐỠ CỦA BẠN

[signed]

[đã ký]

Morton Blumenthal

Morton Blumenthal

I also composed a little booklet. It told about the phenomenon and what we were led to do with it. Mr. Wyrick had it printed up for us. Here is some of what it said:

Tôi cũng soạn một tập sách nhỏ. Nó nói về hiện tượng và điều chúng tôi được dẫn dắt để làm với nó. Ông Wyrick đã in giúp chúng tôi. Dưới đây là một phần nội dung:

Suppose you were to receive a letter in the morning mail that read something like this: "But I must say my attitude regarding the possibilities of my recovering my sight has changed since I received your second reading, for up to that time I seemed unable to make myself believe that I might get better and could not cast off the belief in the negative."

Giả sử bạn nhận được một lá thư trong bưu điện buổi sáng với nội dung như thế này: "Nhưng tôi phải nói rằng thái độ của tôi về khả năng có thể phục hồi thị lực đã thay đổi kể từ khi tôi nhận bài đọc thứ hai của ông, vì cho đến lúc đó tôi dường như không thể khiến mình tin rằng tôi có thể khá hơn và không gạt bỏ được niềm tin mang tính phủ định."

I'm sure this, if you think of it at all, makes you wonder. What is it that would cause a person to write a letter of that kind? What are they referring to when they say, "My attitude towards myself is changed since receiving your last reading"? What do they mean by "reading"?

Tôi chắc rằng điều này, nếu bạn nghĩ đến, sẽ khiến bạn tự hỏi. Cái gì đã khiến một người viết một bức thư như thế? Họ đang nói đến điều gì khi nói rằng, "Thái độ của tôi đối với chính mình đã thay đổi kể từ khi nhận bài đọc vừa rồi của ông"? Họ muốn nói gì bằng "bài đọc"?

You, my friends, who are acquainted with me and the work I've been doing for years, will perhaps

Các bạn, những người quen biết tôi và công việc tôi đã làm trong nhiều năm, có lẽ sẽ hiểu. Những ai

understand. You who have never heard of it may wonder what it meant. Now, I want to give to *all* of you a plausible reason why I am giving my whole time to the obtaining of data and towards the establishing of a place, institution, or home, where those who desire to use such suggestions, as may be made through these readings, for their own welfare, physically, mentally, morally or spiritually, may go, and *know* that these are being carried out as consistently as is possible for man to do, and that their cooperation is being met with the cooperation of others who have gained an insight into the truths as are necessary for the building up of the body, as is found in the study of the phenomena as is manifested through these Forces. Not that I have any cism, ism, or any cult to preach, to practice, to propagate; not that I have anything *new,* save in how the individual may find the truths, as are found in man, applicable to his or her individual needs, for I have nothing to *sell* and am seeking only to be of help, and am asking the *cooperation* of others, for I am interested in *individuals,* in *folks,* in *people,* and to that extent that they, *themselves,* may know how God may manifest to them, individually, through their individual selves!

chưa từng nghe nói về nó có thể thắc mắc điều ấy nghĩa là gì. Giờ đây, tôi muốn đưa cho tất cả các bạn một lý do hợp lý vì sao tôi dành trọn thời gian để thu thập dữ liệu và hướng đến việc dựng nên một nơi, một cơ sở, hay một mái nhà, nơi những ai muốn sử dụng những đề nghị có thể được đưa ra qua các bài đọc này cho phúc lợi của chính họ, về thể chất, tinh thần, đạo đức hay tinh thần, có thể đến, và biết rằng những điều ấy đang được thực hiện nhất quán nhất có thể, và rằng sự hợp tác của họ đang được đáp lại bằng sự hợp tác của những người khác vốn đã thấu suốt các chân lý cần thiết cho việc xây dựng thân thể, như được tìm thấy trong việc nghiên cứu hiện tượng biểu hiện qua các Lực này. Không phải tôi có bất kỳ học phái, chủ nghĩa, hay giáo phái nào để giảng, để thực hành, để truyền bá; không phải tôi có điều gì mới, ngoài việc chỉ ra cách cá nhân có thể tìm thấy các chân lý, như được tìm thấy nơi con người, ứng hợp với nhu cầu cá nhân của họ, vì tôi không có gì để bán và chỉ tìm cách giúp ích, và đang cầu xin sự hợp tác của những người khác, vì tôi quan tâm đến cá nhân, đến người đời, và đến mức độ để chính họ có thể biết Thượng đế có thể biểu hiện cho họ, từng người, qua chính bản thân họ như thế nào!

I do not make any claims for myself. I *do* claim that there is presented through these readings as may be obtained from time to time, while I am in an unconscious state, those lessons, those suggestions, that the individuals to whom these are directed, applying them in their inner lives, may gain a clearer, a more perfect understanding of their physical ills and of *why* they, individually, have certain urges from *within,* why they in temperament are entirely different from another of the same parentage, reared under the same conditions; yet their direct application and have been able to be benefited, physically, mentally and morally, for you to judge for yourself …

Tôi không tự nhận gì cho bản thân. Tôi có thể khẳng định rằng qua các bài đọc có thể được thực hiện theo thời gian, trong khi tôi ở trạng thái vô thức, có trình bày những bài học, những đề nghị, mà những cá nhân được hướng đến, nếu áp dụng trong đời sống nội tâm, có thể đạt một sự thấu hiểu rõ ràng hơn, hoàn thiện hơn về các chứng bệnh thể chất của họ và vì sao họ, từng người, có những thôi thúc từ bên trong, vì sao họ về khí chất lại hoàn toàn khác với người khác có cùng cha mẹ, được nuôi dạy trong cùng điều kiện; tuy vậy, qua sự áp dụng trực tiếp, họ đã có thể nhận lợi ích về thể chất, tinh thần và đạo đức, để các bạn tự mình phán đoán …

The booklet told of my many experiences and the benefits that have come to many from the experiments, and it explained that the readings are divided into two distinct classes—the physical and life readings. We explained that three conditions were necessary for one requesting a physical reading to obtain results. First, there must be the sincere desire of the person wishing the assistance (or of one responsible for the

Tập sách kể lại nhiều trải nghiệm của tôi và những lợi ích đã đến với nhiều người từ các cuộc thử nghiệm, và giải thích rằng các bài đọc được chia làm hai loại rõ rệt—bài đọc thể chất và bài đọc về đời sống. Chúng tôi giải thích rằng có ba điều kiện cần cho người xin bài đọc thể chất để đạt kết quả. Thứ nhất, phải có mong muốn chân thành của người muốn được giúp đỡ (hoặc của người chịu trách nhiệm về phúc lợi thể chất và tinh thần

physical and spiritual welfare of that individual). Second, there must be sufficient faith in the work and report of same to carry out the suggestions as given, to the letter, as far as possible. Third (and most important of all), there must be the sincere belief in the Divine Forces innate in each individual. Also, only to the extent that the application is made will the results come.

của người đó). Thứ hai, phải có đủ niềm tin vào công việc và bản báo cáo về công việc để thực hiện các đề nghị như đã cho, từng chữ, trong khả năng có thể. Thứ ba (và quan trọng nhất), phải có niềm tin chân thành vào các Lực Thiêng Liêng tiềm tàng trong mỗi cá nhân. Đồng thời, chỉ trong mức độ ứng dụng được thực hiện thì kết quả mới đến.

The life readings gave information about the characteristics and abilities of the individual; the influence of Universal Forces as manifested in the individual in the present plane through urges; and former incarnations in the earth plane and their influence on the present life. To give an idea of what others think of this class of reading, I quote from recent letters:

Các bài đọc về đời sống cung cấp thông tin về đặc điểm và khả năng của cá nhân; ảnh hưởng của Các Lực Vũ Trụ khi biểu hiện trong cá nhân ở cõi hiện tại qua các thôi thúc; và các lần nhập thể trước trong cõi hồng trần cùng ảnh hưởng của chúng lên đời sống hiện tại. Để đưa ra ý về những gì người khác nghĩ về loại bài đọc này, tôi trích vài dòng từ những bức thư gần đây:

"I believe you occupy a unique place in your talents and your work for doing good, and I hope your life and health will be given you for many years … I feel sure you are just entering on a missionary journey that will mean much to mankind, for with such information as you give to an individual, with such a panorama of his life before him, he will surely take stock and improve his remaining years."

"Tôi tin ông giữ một vị trí độc nhất ở tài năng và công việc thiện lành của mình, và tôi hy vọng đời và sức khỏe của ông sẽ được ban cho ông nhiều năm nữa … Tôi tin chắc ông chỉ mới khởi hành một hành trình thừa sai sẽ có ý nghĩa lớn lao cho nhân loại, vì với thông tin như ông trao cho một cá nhân, với cả một bức toàn cảnh đời họ trước mặt, họ hẳn sẽ tự lượng giá và cải thiện những năm còn lại."

"You've taught me more than all the schools I've ever attended, and your words, awake and asleep, have pushed me ten years farther along, and *safe*."

"Ông đã dạy tôi nhiều hơn tất cả các trường tôi từng học, và lời ông, khi thức cũng như khi ngủ, đã đẩy tôi tiến xa thêm mười năm, và an ổn."

"If our work, through you, enables us to bring a little clearer understanding into the world of the Why and How, then isn't that truly a test worthy of many sacrifices—so many of which I know you and yours are enduring?"

"Nếu công việc của chúng ta, qua ông, cho phép chúng ta mang đến thế gian một sự hiểu biết rõ ràng hơn đôi chút về Tại Sao và Như Thế Nào, vậy chẳng phải đó thật sự là một thử thách đáng cho nhiều hy sinh—nhiều điều mà tôi biết ông và gia đình đang chịu đựng sao?"

As many asked what is the cost of all of this, I told them I have nothing to sell. I am not a doctor, nor a professor. I do not treat in any

Vì nhiều người hỏi chi phí của tất cả những điều này là bao nhiêu, tôi nói với họ rằng tôi không có gì để bán. Tôi không phải bác sĩ,

way, manner, or form. I have little or nothing of this world's goods, yet I believe that if it be the Lord's work, it *will* succeed. If it is not, it has no right to succeed, nor any place in man's life. Those, however, who seek assistance through these forces surely know that the physical man must be supplied with the physical needs. Therefore, we depend upon those for whom readings are given for contributions sufficient to take care of the needs of the hour, and for the propagation of the truths that do mean, and have meant, so much in the lives of so many. Freely ye have received, freely give.

cũng không phải giáo sư. Tôi không điều trị theo bất kỳ cách thức hay hình thức nào. Tôi có ít hoặc hầu như không có của cải đời này, tuy vậy tôi tin rằng nếu là công việc của Chúa, nó sẽ thành công. Nếu không phải, nó không có quyền thành công, cũng chẳng có chỗ trong đời sống con người. Tuy nhiên, những người tìm kiếm sự trợ giúp qua các lực này hẳn biết rằng con người thể chất phải được cung cấp những nhu cầu thể chất. Do đó, chúng tôi trông cậy vào những người được cho bài đọc đóng góp đủ để đáp ứng nhu cầu của giờ khắc, và để truyền bá những chân lý vốn thật sự có ý nghĩa, và đã có ý nghĩa, rất nhiều trong đời của nhiều người. Anh em đã nhận lãnh nhưng không, hãy cho nhưng không.

I explained that my ideas and ideals regarding the phenomena have changed somewhat through the years, from that of little thought about it to a consciousness of a something taking place, to the realization of help and assistance to individuals who are sick and afflicted, physically and mentally, to the knowledge that I should give myself to the assistance of my fellow man in every way possible. That was the purpose of the Association of National Investigators.

Tôi giải thích rằng những ý tưởng và lý tưởng của tôi về hiện tượng này đã thay đổi ít nhiều qua các năm, từ chỗ ít nghĩ về nó đến một tâm thức về một điều gì đó đang diễn ra, đến chỗ nhận ra sự giúp đỡ và hỗ trợ cho những cá nhân bệnh tật và khốn khổ, về thể chất lẫn tinh thần, đến chỗ biết rằng tôi nên hiến mình để trợ giúp đồng loại trong mọi cách có thể. Đó là mục đích của Association of National Investigators.

We explained that Virginia Beach, Virginia, is where this phenomena might receive the greater impetus from nature's surroundings, and that we wished to have a *place* where those who desire to have their physical ills treated, according to information given in the readings, could get treatments carried out under the supervision of those who have gained a knowledge of how such information may be applied. Not in a haphazard manner, but seeking to apply the Truth gained through the phenomena, as it applies to individual cases, and which may be of assistance to all mankind.

Chúng tôi giải thích rằng Virginia Beach, Virginia, là nơi hiện tượng này có thể nhận được xung lực lớn hơn từ môi trường thiên nhiên, và rằng chúng tôi mong có một nơi để những ai muốn các chứng bệnh thể chất của họ được điều trị theo thông tin đưa ra trong các bài đọc, có thể được điều trị dưới sự giám sát của những người đã thông hiểu cách áp dụng các thông tin như vậy. Không phải theo cách tùy tiện, mà tìm cách áp dụng Chân lý thu được qua hiện tượng, như nó ứng vào từng trường hợp cá nhân, và có thể trợ giúp cho toàn nhân loại.

The truth is evident: Man is a co-laborer with God in the material or physical world, and as

Chân lý là hiển nhiên: Con người là bạn-lam-đồng với Thượng đế trong thế giới vật chất

God's forces, God's laws, are better understood, we can apply same in man's life, that man may live better and render a better *service* to his fellow man.

hay thể chất, và khi các lực của Thượng đế, các định luật của Thượng đế, được hiểu rõ hơn, chúng ta có thể áp dụng chúng trong đời sống con người, để con người có thể sống tốt hơn và phụng sự tốt hơn cho đồng loại.

With Mr. Blumenthal's pledge of financial support, the Association determined to build a hospital. The Norfolk newspaper carried a write-up in July of 1928:

Với cam kết hỗ trợ tài chính của Ông Blumenthal, Hội quyết định xây bệnh viện. Tờ báo Norfolk đăng một bài vào tháng Bảy năm 1928:

Construction on Cayce Hospital Underway

Cost Is $100,000, Building Situated

High on Sand Dune

Near 105th St. Is First Unit, Others May Be Added

CÔNG TRÌNH XÂY DỰNG BỆNH VIỆN CAYCE ĐANG TIẾN HÀNH

Kinh Phí 100.000 Đô-la, Tòa Nhà Nằm

Trên Đụn Cát Cao

Gần Phố 105 Là Khu Nhà Đầu Tiên, Sẽ Có Thêm Các Khu Khác

The National Association of Investigators has let a contract for the construction of a thirty-bedroom hospital at Virginia Beach. The new building will be known as the Cayce Hospital for Research and Enlightenment and is of concrete and shingle construction, four stories in height. Besides the thirty bedrooms, it will contain a large lobby and dining room, a lecture hall, library, doctor's quarters and spacious porches.

National Association of Investigators đã ký hợp đồng xây dựng một bệnh viện ba mươi phòng tại Virginia Beach. Tòa nhà mới sẽ mang tên Bệnh viện Cayce về Nghiên cứu và Khai Minh, xây bằng bê tông và ốp ván gỗ, cao bốn tầng. Ngoài ba mươi phòng ngủ, bệnh viện sẽ có một sảnh lớn và phòng ăn, giảng đường, thư viện, phòng bác sĩ và các hiên rộng rãi.

The total cost of the investment, including ground, building and equipment will be approximately $100,000. Plans for the structure were drawn by Rudolph, Cooke and Van Leeuween and the contract awarded to the United Construction Company of Norfolk. Rapid progress has been made during the past two weeks, the concrete foundation walls being almost completed.

Tổng chi phí đầu tư, gồm đất, tòa nhà và trang thiết bị sẽ khoảng 100.000 đô-la. Bản vẽ do Rudolph, Cooke và Van Leeuween thiết kế và hợp đồng giao cho United Construction Company của Norfolk. Trong hai tuần qua, tiến độ rất nhanh, các bức tường móng bê tông gần như hoàn tất.

The site of the hospital will be one of its most attractive features. Rising from a high sand dune, probably the highest elevation between Cape Henry and the Beach, it

Vị trí bệnh viện sẽ là một trong những nét hấp dẫn nhất. Vươn lên từ một đụn cát cao, có lẽ là cao độ lớn nhất giữa Mũi Henry và Bãi Biển, nó nhìn bao quát lãnh thổ hàng dặm

commands a view of the territory for many miles around. The property measures 150 by 300 feet along 105th Street and extends between Holly Avenue and the boulevard. The present building is the first unit and will be followed by others as the occasion demands.

xung quanh. Khu đất đo 150 x 300 feet dọc Phố 105 và trải giữa Đại lộ Holly và con lộ lớn. Tòa nhà hiện tại là đơn vị đầu tiên và sẽ có các đơn vị tiếp theo tùy nhu cầu.

The Association of National Investigators was incorporated May 6th, 1927, in the State of Virginia. Although founded upon the psychic work of Mr. Edgar Cayce, and although the immediate basis of its formation was to further, foster, and encourage the physical, mental and spiritual benefit that thousands have and are deriving from Mr. Cayce's endeavors in the psychic field, nevertheless, the larger and more embracing purpose of the organization is to engage in general psychic research and also to provide for the practical application of any knowledge obtainable through the medium of psychic phenomena. In the matter of specific application, the Association seeks to render psychical aid to the sick and ailing through its hospital, and also to disseminate and exploit for the good of humanity knowledge obtained from its research work through the lecture hall, library and other educational channels.

Association of National Investigators được hợp thức hóa ngày 6 tháng 5, 1927, tại Tiểu bang Virginia. Dù được thành lập trên nền tảng công việc thông linh của Ông Edgar Cayce, và dù cơ sở trực tiếp của việc hình thành là để thúc đẩy, nuôi dưỡng và khuyến khích lợi ích thể chất, tinh thần và tâm linh mà hàng ngàn người đã và đang nhận được từ các nỗ lực của Ông Cayce trong lĩnh vực thông linh, tuy nhiên, mục đích lớn hơn và bao trùm hơn của tổ chức là dấn thân vào nghiên cứu thông linh nói chung và đồng thời tạo điều kiện ứng dụng thực tiễn bất kỳ tri thức nào có thể thu nhận qua trung gian hiện tượng thông linh. Về việc ứng dụng cụ thể, Hội tìm cách trợ giúp thông linh cho người bệnh thông qua bệnh viện của mình, và đồng thời phổ biến và ứng dụng vì lợi ích nhân loại những tri thức thu được từ công trình nghiên cứu qua giảng đường, thư viện và các kênh giáo dục khác.

The Association Hospital will furnish those who seek physical readings and desire to secure treatment exactly as prescribed therein the opportunity to gain same at the hands of competent and sympathetic physicians. The hospital is to be conducted along only the most modern, scientific, as well as ethical lines. Every comfort and service for room, board and treatment will be such as is customary to an Institution of this kind, and all moneys so paid except the physicians' fees will go towards its maintenance.

Bệnh viện của Hội sẽ cung cấp cho những người xin bài đọc thể chất và mong muốn được điều trị đúng như nội dung kê trong đó cơ hội để nhận điều trị bởi những bác sĩ có năng lực và đầy cảm thông. Bệnh viện sẽ được vận hành theo những chuẩn mực hiện đại nhất, vừa khoa học vừa đạo đức. Mọi tiện nghi và dịch vụ cho phòng ở, ăn uống và điều trị sẽ đúng như thông lệ của một Cơ sở loại này, và mọi khoản thanh toán trừ thù lao bác sĩ sẽ được dùng cho việc duy trì bệnh viện.

We had about two hundred members in the Association when we commenced construction. When our Board of Trustees

Chúng tôi có khoảng hai trăm hội viên khi bắt đầu xây dựng. Khi Hội đồng Quản trị họp, có những bài nói chuyện trình bày hy vọng

held its meeting, some talks were given that told of our hopes and ideals. Morton Blumenthal said our larger purpose involved the creation of an institution that would demonstrate to humankind the fact that within the realm of human experience there is constantly contact with the Divine, and that through the understanding application of such experiences, through that phase of mind called intellect, greater creative power may be gained by each individual. We sought to demonstrate not only that the individual through introspective experiences is capable of experiencing the creative energy of life, but that he may understand such experiences.

và lý tưởng của chúng tôi. Morton Blumenthal nói mục đích lớn hơn của chúng tôi là kiến tạo một cơ sở có thể chứng minh cho nhân loại thấy rằng trong cõi kinh nghiệm của con người luôn có tiếp xúc với Đấng Thiêng Liêng, và rằng qua việc ứng dụng thấu hiểu những kinh nghiệm như thế, qua phương diện trí năng gọi là trí năng, mỗi cá nhân có thể thu nhận quyền năng sáng tạo lớn lao hơn. Chúng tôi tìm cách chứng minh không chỉ rằng cá nhân qua những kinh nghiệm nội quán có khả năng trải nghiệm năng lượng sáng tạo của sự sống, mà còn rằng họ có thể hiểu những kinh nghiệm như thế.

The result, said Morton, must be an entire changed attitude of mind by many benefited individuals toward life. It stands to reason that those who find through their own internal experiences a more idealistic and universal self, must needs express this ideal or higher emotional self in their daily life. Along with the physical comforts of life, men and women will seek in a more understanding manner gratification for the spiritual self they may, through their own experiences, come to know themselves to be.

Kết quả, Morton nói, ắt hẳn là một thái độ tâm trí thay đổi hoàn toàn của nhiều cá nhân được lợi hướng đến đời sống. Hiển nhiên rằng những ai tìm thấy qua các kinh nghiệm nội tâm của chính mình một tự thể lý tưởng và phổ quát hơn, ắt phải biểu lộ tự thể lý tưởng hay cảm xúc cao hơn ấy trong đời sống hằng ngày. Cùng với các tiện nghi thể chất của đời, những người nam và người nữ sẽ tìm kiếm một cách thấu hiểu hơn sự thỏa mãn cho bản thể tinh thần mà qua các kinh nghiệm của chính mình họ có thể đến chỗ biết mình là.

There must also come about an entire change of religious thought, based not so much upon doctrines read as upon personal experiences of the Divine properly understood. Through such understanding we believed all religions might be brought into a harmonious relationship one with another in the light of human brotherhood.

Cũng phải có một thay đổi toàn diện trong tư tưởng tôn giáo, không đặt nền quá nhiều trên các giáo điều đọc được mà đặt trên những kinh nghiệm cá nhân về Đấng Thiêng Liêng được thấu hiểu đúng đắn. Qua sự thấu hiểu như thế, chúng tôi tin rằng mọi tôn giáo có thể được đưa vào một mối liên hệ hài hòa với nhau trong ánh sáng của tình huynh đệ nhân loại.

With the better understanding of intuitive or mental experiences must come the knowledge that will permit of a more efficient and worthwhile application for self in daily life. By applying that introspective experience there are those of us who are seeking to bring into material realization

Với sự thấu hiểu tốt hơn về các kinh nghiệm trực giác hay trí năng, phải đến một tri thức cho phép có một ứng dụng hiệu quả và đáng giá hơn cho bản thân trong đời sống hằng ngày. Bằng cách áp dụng kinh nghiệm nội quán ấy, có những người trong chúng tôi đang tìm cách đưa bộ máy này vào thực tại

this machinery. A musician might vision, or intuitively experience, the creation of a new musical composition. He might gain through our psychic research work an explanation of the reality of the source and of the meaning of such a vision, and of the possibility of realizing its application. For, indeed, is not all of life first created in our imagination?

vật chất. Một nhạc sĩ có thể thị kiến, hay trực giác trải nghiệm, sự sáng tạo một tác phẩm âm nhạc mới. Qua công trình nghiên cứu thông linh của chúng tôi, người ấy có thể đạt một giải thích về thực tại của nguồn cội và ý nghĩa của một thị kiến như thế, và về khả năng hiện thực hóa việc ứng dụng nó. Vì, thật vậy, chẳng phải mọi điều trong đời sống trước hết được sáng tạo trong Sự tưởng tượng của chúng ta hay sao?

For years I had dreamed of being surrounded by just such an understanding group as now were about me. Morton reminded the board that about eleven thousand years ago we had met together to accomplish this same task. Since then there has come into the world the Prince of Peace, who gave to the world, at the sacrifice of His life, an actual living demonstration of the purpose of material life, that the material world or its human inhabitants might better understand the spiritual or real creative side of life. In His teaching He drew from those precepts and from those principles that we gave to the world some eleven thousand years ago. So again, Morton added, nineteen hundred and twenty-eight years after His life, we were chosen by the cosmic forces, by the Lord Almighty, as being responsible to Him and to mankind to use our knowledge to demonstrate to the world that side of life for which He gave His life.

Trong nhiều năm tôi đã mơ được vây quanh bởi đúng một nhóm thấu hiểu như vậy, như hiện nay đang ở bên tôi. Morton nhắc nhở hội đồng rằng khoảng mười một ngàn năm trước, chúng tôi đã từng nhóm họp để hoàn thành cùng một nhiệm vụ này. Từ đó đến nay, Vị Vua Hòa Bình đã đến thế gian, Ngài đã trao cho thế gian, bằng sự hy sinh mạng sống của Ngài, một sự biểu hiện sống động về mục đích của đời sống vật chất, để thế gian vật chất hay cư dân nhân loại của nó có thể thấu hiểu tốt hơn mặt tinh thần hay mặt sáng tạo chân thực của sự sống. Trong giáo huấn của Ngài, Ngài rút ra từ những điều răn và những nguyên lý mà chúng ta đã hiến cho thế gian cách nay chừng mười một ngàn năm. Và như thế, Morton nói thêm, mười chín trăm hai mươi tám năm sau đời Ngài, chúng ta đã được các lực vũ trụ, bởi Đức Chúa Toàn Năng, chọn lựa là những người chịu trách nhiệm trước Ngài và nhân loại để dùng tri thức của mình chứng minh cho thế gian mặt của đời sống mà vì nó Ngài đã hiến mạng.

We were all very busy, of course, with getting everything together for the building. It required a great deal of time and thought, and some worry. We laid the cornerstone and had the dedication ceremonies on Armistice Day 1928. A fine dedication address was given by Dr. William Moseley Brown, who was a professor of philosophy at Washington and Lee University.[3]

Dĩ nhiên, tất cả chúng tôi đều rất bận rộn với việc thu xếp mọi thứ cho công trình xây dựng. Nó đòi hỏi rất nhiều thời gian và suy tư, và có phần lo lắng. Chúng tôi đặt viên đá góc và tổ chức lễ cung hiến vào Ngày Đình Chiến năm 1928. Một bài diễn văn cung hiến tuyệt vời được đọc bởi Tiến sĩ William Moseley Brown, giáo sư triết học tại Đại học Washington và Lee.3

The hospital opened for patients in February 1929.

Bệnh viện mở cửa đón bệnh nhân vào tháng Hai năm 1929.

21

THE CAYE HOSPITAL, 1929–1931—BỆNH VIỆN CAYCE, 1929–1931

It was very satisfying to see people coming into the hospital and really getting results, where so many had almost lost hope. Our first man came down from Philadelphia and was here only ten days. He went home feeling entirely a different man. I wish we could do as much good for everyone as we seemingly did for him.

Thật sự rất mãn nguyện khi thấy người ta vào bệnh viện và thật sự đạt kết quả, trong khi quá nhiều người gần như đã mất hy vọng. Bệnh nhân nam đầu tiên của chúng tôi xuống từ Philadelphia và chỉ ở đây mười ngày. Ông về nhà với cảm giác hoàn toàn là một con người khác. Ước gì chúng tôi có thể làm được nhiều điều thiện lành cho mọi người như dường như chúng tôi đã làm cho Ông.

We had an average of ten patients after a few months, and about sixty patients were treated in the first ten months or so, with invariably pleasing results. One patient left the hospital feeling quite well and carrying a bouquet of violets gathered from the flowerbed on the grounds. The hospital itself was really a beautiful place, more like a large home than a real hospital, as Mr. Blumenthal said. It was so delightful that many people, including our own Board of Trustees and officers, were besieging the place on weekends for rest, recreation, and pleasure. This was beginning to complicate affairs, owing to patients in the hospital, so we purchased more property on the other side of the boulevard from the hospital, on which we planned to construct a clubhouse for members of the Board and members of the Association, who desire to be near this beautiful work, and see it in process of application, or to study it, and at the same time enjoy the benefits and beauties of a lovely environment. Since Virginia Beach is

Sau vài tháng, chúng tôi có trung bình mười bệnh nhân, và khoảng sáu mươi bệnh nhân được điều trị trong mười tháng đầu tiên hoặc hơn, với kết quả luôn đáng hài lòng. Một bệnh nhân rời bệnh viện với cảm giác khỏe khoắn và ôm một bó hoa violet hái từ khóm hoa trong khuôn viên. Bản thân bệnh viện thật sự là một nơi đẹp, giống một ngôi nhà lớn hơn là một bệnh viện thực thụ, như Ông Blumenthal nói. Nó dễ chịu đến mức nhiều người, bao gồm cả chính Hội đồng Quản trị và các viên chức của chúng tôi, liên tục kéo đến vào cuối tuần để nghỉ ngơi, giải trí và thưởng ngoạn. Điều này bắt đầu làm phức tạp tình hình, do có bệnh nhân trong bệnh viện, nên chúng tôi mua thêm bất động sản bên kia con lộ lớn đối diện bệnh viện, nơi chúng tôi dự định xây một nhà câu lạc bộ cho các Ủy viên Hội đồng và hội viên của Hội, những người muốn ở gần công trình xinh đẹp này, và chứng kiến nó trong quá trình ứng dụng, hoặc nghiên cứu nó, đồng thời tận hưởng lợi ích và vẻ đẹp của một môi trường tươi đẹp. Vì Virginia Beach nổi tiếng với

noted for the health qualities of iodine and radium present in the sand, sand packs taken at Virginia Beach proved very vitalizing to the system. Morton also wanted to develop a nine-hole golf course, with the clubhouse and swimming pool right on the Beach.

phẩm chất sức khỏe của i-ốt và ra-đi-um có trong cát, các gói cát tại Virginia Beach tỏ ra rất tiếp sinh lực cho cơ thể. Morton cũng muốn phát triển một sân gôn chín lỗ, với nhà câu lạc bộ và hồ bơi ngay trên Bãi Biển.

Not all these dreams were realized, but improvements in the facilities were steadily made. A tennis court, shuffleboard and croquet ground were finished during the summer for the visitors' recreation; bathhouses and a diet kitchen were added. The front porch was glassed in, adding a great deal to the comfort and pleasure of the patients. A new Burdick Light Bath Cabinet was installed, proving a benefit to all who required such treatments. A home for nurses and Association employees was erected. And we were told that there was the possibility that the War Department would grant the use of their land along the coast in front of the hospital. This would make it possible for the Association to improve and beautify the spot and greatly enhance the patients' opportunities for recreation.

Không phải tất cả những giấc mơ ấy đều được hiện thực hóa, nhưng các tiện ích đã được cải thiện đều đặn. Một sân quần vợt, sân shuffleboard và sân croquet được hoàn tất trong mùa hè cho du khách giải trí; các nhà tắm và một bếp ăn theo chế độ dinh dưỡng được bổ sung. Hiên trước được lắp kính, tăng thêm rất nhiều sự thoải mái và niềm vui cho bệnh nhân. Một Buồng Tắm Ánh Sáng Burdick mới được lắp đặt, tỏ ra hữu ích cho tất cả những ai cần đến các trị liệu như vậy. Một khu nhà cho y tá và nhân viên của Hội được dựng lên. Và chúng tôi được cho biết có khả năng Bộ Chiến tranh sẽ cho phép sử dụng khu đất của họ dọc bờ biển trước mặt bệnh viện. Điều này sẽ giúp Hội có thể cải tạo, làm đẹp khu vực, và tăng cường đáng kể cơ hội giải trí cho bệnh nhân.

Approximately three thousand visitors came to the hospital in the first year. A large number later applied for more data and also for membership. Among the visitors during the summer months was Chester A. Robinson, a professor in the Bentley School of Accounting and Finance in Boston. Mr. Robinson was greatly interested in the work and had a life reading for himself before returning to Boston to resume his duties. The Reverend Robert B. H. Bell, an author and lecturer of Denver, Colorado, visited the hospital and presented me with an autographed copy of his latest book, *The Challenge,* which is an interpretation of the mind of the Master and a translation of the Sermon on the Mount from the original Greek.

Xấp xỉ ba ngàn lượt khách đã đến bệnh viện trong năm đầu tiên. Một số lượng lớn sau đó xin thêm dữ kiện và cả hội viên. Trong số những người đến thăm vào các tháng mùa hè có Chester A. Robinson, một giáo sư ở Trường Kế toán và Tài chính Bentley tại Boston. Ông Robinson rất quan tâm đến công việc và đã nhận một bài đọc đời sống cho chính mình trước khi trở về Boston tiếp tục nhiệm vụ. Mục sư Robert B. H. Bell, một tác giả và diễn giả ở Denver, Colorado, đã đến thăm bệnh viện và tặng tôi một cuốn mới nhất có chữ ký của ông, The Challenge, là một diễn giải về thể trí của Đức Thầy và một bản dịch Bài Giảng Trên Núi từ nguyên bản tiếng Hy Lạp.

I sometimes felt there were so many things

Đôi khi tôi cảm thấy có quá nhiều điều phải

we had to think about that I did become more involved in commerce, as the secretary-treasurer, than I should have. I didn't shun any of the responsibility or try to make excuses for myself in any way. Even though I had to work much harder with readings that year than I ever have done in my life, and while it was unexpected even to me to be able to hold up under it, somehow, somewhere, the strength came to keep going, and I believe that it is true we will not be required to do more than we are given the strength to do, if we will use the strength and *know* that it is not of ourselves but of Him in whom we live and move and have our being. It is the same thing all along the line. We have just got to get that fact in the minds and the hearts of individuals, that we are assisting *them* to find their relationship with that all-creative energy, God, and that through Him we are able to do whatever we desire if we keep those desires and purposes one with His. For, as the readings have said over and over again, "First seek the Lord while He may be found, then all these things will be added unto you," and whether it be the needs of a physician to carry on our institution, or whether it be for the strength to give the information necessary for the individual seeking, or whether it be the money to pay for the various things necessary to be used for the carrying on, these things will be provided in His way.

nghĩ tới đến nỗi, với vai trò thư ký–thủ quỹ, tôi đã dính vào chuyện thương mại nhiều hơn mức nên có. Tôi không né trách nhiệm hay tìm cách bào chữa cho mình theo bất kỳ cách nào. Dù năm đó tôi phải làm việc cực nhọc hơn với các bài đọc so với bất cứ thời nào trong đời, và ngay cả với chính tôi, khả năng trụ vững trước gánh nặng ấy cũng là điều ngoài dự liệu, vậy mà không hiểu bằng cách nào, ở đâu, sức mạnh đã đến để tôi tiếp tục, và tôi tin đúng là chúng ta sẽ không bị đòi hỏi làm quá sức lực được ban cho, miễn là chúng ta sử dụng sức lực ấy và biết rằng nó không đến từ bản thân mình mà từ Ngài, trong Ngài chúng ta sống, vận động và có hiện hữu. Xuyên suốt đường dài cũng chỉ là điều ấy. Chúng ta chỉ cần ghi khắc sự thật đó vào thể trí và con tim của từng người, rằng chúng ta đang trợ giúp họ tìm ra mối tương quan với năng lượng sáng tạo tối hậu, Thượng Đế, và rằng qua Ngài chúng ta có thể làm bất cứ điều gì chúng ta mong muốn nếu chúng ta giữ những ước muốn và mục đích hòa làm một với Ý của Ngài. Vì, như các bài đọc đã nói đi nói lại, "Trước hết hãy tìm Chúa khi Ngài còn có thể được tìm thấy, rồi mọi điều ấy sẽ được thêm cho các ngươi," và dù đó là nhu cầu về một vị y sĩ để duy trì cơ sở của chúng ta, hay là sức mạnh để ban ra những thông tin cần thiết cho người cầu học, hay là tiền bạc để chi cho những thứ cần thiết để vận hành, thì những điều ấy sẽ được cung ứng theo cách của Ngài.

Most of the funds came from Morton, and I was to see to it that expenditures were made according to budgets provided by the Hospital Committee. I would skimp hard on one end to bolster the weak end, keeping Morton advised as to where we appropriated too much and where too little. He wanted the best of everything and for me to make Dr. House to understand that he could have all the money necessary to buy the best meats and vegetables, the very best food, the best cook in the state, the best nurses, assistants,

Phần lớn kinh phí đến từ Morton, và tôi phải đảm bảo các khoản chi tiêu được thực hiện theo ngân sách do Ủy ban Bệnh viện cung cấp. Tôi sẽ chắt chiu ở đầu này để chống đỡ đầu kia, luôn báo cho Morton biết chỗ nào chúng tôi chi quá tay và chỗ nào quá ít. Ông muốn mọi thứ đều tốt nhất và muốn tôi làm cho Bác sĩ House hiểu rằng ông có thể có đủ tiền để mua những loại thịt và rau tốt nhất, thức ăn thật ngon, thuê bếp trưởng giỏi nhất trong bang, các y tá, phụ tá và người phục vụ tốt nhất, sao cho về hệ thống, dịch vụ và hiệu

and servants, such that in system, service, and efficiency our hospital would be the best in the state. We practically gave Dr. House a free hand to build the best hospital in the state of Virginia, regardless of expense.[1]

quả, bệnh viện của chúng ta sẽ là tốt nhất trong bang. Về thực tế, chúng tôi trao cho Bác sĩ House một quyền tự do rộng rãi để xây dựng bệnh viện tốt nhất bang Virginia, bất kể chi phí.1

We had one of the new employees of the Hospital to stay at our house. This was Mildred Davis. Our household at the time consisted of my wife and the two boys, my father, Miss Gladys, and Mildred, who worked in the research department of the Hospital. My office was in my home, where all readings were made. Miss Gladys worked there with me.

Chúng tôi có một nhân viên mới của Bệnh viện ở trọ tại nhà mình. Đó là Mildred Davis. Khi ấy gia đình tôi gồm vợ và hai con trai, cha tôi, cô Gladys và Mildred, người làm việc tại bộ phận nghiên cứu của Bệnh viện. Văn phòng của tôi ở ngay tại nhà, nơi mọi bài đọc được thực hiện. Cô Gladys làm việc tại đó với tôi.

We had some very peculiar things that came up. Some things apparently were necessary to make us recognize that so long as we trust in dollars and in the prestige it may bring, we are weakening our own strength. So long as we trust in our own abilities we are made weak, even by that trust. But when we put our trust wholly in Him and ask that we may be used as the channel through which service may be rendered to our fellow man, then all these things come. It isn't God that has need of our little pitiful labors. It isn't that He is in need of anything from us. Rather that we are in need of everything from Him, and we must so conduct our lives as to keep Him first and foremost in everything we do and say.

Chúng tôi đã trải qua vài việc rất lạ lùng. Có những điều dường như là cần thiết để khiến chúng tôi nhận ra rằng hễ còn cậy vào đồng tiền và cái uy tín nó có thể mang lại, là chúng ta đang làm suy yếu chính sức mạnh của mình. Hễ còn cậy vào khả năng riêng, chúng ta lại bị chính niềm cậy ấy làm cho yếu đi. Nhưng khi chúng ta đặt trọn niềm tin vào Ngài và cầu xin để mình được dùng làm kênh qua đó việc phụng sự có thể được thực hiện cho đồng loại, thì mọi điều kia đều sẽ đến. Không phải Thượng Đế cần những lao tác nhỏ bé, đáng thương của chúng ta. Không phải Ngài thiếu điều gì nơi chúng ta. Trái lại, chính chúng ta thiếu mọi sự nơi Ngài, và chúng ta phải sống sao cho giữ Ngài ở hàng đầu, trên hết, trong mọi việc chúng ta làm và nói.

Considerable interest was shown in the educational end of the work, and the new books received by the library were much used. And a very interesting phase of the work was begun by the Historical Committee, composed of Miss Gladys, Hugh Lynn, and Thomas J. Sugrue, who had been a classmate of Hugh Lynn's at Washington and Lee University and became interested in the work during summer visits with us. From the life readings of the members of the Association, the committee worked out the relations of various members to the other

Mối quan tâm lớn được dành cho phương diện giáo dục của công việc, và sách mới mà thư viện nhận được được sử dụng rất nhiều. Và một mảng công việc rất thú vị được khởi sự bởi Ủy ban Lịch sử, gồm cô Gladys, Hugh Lynn và Thomas J. Sugrue, người đã từng là bạn cùng lớp của Hugh Lynn tại Đại học Washington and Lee và trở nên quan tâm đến công việc trong những lần thăm chúng tôi vào mùa hè. Từ các bài đọc đời sống của hội viên, ủy ban đã tìm ra mối liên hệ giữa các hội viên với những người khác, diễn giải bài đọc đời sống của từng người, và kết nối

members, interpreted the individual's own life reading, and connected his urges and abilities with those of the people with whom he contacts.

những thôi thúc, năng lực của người ấy với những người mà họ tiếp xúc.

The Association also had Mr. Shroyer working on the readings, separating the information in each reading into its various phases. From the physical readings he obtained the diagnoses and remedies prescribed, arranging these so they might be studied by medical researchers. The object of this research was to apply what was given to an individual to people having the same conditions. We expected many new cures might be discovered and more efficient methods of treatment.

Hội cũng có ông Shroyer làm việc với các bài đọc, tách thông tin trong từng bài theo các phương diện khác nhau. Từ các bài đọc thể xác ông lấy ra chẩn đoán và các phương thuốc được chỉ định, sắp xếp lại để các nhà nghiên cứu y học có thể khảo cứu. Mục tiêu của nghiên cứu này là áp dụng điều đã cho một cá nhân vào những người có cùng tình trạng. Chúng tôi kỳ vọng có thể khám phá nhiều cách chữa mới và các phương pháp điều trị hiệu quả hơn.

From other readings the information was segregated into various departments—philosophical, historical, scientific, and material. Mr. Shroyer stated that his work would be finished when future generations have the information of the readings complete, in a manner most efficient for study and reference.[2]

Từ các bài đọc khác, thông tin được phân loại vào nhiều bộ phận—triết học, lịch sử, khoa học và vật chất. Ông Shroyer nói rằng công việc của ông sẽ hoàn tất khi các thế hệ tương lai có được thông tin từ các bài đọc một cách trọn vẹn, theo phương thức hiệu quả nhất cho việc học tập và tra cứu.2

At our meeting of the board of trustees in July 1929, many interesting developments came up for discussion and plans for the future were made in detail, and in view of the success of the past year the members felt greatly encouraged. After the meeting Morton was host to the officers and trustees of the Association at a banquet in the Cavalier Hotel. The affair marked the close of a successful year for the Association, and the beginning of another twelve months of what we believed were even brighter prospects.[3]

Tại cuộc họp hội đồng quản trị vào tháng Bảy năm 1929, nhiều diễn tiến thú vị được đưa ra thảo luận và các kế hoạch cho tương lai được lập chi tiết, và xét đến thành công của năm qua, các thành viên hết sức phấn khởi. Sau cuộc họp, Morton mở tiệc chiêu đãi các chức viên và quản trị viên của Hội tại khách sạn Cavalier. Buổi họp mặt đó đánh dấu kết thúc một năm thành công của Hội và khởi đầu mười hai tháng nữa với những triển vọng mà chúng tôi tin là còn tươi sáng hơn.3

In the fall of 1929 Hugh Lynn and Tom Sugrue started up a quarterly called *The New Tomorrow* as the first official publication for the Association. Tom did an editorial that put into perspective some of the experiences that led up to our building the hospital, starting with the first experiment to clear my voice in 1901. This is a part of what he

Vào mùa thu năm 1929, Hugh Lynn và Tom Sugrue khởi một bản tin hàng quý tên The New Tomorrow như ấn phẩm chính thức đầu tiên của Hội. Tom viết một bài xã luận đặt viễn tượng cho một số trải nghiệm dẫn đến việc chúng tôi xây bệnh viện, bắt đầu từ thí nghiệm đầu tiên để làm trong giọng nói của tôi vào năm 1901. Đây là một phần điều

wrote:

ông viết:

It was a long, hard road for Edgar Cayce, from the first fairy voice of childhood to the first ground broken for the Cayce Hospital. Man through his opaque mist of materialism sees little of the world beyond his length, breadth, and thickness, and because of his own conceit the attempts of truth boomerang from a solid wall of self. How difficult it is to make people understand something they cannot contact with the senses! How discouraging it is to see truth misinterpreted and misapplied, used as the individual sees fit, to suit best the desires of his own nature! How long to the goal it seems when the road is so winding and rough, so studded with stubble, so littered with deadwood, so cluttered with debris!

Đó là một con đường dài và gian khó đối với Edgar Cayce, từ tiếng nói thần tiên đầu đời đến nhát cuốc đầu tiên khởi công Bệnh viện Cayce. Con người qua màn sương đục của chủ nghĩa duy vật chỉ thấy chút ít về một thế giới vượt quá chiều dài, chiều rộng và chiều dày của mình, và vì tự phụ, những cố gắng của chân lý cứ dội lại từ bức tường kiên cố của bản ngã. Thật khó biết bao để khiến con người thấu hiểu điều mà họ không thể tiếp xúc bằng giác quan! Thật nản lòng biết bao khi thấy chân lý bị hiểu sai và vận dụng sai, bị sử dụng theo ý muốn cá nhân, sao cho hợp nhất với dục vọng của chính bản tính y! Đến đích sao mà xa xăm khi con đường quanh co gập ghềnh, lổn nhổn gốc rạ, ngổn ngang củi mục, bừa bộn phế thải!

To conquer self was the first task, and perhaps the hardest …

Chinh phục bản thân là nhiệm vụ đầu tiên, và có lẽ là khó nhất …

To convince himself that he was not a freak of nature, not an unconscious fraud, not a spiritual charlatan, was first of all the work of Edgar Cayce. For years he lived in self-conscious embarrassment because of his strange peculiarity, for years he feared to give the aid requested of him because he did not know nor understand the thing he did. For years his life was a mental torture, a seething indecision, a labyrinth of ideas, ideals, misbeliefs, and disillusions.

Tự thuyết phục mình rằng y không phải một kỳ quái của tự nhiên, không phải một kẻ lừa dối vô thức, không phải một tay lang băm tinh thần, đó là công việc trước hết của Edgar Cayce. Nhiều năm trời y sống trong sự ngượng ngập vì đặc điểm lạ kỳ của mình, nhiều năm trời y sợ phải ban trợ giúp khi được yêu cầu vì y không biết cũng không thấu hiểu điều mình làm. Nhiều năm đời y là cực hình trí não, là sự phân vân sục sôi, là mê cung ý tưởng, lý tưởng, tin lầm và vỡ mộng.

From the left came a cry of service, from the right a whisper of gain. Which way, Parnassus? No answer came. Time passed, and the mind that could not know of itself, learned from a world that clutched at stars and dragged its soul in mud. Reality stumbling skyward in the illusion of smut taught a lesson etched in pain and failure. The answer became obvious:

Từ bên trái vang lên tiếng kêu gọi phụng sự, bên phải là lời thì thầm của lợi lộc. Đi lối nào, Parnassus? Chẳng có câu trả lời. Thời gian trôi, và cái thể trí vốn không thể tự mình biết đã học từ một thế gian bấu víu lấy sao trời mà lại kéo linh hồn mình lê lết trong bùn. Thực tại vấp ngã mà vươn lên trời cao trong ảo tưởng nhơ nhớp đã dạy một bài học khắc bằng đau đớn và thất bại. Câu đáp đã trở nên hiển nhiên:

“Though I speak with the tongues of men and of angels, and have not love, I am become as sounding brass, or a tinkling cymbal. And though I have the gift of prophecy, and understand all mysteries and all knowledge, and though I have all faith, so that I could remove mountains, and have not love, I am nothing.”

“Dầu tôi nói được các thứ tiếng của loài người và của thiên sứ, mà không có tình thương, thì tôi trở nên như đồng kêu lên hay chập cheng vang tiếng. Dầu tôi có ơn nói tiên tri, hiểu biết mọi sự mầu nhiệm và mọi sự hiểu biết, dầu tôi có cả đức tin đến nỗi dời núi dời non, mà không có tình thương, thì tôi chẳng ra gì.”

To Edgar Cayce had come an ideal, to him was shown the truth. And so he lived, and so he lives, and so he will live forever. He survived the cries that branded him charlatan, quack, spiritualist, clairvoyant, hypnotist, fake, and fraud. He survived

Với Edgar Cayce đã đến một lý tưởng, với y chân lý đã được tỏ bày. Và y đã sống như vậy, đang sống như vậy, và sẽ sống như vậy mãi mãi. Y đã vượt qua những tiếng la ó đóng dấu y là lang băm, bịp bợm, nhà thần linh học, người thông nhãn, nhà thôi

the misunderstanding, pain, disillusionment, loss of friends, and attacks of enemies …

miên, đồ giả mạo, kẻ lừa đảo. Y vượt qua sự hiểu lầm, đớn đau, vỡ mộng, mất bạn, và những cuộc công kích của kẻ thù …

It is a long time between the idea and the creation, the dream and the reality. In 1911 Edgar Cayce began working toward the establishment of a hospital. On May 6, 1927, The Association of National Investigators was incorporated. On June 19, 1928, the first ground was broken for the Cayce Hospital. On November 11, 1928, the Cayce Hospital was dedicated. On February 11, 1929, the first patient was treated in the Cayce Hospital.

Giữa lý tưởng và sáng tạo, giữa mộng và thực là một quãng dài. Năm 1911 Edgar Cayce bắt đầu làm việc hướng đến việc thành lập một bệnh viện. Ngày 6 tháng Năm, 1927, Hội Các Nhà Điều Tra Quốc Gia được pháp nhân hóa. Ngày 19 tháng Sáu, 1928, nhát cuốc đầu tiên khởi công Bệnh viện Cayce. Ngày 11 tháng Mười Một, 1928, Bệnh viện Cayce được cung hiến. Ngày 11 tháng Hai, 1929, bệnh nhân đầu tiên được điều trị tại Bệnh viện Cayce.

The dream is a reality, the ideal is achieved, the work has *begun.*

Giấc mơ đã thành thực tại, lý tưởng đã đạt, công việc đã khởi.

Mr. Blumenthal had an article in *The New Tomorrow* that was taken from a book he wrote for the Association, called *Heaven on Earth.* Morton's article, "Our Philosophy," told that the ideal of the Association was to foster and encourage physical, mental, and spiritual benefits amongst its members through psychic research that we might gain the necessary knowledge to fit us to work on earth for creation, as does the mighty creative energy of life function to sustain creation throughout the whole universe. Morton said, "We shall strive to throw our influence on the side of the good and the spiritual, in order that the generations of men may cling to the link that binds them to the universe, to the noble, the beautiful, the honorable, and to the whole ideal while in this earthly process of development, rather than permit the influences of the purely material life to drag the inner developing potentiality that manifests itself in the form of physical personalities in the mire of animalistic materialism, that turns love into passion and adultery, nobleness into wrath, hatred and temper, honor into greed and selfishness, beauty into filth and the imagination into slavery to physical desires."[4]

Ông Blumenthal có một bài trong The New Tomorrow trích từ một cuốn sách ông viết cho Hội, mang tên Heaven on Earth. Bài của Morton, "Triết lý của chúng ta," cho biết lý tưởng của Hội là thúc đẩy và khích lệ lợi ích thể xác, trí tuệ và tinh thần giữa các hội viên thông qua nghiên cứu thông linh để chúng ta có thể đạt được tri thức cần thiết nhằm thích nghi mình để tác động vào trần thế cho công cuộc sáng tạo, như năng lượng sáng tạo vĩ đại của Sự sống vận hành để duy trì công trình sáng tạo trong khắp vũ trụ. Morton nói, "Chúng ta sẽ cố gắng nghiêng ảnh hưởng về phía điều thiện và điều tinh thần, để các thế hệ người bám lấy mối liên kết gắn họ với vũ trụ, với điều cao quý, cái đẹp, điều đáng kính, và với cái toàn thể lý tưởng trong tiến trình phát triển trần thế này, thay vì để những ảnh hưởng của đời sống thuần vật chất kéo tiềm năng đang phát triển bên trong—vốn biểu hiện trong hình thức các phàm ngã thể xác—xuống bùn lầy của chủ nghĩa duy vật thú tính, thứ biến tình thương thành dục vọng và ngoại tình, phẩm cách thành phẫn nộ, hận thù và nóng nảy, danh dự thành tham lam và ích kỷ, vẻ đẹp thành ô uế và sức tưởng tượng thành nô lệ cho dục vọng xác thịt."4

The New Tomorrow also had sad news to

The New Tomorrow cũng có tin buồn báo

report to our members. Dr. House, chief of staff of the hospital, passed away on October 12, 1929. Not only was Dr. House a great physician, he was a master of the art of human nature, capable of understanding and curing those ills not listed in the medical books. He had been associated for many years with the work and thoroughly understood the administering of the physical readings. In the little time he was permitted to administer his duties in the hospital he performed his work in such a way as to register a lasting memory of efficiency and understanding which endeared him to the hearts of all he encountered. The memory of Dr. House will ever be an inspiration and guide to the servants of God and mankind who follow in his self-sacrificing footsteps.

đến hội viên. Bác sĩ House, trưởng ban điều hành của bệnh viện, đã qua đời ngày 12 tháng Mười, 1929. Bác sĩ House không chỉ là một thầy thuốc lớn, ông còn là bậc thầy về nghệ thuật thấu hiểu bản tính con người, có khả năng hiểu và chữa những chứng bệnh không có trong sách y khoa. Ông đã cộng tác nhiều năm với công việc và hiểu tường tận việc điều hành các bài đọc thể xác. Trong quãng thời gian ngắn ngủi ông được đảm trách nhiệm vụ ở bệnh viện, ông đã hoàn thành công việc theo cách ghi dấu ấn bền lâu về hiệu năng và sự thấu hiểu, khiến mọi người ông gặp đều ghi lòng mến mến. Ký ức về Bác sĩ House sẽ mãi là nguồn cảm hứng và kim chỉ nam cho những tôi tớ của Thượng Đế và nhân loại bước theo chân ông trong sự hiến mình.

After some time Dr. Lyman A. Lydic, an osteopath from Dayton, came to take up his duties.[5] Sister [Annie Cayce] also came from home to head the housekeeping of the institution.

Sau một thời gian, bác sĩ Lyman A. Lydic, một bác sĩ nắn xương đến từ Dayton, đã đến nhận nhiệm vụ.5 Chị [Annie Cayce] cũng từ nhà đến đảm trách việc quản gia của cơ sở.

The officers and trustees were frequent visitors to the hospital, and a large number of them spent Thanksgiving there. We were kept busy not only with visitors but with the work. We were booked up with appointments for physical readings, and there were more requests coming in every day from far and near. Each day brought new letters of thanks and hope, such as:

Các chức viên và quản trị viên thường xuyên đến thăm bệnh viện, và có rất nhiều người trong số họ dự Lễ Tạ ơn ở đó. Chúng tôi bận rộn không chỉ với khách thăm mà còn với công việc. Lịch hẹn cho các bài đọc thể xác kín hết, và mỗi ngày lại có thêm yêu cầu từ xa gần. Mỗi ngày mang đến những lá thư cảm ơn và hy vọng mới, như:

"Reading received this day. It is very *wonderful* at describing conditions which exist. Am ready and anxious to follow the suggested treatment as soon as I can find a convenient practitioner of osteopathy, there being none in our city to my knowledge. Am very sure of good results when I get the treatments under way."

"Bài đọc nhận trong ngày hôm nay. Thật tuyệt vời khi mô tả những tình trạng thực có. Tôi sẵn sàng và nóng lòng làm theo phương pháp điều trị được đề nghị ngay khi tôi tìm được một bác sĩ nắn xương thuận tiện, vì theo tôi biết ở thành phố chúng tôi không có ai cả. Tôi rất chắc sẽ có kết quả tốt khi tôi khởi trị liệu."

"Just exactly as we see it, and are following directions precisely, with visible results already."

"Đúng y như chúng tôi nhìn thấy, và chúng tôi đang làm theo chỉ dẫn một cách chính xác, đã có kết quả thấy được."

"The reading seems to fit my case and also coincide with the diagnoses of different doctors, but especially an osteopath. I will carry out your suggestions to the best of my ability."

"Bài đọc dường như phù hợp với trường hợp của tôi và cũng trùng với chẩn đoán của các bác sĩ khác nhau, nhưng nhất là của một bác sĩ nắn xương. Tôi sẽ thực hiện các đề nghị của quý vị theo khả năng tốt nhất của tôi."

"We feel that your reading is correct, and intend to carry it out to the limit, especially as we have no other course to follow. The doctor claims this will be a new discovery in medical science if our baby can be cured, as it is a rare case."

"Chúng tôi cảm thấy bài đọc của ông là đúng, và dự định sẽ thực hiện đến mức tối đa, nhất là khi chúng tôi không còn con đường nào khác. Bác sĩ cho rằng điều này sẽ là một khám phá mới trong y học nếu em bé của chúng tôi có thể khỏi, vì đây là một ca hiếm."

All our days were very busy, Sundays as well, as I taught a Bible class at the First Presbyterian Church and on Sunday evening Morton Blumenthal and I endeavored to give educational lectures at the hospital. A dream of mine seemed to foretell this activity. The dream was about a baby who was very remarkable, talking before an audience that was spellbound. It was being examined to see that it wasn't just a midget, but a prodigy, and no one could find fault. The dream was interpreted as symbolic of conditions that would arise in the giving of speeches and activities, the baby suggesting what I felt as being little, or of no purpose in its environs; but the baby grows so as to make the hearts and souls of men of that turn which brings Life itself. The baby represented truth itself. It was a good dream.

Tất cả các ngày của chúng tôi đều rất bận, cả Chủ nhật cũng vậy, vì tôi dạy một lớp Kinh Thánh tại Nhà thờ Trưởng Lão Thứ Nhất và vào tối Chủ nhật, Morton Blumenthal và tôi cố gắng thực hiện các bài giảng giáo dục ở bệnh viện. Có một giấc mơ của tôi dường như đã báo trước hoạt động này. Giấc mơ là về một em bé rất phi thường, nói chuyện trước một cử tọa bị cuốn hút. Người ta đang kiểm tra để xem đó có phải chỉ là một chú lùn hay không, nhưng là một thần đồng, và không ai có thể bắt bẻ. Giấc mơ được diễn giải là tượng trưng cho những tình huống sẽ phát sinh trong việc diễn thuyết và các hoạt động; đứa bé gợi điều tôi cảm nhận là nhỏ bé, hay vô dụng trong hoàn cảnh của nó; nhưng đứa bé lớn lên để khiến trái tim và linh hồn con người xoay chuyển theo chiều hướng mang lại chính Sự Sống. Đứa bé tượng trưng cho chân lý. Đó là một giấc mơ tốt.

Crowds gathered in the lecture room each Sunday afternoon. On many occasions there were outbursts after the lectures from individuals who felt they must get up and express themselves. On alternate Sundays Mr. Blumenthal talked on philosophy—Creative Evolution, The Value of Introspection, My Idea of God, and The Fourth Dimensional Viewpoint were some of the absorbing things taken up by him. He

Đám đông tụ họp trong phòng giảng mỗi chiều Chủ nhật. Nhiều lần, có những bùng nổ sau bài giảng từ những người cảm thấy họ phải đứng lên bày tỏ. Vào các Chủ nhật xen kẽ, ông Blumenthal nói về triết học—Tiến Hóa Sáng Tạo, Giá Trị của Sự Tự Tỉnh, Quan Niệm của Tôi về Thượng Đế, và Quan Điểm Bốn Chiều là vài đề tài hấp dẫn ông nêu lên. Ông cũng điều khiển một lớp triết học vào các chiều thứ Bảy cách tuần. Lớp này thu hút

also conducted a philosophy class on alternate Saturday afternoons. This class attracted considerable interest and was well attended. The textbook he used was Ouspensky's *Tertium Organum.* Later Hudson's *Law of Psychic Phenomena,* and Bergson's *Creative Evolution,* with outside readings in James's *Varieties of Religious Experience* and *Pluralistic Universe,* and Bergson's *Mind Energy.*

mối quan tâm đáng kể và có đông người theo học. Giáo trình ông dùng là Tertium Organum của Ouspensky. Sau đó là Hudson's Law of Psychic Phenomena, và Creative Evolution của Bergson, cùng các bài đọc ngoài lề gồm Varieties of Religious Experience và Pluralistic Universe của James, và Mind Energy của Bergson.

In my Sunday afternoon talks for the patients and the members at large, I made no attempt to found a new sect, or an ism, or a body of thought, or to have a following of any kind. What I wanted to give was a better understanding of the Great Physician, that One who was able to heal by the touch of His hand. I wanted people to look at the mind as it relates to healing. I tried to help them to understand the information that was coming through the readings.

Trong các bài nói chuyện chiều Chủ nhật của tôi dành cho bệnh nhân và các hội viên nói chung, tôi không hề cố gắng lập ra một giáo phái mới, hay một -ism nào, hay một hệ tư tưởng, hoặc gây dựng một phe cánh nào. Điều tôi muốn mang đến là sự hiểu biết sâu hơn về Đấng Lương Y Vĩ Đại, Đấng có thể chữa lành chỉ bằng cái chạm tay Ngài. Tôi muốn mọi người nhìn thể trí trong mối liên hệ với sự chữa lành. Tôi cố giúp họ hiểu các thông tin đang được chuyển qua những bài đọc.

Soon after the hospital opened, there was talk among the trustees of Morton Blumenthal's idea of starting a school in connection with the institution. Morton got a reading on it. Tim Brown and I thought it might start with but a few teachers who knew of our purpose and a very few students, and to have builded from that start as a foundation for a larger institution. But Morton wanted a university, and he purchased some land near the hospital for that purpose. Tim thought this wasn't as we had anticipated, but he did not find fault with any particular person and he thought the experience would be beneficial to all and from this experience a greater institution might spring forth. As Morton was offering to finance the university and he was to be chairman of the board, it was done as he thought best.

Không lâu sau khi bệnh viện mở cửa, trong các quản trị viên đã có bàn bạc về ý tưởng của Morton Blumenthal khởi lập một trường học gắn với cơ sở. Morton xin một bài đọc về việc ấy. Tim Brown và tôi nghĩ có thể khởi đầu chỉ với vài giáo viên hiểu mục đích của chúng tôi và một số rất ít môn sinh, rồi xây dựng từ xuất phát điểm ấy làm nền cho một cơ sở lớn hơn. Nhưng Morton muốn một đại học, và ông đã mua một khu đất gần bệnh viện cho mục đích đó. Tim nghĩ điều này không như chúng tôi dự liệu, nhưng ông không trách cứ cá nhân nào và nghĩ rằng trải nghiệm ấy sẽ hữu ích cho tất cả, và từ trải nghiệm này có thể sinh ra một cơ sở vĩ đại hơn. Vì Morton đề nghị tài trợ cho đại học và ông sẽ là chủ tịch hội đồng, nên mọi việc được làm theo ý ông cho là tốt nhất.

Edwin Blumenthal met with a committee from Norfolk-Portsmouth Chamber of Commerce to inform them of the university

Edwin Blumenthal họp với một ủy ban của Phòng Thương mại Norfolk–Portsmouth để thông tin cho họ về kế hoạch đại học. Và vào

plan. And in April 1930, the plans were reported by the press.[6]

tháng Tư năm 1930, các kế hoạch đã được báo chí đưa tin.6

Dr. Brown gave a fine address at the convocation, which was held at my church [in September 1930]. As the classroom buildings were still being builded, the university opened in two hotels that were empty of summer visitors.

Bác sĩ Brown diễn một bài rất hay ở lễ khai khóa, được tổ chức tại nhà thờ của tôi [tháng Chín 1930]. Vì các tòa nhà lớp học vẫn còn đang được xây, đại học khai giảng trong hai khách sạn trống khách nghỉ mùa hè.

That October I realized that twenty years before, many were the reports given out in various newspapers of the country from a paper presented by Dr. Ketchum to the Clinic Research Society of Boston. In October 1930, the Cayce Hospital of Research and Enlightenment was in operation. Ten patients were in the hospital and eleven outside taking treatments there. Nearly a hundred appointments were waiting to be made for readings, as I was able to make only two appointments a day except when having check readings. I spent many a day in thought and effort, trying as I understand it to be used as a channel through which others may gain a consciousness of their abilities and talents, which—when made one with the creative forces—will bring them to an understanding of their relationship to their fellow man and the Creator. As I wonder and ponder over circumstances that arise in the life and lives of individuals seeking information through these sources, I indeed wonder what it is all about—and if there is not the thread of life running through it all, life as propounded by the Master Himself when He gave, "He that would have life must give himself, that he may have life more abundant. He that exalteth himself shall be debased, but he that maketh his will one with the Father shall ask in *my name* and shall in no wise be cast out. Seek and ye shall find. Knock and it shall be opened unto you—for through me ye have an advocate with the Father, and the Father that heareth in secret will reward thee openly."

Tháng Mười năm đó tôi nhận ra rằng hai mươi năm trước, nhiều bài tường thuật đã được đăng tải trên các báo khác nhau trong nước về một bài thuyết trình của Bác sĩ Ketchum trước Hội Nghiên Cứu Phòng Khám ở Boston. Vào tháng Mười 1930, Bệnh viện Nghiên Cứu và Giác Ngộ Cayce đã đi vào hoạt động. Có mười bệnh nhân nội trú và mười một người ngoại trú đến điều trị. Gần một trăm cuộc hẹn đang chờ được xếp cho các bài đọc, vì tôi chỉ có thể làm hai cuộc hẹn mỗi ngày, trừ khi có bài đọc kiểm tra. Tôi đã trải qua biết bao ngày suy nghĩ và cố gắng, nỗ lực, cố sao—theo sự hiểu biết của tôi—được dùng làm kênh để người khác có thể đạt được một tâm thức về khả năng và tài năng của họ, những thứ—khi hợp nhất với các lực sáng tạo—sẽ mang họ đến sự thấu hiểu mối tương quan của mình với đồng loại và với Đấng Tạo Hóa. Khi tôi suy tư, nghiền ngẫm về những cảnh huống phát sinh trong đời sống và những kiếp sống của những người cầu học qua các nguồn này, tôi thật sự tự hỏi mọi sự là thế nào—và nếu không có sợi dây sự sống chạy xuyên qua tất cả, Sự sống như chính Đức Thầy đã giảng khi Ngài nói, "Ai muốn có sự sống thì phải hiến mình, để có sự sống dư dật hơn. Ai tôn cao mình sẽ bị hạ xuống, nhưng ai làm cho ý của mình hòa một với Cha thì sẽ cầu xin nhân danh Ta và chắc chắn chẳng bị loại bỏ. Hãy tìm sẽ gặp. Hãy gõ sẽ mở cho—vì qua Ta các ngươi có một Đấng Bào Chữa trước mặt Cha, và Cha, Đấng nghe nơi chốn kín nhiệm, sẽ thưởng các ngươi cách công khai."

Many changes have taken place in the thought of peoples since the first reading was given years ago, but as I think and ponder over these changes, I can but wonder if it is not the evolution of man's thought, man's gaining an insight into the consciousness that may be had by pondering in his heart God's revelations to man and man's relation to God.

Nhiều đổi thay đã xảy ra trong tư tưởng con người từ khi bài đọc đầu tiên được ban nhiều năm trước, nhưng khi tôi nghĩ và suy gẫm về những đổi thay này, tôi chỉ có thể tự hỏi rằng chẳng phải đó là tiến trình tiến hóa của tư tưởng con người, là con người đạt được cái nhìn thấu nhập vào tâm thức có thể đạt được bằng cách gẫm suy trong tim những sự mặc khải của Thượng Đế cho loài người và mối tương quan của người với Thượng Đế đó sao.

About this time I had an unusual experience during a reading for a lady who came out from Norfolk. Was it a dream or a vision? I give it below in detail:

Vào khoảng thời gian này tôi có một trải nghiệm khác thường trong một bài đọc cho một phụ nữ đến từ Norfolk. Đó là mộng hay tầm nhìn? Tôi trình bày chi tiết dưới đây:

I was preparing to give a reading. As I went out, I realized that I had contacted Death, as a personality, as an individual, or as a being. Realizing this, I remarked to Death, "You are not as ordinarily pictured, with a black mask or hood, or as a skeleton, or like Father Time with a sickle. Instead you are fair, rosy, robust, and have a pair of shears or scissors." I had to look twice at the feet or limbs, or even at the body, to see it take shape.

Tôi đang chuẩn bị khai mở một bài đọc. Khi tôi đi ra, tôi nhận ra mình đã tiếp xúc với Tử thần, như một nhân cách, một cá thể, hay một hữu thể. Nhận ra điều đó, tôi nói với Tử thần, "Ông không như người ta thường vẽ, với chiếc mặt nạ hay mũ trùm đen, hay như một bộ xương, hay giống Ông Thời Gian với lưỡi hái. Trái lại, Ông hồng hào, cường tráng, và có một cái kéo." Tôi phải nhìn đôi chân, đôi tay, thậm chí cả thân thể đến hai lần mới thấy nó hiện hình.

But it replied, "Yes, Death is not what many seem to think. It is not the horrible thing that is so often pictured. Just a change. Just a visit. The shears or scissors, indeed, are the most representative implements to man of life and death. They, indeed, unite by dividing, and divide by uniting. The cord not, as usually thought, extending from the center—but is broken from the head, the forehead, that soft portion you see pulsate in the infant. Hence we see old people, unbeknown to themselves, gain strength from youth by kissing there—and youth gains wisdom from age by such kisses. Indeed the vibrations may be raised to such an extent as to rekindle or connect the cord, even as the Master did the son of the widow of Nain—for He took him not by the hand (which was bound to the body as the custom of the day) but rather stroked him on the

Nhưng Ông đáp, "Đúng vậy, Chết không như nhiều người vẫn tưởng. Nó không phải là điều khủng khiếp vẫn hay được mô tả. Chỉ là một sự đổi thay. Chỉ là một chuyến thăm. Cái kéo, thật vậy, là khí cụ đại diện nhất đối với con người về sự sống và cái chết. Chúng thật vậy, kết hợp bằng cách phân chia, và phân chia bằng cách kết hợp. Sợi dây không, như người ta vẫn tưởng, kéo dài từ trung tâm—mà bị đứt từ cái đầu, từ trán, ở nơi mềm mà ông thấy đập phập phồng nơi trẻ sơ sinh. Bởi vậy, chúng ta thấy người già, không tự biết, nhận sức lực từ tuổi trẻ bằng cách hôn nơi ấy—và tuổi trẻ nhận minh triết từ tuổi già bằng những cái hôn như vậy. Quả thật mức rung động có thể được nâng cao đến mức thắp lại hay nối lại sợi dây, như chính Đức Thầy đã làm với con trai của người góa phụ thành Nain—vì Ngài không nắm tay cậu (tay được buộc vào thân thể theo tục lệ thời bấy giờ) mà

head, and the body took life of Life itself. So, you see, the silver cord may be broken but Vibration—" and here it ended.

đúng hơn là vuốt đầu cậu, và thân xác ấy bắt lấy Sự sống từ Chính Sự Sống. Vậy ông thấy đấy, sợi dây bạc có thể bị đứt nhưng Rung động—" và ở đây thì dừng.

I felt some anxiety respecting the outcome of a meeting Morton had called. Mr. Shroyer came in, but I was feeling too bad even to talk. I felt too bad to even go to Sunday school. Some very drastic changes were inaugurated at the hospital. If these were necessary, all the more reason that we should be more patient and do our level best.

Tôi cảm thấy chút bất an về kết quả của một cuộc họp do Morton triệu tập. Ông Shroyer vào, nhưng tôi cảm thấy quá mệt để nói năng. Tôi mệt đến mức không thể đi học Trường Chủ nhật. Một vài thay đổi rất quyết liệt được khởi xướng ở bệnh viện. Nếu điều đó là cần, thì càng cần chúng tôi kiên nhẫn hơn và làm hết sức mình.

Soon after that Morton called a meeting of the board of the Association, at which he directed that no more patients were to be admitted to the hospital. I was somewhat surprised when he, who seemed to have been so very sincere in his undertaking in the work with the Association, took such radical steps or changes in his ideas. It may have been partially brought on by the economic conditions; it may have been partially caused by differences of opinion as to who should and who should not receive readings of materialistic or commercial nature. Anyway, his decision was to discontinue the hospital activities, close it, and disband the Association.[7]

Ngay sau đó Morton triệu tập một phiên họp của hội đồng của Hội, tại đó ông chỉ đạo không nhận thêm bệnh nhân vào bệnh viện nữa. Tôi khá ngạc nhiên khi ông, người có vẻ rất thành tâm trong công cuộc làm việc với Hội, lại có những bước đi hoặc thay đổi ý tưởng quyết liệt như vậy. Có thể một phần do điều kiện kinh tế; cũng có thể một phần do bất đồng ý kiến về việc ai nên, ai không nên nhận các bài đọc mang tính vật chất hay thương mại. Dù sao, quyết định của ông là chấm dứt các hoạt động của bệnh viện, đóng cửa, và giải tán Hội.7

When I was told that it was necessary to close the hospital, I wondered what it was all about. This was one of the saddest experiences of my whole life. I am not any different from other individuals who have their dreams and want to tell God how to do things. For years my great dream was to have a hospital, to have doctors and nurses and the best scientific means of treating people according to the readings. My dream at last was realized. The Cayce Hospital was in existence. It was working.

Khi tôi được cho biết rằng cần phải đóng cửa bệnh viện, tôi tự hỏi tất cả là vì điều gì. Đây là một trong những trải nghiệm buồn nhất của cả cuộc đời tôi. Tôi cũng chẳng khác gì những người khác có giấc mơ của mình và muốn chỉ dạy Thượng Đế cách làm việc. Nhiều năm trời giấc mơ lớn của tôi là có một bệnh viện, có bác sĩ và y tá và những phương tiện khoa học tốt nhất để điều trị con người theo các bài đọc. Giấc mơ của tôi rốt cuộc đã thành hiện thực. Bệnh viện Cayce đã hiện hữu. Nó đang vận hành.

Things had gone well with the hospital for some time, but finally friction developed and disturbances came and what seemed to Edgar

Mọi việc ở bệnh viện đã suôn sẻ một thời gian, nhưng rồi cuối cùng sinh ra ma sát và xáo trộn, và theo Edgar thì những yêu sách rất ích kỷ đã

some very selfish demands were made of him that did not seem just, under the circumstances. So he refused to comply, and that created more friction, which continued until the venture was dissolved and Edgar walked out empty-handed but clean-handed, relinquishing everything. He said in word and in action, "If that is your policy and that is what you want, you can have it all, for I do not want it that way." He did not lay any claim to anything or any part, for he did not want to be a party to anything that would create hard feelings or contention. That was not the way he wanted the work to be promoted or conducted, and he would not feel right even remaining in the company or a party to anything that was creating such contention and ill feelings and making possible enemies of friends or causing such friction between friends and associations. It seemed plain that the ultimate aim of those taking part was self-interest, money and what it would buy, which was very different from Edgar's purpose or desire. His desire from childhood had been simply to help his fellow man, never in any big way as the world defines big, but in the everyday opportunities, the little things that came under his observation and was within the bounds of his reach, and to make peace, joy, harmony, and contentment and happiness among men. Naturally, when there was friction, contention, and ill feelings, he could see that was not what he was striving for, and if that attitude could not be changed, he was ready to get away from it. From the beginning, when such disturbances came he continued to lend help as far as he was concerned individually, giving the readings or information when and where requested; and in that way many hundreds have been helped.

được đặt ra cho ông, điều đó xem ra không công bằng trong hoàn cảnh. Vậy nên ông từ chối đáp ứng, và điều đó tạo ra nhiều ma sát hơn, kéo dài cho đến khi công cuộc bị giải thể và Edgar ra đi tay trắng nhưng sạch tay, buông bỏ tất cả. Ông nói bằng lời và bằng hành động, "Nếu đó là đường lối của các ông và đó là điều các ông muốn, thì các ông cứ lấy hết, vì tôi không muốn theo cách đó." Ông không đòi hỏi bất kỳ điều gì hay bất kỳ phần nào, vì ông không muốn dự phần vào điều có thể sinh ra bất hòa hay tranh chấp. Đó không phải là cách ông muốn công việc được thúc đẩy hay được điều hành, và ông sẽ không thấy thanh thản nếu còn ở lại trong tập thể hay dự phần vào điều đang gây ra tranh chấp, oán giận và có thể biến bạn thành thù, hoặc gây ma sát giữa bè bạn và cộng sự. Dường như rõ ràng rằng mục tiêu sau chót của những người tham dự là tư lợi, tiền bạc và những gì nó mua được, rất khác với mục tiêu hay ước muốn của Edgar. Ước muốn của ông từ thời thơ ấu chỉ đơn giản là giúp đồng loại, không bao giờ theo cách "to tát" như thế gian định nghĩa "to tát", mà là trong những cơ hội hằng ngày, những việc nhỏ bé nằm trong tầm mắt và trong tầm tay, và để gây dựng hòa bình, vui mừng, hòa hợp, an lạc và hạnh phúc giữa loài người. Tự nhiên, khi có ma sát, tranh chấp và oán giận, ông nhìn ra đó không phải điều ông đang nỗ lực, và nếu thái độ ấy không đổi, ông sẵn sàng rời khỏi. Từ đầu, khi những xáo trộn như vậy nảy sinh, ông vẫn tiếp tục trợ giúp trong phần thuộc về cá nhân mình, ban các bài đọc hay thông tin khi và nơi được thỉnh cầu; và theo cách đó, đã có hàng trăm người được giúp.

No one can possibly imagine how it hurt, how it still hurts. Yet I am sure I must have been going at it in the wrong way. You cannot force people to believe anything. I learned that all over again. God gives us a

Không ai có thể tưởng tượng được nó đã khiến tôi đau đớn thế nào, và vẫn còn đau thế nào. Dẫu vậy tôi tin mình đã đi sai cách. Bạn không thể ép ai tin bất cứ điều gì. Tôi học lại điều đó một lần nữa. Thượng Đế ban cho

free will. It is up to us to use it. We should glorify that we find good and not mention that we find bad—or let it alone, forget it.

chúng ta ý chí tự do. Tùy chúng ta sử dụng nó. Chúng ta nên tôn vinh điều thiện mình tìm được và đừng nhắc điều xấu—hoặc để mặc, quên đi.

I have gone over every detail of the happenings in my own mind many times, for no one, not even I, can ever put into words what that meant to me; but put it all down as a very miserable failure on my part, and certainly I blame no one else but myself for its failure. I am sure everyone might find fault with everyone else, looking at it from their own viewpoint. Morton apparently lost interest in the phases of the phenomena that manifest through me. Whether it was a personal thing or a development for himself and that he found other channels [Patricia Devlin] more to his way of thinking, I do not know.[8]

Tôi đã lục lọi từng chi tiết của những diễn biến trong chính tâm trí mình nhiều lần, vì không ai, ngay cả tôi, có thể diễn đạt bằng lời điều đó có nghĩa thế nào với tôi; nhưng tôi ghi lại tất cả như một thất bại thảm hại của riêng tôi, và chắc chắn tôi không đổ lỗi cho ai khác ngoài chính mình về sự thất bại ấy. Tôi chắc ai cũng có thể bắt lỗi lẫn nhau, nhìn từ quan điểm riêng. Morton hình như đã mất hứng thú với những phương diện của hiện tượng biểu lộ qua tôi. Liệu đó là điều riêng tư hay một bước phát triển của riêng ông và ông đã tìm được những kênh khác [Patricia Devlin] phù hợp hơn với cách nghĩ của ông, tôi không biết.8

Tim Brown, vice-president of the Association, later offered his opinion in a letter to me:

Tim Brown, phó chủ tịch của Hội, sau đó nêu ý kiến của ông trong một lá thư gửi tôi:

"When I look back at the inception of the hospital and we had the first meeting to seek appropriations and donations, I felt, intuitively, that something was wrong with the method of organization and took this up with Morton. I thought it wiser to start out with a smaller building and to raise all the cost of same before starting to build so that it would be free from any mortgage or lien. I did not think that it was carrying out the spirit or sense of the Association to have it a one-man organization (one man carrying practically the whole financial burden) but that it would be more in order for each member to contribute some proportion, if it were only a dollar or so each month. I always had confidence in Morton, and still have, but as my feelings were so strong in the matter I held up the letting of the contract while I tried to get Morton to accede to my views. Morton was too enthusiastic. The readings said 'Make a start' and finally the contract was let and the building got under way.

"Khi nhớ lại từ lúc khởi xướng bệnh viện và chúng ta có cuộc họp đầu tiên để kêu gọi phân bổ và vận động đóng góp, tôi đã cảm thấy, theo trực giác, rằng có điều gì đó sai với phương thức tổ chức và tôi đã bàn điều này với Morton. Tôi nghĩ khôn ngoan hơn là khởi sự với một tòa nhà nhỏ hơn và gây quỹ đủ toàn bộ chi phí trước khi khởi công, để nó không bị bất kỳ khoản thế chấp hay cầm giữ nào. Tôi không nghĩ rằng việc để nó thành một tổ chức một-người (một người gánh hầu như toàn bộ gánh nặng tài chính) là thể hiện đúng tinh thần hay ý nghĩa của Hội, mà đúng hơn, mỗi hội viên nên góp một phần, dù chỉ là một đô la mỗi tháng. Tôi luôn tin tưởng Morton, và giờ vẫn vậy, nhưng vì cảm giác của tôi quá mạnh về việc này, tôi đã trì hoãn việc ký hợp đồng trong khi cố gắng thuyết phục Morton nghe theo quan điểm của tôi. Morton quá hăng hái. Các bài đọc nói 'Hãy bắt đầu' và cuối cùng hợp đồng được duyệt và công trình khởi sự.

"One summer, after the hospital had been built, there was a meeting at your house at which a young man wanted Morton, Eddie, and me to contribute $500 per month to help out in the moving of a boys school to

"Một mùa hè, sau khi bệnh viện đã xây xong, có một cuộc họp ở nhà anh khi một thanh niên muốn Morton, Eddie và tôi góp 500 đô la mỗi tháng để hỗ trợ việc dời một trường thiếu niên đến Virginia Beach. Ngày

Virginia Beach. The next day on our return to New York I told Morton that I did not want anything to do with this and we had all we could do to support the hospital. Morton gave up the idea of this but after the crash in 1929 he started the university. The backing of this university was the contributing factor to the dissolution of the hospital. Could the hospital have survived through the Depression years with so large a loan upon it, had Morton not overextended himself is not the question. There were underlying factors and forces, not apparent to me at this time, that brought about the dissolution. These forces could have been set up in the improper formation of the Association. Other forces not of unselfish service, could have crept in. It could have been the balancing of karmic forces or many other forces released.

hôm sau, trên đường về New York, tôi nói với Morton rằng tôi không muốn dính vào việc này và chúng ta đã quá tải khi duy trì bệnh viện. Morton bỏ ý tưởng này nhưng sau cú sụp năm 1929, ông lại khởi sự đại học. Việc hậu thuẫn cho đại học đó là yếu tố góp phần vào việc giải thể bệnh viện. Bệnh viện liệu có thể sống sót qua những năm Đại Khủng hoảng với khoản vay lớn như vậy không, nếu Morton không vươn tay quá sức mình—đó không phải là câu hỏi. Có những yếu tố và lực ẩn tàng, không hiển hiện với tôi lúc đó, đã đưa đến sự giải thể. Những lực này có thể đã được thiết lập ngay từ sự hình thành không đúng của Hội. Các lực không thuộc phụng sự vô tư có thể đã len vào. Đó có thể là sự quân bình của các lực nghiệp quả hoặc nhiều lực khác được giải phóng.

"Surely the contributing force in its entirety could not be laid to Morton, it could be buried deeply within the many of us members of the Association. Morton was only the channel of dissolution. I mention this, not to bring up unpleasant memories, but to try and visualize what we, as individuals, were to learn from this one experience."

"Chắc chắn toàn bộ yếu tố góp phần không thể quy hết cho Morton, nó có thể chôn sâu bên trong nhiều người chúng ta là hội viên. Morton chỉ là kênh của sự giải thể. Tôi nhắc điều này, không phải để khơi lại kỷ niệm không vui, mà để cố hình dung xem chúng ta, với tư cách cá nhân, đã cần học gì từ trải nghiệm này."

Before long the school got into a bad way. When they fell out within their own ranks, it brought on the beginning of the end.[9] I did not know just what disposition would be made, whether they would allow the school to go on for the rest of the semester so the students might have credits for their work or not. There was a great deal of jealousy, animosity, and a lot of pure undefiled cussedness—and it's such times as these that all such combined tends to make for very unsatisfactory, very unsavory conditions.

Không lâu sau, trường học rơi vào tình trạng tệ hại. Khi họ bất hòa trong chính nội bộ, điều đó mở đầu cho đoạn kết.9 Tôi không biết việc xử trí ra sao, liệu họ sẽ cho phép trường tiếp tục đến hết học kỳ để sinh viên có thể nhận tín chỉ cho công việc của họ hay không. Có rất nhiều ghen tuông, hằn học, và cả một đống thói xấu xa thuần túy—và vào những thời điểm như vậy, tất cả những thứ ấy cộng lại làm nên những điều kiện rất không vừa ý, rất không tốt đẹp.

I know Morton and Eddie were sincere in what they did and I certainly could never blame them for anything that happened. I just hope that I may some day call them my close friends again, for I loved them as my own closest friends. I hope all of us associated at the time have grown bigger and better men in the service of God and our love for our fellow man.[10]

Tôi biết Morton và Eddie chân thành trong những gì họ làm và chắc chắn tôi không thể đổ lỗi cho họ về bất cứ điều gì đã xảy ra. Tôi chỉ hy vọng một ngày nào đó tôi có thể gọi họ là những người bạn thân gần gũi của mình một lần nữa, vì tôi yêu quý họ như những người bạn thân nhất của tôi. Tôi hy vọng tất cả chúng ta, những người cộng tác khi ấy, đều đã trở thành những con người lớn hơn và tốt hơn trong phụng sự Thượng Đế và tình yêu dành cho đồng loại.10

If the work is what we feel it is, it must succeed, even though it passes through the trial as by fire. If it isn't right, it has no place. If I know myself, I only want to do the right and proper thing. As I have my own self received such wonderful gifts through these channels, I can only hope that I may be able to help others in a like manner. I trust that I can so conduct my own life that the sources may find me a channel that may be used in service to my fellow man.

Nếu công việc là điều chúng ta cảm thấy nó là, nó phải thành công, dù có đi qua sự thử luyện như bằng lửa. Nếu nó không đúng, nó chẳng có chỗ đứng. Nếu tôi tự biết mình, tôi chỉ muốn làm điều đúng và phải. Vì chính tôi đã nhận những ân huệ kỳ diệu qua những kênh này, tôi chỉ hy vọng mình có thể giúp người khác theo cách tương tự. Tôi tin rằng tôi có thể sống sao cho các nguồn ấy tìm thấy nơi tôi một kênh có thể được sử dụng để phụng sự đồng loại.

I hope I'll be able to think right, act right, and do just as my Lord and Master would have me do—for it is that those who seek may know Him better that I care to carry on, yet when I feel that the life and light of my own loved ones were given through these channels, whatever the condition, when I am asked to try and be of aid I feel I must not refuse. If this phenomena manifested through me can be of value to others, I am sure—from my own personal experience for myself and loved ones—it is right that I at least try. Circumstances alter conditions. Perhaps sin lieth at the door. May we all consecrate ourselves, our lives, our endeavors, to His Cause, His Purpose, His way, whatever they may be. If we are not able, through the information, to make life more worthwhile, even for those who have just had physical disturbances, we feel that it has failed in its real purpose. Inasmuch as the hospital had been in operation for the aid of human ills, we feel like—being limited as we are—it is only just and right that we continue our endeavors in that direction.

Tôi hy vọng mình sẽ nghĩ đúng, làm đúng, và hành xử đúng như Chúa và Thầy của tôi muốn tôi làm—vì chính để những người tìm cầu có thể biết Ngài hơn mà tôi muốn tiếp tục, dẫu khi tôi cảm thấy rằng sự sống và ánh sáng của những người thân yêu của chính tôi đã được ban qua những kênh này, thì bất kể hoàn cảnh thế nào, khi tôi được xin hãy cố trợ giúp, tôi cảm thấy mình không thể từ chối. Nếu hiện tượng biểu lộ qua tôi này có thể hữu ích cho người khác, tôi chắc chắn—từ kinh nghiệm bản thân cho chính tôi và những người yêu dấu—rằng ít nhất tôi nên cố gắng. Hoàn cảnh làm đổi thay điều kiện. Có lẽ tội lỗi đang nằm ngay trước cửa. Nguyện tất cả chúng ta hiến dâng bản thân, đời sống, nỗ lực của mình cho Đại Sự của Ngài, Mục Đích của Ngài, con đường của Ngài, bất luận là gì. Nếu qua thông tin mà chúng ta không thể làm cho đời sống đáng sống hơn, ngay cả với những ai chỉ gặp rối loạn thể xác, chúng ta cảm thấy rằng nó đã thất bại trong mục đích thật sự của mình. Vì bệnh viện đã từng vận hành để cứu chữa các nỗi khổ của con người, chúng tôi cảm thấy—vì bị giới hạn như chúng tôi vốn vậy—chỉ công bằng và phải lẽ là tiếp tục nỗ lực theo hướng đó.

ASSOCATION FOR RESEARCH AND ENLIGHTENMENT, 1931–
—HỘI NGHIÊN CỨU VÀ GIÁC NGỘ, 1931–

After the hospital closed and the Association of National Investigators was dissolved in February 1931, I wrote letters to all those who had stood by us through the years and been active or who had shown interest in the work, the oldest contacts and the newest. We called a meeting in March to decide whether or not the work should continue, whether or not there should be an organization at all, whether or not we should give up the work entirely.

Sau khi bệnh viện đóng cửa và Hội Các Nhà Điều Tra Quốc Gia được giải thể vào tháng Hai 1931, tôi viết thư cho tất cả những người đã sát cánh cùng chúng tôi qua năm tháng và từng tích cực hoặc bày tỏ quan tâm đến công việc, từ liên lạc lâu năm đến những người mới nhất. Chúng tôi triệu tập một cuộc họp vào tháng Ba để quyết định có tiếp tục công việc hay không, có nên có một tổ chức hay không, hay là nên bỏ hẳn công việc.

We took readings as to what should be done.[1] We wanted to be very sure of our foundation in forming a new organization.

Chúng tôi xin các bài đọc về điều nên làm.1 Chúng tôi muốn rất chắc chắn về nền tảng khi lập một tổ chức mới.

It was a grand meeting that went on most all day at our house. People came from everywhere and assured us that they wanted the work to continue. Our friends in New York, practically every one of them, were very enthusiastic, if I am any judge, and I don't think I was kidding myself. The local people at Virginia Beach and Norfolk were very enthusiastic, and if I lost a single friend by the break with Mr. Blumenthal, I am not aware of it. Possibly I would be the last to be aware of it, but seemingly there were a great many more to rally to the cause by that very thing.

Đó là một cuộc họp tuyệt vời kéo dài gần cả ngày ở nhà chúng tôi. Người ta đến từ khắp nơi và quả quyết rằng họ muốn công việc tiếp tục. Các bạn ở New York của chúng tôi, hầu như ai nấy đều rất nhiệt thành, nếu tôi có thể đánh giá đúng, và tôi không nghĩ mình tự dối mình. Người địa phương ở Virginia Beach và Norfolk rất nhiệt thành, và nếu tôi có mất một người bạn nào vì vụ rạn nứt với ông Blumenthal, thì tôi không hay biết. Có thể tôi sẽ là người biết sau cùng, nhưng có vẻ như rất nhiều người hơn nữa đã tập hợp lại vì chính điều này.

Three months later we had a pre-organization meeting. There were sixty or more present for this meeting. Not a great many from New York—Mr. Kahn, Mr. and Mrs. Levy, Mr. and Mrs. Zentgraf, and a Mr. Cravis from Atlantic City. The rest of them were from Norfolk and vicinity and North Carolina and Washington, D.C. Lester S. Parsons of Norfolk was the attorney. H. H. Jones, commercial agent for the Norfolk-Southern Railroad, was named president.

Ba tháng sau, chúng tôi có một cuộc họp tiền –tổ chức. Có khoảng sáu mươi người hoặc hơn tham dự. Không nhiều người từ New York—ông Kahn, vợ chồng ông bà Levy, vợ chồng ông bà Zentgraf, và một ông Cravis từ Atlantic City. Những người còn lại đến từ Norfolk và vùng phụ cận, Bắc Carolina và Washington, D.C. Lester S. Parsons ở Norfolk là luật sư. H. H. Jones, đại diện thương mại của Đường sắt Norfolk–Southern, được cử làm chủ tịch.

The trustees named were: Dr. Paul Kaufman,

Những người được cử làm quản trị viên gồm:

Dave Levy, Dave Kahn, Hugh Lynn, my father, Miss Esther Wynne, Miss Florence Edmonds, Mr. C. A. Barrett, Dr. McChesney, Dr. Job Taylor, Jerome Danzig, Mrs. Walsh, Dr. Scattergood, Mr. Zentgraf, Mr. F. D. Lawrence (vice-president of American National Bank of Portsmouth), and H. H. Jones. We also agreed to have official representatives in various parts of the country, to whom individuals could appeal for aid in obtaining a reading, also in understanding the information as may be given when they get the reading. These were to be from coast to coast, where people have expressed themselves as willing to be official representatives of the Association. Mildred Davis was named secretary, Mr. Shroyer the treasurer, and Mr. Preston business manager. It was quite an enthusiastic group. It is quite noteworthy that we had people in all walks of life—a very, very representative group of people, if I am any judge.

Bác sĩ Paul Kaufman, Dave Levy, Dave Kahn, Hugh Lynn, cha tôi, cô Esther Wynne, cô Florence Edmonds, ông C. A. Barrett, Bác sĩ McChesney, Bác sĩ Job Taylor, Jerome Danzig, bà Walsh, Bác sĩ Scattergood, ông Zentgraf, ông F. D. Lawrence (phó chủ tịch Ngân hàng Quốc gia American National Bank của Portsmouth), và H. H. Jones. Chúng tôi cũng đồng ý có đại diện chính thức ở nhiều nơi trong cả nước, để người dân có thể cầu viện nhờ giúp đỡ trong việc xin một bài đọc, cũng như hiểu các thông tin có thể được ban khi họ nhận bài đọc. Những đại diện này sẽ có từ bờ đông sang bờ tây, ở nơi những người sẵn lòng làm đại diện chính thức cho Hội. Mildred Davis được cử làm thư ký, ông Shroyer làm thủ quỹ, và ông Preston làm quản lý kinh doanh. Đó là một nhóm rất nhiệt huyết. Điều đáng lưu ý là chúng tôi có người thuộc mọi tầng lớp—một tập thể rất, rất tiêu biểu, nếu tôi đánh giá đúng.

Tom Sugrue suggested that it be named Association for Research and Enlightenment. Tom gave credit to Dr. William Moseley Brown, president of Atlantic University, for naming the organization. On June 6, 1931, the application for our state charter went in for that name. A very broad charter was applied for and granted in the Certificate of Incorporation on July 7, 1931. We tried to make sure that the same thing wouldn't happen to A.R.E. as to A.N.I., that the organization *would* survive.

Tom Sugrue đề nghị đặt tên là Hội Nghiên Cứu và Giác Ngộ. Tom ghi công cho Bác sĩ William Moseley Brown, hiệu trưởng Đại học Atlantic, vì đã đặt tên cho tổ chức. Ngày 6 tháng Sáu, 1931, đơn xin hiến chương của tiểu bang cho tên đó được nộp. Một hiến chương rất rộng đã được xin và được cấp trong Giấy chứng nhận thành lập ngày 7 tháng Bảy, 1931. Chúng tôi cố đảm bảo rằng điều đã xảy đến với A.R.E. sẽ không giống như với A.N.I., rằng tổ chức sẽ trường tồn.

The purposes of the organization were set out in the charter as follows:

Mục đích của tổ chức được nêu trong hiến chương như sau:

To conduct and carry on psychic and scientific research, including physical, educational, psychic and social investigations, and to conduct medical research, general hospital work, establish hospitals, schools and sanitariums for consultations with reference to suggestions

Tiến hành và thực hiện nghiên cứu thông linh và khoa học, bao gồm điều tra thể chất, giáo dục, thông linh và xã hội, và tiến hành nghiên cứu y học, công tác bệnh viện tổng quát, lập bệnh viện, trường học và dưỡng viện để tham vấn liên quan đến việc đề nghị chữa trị, trị liệu thông linh và nghiên cứu

for the cure of, psychic treatment of, and psychic study of, disease of any and all kinds, and for medical and surgical aid, treatment and care of persons sick, deformed or suffering from bodily injuries; to assist and train suitable persons as nurses for the sick, and to conduct departments of the said corporation in research and study, aid and conduct hospitals, camps, physical training schools, mechanical laboratories and plants, lectures, schools, publications, history and archaeology, investigation of psychic phenomena, the giving and interpreting of psychic readings; philosophical study; to study or engage in community welfare work, conduct of study groups and classes for economic development, physical, medical and social clinics, libraries, endowments, charity and study courses, and any and all other class or kind of activity or work allowed under Chapter 151 of the Code of Laws of Virginia and any and all work incidental or necessary for the carrying out of the purposes of the said corporation.

thông linh các bệnh thuộc mọi loại, và cho việc trợ giúp, điều trị, chăm sóc y tế và phẫu thuật cho người ốm đau, tàn tật hoặc bị thương tích thân thể; trợ giúp và đào luyện những người thích hợp làm y tá chăm sóc bệnh nhân, và điều hành các bộ môn của pháp nhân nói trên về nghiên cứu và học tập, trợ giúp và điều hành bệnh viện, trại, trường huấn luyện thể chất, phòng thí nghiệm và xưởng cơ khí, các bài giảng, trường học, xuất bản, lịch sử và khảo cổ học, điều tra các hiện tượng thông linh, việc ban và diễn giải các bài đọc thông linh; học tập triết học; nghiên cứu hoặc tham gia công tác phúc lợi cộng đồng, tổ chức các nhóm và lớp học phục vụ cho phát triển kinh tế, các phòng khám thể chất, y học và xã hội, thư viện, quỹ hiến tặng, hoạt động từ thiện và các khóa học, và mọi loại hình hoạt động hay công tác khác được phép theo Chương 151 của Bộ Luật Virginia và mọi công việc phụ trợ hoặc cần thiết để thực hiện các mục đích của pháp nhân nói trên.

The said corporation shall have power to collect fees for the treatment and services rendered from those who are able to pay for the same, which shall be used for the maintenance and incidental expenses of the corporation and the advancement of its purposes, but shall not be used for private gain, and wherever desired to render free service where the persons needing the services of the said corporation are unable to pay such fees or expense. The purposes of the said corporation are to be philanthropic and benevolent and it is not organized for profit. It may accept donations, endowments or gifts from such persons as may desire to aid and assist the said corporation in its work.

Pháp nhân nói trên có quyền thu phí cho việc điều trị và dịch vụ đã cung cấp từ những người có khả năng chi trả, các khoản này sẽ được sử dụng cho việc duy trì và chi phí phụ trợ của pháp nhân và thúc đẩy các mục đích của nó, nhưng sẽ không dùng cho lợi ích riêng tư, và bất cứ khi nào mong muốn có thể cung cấp dịch vụ miễn phí khi những người cần dịch vụ của pháp nhân nói trên không có khả năng trả các khoản phí hoặc chi phí. Mục đích của pháp nhân nói trên là thiện nguyện và nhân ái và không tổ chức vì mục đích lợi nhuận. Pháp nhân có thể nhận quyên tặng, tài trợ hoặc quà tặng từ những người mong muốn hỗ trợ pháp nhân nói trên trong công việc của mình.

It was agreed that I would give readings for A.R.E. members and be paid a salary. The

Đã thống nhất rằng tôi sẽ thực hiện các bài đọc cho hội viên A.R.E. và được trả lương.

contract with me was then renewed year after year. The business manager would relieve me of responsibility in connection with the business details. Some of the board members later began to discuss the necessity of setting up a foundation to assure the continuance. Two years later, in May 1933, a Cayce Foundation dinner meeting was held in New York, and in 1935 the board appointed a committee to plan the establishing of the foundation to preserve the A.R.E. and the work, even after I had gone. We had wonderful people on the board.

Hợp đồng với tôi sau đó được gia hạn năm này qua năm khác. Quản lý kinh doanh sẽ giúp tôi miễn trừ trách nhiệm liên quan đến các chi tiết thương vụ. Vài thành viên hội đồng sau đó bắt đầu bàn bạc về sự cần thiết lập một quỹ để đảm bảo sự tiếp nối. Hai năm sau, vào tháng Năm 1933, một bữa tối gây quỹ cho Quỹ Cayce được tổ chức tại New York, và năm 1935, hội đồng chỉ định một ủy ban lập kế hoạch thành lập quỹ nhằm bảo tồn A.R.E. và công việc, ngay cả sau khi tôi đã đi xa. Chúng tôi có những con người tuyệt vời trong hội đồng.

Mr. Preston was very anxious that someone on the old board [of the A.N.I.] make a howl about the hospital property. The grounds looked very, very good, the shrubbery and the flowers wonderful, but they showed that they hadn't been taken care of as they were when we were there—the tennis court was in bad shape. But we all felt rather loath to cause a wrangle about anything, even though we felt we had been mistreated. I was not able to give a reading on account of circumstances and the crosses that had been between Mr. Blumenthal and myself. Mr. Blumenthal asked for the house where we lived. It was perfectly all right, if he just hadn't plain lied about it—that I just dislike in anyone.

Ông Preston hết sức nóng ruột muốn ai đó trong ban quản trị cũ [of the A.N.I.] làm ầm lên về tài sản của bệnh viện. Khuôn viên trông rất, rất tốt; bụi cây và hoa thì tuyệt đẹp, nhưng chúng cho thấy đã không được chăm sóc như khi chúng tôi còn ở đó—sân quần vợt thì xuống cấp. Nhưng tất cả chúng tôi đều khá ái ngại không muốn gây chuyện tranh cãi gì, dù chúng tôi cảm thấy mình đã bị đối xử tệ. Vì hoàn cảnh và những ngang trái giữa Ông Blumenthal và tôi, tôi đã không thể cho một buổi đọc. Ông Blumenthal đòi căn nhà nơi chúng tôi đã ở. Điều đó hoàn toàn ổn, nếu Ông ấy không trắng trợn nói dối về chuyện đó—điều mà tôi ghét ở bất cứ ai.

I had an experience that foretold this move. While giving a reading I saw this house all fixed up, and our home on the corner next to it. Hugh Lynn and Mildred had a printing press back in their office, and the whole building was enlarged and everything running like clockwork. The reading said this represented the breaking up of our little household in order that enlargements might ensue, even as Jesus passed through death that He might be the Savior and Lord of all. It suggested we make the moves that were necessary, and in faith believing that "All things work together for good to those that

Tôi đã có một trải nghiệm báo trước cuộc chuyển dời này. Trong khi đang cho một buổi đọc, tôi thấy căn nhà ấy được sửa sang tươm tất, và nhà của chúng tôi ở góc sát bên. Hugh Lynn và Mildred có một máy in ở phía sau văn phòng của họ, và cả tòa nhà được nới rộng, mọi thứ vận hành trơn tru như máy. Bài đọc nói điều này tượng trưng cho sự tan rã của gia thất nhỏ bé của chúng tôi để những mở rộng có thể tiếp diễn, cũng như Đức Jesus đã đi qua cái chết để Ngài có thể trở thành Đấng Cứu Rỗi và Chúa Tể của hết thảy. Bài đọc gợi ý chúng tôi thực hiện những bước đi cần thiết, và trong đức tin tin tưởng rằng

love His coming." More too often is it interpreted "love the Lord." But His *coming,* for His promise was that "I will *not* leave thee comfortless, but will *come* to thee."

"Mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến sự Ngài đến." Thường quá người ta lại diễn giải là "yêu mến Chúa." Nhưng là sự Ngài đến, vì lời hứa của Ngài là: "Ta sẽ không để con mồ côi, song sẽ đến cùng con."

We moved to the Wright Cottage on the ocean in front of the old hospital. Mr. Banks, a brother of the man who runs the Princess Anne Country Club, had the hospital building that summer and ran it as a hotel—the Prince Henry Hotel. Apparently he didn't succeed, as he closed on Labor Day. To see it used as a hotel, if there is a great deal of sentiment, you can imagine what it meant for us to be in such an environment and not be able to help yourself. In some ways, I guess I had about as tough a deal as anybody could. Possibly I had it coming to me, or it wouldn't have come.

Chúng tôi dọn đến Wright Cottage ở bờ biển phía trước bệnh viện cũ. Ông Banks, anh trai của người điều hành Princess Anne Country Club, tiếp quản tòa nhà bệnh viện mùa hè năm đó và vận hành nó như một khách sạn —Prince Henry Hotel. Có vẻ ông không thành công, vì đã đóng cửa vào Ngày Lao Động. Nhìn thấy nó được dùng làm khách sạn, nếu có nhiều tình cảm gắn bó, bạn có thể hình dung việc chúng tôi ở trong một môi trường như thế và không thể tự giúp mình có ý nghĩa thế nào. Ở một số phương diện, tôi đoán mình đã gặp một cuộc xử trí khắc nghiệt như bất kỳ ai có thể. Có lẽ tôi đáng phải chịu như vậy, nếu không thì nó đã không xảy đến.

Our new organization had a setback in the early months. Mr. Preston, the manager, went to New York to confer with some members of the board there, was taken quite ill and had to be in the hospital. This hindered the work in getting those things started that were his part of the job. In due course Hugh Lynn, who finished his college studies, took up these duties.

Tổ chức mới của chúng tôi gặp trở ngại trong những tháng đầu. Ông Preston, người quản lý, đi New York để bàn bạc với vài thành viên ban quản trị ở đó, lâm bệnh khá nặng và phải vào bệnh viện. Điều này cản trở công việc triển khai những điều thuộc phần việc của ông. Đến thời điểm thích hợp, Hugh Lynn, người đã xong việc học ở đại học, tiếp nhận các nhiệm vụ này.

During that first year we started a work that had been very sadly neglected before we were able to get enough of those whom I thought had the right feelings about it to combine their efforts. This was the spiritual healing group, composed of a very good circle.[2] While you may rest assured that you have the prayers of each and everyone of these, I feel that He has promised, "If two or three are gathered together in My name, there am I in the midst of them," and I feel that He is faithful to do that which is best for the individuals, in the things that may be applied physically and mentally, for their health as well as their happiness in every

Trong năm đầu tiên đó, chúng tôi khởi sự một công việc đã bị bỏ bê rất đáng tiếc trước khi chúng tôi có thể tập hợp đủ những người mà tôi nghĩ có cảm nhận đúng đắn về việc ấy để cùng nhau góp sức. Đó là nhóm trị liệu tinh thần, gồm một vòng tròn rất tốt.2 Dù bạn có thể yên tâm rằng bạn có lời cầu nguyện của từng người trong số họ, tôi cảm thấy Ngài đã hứa, "Nếu có hai hoặc ba người nhóm lại nhân danh Ta, thì Ta ở giữa họ," và tôi cảm thấy Ngài là Đấng thành tín để làm điều tốt nhất cho từng cá nhân, trong những điều có thể áp dụng về thể chất và tinh thần, vì sức khỏe cũng như hạnh phúc của họ trên mọi phương diện; dẫu chúng ta công nhận

respect; though we recognize He knows best and He doeth all things well.

Ngài biết rõ nhất và Ngài làm mọi sự cách tốt lành.

During the first year or so many asked me, Why have an association? What is its value? What does it have to do with your work? The answer is that the Association has nothing whatsoever to do with my work, save making it possible for people to have the information which comes through me as a channel. How? Through *cooperation!* Those who have studied the lessons prepared by our Norfolk Study Group No. 1 know what cooperation means. When individuals work together toward something worthwhile, we have strength.

Trong năm đầu hoặc chừng ấy, nhiều người hỏi tôi: Vì sao phải có một hội? Giá trị của nó là gì? Nó liên quan gì đến công việc của ông? Câu trả lời là Hội hoàn toàn không dính dáng gì đến công việc của tôi, ngoại trừ làm cho người ta có thể tiếp cận những thông tin đi qua tôi như một kênh. Bằng cách nào? Thông qua hợp tác! Những ai đã học các bài học do Nhóm Học tập Norfolk Số 1 của chúng tôi soạn thảo đều biết hợp tác nghĩa là gì. Khi các cá nhân cùng làm việc hướng về điều gì xứng đáng, chúng ta có sức mạnh.

One afternoon while meditating, the same exuberant feeling came over me that used to years ago, but which had been lost to me for twenty-five years. I asked in this reading what it meant. It was said to be an experience of the inner self awakening to those potential forces as may be the more active in the body as developments come, in those of the meditations, with those active forces around or about same. As has been given, there shall be in the latter days, "Your young men shall dream dreams, your old men shall see visions, your maidens shall prophesy." These are coming to pass, with the upheavals as are just before the world in *many* a quarter!

Một buổi chiều, khi đang tham thiền, cùng cảm xúc hân hoan ngày xưa lại trào dâng trong tôi, cảm xúc đã mất khỏi tôi suốt hai mươi lăm năm. Tôi hỏi trong buổi đọc này điều đó có nghĩa gì. Người ta nói đó là một trải nghiệm của cái ngã bên trong thức dậy với những năng lực tiềm tàng có thể trở nên chủ động hơn trong thân thể khi các phát triển diễn ra, trong các buổi tham thiền, với những lực hoạt động ở quanh đó. Như đã được ban truyền, trong những ngày sau rốt, "Trai trẻ sẽ thấy chiêm bao, người già sẽ thấy khải tượng, các thiếu nữ sẽ nói tiên tri." Những điều này đang ứng nghiệm, cùng với những chấn động đang ở ngay trước thế giới trên nhiều phương diện!

The message I received was: Be ye faithful; even as ye would have mercy show mercy; as ye would have peace give peace; as ye would have patience shown be patient with others; for only in the attributes OF the living forces of God may ye *find* God; *not* in the *material* things that make of earthy gratifications!

Thông điệp tôi nhận được là: Hãy trung tín; như các ngươi muốn được thương xót thì hãy tỏ lòng thương xót; như các ngươi muốn có bình an thì hãy ban bình an; như các ngươi muốn được kiên nhẫn thì hãy kiên nhẫn với người khác; vì chỉ trong các thuộc tính CỦA những lực sống động của Thượng đế, các ngươi mới có thể tìm thấy Thượng đế; không phải trong những thứ vật chất làm nên các thỏa mãn trần tục!

I feel that my work in relation to the Association can be compared to a portion of the history in the Old Testament. When the

Tôi cảm thấy công việc của mình liên hệ với Hội có thể so sánh với một phần lịch sử trong Cựu Ước. Khi con cái Israel tổ chức dưới sự

children of Israel organized themselves under the direction of their leader, with individuals who were to act as the interpreters, two individuals—Nabab and Abihu—did not cooperate. They were destroyed. It is the same with a work of this nature. Unless the application is in sincerity, it will destroy the individual tampering with it.

hướng dẫn của vị lãnh đạo, với những cá nhân sẽ hành động như các người thông giải, có hai người—Nabab và Abihu—đã không hợp tác. Họ bị hủy diệt. Với một công việc như thế này cũng vậy. Trừ khi sự áp dụng được thực hiện trong thành tâm, nó sẽ hủy hoại cá nhân đùa bỡn với nó.

The Association may honestly correlate the individual findings which have been good and present them to others, thus assisting those who seek through this source not only to aid themselves but to aid others in gaining an understanding for themselves.

Hội có thể thành thật liên thông những phát hiện cá nhân vốn tốt và trình bày chúng cho người khác, nhờ vậy trợ giúp những ai tìm đến nguồn này không chỉ để giúp chính mình mà còn giúp người khác đạt được sự thấu hiểu cho chính họ.

The Association is not trying to revolutionize the world. If one person has been aided in finding his relationship to God, then the Association has been a marvelous success. On the other hand, if this has not been done, then it has been a failure—no matter how many members it may have or how great an outward show it may make. The Association stands on the results individuals receive. The results speak for themselves and for the Association.

Hội không cố làm cuộc cách mạng thế giới. Nếu một người đã được giúp để tìm ra mối tương giao của mình với Thượng đế, thì Hội đã là một thành công kỳ diệu. Ngược lại, nếu điều ấy chưa xảy ra, thì đó là sự thất bại—bất kể có bao nhiêu hội viên hay có làm ra vẻ bề ngoài lớn lao thế nào. Hội đứng vững trên những kết quả mà các cá nhân nhận được. Các kết quả tự chúng nói lên—cho chính chúng và cho Hội.

23

DIARY, 138—NHẬT KÝ, 1938

Friday, Mar. 18, 1938.[1]

Thứ Sáu, 18 tháng 3, 1938.1

My birthday—at one time or another every one no doubt had felt they would like to have kept a diary, while this is not to be a diary, yet hope to make it a year at least out of a busy, interesting life. Best then to take stock and see from what premise, am reasoning, Live at Virginia Beach, Va. on 14th St. or

Sinh nhật tôi—vào lúc này hay lúc khác, hẳn ai cũng từng muốn giữ một cuốn nhật ký; tuy đây không phải là nhật ký theo nghĩa chặt, nhưng hy vọng ít nhất cũng ghi được một năm trong một đời sống bận rộn, thú vị. Tốt nhất là kiểm lại và xem tôi đang suy luận từ tiền đề nào. Sống ở Virginia Beach, Va.,

Arctic Circle, opposite Catholic Church, am buying the home, known as the DeTreville house been here now since June 1932, my Father was with me for a while passed on last April 11th. At the time was visiting Sister Annie, in Nashville Tenn. Was buried in Hopkinsville, Ky our old home town. Am working with the Association for Research and Enlightenment, Inc. organized in July, 1931, Princess Anne Co. Va.

trên đường 14 hay Arctic Circle, đối diện Nhà thờ Công giáo, đang mua căn nhà này, được biết là nhà DeTreville—đã ở đây từ tháng Sáu 1932; Cha tôi ở với tôi một thời gian—qua đời ngày 11 tháng Tư vừa rồi. Khi đó đang thăm Chị Annie ở Nashville, Tenn. An táng tại Hopkinsville, Ky, quê cũ của chúng tôi. Tôi làm việc với Hội Nghiên cứu và Khai sáng, Công ty (Association for Research and Enlightenment, Inc.), tổ chức tháng Bảy, 1931, Quận Princess Anne, Va.

Wife Gertrude Cayce conducts the readings —Hugh Lynn Cayce oldest boy Mgr. of the Assn. he was 31 day before yesterday, is at present in N.Y. stopping with the Zentgrafts. Mr. Z. first Chair of board of Trustees, and one of the organizers of the Assn. Edgar Evans Cayce in school at Duke University, was 20 on last Feb. 9th. taking an engineers course—has one more year there. Miss Gladys Davis is the stenographer—has been since Sept. 1923.

Vợ là Gertrude Cayce điều khiển các buổi đọc —Hugh Lynn Cayce, con trai lớn, là quản lý của Hội; nó vừa tròn 31 hôm kia, hiện đang ở New York, trọ với nhà Zentgraft. Ông Z. là Chủ tịch đầu tiên của Ban Quản trị, và là một trong các nhà tổ chức của Hội. Edgar Evans Cayce học ở Đại học Duke, đã 20 tuổi hôm 9 tháng Hai vừa rồi, đang học khóa kỹ sư—còn một năm nữa ở đó. Cô Gladys Davis là tốc ký viên—đã làm từ tháng Chín 1923.

The day is cold and dark, rather dreary, a very good breakfast tho, as went out to the Lake in rear of house and caught me three little fish for my breakfast, they are very nice.

Ngày lạnh và u ám, khá ảm đạm, tuy bữa sáng rất ngon, vì tôi ra hồ sau nhà và câu được ba con cá nhỏ cho bữa sáng, chúng rất ngon.

The afternoon reading was for Mrs. Murdock, of Norfolk, a very lovely lady, in the evening a surprise party for me—Birthday party, there were Dr. Gena Crews, Mr. H. E. Poole, Boyde and Berlin Davis, Thomas Jefferson Davis, Mr. and Mrs. Gimbert, Mae Verhoeven, Mr. Godfrey, Miss Godfrey, Mr. and Mrs. Ellington, Mack and Margaret Wilkins, Mrs. Ellington's sister the nurse, Mr. and Mrs. Miller, Frances Morrow, Miss Wynne, Helen S. Wheeler, Alvin Wheeler, Mrs. Lawrence, Mrs. Olds, Mr. and Mrs. Helms, Mrs. Kemp, Mrs. Peary, Mr. and Mrs. Oscar Smith, Mrs. Connock, Mrs. Ruth Holland, Miss (Boogie) Vincent, Mrs. Jones, Frances Jones, Miss Florence Edmonds, Mrs. Jane Williams, Mr. DeMaio, Mrs. Ruth

Buổi đọc chiều dành cho Bà Murdock, ở Norfolk, một quý bà rất dễ thương; tối đến có tiệc bất ngờ cho tôi—tiệc sinh nhật, gồm có Bác sĩ Gena Crews, Ông H. E. Poole, Boyde và Berlin Davis, Thomas Jefferson Davis, Ông và Bà Gimbert, Mae Verhoeven, Ông Godfrey, Cô Godfrey, Ông và Bà Ellington, Mack và Margaret Wilkins, em gái của Bà Ellington là y tá, Ông và Bà Miller, Frances Morrow, Cô Wynne, Helen S. Wheeler, Alvin Wheeler, Bà Lawrence, Bà Olds, Ông và Bà Helms, Bà Kemp, Bà Peary, Ông và Bà Oscar Smith, Bà Connock, Bà Ruth Holland, Cô (Boogie) Vincent, Bà Jones, Frances Jones, Cô Florence Edmonds, Bà Jane Williams, Ông DeMaio, Bà Ruth LeNoir.

LeNoir.

A very lovely party, how can any one say what they feel when such a lovely group show such loving appreciation, and all the lovely things brought me, what a blessing to have friends, to feel that others care, yes, have given readings for each of these at one time or another, or practically all, and they must feel help has come, for year after year they have held this love feast for me, God bless every one of them. A regular show was put on, a curtain across one end of the room and Mother Goose rhymes were acted out by various members of the group. lovely lovely.

Một bữa tiệc rất đáng yêu, làm sao có thể nói hết cảm xúc khi một nhóm người dễ thương như vậy tỏ bày sự trân quý trìu mến, và tất cả những món quà xinh xắn họ mang đến cho tôi; có bạn bè là một phúc lành, cảm thấy người khác quan tâm, vâng, tôi đã cho buổi đọc cho từng người trong số họ vào lúc này hay lúc khác, hay hầu như tất cả; và hẳn họ cảm thấy họ đã được giúp, vì năm này qua năm khác họ đã giữ buổi "tiệc yêu thương" này cho tôi, xin Thượng đế chúc phúc từng người họ. Một màn trình diễn thật sự được dàn dựng, một tấm màn kéo ngang một đầu phòng và những vần đồng dao Mẹ Ngỗng được các thành viên khác nhau trong nhóm diễn xuất. dễ thương, dễ thương.

Sister's picture came, very good, and Berlyn brought me a frame for it my, how she looks like Mother and Dad.

Ảnh của Chị gửi đến, rất đẹp, và Berlyn mang cho tôi một khung ảnh; ôi, trông Chị giống Mẹ và Cha quá đỗi.

Another birthday, how the milestones pass, may I fill each day given me with efforts to bring the consciousness of the Christ in the hearts and lives of those I meet and try and help. May I live as God would have me live.

Lại thêm một sinh nhật, những cột mốc trôi qua thế nào; nguyện tôi lấp đầy mỗi ngày được ban cho bằng nỗ lực đem tâm thức của Đức Christ vào lòng và đời sống của những ai tôi gặp gỡ và cố gắng giúp đỡ. Nguyện tôi sống như Thượng đế muốn tôi sống.

March, 19th 1938

Ngày 19 tháng Ba, 1938

Beautiful day, shrubs came from Allen Nurseries, planted them. Raspberries, currents, two pear trees, azaleas. grape, young berries, and Rhubarb, and a willow tree, lilly bulbs.

Ngày thật đẹp, cây bụi gửi đến từ Vườn ươm Allen, đã trồng. Mâm xôi, nho lý chua, hai cây lê, đỗ quyên, nho, dâu dại non, và đại hoàng, một cây liễu, củ loa kèn.

Feeling fair, reading for Mr. Taylor of Frisco, expecting E. E. this afternoon wants to go to engineers congress at Lexington, coming home for car. think will have to try a little fishing this afternoon if isn't too cool.

Cảm thấy tạm ổn, buổi đọc cho Ông Taylor ở Frisco, trông E. E. chiều nay, muốn đi đại hội kỹ sư ở Lexington, về nhà lấy xe. nghĩ nếu không quá lạnh sẽ phải thử câu chút đỉnh chiều nay.

nothing new in mail this morning, pretty good catch—two nice cat and few perch—do like these to eat. E. E. came in afternoon about 4.30.

Không có gì mới trong thư sáng nay, mẻ câu khá—hai con cá trê ngon và vài con cá rô—tôi thích ăn mấy loại này. E. E. về buổi chiều khoảng 4 giờ 30.

19th was supposed to be a very important day—according to astroligist guess it is as any other, what we make it, tho Mar. 19, 1919 was the first time gave anything in reading about astrology, or the like, some say this the most important reading ever give, from astrological standpoint.

Ngày 19 được cho là một ngày rất quan trọng—theo nhà chiêm tinh; đoán nó cũng như những ngày khác thôi, tùy ta làm nên nó, tuy ngày 19 tháng Ba, 1919 là lần đầu tiên tôi cho điều gì trong buổi đọc về chiêm tinh, hay tương tự; có người nói đây là buổi đọc quan trọng nhất tôi từng cho, xét theo phương diện chiêm tinh.

suppose should give a thought for the day as Uncle Ezra does on the Alka-Seltzer programme: "The good we do lives after we are gone. so only good must be eternal, for it never dies, will be wonderful then to have the good we have tried to do as the clothing of our life hereafter. Yes, we are clothed with our tries to be good."

Có lẽ nên đưa ra một "tư tưởng cho ngày" như Bác Ezra làm trong chương trình Alka-Seltzer: "Điều thiện ta làm vẫn sống sau khi ta đi. vậy chỉ có điều thiện là vĩnh cửu, vì nó không bao giờ chết; sẽ thật tuyệt diệu nếu điều thiện mà ta đã cố làm trở thành y phục của đời sống ta ở đời sau. Phải, chúng ta được 'mặc' bằng những nỗ lực trở nên tốt lành của mình."

Sunday, Mar. 20th 1938

Chủ Nhật, 20 tháng Ba 1938

E. E. home for car. looking very well, says is studying hard, must has very good reports. didn't go to church or S.S. Miss Gladys did, she is secy. Treas. believe now a very lovely day, tho looked for time as if it might rain. in afternoon, Mae Gimbert Verhoeven and sister Anne with Mr. Kelly came by, Mr. K. wanted appointment for reading. T. J. came for awhile, cute as can be. E. E. left for school about two or few minutes after, thought for the day—Keep sweet yourself if you would have those round you, keeping sweet or even liverable with.

E. E. về nhà lấy xe. trông rất khỏe, nói đang học chăm, hẳn có báo cáo rất tốt. không đi nhà thờ hay Trường Chúa Nhật. Cô Gladys có đi, cô ấy là Thư ký Kiêm Thủ quỹ, tôi tin vậy. một ngày rất đẹp, tuy có lúc tưởng như trời sẽ mưa. buổi chiều, Mae Gimbert Verhoeven và em gái Anne cùng Ông Kelly ghé qua, Ông K. muốn hẹn buổi đọc. T. J. đến chơi một lúc, dễ thương hết sức. E. E. về trường khoảng hai giờ hay vài phút sau đó, tư tưởng cho ngày—Hãy giữ lòng ngọt lành nếu bạn muốn những người quanh bạn giữ được ngọt lành, hay chí ít là dễ sống cùng.

Monday, Mar. 21st 1938

Thứ Hai, 21 tháng Ba 1938

First day of spring—and really seems like it too. lovely out, cut several Hyacinths from the yard, they are beautiful, when birds sing, sun shines, well the whole world looks and seems hopeful. no wonder the people of old

Ngày đầu của mùa xuân—và đúng là như vậy nữa. trời đẹp, cắt được mấy bông dạ lan hương ngoài vườn, chúng thật đẹp; khi chim hót, nắng rọi, ôi cả thế gian trông và dường như đầy hy vọng. không lạ gì người xưa thờ

worshipped the Sun.

Mặt Trời.

a few fishes in the afternoon, and to the picture show in evening—very good

Câu được ít cá chiều nay, và đi xem phim buổi tối—rất hay.

feeling fair—and can we but think right, would make a lot of difference.

Cảm thấy tạm ổn—và nếu ta có thể nghĩ cho đúng, sẽ tạo nên khác biệt lớn.

Thought for the day—beauty by comparison, and love by the gift, is too often our judgment of an experience.

Tư tưởng cho ngày—cái đẹp bởi so sánh, và tình thương bởi quà tặng—quá thường là cách ta phán đoán một trải nghiệm.

H. L. called in late evening.

Tuesday, Mar. 22nd 1938

Thứ Ba, 22 tháng Ba 1938

Another lovely morning, had to go into Norfolk for rent was due, Oh yes, had photo made for the booklets. a special reading for Mr. Goetz today, and an emergency for Mr. Savage for tomorrow, why H. L. phoned last night.

Lại một buổi sáng tuyệt đẹp, phải vào Norfolk vì đến hạn trả tiền thuê, Ồ đúng, có chụp ảnh cho tập sách nhỏ. một buổi đọc đặc biệt cho Ông Goetz hôm nay, và một buổi khẩn cấp cho Ông Savage ngày mai, vì sao tối qua H. L. điện thoại.

Mar. 25th 1938

Ngày 25 tháng Ba 1938

Days have passed, not so much neglect as lack of having much if anything to say. but yesterday for the first time since coming to the Beach in 1925 have I seen a robin make the place something like a home, Oh yes they pass over, stop and sing a lay, but to give the appearance of making the place a home or singing the mate call as if preparing for a home—guess they do not come so near the seashore for nesting tho only a few miles inland there are plenty—robins are among my favorite song birds—their early morning call is lovely—a note of sadness in the early morning yet a happiness—not just the same in any other unless it is the Cat bird. at evening mockingbirds aplenty—and their song is lovely here—some have nested in the little tree out front each year, hope with the willow just planted a few days ago, some other will make their home here, saw a thrush looking it over yesterday—also he gave forth one of his most beautiful lays—

Mấy ngày trôi qua, không phải vì tôi bỏ bê mà vì không có mấy thứ, nếu có, đáng nói. nhưng hôm qua, lần đầu tiên kể từ khi về Bãi biển năm 1925, tôi đã thấy một con cổ đỏ khiến nơi này trông như một mái ấm; Ồ đúng là chúng bay qua, dừng lại cất một khúc hát, nhưng tỏ ra như muốn làm tổ hay cất tiếng gọi bạn đời như thể sửa soạn làm tổ—đoán chúng không làm tổ gần bờ biển như vậy, tuy chỉ cách vài dặm vào đất liền là có rất nhiều—cổ đỏ là một trong những loài chim hót tôi ưa thích—tiếng gọi sớm mai của chúng rất dễ thương—một nốt buồn trong sớm mai nhưng đồng thời là một niềm vui—không loài nào khác giống hệt, trừ khi là chim mèo. buổi chiều thì có nhiều chim nhại—và tiếng hót của chúng ở đây thật dễ thương—một vài con đã làm tổ ở cái cây nhỏ trước nhà mỗi năm, hy vọng với cây liễu vừa trồng mấy ngày trước, vài loài khác sẽ làm tổ ở đây; hôm qua thấy một con họ hoét ghé ngó—nó cũng cất lên một trong những khúc hót đẹp nhất

planted my strawberries yesterday—all the birds like them as well as I, so may or may not have a few more visitors from them lust for the berries—they like raspberries also and have a few of those coming in hope they all do well.

—hôm qua trồng dâu tây—tất cả chim đều thích chúng như tôi, nên có thể sẽ có thêm vài vị khách thèm dâu—chúng cũng thích mâm xôi và tôi trồng thêm vài bụi, hy vọng tất cả đều phát triển tốt.

Madam Verdier arrived yesterday afternoon —apparently very well pleased as checked on at least three of the experiences she had as to appearances—phone call from Hardwicke son, may see them before they leave the vicinity—his Mother is with him so he said.

Bà Verdier đến chiều hôm qua—có vẻ rất hài lòng vì đã kiểm chứng được ít nhất ba trải nghiệm mà bà có về các hiện diện—điện thoại của con trai nhà Hardwicke, có thể gặp họ trước khi rời khu vực—anh nói Mẹ anh đi cùng.

Feeling pretty fair, bright and pretty but a cool wind, had to order more coal this morning guess that will last until summer—like the spring, especially when it is pretty and bright, lovely to look each day for a new shoot from some flower or bush putting forth its effort to be itself, and to the glory of its Maker, appears only man puts on a show for his fellow man—to impress them, but is that what the robin does when he sings to his mate trying to *impress* her with his lovely song—the study of nature tho must be a closer study of the Creator, and His thought of man—do the birds imitate man or man imitate nature. or what is the cycle anyway?

Cảm thấy khá, trời sáng và đẹp nhưng gió se lạnh, sáng nay phải đặt thêm than—đoán chừng sẽ đủ dùng đến mùa hè—tôi thích mùa xuân, nhất là khi trời đẹp và sáng; thật thích mỗi ngày đi tìm một chồi non mới từ một bông hoa hay bụi cây phô diễn nỗ lực để là chính nó, và vì vinh quang của Đấng Tạo Hóa; có vẻ chỉ con người mới phô diễn để trước mặt đồng loại—để gây ấn tượng với họ, nhưng đó có phải điều con cổ đỏ làm khi nó hót với bạn đời, cố gây ấn tượng với tiếng hót tuyệt diệu chăng—học hỏi thiên nhiên phải là học gần hơn về Đấng Tạo Hóa, và ý nghĩ của Ngài về con người—chim có bắt chước người hay người bắt chước thiên nhiên? hay chu kỳ là gì vậy?

Be yourself—yes that is right—but if this is only an experience, and we have lived before. and will again—which self are you being? Oh as looking for the new shoot—the new leaf, each experience is a new opportunity to express all the beauty of love, for God—in whom we live and have our being. don't wonder. one is at times thought curious, unreasonable yes, plain nutty when they relate some of their experiences, that to them are very real. Like last evening, know I was not asleep, and don't think it was purely imagination, but—years ago as a child used to see, talk with, play with, those that some told me did not exist—these came to me in one, two and a few times as many as three at

Hãy là chính mình—đúng thế—nhưng nếu đây chỉ là một trải nghiệm, và chúng ta đã sống trước kia, và sẽ còn sống nữa—thì bạn đang là "cái mình" nào? Ồ, như tìm chồi non —chiếc lá mới, mỗi trải nghiệm là một cơ hội mới để biểu hiện tất cả vẻ đẹp của tình yêu, dành cho Thượng đế—Đấng trong Ngài chúng ta sống và có hiện hữu. đừng thắc mắc. đôi khi người ta cho rằng mình kỳ quặc, thiếu lẽ phải, vâng, thẳng thừng là dở hơi khi kể lại vài trải nghiệm vốn rất thật với họ. Như tối qua, tôi biết mình không ngủ, và không nghĩ đó chỉ là tưởng tượng, nhưng—nhiều năm trước khi còn nhỏ tôi thường thấy, chuyện trò, chơi đùa với những người mà có người bảo tôi là không tồn tại—họ đến

once, and were not always the same, sometimes boys and sometimes girls, they told me their names, when they were with me and we played together. but last evening they all came at once, eight of them, five boys and three girls—their first question was do you remember us, and to be sure I did, no they appear not to have grown any, why, did they want to play, no, then what—when will you be with us again to discuss the things we used to? What does it mean, I do not know, am just wondering will they come again?

với tôi từng người một, từng hai người và vài lần đông đến ba, và không phải lúc nào cũng giống nhau, lúc là con trai lúc là con gái; họ nói cho tôi biết tên họ, khi họ ở với tôi và chúng tôi chơi cùng nhau. nhưng tối qua tất cả họ đến một lần, tám người, năm trai ba gái—câu đầu tiên: bạn còn nhớ chúng tôi chứ, và tất nhiên là tôi nhớ; không, trông họ chẳng lớn thêm, vậy họ muốn chơi à, không, thế thì gì—"bao giờ anh sẽ lại ở với chúng tôi để bàn luận những điều xưa kia?" Nó có nghĩa gì, tôi không biết, chỉ tự hỏi liệu họ có trở lại không?

In the reading for Madam Verdier, felt the presence of a master—not a disincarnate entity, a master of some realm—but a glow of orange seemed to be about them or maybe golden more than orange. no do not understand all this, but hope and believe it a growth of some kind.

Trong buổi đọc cho Bà Verdier, tôi cảm nhận sự hiện diện của một Chân sư—không phải một thực thể lìa xác, mà là một bậc thầy thuộc một cõi nào đó—nhưng dường như có một vầng sáng cam quanh họ, hay có lẽ vàng nhiều hơn là cam. không, tôi không hiểu hết điều này, nhưng hy vọng và tin đó là một sự tăng trưởng nào đó.

thought for the day—keep sweet yourself, would you have things pleasant about you.

Tư tưởng cho ngày—hãy giữ lòng ngọt lành, nếu bạn muốn mọi điều dễ chịu quanh mình.

Mar. 26th 1938

Ngày 26 tháng Ba 1938

Cold, dark, rainy, dreary day, the sunshine will have to be within, it looks today.

Lạnh, tối, mưa, ảm đạm, có vẻ hôm nay nắng sẽ phải đến từ bên trong.

Saw "Snow White" last night, a beautiful picture, simple, yet most extravagant what a wonderful mind must have conceived of animating the fairy story, possibly just giving it life again, who knows.

Tối qua xem "Bạch Tuyết," một bộ phim đẹp, đơn giản mà cực kỳ phong phú; một trí tuệ kỳ diệu nào hẳn đã nghĩ ra việc làm sống động truyện cổ tích, có lẽ chỉ là thổi sự sống vào nó lần nữa, ai biết được.

Faired off in afternoon and was much brighter.

Chiều thì hửng, sáng sủa hơn nhiều.

A lot to say maybe, but how to say it—Madam Vermier was in to see us [for] another reading—leaving tho this afternoon. What a mind, travel has given her a perspective that one like myself seldom sees, or sees expressed so beautifully. Wonder what travel would do for me, but opportunities are ever present, if not for

Có lẽ có nhiều điều để nói, nhưng nói thế nào đây—Bà Vermier đến gặp chúng tôi [for] một buổi đọc nữa—tuy chiều nay thì bà đi. Một trí tuệ thế nào, những chuyến đi đã đem lại cho bà một viễn cảnh mà người như tôi hiếm khi thấy, hay thấy được diễn đạt đẹp đến vậy. Tự hỏi du lịch sẽ đem lại gì cho tôi, nhưng cơ hội luôn hiện diện; nếu không phải cho các

travel to gather from these we meet that as answers within ourselves. To the longing that must be within every heart—only when we become querulous and boresome even to ourselves do we lose the privilege of expanding to God's love that is ever shed about us.

chuyến đi thì cũng để thu góp từ những người ta gặp gỡ những điều như đáp lời trong chính chúng ta. Cho nỗi khao khát hẳn có trong mỗi trái tim—chỉ khi ta trở nên hay càm ràm và khiến ngay cả chính mình cũng thấy chán chường, ta mới đánh mất đặc ân mở rộng ra với tình yêu của Thượng đế vốn luôn tuôn tràn quanh ta.

Sunday, Mar. 27, 1938

Chủ Nhật, 27 tháng Ba, 1938

What has the day as a marker for events meant to me, something—Oh yes, in 1900 this day awoke to realize could not speak above a whisper the beginning of that experience as may be said to be the work in which I am engaged now, step by step yet, no different from the beginnings as I see it—but who said "there is nothing new under the sun" couldn't be new then the same old thing, "Know the Lord thy God is one" dressed up in a new bonnet or possibly a new dress, but the same truth, growing by unfoldment in our limited minds.

Ngày như một cột mốc cho các biến cố đã có ý nghĩa gì với tôi, điều gì đó—Ồ vâng, năm 1900 ngày này thức dậy tôi nhận ra mình không thể nói to hơn thì thầm—khởi đầu cho trải nghiệm có thể nói là công việc tôi đang làm bây giờ, từng bước một, nhưng theo tôi thấy thì không khác gì những khởi đầu ấy—ai đó đã nói "chẳng có gì mới dưới Mặt Trời" thì không thể mới; vẫn là điều cũ xưa, "Hãy biết Chúa, Thượng đế của ngươi là một" được đội chiếc mũ mới hay có lẽ khoác chiếc áo mới, nhưng vẫn là chân lý ấy, lớn lên bằng sự khai mở trong những tâm trí hạn cuộc của chúng ta.

Wed, Mar. 30th 1938

Thứ Tư, 30 tháng Ba 1938

What—nothing happened on 28th and 29th —Oh, yes, much but nothing said about it, not that much may not have been felt, but there are days when there just doesn't seem to be words to say what you would wish to even. Oh, God, make me thankful for all the nice things people have written—let me so live that my life before men will be in keeping [with] what they feel has and does develop in their experience—keep me humble, yet glory in being a child of God.

Gì—không có gì xảy ra ngày 28 và 29 ư—Ồ, có nhiều nhưng không nói về nó, không phải vì không có nhiều điều cảm nhận, mà có những ngày dường như chẳng có lời lẽ nào để nói điều mình muốn nói dù chỉ là đôi phần. Lạy Thượng đế, xin làm con biết ơn vì tất cả những điều tốt đẹp người ta đã viết—xin cho con sống sao để đời sống con trước mặt người ta sẽ phù hợp [with] điều họ cảm thấy đã và đang phát triển trong trải nghiệm của họ—xin giữ con khiêm nhường, nhưng hãnh diện vì là con của Thượng đế.

How soon had to make application of the above, and would have to say hardly big enough to do so without feeling hurt, is it my ego, pride, or what that felt the hurt, of what Mr. W. had said—Oh God keep me, for thy namesake, let me live as thou would have me

Chẳng bao lâu đã phải áp dụng điều trên, và phải nói rằng khó lòng làm được mà không thấy tổn thương; đó là cái tôi, là kiêu hãnh, hay điều gì khiến tôi thấy đau vì điều Ông W. đã nói—Lạy Thượng đế xin giữ con, vì danh Ngài, xin cho con sống như Ngài muốn con

live, each day, each experience, let them be a growth toward the Light of thy kingdom, that must be within.

sống, mỗi ngày, mỗi trải nghiệm, xin cho chúng trở thành sự tăng trưởng hướng về Ánh sáng vương quốc Ngài, vốn phải ở bên trong.

April 3rd 1938

Ngày 3 tháng Tư 1938

Days again—nothing said—the boys home, Sat they painted their room, no Friday or Thursday afternoon—for Friday in town—trouble at H.H.R.—what will they do with it—Sat the hike—that is right—for Ecken and I built the birdhouse, hope we have a few Martins come stay with us. Mrs. Harris here for her reading, pleased.

Lại mấy ngày—không nói gì—mấy đứa con trai về nhà, Thứ Bảy chúng sơn phòng của chúng, không, là thứ Sáu hay chiều thứ Năm—vì thứ Sáu vào thị trấn—rắc rối ở H.H.R.—họ sẽ làm gì với nơi đó—Thứ Bảy thì đi bộ đường dài—đúng rồi—vì Ecken và tôi đóng một nhà chim, hy vọng vài con nhạn Martin sẽ đến ở với chúng tôi. Bà Harris đến cho buổi đọc, hài lòng.

Cool this morning, not quite so cold as was predicted by weather man, may be by night, hope doesn't kill fruit, was 42 [degrees] on front porch this morning. guess that would be a very good record. but possibly am too dilatory about keeping it at all, let things keep me from saying what I feel too easily. guess grow more sensitive each day, but certainly should not let self grow foolishly so, sensitive—but make it constructive should be the way, for if that is not done then it makes hurt—yes, a deep hurt so—the hurt becomes personal, and self consciousness prevents one from being very helpful. and it is the helpful life that is worthwhile.

Sáng nay lạnh, không lạnh như dự báo của ông khí tượng, có thể đến tối, hy vọng không làm hỏng trái cây, sáng nay nhiệt kế ở hiên trước là 42 [degrees]. đoán đó sẽ là một ghi chép rất tốt. nhưng có lẽ tôi quá chần chừ không ghi lại chút nào, để những việc khác khiến mình quá dễ dàng không nói điều mình cảm thấy. đoán mỗi ngày mình trở nên nhạy cảm hơn, nhưng chắc chắn không nên để mình trở nên yếu đuối dại dột như vậy; nhạy cảm—nhưng hãy làm cho nó trở nên xây dựng—đó mới là cách; vì nếu không làm như thế thì nó gây tổn thương—vâng, một nỗi đau sâu sắc—thế là nỗi đau trở nên cá nhân, và sự tự ý thức khiến người ta khó lòng giúp ích nhiều. mà đời sống hữu ích mới đáng giá.

Played bridge in the afternoon, H. L., E. E., G. and I. Quite cool but sun shining in afternoon.

Buổi chiều chơi bài bridge, H. L., E. E., G. và tôi. Khá lạnh nhưng chiều có nắng.

April 4, 1938

Ngày 4 tháng Tư, 1938

Up early, as boys wanted to paint mothers room. T. about 42—sun pretty but a cool wind blowing from the west, feel fair and guess have pretty full week ahead, to keep well-balanced is not always easy.

Dậy sớm, vì mấy cậu bé muốn sơn phòng của mẹ. Nhiệt độ khoảng 42—trời đẹp nhưng gió lạnh thổi từ hướng tây, cảm thấy tạm ổn và đoán sẽ có một tuần khá bận phía trước, giữ thăng bằng không phải lúc nào cũng dễ.

April 5th, 1938

Sun shining, cool about 50, straightening up rooms, nothing special of note

a bit of retrospection gives about

Edgar Evans went back to school, Duke, this afternoon, saw picture alone tonight. Caught the big fish—bass—weighed 7¼.

Life and all its ramifications are but the attempt of something to give expression—thus it behooves none of us to speak ill of the other fellow.

Ngày 5 tháng Tư, 1938

Nắng đẹp, mát khoảng 50, sửa soạn các phòng, không có gì đặc biệt đáng ghi.

Chút hồi cố cho thấy—

Edgar Evans chiều nay trở lại trường, Duke, tối nay tôi đi xem phim một mình. Câu được con cá lớn—cá vược—nặng 7¼.

Đời sống và mọi mối nhánh của nó chỉ là nỗ lực của điều gì đó để biểu lộ—thế nên chẳng ai trong chúng ta nên nói xấu người khác.

April 6th, 1938

The note—225. now. Very fine day but cool about 52, What an experience to know, well you have been—but are not.

Ngày 6 tháng Tư, 1938

Âm điệu—225. bây giờ. Ngày rất đẹp nhưng mát, khoảng 52. Thật là trải nghiệm khi biết, ừ thì bạn "đã là"—nhưng lại không còn nữa.

April 9th, 1938

Rain yesterday and last night—and what a rain—all up in basement this morning—caught a pike on the trotline yesterday—was not aware there were any in the lake—very nice—wonder if he will stay in the box—water all over it, hope so.

Dream—night before last—of Berlyn being tortured by Indians—and I came to the rescue.

looks like more rain today—feeling pretty good—temperature 66 at 9 A.M., spring I guess—tho weatherman says much colder by morning.

Could we keep our heads, at all times know God is near—and all is well? what a different world this would be.

Ngày 9 tháng Tư, 1938

Mưa hôm qua và đêm qua—và mưa gì đâu—sáng nay tầng hầm ngập hết—hôm qua câu được một con cá chó trên dây câu dầm—không biết trong hồ có loại ấy—rất ngon—tự hỏi nó có chịu ở trong thùng không—nước ngập khắp, hy vọng nó ở.

Mộng—đêm hôm kia—thấy Berlyn bị người Da đỏ tra tấn—và tôi đến giải cứu.

Có vẻ hôm nay còn mưa nữa—cảm thấy khá ổn—nhiệt độ 66 lúc 9 giờ sáng, chắc là xuân—dù ông khí tượng nói sáng mai sẽ lạnh hơn nhiều.

Giá như ta giữ vững tâm trí, mọi lúc biết Thượng đế ở gần—và mọi sự đều ổn—thì thế giới này sẽ khác biết bao?

Sunday, Apr. 10th 1938

Sunshine this morning but strong wind, T. 44, phoned H. L. last evening, are to try L.v …

Chủ Nhật, 10 tháng Tư 1938

Nắng sáng nay nhưng gió mạnh, Nhiệt độ 44, tối qua gọi cho H. L., sáng nay thử L.v …

this A.M.—do not feel that there is much to be gained. supposed to go to Norfolk this afternoon—group reading.

—không cảm thấy có nhiều điều để đạt được. buổi chiều dự định vào Norfolk—buổi đọc nhóm.

Reading proved to be one of the most interesting ones have had in some time—went to Group this afternoon meeting at Mrs. Story—several not there—but all said had very good reading—messages to individuals—listened to radio in the evening, Keeping the mind, the body, the spirit all in accord isn't easy—but is what may make one free.

Buổi đọc hóa ra là một trong những buổi thú vị nhất từ dạo gần đây—chiều nay dự nhóm họp tại nhà Bà Story—vài người không đến—nhưng mọi người đều nói buổi đọc rất hay—có các thông điệp cho từng người—tối nghe radio, Giữ cho tâm trí, thân thể, tinh thần hòa điệu chẳng dễ—nhưng đó là điều có thể khiến người ta được tự do.

Monday, April 11th, 1938

Thứ Hai, 11 tháng Tư, 1938

sunshine this morning but a cool wind, water going down but still quite a bit in basement.

Sáng có nắng nhưng gió mát, nước rút bớt nhưng tầng hầm vẫn còn khá nhiều nước.

don't feel so hot, ate too much, am sure.

Không thấy khỏe lắm, ăn nhiều quá, chắc vậy.

meeting of Group #1 at Mrs. Ellingtons, we took dinner there, very good meeting.

Họp Nhóm #1 tại nhà Bà Ellington, chúng tôi ăn tối ở đó, buổi họp rất tốt.

Tuesday, April 12th 1938

Thứ Ba, 12 tháng Tư 1938

Another beautiful day, real spring, about 58 this morning, about noon quite a stiff wind blew up, turned somewhat cooler.

Lại một ngày đẹp, đúng là xuân, sáng khoảng 58, gần trưa nổi gió khá mạnh, trở lạnh đôi chút.

Very unusual experience for me this morning early—was 2 A.M. became conscious was out of my body, could see it lying there to all intent dead, was not fearful, did not know where I had been, but knew had been away from my body, saw myself gradually emerge again with the body, and each portion come to life and the circulation gradually renew itself in the different portions of same, then awaked, as if had I just come in from somewhere.

Một trải nghiệm rất khác thường với tôi vào sáng sớm nay—lúc 2 giờ sáng; tôi trở nên ý thức rằng mình ở ngoài thân, có thể thấy thân nằm đó như thể đã chết hẳn, không hề sợ, không biết mình vừa ở đâu, nhưng biết mình đã rời thân, thấy mình dần dần lại nhập vào thân, và mỗi phần trở lại sự sống, tuần hoàn dần dần làm mới trong từng phần, rồi tỉnh dậy, như thể vừa từ đâu đó trở về.

To group 7 this evening at Mrs. DeMao's not such a large group but think very good meeting—Patience the subject—lesson part of first chapter of John.

Tối nay đến Nhóm 7 tại nhà Bà DeMao, nhóm không đông nhưng tôi nghĩ buổi họp rất tốt —Chủ đề: Nhẫn nại—phần bài học của chương đầu Phúc âm Giăng.

Mae had her Life reading this morning, am anxious to read same, must have been a very interesting one from what have heard thus far.

Sáng nay Mae có buổi đọc Đời sống, tôi nôn đọc lắm, chắc hẳn là một buổi rất thú vị theo những gì đã nghe đến giờ.

Oh to be of a service to my fellow man in the name of the Master is the burden of heart, yet realize am so very weak in many ways, will I ever be counted worthy?.

Ôi được phụng sự đồng loại nhân danh Đức Thầy là gánh nặng của lòng tôi, thế nhưng tôi biết mình rất yếu đuối trên nhiều phương diện; liệu tôi có bao giờ được kể là xứng đáng chăng?

The Lord bless and keep us all for His name sake

Nguyện Chúa chúc phúc và gìn giữ tất cả chúng ta vì danh Ngài

Sunday April 24th 1938

Chủ Nhật, 24 tháng Tư 1938

more than a week has passed since wrote here—and many things have happened that should have been made note of, but as didn't perhaps just as well, possibly did not mean as much as would like to think they might, but will do better by you old book, for there might be those who would like to read here, hope so any way—but there have been some wonderful reports from people—some sad ones—this is life—the bitter with the sweet —but reports like Miss Coombe, Mr. Barber, Mrs. Botterill—well all seem worthwhile and am sure they are in their own experience. and Life is good when you keep well.

Hơn một tuần trôi qua từ lần cuối viết ở đây —và nhiều điều đã xảy ra lẽ ra nên ghi lại, nhưng vì không ghi, có lẽ cũng tốt, có thể chúng không có ý nghĩa nhiều như tôi muốn nghĩ; nhưng tôi sẽ làm tốt hơn với anh bạn sổ này, vì có thể sẽ có người muốn đọc ở đây— dù sao cũng mong vậy—nhưng đã nhận vài báo cáo tuyệt vời từ mọi người—và vài tin buồn—ấy là đời—đắng cay lẫn ngọt bùi— nhưng những báo cáo như của Cô Coombe, Ông Barber, Bà Botterill—ờ, tất cả đều đáng giá và tôi chắc chúng đáng giá trong trải nghiệm riêng của họ. và Đời là tốt khi bạn khỏe mạnh.

Dream lest evening disturbs me—was with a group of men, mostly of old acquaintances had come to a place. where the only way out was to climb down possibly a hundred feet between two walls—or projections of the walls, all sat round as if bewildered as how to get down, I started down, found there was one place could not get round without slipping, climbed back up—and told all there was a rope there, I would hold and lower them past this place, did, many walked away, few remained to see what I would do

Giấc mộng tối qua làm tôi bận lòng—tôi ở với một nhóm đàn ông, phần lớn là bạn cũ, đã đến một nơi mà lối ra duy nhất là tụt xuống chừng trăm feet giữa hai bức tường—hay những nhô ra của tường, mọi người ngồi quanh như bối rối không biết xuống sao, tôi bắt đầu tụt xuống, thấy có một chỗ không thể vòng qua nếu không tuột, trèo ngược lên —và bảo mọi người có một sợi dây ở đó, tôi sẽ giữ và hạ họ qua đoạn ấy, tôi đã làm, nhiều người bỏ đi, ít người ở lại xem tôi sẽ làm gì— tôi bắt đầu xuống, và khi đến chỗ cần được

—began to descend, and as came to the place where had to be lowered—realized the unseen hand was holding me—for the good had done—awoke.

hạ—tôi nhận ra Bàn tay Vô hình đang giữ tôi —vì điều thiện tôi đã làm—tôi tỉnh giấc.

Again dreamed—had had above dream—and was being shown what it meant was returning to Selma to Studio, place very badly need of repair—dust and dirt was cleaning up—when some one came for picture to be made—realized it was the first person that had come when I went to that place in 1912—now she had her little girl was expecting Gertrude and Miss Gladys—many people came in—for pictures—then realized My Father had come back—dress all in khaki with cap—asked him why—and where he had come from and told me all had thought him dead for a year—but he was not, and could not stay where he had been as people talk very uncomplimentary about him G & Miss Gladys came—when they saw him spoke—then Gertrude asked him why he had come he said just couldn't stay where was—she said well we haven't room here—so he said all right will go to the top of house and jump off. end.

Lại mơ—rằng vừa có giấc mơ trên—và được chỉ cho biết ý nghĩa của nó, là đang trở về Selma đến Studio, nơi rất cần sửa chữa—bụi bặm bẩn thỉu—đang lau dọn—thì có người đến chụp ảnh—nhận ra đó là người đầu tiên đến khi tôi tới nơi đó năm 1912—giờ cô ấy có cô con gái nhỏ—đang trông chờ Gertrude và Cô Gladys—nhiều người vào—để chụp hình —rồi nhận ra Cha tôi đã trở lại—mặc toàn kaki với mũ—tôi hỏi vì sao—và ông từ đâu đến, ông bảo mọi người tưởng ông chết đã một năm—nhưng ông không chết, và ông không thể ở nơi ông đã ở vì người ta nói những điều rất không hay về ông; G & Cô Gladys đến—khi thấy ông họ chào—rồi Gertrude hỏi vì sao ông đến, ông nói không thể ở nơi đó—cô ấy nói chúng con không có chỗ ở đây—ông nói thôi được, vậy lên nóc nhà và nhảy xuống. hết.

Seem more of a nightmare than a dream. will I be reminded of it?

Dường như ác mộng hơn là mộng. tôi sẽ bị nhắc lại về nó chăng?

Mrs. Story and Edith sick—do hope they come along all right—Keep self-conscious of the Christ spirit—by doing that He would have done Just being kind is the best way I know—but her does one keep from losing ones temper that is a hard one

Bà Story và Edith ốm—thật mong họ mau khá—Hãy giữ ý thức về tinh thần của Đức Christ—bằng cách làm điều Ngài hẳn sẽ làm. Chỉ cần tử tế là cách tốt nhất tôi biết—nhưng làm sao người ta giữ khỏi nổi nóng—ấy là điều khó.

Wed, Apr. 27th 1938

Thứ Tư, 27 tháng Tư 1938

How unappreciative we all appear at times—yet, who is to judge as to what real appreciation is, when we think of that in relation to our God, who is ever appreciative.

Đôi khi chúng ta trông thật vô ơn—và yet, ai có thể phán xét thế nào là lòng biết ơn thật, khi ta nghĩ về điều đó trong tương quan với Thượng đế của chúng ta, Đấng luôn biết ơn?

Unusual dream night before last regarding Lynn, who like my Father a few nights ago insisted he was not dead, nor ever had been

Giấc mộng khác thường đêm hôm kia liên quan đến Lynn, người—như Cha tôi vài đêm trước—khăng khăng rằng anh không chết,

—only been away for a while—but he looked so very thin—yet young again as knew him years ago. wonder what it means.

cũng chưa từng chết—chỉ là đi xa một thời gian—nhưng trông anh gầy lắm—dù lại trẻ như ngày xưa tôi biết anh. không biết nó có nghĩa gì.

Cool quite a stiff breeze, sun is bright—thermometer tho registers 60

Mát, gió khá mạnh, nắng sáng—dù nhiệt kế chỉ 60

worked in garden a bit this morning—everything there looks very nice,

Sáng nay làm vườn chút ít—mọi thứ trông rất đẹp,

Unusual experience this afternoon in a way—each time am able to go into the unconscious have to wait for the Light—without it cannot lose consciousness—usually it is a shaft of light-blue white light—or streaks of light—but this afternoon it appeared as buttons of light—or rosette—with their shading in the form of a rosette caught a nice big Ling this afternoon. a thought for the day—just as sincere as I am with my fellow man, just so is the vibration. atmosphere made for me. Like begets like—but am I to condemn if he does not respond? Rather the more reason to exert the Christ spirit.

Một trải nghiệm khác thường chiều nay theo một nghĩa—mỗi lần có thể đi vào vô thức, tôi phải chờ Ánh sáng—không có nó tôi không thể mất tri giác—thường thì đó là một luồng ánh sáng xanh-trắng—hay những vệt sáng—nhưng chiều nay nó xuất hiện như những "nút" ánh sáng—hay hoa thị—với các sắc độ như hình hoa thị. chiều nay câu được một con cá ling to. một tư tưởng cho ngày—tôi chân thành với đồng loại đến mức nào, thì rung động, bầu khí tôi tạo ra cho mình cũng đến mức đó. Tương tự sinh tương tự—nhưng tôi có nên kết án nếu người kia không đáp ứng? Đúng hơn, càng là lý do để biểu hiện tinh thần của Đức Christ.

Apr. 30, 1938

Ngày 30 tháng Tư, 1938

Lovely day—new bird songs today—there appears to be an unusual number of birds—or am I just aware of their presence? the early morning son of the—Tom-tit, the blue bird, lark, catbird, robin, the mocking bird; and the new ones sound like canaries—but are red, with brown and the female yellow and black, but lovely bird—used to call them weaver bird, but haven't seen any before in years and years—Oh let's not forget the red-wing, he is lovely. H. L. home from N.Y. for day or so.

Ngày đẹp—hôm nay có những tiếng chim mới—dường như có số lượng chim bất thường—hay tôi chỉ mới ý thức về sự hiện diện của chúng? ca sáng sớm của chim tít, chim lam, sơn ca, chim mèo, cổ đỏ, chim nhại; và những loài mới nghe như chim hoàng yến—nhưng có chim đực màu đỏ pha nâu và chim mái vàng-đen, nhưng thật tuyệt—xưa tôi gọi chúng là chim thợ dệt, nhưng bao năm rồi chưa từng thấy; Ồ đừng quên chim cánh đỏ, nó tuyệt lắm. H. L. từ New York về nhà vài ngày.

The last of April—how time appears to go at times and another, as if it will never come. Tired, weary, of what? Need a change of thought, I guess, or am I just too desirous of the material things of life?

Những ngày cuối tháng Tư—đôi lúc thời gian trôi nhanh thế, có lúc như không bao giờ đến. Mệt, uể oải, vì điều gì? Có lẽ cần đổi ý nghĩ, hay tôi quá ham muốn những thứ vật chất của đời?

Busy week, most every day taken. Hope I may have been of help somewhere along the line. What a curious phase of human experience we see now and then.

Tuần bận rộn, hầu như ngày nào cũng kín. Hy vọng đâu đó tôi đã giúp được ai. Thỉnh thoảng đời người có những khía cạnh thật lạ kỳ.

Help me to keep thy ways, O Lord, for thy ways are not past finding out. Let grace and mercy be with me ever.

Xin giúp con giữ các đường lối của Ngài, lạy Chúa, vì các đường lối Ngài chẳng vượt ngoài sự tìm biết. Xin ân sủng và thương xót ở cùng con luôn.

Sunday, May 1st 1938

Chủ Nhật, 1 tháng Năm 1938

Lovely May day. Many roses in bloom in yard. the red one the prettiest—Just had a note from Dorothy H. My what the manifestations of life take on at times. just hope can I offer the suggestion that will fill the heart with gladness and bring the best into the experience of each. Feeling fair. Mother still complaining of her eye from the spell she has had recently. What a troubled sleep! So many of those I think so much of? all mixed up in my dreams. Tried to write the lady in Cincinnati. regards "Survival of personality." hope I said the right thing.

Ngày mồng Một đẹp. Nhiều hoa hồng nở trong vườn. hoa hồng đỏ đẹp nhất—Vừa nhận thư của Dorothy H. Ôi, đôi khi những biểu hiện của đời sống hiện ra kỳ lạ biết bao. chỉ mong tôi có thể đưa ra gợi ý sẽ làm đầy lòng người bằng niềm vui và đem điều tốt nhất vào trải nghiệm của mỗi người. Cảm thấy tạm ổn. Mẹ vẫn than đau mắt vì cơn vừa rồi bà gặp. Một giấc ngủ đầy trắc trở! Quá nhiều người tôi thương quý? tất cả hòa lẫn trong giấc mơ của tôi. Cố viết cho bà ở Cincinnati về "Sự tồn tại của phàm ngã." Hy vọng tôi nói đúng điều cần nói.

I went to the picture show alone this evening.

Tối nay tôi đi xem phim một mình.

May all the joy of a sincere life keep me in the path of right for His namesake.

Nguyện mọi niềm vui của một đời sống chân thành giữ tôi trong đường ngay vì danh Ngài.

Monday, May 2nd 1938

Thứ Hai, 2 tháng Năm 1938

An unusual stress, financially. H. L. left for N.Y. again last evening. Mrs. Ellington and Jane brought us the material for upholstering the furniture. Mrs. E. is to help fix same today.

Một áp lực bất thường về tài chính. H. L. lại đi New York tối qua. Bà Ellington và Jane đem đến vải để bọc lại đồ đạc. Bà E. hôm nay sẽ giúp bọc.

May 3-4-5-6, 1938

Ngày 3-4-5-6 tháng Năm, 1938

Left blank—not because of nothing doing—rather lack of the incentive to record same.

Để trống—không phải vì không có gì—đúng hơn vì thiếu động lực để ghi lại. Nhưng Bà

But what a lovely job Mrs. Ellington has done an the furniture this week, all but one piece finished and is better than had there been a professional doing it. Lovely what friends mean to everyone. Surely we should know better than most, for I'm sure we have the loveliest ever; thanks—all thanks to Him who is the giver of all good and perfect gifts; ours are friends, lovely ones.

Ellington đã làm một công việc tuyệt đẹp với đồ đạc tuần này, chỉ còn một món chưa xong và làm còn hơn cả một thợ chuyên nghiệp. Dễ thương biết bao là ý nghĩa của bạn bè với mọi người. Hẳn chúng tôi phải biết điều ấy hơn nhiều người, vì tôi chắc chúng tôi có những người bạn dễ thương nhất; cảm tạ—mọi cảm tạ dâng Ngài, Đấng ban mọi ân tứ tốt lành và trọn vẹn; "của" của chúng tôi là bạn hữu, những người bạn đáng yêu.

Ecken came home Wed. evening will stay until Sunday afternoon—

Ecken về nhà tối thứ Tư sẽ ở đến chiều Chủ Nhật—

Saturday the 7th of May 1938

Thứ Bảy, ngày 7 tháng Năm 1938

Ecken and I went fishing this morning—fair luck—in the canoe on the Lake—some casting brought mediocre results, had lines a bit better. Well, really put in the afternoon—alone—on the Lake—some very good meditations—must go to Sunday school and church oftener—losing something that I'm sure I need—if nothing else the touch with our fellow man.

Sáng nay Ecken và tôi đi câu—khá khá—bằng xuồng độc mộc trên hồ—quăng mồi cho kết quả trung bình, thả dây thì khá hơn. Thật ra tôi dành trọn buổi chiều—một mình—trên hồ—vài buổi tham thiền rất tốt—cần đi Trường Chúa Nhật và nhà thờ thường xuyên hơn—đang mất đi điều gì đó mà tôi chắc mình cần—nếu không vì gì khác thì cũng vì mối chạm chạm với đồng loại.

Sunday May 8th 1938

Chủ Nhật, 8 tháng Năm 1938

Went to Sunday school this morn—was asked to teach the Bible Class. 'There were Mr. Henley Moore, Mr. Peele, Mrs. Stith, Mrs. Skipper, Mrs. McTurnan, and Mr. Russell Hatchett. Lesson: Co-operation. Well, that might be significant. Hope I can give something that will be worthwhile. Mark. 9: 50 to 41. Text.

Sáng nay đi Trường Chúa Nhật—được mời dạy Lớp Kinh Thánh. Có Ông Henley Moore, Ông Peele, Bà Stith, Bà Skipper, Bà McTurnan, và Ông Russell Hatchett. Bài học: Hợp tác. Ồ, có lẽ có ý nghĩa. Hy vọng tôi có thể trao điều gì đó xứng đáng. Bài nền: Mác 9: 50 đến 41.

Looks as if it might rain, certainly hope it does, seems to me would be fine for the garden. Had strawberries and peas from garden today.

Trông như sắp mưa, thật mong mưa, theo tôi như vậy sẽ tốt cho vườn. Hôm nay có dâu tây và đậu xanh từ vườn.

Ecken left this afternoon for school again. We went by to see Edith and Florence Edmonds. We came home and had T. J. with us for the night—such a sweet baby he is! smart as can be makes over me as well as

Chiều nay Ecken trở lại trường. Chúng tôi ghé thăm Edith và Florence Edmonds. Về nhà và đưa T. J. về ngủ cùng chúng tôi—em bé dễ thương làm sao! thông minh hết sức, làm nũng tôi cũng như Gertrude, gọi chúng

Gertrude, calls us Eddy Caky and Muddie Caky.

tôi là Eddy Caky và Muddie Caky.

Monday May, 9th 1938

Thứ Hai, 9 tháng Năm 1938

A little rain in the night but not much—letter from Mr. W. glad to know there is no censure, also from Dave with check—closed the old Assn. account today.

Đêm có mưa nhẹ nhưng không nhiều—thư của Ông W. vui vì biết không có sự khiển trách, cũng có thư của Dave kèm chi phiếu—hôm nay đóng tài khoản Hội cũ.

Go to Group meeting tonight—Group #1 meet at Mrs. Storey's.

Tối nay đi họp Nhóm—Nhóm #1 họp tại nhà Bà Storey.

The hope of the world is Love—love that thinketh not of self, but for and of the love of God, as one toward another.

Hy vọng của thế giới là Tình thương—tình thương không nghĩ đến mình, mà vì và bởi tình yêu của Thượng đế, như người này đối với người kia.

Tuesday, May 10th, 1938

Thứ Ba, ngày 10 tháng 5, 1938

Memories! What tricks our minds play us at times. I recall the 10th of May 1890—circus and all No, I didn't go—that is why I recall so well. Worked in corn on the Seay place, in the field where there used to be the meeting of the little folk that played with me sometime before. Seems so long ago, yet as but yesterday.

Ký ức! Đôi khi thể trí ta bày trò với ta thật lạ lùng. Tôi nhớ ngày 10 tháng 5 năm 1890—gánh xiếc và mọi thứ. Không, tôi đã không đi—vì thế tôi mới nhớ rất rõ. Làm việc trong ruộng bắp ở trang trại Seay, trên cánh đồng nơi trước kia vẫn có buổi nhóm họp của những sinh linh bé nhỏ từng chơi với tôi một thời. Cảm thấy lâu lắm rồi, mà cũng như mới hôm qua.

Specials from H. L. today—and to meeting of group 3 in Norfolk tonight, good crowd and hope a good meeting.

Tin đặc biệt từ H. L. hôm nay—và tối nay dự họp nhóm 3 ở Norfolk, đông người và hi vọng buổi họp tốt đẹp.

Destiny of the Soul—Know thyself in His service if we would have his presence abiding consciously with us.

Định mệnh của Linh hồn—Hãy tự biết mình trong sự phụng sự Ngài nếu chúng ta muốn sự Hiện Diện của Ngài ở lại cùng chúng ta một cách hiển hiện trong tâm thức.

Lord of light and Love—keep thou my ways day by day—May I never blindly lead any astray. May I keep thy precepts ever.

Lạy Chúa của ánh sáng và Tình thương—xin Ngài gìn giữ đường lối của con từng ngày—Nguyện con chẳng bao giờ mù quáng dẫn ai lạc bước. Nguyện con giữ trọn các điều răn của Ngài.

Wed. May 11th 1938

Thứ Tư, ngày 11 tháng 5 năm 1938

Ominous looking outside this morning—

Bên ngoài trông điềm chẳng lành sáng nay—

think we need rain badly.

nghĩ rằng chúng ta đang rất cần mưa.

Am to go to Group 6 this evening.

Tối nay sẽ đến với Nhóm 6.

May 12-13-14-15

Ngày 12-13-14-15 tháng 5

A week that will long be resplendent with memories of meeting with the groups in Norfolk—each having its own special meaning to each group I'm sure—just hope I may have been of a little help here and there. Can't say any special group is better than the other; each group has its members that have caught a vision of what may be had by keeping close to the Master. For me, this morning while in meditation, I had a vision of the Master coming close to me—laying His hand on me and blessing me, giving me encouragement.

Một tuần lễ sẽ còn rạng rỡ lâu dài với những hồi ức về các buổi gặp gỡ các nhóm ở Norfolk —mỗi nhóm hẳn có ý nghĩa đặc thù riêng với từng nhóm—chỉ mong rằng tôi đã có thể giúp được chút đỉnh đây đó. Không thể nói nhóm nào đặc biệt hơn nhóm nào; mỗi nhóm đều có những thành viên đã nắm bắt được một tầm nhìn về điều có thể đạt được bằng cách giữ gần gũi với Chân sư. Với riêng tôi, sáng nay khi tham thiền, tôi có một thị kiến về Chân sư đến gần tôi—đặt tay Ngài lên tôi và ban phước, khích lệ tôi.

A very good meeting at Sunday school—quite an interesting visitor, Mr. Powell of Baltimore, gave some very good suggestions to the class. I had already outlined some of these to the class—are to have class meeting evening of 27th—with Mrs. Skipper.

Một buổi nhóm Trường Chúa nhật rất tốt—một vị khách khá thú vị, Ông Powell ở Baltimore, đã đưa ra vài gợi ý rất hay cho lớp. Tôi đã phác thảo trước vài điều trong số đó cho lớp—sẽ có buổi họp lớp vào tối 27—với Bà Skipper.

Very blustery day out more like March than May today

Ngoài trời gió lộng, hôm nay giống tháng Ba hơn là tháng Năm.

May 19th 1938

Ngày 19 tháng 5 năm 1938

Very disturbing dream this morning—Was at a fete of some kind—games being played on the lawn of a very beautiful club somewhere—many friends sitting on lawn near a wood—Boyd Davis and I playing croquet—he rocaked [sic] my ball—it went into edge of wood—he called to Thomas Jefferson to run get Kakey's ball—but I started after it—then his Mother—Berlyn called T. J. to run get Kakey's ball—as I went into the wood saw a small clearing where the sun came through—was all covered with snakes of every size and description—and as many or more turtles of all sizes—they all began to move off into the wood. I called to

Một giấc mơ rất gây bối rối sáng nay—Ở một lễ hội nào đó—đang chơi trò trên bãi cỏ của một câu lạc bộ rất đẹp ở đâu đó—nhiều bạn bè ngồi trên bãi cỏ gần một khu rừng—Boyd Davis và tôi chơi croquet—anh ấy đánh bật bóng của tôi (rocaked [sic])—nó lăn vào rìa rừng—anh gọi Thomas Jefferson chạy đi nhặt quả bóng của Kakey—nhưng tôi đã chạy theo—rồi Mẹ anh—Berlyn gọi T. J. chạy đi nhặt bóng của Kakey—khi tôi bước vào rừng thì thấy một khoảng trống nhỏ nơi nắng xuyên qua—tràn ngập rắn đủ cỡ đủ loại —và rùa cũng nhiều không kém, đủ mọi kích thước—tất cả bắt đầu trườn đi vào rừng. Tôi gọi Ecken mang súng đến bắn vài con—khi T.

Ecken to bring his gun and shoot some of them—when T. J. came up to me I picked him up—Tom Sugrue called that he had a gun and came up—there was now only one small snake left—he aimed at him—and as he fired the snake struck at me—and I saw his fangs were in my trousers near the bottom but had not struck the flesh—wondered how I was to remove them without allowing the poison getting in flesh, for was afraid to put T. J. down—awoke.

J. đến gần tôi thì tôi bế nó lên—Tom Sugrue gọi rằng anh có súng và chạy đến—lúc này chỉ còn một con rắn nhỏ—anh nhắm vào nó—và khi anh bóp cò con rắn phóng tới tôi—và tôi thấy răng nanh nó đang cắm vào ống quần tôi gần phía gấu nhưng chưa chạm vào da thịt—tôi băn khoăn làm sao gỡ ra mà không để nọc độc thấm vào da, vì tôi sợ đặt T. J. xuống—tỉnh giấc.

May 20th 1938

Ngày 20 tháng 5 năm 1938

Last evening or early this morning dreamed again—for possibly the 51st or more time of walking with the veiled lady—only this time almost saw over the cliff am always trying to climb. I've never known or had the idea of who the lady is.

Đêm qua hoặc rạng sáng nay lại mơ—có lẽ lần thứ 51 hay hơn—về việc đi cùng người phụ nữ trùm khăn—chỉ khác là lần này gần như đã thấy qua khỏi vách đá mà tôi luôn cố trèo lên. Tôi chưa bao giờ biết hay có ý niệm người phụ nữ đó là ai.

May, 21st 1938

Ngày 21 tháng 5 năm 1938

This morning, after three and before five, dreamed of being with the Master and receiving a Blessing from him for my poor undertakings—he telling me—soon would be better—when I fully understood.

Sáng nay, sau ba giờ và trước năm giờ, mơ thấy ở cùng Chân sư và nhận Phước lành từ Ngài cho những nỗ lực nghèo nàn của tôi—Ngài bảo tôi—chẳng bao lâu mọi sự sẽ tốt hơn—khi tôi hiểu trọn.

This morning, in giving Life reading for someone, had the impression of being present at the time of the mourning of Moses—and of the readjustments made by Joshua as to who would lead each family in line of march—of seeing the Jordan divide—and of passing over with the children of Judah—the march about Jerico, its fall—and the repulsing of the army at Ai—trial of the offender—quite real of manner in which the choice was made—by lots—and as I was among the friends of the offender—was questioned at length by Joshua himself—saw distinctly how he looked—Must have been all of 6 feet 6 in. and weighed at least two twenty—clean shaven—and a veil over his face that shown like light even in sunshine—very powerful voice—sounded

Sáng nay, khi thực hiện một bài đọc về đời sống cho ai đó, tôi có ấn tượng như đang hiện diện vào thời kỳ than khóc Moses—và những điều chỉnh do Joshua thực hiện về việc ai sẽ dẫn đầu mỗi gia tộc trong hàng ngũ—thấy sông Jordan tách ra—và sang bờ cùng các con cái Judah—cuộc diễu quanh Jerico, thành sụp đổ—và việc đẩy lui đoàn quân ở Ai—xét xử kẻ phạm lỗi—cảm thụ thật rõ cách thức lựa chọn được tiến hành—bằng bốc thăm—và vì tôi ở trong số những bạn hữu của người phạm lỗi—tôi bị Joshua chính mình tra hỏi rất lâu—tôi thấy rõ diện mạo ông—Hẳn phải cao đến 6 bộ 6 inch và nặng ít nhất hai trăm hai mươi—cạo râu nhẵn nhụi—và có một tấm khăn phủ trên mặt tỏa sáng như ánh sáng ngay cả dưới nắng—giọng nói rất mạnh mẽ—vang như nhạc—như tiếng gầm—

like music—a roar—but not harsh—vibrant tone—but like running water. Dress—loin cloth—baggy trousers—if could be called trousers and the mantle all of one piece of a dark blue color. Of seeing many of the elders of Israel as well as the priests—as well as the high priest with the wonderful dress. The stones in the vesture of the High Priest were used as the means of casting lots—and their color and the tone from them signified when the right Tribe, House and Family was chosen—and when the individual Achim was chosen—all the others went dead or dull —and there was a decided murmur of woe.

nhưng không gắt—âm sắc rung động—tựa tiếng nước chảy. Y phục—khố—quần ống rộng—nếu có thể gọi là quần—và chiếc áo choàng liền một mảnh màu lam đậm. Thấy nhiều trưởng lão của Israel cũng như các tư tế—và cả Thượng Tế với trang phục lộng lẫy. Những viên đá trên lễ phục của Thượng Tế được dùng làm phương tiện bốc thăm—và màu sắc cùng âm điệu phát ra từ chúng báo hiệu khi đã chọn đúng Bộ lạc, Nhà và Gia đình—và khi cá nhân Achim được chọn—tất cả các viên khác đều lịm tắt hoặc trở nên mờ đục—và có một làn xì xào ai oán rõ rệt.

PART III

My Philosophy-Triết Lý của Tôi

24-

FAITH 'THIS IS MY BELIEF'—ĐỨC TIN: 'ĐÂY LÀ ĐIỀU TÔI TIN'

If a man dies, shall he live again? What is death? What comes next? This question, sounded throughout the ages, is one of the oldest that man has considered. We must each answer it within our own self. It is a matter of faith, of belief.

Nếu một người chết đi, liệu người ấy có sống lại chăng? Cái chết là gì? Tiếp theo là gì? Câu hỏi này, vang vọng qua các thời đại, là một trong những câu xưa nhất mà con người từng suy tư. Mỗi người chúng ta phải tự đáp trong chính mình. Đó là vấn đề của đức tin, của niềm tin.

This is my belief.

Đây là điều tôi tin.

I believe that when God breathed the breath of life into man, he became a *living soul.* The Spirit of God is life, whether in a blade of grass or in man. The soul of man is individual and lives on.

Tôi tin rằng khi Thượng đế hà hơi sự sống vào con người, người ấy trở thành một linh hồn sống. Thần Linh của Thượng đế là Sự sống, dù trong một ngọn cỏ hay trong con người. Linh hồn con người là cá thể và tiếp tục sống.

In the very first part of the Bible we find that Adam was forbidden to eat certain fruit in the Garden of Eden. In eating the forbidden fruit, he became conscious of his being. God reasoned with Adam that he must leave the garden lest he partake of the tree of life and live forever. Had Satan been correct when he said, "Ye shall not surely die if ye partake of this fruit!?" What brought physical death to man? His partaking of that which was forbidden. It brought death to the physical body, but not to the soul!

Ngay ở phần đầu tiên của Kinh Thánh, chúng ta thấy Adam bị cấm ăn một thứ quả trong Vườn Ê-đen. Khi ăn trái cấm, ông trở nên tự nhận biết về sự hiện hữu của mình. Thượng đế lý giải với Adam rằng ông phải rời vườn kẻo lại ăn trái của cây sự sống và sống đời đời. Liệu Sa-tan đã đúng khi hắn nói: "Các ngươi chắc chắn không chết nếu các ngươi ăn trái cây này!"? Điều gì đem đến cái chết thể xác cho con người? Chính là sự ăn dùng điều bị cấm. Nó đem sự chết đến cho thể xác, nhưng không cho linh hồn!

To become conscious of our continued existence is to become righteous in ourselves. Then we may become conscious of our continued existence, whether in the

Trở nên tự nhận biết về sự tồn tại liên tục của mình là trở nên công chính ở trong chính mình. Khi ấy ta có thể trở nên tự nhận biết về sự tồn tại liên tục của mình, dù ở cõi hồng

physical realm, the spiritual realm, or whatever stage of development through which we may be passing, from physical life unto spiritual life. As we pass through all the various stages, what are we attempting to gain? Righteousness within!

trần, cõi tinh thần, hay bất kỳ giai đoạn phát triển nào mà ta có thể đang trải qua, từ đời sống hồng trần sang đời sống tinh thần. Khi đi qua mọi giai đoạn khác nhau, ta đang cố đạt lấy điều gì? Sự công chính bên trong!

Jesus said that if we had His consciousness within us, we should know what He has said to us from the beginning. What was the beginning with Christ? "In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God." So were our souls in the beginning. The Master said, "Ye say that ye have Abraham for your father. I say unto you that before Abraham was I *am,* and he rejoiced to see my day and he saw it and was glad." Then many of those to whom He spoke these words walked no longer with Him, but turned away. Why? He was answering that same question which had bothered man from the beginning: If I die, will I live again?

Đức Jesus nói rằng nếu chúng ta có tâm thức của Ngài ở trong mình, chúng ta sẽ biết điều Ngài đã phán cùng chúng ta từ ban đầu. Khởi nguyên nơi Đức Christ là gì? "Lúc khởi nguyên có Linh từ, Linh từ ở cùng Thượng đế, và Linh từ là Thượng đế." Linh hồn chúng ta cũng đã ở như thế từ ban đầu. Đức Thầy nói: "Các ngươi nói rằng các ngươi có Abraham làm cha. Ta nói với các ngươi rằng trước khi Abraham hiện hữu, Ta là, và ông đã hân hoan thấy ngày của Ta, ông đã thấy và vui mừng." Thế là nhiều người được Ngài phán những lời ấy không còn bước đi cùng Ngài nữa, mà quay lưng. Vì sao? Ngài đang trả lời chính câu hỏi đã làm con người bối rối từ ban đầu: Nếu tôi chết, tôi có sống lại chăng?

He said to Nicodemus, "Know ye not that a man must be born again?" When Nicodemus asked, "How can such things be?" Jesus answered, "Are ye a teacher in Israel and know not these things?"

Ngài phán với Nicodemus: "Ngươi há chẳng biết rằng một người phải được sinh lại sao?" Khi Nicodemus hỏi: "Sao có thể có những điều như thế?" Đức Jesus đáp: "Ngươi làm thầy dạy trong Israel mà không biết các điều ấy sao?"

What is it to know the continuity of life? It is to be righteous within, and to have the consciousness of the Christ within. For God is Life. Christ is Life, and Light, unto all that seek to know Him.

Biết tính liên tục của sự sống là gì? Ấy là được công chính ở trong, và có tâm thức của Đức Christ ở trong. Vì Thượng đế là Sự sống. Đức Christ là Sự sống, và là Ánh sáng, cho mọi kẻ tìm biết Ngài.

Is there any other way? He is not the only way, but "he that climbeth up some other way is a thief and robber" to his own self! God is the Life. Jesus came to represent that Life, and the continuity of Life is in the immortality of the soul.

Có con đường nào khác chăng? Ngài không phải là con đường duy nhất, nhưng "ai leo lên bằng ngả nào khác thì là kẻ trộm và kẻ cướp" đối với chính mình! Thượng đế là Sự Sống. Đức Jesus đến để biểu hiện Sự sống đó, và tính liên tục của Sự sống nằm trong sự bất tử của linh hồn.

The soul is an individual thing. My soul is my own, with the ability to know itself, to be

Linh hồn là một thực thể cá thể. Linh hồn của tôi là của riêng tôi, với khả năng biết chính

itself, and yet be *one* with God. That was the message Jesus gave to His disciples all the way through: "I of myself can do nothing," but the life that is within, and the gift of God working in you will make you conscious of your relationship to your Maker.

mình, là chính mình, và vẫn hợp nhất với Thượng đế. Đó là thông điệp Đức Jesus đã trao cho các môn đồ Ngài xuyên suốt: "Ta tự mình chẳng làm gì được," nhưng Sự sống ở bên trong, và ân tứ của Thượng đế vận hành trong các ngươi sẽ làm cho các ngươi ý thức về mối tương quan của mình với Đấng Tạo Hóa.

How do we become conscious of our relationship with God? By living the fruits of the Spirit! Spirit is the Life, and Light, which makes us conscious of immortality, the continuation of our oneness with God. If God is Life, we then must be His to enjoy the consciousness of being one with Him.

Chúng ta trở nên ý thức về mối tương quan với Thượng đế bằng cách nào? Bằng cách sống các hoa trái của Thần Linh! Thần Linh là Sự sống, và Ánh sáng, vốn khiến chúng ta trở nên ý thức về sự bất tử, về sự tiếp nối hợp nhất của ta với Thượng đế. Nếu Thượng đế là Sự sống, thì chúng ta phải là của Ngài để được hưởng tâm thức hợp nhất với Ngài.

Continuity of Life, then, is being conscious of our oneness with God, through the channel that has been set before us by the example that came into the world to show us the way of Life. That consciousness exists after physical death, as the Bible clearly points out to us.

Vậy, tính liên tục của Sự sống là trở nên ý thức về sự hợp nhất của ta với Thượng đế, qua kênh dẫn đã được thiết lập trước cho chúng ta bằng tấm gương đã đến trần gian để chỉ cho ta Con đường của Sự sống. Tâm thức ấy vẫn tồn tại sau cái chết thể xác, như Kinh Thánh đã chỉ rõ cho chúng ta.

After Samuel passed on, Saul was still in trouble. He knew that Samuel had rebuked him for the manner of life he lived, yet he was in great distress and sought to know if Samuel would not give him another blessing, even though Samuel had passed from the physical plane of existence. So, Saul sought out a channel through which he might speak to Samuel—and he spoke to him. We see that Samuel's consciousness had not changed one iota by having passed over to the other side, for his first words to Saul were along the same lines that he used while still on earth: "Why troublest thou me? Dost thou not know God has rejected thee already?"

Sau khi Samuel qua đời, Saul vẫn gặp khốn đốn. Ông biết Samuel đã quở trách ông về nếp sống ông đã sống, thế nhưng ông đang trong cảnh bối rối lớn và muốn biết liệu Samuel có ban cho ông một phước lành nữa không, dù Samuel đã rời cõi hồng trần. Vậy Saul tìm một kênh dẫn qua đó ông có thể nói chuyện với Samuel—và ông đã nói với ông ấy. Chúng ta thấy tâm thức của Samuel không hề thay đổi chút nào khi đã sang bờ bên kia, vì lời đầu tiên của ông với Saul vẫn theo cùng một hướng như khi còn tại thế: "Sao ngươi khuấy rối ta? Há ngươi chẳng biết Thượng đế đã ruồng bỏ ngươi rồi sao?"

Having passed over did not automatically make Samuel know more than he knew when he was here; not one bit more, for the manner of existence he had lived in this plane had developed him just so far. What

Đi qua bờ bên kia không tự động làm cho Samuel biết nhiều hơn khi ông còn ở đây; không hơn một chút nào, vì nếp tồn tại ông đã sống trên cõi này chỉ phát triển ông đến chừng đó. Đức Christ đã nói gì về việc này?

did Christ say about this? “As the tree falls, so shall it lie!” When we pass into another plane of existence, our development begins right there in that plane, just as our birth in this physical plane began our development in this life.

“Cây ngã hướng nào sẽ nằm hướng ấy!” Khi chúng ta bước sang một cõi tồn tại khác, sự phát triển của ta khởi ngay tại cõi ấy, cũng như sự chào đời ở cõi hồng trần khởi sự tiến trình phát triển trong đời này.

Therefore, I believe it is a gradual growth throughout. What is Life? God. The knowledge of God, then, is the growth into Life, or the continuity of Life itself.

Vì vậy, tôi tin rằng ấy là một sự tăng trưởng dần dần suốt cả. Sự sống là gì? Là Thượng đế. Vậy, tri thức về Thượng đế là sự tăng trưởng vào trong Sự sống, hay chính là tính liên tục của Sự sống.

Another example of continuity is pointed out to us in the parable which Christ gave of the rich man and Lazarus. They had both passed into what we call death, yet both were conscious. In other words, living is being conscious of your existence, or conscious of where you are. The rich man lifted his eyes, for he was in torment. Why? The place he occupied was his own building, his own development—and he was tormented in a flame. He had the consciousness that it was fire, for he wanted water to put it out. It was a continued existence for that man, who saw Lazarus in Abraham’s bosom. He recognized Abraham, although he had never seen him. He recognized Lazarus, although he may have never paid any attention to him while on earth.

Một ví dụ khác về tính liên tục được nêu trong dụ ngôn Đức Christ nói về người giàu có và Lazarus. Cả hai đều đã đi vào điều chúng ta gọi là cái chết, thế nhưng cả hai đều còn tâm thức. Nói cách khác, sống là có tâm thức về sự hiện hữu của mình, hay có tâm thức về nơi mình đang ở. Người giàu ngước mắt lên, vì ông ở trong chốn khổ hình. Vì sao? Nơi ông ở là do chính ông xây dựng, chính sự phát triển của ông—và ông bị dày vò trong một ngọn lửa. Ông có tâm thức đó là lửa, vì ông muốn có nước để dập tắt. Ấy là một sự tồn tại tiếp diễn cho người ấy, người trông thấy Lazarus ở trong lòng Abraham. Ông nhận ra Abraham, dù chưa từng thấy ông. Ông nhận ra Lazarus, dù có thể chưa từng ngó ngàng tới ông khi còn ở trần gian.

Most of us believe the Scriptures, or at least we believe the Bible is to further our knowledge and understanding. And if we will follow it, we will come to a greater knowledge of Life, of God. We will come to a greater concept of how great Life is.

Phần đông chúng ta tin Kinh Thánh, hoặc chí ít ta tin rằng Kinh Thánh giúp thăng tiến tri kiến và sự thấu hiểu của ta. Và nếu ta chịu theo đó mà sống, ta sẽ đạt một tri tri lớn hơn về Sự sống, về Thượng đế. Ta sẽ đạt một quan niệm lớn hơn về sự vĩ đại của Sự sống.

Now why are we not conscious of the continuity of life when we are in this physical plane. Why do we not remember when we lived before? I think we do not remember because we have not been righteous enough. Christ said that if we had His consciousness within us, He would bring to our remembrance all things from the very

Vậy tại sao khi còn ở cõi hồng trần chúng ta lại không có tâm thức về tính liên tục của sự sống. Vì sao chúng ta không nhớ khi mình đã sống trước đây? Tôi nghĩ ta không nhớ vì ta chưa đủ công chính. Đức Christ nói rằng nếu chúng ta có tâm thức của Ngài ở trong mình, Ngài sẽ khiến chúng ta nhớ lại mọi điều từ

beginning.

thuở ban đầu.

It bothered me a great deal as a child that God spoke to the people in the Bible and did not speak to us. Now I believe that He *does* speak to us, if we will only listen. So often we allow the desires of our physical bodies to so outweigh our desires for spiritual knowledge that we build barriers between ourselves and God.

Thuở nhỏ, điều làm tôi phiền lòng nhiều là Thượng đế đã phán với con người trong Kinh Thánh mà lại không phán với chúng ta. Giờ đây tôi tin rằng Ngài vẫn phán với chúng ta, nếu ta chịu lắng nghe. Quá thường khi chúng ta để cho dục vọng của thân thể hồng trần lấn át khát vọng tri thức tinh thần đến nỗi chúng ta dựng nên những bức tường ngăn giữa chính mình và Thượng đế.

What prevents us from knowing more about God? Ourselves! Nothing can separate us from the love of God but ourselves—nothing! It is the will of man that can make him conscious of the knowledge of God and of all Life; it is the will of man that can separate him from his God if he enjoys rather the pleasures of the flesh for a season.

Điều gì ngăn chúng ta biết nhiều hơn về Thượng đế? Chính là bản thân chúng ta! Không gì có thể tách chúng ta khỏi tình yêu của Thượng đế ngoài chính chúng ta—không gì cả! Chính ý chí của con người có thể làm cho y trở nên ý thức về tri thức của Thượng đế và của mọi Sự sống; cũng chính ý chí của con người có thể tách y khỏi Thượng đế mình nếu y thích thú các lạc thú của xác thịt trong một mùa hơn.

I choose to believe that each one of us has an individual soul, that there is One Spirit, the Spirit of God, going through each and every one, and that makes each and every one of us akin, that makes all life and nature akin; for life in every form is dependent upon that force we call God. For, as matter came into being, it was permeated with the Spirit of God that gives life, with its ability to carry itself on and make of itself that which has been determined by God that it should be. Man, who was chosen to be one with God and a companion with Him from the beginning, as Adam chose rather to go his own way. But God has prepared a way, through the Christ, that we might be more conscious at all periods of our development of the life of God that is within us.

Tôi chọn tin rằng mỗi người trong chúng ta có một linh hồn cá thể, rằng có Một Thần Linh, Thần Linh của Thượng đế, đi qua mỗi người trong hết thảy, và điều ấy làm cho chúng ta thân thuộc, khiến mọi sự sống và thiên nhiên thân thuộc; vì sự sống trong mọi hình thể đều lệ thuộc vào quyền năng mà ta gọi là Thượng đế. Bởi lẽ, khi chất liệu xuất hiện, nó đã được thấm nhuần bởi Thần Linh của Thượng đế vốn ban sự sống, cùng khả năng tự duy trì và tự trở thành điều đã được Thượng đế định liệu. Con người, được chọn để hợp nhất với Thượng đế và làm bạn hữu với Ngài từ thuở ban đầu, như Adam đã chọn đi đường riêng của mình. Nhưng Thượng đế đã chuẩn bị một Con đường, qua Đức Christ, để chúng ta có thể trở nên ý thức hơn—trong mọi chặng phát triển—về đời sống của Thượng đế ở trong ta.

I have had an experience, possibly eight or ten times while giving life readings, that tells something about the planes of existence beyond this one. It happens when I am in the so-called unconscious or super-conscious

Tôi đã có một trải nghiệm, có lẽ tám hay mười lần khi thực hiện các bài đọc đời sống, hé lộ đôi điều về các cõi tồn tại bên kia cõi này. Nó xảy ra khi tôi ở trong trạng thái được gọi là vô thức hay siêu tâm thức. Tôi không

state. I remember nothing of the readings, but have a very vivid impression of this experience. I knew that my spirit, mind or soul was separate from my body and that it was seeking information for another person. I passed into outer darkness that was so dark that it actually hurt—and yet there was a stream of light that I knew that I must follow and allow nothing on either side of that light to distract me from my purpose. As I passed along the forms I became conscious of forms of movement toward the light. Coming to the next plane, I realized that the forms or figures were taking shape as humans, but rather as the exaggeration of human desires. Passing a little farther, these forms were gradually lost. Still, I had the consciousness that they were seeking the light, or more light. Finally, I passed through a place where individuals appeared much as they are today —as men and women—but satisfied with their position. The number of individuals in this state of satisfaction continued to grow, and then there were homes and cities where they were content to continue as they were.

nhớ gì về nội dung các bài đọc, nhưng tôi có một ấn tượng rất sinh động về trải nghiệm này. Tôi biết rằng linh, trí hay linh hồn của tôi đã tách khỏi thân thể và đang đi tìm thông tin cho một người khác. Tôi đi vào bóng tối bên ngoài tối đến mức đau buốt—thế nhưng có một dòng ánh sáng mà tôi biết mình phải theo và không được để điều gì ở hai bên dòng sáng đó làm xao lãng mục đích. Khi đi dọc theo, tôi trở nên có tâm thức về những hình thể chuyển động hướng về ánh sáng. Bước sang cõi kế tiếp, tôi nhận ra các hình thể hay hình bóng bắt đầu mang dáng nét loài người, nhưng đúng hơn là sự phóng đại của các dục vọng con người. Đi xa hơn chút nữa, các hình thể ấy dần dần tan biến. Dẫu thế, tôi vẫn có tâm thức rằng họ đang tìm ánh sáng, hay nhiều ánh sáng hơn. Sau cùng, tôi đi qua một nơi mà các cá nhân hiện ra giống như hiện nay—như những người nam và nữ—nhưng thỏa mãn với địa vị của mình. Số người trong trạng thái tự mãn ấy cứ tăng dần, rồi có nhà cửa và thành thị, nơi họ bằng lòng tiếp tục như thế.

Still following the light, which grew stronger and stronger, I heard music in the beyond. Then came a space where all was springtime, all was abloom, all was summer. Some were happy, some desired to remain, but many were pressing on and on to the place where there might be great understanding, more light, more to be gained. Then I reached a place where I was seeking the records of the lives of people that lived in the earth.

Vẫn theo luồng ánh sáng, vốn càng lúc càng mạnh, tôi nghe nhạc ở cõi bên kia. Kế đó là một miền mà tất cả là xuân thì, tất cả bừng nở, tất cả là hạ. Có người hạnh phúc, có kẻ muốn ở lại, nhưng rất nhiều người đang dấn tới mãi, tới nơi có thể có sự thấu hiểu lớn lao, nhiều ánh sáng hơn, nhiều điều để đạt lãnh hơn. Rồi tôi đến nơi tôi đang tìm kiếm các ký lục về đời sống của những người đã sống ở trần gian.

Don't ever think that your life isn't being written in the Book of Life. I found it! I have seen it! It is being written. *You* are the writer!

Đừng bao giờ nghĩ rằng đời bạn không được ghi vào Sách Sự Sống. Tôi đã tìm thấy nó! Tôi đã thấy nó! Nó đang được chép ra. Chính bạn là người viết!

As to how close your life is going to be to your Savior and to your God, you alone can answer. You alone. It is your soul that you are developing. If we want to reach that consciousness of our immortality, if we

Đời bạn sẽ gần gũi với Đấng Cứu Rỗi và với Thượng đế của bạn đến mức nào, chỉ mình bạn có thể đáp. Chỉ mình bạn. Chính linh hồn bạn là điều bạn đang phát triển. Nếu chúng ta muốn đạt tới tâm thức về sự bất tử của

would become aware of our relationship to God, we must live it here and now. And then the next step is given to us. That has been His promise, and His promises are sure.

mình, nếu chúng ta muốn trở nên tự nhận biết về mối tương quan của mình với Thượng đế, chúng ta phải sống điều đó ngay tại đây và bây giờ. Rồi bước tiếp theo sẽ được ban cho ta. Ấy là lời hứa của Ngài, và lời hứa của Ngài là chắc chắn.

In developing our relationship with God, it doesn't matter what we may *claim* to believe. What really matters is what difference our beliefs make in our lives. It doesn't matter whether you believe that the whale swallowed Jonah, or whether Noah was in the Ark for a whole year or only forty days. What is important is how your belief has changed your attitude toward your fellow man, or toward God.

Trong việc phát triển mối tương quan của ta với Thượng đế, điều ta tuyên xưng tin gì không phải là trọng yếu. Điều thật sự quan trọng là niềm tin của ta tạo khác biệt gì trong đời sống của ta. Không quan trọng việc bạn tin rằng cá voi đã nuốt Jonah, hay Noah ở trong Tàu cả một năm hay chỉ bốn mươi ngày. Điều hệ trọng là niềm tin của bạn đã làm thay đổi thái độ của bạn đối với đồng loại, hay đối với Thượng đế, như thế nào.

The Bible tells us about God and how men related to him—everyone from Adam and Abraham, to Isaac and Moses, to Solomon and David. Each had his own idea of God, but what we learn is that they knew God through personal experiences. Can we not get this idea? God is a *personal* God. Not a God of war, or a God of plenty, nor even a God of an individual leader. He is a God of all. God is in all things, and our heritage is in Him. Just as we parents feel in respect to our children, God feels about His children, His people here in this world.

Kinh Thánh kể cho chúng ta về Thượng đế và cách con người tương quan với Ngài—từ Adam và Abraham, đến Isaac và Moses, đến Solomon và David. Mỗi người đều có ý niệm riêng của mình về Thượng đế, nhưng điều chúng ta học được là họ biết Thượng đế qua những kinh nghiệm cá nhân. Há chúng ta không thể nắm lấy ý niệm này sao? Thượng đế là một Thượng đế mang tính cá nhân. Không phải là một Thượng đế của chiến tranh, hay một Thượng đế của dư dật, cũng không phải chỉ là một Thượng đế của một nhà lãnh đạo cá nhân nào. Ngài là Thượng đế của tất cả. Thượng đế ở trong muôn vật, và cơ nghiệp của chúng ta ở trong Ngài. Cũng như cha mẹ cảm nhận đối với con cái mình thế nào, Thượng đế cảm thấy về con cái Ngài, dân Ngài ở thế gian này như thế.

God's purpose is that we make ourselves a channel through which His spirit may manifest. Some may say they do not wish to be used by God in that way. I heard a woman say this about her little boy: "I know his father wants him to become a great artist, but I don't want him to do anything that may be called the work of genius because he will have to suffer physically." She might just as well have said she didn't want her boy to give up the desire of the flesh for a

Mục đích của Thượng đế là để chúng ta làm cho mình thành một kênh dẫn qua đó Thần Linh của Ngài có thể ngoại hiện. Có người có thể nói họ không muốn được Thượng đế dùng theo cách ấy. Tôi từng nghe một phụ nữ nói về cậu con trai nhỏ của bà: "Tôi biết cha nó muốn nó trở thành một nghệ sĩ lớn, nhưng tôi chẳng muốn nó làm gì có thể được gọi là công trình thiên tài vì nó sẽ phải chịu đau khổ thể xác." Bà ấy có thể cũng nói rằng bà không muốn con trai mình từ bỏ dục vọng

spiritual life. To my mind, that is a sad outlook. We see what happens in the world when people have forgotten that there is a higher purpose to life than self indulgence. That purpose is to make their wills one with the Creator. We must prepare to be used as a channel that He may manifest through us. It isn't that we are to be bossed around by someone else, for there is nothing in the world that we can do for God. What we do we do for the other fellow, for in so doing we become one with the will of the Father. He has given us control of the physical world that we may use it for helping our fellow man. We may be the channel through which the other fellow, less fortunate than ourselves, may be aided in whatever is needed for him to gain a better conception of his relation to his God.

xác thịt để sống đời sống tinh thần. Theo tôi, đó là một cái nhìn buồn bã. Chúng ta thấy điều gì xảy ra trên thế giới khi người ta quên rằng đời sống có một mục đích cao hơn sự phóng túng bản thân. Mục đích ấy là làm cho ý chí của họ nên một với Đấng Tạo Hóa. Chúng ta phải chuẩn bị để được dùng làm một kênh dẫn để Ngài có thể ngoại hiện qua chúng ta. Không phải là chúng ta bị ai đó sai khiến, vì không có điều gì trong đời mà chúng ta có thể làm cho Thượng đế. Điều chúng ta làm là làm cho người khác, vì khi làm thế chúng ta trở nên một với ý muốn của Cha. Ngài đã trao cho chúng ta quyền quản trị thế giới hồng trần để chúng ta dùng nó hầu giúp đỡ đồng loại. Chúng ta có thể là kênh dẫn qua đó người khác, kém may mắn hơn chúng ta, được trợ giúp mọi điều cần cho họ để đạt một quan niệm đúng đắn hơn về mối tương quan của họ với Thượng đế của họ.

It would be well to remember the decision of the great Jewish leader who said, "Others may do as they may, but for me and my house, we will worship the living God." We are confronted daily with problems that require just such a definite stand. Let us member His promise and be strong.

Sẽ hữu ích nếu nhớ đến quyết định của vị lãnh tụ lớn của người Do Thái khi ông nói: "Người khác có thể làm theo ý họ, nhưng phần tôi và nhà tôi, chúng tôi sẽ thờ phượng Thượng đế hằng sống." Mỗi ngày chúng ta đều đối diện với những nan đề đòi hỏi một lập trường dứt khoát như thế. Chúng ta hãy nhớ lời hứa của Ngài và vững mạnh.

So, the question that has come down to every age comes down to every individual: What is your relationship to your God? It came to Enoch, to Noah, to Abraham, to Isaac, to Moses, to Joshua, to Saul, to David, to Solomon, and it comes just the same to you and to me today. What is our relationship to God?

Vì vậy, câu hỏi đã đi qua mọi thời đại nay đến với từng cá nhân: Mối tương quan của bạn với Thượng đế của bạn là gì? Nó đã đến với Enoch, với Noah, với Abraham, với Isaac, với Moses, với Joshua, với Saul, với David, với Solomon, và nó đến y như thế với bạn và tôi hôm nay. Mối tương quan của chúng ta với Thượng đế là gì?

Remember, that in serving Him we must serve our fellow man, that we must become a channel through which God may work His divine will here on earth. When the burdens become hard to bear and you feel yourself beginning to slip away from the path you know is right, draw nearer to your God and He will draw nearer to you. As a child comes

Hãy nhớ rằng, trong việc phụng sự Ngài chúng ta phải phụng sự đồng loại, rằng chúng ta phải trở nên một kênh dẫn qua đó Thượng đế có thể thực hiện Thiên ý của Ngài nơi trần gian. Khi gánh nặng trở nên khó mang và bạn cảm thấy mình bắt đầu trượt khỏi con đường mà bạn biết là đúng, hãy đến gần Thượng đế của bạn hơn và Ngài sẽ đến

and sits at the feet of its parents, seeking guidance, asking their help, just so we must approach through prayer the God who is our Father and Creator.

gần bạn. Như một đứa trẻ đến ngồi dưới chân cha mẹ, tìm sự chỉ dẫn, cầu xin giúp đỡ, cũng thế chúng ta phải tiếp cận qua cầu nguyện với Thượng đế là Cha và Đấng Tạo Hóa của chúng ta.

To know God we must believe that He is. We must seek to find His face. "Seek and ye shall find, knock and it shall be opened unto you." Now in coming to know Him, is it not evident that as we consider and help our fellow man, so do we carry out God's work? Our relationship to our God, then, becomes our relationship to our brother. There is nothing that we can do for God, but there is much that we can do for His children, our brothers.

Để biết Thượng đế, chúng ta phải tin rằng Ngài là. Chúng ta phải tìm kiếm để thấy Tôn Nhan Ngài. "Hãy tìm thì sẽ gặp, hãy gõ thì sẽ mở cho." Nay, trong việc đến để biết Ngài, chẳng phải hiển nhiên rằng khi chúng ta quan tâm và giúp đỡ đồng loại, tức là chúng ta đang thi hành công việc của Thượng đế sao? Mối tương quan của chúng ta với Thượng đế, như vậy, trở thành mối tương quan của chúng ta với huynh đệ mình. Không có gì chúng ta có thể làm cho Thượng đế, nhưng có rất nhiều điều chúng ta có thể làm cho con cái của Ngài, các huynh đệ của chúng ta.

As we go about in our daily work let us remember to lend a helping hand wherever we may, and know that in so doing we are fulfilling the will of the Creator and coming ever nearer to our God.

Khi chúng ta đi về trong công việc hằng ngày, hãy nhớ đưa tay giúp đỡ bất cứ nơi đâu có thể, và biết rằng khi làm như thế chúng ta đang thực thi ý muốn của Đấng Tạo Hóa và càng lúc càng đến gần Thượng đế của chúng ta.

People sometimes ask which religion, or denomination, would God have us follow. I find in nature an illustration of Life itself. Consider a field of corn. Life is found in the grain of the corn. The farmer plants it in the soil, works it, and then he reaps the harvest. Not everyone selects the same *kind* of corn. Not every man *ploughs* it alike. Not everyone *sows* it alike. Not everyone *reaps* it alike. Yet, in each case it brings forth the very best—the God or the Life within each grain, which is what the man is seeking. It sustains his body, and also produces seed to raise more. That's religion. That's how it is with the denominations.

Người ta đôi khi hỏi Thượng đế muốn chúng ta theo tôn giáo hay giáo phái nào. Tôi thấy trong thiên nhiên một ẩn dụ về chính Sự sống. Hãy nghĩ về một cánh đồng bắp. Sự sống hiện hữu trong hạt bắp. Người nông dân gieo nó vào đất, chăm sóc, rồi gặt mùa. Không phải ai cũng chọn cùng một giống bắp. Không phải ai cũng cày cấy như nhau. Không phải ai cũng gieo như nhau. Không phải ai cũng gặt như nhau. Thế nhưng, trong mỗi trường hợp, nó đều kết ra điều tốt nhất —tức Thượng đế hay Sự sống trong từng hạt, là điều người kia đang tìm. Nó nuôi thân xác người, và cũng sản sinh hạt giống để gây thêm. Ấy là tôn giáo. Các giáo phái cũng vậy.

Now, many ask when should we expect the Second Coming.

Giờ đây, nhiều người hỏi khi nào chúng ta nên kỳ vọng Sự Tái Lâm.

Very little is known about when Christ will

Rất ít điều được biết về thời điểm Đức Christ

come again. Jesus, Himself, said that it was given only to the Father to know the time of His return. We have, however, two sources of information upon which we may draw in forming our ideas about this question. We can turn to the Bible and to information received psychically for a clarification of various passages of Scripture and for further information.

sẽ đến lần nữa. Chính Đức Jesus nói rằng chỉ có Cha biết thời điểm Ngài trở lại. Tuy nhiên, chúng ta có hai nguồn thông tin có thể dựa vào để hình thành ý niệm về câu hỏi này. Ta có thể trở về với Kinh Thánh và với thông tin nhận được một cách thông linh để làm sáng tỏ các đoạn Kinh và có thêm dữ kiện.

But first, how did anyone ever get the idea that there is to be a Second Coming? Jesus said, "Let not your heart be troubled; ye believe in God, believe also in me. In my Father's house are many mansions; if it were not so, I would have told you. I go to prepare a place for you. And if I go and prepare a place for you, I will come again, and receive you unto myself; that where I am, there ye may be also."

Nhưng trước hết, làm sao có ai lại nảy ý tưởng rằng sẽ có Sự Tái Lâm? Đức Jesus nói: "Lòng các con chớ bối rối; các con tin Thượng đế, cũng hãy tin Ta. Trong nhà Cha Ta có nhiều chỗ ở; nếu không, Ta đã nói cho các con rồi. Ta đi để sắm sẵn cho các con một chỗ. Và nếu Ta đi sắm sẵn cho các con một chỗ, Ta sẽ trở lại, tiếp các con về với Ta, hầu nơi Ta ở, các con cũng ở đó."

When we look into the history of the world as we know it today, how often has a great religious leader or prophet arisen? Plato said that our cycle of entering is about every thousand years. Judging from history itself, the period of time between each religious teacher who has come into the earth varies from 625 to 1,200 years.

Khi xét lịch sử thế giới như ta biết ngày nay, đã bao lần xuất hiện một vị lãnh tụ tôn giáo hay một nhà tiên tri lớn? Plato nói rằng chu kỳ nhập thế của chúng ta là khoảng mỗi ngàn năm. Xét từ lịch sử tự thân, khoảng thời gian giữa mỗi vị giáo huấn đến với trần gian dao động từ 625 đến 1.200 năm.

Do you ask, "Is that how often you say Christ has come?" No, I don't say that; I don't know how many times He has come; however, if we will consider the following passages of Scripture for a few moments, an interesting idea may be formulated. These are the passages:

Bạn hỏi, "Có phải ông nói Đức Christ đến với tần suất ấy?" Không, tôi không nói vậy; tôi không biết Ngài đã đến bao nhiêu lần; dẫu vậy, nếu chúng ta chịu suy gẫm vài đoạn Kinh sau đây một chút, có thể hình thành một ý niệm thú vị. Đây là các đoạn:

"In the beginning was the Word, and the Word was with God, and the Word was God. The same was in the beginning with God. All things were made by him; and without him was not any thing made that was made … He was in the world, and the world was made by him, and the world knew him not … And the Word was made flesh, and dwelt among us…" (See John 1:1–14)

"Lúc khởi nguyên có Linh từ, Linh từ ở cùng Thượng đế, và Linh từ là Thượng đế. Linh từ ấy thuở ban đầu vốn ở cùng Thượng đế. Muôn vật nhờ Ngài mà nên, chẳng có một vật chi đã nên mà không bởi Ngài … Ngài ở trong thế gian, thế gian đã nhờ Ngài mà nên, nhưng thế gian chẳng nhận biết Ngài … Và Linh từ đã trở nên xác phàm, và ở giữa chúng ta…" (Xem Giăng 1:1–14)

Many people tell us that this is speaking of spiritual things. You must answer this for yourself. But if the Word was made flesh and dwelt among men, how can we be sure that this is not speaking materially, too?

Nhiều người bảo rằng đoạn này nói về những điều thuộc linh. Bạn phải tự mình đáp lấy. Nhưng nếu Linh từ đã trở nên xác phàm và ở giữa loài người, làm sao ta chắc rằng đoạn này không nói theo nghĩa vật chất nữa?

In talking with the judges of Israel at that time, the Master said:

Khi nói với các thẩm phán của Israel lúc bấy giờ, Đức Thầy phán:

"I know that ye are Abraham's seed; but ye seek to kill me, because my word hath no place in you … If ye were Abraham's children, ye would do the works of Abraham … Ye are of your father the devil…" (John 8:37–44)

"Ta biết các ngươi là dòng dõi Abraham; nhưng các ngươi tìm giết Ta, vì lời Ta chẳng dung chỗ trong các ngươi … Nếu các ngươi là con cái Abraham, thì hãy làm việc của Abraham … Các ngươi thuộc về cha mình là ma quỷ…" (Giăng 8:37–44)

In the flesh, yes, they were the children of Abraham, but in spirit they were not. For what did Abraham do? He was righteous, and his deeds were counted to him for righteousness because of his faith in the One God.

Xét về xác thịt, đúng vậy, họ là con cháu của Abraham, nhưng trong Thần Linh thì không. Vì Abraham đã làm gì? Ông công chính, và các việc làm của ông được kể là công chính bởi đức tin của ông nơi Một Thượng đế.

In this same chapter, the Master said, "Your father Abraham rejoiced to see my day, and he saw it, and was glad. Then said the Jews unto Him, Thou art not yet fifty years old, and hast thou seen Abraham? Jesus said unto them, "Verily, verily, I say unto you, Before Abraham was, *I am.*"

Cũng trong chương này, Đức Thầy phán: "Cha các ngươi là Abraham đã hân hoan vì nghĩ sẽ thấy ngày của Ta; và ông đã thấy rồi, thì mừng rỡ. Người Do Thái bèn nói cùng Ngài rằng: Ngài chưa được năm mươi tuổi, đã thấy Abraham rồi sao? Đức Jesus phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, Ta nói cùng các ngươi, Trước khi Abraham hiện hữu, Ta là."

Did Jesus mean that in a spiritual sense or a literal sense—or both? What do you think? I don't know, but what we have been told psychically is this—take it for what it is worth and *apply it in* your own experience.

Đức Jesus muốn nói theo nghĩa tinh thần hay theo nghĩa đen—hay cả hai? Bạn nghĩ sao? Tôi không biết, nhưng điều chúng tôi được cho biết một cách thông linh là thế này—hãy tiếp nhận theo giá trị của nó và ứng dụng trong chính kinh nghiệm của bạn.

Now turn to the fourteenth chapter of Genesis and read where Abraham paid tribute to a certain individual, Melchizedek. No cause or reason is given except that the man came out in the place to bless him: a priest of the Most High God, without days, a man not born normally, but a high priest of the living God. "And Melchizedek, king of Salem, brought forth bread and wine: and he

Giờ hãy mở đến chương mười bốn của Sáng thế ký và đọc chỗ Abraham dâng phần mười cho một nhân vật tên Melchizedek. Không lý do hay nguyên cớ nào được nêu ra ngoại trừ việc người ấy đi ra nơi chốn để chúc phước cho ông: một thầy tế lễ của Thượng đế Chí Cao, không ngày tháng, một con người không sinh theo lẽ thường, nhưng là một thượng tế của Thượng đế hằng sống.

was the priest of the most high God. And he blessed him."

"Melchizedek, vua Salem, đem bánh và rượu ra; người vốn là thầy tế lễ của Đức Chúa Trời Chí cao. Người chúc phước cho Abram."

Was this the Master, this Melchizedek? Read it yourself. Maybe I'm wrong in thinking he was the Master, the man we know later as Jesus.

Phải chăng đó là Đức Thầy, là Melchizedek? Hãy tự đọc lấy. Có thể tôi sai khi nghĩ rằng đó là Đức Thầy, vị mà về sau ta biết là Đức Jesus.

Consider now, the book of Joshua. Who directed Joshua when he became the leader of Israel? Who walked out to lead Joshua after he crossed the Jordan? The Bible says, the Son of Man came out to lead the armies of the Lord. And after Joshua's experience in meeting this man of God, all of the children of Israel were afraid of him. (See Joshua 5:13–15)

Giờ hãy xét sách Joshua. Ai đã hướng dẫn Joshua khi ông trở nên người lãnh đạo Israel? Ai đã đi ra để dẫn Joshua sau khi ông vượt Jordan? Kinh Thánh nói: Con của loài người đi ra để dẫn đạo các đạo binh của Đức Chúa Trời. Và sau kinh nghiệm của Joshua khi gặp vị người của Thượng đế này, mọi con cái Israel đều run sợ ông. (Xem Giô-suê 5:13–15)

From these references, let us draw a few conclusions and supplement them with psychic information. The Spirit of the Christ manifested in the earth many times before the coming of Jesus; at times it manifested through one like Melchizedek, and at other times it manifested as a spiritual influence through some teacher upholding the worship of the One God.

Từ những tham chiếu này, chúng ta hãy rút ra vài kết luận và bổ túc chúng bằng thông tin thông linh. Thần Linh của Đức Christ đã ngoại hiện ở trần gian nhiều lần trước khi Đức Jesus đến; có khi Ngài ngoại hiện qua một người như Melchizedek, và những khi khác Ngài ngoại hiện như một ảnh hưởng tinh thần qua một số vị thầy đề xướng việc thờ phượng Một Thượng đế.

What has this conclusion to do with the Second Coming? Well, in the light of the above, there ceases to be a *second* coming. Also, by considering conditions that made His appearance possible at various times—or, if you prefer, the one time as Jesus, we can deduce certain facts about the return of the Master.

Kết luận này liên quan gì đến Sự Tái Lâm? Ồ, dưới ánh sáng của điều trên, chẳng còn khái niệm "lần đến thứ hai". Đồng thời, bằng cách xét các điều kiện khiến cho Sự xuất hiện của Ngài khả hữu vào những thời điểm khác nhau—hoặc, nếu bạn thích, vào một lần là Đức Jesus, chúng ta có thể suy diễn một số dữ kiện về sự trở lại của Đức Thầy.

How did He happen to come as Jesus of Nazareth? There has not been a revelation to man, of which we have any record, for over four hundred years. Then did darkness and dissipation on the part of man bring Christ into the world? If so, it is a reversal of the natural law: *like begets like.* The laws of God are not reversed at any time and never will be. They are immutable and hold true throughout any kingdom in the earth. The

Làm sao Ngài lại đến với tư cách là Đức Jesus người Nazareth? Đã hơn bốn trăm năm không có một mặc khải nào cho loài người, theo sử liệu chúng ta có. Vậy, chính bóng tối và sự trụy lạc của con người đã đem Đức Christ vào thế gian sao? Nếu vậy, đó là một sự đảo ngược định luật tự nhiên: đồng khí tương cầu. Định luật của Thượng đế không bị đảo ngược bất kỳ lúc nào và sẽ không bao giờ. Chúng bất biến và chân thực trong mọi giới ở

things we see developing in the various kingdoms in this earth are merely shadows of the celestial and terrestrial world. For we grow in grace and knowledge and understanding, as another Bible writer has said. By what means comes growth? By *application of truths in our lives.*

cõi trần. Những gì ta thấy phát triển trong các giới khác nhau ở trần gian chỉ là bóng của thế giới thiên thượng và địa thượng. Vì chúng ta tăng trưởng trong ân điển, trong tri kiến và sự thấu hiểu, như một tác giả Kinh Thánh khác đã nói. Sự tăng trưởng đến bằng phương tiện nào? Bằng việc ứng dụng chân lý trong đời sống chúng ta.

Then what brought about the coming of Jesus? A people who were sincere seekers—a little group founded for the purpose of seeking to make themselves channels whereby this great thing could come to pass. Who were these people? They were the most hated of all those mentioned in profane history, and scarcely mentioned in the Bible —the Essenes, the hated ones, the lowest of the Jews.

Vậy điều gì đã đưa đến sự giáng thế của Đức Jesus? Một dân tộc chân thành tìm kiếm—một nhóm nhỏ được thành lập với mục đích cố gắng làm cho mình trở thành các kênh dẫn nhờ đó điều vĩ đại này có thể xảy ra. Họ là ai? Họ là những người bị ghét bỏ nhất trong tất cả những nhóm được nói đến trong lịch sử thế tục, và hầu như không được nhắc đến trong Kinh Thánh—những người Essenes, những kẻ bị ghét, tầng lớp thấp nhất trong vòng người Do Thái.

How can we know this? We received it psychically. But how many more times was Zacharias allowed to go up and offer sacrifices, after being spoken to once, within the temple? Never again! For he had joined that hated group and thereby made his son —who by lineal descent was a high priest— an outcast.

Làm sao chúng ta biết điều này? Chúng tôi nhận được bằng con đường thông linh. Nhưng Zacharias còn được phép bao nhiêu lần nữa lên dâng tế lễ, sau khi đã một lần được phán bảo ở trong đền thờ? Không bao giờ nữa! Vì ông đã gia nhập nhóm bị ghét ấy và do đó biến con trai mình—người theo dòng dõi thẳng thì là một thượng tế—thành kẻ bị ruồng bỏ.

Who was the cousin of Elizabeth? Mary, the mother of Him we worship as our Lord and Master. Mary sought first her cousin Elizabeth, the mother of the great Essene, John the Baptist, to tell the great tidings that the angel had made known to her.

Ai là chị em họ của Elizabeth? Mary, mẹ của Đấng mà chúng ta tôn thờ là Chúa và Thầy của mình. Mary đã tìm đến chị họ Elizabeth trước nhất, mẹ của vị Essene vĩ đại là John the Baptist, để báo tin mừng mà thiên sứ đã truyền cho bà.

These Essenes, then, were consecrating and dedicating their lives, their inner selves, to make possible a meeting place for God and man, with such a spiritual degree of consecration that Jesus the Christ might come into the world. Thus there was a *preparation,* where there might be the meeting place for God and man. And if we will have a meeting place in our heart, our home, our group, our church, then we too

Vậy, những người Essenes đã dâng hiến và thánh hiến đời sống mình, nội tâm mình, để làm khả hữu một nơi gặp gỡ giữa Thượng đế và con người, với một mức độ thánh hiến tinh thần đến nỗi Đức Jesus the Christ có thể đến với thế gian. Như thế đã có sự chuẩn bị, hầu có nơi gặp gỡ giữa Thượng đế và con người. Và nếu trong lòng, trong nhà, trong nhóm, trong giáo hội của mình, chúng ta cũng có một nơi gặp gỡ như thế, thì Đức

can have the Christ come to us. When we have prepared the place, He will come—and not before.

Christ cũng có thể đến với chúng ta. Khi chúng ta đã chuẩn bị chốn ấy, Ngài sẽ đến—và không trước đó.

We can't say that we are diligently seeking, but He has gone to somebody else. It isn't common sense. We can't say that somebody else has to prepare the way for us. He will come again, yes; and He will come as He is. His spirit is here always. It will abide with us always.

Chúng ta không thể nói rằng mình đang chuyên tâm tìm kiếm, nhưng Ngài đã đi đến với người khác. Điều ấy không hợp lẽ thường. Chúng ta không thể nói rằng phải có ai khác chuẩn bị đường cho chúng ta. Ngài sẽ đến lần nữa, đúng vậy; và Ngài sẽ đến như chính Ngài là. Thần Linh của Ngài hằng ở đây. Ngài sẽ ở với chúng ta luôn luôn.

In no place where the Master taught was He accepted, and He taught in Palestine, Egypt, India, Persia, China, and Japan, at least.

Ở không nơi nào Đức Thầy đã giảng dạy mà Ngài được tiếp nhận, và Ngài đã dạy ở Palestine, Ai Cập, Ấn Độ, Ba Tư, Trung Hoa, và Nhật Bản, ít nhất là vậy.

We believe that He descended into hell and taught those there. We read it in the Bible and we say it is true. But we don't really believe it, else we would act like it! If we did believe it, we would never find fault with any soul in the world—never! For if we believe that He went into hell and taught the people there, how could we find fault with our next-door neighbor because his chickens got into our garden or he doesn't believe exactly as we do?

Chúng ta tin rằng Ngài đã giáng xuống địa ngục và dạy dỗ những người ở đó. Chúng ta đọc điều ấy trong Kinh Thánh và chúng ta nói đó là thật. Nhưng chúng ta không thật sự tin, bằng không chúng ta đã hành động tương xứng! Nếu chúng ta tin, ta sẽ không bao giờ chê trách bất kỳ linh hồn nào trên đời—không bao giờ! Vì nếu ta tin rằng Ngài đã vào địa ngục và dạy dỗ người ở đó, làm sao ta có thể chê trách người láng giềng vì gà của họ vào vườn ta hay vì họ không tin đúng như ta tin?

Is this in your Bible: "Moreover I will endeavor that ye may be able after my decease to have these things always in remembrance." (II Peter 1:15) Did you ever hear a sermon preached on it? The man who said that is the one of whom Christ said: "… flesh and blood hath not revealed it unto thee, but my Father which is in heaven." (Matt. 16:17) To the same man, perhaps only a few minutes afterward, He said, "Get thee behind me, Satan; thou art an offense unto me: for thou savourest not the things that be of God, but those that be of men"—the things of the flesh and not the things of the spirit. (Matt. 16:23)

Điều này có trong Kinh Thánh của bạn không: "Hơn nữa, tôi sẽ chuyên cần để sau khi tôi qua đời, anh em còn có thể luôn luôn nhớ lại những điều này." (II Phi-e-rơ 1:15) Bạn đã bao giờ nghe một bài giảng nào về câu ấy chưa? Người đã nói câu đó chính là người mà Đức Christ phán rằng: "… chẳng phải thịt và huyết bày tỏ điều này cho ngươi, bèn là Cha Ta ở trên trời." (Ma-thi-ơ 16:17) Và với người đó, có lẽ chỉ vài phút sau, Ngài phán: "Hỡi Sa-tan, hãy lùi ra đằng sau Ta; ngươi làm gương xấu cho Ta; vì ngươi chẳng nghĩ đến việc của Thượng đế, chỉ nghĩ đến việc của loài người"—tức những điều của xác thịt chứ không phải những điều của Thần Linh. (Ma-thi-ơ 16:23)

The Master said, “Elias truly shall first come, and restore all things. But I say unto you, That Elias is come already, and they knew him not, but have done unto him whatsoever they listed. Likewise shall also the Son of man suffer of them. Then the disciples understood that he spake unto them of John the Baptist.” (Matt. 17:11–13)

Đức Thầy phán: “Quả thật, Ê-li sẽ đến trước và phục hồi muôn sự. Nhưng Ta nói cùng các ngươi, Ê-li đã đến rồi, mà người ta không nhận biết, lại đã đãi người theo ý họ muốn. Con người cũng sẽ chịu khổ bởi họ như vậy. Bấy giờ, môn đồ hiểu rằng Ngài phán về Giăng Báp-tít.” (Ma-thi-ơ 17:11–13)

Possibly you may say that He meant in the spirit and not in the flesh; but I don’t read it that way.

Có thể bạn sẽ nói rằng Ngài muốn nói về phương diện tinh thần chứ không phải về xác phàm; nhưng tôi không đọc như thế.

A warning was once given to a man of God that a certain country would be destroyed; but the man prayed and talked with God face to face, and God promised that if there were fifty righteous men he would save it. Then finally, if there were just ten righteous men, He could spare the city.

Một lần nọ có lời cảnh báo được trao cho một người của Thượng đế rằng một xứ nọ sẽ bị hủy diệt; nhưng người ấy đã cầu nguyện và nói chuyện cùng Thượng đế mặt đối mặt, và Thượng đế hứa rằng nếu có năm mươi người công chính thì Ngài sẽ cứu. Sau cùng, nếu chỉ có mười người công chính, Ngài cũng có thể dung tha thành.

I believe that the just people in the world keep it going. The just people are the ones who have been kind to the other fellow. For we may see evidences of the Christ Spirit about us right now, day by day: in kindness, patience, long-suffering, showing brotherly love, preferring our neighbor before ourselves. When there are possibly fifty, or a hundred, or a thousand, or a million, then the way may have been prepared for His coming. But all these just men must have *united* in their desire and supplication that the Christ physically walk among men again.

Tôi tin rằng những người công chính đang giữ cho thế giới này tiếp tục vận hành. Người công chính là kẻ đã tỏ lòng nhân ái với người khác. Vì chúng ta có thể thấy những dấu hiệu của Thần Linh Đức Christ quanh ta ngay bây giờ, từng ngày: ở lòng nhân từ, nhẫn nại, chịu đựng lâu dài, biểu lộ tình huynh đệ, nhường người lân cận hơn chính mình. Khi có thể là năm mươi, hay một trăm, hay một ngàn, hay một triệu, thì con đường có lẽ đã được chuẩn bị cho Sự đến của Ngài. Nhưng tất cả những người công chính ấy phải hợp nhất trong ước muốn và lời khẩn cầu rằng Đức Christ lại bước đi giữa loài người trong thân xác.

He for our sakes became flesh. How many times? Answer for yourself. How soon will He come again? When we make it possible. It was made possible at least once. It will be made possible again. When we live the life He has laid out for us, we are making it possible for Him, the Lord and Master of this world, to come again.

Vì cớ chúng ta, Ngài đã trở nên xác phàm. Bao nhiêu lần? Hãy tự đáp. Bao lâu nữa Ngài sẽ đến? Khi chúng ta làm cho điều ấy khả hữu. Điều ấy đã được làm cho khả hữu ít nhất một lần. Nó sẽ lại được làm cho khả hữu. Khi chúng ta sống đời sống Ngài đã vạch ra cho ta, là chúng ta đang làm cho điều ấy khả hữu để Ngài, Chúa Tể và Thầy của thế gian này, đến lần nữa.

"I will not leave you comfortless, but I will come again, and receive you unto myself, that where I am, there ye may be also."

"Ta sẽ không để các con mồ côi đâu, nhưng Ta sẽ trở lại, tiếp các con về cùng Ta, hầu nơi Ta ở, các con cũng ở đó."

25

DREAM AND VISIONS—GIẤC MƠ VÀ THỊ KIẾN

After many experiences with information from our dreams, I thought the most vital words ever given to man were, "Know, O Israel, the Lord thy God is *one!*" Every phase of our lives is so linked one with another that it is all one. The various experiences that we have in our sleeping state are, in many instances, the most real. Have you ever dreamed of kissing an individual? Which has been the most lasting—when you have met an individual and embraced them in everyday life or when it has been a portion of your subconscious or your soul's experience? I know from my own experience that the dream is certainly the most lasting. If we knew why, possibly we could realize what dreams are and how we may use them in our lives from day to day. When we lay aside our physical consciousness in sleep, it is the nearest state akin to death that man knows anything about—except when he is etherized or put into such a state that brings about a loss of consciousness. We speak of sleep as being the nearest state akin to death. Now, what takes care of us while we are in dreamland? Our organs function properly, our heart beats on just the same, and we are able to wake up feeling refreshed. Our physical organism has been built up as the stored energy takes hold, or the reverse happens—and what has done this? It is something we have never been able to definitely say just what it is. We call it mind, or the natural order of things. What do we

Sau nhiều trải nghiệm với những thông tin đến từ các giấc mơ của mình, tôi cho rằng những lời quan trọng nhất từng được ban cho con người là, "Hỡi Israel, hãy biết rằng Giê-hô-va Đức Chúa Trời ngươi là Một!" Mọi phương diện của đời sống chúng ta liên kết với nhau đến nỗi tất cả là một. Những trải nghiệm khác nhau mà chúng ta có trong trạng thái ngủ, trong nhiều trường hợp, là những điều thật nhất. Bạn đã bao giờ mơ hôn một người chưa? Điều nào bền lâu hơn—khi bạn gặp một người và ôm họ trong đời sống thường nhật, hay khi đó là một phần của tiềm thức bạn hay trải nghiệm của linh hồn bạn? Tôi biết từ chính trải nghiệm của mình rằng giấc mơ chắc chắn là bền lâu nhất. Nếu chúng ta biết tại sao, có lẽ ta có thể nhận ra giấc mơ là gì và cách chúng ta có thể dùng chúng trong đời sống hằng ngày. Khi ta gác sang bên tâm thức hồng trần của mình trong giấc ngủ, đó là trạng thái gần nhất với cái chết mà con người biết gì về nó—trừ khi người ta bị gây mê hay bị đưa vào một trạng thái khiến mất tâm thức. Chúng ta gọi giấc ngủ là trạng thái gần nhất với cái chết. Vậy, điều gì chăm sóc chúng ta khi ta ở trong xứ sở mơ? Các cơ quan của ta vẫn vận hành đúng, tim ta vẫn đập như thường, và ta có thể thức dậy thấy mình được tươi mới. Cơ thể hồng trần của ta đã được xây dựng lại khi năng lượng dự trữ cầm nắm lấy, hoặc trái lại—và điều gì đã làm điều đó? Ấy là cái gì đó mà ta chưa từng có thể nói cách xác quyết nó là gì. Ta gọi đó là thể trí, hay là trật tự tự nhiên

mean by that? What is natural about it? Is it because it happens over and over again? Have we ever stopped to consider that almost half of our existence is spent in the unknown where we are not even able to follow with our consciousness that which cares for our bodies during that time? This is the subconscious mind, the soul mind, that lies in between the physical body mind and that gift of God to every human being, that they may carry back to Him or that they may separate from Him. That is our real self, the self that lives on and on, just as it is able to live through such an experience as we call sleep and build up the whole organism during that time. Just so in death. If we have lived properly, if the soul has been fed properly, it may have that to sustain itself.

của sự vật. Ta muốn nói gì bằng những điều ấy? Tự nhiên ở chỗ nào? Có phải vì nó xảy đi xảy lại? Ta đã bao giờ dừng lại để suy xét rằng gần như một nửa sự tồn tại của ta được trải qua trong điều không biết, nơi ta thậm chí không thể theo dõi bằng tâm thức của mình cái điều đang chăm sóc thân thể ta suốt thời gian ấy? Đây là thể trí tiềm thức, là thể trí của linh hồn, vốn nằm giữa thể trí hồng trần và ân tứ của Thượng đế ban cho mỗi con người, để họ có thể mang trở về với Ngài, hoặc họ có thể tách lìa khỏi Ngài. Ấy là chân ngã thật của ta, cái ngã sống mãi mãi, đúng như nó có thể sống qua một trải nghiệm gọi là giấc ngủ và xây dựng lại toàn bộ cơ thể trong quãng ấy. Cái chết cũng thế. Nếu ta đã sống đúng, nếu linh hồn được nuôi dưỡng đúng, nó có thể có điều ấy để tự duy trì.

Mind is ever the builder, whether it be of the physical mind, the mental mind, or the soul mind—or the physical consciousness, the subconsciousness, or the superconsciousness. The dreams partake of those three phases.

Thể trí bao giờ cũng là kẻ kiến tạo, bất kể đó là thể trí hồng trần, thể trí trí tuệ, hay thể trí của linh hồn—hoặc là tâm thức hồng trần, tiềm thức, hay siêu tâm thức. Các giấc mơ dự phần vào cả ba phương diện ấy.

Many of us have gone to sleep after a hearty meal and had a nightmare. What has taken place? What we have taken into the system has an objective in itself. It begins to move and have its own activity within the system. It arouses within all the vitality and energy of the body, which brings about those awful visions that we experience under such conditions. If our lives have been such, those visions may take on pleasant conditions, or they may be the demons themselves. In some of them we experience being suddenly cast into the street only partially clad, or with something chasing after us. Most of these arise from improper conduct of our appetites, whether from eating too much mincemeat pie, too much pickle, or the like, or too much spirits frumenti, which may eventually bring those experiences of seeing horrible things. Those are visions of what we have builded in our own selves. If there is a misuse of that which is set before

Nhiều người trong chúng ta đã từng đi ngủ sau một bữa no nê và gặp ác mộng. Đã có gì xảy ra vậy? Những gì chúng ta đưa vào hệ thống thân thể có mục đích tự thân của nó. Nó bắt đầu chuyển động và hoạt động riêng bên trong hệ thống. Nó khuấy dậy trong toàn thân mọi sinh lực và năng lượng, điều này đưa đến những cảnh tượng kinh khiếp mà chúng ta trải nghiệm trong các điều kiện như thế. Nếu đời sống của chúng ta trước đó như thế nào, những thị kiến ấy có thể mang sắc thái dễ chịu, hoặc cũng có thể là bọn quỷ dữ tự thân. Trong một số giấc mơ ta trải qua cảnh bị quăng ra đường bất ngờ khi chỉ mặc hờ hững, hoặc có gì đó đuổi theo ta. Phần lớn những điều này nảy sinh từ việc điều khiển sai trái các dục vị, bất kể là vì ăn quá nhiều bánh thịt băm, quá nhiều đồ chua, hay tương tự thế, hoặc quá nhiều rượu mạnh, rốt cuộc có thể đưa đến những trải nghiệm thấy các điều khủng khiếp. Đó là những cảnh tượng của cái mà chúng ta đã tự xây trong chính

us, we suffer the consequences.

mình. Nếu lạm dụng những gì được đặt trước mặt chúng ta, chúng ta sẽ gánh chịu hậu quả.

Then there is the vision that may be the activity of the subconscious mind itself. This phase is held by some people to be very scientific, especially in psychoanalyzing people's ills. They claim that the suppression of emotions in the body during the developing periods builds that which comes to the surface when the physical consciousness is laid aside. While some say this is a lot of bunk, and these are hallucinations of the subconscious mind, there are others who have spent thousands of dollars following out this theory that the suppression of desire in a developing child, or in the developing minds of individuals, indicate through their visions that which may change one's whole outlook on life. There are people in the large centers of our country who make it their business to study this theory, and there are recognized authorities on certain kinds of diseases who claim they can make a person dream whatever they wish, by making certain things happen while they are in that state. That is possible, but it doesn't change the character of what is presented, for we must pass into that consciousness that is taking care of us while we are in the normal sleeping state. Even while we are in an induced state there is another consciousness controlling the activities of the whole body. Every organ, every atom of our body, is a universe in itself, and it has its own consciousness to be dealt with. The things we experience through such dreams may be worthwhile or they may not.

Rồi có những thị kiến có thể là hoạt động của chính tâm trí tiềm thức. Một số người xem phương diện này là rất khoa học, đặc biệt trong việc phân tâm để phân tích các bệnh tật của con người. Họ cho rằng sự dồn nén cảm xúc trong thân thể vào những thời kỳ phát triển sẽ tạo nên cái rồi sẽ trồi lên bề mặt khi tâm thức hồng trần được gác sang một bên. Dù có người cho đó chỉ là chuyện tào lao, chỉ là ảo giác của tâm trí tiềm thức, thì cũng có kẻ đã tiêu tốn hàng ngàn đô-la đeo đuổi học thuyết này rằng sự dồn nén dục vọng ở một đứa trẻ đang lớn, hoặc trong tâm trí đang phát triển của mỗi cá nhân, cho thấy qua những thị kiến điều có thể thay đổi cả cái nhìn về đời sống của một người. Ở những trung tâm lớn trong đất nước chúng ta có những người lấy việc nghiên cứu học thuyết này làm nghề, và có những nhà cầm quyền được công nhận về các loại bệnh nhất định cho rằng họ có thể khiến một người mơ bất cứ điều gì họ muốn, bằng cách tạo ra vài sự kiện trong khi người đó ở trong trạng thái ấy. Điều đó có thể, nhưng nó không thay đổi bản chất của điều được trình ra, vì chúng ta phải đi vào cái tâm thức đang chăm lo cho chúng ta khi chúng ta ở trong tình trạng ngủ bình thường. Ngay cả khi chúng ta ở trong một trạng thái bị gây nên, vẫn có một tâm thức khác đang điều khiển mọi hoạt động của toàn thân. Mỗi cơ quan, mỗi nguyên tử của thân thể chúng ta là một vũ trụ tự thân, và nó có tâm thức riêng của nó để phải được đối xử. Những điều chúng ta trải nghiệm qua các giấc mơ như thế có thể đáng giá hoặc cũng có thể không.

There are experiences when we have entirely separated ourselves or our consciousness from the physical being, until we really have a vision. A vision may partake of a very material condition, either symbolically of a condition in our lives or something very real. We have heard of people who have dreamed of a pot of gold

Có những trải nghiệm khi chúng ta hoàn toàn tách mình hay tâm thức mình khỏi hiện thể hồng trần, đến mức chúng ta thật sự có một thị kiến. Một thị kiến có thể mang đậm trạng thái vật chất, hoặc là biểu tượng của một tình trạng trong đời sống chúng ta, hoặc là một điều rất thực. Chúng ta đã nghe chuyện người mơ thấy một nồi vàng chôn ở

buried in such and such a place, and who when awake found it exactly that way. How does such a thing reach an individual? The subconscious, separated entirely from the material self, is able to go out into the universal, or the cosmic consciousness. And those on the other side who see and know the conditions that surround us may put within our own selves what will be helpful or detrimental, depending upon how we use it.

chỗ này chỗ kia, và khi tỉnh dậy thì tìm thấy đúng như vậy. Làm sao một điều như thế đến được với một cá nhân? Tầng tiềm thức, khi hoàn toàn tách khỏi cái ngã vật chất, có thể đi ra tới cái phổ quát, hay tâm thức vũ trụ. Và những ai ở bên kia, nhìn thấy và biết các điều kiện vây quanh chúng ta, có thể đặt vào chính chúng ta điều gì sẽ hữu ích hay bất lợi, tùy cách chúng ta dùng nó.

So, how can we apply our dreams? We may apply them in our lives to our own undoing or to our own upbuilding. “There is this day (meaning now, just as it meant yesterday and it will mean tomorrow) set before thee good and evil.” All of us want to know how we may bring only good. Very few, if any of us, want to have that which is evil. How may we bring these things to bear on our own lives and experiences? To my mind, the answer is in the Good Book itself.

Vậy, chúng ta có thể ứng dụng các giấc mơ của mình như thế nào? Chúng ta có thể áp dụng chúng vào đời sống để tự hủy hoại mình, hoặc để tự xây dựng mình. “Ngày nay (nghĩa là bây giờ, cũng như nó đã có nghĩa là hôm qua và sẽ có nghĩa là ngày mai) trước mặt ngươi có điều lành và điều dữ.” Tất cả chúng ta đều muốn biết làm sao chỉ đem điều lành đến. Rất ít người, nếu có, muốn có điều dữ. Làm sao chúng ta khiến những điều này có tác dụng lên chính đời sống và trải nghiệm của mình? Theo tôi, câu trả lời nằm ngay trong Sách Thánh.

An answer to this might be found in the life of Saul. His life started out most beautifully but it was a miserable failure because he reached a period when, with the power, with the conditions that surrounded him, he thought he was sufficient unto himself. God no longer spoke to him in dreams or in visions, for he had reached that place where he felt he did not need to be guided by the Divine from within.

Một đáp án cho điều này có thể tìm thấy trong đời sống của Saul. Đời của ông khởi sự rất đẹp nhưng kết cuộc bi thảm vì ông đến một thời kỳ khi, với quyền lực, với những điều kiện vây quanh, ông nghĩ rằng mình tự đủ cho mình. Thượng đế không còn phán cùng ông trong mộng mị hay thị kiến nữa, vì ông đã đến nơi mà ông cảm thấy không cần được Thiêng Liêng bên trong dẫn dắt.

Why seek information from anyone who might be able to give it to us from the other side, when we may have it—as Saul was at first able to have it—from God Himself? Why seek it from anyone? Why seek to know where Captain Kidd buried his treasure from someone in the Beyond? Why not seek it from that builded from within? If builded in the proper manner, it will bring about those conditions needed for our own development.

Tại sao tìm kiếm thông tin từ ai đó có thể cho ta từ bên kia, trong khi chúng ta có thể có nó—như Saul lúc đầu đã có—từ chính Thượng đế? Tại sao tìm kiếm nơi bất kỳ ai? Tại sao muốn biết tên cướp biển Kidd chôn kho báu ở đâu từ một người ở Bên Kia? Sao không tìm nơi cái đã được xây bên trong? Nếu được xây theo cách đúng, nó sẽ mang lại những điều kiện cần thiết cho sự phát triển riêng của chúng ta.

What was meant when it was said, "God is able to raise up unto Abraham children of these very stones?" What does it mean unless it means what is builded within our own selves gives God the privilege to use us? For there is nothing in heaven or earth that can separate us from God but ourselves. Nothing! Because we have a portion of Him through that soul which He has given us, which—with its mind—brings us a dream, brings us a vision. Whether it is of the promised land, of our mother, our father, our sister or our brother, it brings to our mind the consciousness that satisfies us of the continuity of life.

"Thượng đế có thể khiến từ những hòn đá này dấy lên cho Abraham những đứa con" có nghĩa là gì? Nó có nghĩa gì ngoài việc cái được xây bên trong chính chúng ta cho Thượng đế đặc quyền dùng chúng ta? Vì chẳng có gì trên trời hay dưới đất có thể tách chúng ta khỏi Thượng đế ngoài chính chúng ta. Không có gì cả! Bởi vì chúng ta có một phần của Ngài qua linh hồn mà Ngài đã ban cho chúng ta, linh hồn ấy—cùng với thể trí của nó—mang đến cho chúng ta một giấc mơ, mang đến cho chúng ta một thị kiến. Dù đó là về đất hứa, về mẹ, cha, chị hay em chúng ta, nó mang đến cho tâm trí chúng ta tâm thức khiến chúng ta yên lòng về tính liên tục của Sự sống.

Many people have said, "If I could just speak with someone from the other side I would be satisfied of the continuity of life." What did the Master say about that very thing? "If you will not listen to those that you have about you, you would not listen though one returned from the dead." Even then He came up from the grave Himself. For thousands of years we have been trying to preach to people. Some of us say we believe it, but do we act like it?

Nhiều người đã nói: "Nếu tôi có thể chỉ cần nói chuyện với ai đó từ bên kia, tôi sẽ được thuyết phục về tính liên tục của Sự sống." Đức Thầy đã nói gì về chính điều đó? "Nếu các ngươi không chịu nghe những người ở ngay quanh mình, thì dẫu có kẻ từ cõi chết sống lại các ngươi cũng chẳng nghe đâu." Dẫu vậy chính Ngài đã tự mình từ mồ sống lại. Hàng ngàn năm chúng ta đã cố rao giảng cho người đời. Có người trong chúng ta nói chúng ta tin, nhưng chúng ta có sống như thế không?

If we are right with God, then we know better how to interpret our dreams—because each individual can interpret his own dream better than anyone else can ever do it for him. If God ever spoke to anyone (and we believe that He did), He will speak to us if we'll let Him. How is He going to do it?

Nếu chúng ta hòa thuận với Thượng đế, thì chúng ta sẽ biết rõ hơn cách giải mộng—bởi vì mỗi cá nhân có thể giải giấc mộng của y tốt hơn bất kỳ ai khác có thể làm cho y. Nếu Thượng đế từng phán cùng bất kỳ ai (và chúng ta tin rằng Ngài đã phán), Ngài cũng sẽ phán cùng chúng ta nếu chúng ta cho

In olden times He spoke in dreams. Why wouldn't He do it now? Has He changed so that He doesn't speak to us except through someone else? We don't want a secondhand God, do we? We can get our knowledge firsthand if we will seek it, whether through dreams or other means. First, know that we are right with God, and day by day we will be guided. For it is written, "My spirit beareth witness with thy spirit as to whether ye be the sons and daughters of God or not." God is Spirit and seeks such to worship Him, in spirit and in truth.

phép Ngài. Ngài sẽ làm điều đó cách nào? Thuở xưa Ngài phán qua các giấc mơ. Tại sao bây giờ Ngài lại không làm? Há Ngài đã thay đổi đến mức Ngài không phán với chúng ta ngoại trừ qua ai đó khác sao? Chúng ta không muốn một vị Thượng đế gián tiếp, phải không? Chúng ta có thể nhận tri thức trực tiếp nếu chúng ta chịu tìm kiếm nó, dù qua mộng mị hay các phương tiện khác. Trước hết, hãy biết rằng chúng ta hòa thuận với Thượng đế, và ngày qua ngày chúng ta sẽ được dẫn dắt. Vì có chép rằng: "Thần Khí Ta làm chứng cùng thần khí ngươi về việc ngươi có phải là con trai, con gái của Thượng đế hay không." Thượng đế là Thần Khí và tìm kiếm những người thờ phượng Ngài trong thần khí và trong chân lý.

When you have visions or dreams from day to day, write them down in black and white and see what they look like. Compare them with your experiences. No one passes into dreamland, if they are sound asleep, without passing out of the physical body. The silver cord, that connection between the physical and the subconscious, is not broken. We should study these experiences and judge for ourselves. Why ask someone else? We may know these things by applying them in our life. Set them down, study them, compare them. He that compareth himself by himself, however, is not wise—but he that compareth that experience to his relationship to God is very wise, for he has taken God into partnership with him. Has God seen fit to speak to us? Are we able to contain that which He may give us? Are we willing to do what He would have us do? He speaks to all of us, for He has not forsaken Israel neither has He forsaken those who seek after Him—for those that will seek Him shall in no wise be cast out. That has been the promise through all the ages. That is the promise to us today.

Khi bạn có các thị kiến hay giấc mơ từ ngày này qua ngày khác, hãy ghi chép chúng lại rõ ràng và xem chúng thế nào. Hãy so sánh với các trải nghiệm của bạn. Không ai đi vào cõi mộng, nếu họ ngủ say, mà không ra khỏi thể xác. Sợi dây bạc, sự nối kết giữa thể xác và tầng tiềm thức, không bị đứt. Chúng ta nên học hỏi những trải nghiệm này và tự phán đoán. Sao phải hỏi người khác? Chúng ta có thể biết những điều này bằng cách áp dụng chúng trong đời sống mình. Ghi lại, khảo sát, so sánh. Tuy nhiên, kẻ so sánh mình với chính mình thì không khôn ngoan—nhưng kẻ so sánh trải nghiệm ấy với mối liên hệ của mình với Thượng đế thì rất khôn ngoan, vì y đã đưa Thượng đế vào làm bạn đồng hành với mình. Thượng đế có thấy xứng đáng để phán với chúng ta không? Chúng ta có khả năng dung chứa điều Ngài có thể ban cho chúng ta không? Chúng ta có sẵn lòng làm điều Ngài muốn chúng ta làm không? Ngài phán với tất cả chúng ta, vì Ngài không hề bỏ rơi Israel, Ngài cũng không bỏ rơi những ai tìm kiếm Ngài—vì ai tìm kiếm Ngài chắc chắn không bị loại bỏ. Ấy là lời hứa suốt mọi thời đại. Ấy cũng là lời hứa cho chúng ta hôm nay.

We can make visions or dreams mean a great deal in our lives, if we conduct our lives in

Chúng ta có thể khiến các thị kiến hay giấc mơ mang nhiều ý nghĩa cho đời sống mình,

such a manner as to entitle us to receive such messages—for we are all heirs to the Kingdom through Christ and we are sons and daughters of God.

nếu chúng ta sống sao cho xứng đáng để tiếp nhận những thông điệp như vậy—vì chúng ta hết thảy là những người đồng thừa kế Thiên Giới qua Đấng Christ và chúng ta là con trai con gái của Thượng đế.

If we keep a record of our dreams from day to day, we will soon learn to differentiate between those that are worthwhile and those that are not. If we so conduct our lives we may be warned of impending danger, granted by God Himself. Compare such visions with your knowledge of God. Don't forget that it has been said from time to time, "Put away out of your midst all soothsayers and those that partake of familiar spirits." Why? Because through such we are calling upon those forces that are loosed by the spirit departing from the body, that have been called earthbound, and have power in the dark side or the night side of life to be harmful, if we open ourselves to such. We can guard ourselves by knowing that we have surrounded ourselves with that bond which we may hold with God Himself. It has been given, "Where two or three are gathered together in my name, I am in the midst of them." We say that and think it is beautiful, but how many of us really believe it?

Nếu chúng ta giữ ghi chép các giấc mơ hằng ngày, chẳng bao lâu chúng ta sẽ học được cách phân biệt giữa những giấc mơ đáng giá và những cái không đáng. Nếu chúng ta sống như vậy, chúng ta có thể được cảnh báo về nguy hiểm đang rình rập, do chính Thượng đế ban cho. Hãy so sánh các thị kiến như thế với hiểu biết của bạn về Thượng đế. Đừng quên rằng đã nhiều lần có lời phán: "Hãy loại khỏi giữa các ngươi mọi thầy bói và những kẻ thông đồng với tà linh quen thuộc." Vì sao? Bởi vì qua những kẻ ấy chúng ta đang kêu gọi những lực đã được thả lỏng bởi thần khí lìa khỏi thân xác, những linh hồn bị ràng buộc với trần thế, và có quyền năng ở phía tối tăm hay phía đêm tối của Sự sống để gây hại, nếu chúng ta mở mình cho chúng. Chúng ta có thể tự hộ vệ bằng cách biết rằng mình đã bao phủ bản thân bằng mối dây liên kết mà chúng ta có thể nắm với chính Thượng đế. Đã có lời ban: "Ở đâu có hai ba người nhóm lại nhân danh Ta, thì Ta ở giữa họ." Chúng ta nói câu đó và thấy nó thật đẹp, nhưng có bao nhiêu người trong chúng ta thật sự tin?

If our relationship to God is such that it is necessary for Him to speak to us, He will do it—if we will ask for it, listen, and live it.'[1]

Nếu mối liên hệ của chúng ta với Thượng đế đòi hỏi Ngài phải phán cùng chúng ta, Ngài sẽ làm—nếu chúng ta cầu xin, lắng nghe, và sống theo.'"1

26

HOLISIC HEALING—TRỊ LIỆU TOÀN DIỆN

Some years ago there was discovered growing in our gardens all over the country

Vài năm trước, có phát hiện một loại cây mọc trong vườn khắp cả nước, nhựa của nó có ích

a plant, the juice of which was good for low blood pressure, or a disturbed circulation, or a slowed pulse. You may wonder what has that to do with the mind and healing. Just this: All force is of one force. Is that plant a representation of God's love to His people or not? Not only as a beautiful flower, known as Foxglove, or Digitalis, but as something with an element contained in itself to awaken a consciousness in life-giving forces within the human body that may aid in many conditions.

cho huyết áp thấp, hay tuần hoàn rối loạn, hoặc mạch đập chậm. Bạn có thể tự hỏi điều đó có liên quan gì đến thể trí và việc chữa lành. Chính là thế này: Mọi mãnh lực đều thuộc Một Mãnh Lực. Cây ấy có phải là biểu hiện của Tình thương của Thượng đế dành cho dân Ngài hay không? Không chỉ như một bông hoa đẹp, được biết với tên Foxglove, hay Digitalis, mà còn như một thứ có yếu tố tự thân đủ để đánh thức một tâm thức nơi các lực ban sự sống bên trong thân thể con người, có thể giúp ích trong nhiều tình trạng.

You may ask, "If I raise my consciousness to be rid of all these things, why is medicine necessary?" A quotation from the Bible that answers this is when the Master asked the father of a child, "How long is it ago since this came upon him?" The answer was, "Of a child, and often times it hath cast him into the fire and into the water to destroy him, but if thou canst do anything, have compassion on us and help us." Jesus said to him, "If thou canst believe, all things are possible to him that believeth," and straightway the father of the child cried out and said with tears, "Lord, I believe. Help thou mine unbelief."

Bạn có thể hỏi: "Nếu tôi nâng cao tâm thức để loại bỏ hết những thứ này, sao y dược còn cần thiết?" Một câu trích trong Kinh Thánh trả lời điều này là khi Đức Thầy hỏi cha của một đứa trẻ: "Điều đó xảy đến cho cháu từ bao giờ?" Người ấy đáp: "Từ thuở nhỏ, và thường khi quỷ quăng nó vào lửa và xuống nước để diệt nó; nhưng nếu Ngài có thể làm gì, xin động lòng thương chúng tôi và giúp chúng tôi." Đức Jesus bảo ông: "Nếu ngươi có thể tin, mọi điều đều có thể cho kẻ tin." Và lập tức người cha của đứa trẻ vừa khóc vừa kêu lên: "Lạy Chúa, con tin! Xin cứu giúp sự không tin của con."

In another place the Scriptures tell us, "And when He was come into the house, His disciples asked Him privately, 'Why could we not cast him out?' And He said unto them, "This kind can come forth by nothing but by prayer and fasting." The disciples had been able—with His permission, being sent by Him—to go to the lost sheep of the house of Israel to awaken within their consciousness their needs, and to cinch the matter, as it were. They would heal those that were sick, aid those who were lame, and cast out demons.

Ở chỗ khác, Kinh Thánh chép: "Khi Ngài vào nhà, các môn đệ hỏi riêng Ngài: 'Tại sao chúng con không đuổi nó được?' Ngài bảo họ: 'Giống quỷ đó không thể ra được, nếu không phải bằng cầu nguyện và kiêng ăn.'" Các môn đệ, với phép của Ngài, được Ngài sai đi đến cùng các chiên lạc của nhà Israel để đánh thức trong tâm thức họ về nhu cầu của họ, và để "chốt" vấn đề lại, như thế. Họ chữa lành những kẻ đau yếu, giúp đỡ những người què, và đuổi quỷ.

This healing ability, this mental attitude which they had to be in to receive this gift, had to answer or correspond to something from a higher source that was sent to them for their good, or that they might be able to

Năng lực chữa lành này, thái độ trí tuệ mà họ phải có để đón nhận ân tứ ấy, phải đáp lại hay tương ứng với điều gì đó từ một nguồn cao hơn được gửi đến họ vì điều thiện của họ, hoặc để họ có thể tiếp nhận trong chính

receive within themselves. You may say, What does that have to do with the work—even that which you attempted in your hospital? Does faith, does mental attitude, have anything to do with the treatments we gave there? As anyone who visited the hospital could see, we had the equipment to do practically any kind of work. We were prepared to give all the treatments that had been suggested from time to time by the readings for people to apply in their lives, and to those individuals to gain that consciousness from within that will enable them to get hold of that which produces any healing that may come to an individual.

mình. Bạn có thể nói: Điều đó liên quan gì đến công việc—ngay cả cái mà các bạn đã cố gắng tại bệnh viện của mình? Đức tin, thái độ trí tuệ, có liên quan gì đến các phương trị chúng tôi đã áp dụng ở đó? Ai đã đến thăm bệnh viện đều thấy, chúng tôi có trang thiết bị để thực hiện hầu như bất kỳ loại công việc nào. Chúng tôi đã chuẩn bị để áp dụng tất cả các phương trị được gợi ý theo thời gian qua các kỳ đọc cho mọi người đem vào đời sống của họ, và để các cá nhân ấy đạt được tâm thức từ bên trong, vốn sẽ cho họ nắm được cái tạo ra bất kỳ sự chữa lành nào có thể đến với một cá nhân.

Man has been able to gather from nature's storehouse, from the many things found throughout the world in the form of drugs, in the form of mechanical appliances, in the form of various elements of nature itself, the various combinations that may aid in various conditions. Does that lessen at all the ability of the individual to be able to gain a consciousness of the divine force from within? Or is it proof of it all being one? That's the great question we have to answer.

Con người đã có thể thu góp từ kho tàng của thiên nhiên, từ nhiều thứ tìm thấy khắp thế giới dưới dạng dược chất, dưới dạng các khí cụ cơ học, dưới dạng các yếu tố khác nhau của chính tự nhiên, những phối hợp đa dạng có thể trợ giúp trong nhiều tình trạng. Điều đó có làm giảm đi chút nào khả năng của cá nhân trong việc đạt một tâm thức về mãnh lực thiêng liêng từ bên trong không? Hay trái lại, nó chứng minh rằng tất cả là một? Đó là câu hỏi lớn chúng ta phải trả lời.

If a thing happens once, it may happen again, although we may call it chance, guess work, or whatever. If the disciples, these companions of the Great Physician Himself, were capable individuals, able to meet all the conditions they had contacted heretofore, why did they fail this once? The Master said, "This can only be met, or can only be cast out by fasting and prayer." Hadn't He taught His disciples that they were to have periods of fasting? Hadn't He taught by example and by precept that periods of prayer were necessary for them to carry on even in their everyday life, as well as to meet the contingencies arising from time to time? Remember again when the Master said to His disciples, "Whom do men say that I am?" They answered, "Some say John the Baptist, some say one thing, some another."

Nếu một điều xảy ra một lần, nó có thể xảy ra lần nữa, dù chúng ta có gọi là ngẫu nhiên, phỏng đoán, hay gì đi nữa. Nếu các môn đệ, những người bạn đồng hành của Chính Đấng Đại Y Sư, là những cá nhân có năng lực, có thể đối diện mọi tình trạng họ từng gặp trước đó, tại sao lần này họ lại thất bại? Đức Thầy phán: "Trường hợp này chỉ có thể đối trị, chỉ có thể đuổi được bằng kiêng ăn và cầu nguyện." Há Ngài chẳng dạy các môn đệ rằng họ phải có những kỳ kiêng ăn sao? Há Ngài chẳng dạy bằng gương và bằng lời rằng những kỳ cầu nguyện là cần thiết cho họ để tiếp tục ngay trong đời sống thường ngày, cũng như để đối diện với những việc bất ngờ nảy sinh theo thời? Hãy nhớ lại khi Đức Thầy hỏi các môn đệ: "Người ta nói Ta là ai?" Họ thưa: "Kẻ thì nói Gioan Báp-tít, kẻ thì nói điều này, kẻ thì điều khác."

“Whom do ye say that I am?”

Peter answered, “Thou art the Christ, the Son of the living God.”

“Flesh and blood,” the Master said, “hath not revealed this unto thee, but my father in heaven.” Then in almost the next breath He begins to tell them how that it is necessary for Him to go up to Jerusalem and suffer many persecutions. Peter takes Him aside and says, “This doesn’t have to be. Look how many people are already Your followers. Look at the abilities we have to call out these many things for the people. Look how You are able to feed Your followers. Remember the loaves and fishes? It isn’t necessary for You to go through all this.” And the Master answered, “Get thee behind me, Satan, for thou savorest the things of earth and not of the spiritual things.”

Just so in this comparison as to how or why it is necessary for all these things in our lives, to so set or center our minds on the kingdom in order to be able to get hold of the kingdom —for, if there is any healing that ever comes to an individual, it comes from the Divine from within.

Then what does the mind have to do with healing? It has to be awakened, either by those things from without or from within, to that consciousness where the Divine may heal. Whether it be easier to say, “Son, thy sins be forgiven thee,” or to say, “Arise, take up thy bed and walk?” There has to be brought to the individual a consciousness that the healing is from within, not from without. Just as we have said about the kingdom of heaven itself, it isn’t that we go out to find who will come in and tell us, but it is within our own selves. If an individual is able to be awakened sufficiently from within, all the medicines or all the appliances, or all the treatments that may be given, mean nothing. Why? The Great Physician Himself is ever ready and willing

“Còn các ngươi nói Ta là ai?”

Phi-e-rơ thưa: “Thầy là Đấng Christ, Con của Thượng đế hằng sống.”

“Thịt và huyết,” Đức Thầy phán, “chẳng bày tỏ điều ấy cho ngươi đâu, nhưng là Cha Ta ở trên trời.” Rồi gần như ngay sau đó Ngài bắt đầu bảo họ rằng điều cần là Ngài phải lên Giê-ru-sa-lem và chịu nhiều bách bớ. Phi-e-rơ kéo Ngài riêng ra và nói: “Điều đó không cần đâu. Nhìn xem bao nhiêu người đã là môn đồ của Ngài. Xem những khả năng chúng ta có để kêu gọi bao điều cho dân chúng. Xem Ngài có thể nuôi đoàn dân mình như thế nào. Nhớ mấy chiếc bánh và mấy con cá chứ? Không cần Ngài phải đi qua tất cả điều này.” Và Đức Thầy phán: “Hỡi Satan, lui ra đằng sau Ta, vì ngươi chẳng nghĩ đến sự thuộc về Đức Chúa Trời, mà nghĩ đến sự thuộc về loài người.”

Cũng như thế trong sự so sánh này về cách thức hay vì sao mọi điều trong đời chúng ta là cần thiết, để có thể đặt hay quy tâm trí chúng ta về Thiên Giới hầu nắm được Thiên Giới—vì nếu có bất kỳ sự chữa lành nào từng đến với một cá nhân, nó đến từ Thiêng Liêng từ bên trong.

Vậy thể trí liên quan gì đến việc chữa lành? Nó phải được đánh thức, hoặc bởi những điều từ bên ngoài, hoặc từ bên trong, đến cái tâm thức nơi Thiêng Liêng có thể chữa lành. “Hoặc nói: Hỡi con, tội lỗi con đã được tha,” hay nói: “Hãy đứng dậy, vác giường mà đi”—điều nào dễ hơn? Cá nhân phải được đem đến một tâm thức rằng sự chữa lành đến từ bên trong, không từ bên ngoài. Cũng như chúng ta đã nói về chính Thiên Giới, chẳng phải là chúng ta đi ra tìm xem ai sẽ đến nói cho chúng ta biết, nhưng nó ở trong chính chúng ta. Nếu một cá nhân có thể được đánh thức đủ từ bên trong, thì mọi dược liệu hay mọi khí cụ, hay mọi phương trị được trao, đều vô nghĩa. Vì sao? Chính Đấng Đại Y Sư luôn sẵn sàng và sẵn lòng để chúng ta có cái vốn là gia tài của mình, miễn là chúng ta mở mình ra

that we should have that which is our heritage, if we will but open ourselves to that heritage—but, if we are so earthly minded, if we have so turned our own mental vision, or so trained our subconscious self that we are unable to get beyond those barriers, it is necessary that we be awakened from or by those things in God's own storehouse, which He has allowed man to gather and put in such a shape as to assist in awakening that necessary for the healing to come.

với gia tài ấy—nhưng nếu chúng ta quá vướng bận trần tục, nếu chúng ta đã quay chuyển tầm nhìn tâm trí mình, hoặc đã rèn luyện tiềm thức mình đến mức không thể vượt qua những rào cản ấy, thì cần phải được đánh thức từ hoặc bởi những điều trong kho tàng của chính Thượng đế, điều mà Ngài đã cho phép con người thu góp và sắp đặt theo cách để trợ giúp đánh thức cái cần thiết cho sự chữa lành xảy đến.

Some years ago a young man came to my office one day and asked for a reading for his wife who was in Wisconsin. I asked him to have his wife come to listen to the information. He said, "All right if you think that is best, but she can't hear anything—that's what's the matter with her." A few days later they both came to the studio. As soon as I talked with her, I could see that she could read lips. She said it had been three years since she had been able to hear. The reading gave that it was a case of suppression through the treatment accorded her by her husband, who made fun of her abilities.

Vài năm trước có một thanh niên đến văn phòng tôi và xin một kỳ đọc cho vợ y ở Wisconsin. Tôi bảo y hãy đưa vợ đến nghe thông tin. Y nói: "Được thôi nếu ông nghĩ như vậy là tốt, nhưng cô ấy chẳng nghe được gì cả—đó chính là vấn đề." Vài ngày sau, cả hai đến studio. Vừa nói chuyện với cô, tôi nhận ra cô đọc được khẩu hình. Cô nói đã ba năm rồi cô không nghe được. Kỳ đọc cho biết đó là trường hợp bị dồn nén do cách đối xử của chồng cô trong quá trình trị liệu, người đã chế nhạo năng lực của cô.

When I became conscious again, the husband said to me, tears streaming down his face, "Old Man, God alone knows how true the things are that you have given. I don't know how you knew them." His wife was almost hysterical, her hands going up and her eyes wide open, and she said: "I have heard every word that man said, and I can still hear!" She has been able to hear ever since.

Khi tôi hồi tỉnh, người chồng nói với tôi, nước mắt ràn rụa: "Ông già ơi, chỉ có Thượng đế biết những điều ông nói thật đến mức nào. Tôi không biết làm sao ông biết được." Người vợ thì gần như cuống nhiệt, tay đưa lên, mắt mở to, và cô nói: "Tôi đã nghe từng lời ông ấy nói, và tôi vẫn còn nghe được!" Từ đó đến nay cô luôn nghe được.

The story they told was this: He had met her on a Sunday afternoon and they had married on Wednesday. He didn't know anything about her family and she didn't know anything about his family. They decided to spend one day there and then go to meet the families. When they went to their hotel room, all of a sudden she said, "Listen! Uncle John is talking." He answered, "What in the

Câu chuyện họ kể như sau: Anh ta gặp cô vào một chiều Chủ nhật và họ cưới nhau vào thứ Tư. Anh không biết gì về gia đình cô và cô cũng không biết gì về gia đình anh. Họ quyết định ở đó một ngày rồi về ra mắt hai bên gia đình. Khi vào phòng khách sạn, thình lình cô nói: "Nghe kìa! Chú John đang nói." Anh đáp: "Cô đang nói cái quái gì nhân danh Thượng

name of God are you talking about?"

"I didn't know what sort of a person I had married," he told me. "I didn't know anything about such stuff. She said nothing more. We went out to dinner and when we came back we talked a little while, and just before I turned out the light she said, 'Listen, Uncle John is talking again!' I gave her a gentle good cussing, and the next morning she couldn't hear anything I had to say, and hasn't heard from that day to this. I haven't been able to stay away from her, neither have I been able to stay with her—but what you have told me has made me realize that I haven't understood what this is all about. I understand from what you have given that she has possessed some ability not given to ordinary human beings to understand, and many of us don't want to understand, for we have built something within our own selves that makes us afraid to understand anything about the unseen forces, or the things we can't feel, touch, hear, and taste which pertain to the psychic or to the spiritual side of things. We want to hear about them, but to experience them—no!"

If we are willing to pay the price, mind is able to build within our own self what is necessary to bring healing—that which is necessary for our own understanding of our relationship to our God. But if our God is fame, fortune, or whatnot, we can't expect that God ever to heal! Most of us are of the opinion that we are able to buy most anything we want. But health is one thing that is mighty hard to buy—for unless we can gain a consciousness of the Divine from within, very little help can come to these poor weak bodies of ours. Mind is the builder, the healer—that is, mind at work; not passive, not concrete, but active with the forces God has given man to make himself one with the Law of God—which makes him free. "And ye shall know the truth, and the truth shall make you free. If the Son, therefore, shall make you free, ye shall be

đế vậy?"

"Lúc đó tôi chẳng biết mình đã lấy hạng người gì," anh kể với tôi. "Tôi chẳng biết gì về mấy chuyện như thế. Cô ấy không nói gì thêm. Chúng tôi đi ăn tối, rồi khi trở về nói chuyện một lát, và ngay trước khi tôi tắt đèn cô lại nói: 'Nghe kìa, chú John lại đang nói!' Tôi mắng cô một trận nhẹ, và sáng hôm sau cô chẳng nghe được lời nào tôi nói, và từ bữa đó đến nay cô không nghe được gì. Tôi chẳng thể rời xa cô, mà cũng chẳng thể ở cùng cô—nhưng những điều ông nói đã khiến tôi nhận ra rằng tôi chưa hiểu gì về chuyện này cả. Tôi hiểu từ những điều ông đưa ra rằng cô ấy có một năng lực nào đó không phải người thường nào cũng có để thấu hiểu, và nhiều người trong chúng ta không muốn hiểu, vì chúng ta đã xây trong chính mình thứ gì đó khiến chúng ta sợ hiểu bất cứ điều gì về các lực vô hình, hay những điều chúng ta không thể sờ, nắm, nghe, nếm mà thuộc về phương diện thông linh hoặc phương diện tinh thần của sự vật. Chúng tôi muốn nghe kể về chúng, nhưng để tự mình trải nghiệm—thì không!"

Nếu chúng ta sẵn lòng trả giá, thể trí có thể xây trong chính tự ngã mình cái cần thiết để mang lại sự chữa lành—điều cần thiết cho sự thấu hiểu mối liên hệ của chúng ta với Thượng đế của mình. Nhưng nếu "Thượng đế" của chúng ta là danh vọng, tiền tài, hay gì đi nữa, thì chúng ta chẳng thể trông mong vị "Thượng đế" ấy bao giờ chữa lành! Phần nhiều chúng ta cho rằng mình có thể mua hầu như mọi thứ mình muốn. Nhưng sức khỏe là điều rất khó mua—vì trừ khi chúng ta đạt được một tâm thức về Thiêng Liêng từ bên trong, thì rất ít trợ giúp có thể đến với những thân thể yếu đuối này của chúng ta. Thể trí là đấng xây dựng, là đấng chữa lành—tức là, thể trí trong hành động; không thụ động, không cứng đọng, mà năng động với những mãnh lực Thượng đế đã ban cho con người để khiến con người nên một với Định luật của Thượng đế—mà định luật ấy làm

free indeed."

cho người được tự do. "Các ngươi sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ khiến các ngươi được tự do. Vậy nếu Con làm cho các ngươi được tự do, các ngươi sẽ thật sự tự do."

27

TRUTH—CHÂN LÝ

We often hear it said that Truth is evasive, Truth is naked, Truth will not be downed—but what is Truth? We remember, if we turn to the books of the New Testament, that possibly the greatest moment in history was when Pilate asked of the Master, "What is Truth?" Possibly that was the *only* time it could have been answered in one or two words that would have at least satisfied the greater portion of the thinking world today—but he didn't wait for the answer. Yet we know that the Master said that He *came* that He might show the way unto Truth. Then we know Truth is something that we may be shown.

Chúng ta thường nghe nói Chân lý khó nắm bắt, Chân lý trần trụi, Chân lý không thể bị dìm—nhưng Chân lý là gì? Chúng ta nhớ, nếu mở Kinh Tân Ước, rằng có lẽ khoảnh khắc vĩ đại nhất trong lịch sử là khi Phi-lát hỏi Đức Thầy: "Chân lý là gì?" Có lẽ đó là lần duy nhất câu hỏi ấy có thể được đáp lại chỉ bằng một hai từ mà ít nhất cũng làm mãn ý phần đông thế giới tư duy hôm nay—nhưng ông đã không chờ câu trả lời. Tuy thế chúng ta biết Đức Thầy đã nói rằng Ngài đến để chỉ đường vào Chân lý. Vậy chúng ta biết Chân lý là điều mà chúng ta có thể được chỉ bày.

When we speak of *a* truth, or *the* truth, or *truth,* we possibly mean different things. You remember the story of the three men of Hindustan who went to see the elephant, but all of them were blind. Now that's *us!* We are all blind, but we are seeking the truth because we are very much in the same position as the three men who went to see the elephant. One of them stumbled against the side of the elephant and said, "I perceive, without a doubt, the elephant is very like a wall." Was that the truth to him? Another one, as he stumbled about the animal, found his trunk, and said, "I perceive with a certainty the elephant is very like a tree." Was he correct in his supposition? The other man, as he stumbled about, got hold of the

Khi chúng ta nói đến một chân lý, hay chân lý ấy, hay chân lý, có lẽ chúng ta đang nói những điều khác nhau. Bạn nhớ câu chuyện ba người xứ Hindustan đi xem con voi, nhưng cả ba đều mù. Đó chính là chúng ta! Tất cả chúng ta đều mù, nhưng chúng ta đang tìm kiếm chân lý vì chúng ta rất giống với ba người đi xem con voi ấy. Một người vấp vào hông voi và nói: "Tôi nhận ra, không nghi ngờ gì, con voi rất giống một bức tường." Với ông, đó có phải là chân lý không? Người khác, khi lần mò quanh con vật, chạm vào vòi nó, và nói: "Tôi xác quyết con voi rất giống một cái cây." Ông ta có đúng trong suy đoán chăng? Người còn lại, lúc dò dẫm, nắm được cái đuôi, và nói: "Tôi nhận ra con voi rất giống một sợi dây." Thế thì họ sai chăng? Họ

tail, and said, “I perceive the elephant is very much like a rope.” Now were they in error? Did they have the truth? Or did they have only a portion of the truth? Or did they have any of the truth?

có nắm được chân lý không? Hay chỉ một phần chân lý? Hay chẳng có chút chân lý nào?

We often say that any movement of any character succeeds insofar as it has a portion of the truth. We may be sure that is truth, that any movement succeeds insofar as that movement has the truth. Don’t worry because you disagree with any individual as to what your conception of any movement may be—don’t think that they are going to hell because they don’t think as you do! Remember the three men that went to see the elephant. Keep that in your mind. Know that they are right, but they are wrong as *you* would see it with your eyes wide open.

Chúng ta thường nói bất kỳ phong trào nào thuộc bất kỳ tính chất nào cũng thành công ở mức độ nó có một phần Chân lý. Chúng ta có thể chắc chắn điều đó là thật, rằng bất kỳ phong trào nào cũng thành công ở mức độ phong trào ấy có Chân lý. Đừng lo vì bạn bất đồng với ai đó về quan niệm của bạn đối với bất kỳ phong trào nào—đừng nghĩ rằng họ sẽ xuống địa ngục chỉ vì họ không nghĩ như bạn! Hãy nhớ ba người đi xem con voi. Giữ điều đó trong tâm. Biết rằng họ đúng, nhưng họ sai nếu bạn nhìn bằng đôi mắt mở to của mình.

Life in its projection into this material plane has been a constant growth. Then, if we are to believe the things that have been presented to us, and as they are presented to us, we know that even Truth itself may be a growth into that understanding in which we will be able to apply it in our everyday life.

Sự sống, khi phóng chiếu vào cõi vật chất này, đã là một tiến trình tăng trưởng liên tục. Vậy, nếu chúng ta tin những điều đã được trình bày cho chúng ta, và khi chúng được trình bày, chúng ta biết rằng ngay cả chính Chân lý cũng có thể là một sự lớn dần lên trong sự thấu hiểu, nhờ đó chúng ta có thể áp dụng nó vào đời sống hằng ngày.

I am sure that we believe God is Love. The love for an individual, then, is an expression of the force, or manifested force, that we define as Love. There was a man who had such an experience because he was very much in love with his wife. He thought more of her than anything in the world, but God saw fit to take her home. After her passing, he couldn’t find anything that could satisfy him or overcome this separation, so when he erected a monument in the cemetery he had inscribed on it: “The light of my life has gone out.”

Tôi tin rằng chúng ta đều tin Thượng đế là Tình thương. Tình thương đối với một cá nhân, vậy, là biểu hiện của mãnh lực, hay mãnh lực biểu lộ, mà chúng ta định nghĩa là Tình thương. Có một người đã có trải nghiệm như thế vì ông rất yêu vợ mình. Ông đặt vợ lên trên hết mọi thứ trên đời, nhưng Thượng đế đã gọi bà về nhà. Sau khi bà qua đời, ông chẳng tìm thấy điều gì có thể khiến ông thỏa yên hay vượt qua nỗi chia lìa này, nên khi dựng bia mộ ở nghĩa trang, ông khắc lên đó: “Ánh sáng đời tôi đã tắt.”

But after awhile he met a young lady whom he fell very much in love with, and he realized that he was altogether mistaken about his first love being the only one able to satisfy everything in his life—for now there

Nhưng ít lâu sau ông gặp một thiếu nữ và đem lòng yêu sâu đậm, và ông nhận ra rằng ông đã lầm khi nghĩ mối tình đầu là điều duy nhất có thể thỏa mãn mọi thứ trong đời ông —vì giờ đây có người khác có thể lấp đầy một

was someone else who was able to fill up a portion of his life. So he proposed marriage. The young lady, knowing about this inscription, said to him, "I might consent to be your wife, but I don't think I could ever do that as long as the inscription remains as it is."

phần đời ông. Vậy ông ngỏ lời cầu hôn. Cô gái, biết về dòng chữ trên bia mộ, nói với ông: "Em có thể nhận lời làm vợ anh, nhưng em không nghĩ em có thể làm điều đó chừng nào dòng chữ còn như thế."

So he looked for a man who could correct the inscription for him, and the man promised to rectify this. They went ahead with the wedding, and when they came back from their honeymoon they went to see how it read, and this is what they found: "The light of my life has gone out—but I've struck another match."

Thế là ông tìm một người có thể chỉnh sửa dòng chữ cho mình, và người ấy hứa sẽ sửa lại. Họ tổ chức đám cưới, và khi từ tuần trăng mật trở về họ đến xem dòng chữ đọc thế nào, và họ thấy: "Ánh sáng đời tôi đã tắt—nhưng tôi đã bật một que diêm khác."

So, you see, when we get the idea of some particular thought or some particular experience, gradually we build into our own selves the idea that we have gotten the whole thing. Now is Truth such a thing that those who have been followers of Mohammed have *all* of the Truth? Have they who have been the followers of Moses, the lawgiver, all of the Truth? Or has Truth rather been a growth in our individual lives, and what may be Truth to one individual possibly may not, in the experience of the other individual, answer at all? Does that make the man any less true to his first love? Did this man love the second woman any less because of his experience of being in love before?

Bạn thấy đó, khi chúng ta ôm lấy một ý nghĩ hay một trải nghiệm nào đó, dần dần chúng ta xây vào chính mình ý niệm rằng mình đã nắm được trọn vẹn. Vậy Chân lý có phải là điều mà những ai theo Mohammed đều có trọn vẹn không? Những người theo Moses, vị ban luật, có trọn vẹn Chân lý không? Hay Chân lý đúng hơn là một sự tăng trưởng trong đời sống cá nhân chúng ta, và cái có thể là Chân lý cho người này thì rất có thể, trong trải nghiệm của người kia, lại chẳng đáp ứng gì cả? Điều đó có làm người đàn ông kia kém chung thủy với mối tình đầu của mình không? Ông có yêu người phụ nữ thứ hai ít hơn vì kinh nghiệm từng yêu trước kia không?

Is it possible, if this be true, that this is a changeable thing, a matter of growth? Will it be possible for us to find something of which we can say, "*This* is truth," and *know* that it will answer in everything or every way that life may present itself to us? I believe that we can. You may differ with me. I don't think, however, that you will be able to refute what will be my definition, or what I will be able to say *is* Truth.

Nếu điều đó đúng, rằng đây là một điều có thể thay đổi, một vấn đề tăng trưởng, thì liệu chúng ta có thể tìm ra điều gì đó mà chúng ta có thể nói: "Đây là chân lý," và biết rằng nó sẽ đáp ứng trong mọi sự hay mọi cách mà đời sống có thể đặt ra trước ta không? Tôi tin là có thể. Bạn có thể bất đồng với tôi. Tuy nhiên, tôi không nghĩ bạn có thể bác bỏ được định nghĩa của tôi, hay điều tôi sẽ có thể nói là Chân lý.

But many of you will say, "Well, have you been given some peculiar power that you

Nhưng nhiều người trong các bạn sẽ nói: "Vậy ông đã được ban cho quyền năng đặc

have knowledge of what Truth is, and can answer the question that has been sought throughout all the ages, so that we may know what Truth is?" Let's see if this will not answer the whole question in our lives.

biệt nào để biết Chân lý là gì, và có thể đáp lời câu hỏi đã được truy vấn suốt bao thời đại, hầu chúng tôi biết Chân lý là gì?" Hãy xem liệu điều này có thể đáp trọn câu hỏi trong đời chúng ta hay không.

First, we must know that, if we are to accept any word, or any follower as a truth, or *the* truth, or Truth, we must be sure of the *authority* that we quote. We must be very sure of our foundation, or platform, for what we have assumed. Where would we begin, as we would say, to assume something as being true, or a place to begin? Or how far could we go with this formula? Or where would we begin with this formula, so that we might know, when we hear a thing, that to *us* it is Truth?

Trước hết, chúng ta phải biết rằng, nếu chúng ta chấp nhận bất kỳ lời nào, hay bất kỳ người theo nào là một chân lý, hay là chân lý, hay là Chân lý, chúng ta phải chắc chắn về thẩm quyền mà mình trích dẫn. Chúng ta phải hết sức chắc chắn về nền tảng, hay chiếc bục, cho điều mình giả định. Chúng ta sẽ bắt đầu ở đâu, như người ta nói, để giả định một điều là thật, hay một chỗ để bắt đầu? Và chúng ta có thể đi bao xa với công thức này? Hoặc ta sẽ bắt đầu ở đâu với công thức này, để khi nghe một điều, ta biết rằng với ta đó là Chân lý?

We must recognize these facts in our lives: there is a physical body and there is a spiritual body. We know the physical body is dependent upon its physical attributes for its development. It is also the temple, or the dwelling place, of the spiritual body. The spiritual body, we know, is of the Creator—whatever we may call the Creator. It comes from the same thing, even if we go back to the scientific reasoning and say it begins from the lowest form of life. Wherever we begin, we have to say there is something beyond that where it has developed, whether you believe in evolution, creative evolution, or whatnot, it all has to come back to the very same thing, and if I can answer this I don't believe I'm wrong in saying that you can take it from any standpoint you want to take it, but this *is* Truth:

Chúng ta phải nhận biết những sự kiện này trong đời sống mình: có một thể xác và có một thể tinh thần. Chúng ta biết thể xác tùy thuộc vào các thuộc tính hồng trần của nó để phát triển. Nó cũng là đền thờ, hay chỗ ở, của thể tinh thần. Thể tinh thần, chúng ta biết, thuộc về Đấng Sáng Tạo—dù chúng ta gọi Đấng Sáng Tạo là gì. Nó đến từ cùng một nguồn, ngay cả nếu ta quay về lý lẽ khoa học và nói nó bắt đầu từ hình thức sống thấp nhất. Bất kể ta bắt đầu ở đâu, ta phải nói có cái gì đó ở ngoài nơi nó đã phát triển lên, bất kể bạn tin vào thuyết tiến hóa, tiến hóa sáng tạo, hay gì đi nữa, tất cả rốt lại cũng về cùng một điều, và nếu tôi có thể trả lời điều này, tôi không nghĩ là sai khi nói rằng bạn có thể nắm nó theo bất kỳ lập trường nào bạn muốn, nhưng đây là Chân lý:

That which is kept before your mental mind, your spiritual mind, will continue to develop you upward! That which, held before you, will continue to develop you upward. That which, held before your mental vision, will continue to develop you upward. Not that which satisfies selfish purpose at all, no! Not that which tells you whether or not it is

Điều được giữ trước thể trí của bạn, trí tuệ tinh thần của bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn theo hướng thượng! Điều gì, khi được giữ trước bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn theo hướng thượng. Điều gì, khi được giữ trước tầm nhìn tâm trí của bạn, sẽ tiếp tục phát triển bạn theo hướng thượng. Không phải thứ thỏa mãn mảy may mục đích ích kỷ nào,

wrong to go fishing or to play baseball on Sunday. Not that which answers you in that. It answers you, yes—but what will continue to develop you upward? And what do we mean by developing upward? That which will enable you to hold the vision of that which *you* worship as *your* God. Every individual, every object, has its conception of its superior position. We would say, "Well, would it answer the Indian who is looking for his Happy Hunting Ground?" Why would it not answer? That which will enable him to hold before him that which *he* worships as *his* God is Truth to him.

không! Không phải thứ trả lời bạn xem có sai không khi đi câu cá hay chơi bóng chày vào Chủ nhật. Không phải thứ trả lời bạn trong chuyện đó. Nó trả lời bạn, đúng—nhưng điều gì sẽ tiếp tục phát triển bạn theo hướng thượng? Và chúng ta hiểu phát triển hướng thượng là gì? Là điều sẽ giúp bạn giữ vững thị kiến về Đấng mà bạn thờ phượng như Thượng đế của mình. Mọi cá nhân, mọi đối tượng, đều có quan niệm của nó về vị thế tối thượng của mình. Bạn sẽ nói: "Thế còn người Da Đỏ đang hướng về Miền Săn Bắn Hạnh Phúc của họ thì sao? Điều ấy có đáp ứng cho họ không?" Tại sao lại không? Điều gì cho phép người ấy giữ trước mặt mình điều người ấy thờ phượng như Thượng đế của mình thì đó là Chân lý cho người ấy.

We take for granted that man has a mind and a body—a physical body, a spiritual body. He has a soul, if you choose! We take for granted that his mental body is controlled by his mental being. His soul, or his spiritual body, is controlled by his subconscious, or his spiritual mind. That which continues to hold before the individual whatever he worships as his God will continue, then, to develop the individual towards that which he worships. Now you will say, What would have been the Master's answer to Pilate's question?—"I came into the world to do no other than conduct you into that which is Truth."

Chúng ta mặc nhiên chấp nhận rằng con người có tâm trí và thân thể—một thể xác, một thể tinh thần. Người ấy có linh hồn, nếu bạn muốn! Chúng ta mặc nhiên chấp nhận rằng thể trí của người ấy được điều khiển bởi bản thể trí tuệ của người ấy. Linh hồn, hay thể tinh thần của người ấy, được điều khiển bởi tiềm thức, hay trí tuệ tinh thần của người ấy. Điều gì tiếp tục giữ trước cá nhân bất cứ điều gì người ấy thờ phượng như Thượng đế của mình thì sẽ tiếp tục phát triển cá nhân ấy hướng về điều người ấy thờ phượng. Bây giờ bạn sẽ nói: Đức Thầy sẽ đáp câu hỏi của Phi-lát thế nào?—"Ta đến thế gian chẳng vì điều chi khác hơn là dẫn các ngươi vào điều là Chân lý."

Truth is not a thing, then, that we can gain through our eyes or body or ears—but it is the essence with which an individual builds faith, hope, and trust. *That* is Truth! That essence that we are enabled to hold before our mental vision is truth. Will it build your body? It will! Will it heal the sick? It will!

Vậy Chân lý không phải là thứ mà ta có thể thu nhận qua mắt hay thân hay tai—mà là bản thể nhờ đó một cá nhân xây dựng đức tin, hy vọng, và tín thác. Ấy là Chân lý! Cái bản thể mà chúng ta có thể giữ trước tầm nhìn tâm trí mình là chân lý. Nó có xây dựng thân thể bạn không? Có! Nó có chữa lành bệnh không? Có!

A few days ago I was talking to some people who were telling me about a book that had been written by some of the masters from the Far East. I had never seen the book

Vài ngày trước tôi nói chuyện với vài người kể cho tôi nghe về một cuốn sách do một số Chân sư từ Viễn Đông trước tác. Tôi chưa từng thấy cuốn sách ấy trước đây, nhưng khi

before, but when I opened it I knew what was in it before I read it. I don't know how, nor why, but I knew the experiences that I was going to encounter. I don't know why except *this:* With the first four or five pages I found that in this book, this one thing was continually held before the individual: that which you hold before yourself, to create that image you worship, that will develop you always upward, and will continue to enable you to know truth!

mở ra tôi đã biết trong đó có gì trước khi đọc. Tôi không biết vì sao, cũng không biết thế nào, nhưng tôi biết những trải nghiệm mà tôi sẽ gặp. Tôi chẳng biết vì sao, trừ điều này: Chỉ trong bốn hay năm trang đầu tôi đã thấy rằng trong cuốn sách này, một điều luôn được giữ trước mặt cá nhân: điều mà bạn giữ trước mặt mình, để kiến tạo hình ảnh bạn thờ phượng, điều ấy sẽ luôn phát triển bạn hướng thượng, và sẽ tiếp tục cho bạn khả năng biết chân lý!

Truth, then, being a growing thing, a thing that will develop you, is entirely in action! Not inactive, but in action! That's what God is! For in every movement that has ever been, it has been a continual upward development, or upward toward that which *is* Truth.

Vậy Chân lý, là một điều tăng trưởng, một điều sẽ phát triển bạn, là hoàn toàn ở trong hành động! Không bất động, mà là hành động! Đó là cái mà Thượng đế là! Vì trong mọi chuyển động từng có, nó luôn là một sự phát triển hướng thượng, hay hướng về điều là Chân lý.

If you hold malice, you can become one of the meanest persons in the world. You know that if you continue to send out malicious thoughts, you create those very same crosscurrents in your mind. What is prayer but simply attuning yourself to that which you are seeking assistance through? That's all prayer is—attuning yourself to that very same thing. That becomes Truth when it becomes in action. When it goes into action, to you it becomes Truth. It's your own conception of what your God is. If it makes you better to the very thing you worship, or more in accord with the thing you worship, that you become, whether it's downward or upward, you go whichever way your standard is set. That becomes Truth to you. That which you continue to follow becomes Truth whether it's negative or positive. As we learn it from that viewpoint, it becomes true; that is, whatever we hold that continues to build upward is Truth.

Nếu bạn ôm nuôi oán hận, bạn có thể trở thành một trong những người hèn hạ nhất thế gian. Bạn biết rằng nếu bạn liên tục phóng ra những tư tưởng độc ác, bạn tạo ra chính những luồng giao thoa lệch lạc ấy trong tâm trí mình. Cầu nguyện là gì ngoài việc đơn giản hòa điệu chính mình với điều mà bạn đang tìm kiếm sự trợ giúp qua đó? Cầu nguyện chỉ có thế—hòa điệu bạn với chính điều ấy. Nó trở thành Chân lý khi nó đi vào hành động. Khi nó đi vào hành động, với bạn nó trở thành Chân lý. Đó là quan niệm riêng của bạn về Thượng đế của bạn. Nếu nó khiến bạn trở nên tốt hơn đối với chính điều bạn thờ phượng, hay hòa hợp hơn với điều bạn thờ phượng, thì bạn trở thành điều ấy, dù là hướng xuống hay hướng lên, bạn đi theo cách nào là do chuẩn của bạn đặt ở đâu. Điều ấy trở thành Chân lý đối với bạn. Điều mà bạn tiếp tục theo đuổi trở thành Chân lý dù nó là tiêu cực hay tích cực. Khi chúng ta học theo cách nhìn ấy, điều đó trở nên đúng; nghĩa là, bất cứ điều gì chúng ta giữ mà tiếp tục xây dựng hướng thượng thì đó là Chân lý.

Now, as to who is to say whether you are building up, or as to how near it brings you to that thing you worship *as* your God,

Còn ai sẽ nói rằng bạn đang xây dựng hướng thượng hay không, hay nó đưa bạn đến gần bao nhiêu với điều bạn thờ phượng như

because God *is* Truth, if you continue to hold that, you may develop to that. But to someone else whose God might be something else, that wouldn't be Truth. If it answers one, it answers all. That's what it stands for; that which may develop in the individual, that understanding of one's relation to our Maker and to our fellow man.

Thượng đế của mình—bởi vì Thượng đế là Chân lý—nếu bạn tiếp tục giữ điều ấy, bạn có thể phát triển tới điều ấy. Nhưng đối với người khác có Thượng đế là điều khác, thì điều ấy sẽ không là Chân lý. Nếu nó đáp ứng cho một người, nó đáp ứng cho tất cả. Đó là điều nó hàm nghĩa; điều có thể phát triển trong cá nhân, sự hiểu biết về mối liên hệ của một người đối với Đấng Tạo Hóa và đối với đồng loại.

I've been studying a long while, trying to understand what is meant by the second commandment, and I never did know to my own satisfaction until the other night. The first commandment, as we know, is, "Thou shall love the Lord thy God with all thy heart and thy mind, etc." The second is, "Thou shall not make unto thee any graven image." Why? Because if you make an image it becomes your God. But if you have for your God that which is within your own individual self, you yourself being a portion of the Creator, you will continue to build upward, to it!

Tôi đã nghiên cứu khá lâu, cố hiểu điều được hàm ý trong điều răn thứ hai, và tôi chưa bao giờ hiểu cho thỏa lòng mình cho đến tối nọ. Điều răn thứ nhất, như chúng ta biết, là: "Ngươi hãy yêu mến Chúa, Thượng đế của ngươi, hết lòng, hết trí, v.v." Điều răn thứ hai là: "Ngươi chớ làm tượng chạm khắc cho mình." Vì sao? Bởi vì nếu bạn làm ra hình tượng, nó sẽ trở thành Thượng đế của bạn. Nhưng nếu bạn có cho mình một Thượng đế là điều ở trong chính tự ngã cá nhân của bạn, bạn là phần của Đấng Sáng Tạo, bạn sẽ tiếp tục xây dựng hướng thượng, hướng đến Ngài!

28

THE NEW MILLENNIUM—THIÊN NIÊN KỶ MỚI

We are passing through a period of stress in which we all are expecting something—but we do not know what. As we approach the New Millennium, why is it impossible to know what is going to happen? Isn't it because we have blinded ourselves to the evidence around us?

Chúng ta đang đi qua một thời kỳ căng thẳng trong đó tất cả đều mong đợi điều gì đó—nhưng chúng ta không biết là gì. Khi chúng ta tiến gần Thiên Niên Kỷ Mới, vì sao lại không thể biết điều gì sắp xảy ra? Há chẳng phải vì chúng ta đã tự làm mù mình trước những bằng chứng quanh ta sao?

We are told by many who have made a study of such matters that we are passing through a certain position in the universe. Astrologers have said that we are reaching

Nhiều người chuyên nghiên cứu các sự việc như thế nói với chúng ta rằng chúng ta đang đi qua một vị trí nhất định trong vũ trụ. Các nhà chiêm tinh nói rằng chúng ta đang đến

that place in space wherein the influences are beginning for the Third Cycle. Others describe it as a place where we may expect a new race, a new people, a new thought.

nơi trong không gian nơi các ảnh hưởng cho Chu Kỳ Thứ Ba bắt đầu. Những người khác mô tả đó là nơi mà ta có thể trông đợi một giống dân mới, một dân mới, một tư tưởng mới.

Admitting for the moment that this is true, are such influences bearing upon us because we are in such a position in the universe, or are we in such a position because of what we or somebody else has done? It is the same old question arising in our experience day by day when, as the first man asked God, "Am I my brother's keeper?" death was brought into the world. We are still evading the question and blaming someone else for the position we occupy.

Thừa nhận trong chốc lát rằng điều đó đúng, những ảnh hưởng như thế đang tác động lên chúng ta vì chúng ta ở trong vị trí như vậy trong vũ trụ, hay chúng ta ở trong vị trí như vậy bởi những điều chúng ta hay ai khác đã làm? Đó là câu hỏi cũ kỹ vẫn trỗi dậy trong kinh nghiệm của chúng ta ngày qua ngày, khi—như người đầu tiên hỏi Thượng đế: "Há tôi là người canh giữ anh em tôi sao?"—cái chết đã được đưa vào thế gian. Chúng ta vẫn đang né tránh câu hỏi và đổ lỗi cho ai khác về vị trí mà mình đang ở.

We are also told that individuals who occupy a position from which they may wield a mighty influence are being reincarnated into the earth because of the position they once occupied in the thought of the world. Now, they are coming into their own.

Chúng ta cũng được bảo rằng những cá nhân nắm giữ một vị thế từ đó họ có thể vận dụng ảnh hưởng mạnh mẽ, đang được tái sinh vào trần thế vì vị trí họ đã từng chiếm trong tư tưởng của thế giới. Giờ đây, họ đang trở lại với phần của mình.

Be that as it may, are we not all in the same position as to what we are going to do about it? There is no power that is not ordained of God. Then is it not the plan of the Supreme Force or Power that we call God, that we as individuals are reincarnated into the earth's experience at this time? It has been laid out beforehand.

Dù thế nào, há chẳng phải tất cả chúng ta đều ở cùng một vị trí về việc chúng ta sẽ làm gì với điều ấy sao? Không có quyền lực nào mà không do Thượng đế ấn định. Vậy đó há chẳng phải là thiên cơ của Quyền Năng hay Lực Tối Thượng mà chúng ta gọi là Thượng đế, rằng chúng ta với tư cách cá nhân được tái sinh vào kinh nghiệm trần thế đúng vào lúc này sao? Điều đó đã được hoạch định trước.

Then you may say, "Well, you are a fatalist and believe what's going to happen is going to happen—nothing can change it." No, that isn't answering the question of being our brother's keeper.

Rồi bạn có thể nói: "À, vậy ông là người theo thuyết định mệnh và tin rằng điều gì sẽ đến thì sẽ đến—không gì có thể thay đổi." Không, điều đó không trả lời câu hỏi về việc làm "người canh giữ anh em" của chúng ta.

We are studying along lines of thought pertaining to development of the inner man, the soul. Within us is that something we call the soul, the entity, the being; and this lives on and on.

Chúng ta đang học hỏi theo những đường lối tư tưởng thuộc về phát triển con người nội tại, linh hồn. Bên trong chúng ta có cái gì đó mà chúng ta gọi là linh hồn, thực thể, hữu thể; và điều này sống mãi không thôi.

We say this is a period of hard times when ye all wonder just what is coming to pass, that it is a period when there are to be upheavals. What have we done to prepare ourselves for such happenings? “These things will come about,” the Master said, “but the time isn’t yet. There shall be wars and rumors of wars. There shall be earthquakes in divers places. There shall be signs in heaven and brother shall rise against brother, nation against nation, but the time isn’t yet.” (See Matt. 24)

Chúng ta nói đây là thời buổi khó khăn khi tất cả đều tự hỏi điều gì sắp xảy ra, rằng đây là thời kỳ sẽ có những biến động. Chúng ta đã làm gì để chuẩn bị cho mình trước những biến cố như vậy? “Những điều này sẽ xảy đến,” Đức Thầy nói, “nhưng thời kỳ ấy chưa đến. Sẽ có chiến tranh và tiếng đồn về chiến tranh. Sẽ có động đất ở nhiều nơi. Sẽ có các dấu chỉ trên trời và anh em dấy lên nghịch cùng anh em, dân này nghịch cùng dân kia, nhưng thời kỳ ấy chưa đến.” (Xem Ma-thi-ơ 24)

All these things are coming about. What was the warning beforehand? “If ye fall away, if ye go back and follow, after those things pertaining to the desires of your own carnal influences, I will turn my face from you.” (See Deut. 31:16–17)

Tất cả những điều này đang xảy ra. Lời cảnh báo trước đó là gì? “Nếu các ngươi bỏ Ta, nếu các ngươi quay trở lại và chạy theo những điều thuộc về dục vọng của các ảnh hưởng xác thịt của các ngươi, Ta sẽ quay mặt khỏi các ngươi.” (Xem Phục truyền 31:16–17)

The invisible face, yes; that which we cannot see, cannot perceive with the five senses. Yet that which may be aroused within us tells us whether or not we are following in the way He would have us go. “My spirit will bear witness with your spirit as to whether ye be the sons of God or not.” (See Romans 8:16)

Gương mặt vô hình, đúng vậy; điều mà chúng ta không thể trông thấy, không thể nhận bằng năm giác quan. Nhưng điều có thể được khơi dậy trong chúng ta cho chúng ta biết liệu chúng ta có đang đi theo con đường Ngài muốn chúng ta đi hay không. “Thần Khí Ta sẽ làm chứng cùng thần khí các ngươi về việc các ngươi có phải là con của Thượng đế hay không.” (Xem Rô-ma 8:16)

It doesn’t matter how these warnings have come to us. We are now, in the midst of the condition, and it is all around us. The changes are coming about. Portions of the earth are going to be wiped away in the next few years; I feel very sure of that. Several of the readings foretold earth changes starting in the last years of the second millennium. And I had a dream in which I was reborn in 2158 A.D. in Nebraska. The sea apparently covered all of the western part of the country, as the city where I lived was on the coast. The family name was a strange one. At an early age as a child I declared myself to be Edgar Cayce who had lived two hundred years before. Scientists, men with long beards, little hair, and thick glasses, were called in to observe me. They decided to visit

Chẳng quan trọng những lời cảnh báo ấy đã đến với chúng ta bằng cách nào. Giờ đây chúng ta ở ngay giữa tình trạng ấy, và nó vây quanh chúng ta. Những biến đổi đang xảy đến. Những phần của trái đất sẽ bị xóa sổ trong vài năm tới; tôi tin điều đó rất chắc chắn. Vài bài đọc đã tiên báo những biến đổi địa cầu khởi sự vào những năm cuối của thiên niên kỷ thứ hai. Và tôi đã có một giấc mơ trong đó tôi được tái sinh vào năm 2158 sau Công nguyên tại Nebraska. Biển dường như đã phủ kín toàn bộ phần phía tây của đất nước, vì thành phố nơi tôi sống nằm trên bờ biển. Họ của gia đình là một cái tên lạ. Khi còn rất nhỏ tôi đã tự xưng mình là Edgar Cayce, người đã sống cách đó hai trăm năm. Các nhà khoa học—những người đàn ông râu dài, tóc ít và đeo kính dày—được mời đến

the places where I said I had been born, lived and worked, in Kentucky, Alabama, Ohio, and Virginia. Taking me with them the group of scientists visited these places in a long, cigar-shaped, metal flying ship which moved at high speed. Water covered part of Alabama. Norfolk, Va., had become an immense seaport. New York had been destroyed either by war or an earthquake and was being rebuilt. Industries were scattered over the countryside. Most of the houses were of glass. Many records of my work as Edgar Cayce were discovered and collected. The group returned to Nebraska taking the records with them to study.

quan sát tôi. Họ quyết định đến thăm các nơi mà tôi nói rằng mình đã sinh ra, sống và làm việc, ở Kentucky, Alabama, Ohio và Virginia. Họ đưa tôi đi cùng; nhóm các nhà khoa học đã thăm những nơi này bằng một con tàu bay kim loại hình điếu xì gà, di chuyển với tốc độ cao. Nước phủ kín một phần Alabama. Norfolk, Virginia, đã trở thành một hải cảng mênh mông. New York đã bị tàn phá hoặc bởi chiến tranh hoặc bởi động đất và đang được xây dựng lại. Các khu công nghiệp rải rác khắp vùng quê. Hầu hết các ngôi nhà đều bằng kính. Nhiều hồ sơ về công việc của tôi trong vai Edgar Cayce được phát hiện và sưu tập. Nhóm đã trở về Nebraska, mang theo các hồ sơ để nghiên cứu.

Such a dream experience, we were told, came to me when I needed help and strength for periods when doubt or fear may arise. There were about me those influences which appeared to make for confusion and doubt or fear of those sources that made for the periods through which the entity was passing in that particular period. The dream came to give strength and understanding, even though the moment may appear dark. Although there may be periods of misinterpreting of purposes, even *these* will be turned into that which will be the very proof itself in the experiences of the entity and those whom the entity might, whom the entity would in its experience through the earth plane, help; and those to whom the entity might give hope and understanding.

Một trải nghiệm mộng như vậy, chúng tôi được cho biết, đã đến với tôi vào lúc tôi cần sự nâng đỡ và sức mạnh cho những giai đoạn có thể nảy sinh nghi ngờ hay sợ hãi. Chung quanh tôi có những ảnh hưởng dường như tạo nên sự rối bời và nghi hoặc hay sợ hãi từ những nguồn vốn đã gây ra các thời kỳ mà thực thể đang trải qua trong giai đoạn đặc thù ấy. Giấc mơ đến để ban sức mạnh và sự thấu hiểu, ngay cả khi khoảnh khắc có vẻ tối tăm. Dẫu có những thời kỳ hiểu lầm mục đích, thì ngay cả những điều ấy cũng sẽ biến thành chính bằng chứng trong các trải nghiệm của thực thể và của những ai mà thực thể có thể, trong trải nghiệm qua cõi hồng trần, trợ giúp; và những người mà thực thể có thể đem đến hy vọng và sự thấu hiểu.

The message of the dream was: Fear not. Keep the faith; for those that be with thee are greater than those that would hinder. Though the very heavens fall, though the earth shall be changed, though the heavens shall pass, the promises in Him are sure and will stand—as in that day—as the proof of thy activity in the lives and hearts of those of thy fellow man. For indeed and in truth ye know, "As ye do it unto thy fellow man, ye do it unto thy God, to thyself." For, *self* effaced, God may indeed glorify thee and make thee

Thông điệp của giấc mơ là: Đừng sợ. Hãy giữ vững đức tin; vì những kẻ ở cùng ngươi lớn hơn những kẻ muốn cản trở. Dẫu trời có sập xuống, dẫu đất có đổi thay, dẫu các tầng trời có qua đi, những lời hứa nơi Ngài là chắc thật và sẽ đứng vững—như trong ngày ấy—như bằng chứng cho hoạt hoạt của ngươi trong đời sống và trong lòng của những người đồng loại ngươi. Vì quả thật các ngươi biết: "Các ngươi làm điều ấy cho đồng loại mình thế nào, là làm cho Thượng đế của các ngươi, cho chính mình thế ấy." Vì khi cái tôi được

stand as one that is called for a purpose in the dealings, the relationships with thy fellow man. Be not unmindful that He is nigh unto thee in every trial, in every temptation, and hath not willed that thou shouldest perish. Make thy will then one with His. Be not afraid. That the periods from the material angle as visioned are to come to pass matters not to the soul. If we but do our duty *today, tomorrow* will care of itself. These changes in the earth will come to pass, for the time and times and half times are at an end, and there begin those periods for the readjustments. For how hath He given? "The righteous shall inherit the earth."

xóa nhòa, Thượng đế thật có thể làm vinh hiển ngươi và khiến ngươi đứng như một người được gọi vì một mục đích trong sự đối đãi, trong các mối liên hệ với đồng loại. Chớ quên rằng Ngài ở kề cận ngươi trong mọi thử thách, trong mọi cám dỗ, và chẳng hề định cho ngươi phải hư mất. Vậy hãy làm cho ý chí ngươi đồng nhất với Ý Chí của Ngài. Đừng sợ. Rằng các thời kỳ theo góc nhìn vật chất như đã được chiêm kiến sẽ ứng nghiệm thì chẳng can hệ gì với linh hồn. Nếu hôm nay chúng ta chỉ làm tròn bổn phận, thì ngày mai sẽ tự lo liệu. Những biến đổi này trên đất sẽ ứng nghiệm, vì thời và các thì cùng nửa thì đã mãn, và khởi đầu những kỳ cho các sự điều chỉnh lại. Vì Ngài đã phán thế nào? "Những người công chính sẽ hưởng đất."

When we hear prophesies of earth changes, right away, we want to know if it will happen where we are. What difference does it make if we are living right? To be overanxious about ourselves because we are living in the wrong place is to be like the people who came to the old lady living on the frontier. A man came to her and said he wanted to make a place for his family of boys and girls growing up, but he certainly hated to leave all his friends at home. She said, "Well, you'll find it just the same way out here. If you had friends at home, you'll have friends here." The next man who came said that he was glad to get away from the place where he had lived for so many years; the people there were all selfish, stingy, and hard to get along with. The old lady said, "Brother, you'll find it the same way out here. If you couldn't get along with the folks at home, you won't be able to get along with the folks out here. If you didn't have friends at home, you won't find them here."

Khi nghe những lời tiên tri về biến đổi địa cầu, lập tức, chúng ta muốn biết liệu nó có xảy ra nơi ta đang ở hay không. Nếu chúng ta sống đúng đắn thì khác gì đâu? Quá lo nghĩ cho bản thân vì ta sống lầm chỗ thì cũng giống như chuyện những người đến gặp bà cụ sống ở vùng biên viễn. Một người đàn ông đến nói rằng ông muốn tạo dựng chốn ở cho gia đình với đám con trai con gái đang lớn, nhưng ông rất ghét phải rời xa hết bạn bè ở quê nhà. Bà bảo: "Ông sẽ thấy ở đây cũng y như vậy. Nếu ông có bạn bè ở nhà, ông sẽ có bạn bè ở đây." Người kế tiếp đến nói rằng ông mừng vì thoát khỏi chỗ đã sống bấy lâu; người ở đó ai cũng ích kỷ, bủn xỉn và khó hòa hợp. Bà cụ nói: "Huynh đệ à, ông sẽ thấy ở đây cũng y như vậy. Nếu ở nhà ông chẳng hòa thuận với người ta, thì ở đây ông cũng chẳng hòa thuận được. Nếu ở nhà ông không có bạn, thì ở đây ông cũng chẳng tìm ra đâu."

So with us. If we are not ready, if we're not making our preparations, it will be only a matter of time before we must pay the penalty even if we don't happen to be among the first taken away in a moment.

Với chúng ta cũng thế. Nếu chúng ta chưa sẵn sàng, nếu chúng ta chưa thực hiện các chuẩn bị, thì chỉ là vấn đề thời gian trước khi chúng ta phải trả giá, dẫu cho chúng ta không thuộc nhóm đầu tiên bị cất đi trong

chốc lát.

How do we know these changes are going to take place? We don't know, except by the signs that have been told us and that we are experiencing. For the outward appearances, the things visible around us, are mere shadows of the things that really exist and are coming about. When, as the Master said, we see these changes coming, we know it is because people acted within themselves and toward their neighbor in such a way as to bring about these changes.

Làm sao biết những biến đổi này sẽ xảy ra? Chúng ta không biết, ngoài các dấu chỉ đã được nói cho chúng ta và chúng ta đang trải nghiệm. Vì những vẻ bên ngoài, những thứ hữu hình quanh ta, chỉ là những bóng ảnh của những điều thực sự tồn tại và đang xuất hiện. Khi, như Đức Thầy đã nói, chúng ta thấy những biến đổi này đang đến, chúng ta biết đó là vì con người đã hành xử trong chính họ và đối với người lân cận theo cách làm cho những biến đổi ấy phải xảy ra.

The first command was: "Be fruitful, multiply, subdue the earth." (Gen. 1:28) That means obtain the knowledge of all these things that are here in the earth. And there isn't a thing in the earth that isn't a manifestation of God. Do we show forth our appreciation for the things about us, or do we say, "Gimmie, gimmie, gimmie," and try to draw it all into ourselves? We are our brother's keeper—or is our brother keeping us?

Mệnh lệnh thứ nhất là: "Hãy sinh sôi, nẩy nở, làm chủ trái đất." (Sáng Thế Ký 1:28) Nghĩa là hãy nắm được tri thức về mọi sự vật có trên trái đất này. Và chẳng có điều gì trên đất mà không phải là một biểu hiện của Thượng đế. Chúng ta bày tỏ lòng tri ân đối với những điều quanh mình chăng, hay chúng ta nói, "Cho tôi, cho tôi, cho tôi," và cố kéo hết về chính mình? Chúng ta là người canh giữ cho anh em mình—hay là anh em đang canh giữ chúng ta?

Life isn't a bit different today from what it was a million years ago. Life is one. God is Life—whether in the oyster, the tree, or in us. Life is God and a manifestation of Him. Man can make a beautiful tree, but he can't give it life. He can make a beautiful egg, but he can't give it that which will make it reproduce itself. What is that something which can reproduce life except Life itself, or God? It is the invisible that is within us and completely around us.

Sự sống hôm nay không hề khác chút nào so với cách đây một triệu năm. Sự sống là một. Thượng đế là Sự Sống—dù trong con hàu, trong cây cối hay trong chúng ta. Sự sống là Thượng đế và là biểu hiện của Ngài. Con người có thể làm ra một cây đẹp, nhưng không thể ban cho nó sự sống. Con người có thể làm ra một quả trứng đẹp, nhưng không thể ban cho nó điều khiến nó tự sinh sản. Cái "gì đó" có thể sinh sản sự sống là gì nếu không phải chính Sự Sống, hay Thượng đế? Đó là cái vô hình ở trong chúng ta và hoàn toàn bao quanh chúng ta.

If thoughts are deeds, our constructive and positive thinking will aid in building or establishing that which will bring peace, harmony, joy, love—the fruits of the Spirit. What is the Spirit? That which we can comprehend only by the application of it, by what we do for someone else.

Nếu tư tưởng là hành vi, thì tư duy xây dựng và tích cực của chúng ta sẽ góp phần kiến tạo hay thiết lập điều đem lại hòa bình, hòa điệu, hoan lạc, tình thương—hoa trái của Thần Linh. Thần Linh là gì? Là điều chúng ta chỉ có thể thấu hiểu bằng việc áp dụng nó, bằng những gì chúng ta làm cho người khác.

We had a very beautiful illustration of this thought in one of our Sunday school lessons. The Master had spent Himself in giving out to others. He had grown weary, and it was necessary that He rest physically, for He was then a man. Something had been taken out of Him in order to give constructive influences to offset those destructive influences in the lives of those He had contacted. He was asleep at sea. The boat began to fill and the disciples became uneasy. They went and woke Him: "Carest thou not that we perish?" He rebuked the wind, and the sea became calm. Now, did that power *go out* of the Master, or did it *come into* Him? It came into Him—the peace, the calm—because He was of the Creative Forces that would manifest. *In the giving out, it came in.* And as we, too, give out, to make this a better world for others to live in, peace and harmony and understanding—fruits of the Spirit—come into us.

Chúng tôi đã có một minh họa rất đẹp cho ý tưởng này trong một bài học Trường Chúa nhật. Đức Thầy đã dốc hết mình để trao ban cho người khác. Ngài đã mệt mỏi, và cần phải nghỉ ngơi về thể xác, vì khi ấy Ngài đang là con người. Đã có điều gì đó được rút ra khỏi Ngài để ban những ảnh hưởng xây dựng nhằm hóa giải những ảnh hưởng phá hoại trong đời sống của những người Ngài tiếp xúc. Ngài đang ngủ ngoài biển. Thuyền bắt đầu đầy nước và các môn đồ bối rối. Họ đến đánh thức Ngài: "Thầy không lo rằng chúng ta hư mất sao?" Ngài quở gió, và biển trở nên yên lặng. Nay, quyền năng ấy đã đi ra khỏi Đức Thầy, hay đi vào nơi Ngài? Nó đã đi vào —bình an, tĩnh lặng—bởi vì Ngài thuộc về các Mãnh Lực Sáng Tạo vốn sẽ biểu hiện. Trong khi ban phát, nó đi vào. Và khi chúng ta cũng ban phát, để làm cho thế giới này tốt hơn cho người khác sống, thì hòa bình, hòa điệu và sự thấu hiểu—hoa trái của Thần Linh —đi vào trong chúng ta.

Shall we go and do wonderful things? Shall we stand on the corner and preach? Of course, if we are called to do such things, then we should do them. Yet perhaps we shall just speak a kind word to our next-door neighbor, to the child we meet in the street, to the lame dog we see—to anything or anybody that is a manifestation of God. Just speaking the kind word that brings hope to those who are losing hope; speaking the cheery word to those who are discouraged; as we can do these things, we give out that which we have received. "Freely ye have received, freely give." For not all are called to be healers, not all preachers; but each of us can do what our hands find to do, magnifying the Spirit and the fruits of the Spirit, which are unseen.

Chúng ta sẽ đi và làm những điều lạ lùng chăng? Chúng ta sẽ đứng nơi góc phố và giảng chăng? Dĩ nhiên, nếu chúng ta được kêu gọi làm những điều ấy, vậy chúng ta nên làm. Nhưng có lẽ chúng ta chỉ cần nói một lời tử tế với người hàng xóm sát vách, với đứa trẻ ta gặp trên phố, với con chó què ta thấy—với bất cứ điều gì hay bất cứ ai là một biểu hiện của Thượng đế. Chỉ cần nói lời tử tế đem hy vọng cho người đang mất hy vọng; nói lời vui tươi với người đang chán nản; khi có thể làm những điều ấy, chúng ta ban phát điều mình đã nhận. "Các ngươi đã nhận lãnh nhưng không, hãy ban cho nhưng không." Vì không phải ai cũng được kêu gọi làm người chữa lành, không phải ai cũng là nhà giảng đạo; nhưng mỗi người chúng ta đều có thể làm điều tay mình tìm được để làm, tôn vinh Thần Linh và hoa trái của Thần Linh, vốn là điều vô hình.

The things we do today will make the kind of individual we will be tomorrow or a million years from now. We don't die to be in eternity; we are already in it! Then it's just as

Những gì ta làm hôm nay sẽ tạo nên kiểu người mà ta sẽ là vào ngày mai hay một triệu năm nữa. Chúng ta không cần chết để ở trong cõi vĩnh cửu; chúng ta đã ở trong đó rồi! Vậy

important to understand whence we came as it is to understand where we are going. To know whence we came is to know what we're up against. If we use the abilities we have, we will be given more tomorrow. The next step to take will be given to us.

thì, hiểu chúng ta từ đâu đến cũng quan trọng như hiểu chúng ta đi về đâu. Biết chúng ta từ đâu đến là biết ta đang đối mặt với gì. Nếu chúng ta sử dụng những khả năng sẵn có, thì ngày mai ta sẽ được ban thêm. Bước kế tiếp cần đi sẽ được trao cho chúng ta.

It is self-exaltation and selfishness that carry us away from God. These bring doubts, fears, worry, hardship, and misunderstanding. Whatever may be troubling us, let us take it to God, to Christ. We will be shown the way into the New Millennium.

Chính sự tự tôn và ích kỷ mang chúng ta xa lìa Thượng đế. Chúng đem đến nghi ngờ, sợ hãi, lo lắng, khốn khó và hiểu lầm. Bất cứ điều gì đang làm phiền lòng chúng ta, hãy đem nó đến với Thượng đế, với Đức Christ. Chúng ta sẽ được chỉ lối vào Thiên Niên Kỷ Mới.

I had an unusual experience once while at work in my garden. I heard a noise like a swarm of bees. When I looked to see where they were, I saw that the noise came from a chariot in the air with four white horses and a driver. I did not see the face of the driver. The experience lasted only a few minutes. I was trying to persuade myself that it was not true, that it was only imagination, when I heard a voice saying, "Look behind you." I looked and beheld a man in armor, with a shield, a helmet, knee guards, a cape, but no weapon of any kind. His countenance was like the light; his armor was as silver or aluminum. He raised his hand in salute and said, "The chariot of the Lord and the horsemen thereof." Then he disappeared. I was really weak, not from fright but from awe and wonder. Miss Gladys said she heard me say that I dropped my hoe and when I reached up to mop my brow, my hand came down all red looking, as if I were sweating blood. Hugh Lynn later said that I ran against him in the front hall, white and shaking, on the way to my chair in the living room. It was a most beautiful experience and I hope I may be worthy of many more.

Đã có lần tôi trải nghiệm một điều lạ khi đang làm vườn. Tôi nghe một âm thanh như một bầy ong. Khi nhìn xem chúng ở đâu, tôi thấy âm thanh phát ra từ một cỗ chiến xa trên không với bốn con ngựa trắng và một người đánh xe. Tôi không thấy mặt người đánh xe. Trải nghiệm chỉ kéo dài vài phút. Tôi đang cố thuyết phục mình rằng điều đó không có thật, chỉ là tưởng tượng, thì nghe một giọng nói bảo: "Hãy nhìn đằng sau." Tôi quay lại và kìa một người mặc giáp, có khiên, mũ trụ, bảo vệ đầu gối, choàng áo, nhưng không có vũ khí nào. Diện mạo sáng như ánh sáng; áo giáp như bạc hay nhôm. Ông giơ tay chào và nói: "Cỗ chiến xa của Chúa và các kỵ sĩ của Ngài." Rồi ông biến mất. Tôi thật sự rũ người, không phải vì sợ mà vì kính sợ và kinh ngạc. Cô Gladys nói cô nghe tôi bảo rằng tôi đánh rơi cái cuốc, và khi đưa tay lên lau trán, tay tôi hạ xuống đỏ au, như thể tôi đang đổ mồ hôi máu. Về sau Hugh Lynn nói rằng tôi va phải anh ở hành lang trước nhà, mặt tái mét và run rẩy, trên đường vào chiếc ghế của tôi trong phòng khách. Đó là một trải nghiệm hết sức mỹ lệ và tôi hy vọng mình xứng đáng được nhiều lần nữa.

This was a vision. This is the interpretation:

Đó là một thị kiến. Và đây là lời giải:

These are as emblems, these are as figures in the experience of the entity, that: As is

Đây là các huy hiệu, đây là những hình tượng trong trải nghiệm của thực thể, rằng: Khi

builded in the conscious mind of those about the entity, as in the conscious entity itself, if there are not those encouragements from thy friend, if there is not a kind word or a smile, thou dost indeed feel that something is amiss, something is awry! How well, then, those that have named the Name, those that would know the Lord—*smile!* For what else in God's creation can?

trong tâm thức của những người quanh thực thể, cũng như trong chính ý thức của thực thể, nếu không có những lời khích lệ từ bạn hữu, nếu thiếu một lời tử tế hay một nụ cười, thì quả thật ngươi cảm tưởng có điều gì đó không ổn, có gì đó lệch lạc! Ấy vậy, những ai đã kêu Danh, những ai muốn biết Chúa—hãy mỉm cười! Vì còn gì khác trong công trình Sáng tạo của Thượng đế có thể làm vậy?

In the experience there is shown that there is not only the whole armor of the Lord as a defense, but the chariot of the Lord that would take wings upon time to show—to make thee know—that His promises abide.

Trong trải nghiệm cho thấy rằng chẳng những có "toàn bộ giáp trụ của Chúa" như một sự phòng vệ, mà còn có "chiến xa của Chúa" có thể cất cánh trên dòng thời gian để tỏ bày—làm cho ngươi biết—rằng những lời hứa của Ngài vẫn còn.

Be faithful through those periods of oppression, as well as those periods that would soon come when the *material* things of life would be as plenteous in thine experience. But keep the whole armor of the Lord that ye may stand even as He in that day when temptations of every nature, when trials of every sort, come upon thee and thy fellow man.

Hãy trung tín qua những giai đoạn bị áp bức, cũng như qua những giai đoạn sắp đến mà các điều vật chất trong đời sống sẽ dồi dào trong trải nghiệm của ngươi. Nhưng hãy giữ toàn bộ giáp trụ của Chúa để ngươi có thể đứng vững như chính Ngài trong ngày mà cám dỗ đủ mọi bề, thử thách đủ mọi kiểu, đổ lên ngươi và đồng loại ngươi.

For the Lord forgetteth not those to whom He hath given the charge, "Feed my sheep, feed my lambs."

Vì Chúa không quên những kẻ mà Ngài đã giao phó mệnh lệnh, "Hãy chăn chiên Ta, hãy chăn chiên con Ta."

29

OUR MSSION—SỨ MỆNH CỦA CHÚNG TA

It has always been my desire to be able to answer for the faith that lies within me, because if one cannot answer for the faith that lies within—or what one professes to live by—then one is not at his best; for we live by faith, day by day. If we don't know why, how, or what we believe, or why we

Tôi vẫn hằng mong có thể đáp lời cho niềm tin nằm trong tôi, bởi nếu một người không thể đáp lời cho niềm tin nằm trong mình—hay điều mình tuyên xưng để sống theo—thì người ấy chưa ở trạng thái tốt nhất; vì chúng ta sống bởi đức tin, từng ngày. Nếu chúng ta không biết tại sao, bằng cách nào, hay tin vào

believe it, we are indeed getting far afield from that which the source of life would have us be. What is Life itself? What is the phenomenon of life? Where and how do various phenomena manifest themselves?

điều gì, hoặc tại sao mình tin, thì quả thật chúng ta đang xa rời điều mà nguồn mạch của sự sống muốn chúng ta trở thành. Bản thân Sự Sống là gì? Hiện tượng của sự sống là gì? Các hiện tượng khác nhau biểu lộ ở đâu và bằng cách nào?

Through my experiences, I believe we have a physical body, we have a mental body, we have a spiritual body—or a soul. Each of these bodies has its attributes. Just as the physical body has its divisions that are all dependent upon one another, some more dependent than the rest, so does this mind have its source of activity—so does it have its various forces that manifest themselves in various ways through this individual body. So does the soul have its attributes and its various ways of gaining, maintaining, or manifesting itself. The psychic force is a manifestation of the soul mind.

Qua kinh nghiệm của mình, tôi tin chúng ta có một thể xác, chúng ta có một thể trí, chúng ta có một thể tinh thần—hay linh hồn. Mỗi thể này có những thuộc tính của nó. Cũng như thể xác có những phần mà tất cả lệ thuộc lẫn nhau, có phần lệ thuộc nhiều hơn phần khác, thì cái trí này cũng có nguồn hoạt động riêng—nó có các mãnh lực khác nhau biểu lộ theo những cách khác nhau qua thân cá thể này. Linh hồn cũng vậy, có các thuộc tính và nhiều cách khác nhau để thu đạt, duy trì hay biểu lộ chính nó. Mãnh lực thông linh là một biểu lộ của thể trí của linh hồn.

Some years ago I had dinner with a noted East Indian lecturer who asked me what I thought was the difference between personality and individuality. I answered this way: “Personality is what you want the other fellow to think you are, and individuality is what you really are!” That’s it.

Vài năm trước tôi dự bữa tối với một diễn giả người Ấn Độ nổi tiếng, ông hỏi tôi nghĩ đâu là khác biệt giữa phàm ngã và cá thể tính. Tôi đáp thế này: “Phàm ngã là cái anh muốn người khác nghĩ rằng anh là, còn cá thể tính là cái anh thực sự là!” Đúng vậy.

My friend Myron Wyrick and I often discussed the question of whether or not there is a survival of personality after the death of the body. It usually ended jokingly with one of us saying, “Which ever one goes first will communicate with the other.”

Bạn tôi, Myron Wyrick, và tôi thường bàn bạc câu hỏi liệu phàm ngã có tồn tại sau khi thân xác chết hay không. Thường thì kết thúc bằng đùa cợt, một trong hai chúng tôi nói, “Ai đi trước sẽ liên lạc với người còn lại.”

During his last years we seldom met, but we corresponded intermittently until I was notified of his death. Several months later I was sitting alone in my living room, listening to Seth Parker’s program on the radio. They were singing songs which their loved ones had been fond of during their lifetimes. One lady asked that they sing “Sweet Hour of Prayer.” Another asked her which one of her husbands had liked that

Trong những năm cuối đời ông, chúng tôi ít gặp nhau, nhưng vẫn thư từ gián đoạn cho đến khi tôi được báo tin ông qua đời. Vài tháng sau, tôi ngồi một mình trong phòng khách, nghe chương trình của Seth Parker trên radio. Họ hát những bài mà người thân họ đã ưa thích lúc sinh thời. Một bà xin họ hát “Giờ Cầu Nguyện Ngọt Ngào”. Một người khác hỏi bà rằng người chồng nào của bà đã thích bài ấy. Tôi rất buồn cười và ngả người

song. I was very much amused and leaned back in my chair smiling to myself. Suddenly, I felt as if there was a presence in the room. I was cold and felt something uncanny or unusual taking place. I looked toward the radio and realized that my friend Wyrick was sitting in front of it as if listening to the program. He turned and smiled at me, saying, "There *is* survival of personality. I *know!* And a life of service and prayer is the only one to live."

ra ghế, tự mỉm cười. Bất thần, tôi cảm như có một hiện diện trong phòng. Tôi lạnh toát và cảm thấy có điều gì đó huyền hoặc hay bất thường đang diễn ra. Tôi nhìn về phía radio và nhận ra bạn tôi Wyrick đang ngồi trước đó như thể đang nghe chương trình. Ông quay lại mỉm cười với tôi, nói: "Sự sống của phàm ngã vẫn tồn tại. Tôi biết! Và một đời sống phụng sự và cầu nguyện là đời sống duy nhất đáng sống."

I was shaking all over. He said nothing more and seemed to disappear. When the program finished, I turned off the radio. It still felt as if the room was full of some presence. As I switched off the light and climbed the stairs, I could hear many voices coming from the darkened room.

Tôi run lẩy bẩy. Ông không nói gì thêm và dường như biến mất. Khi chương trình kết thúc, tôi tắt radio. Cảm giác căn phòng đầy một hiện diện nào đó vẫn còn. Khi tắt đèn và bước lên cầu thang, tôi nghe rất nhiều giọng nói vọng ra từ căn phòng tối.

Jumping into bed shivering from the cold, I aroused my wife. She asked me why I hadn't turned off the radio. I assured her that I had. She got up and opened the door and said, "I hear it—I hear voices." We both did.

Tôi chui vội vào giường, run vì lạnh, và gọi vợ dậy. Nàng hỏi sao tôi không tắt radio. Tôi đoan chắc là đã tắt. Nàng dậy mở cửa và nói, "Em nghe rồi—em nghe tiếng người." Cả hai chúng tôi đều nghe.

What was it? I can't explain it. But was it a demonstration of the survival of personality? I don't think so.

Đó là gì? Tôi không thể giải thích. Nhưng đó có phải là một cuộc biểu diễn của sự tồn tại của phàm ngã? Tôi không nghĩ vậy.

Before you can acquire a personality, there must be an individuality. Your individuality is what you are. It is the sum total of all your experiences upon the earth, and what you have done with them, how you have reacted to them. Our experiences in the earth's plane are to determine whether we are fit associates for God or not. We have been given the privilege of coming into the earth and to manifest our individuality and our personality. If we make them one with God, we can become His companion. But if we become fixed on this I, this Me, instead of the great I AM, then we allow our personality to overshadow us as to separate us entirely from our ability to become one with the Source of all creation.

Trước khi có thể có phàm ngã, phải có cá thể tính. Cá thể tính của bạn là cái bạn là. Nó là tổng hòa tất cả kinh nghiệm của bạn trên trái đất, và những gì bạn đã làm với chúng, bạn đã phản ứng với chúng ra sao. Những trải nghiệm của chúng ta nơi cõi hồng trần nhằm định đoạt xem chúng ta có xứng đáng làm bạn hữu với Thượng đế hay không. Chúng ta đã được ban đặc ân đi vào trần gian và biểu lộ cá thể tính và phàm ngã của mình. Nếu chúng ta làm cho chúng đồng nhất với Thượng đế, chúng ta có thể trở thành bạn hữu của Ngài. Nhưng nếu chúng ta cố chấp vào cái Tôi này, cái Ta này, thay vì Đại Ngã "Ta Hiện Hữu", thì chúng ta để cho phàm ngã phủ bóng mình đến nỗi tách lìa hoàn toàn khỏi khả năng trở nên một với Nguồn của

mọi sáng tạo.

What attracts us to a person is their personality. If the basis of that personality is not founded in their individuality, or what they really are—or their spiritual selves—it soon becomes shallow and the individual soon loses all the attraction they may have had, unless we are like-minded. If we are shallow, as a sounding brass or a tinkling cymbal, if it is only a front we are putting up and there is nothing of the reality back of it, we will drift along together—but we will fall out sooner or later. And it's time to stop and take account of ourselves, and see if we have that faculty of individuality, and awaken the spirituality within ourselves—our inner selves.

Điều thu hút chúng ta đến với một người chính là phàm ngã của họ. Nếu nền tảng của phàm ngã ấy không đặt trên cá thể tính của họ, hay cái họ thật là—tức tự thể tinh thần của họ—nó sẽ chóng nông cạn và người ấy sẽ sớm đánh mất hết hấp lực vốn có, trừ khi chúng ta đồng điệu với họ. Nếu chúng ta nông cạn, như thanh la phèng phèng, nếu chỉ là cái mặt tiền chúng ta dựng lên và không có thực chất nào phía sau nó, chúng ta có thể trôi đi cùng nhau—nhưng sớm muộn sẽ rời rã. Và đã đến lúc dừng lại xét mình, xem ta có phẩm năng của cá thể tính không, và đánh thức tính tinh thần trong chính mình—cái nội tại của mình.

The person who has individuality lives on in the minds and the hearts of the people whom he or she served, for "the greatest among you is the servant of all." And it isn't personality that's the servant unless it is backed up by real individuality, real spirituality within that soul. If we cultivate our relationship to God, the personality will shine out in such a way that it is worthwhile for others to contact us. Our personality lives on in the earth, it doesn't live afterward. We give it up. We leave it here. What really lives on is our individuality, or our ability to meet any and every condition, and which will ennoble the lives of those who follow in our path.

Người có cá thể tính thì sống mãi trong tâm trí và trái tim của những người mà họ đã phụng sự, vì "ai lớn nhất trong các ngươi là đầy tớ của tất cả." Và đó không phải là phàm ngã làm đầy tớ, trừ phi nó được hậu thuẫn bởi một cá thể tính chân thật, một tinh thần chân thật bên trong linh hồn ấy. Nếu chúng ta tu dưỡng liên hệ của mình với Thượng đế, phàm ngã sẽ tỏa chiếu theo cách khiến người khác tìm đến chúng ta thấy đáng giá. Phàm ngã của chúng ta sống tiếp nơi trần gian, chứ không sống sau đó. Chúng ta buông nó. Chúng ta để nó lại đây. Điều thực sự sống tiếp là cá thể tính của chúng ta, hay khả năng của chúng ta đối diện mọi điều kiện, và điều ấy sẽ làm cao quý đời sống của những người đi theo dấu chân chúng ta.

As for various psychic phenomena, when they appear it doesn't necessarily mean that they all come from discarnate personalities. If the soul is in the proper accord with the Source of life, may not the phenomena be that as directed Aaron in his activity, rather than that which directed the magicians as they presented their source of activity? For if such phenomena come from other than the one Divine Source, it must reach the point or place where it must fail. The Master was in

Còn về các hiện tượng thông linh khác nhau, khi chúng xuất hiện, không nhất thiết nghĩa là tất cả đều đến từ các phàm ngã đã rời xác. Nếu linh hồn hòa điệu đúng với Nguồn của sự sống, thì chẳng phải các hiện tượng có thể giống như điều đã hướng dẫn A-rôn trong hoạt động của ông, hơn là điều đã hướng dẫn các pháp sư khi họ trình bày nguồn hoạt động của họ sao? Vì nếu các hiện tượng như thế đến từ nguồn khác hơn Nguồn Thiêng Liêng duy nhất, tất yếu sẽ tới điểm hay nơi

accord with the one Source of all good, and I think many of the others were at various times who presented themselves as a living sacrifice, who presented their bodies as a living sacrifice holy and acceptable until Him.

mà nó phải thất bại. Đức Thầy hòa điệu với Nguồn duy nhất của mọi điều thiện, và tôi nghĩ nhiều người khác cũng vậy vào những thời điểm khác nhau—những người đã hiến dâng chính mình như của lễ sống, dâng thân thể mình làm của lễ sống thánh và đẹp lòng Ngài.

Not long after we established the Association, I had a dream in which I saw myself fixing to give a reading, and the process through which a reading was gotten. Someone described it to me. There was a center or spot from which, on going into the state, I would radiate upward. It began as a spiral, except there were rings all around—commencing very small, and as they went on up they got bigger and bigger. The spaces in between the rings were the various places of development which individuals had attained, from which I would attempt to gain information. That was why a very low developed body might be so low that no one even giving information would be able to give anything that would be worthwhile. There were certain portions of the country that produced their own radiation; for instance, it would be very much easier to give a reading for an individual who was in the radiation that had to do with health, or healing; not necessarily in a hospital, but in a healing radiation—than it would be for an individual who was in purely a commercial radiation. I might be able to give a much better reading (as the illustration was made) for a person in one city, than one in another location, because the vibrations of one were very much higher than the vibrations in the other. The closer the individual was to one of the rings, the easier it would be to get the information. An individual would, from any point in between, by their own desire go toward the ring. If just curious, they would naturally draw down towards the center away from the ring, or in the spaces between the rings.

Không lâu sau khi chúng tôi lập Hội, tôi mơ thấy mình sắp sửa thực hiện một bài đọc, và tiến trình qua đó một bài đọc được nhận. Có người mô tả cho tôi. Có một trung tâm hay điểm, từ đó, khi đi vào trạng thái, tôi sẽ bức xạ lên trên. Nó khởi như một đường xoáy, ngoại trừ có những vòng bao quanh—bắt đầu rất nhỏ, và khi đi lên thì lớn dần. Những khoảng giữa các vòng là những mức phát triển khác nhau mà các cá nhân đã đạt, từ đó tôi sẽ cố gắng thu nhận thông tin. Bởi vậy một thân thể phát triển rất thấp có thể thấp đến nỗi chẳng có ai, dẫu đang cho thông tin, có thể đưa ra điều gì đáng giá. Có những vùng nhất định của đất nước tự tạo ra bức xạ riêng; chẳng hạn, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều để cho một bài đọc cho một người đang ở trong bức xạ liên quan đến sức khỏe, hay chữa lành—không nhất thiết trong bệnh viện, mà trong một bức xạ chữa lành—hơn là cho một người đang ở trong một bức xạ thuần thương mại. Tôi có thể cho một bài đọc tốt hơn nhiều (như minh họa đã nêu) cho một người ở một thành phố này so với người ở địa điểm khác, vì các rung động của nơi này cao hơn rất nhiều so với rung động nơi kia. Cá nhân càng gần một trong những vòng, việc nhận thông tin càng dễ. Một cá nhân, từ bất cứ điểm nào ở giữa, bằng ước muốn của mình, có thể hướng về vòng. Nếu chỉ tò mò, họ tự nhiên sẽ bị kéo xuống gần trung tâm xa khỏi vòng, hay trong các khoảng giữa các vòng.

The reading said this vision was

Bài đọc nói rằng thị kiến này có thể nhận ra

recognizable as an experience of the soul, or the *entity,* in activity. There have been various formulas or descriptions of how information for a body was obtained through these channels. There has been promised, through these channels, that there was to be a greater awakening to this entity in its field of endeavor. So in this way there is, as indicated, a way of the information being better correlated, better understood by individuals—who are through that as may be termed the attunements of the various directions, in the various portions of the country or world—of their relationship to the actual fact of seeking through the channels. [See 262-16] As indicated, the entity is—in the affairs of the world—a tiny speck, as it were, a mere grain of sand; yet when raised in the atmosphere or realm of the spiritual forces it becomes all inclusive, as is seen by the size of the funnel—which reaches not downward, nor outward, nor over, but direct to that which is felt by the experience of man as into the heavens itself. As indicated in the rings, or the nets as of nerves, each portion of the sphere, or the earth, or the heavens, is in that place which has been set by an All Wise Creative Energy. Each may attain to those relationships by that which is attempted in the activities of an individual, a group, a class, a mass, a nation. In that manner do they create their position in the affairs of the universe. Each speck, as an atom of human experience, is connected one with another as the continuity of the cone seen, and in the manner that the nerves of an animating or living object bears upon that in its specific center, but reaches to the utmost portions of the universality of force or activity in the whole universe and has its radial effect upon one another.

như một kinh nghiệm của linh hồn, hay của thực thể, trong hoạt động. Đã có nhiều công thức hay mô tả về cách thông tin cho một người được nhận qua những kênh này. Đã có lời hứa, qua những kênh này, rằng sẽ có một sự thức tỉnh lớn hơn đối với thực thể này trong lĩnh vực nỗ lực của mình. Vậy theo cách này, như đã chỉ ra, có một phương cách để thông tin được liên hệ tốt hơn, được các cá nhân hiểu tốt hơn—những người, qua cái có thể gọi là các hòa điệu của những phương hướng khác nhau, ở những phần khác nhau của đất nước hay thế giới—về mối liên hệ của họ với thực tại của việc tìm kiếm qua các kênh ấy. [Xem 262-16] Như đã nêu, thực thể —trong các việc đời—chỉ như một chấm nhỏ, như một hạt cát; nhưng khi được nâng lên trong bầu khí hay cõi của các lực tinh thần, nó trở nên bao gồm tất cả, như thấy bởi kích thước của cái phễu—vốn không vươn xuống, cũng không vươn ra ngoài, cũng chẳng vòng qua, mà đi thẳng tới cái mà trong trải nghiệm của con người được cảm như vào chính các tầng trời. Như đã chỉ ra trong các vòng, hay các mạng như của thần kinh, mỗi phần của hình cầu, hay của trái đất, hay của các tầng trời, đều ở chỗ đã được một Năng lượng Sáng Tạo Toàn Trí an bài. Mỗi người có thể đạt tới những mối tương liên ấy bằng điều họ cố gắng trong hoạt động của một cá nhân, một nhóm, một lớp, một quần chúng, một quốc gia. Bằng phương cách đó họ tạo nên vị trí của mình trong công việc của vũ trụ. Mỗi chấm, như một nguyên tử của trải nghiệm nhân sinh, liên kết với nhau như tính liên tục của cái nón đã thấy, và theo cách mà các thần kinh của một vật thể sinh động hay đang sống tác động trên trung tâm đặc thù của nó, nhưng vươn tới tận cùng phần đất rộng của tính phổ quát của lực hay hoạt động trong toàn vũ trụ và có ảnh hưởng tỏa hướng lên nhau.

As the entity, then, raises itself through those activities of subjugating or making as null those physical activities of the body, using only—as it were (in the cone)—the

Vậy nên, khi thực thể tự nâng mình qua những hoạt động chế ngự hay khiến vô hiệu những hoạt động thể chất của thân, chỉ dùng —như thể vậy (trong cái nón)—cái loa của vũ

trumpet of the universe, in reaching out for that being sought, each entity—or each dot, then—in its respective sphere—acts as the note or the lute in action, that *voices* that which may come forth from such seeking.

trụ, để vươn tới điều đang được tìm kiếm, mỗi thực thể—mỗi chấm—trong cõi tương ứng của nó—hành xử như một nốt nhạc hay như cây đàn đang ngân, cất lên điều có thể phát ra từ nỗ lực tìm kiếm như thế.

Then we find, in the classification, in the activity of those that correlate such information, those in the various spheres will naturally classify themselves—even as given in the illustration, that there will more often be the sound of help to those in one place than to those in another. That only as an illustration. Not that there may not be as much healing to those from the one as the other, but the effect upon the individual in the environ makes for the tone which resounds from that received. See? This should, then, be a helpful illustration to those correlating in understanding and classifying the information that may be received. This should, to the body giving information, make known to him that there is being *opened* access to the Thrones themselves!

Rồi chúng ta thấy, trong sự phân loại, trong hoạt động của những người liên hệ các thông tin như vậy, những người ở các cõi khác nhau sẽ tự nhiên phân loại chính họ—ngay như trong minh họa đã cho, rằng sẽ thường xuyên hơn có âm hưởng trợ giúp cho những người ở chỗ này hơn là chỗ khác. Điều đó chỉ như một minh họa. Không phải rằng không có thể có nhiều sự chữa lành như nhau cho người ở nơi này như ở nơi kia, nhưng ảnh hưởng trên cá thể trong môi trường tạo nên âm sắc vọng ra từ điều nhận được. Rõ chứ? Điều này, vậy, nên là một minh họa hữu ích cho những người liên hệ trong việc thấu hiểu và phân loại các thông tin có thể được nhận. Điều này, đối với thân thể ban thông tin, nên làm cho ông biết rằng đang được mở ra lối vào chính các Ngai Tòa!

Later I dreamed that I was driving a car without a steering wheel—right drive instead of left. Someone told me I needed a new saddle instead of a steering wheel.

Sau đó tôi mơ thấy mình đang lái một chiếc xe không có vô lăng—lái bên phải thay vì bên trái. Có người bảo tôi rằng tôi cần một cái yên mới thay cho vô lăng.

The explanation was that there is growing (even in this materialistic experience) more and more recognition that the information needs to be ridden in a channel that is more direct than one that cannot be governed without the proper steering. As indicated, there is that tendency in the materialistic information to run those who seek only for material things to a destructive force, yet they may aid many an individual over a rough place. They may dodge many of the pitfalls or obstructions that are in their way, yet continual riding in such an attitude or atmosphere, or manner, as indicated, is like driving without the ability to steer aright.

Lời giải thích là rằng đang lớn lên (ngay trong trải nghiệm duy vật này) ngày càng nhiều sự nhìn nhận rằng các thông tin cần được "cưỡi" trong một kênh trực tiếp hơn thay vì trong một kênh không thể điều hướng nếu thiếu tay lái thích hợp. Như đã chỉ ra, có xu hướng trong các thông tin duy vật là đưa những người chỉ tìm cầu vật chất đến một lực phá hoại, dẫu rằng họ có thể giúp được nhiều cá nhân vượt qua chỗ gập ghềnh. Họ có thể né nhiều cạm bẫy hay chướng ngại trên đường, nhưng cứ tiếp tục "cưỡi" trong thái độ hay bầu khí, hay phương cách như vậy, như đã chỉ ra, thì giống như lái xe mà không có khả năng điều khiển đúng hướng.

In another dream that same night I saw a

Trong một giấc mơ khác cùng đêm ấy, tôi

Chinese girl with her head on backwards. That was interpreted as a symbolic vision (of which only a portion is given here), the girl represents that aspect that has long sought an understanding in claims for beliefs, but who approaches such in a backward or obtuse manner; that is, there must be a regeneration in all, and *face about,* rather than backing into that which may bring aid.

thấy một cô gái Trung Hoa với cái đầu quay ngược ra sau. Điều đó được giải như một thị kiến biểu tượng (ở đây chỉ nêu một phần), cô gái tượng trưng cho khía cạnh đã từ lâu tìm kiếm một sự thấu hiểu trong các tuyên xưng niềm tin, nhưng tiếp cận theo cách đảo ngược hay trệch hướng; nghĩa là, trong mọi sự phải có một sự tái sinh, và quay mặt lại, thay vì lùi lưng vào điều có thể đem lại trợ giúp.

So, it must be possible for any of us to be in accord with the one Divine Source of all information, if we will but pay the price. I have often fallen far short in presenting myself as a living sacrifice for the manifestation of whatever source might manifest through me. In that sense, I may be called a medium. I hope that I may be rather a channel through which blessings may come to many rather than a medium through which any force may manifest other than God Himself. For if it is of God, it must be good. And if it is good, it must come from the All Good, which to me is God. This, I trust, is the type of psychic phenomena that manifests itself through me. Only through the soul are we able to gain access to the throne of God. Where have we been told that the kingdom of heaven exists? The Master gave it over and over again, and compared it to almost every condition we can imagine. “The kingdom of heaven is within you.” That is the source from which all types of information may come. Then, unless we have our own personal experience, it cannot mean a great deal to us. It may be interesting, it may even be worthwhile, but until God is *our* God, until whatever source we have chosen as our ideal source of information is *ours,* it cannot mean all it should mean. Then, what we each should do is to have our own experience.

Vậy, hẳn là có thể cho bất kỳ ai trong chúng ta hòa điệu với Nguồn Thiêng Liêng duy nhất của mọi thông tin, miễn là chúng ta chịu trả giá. Tôi đã nhiều lần kém xa trong việc trình hiến chính mình như một của lễ sống để bất cứ nguồn nào có thể biểu hiện qua tôi. Theo nghĩa đó, tôi có thể được gọi là một trung gian. Tôi hy vọng mình là một kênh qua đó phước lành có thể đến với nhiều người, hơn là một trung gian qua đó bất kỳ lực nào khác ngoài chính Thượng đế có thể biểu hiện. Vì nếu là của Thượng đế, hẳn nó phải là tốt. Và nếu nó là tốt, tất nó phải đến từ Đấng Toàn Thiện, mà đối với tôi là Thượng đế. Đây, tôi tin cậy, là dạng hiện tượng thông linh biểu hiện qua tôi. Chỉ qua linh hồn chúng ta mới có thể vào tới Ngai của Thượng đế. Nước Trời ở đâu, chúng ta đã được nói ở đâu? Đức Thầy đã phán đi phán lại, và so sánh Nước ấy với hầu như mọi điều kiện ta có thể nghĩ đến. “Nước Trời ở trong các ngươi.” Đó là nguồn từ đó mọi dạng thông tin có thể đến. Vậy thì, trừ phi chúng ta có trải nghiệm cá nhân, điều đó không thể có ý nghĩa lớn đối với chúng ta. Nó có thể thú vị, thậm chí đáng giá, nhưng cho đến khi Thượng đế là Thượng đế của chúng ta, cho đến khi bất cứ nguồn nào mà chúng ta chọn làm nguồn lý tưởng của thông tin trở thành của riêng chúng ta, nó vẫn chưa thể mang trọn ý nghĩa như đáng lẽ phải có. Vậy, điều mỗi người chúng ta nên làm là có trải nghiệm của riêng mình.

Have you ever asked anyone *why* they belonged to a certain church? Why is it that so few seem to really know or to give a satisfactory answer to that question? Most

Bạn đã bao giờ hỏi ai đó vì sao họ thuộc về một giáo hội nào đó chưa? Tại sao có quá ít người dường như thật sự biết hay đưa ra được câu trả lời thỏa đáng cho câu hỏi ấy? Đa

people would say it was because their father or their mother belonged to that church. Is that a good answer to ourselves? It isn't if we have gotten to where we can think! We reach the place where such an answer doesn't satisfy. We have to come to know the source of that in which we have believed, in which we do believe—the source from which emanates that which we hope to build our souls upon. Our souls are what we have to present to our Maker; our experiences through this life, the phenomena that we pass through here has much to do with the type, class, kind of bodies, soul bodies, we will be able to present to our Maker. Are we very *sure* that we *know* in what we have believed, and *why* we act in the way we do toward what we *profess* to believe? Many of us profess this, that, or the other, but how many of us act in a manner in keeping with what we profess to believe?

số sẽ nói vì cha hay mẹ họ thuộc giáo hội đó. Đó có phải là câu trả lời hay cho chính mình không? Không, nếu chúng ta đã đến chỗ có thể suy nghĩ! Chúng ta đạt đến nơi mà câu trả lời như thế không còn thỏa mãn. Chúng ta phải đến chỗ biết nguồn của điều mình đã tin, điều mình đang tin—nguồn mà từ đó phát xuất điều chúng ta hy vọng xây dựng linh hồn mình trên đó. Linh hồn chúng ta là cái mà chúng ta phải trình lên Đấng Tạo Hóa; các trải nghiệm qua đời này, những hiện tượng mà ta đi qua ở đây có liên hệ nhiều với kiểu loại, hạng, thứ của các thể—thể linh hồn—mà chúng ta sẽ có thể trình lên Đấng Tạo Hóa. Chúng ta có chắc rằng mình biết mình đã tin vào gì, và vì sao chúng ta hành xử như hiện hành đối với điều mình tuyên xưng là tin không? Nhiều người trong chúng ta tuyên xưng điều này, điều nọ, điều kia, nhưng có bao nhiêu người hành xử tương xứng với điều mình tuyên xưng?

My mission, if I know it at all, is to help people find their relationship to the Creator. If it is necessary for some to find Him through the cure of physical ills, then we must work towards that. For, as the Great Teacher said, "Whether is it easier to say to the sick of the palsy, Thy sins be forgiven thee; or to say, Arise, and take up thy bed and walk?"

Sứ mệnh của tôi, nếu tôi có biết chút nào, là giúp con người tìm thấy mối quan hệ của họ với Đấng Tạo Hóa. Nếu cần thiết cho một số người tìm thấy Ngài qua việc chữa lành bệnh tật thể xác, thì chúng ta phải hướng tới điều đó. Vì như Huấn Sư Vĩ Đại đã nói, "Điều nào dễ hơn: bảo người bại liệt, Tội ngươi đã được tha; hay bảo, Hãy chỗi dậy, vác giường mà đi?"

The cause of illness is sin. Anything which separates us from that within which makes us alive is sin. So, all forms of healing—whether through physicians of the various schools or through spiritual healing direct from the One Source—are to enable us to find our relationship to Life itself, that is, to God.

Căn nguyên của bệnh tật là tội lỗi. Bất cứ điều gì tách lìa chúng ta khỏi cái bên trong làm cho chúng ta sống chính là tội. Vậy, mọi hình thức chữa lành—dù qua các y sĩ thuộc nhiều trường phái hay qua chữa lành tinh thần trực tiếp từ Một Nguồn—đều nhằm giúp chúng ta tìm mối liên hệ của mình với chính Sự Sống, tức là, với Thượng đế.

One person, through a reading some time ago, was given something like this: To help you to physical strength without enabling you to find yourself would, with your frame of mind, cause you to be worse off than you now are because you have cursed your God, because you swear against everything that is

Có người, qua một bài đọc cách đây một thời gian, được cho đại ý như sau: Giúp bạn khỏe mạnh về thể xác mà không giúp bạn tìm thấy chính mình, với trạng thái tâm trí của bạn hiện nay, sẽ khiến bạn tệ hơn là bây giờ, vì bạn đã nguyền rủa Thượng đế của mình, vì bạn thề thốt chống lại mọi điều thánh khiết.

holy. So unless you can get to the seat of the matter and help an individual to change his mental attitude toward his One Source of supply, little aid may come, regardless of what channel he uses.

Vậy trừ phi bạn đi đến tận gốc vấn đề và giúp một người đổi thay thái độ tinh thần của họ đối với Một Nguồn cung ứng của họ, thì sự trợ giúp nhận được sẽ ít ỏi, bất kể họ dùng qua kênh nào.

Unless we are sincere with ourselves, with our associates, we are building such a barrier in our consciousness as to keep us trotting back to this earth for ages and ages to come!

Nếu chúng ta không chân thành với chính mình, với bạn hữu đồng hành, chúng ta đang xây lên trong tâm thức mình một bức ngăn khiến chúng ta phải quay lại trần gian này hết đời này đến đời khác!

The purpose of the Association is to enable those who sincerely seek to find the best that is within themselves and to find a relationship to the Creative Forces that are alive within and about us everywhere.

Mục đích của Hiệp hội là giúp những ai chân thành tìm kiếm có thể tìm ra điều tốt đẹp nhất ở trong chính mình và tìm ra mối quan hệ với các Mãnh Lực Sáng Tạo đang sống động trong và quanh chúng ta khắp nơi.

Let us not worry what others are doing, apparently in opposition to our purpose; but let us look rather to what we ourselves are doing in relation to our purpose. If we fulfill our mission to the best of our ability, then others—seeking—will take hope also. Life in abundance is ours, if we will only take hold on it.

Chớ bận lòng về việc người khác đang làm gì, dường như chống lại mục đích của chúng ta; nhưng hãy nhìn xem chính chúng ta đang làm gì đối với mục đích của mình. Nếu chúng ta hoàn tất sứ mệnh của mình hết sức có thể, thì những người khác—đang tìm kiếm—cũng sẽ nhen lại hy vọng. Sự sống sung mãn là của chúng ta, miễn là chúng ta chịu nắm lấy.

Epilogue

HẬU KÝ

Through the 1930s and early 1940s, Mr. Cayce kept up a prodigious correspondence with scores of people, did a bit of fishing and gardening, maintained a regular twice-daily schedule giving readings, lectured, played many hands of bridge and an occasional round of golf, and kept to a weekly schedule of helping a group in Norfolk develop a study manual, entitled *A Search for God,* that was to serve hundreds more such study groups in years to come. Each summer he looked forward to a week-long gathering of his most faithful followers at Virginia Beach. At

Trong thập niên 1930 và đầu thập niên 1940, Ông Cayce duy trì một lượng thư từ đồ sộ với hàng chục người, câu cá và làm vườn chút ít, đều đặn mỗi ngày hai lần cho bài đọc, giảng thuyết, chơi nhiều ván bài bridge và thỉnh thoảng một vòng golf, và bền bỉ mỗi tuần giúp một nhóm ở Norfolk biên soạn một cẩm nang học tập nhan đề Tìm Kiếm Thượng Đế, về sau sẽ phục vụ thêm hàng trăm nhóm học tập tương tự trong những năm tới. Mỗi mùa hè ông trông đợi một tuần tụ hội những người theo trung tín nhất tại Virginia Beach. Khi bế mạc Đại hội năm 1941

the close of the 1941 Congress he told them:

ông nói với họ:

There's a sort of sadness felt when we come to the end of something that has meant a great deal to us. This Congress has meant more to me than any of the others we have held thus far. While the crowds have not been as large as at some of the other meetings, there has appeared to me to be a more sincere seeking interest in the minds of those who have come. For that reason, I think that each of you have obtained something from the meetings this year that will remain with you for quite a while.

Có một nỗi buồn nào đó khi chúng ta đi đến đoạn cuối của điều đã có ý nghĩa rất lớn đối với mình. Đại hội này đối với tôi còn có ý nghĩa hơn bất cứ Đại hội nào trước nay chúng ta đã tổ chức. Tuy số đông không nhiều như vài kỳ họp khác, nhưng với tôi, trong tâm trí của những người đến đã có một sự tìm kiếm thành tâm hơn. Vì lẽ đó, tôi nghĩ mỗi người trong các bạn đã lãnh nhận được từ các buổi nhóm năm nay một điều gì sẽ ở lại với bạn khá lâu.

I want to thank each one of you for coming. If you have received something good, use it, don't just put it away as something that has been interesting but that is past. Try it out.

Tôi muốn cảm ơn từng người vì đã đến. Nếu các bạn đã nhận được điều gì tốt lành, hãy dùng nó đi, đừng chỉ cất đi như một điều thú vị nhưng đã qua. Hãy đem ra thử.

A play was produced in New York some years ago depicting the life of the Christ. After the Crucifixion one of the sisters of Jesus was to be married to a man quite wealthy. It was the custom, when announcing the wedding, to tell all the things that had happened in the family. The mother told the young man about the unusual experience of her oldest son being crucified. He asked, for what? She said, "Well, we don't quite know how to put it into words; but he had an idea that we should treat every other person like we would have that person treat us."

Nhiều năm trước có một vở kịch diễn ở New York mô tả cuộc đời của Đức Christ. Sau Cuộc Đóng Đinh, một người chị em của Đức Jesus sắp cưới một người đàn ông khá giàu. Theo tục lệ, khi loan tin cưới, người ta thuật lại những việc đã xảy ra trong gia đình. Người mẹ kể với chàng trai trẻ về kinh nghiệm khác thường là người con cả của bà bị đóng đinh. Anh hỏi, vì cớ gì? Bà nói, "À, chúng tôi không khá lắm để diễn đạt; nhưng nó có một ý tưởng rằng chúng ta nên đối đãi với mọi người khác như chúng ta muốn họ đối đãi với mình."

The young man answered, "Did anybody ever try it? It's not such a scandal if nobody ever tried it to see whether or not it would work."

Chàng trai nói, "Đã có ai từng thử chưa? Nếu chưa ai từng thử xem nó có hiệu nghiệm không, thì đâu phải là chuyện tày trời."

Then I say that if you have gotten something out of what you have heard at the various meetings this time, if it is worthwhile, try it.

Vậy tôi nói rằng nếu các bạn đã thâu nhận được điều gì từ những gì đã nghe trong các buổi nhóm lần này, nếu nó đáng giá, hãy thử đi.

During this next year, until we meet at the next Congress, let's try never to say, never to do one thing that will offend anyone else.

Trong năm tới đây, cho đến khi chúng ta gặp lại ở Đại hội kế tiếp, chúng ta hãy cố đừng bao giờ nói, đừng bao giờ làm một điều gì có thể

Sometimes we will have to hold our tongues, but it can be done, and we are the ones who can do it—not of ourselves, but with His help. For He has promised to be with us if we try. God bless you each and every one.

xúc phạm bất cứ ai. Đôi khi chúng ta sẽ phải ngậm miệng, nhưng điều đó làm được, và chúng ta là những người có thể làm—không phải bởi tự sức mình, mà với sự trợ giúp của Ngài. Vì Ngài đã hứa sẽ ở cùng chúng ta nếu chúng ta cố gắng. Nguyện Thượng đế ban phước cho từng người trong các bạn.

His life followed this placid routine, largely unchanged until publication of his biography, *There Is a River,* and an article in a national magazine, entitled "Miracle Man of Virginia Beach," in 1943. (The article appears in Appendix G.) World War II took both his sons into the army. The combination of the publicity he received and the anxiety many people felt for loved ones in the war sharply increased demands for his services. It soon cost him heavily. At the First Presbyterian Church, where Mr. Cayce had been teaching a Sunday school class for many years, a new minister took a dim view of having a psychic as a teacher and unceremoniously replaced him. After all these years of teaching the Bible, he was once again caught between his unconventional calling and the conventions of his faith.

Đời sống ông cứ theo nếp êm đềm này, hầu như không đổi, cho đến khi cuốn tiểu sử của ông, Có Một Con Sông, được xuất bản, và một bài trên tạp chí quốc gia, nhan đề "Người Kỳ Diệu của Virginia Beach," vào năm 1943. (Bài viết này có trong Phụ lục G.) Thế Chiến II đưa cả hai con trai ông vào quân ngũ. Sự kết hợp giữa sự công khai ông nhận được và nỗi bồn chồn nhiều người cảm thấy vì người thân ngoài chiến trường đã làm gia tăng mạnh mẽ nhu cầu về dịch vụ của ông. Nó sớm khiến ông trả giá nặng nề. Tại Nhà thờ Trưởng Lão Đầu Tiên, nơi Ông Cayce đã dạy một lớp Trường Chúa nhật suốt nhiều năm, một mục sư mới có cái nhìn không mấy thiện cảm khi có một người thông linh làm giáo viên và đã thay thế ông một cách đột ngột. Sau bao năm giảng dạy Kinh Thánh, ông lại một lần nữa kẹt giữa ơn gọi khác thường và những quy ước của đức tin mình.

The public at large had the opposite reaction. Visitors camped in his yard seeking appointments. His mail was delivered by the truckload. Volunteers were enlisted to help Miss Gladys and Gertrude cope with the deluge, and Mr. Cayce, at age sixty-six, responded the only way he knew how, by giving as many as a dozen readings a day—six times his normal quota—trying to help as many people as he possibly could. His dedication took a heavy toll.

Công chúng nói chung thì phản ứng ngược lại. Khách khứa cắm trại ngay trong sân ông để xin hẹn. Thư từ gửi đến chất đầy xe tải. Các thiện nguyện viên được huy động để giúp cô Gladys và cô Gertrude đối phó với cơn "đại hồng thủy", và Ông Cayce, ở tuổi sáu mươi sáu, đã đáp lại theo cách duy nhất ông biết, bằng cách cho đến cả chục bài đọc mỗi ngày—gấp sáu lần định mức bình thường—cố giúp càng nhiều người càng tốt. Sự tận tụy của ông khiến ông kiệt quệ nặng.

First, he became ill with pneumonia. "He asked his family doctor to try the new sulfa drug on him," recalled Gladys Davis. "It was a mistake. His heart became enlarged, with fluid on the lungs." Severe chest pains followed. In August 1944 he and Gertrude

Đầu tiên, ông bị viêm phổi. "Ông bảo bác sĩ gia đình dùng thử loại thuốc sulfa mới," cô Gladys Davis nhớ lại. "Đó là một sai lầm. Tim ông bị to, có dịch ở phổi." Rồi những cơn đau ngực dữ dội. Tháng Tám 1944, ông và bà Gertrude lên Roanoke ở dãy núi Blue Ridge để

went to Roanoke in the Blue Ridge Mountains for a rest. “His right hand was affected so that he couldn’t any longer use his little typewriter to peck out personal letters any more—that’s why he realized he had to stop and rest,” noted Gladys. “His fingers wouldn’t function properly—no strength in them.”

nghỉ ngơi. “Bàn tay phải ông bị ảnh hưởng đến mức ông không thể dùng chiếc máy đánh chữ nhỏ để gõ lóc cóc những lá thư riêng nữa—đó là lý do ông nhận ra mình phải ngừng lại nghỉ ngơi,” cô Gladys ghi nhận. “Các ngón tay không còn vận động đúng—không còn sức.”

When he gave a reading on his own health, it described general debilitation, using up of all his energies without replenishing them. That turned out to be the last of his nearly fifteen thousand readings. A week later he suffered a paralyzing stroke and was unable to return to Virginia Beach for several months.

Khi ông cho một bài đọc về sức khỏe của chính mình, nó mô tả tình trạng suy kiệt chung, dùng hết mọi năng lực mà không bù đắp trở lại. Hóa ra đó là bài đọc cuối cùng trong gần mười lăm nghìn bài đọc của ông. Một tuần sau ông bị tai biến liệt nửa người và không thể về lại Virginia Beach trong nhiều tháng.

Around Thanksgiving his youngest son, Edgar Evans Cayce, home on leave, brought his father home in a Virginia Beach Rescue Squad ambulance. “Mr. Cayce was a pitiful sight coming in on the stretcher, so weak he couldn’t speak above a whisper—and weeping—so glad to be home but heartbroken to be in such a fix,” recalled Gladys. The left side of his body was paralyzed from the face down—perhaps his throat was partially paralyzed, too, she observed.

Vào dịp Lễ Tạ ơn, người con trai út, Edgar Evans Cayce, đang nghỉ phép, đưa cha về nhà bằng xe cứu thương của Đội Cứu thương Virginia Beach. “Ông Cayce trông thật thảm, nằm trên cáng, yếu đến mức không nói lớn hơn tiếng thì thầm—và khóc—mừng vì được về nhà nhưng đau lòng vì trong tình trạng như thế,” cô Gladys nhớ lại. Bên trái thân thể ông bị liệt từ mặt trở xuống—có lẽ cổ họng cũng bị liệt một phần, cô nhận xét.

A few days later he dictated a letter to reassure Hugh Lynn, who was in Europe with General Patton’s army: “I really think I have improved more since I have been home than in all of the time since I have been sick, and I can tell you I have been pretty sick. I suppose the readings were right in sending me to Roanoke but they certainly are doctoring or working from a different viewpoint here than they did up there. The Colloidal Chemistry Theory, as used on me by Dr. Harry Semones, D.O., in Roanoke, is by some man in England and all of the medicine had to come from there. Most of it is given hypodermically and you are not given any meat or animal protein or milk in your diet at all. What they are doing now (here at

Vài ngày sau ông đọc cho ghi một lá thư để trấn an Hugh Lynn, người đang ở châu Âu trong đạo quân của Tướng Patton: “Cha thực sự nghĩ rằng từ khi về nhà cha đã khá hơn cả quãng thời gian cha bị bệnh, và cha nói với con rằng cha đã bệnh khá nặng. Cha cho rằng các bài đọc đã đúng khi gửi cha lên Roanoke nhưng chắc chắn họ điều trị hay làm việc theo một quan điểm khác hẳn ở đây so với trên đó. Lý thuyết Hóa học Keo, như Bác sĩ Harry Semones, D.O., dùng cho cha ở Roanoke, là của một người bên Anh và mọi thứ thuốc đều phải từ đó gửi sang. Phần lớn thuốc được tiêm dưới da và người ta không cho ăn thịt hay đạm động vật hoặc sữa trong khẩu phần gì cả. Còn những gì họ đang làm bây giờ (ở nhà đây) thì hoàn toàn ngược lại,

home) is just the opposite, so I don't know which way I'm going—up or down. I just hope it is for the best and I can come out of it all right."

nên cha không biết mình đang đi hướng nào —lên hay xuống. Cha chỉ mong là theo hướng tốt nhất và cha có thể vượt qua ổn thỏa."

He then dictated in a whisper a Christmas message, which Gladys sent to friends and A.R.E. members, along with a note that he was "definitely improving." His message read:

Rồi ông nói thì thầm một thông điệp Giáng sinh, cô Gladys gửi đến bạn hữu và hội viên A.R.E., kèm theo dòng lưu ý rằng ông "chắc chắn đang cải thiện." Thông điệp của ông viết:

Unless you have experienced the sorrow of being away from home, lonely and confused as to what to do, spiritually, mentally, materially, you cannot know what a hunger it creates. But I am at home now and, I believe, doing better, though my strength seems slow returning. The most joyous Christmas I could have would be the answer to my prayer that I may be used as a channel to help others. The promise given in my last reading, "Ye have many helpers," is being proven each day in more ways than one. I have every expectation that my prayer will be answered, by His grace and mercy, if I remain faithful in thought and purpose to the trust which has been placed in me. Let each of you be very diligent in your prayers for me and with me. Remember, we must each live as we pray, if our prayer would be effectual. If the world is to have the wonderful Christmas gift it should have at this season, we must all pray earnestly for peace and manifest it in our own lives.

Nếu bạn chưa từng trải nỗi buồn xa nhà, cô đơn và bối rối không biết phải làm gì—về tinh thần, thể trí, vật chất—bạn không thể biết nỗi khao khát nó gây ra. Nhưng tôi đã ở nhà bây giờ và, tôi tin, đang khá hơn, dù sức lực dường như hồi phục chậm. Lễ Giáng sinh vui thỏa nhất với tôi sẽ là lời đáp cho lời cầu nguyện của tôi rằng tôi có thể được dùng làm một kênh để giúp người khác. Lời hứa đã trao trong bài đọc cuối của tôi, "Các ngươi có nhiều trợ giúp," đang được chứng nghiệm mỗi ngày theo hơn một cách. Tôi hoàn toàn kỳ vọng rằng lời cầu nguyện của mình sẽ được nhậm, bởi Ân sủng và Lòng thương xót của Ngài, nếu tôi vẫn trung tín trong tư tưởng và mục đích với sự ủy thác đã đặt nơi tôi. Mong mỗi người trong các bạn rất chuyên cần trong lời cầu nguyện cho tôi và với tôi. Hãy nhớ, mỗi chúng ta phải sống như khi cầu nguyện, nếu lời cầu nguyện muốn hiệu nghiệm. Nếu thế giới này muốn có món quà Giáng sinh diệu kỳ mà đáng ra nó phải có vào mùa này, chúng ta phải hết lòng cầu nguyện cho hòa bình và bày tỏ nó trong chính đời sống của mình.

God bless each and every one of you. This I ask in the name of Jesus, the Christ.

Nguyện Thượng đế ban phước cho từng người trong các bạn. Tôi cầu xin điều này nhân danh Đức Jesus, Đấng Christ.

In mid-December, after sleeping most of the day, he went into a coma in the evening and didn't regain consciousness until morning. "After this, he never seemed to have the mental alertness as before," said Gladys. "He would sleep a few minutes and then wake

Giữa tháng Mười Hai, sau khi ngủ hầu như suốt ngày, ông rơi vào hôn mê vào buổi tối và mãi sáng hôm sau mới hồi tỉnh. "Sau lần đó, ông dường như không còn sự minh mẫn trí tuệ như trước," Gladys nói. "Ông ngủ vài phút rồi tỉnh. Ông không chịu yên trên

up. He wasn't satisfied to stay in bed. We'd get him up in the chair and in a few minutes he'd want to go back to bed, and the same thing all over again. For the rest of his life he never slept over thirty minutes at a time without waking—sometimes he'd speak rationally, ask for a water, etc."

giường. Chúng tôi đỡ ông ngồi lên ghế, chỉ vài phút sau ông lại muốn trở về giường, và cứ thế lặp đi lặp lại. Từ đó cho đến cuối đời, ông không bao giờ ngủ quá ba mươi phút một lần mà không tỉnh dậy—thỉnh thoảng ông nói năng rất tỉnh táo, xin nước, v.v."

Gertrude and Gladys took turns staying with him through the night. On New Year's Eve, as Gladys heard the horns blowing at the stroke of midnight, she said to him, "Happy New Year, we're going places and doing things in 1945." He replied, "Same to you—maybe, maybe, if the Lord is willing."

Gertrude và Gladys thay phiên túc trực bên ông suốt đêm. Đêm Giao thừa, khi Gladys nghe tiếng kèn vang đúng khoảnh khắc giao thừa, cô nói với ông, "Chúc mừng năm mới, chúng ta sẽ đi đây đi đó và làm nhiều việc trong năm 1945." Ông đáp, "Chúc em như vậy—có lẽ, có lẽ, nếu Ngài cho phép."

Two nights later "Gertrude, standing by the hospital bed, was getting ready to tell Edgar good-night and get some rest while I took over until the nurse would arrive for the midnight shift. She reached over and kissed him. He said, 'You know, I love you, don't you?'

Hai đêm sau "Gertrude, đứng cạnh giường bệnh, sắp sửa chúc Edgar ngủ ngon và đi nghỉ một lát trong khi tôi túc trực cho đến khi y tá tới ca nửa đêm. Cô cúi xuống hôn ông. Ông nói, 'Em biết đấy, anh yêu em, phải không?'

"She nodded, and he asked, '*How* do you know?'

"Cô gật đầu, và ông hỏi, 'Làm sao em biết?'

"'Oh, I just know,' she said, with her dear little smile.

"'Ồ, em chỉ biết thế thôi,' cô nói, với nụ cười yêu kiều.

"'I don't see how you can tell—but I do love you,' he said. Reflecting, he continued, 'You know, when you love someone you sacrifice for 'em, and what have I ever sacrificed because I love you?'

"'Anh không hiểu sao em có thể biết—nhưng anh yêu em thật,' ông nói. Suy tư một hồi, ông tiếp, 'Em biết đấy, khi yêu ai, người ta sẽ hy sinh vì họ, còn anh, anh đã hy sinh điều gì vì yêu em chưa?'

"This bedside scene was so beautiful that it made me cry, because I understood so well how Gertrude had stood by him and put his wishes always above her own when it came to the good of 'the work.' I knew how much they each had suffered through the years, and how hard it was for them because of their different manners of expression. But the readings had indicated that love knows no barriers; that when there is the same spiritual ideal in marriage all material obstacles can become stepping stones."

"Khung cảnh bên giường như thế quá đỗi đẹp đẽ khiến tôi rơi nước mắt, vì tôi hiểu quá rõ Gertrude đã luôn kề vai sát cánh, và luôn đặt ước nguyện của ông lên trên của riêng mình khi điều đó liên quan đến "công việc". Tôi biết họ mỗi người đã chịu đựng biết bao qua năm tháng, và điều đó khó nhường nào cho họ vì cách biểu đạt khác nhau. Nhưng các bài đọc đã chỉ ra rằng tình yêu không biết đến rào cản; rằng khi có cùng lý tưởng tinh thần trong hôn nhân, mọi chướng ngại vật vật chất đều có thể trở thành bậc thang."

The next evening his sister Annie Cayce brought him up some oyster stew for supper, which he had known that she was making for him. He took two or three sips of it. It was his last supper. That evening he quietly stopped breathing and passed over.

Tối hôm sau, chị gái ông là Annie Cayce mang đến cho ông món súp hàu cho bữa tối, món mà ông biết Bà đang nấu cho ông. Ông nhấp hai ba ngụm. Đó là bữa tối cuối cùng của ông. Tối ấy, ông lặng lẽ ngừng thở và ra đi.

Mr. Cayce's funeral service was held at his home in Virginia Beach, the rooms crowded with those who loved him, the service conducted by a former minister at the Presbyterian church. The funeral cortege moved from the Beach to Norfolk, and from there by train to Hopkinsville, Kentucky, for burial in a service conducted by the pastor of the First Christian Church.[1]

Lễ tang của Ông Cayce được cử hành tại nhà riêng ở Virginia Beach, căn nhà chật kín những người yêu mến ông; lễ do một cựu mục sư của nhà thờ Trưởng Lão chủ trì. Đoàn xe tang đi từ Bãi Biển đến Norfolk, rồi từ đó bằng tàu hoả đến Hopkinsville, Kentucky, để an táng trong một lễ do mục sư của First Christian Church chủ trì.1

Sugrue attributed Mr. Cayce's death to "the strain of overwork." In a eulogy sent to A.R.E. members, his biographer wrote:

Sugrue quy nguyên nhân cái chết của Ông Cayce cho "sự căng thẳng do làm việc quá sức." Trong một lời điếu gửi đến các thành viên A.R.E., vị tiểu sử gia của ông viết:

"For more than a year he had worked under unbelievable handicaps. His son, the manager of the Association for Research and Enlightenment, Hugh Lynn Cayce, entered the armed services. At the same time an unprecedented number of requests for readings came to Virginia Beach. Often there were more than 500 letters in the daily mail. The library, which had seemed so large when first built, was jammed with stenographers working at correspondence. Mr. Cayce himself examined every letter, and worked late into the night dictating answers. During the morning and afternoon periods he gave not two but from eight to twelve readings. Still he could fulfill but a small

"Suốt hơn một năm, ông đã làm việc dưới những trở lực khó tin. Con trai ông, quản lý của Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng, Hugh Lynn Cayce, đã nhập ngũ. Cùng lúc, một số lượng chưa từng có các yêu cầu xin bài đọc đổ về Virginia Beach. Thường có hơn 500 lá thư trong bưu phẩm hàng ngày. Thư viện, vốn lúc mới xây dường như rất rộng, chật kín các nữ thư ký đang xử lý thư từ. Đích thân Ông Cayce xem xét từng lá thư, và làm việc đến khuya để đọc cho viết câu trả lời. Vào các buổi sáng và chiều, ông không phải cho hai mà là từ tám đến mười hai bài đọc. Dẫu vậy ông chỉ đáp ứng được một phần nhỏ các đơn xin. Những đơn khác, với những câu chuyện bất hạnh và khổ đau, đã đè nặng lên ông.

portion of the applications. The others, with their tales of misfortune and suffering, weighed heavily on him. For the first time in his long life of service he could not help every one of his fellows who asked for aid. He worked harder and harder, but the appointments ran on and on, until they were more than a year ahead of him. His own diagnosis, given in a reading last September, was that he had reached a point of complete nervous exhaustion. From this he did not recover. As this is written the shock of his passing is so deep that even the most glib tongues are stilled. Once a person came to know Edgar Cayce, he thereafter could not imagine a world without him, without his readings, without his personality his friendliness, his simple and complete Christianity. The role of those he served is long. How many he reached through his readings, through his sixty years of Bible teaching, is incalculable. His only ambition was that after his death even more people be reached and given whatever in the readings was good and helpful. That is the first reaction to his death—that faith must be kept with him, and his work continued. It is symbolic that his own passing was brought about largely by the change in his work; that is, he could no longer give all the readings which were requested of him, and the necessity for giving to people the information of general use in the readings was growing each day. Now that he is gone this will become the whole of the work, and as it proceeds the real stature of Edgar Cayce will be revealed. Truly he fulfilled the Christian ideal; he laid down his life for his friends. He was a great man. We shall not see his like again."

Lần đầu tiên trong cuộc đời dài dằng dặc để phụng sự, ông không thể giúp tất cả mọi người đồng loại cầu viện mình. Ông làm việc ngày càng chăm hơn, nhưng lịch hẹn cứ kéo dài mãi, cho đến khi chúng vượt quá một năm trước mặt ông. Tự ông chẩn đoán, trong một bài đọc vào tháng Chín năm ngoái, rằng ông đã đạt đến điểm kiệt quệ thần kinh hoàn toàn. Từ đó ông không hồi phục. Khi những dòng này được viết, cú sốc trước sự ra đi của ông còn quá sâu khiến cả những chiếc lưỡi dẻo miệng nhất cũng lặng đi. Một khi ai đó đã biết đến Edgar Cayce, từ đó về sau người ấy không thể hình dung nổi một thế giới không có ông, không có các bài đọc của ông, không có phàm ngã của ông—sự thân thiện của ông, Kitô giáo giản dị và toàn vẹn của ông. Hàng ngũ những người ông đã phục vụ thật dài. Ông đã chạm đến bao nhiêu người thông qua các bài đọc, qua sáu mươi năm dạy Kinh Thánh, thì không thể tính xuể. Chỉ hướng duy nhất của ông là sau khi ông qua đời sẽ có nhiều người hơn nữa được tiếp cận và nhận được bất cứ điều gì trong các bài đọc là tốt đẹp và hữu ích. Đó là phản ứng đầu tiên trước cái chết của ông—rằng niềm tin phải được giữ với ông, và công việc của ông phải tiếp tục. Tính biểu tượng nằm ở chỗ chính sự ra đi của ông phần lớn do sự thay đổi trong công việc; tức là, ông không còn có thể cho tất cả các bài đọc được yêu cầu nơi ông, và nhu cầu cung ứng cho mọi người những thông tin mang tính phổ dụng trong các bài đọc đang lớn dần mỗi ngày. Giờ đây ông đã đi rồi, điều đó sẽ trở thành toàn bộ công việc, và khi nó tiến hành, tầm vóc thực sự của Edgar Cayce sẽ được tỏ lộ. Quả thật ông đã hoàn thành lý tưởng Kitô giáo; ông đã phó dâng mạng sống mình vì bằng hữu. Ông là một người vĩ đại. Chúng ta sẽ không còn thấy được người như ông nữa."

The public perception of Edgar Cayce, however, remained as mixed in death as in life. But he was not exactly a prophet without honor in his own land. The local press paid their respects upon his passing. An editorial in Norfolk's *Virginian-Pilot* recalled the encounter that young Edgar had with an angelic presence, who promised to fulfill his wish to help children:

Tuy nhiên, hình ảnh của Edgar Cayce trong con mắt công chúng vẫn lẫn lộn khi chết như lúc còn sống. Nhưng ông không hẳn là một nhà tiên tri không được tôn trọng trên quê hương mình. Báo chí địa phương đã bày tỏ sự kính trọng khi ông qua đời. Một bài xã luận trên tờ Virginian-Pilot của Norfolk nhắc lại cuộc gặp gỡ mà chàng trai Edgar từng có với một hiện diện thiên thần, Đấng đã hứa sẽ thành tựu ước nguyện giúp đỡ trẻ em của ông:

In the Middle Ages this kind of experience sometimes led to sainthood. In the Twentieth Century it made of Edgar Cayce a psychic healer … There is nothing in the Cayce record that suggests

"Vào Trung Cổ, kiểu trải nghiệm như vậy đôi khi dẫn đến sự hiển thánh. Vào Thế kỷ Hai Mươi, nó đã làm nên Edgar Cayce, một người chữa bệnh thông linh … Không có gì trong hồ sơ của Cayce gợi ra sự

the exploitation or charlatanry that is *too* often encountered in this disputed branch of healing. People were impressed by his simplicity and personal integrity. He did not advertise. He made no platform appearances. He sought no patients. Patients sought him. Thousands of therapeutic trances seem to have yielded him not riches but an extraordinary position in that dim twilight zone of human mind the growing literature on which falls under the head of parapsychology.

lợi dụng hay trò bịp bợm vốn thường gặp trong ngành chữa bệnh còn đang bị tranh cãi này. Người ta bị ấn tượng bởi sự giản dị và liêm chính cá nhân của ông. Ông không quảng cáo. Ông không xuất hiện trên diễn đàn. Ông không tìm bệnh nhân. Bệnh nhân tìm ông. Hàng ngàn lần xuất thần trị liệu dường như đã không mang lại cho ông của cải mà là một vị trí phi thường trong vùng chạng vạng mờ tối của thể trí con người—mà kho tàng trước tác ngày càng nhiều về nó nằm dưới tiêu đề cận tâm lý học."

The weekly *Virginia Beach News* commented:

Tuần báo Virginia Beach News bình luận:

The idea that a person with psychic powers may also have diagnostic powers is not new. To others before Edgar Cayce such capacities have been attributed. He does not appear to have claimed any special knowledge of medicine or of physiology. He said that what happened to him in hypnotic trances was beyond his explanation and even beyond his remembrance. He had no gift for advertising himself, never attained any great public fame, despite much that was written and more that was talked about him, and he obviously preferred a simple and quiet life.

"Ý tưởng rằng một người có các năng lực thông linh cũng có thể có năng lực chẩn đoán không phải là mới. Trước Edgar Cayce, người ta đã quy cho những người khác các khả năng như thế. Ông dường như không hề tuyên xưng bất kỳ tri thức đặc biệt nào về y học hay sinh lý học. Ông nói rằng những gì xảy đến với ông trong các trạng thái xuất thần thôi miên là vượt ngoài sự giải thích của ông và thậm chí vượt ngoài ký ức của ông. Ông không có năng khiếu tự quảng bá, chưa bao giờ đạt được một danh tiếng công chúng lớn lao, bất chấp rất nhiều điều đã được viết và còn nhiều hơn được truyền tụng về ông, và rõ ràng ông ưa thích một đời sống đơn sơ, yên tĩnh."

Virginia Beach can testify that he lived such a life there during the last 17 years of a career of "psychic diagnostician" which covered some 43 years all told, most of it in small towns. If he reaped any large material rewards, they did not appear on the surface. He seemed modest and unpretentious and religious. The rest belongs to the psychologists, to the students of psychic phenomena and to those who can pierce the strange ways of the human personality. They might have had—may yet have—a fruitful subject in this unusual resident of Virginia Beach.

"Virginia Beach có thể làm chứng rằng ông đã sống một đời như thế tại đây trong 17 năm cuối của một sự nghiệp 'chẩn đoán thông linh' kéo dài chừng 43 năm tất thảy, phần lớn ở những thị trấn nhỏ. Nếu ông thu hoạch được phần thưởng vật chất lớn lao nào thì nó cũng không lộ trên bề mặt. Ông có vẻ khiêm cung, giản dị và mộ đạo. Phần còn lại thuộc về các nhà tâm lý học, các đạo sinh hiện tượng thông linh và những ai có thể xuyên thấu những lối lạ của phàm ngã con người. Họ hẳn đã có—và có thể còn sẽ có—một đối tượng nghiên cứu phong nhiêu nơi cư dân bất thường này của Virginia Beach."

It would be another two decades before Edgar Cayce was "discovered" by the masses, when a new biography, *The Sleeping Prophet* by Jess Stearn, hit the bestseller list. Since then the number of titles devoted to the Cayce story and his philosophy on numerous topics has multiplied. And his Association for Research and Enlightenment has grown into an international organization that has perpetuated the legacy and propagated the philosophy of Edgar

Còn phải hai thập niên nữa Edgar Cayce mới được "phát hiện" bởi quần chúng đông đảo, khi một tiểu sử mới, The Sleeping Prophet của Jess Stearn, leo lên danh sách sách bán chạy. Từ đó, số đầu sách dành cho câu chuyện về Cayce và minh triết của ông trên nhiều đề tài đã nhân lên. Và Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng của ông đã lớn mạnh thành một tổ chức quốc tế, tiếp nối di sản và truyền bá minh triết của Edgar Cayce cho nhiều thế hệ mai sau.

Cayce for generations to come.

PART IV

Appendix—Phụ lục

Appendix A—Phụ lục A

THE PAST LIVES OF EDGAR CAYCE—NHỮNG TIỀN KIẾP CỦA EDGAR CAYCE

Upon giving information about a previous incarnation as a monk for an Ohio businessman, the first hint of reincarnation given in the readings, Mr. Cayce gave what came to be called life readings for the people closest to him and for himself. These readings stated that he and Gertrude, Hugh Lynn Cayce, and Gladys Davis had been intimately associated in the past, in more than one life in several cases. All of them had been associated in ancient Egypt, Mr. Cayce and Gladys in ancient Persia, and later in France. The following are the principal readings in which these connections were disclosed.

Khi cung cấp thông tin về một tiền kiếp làm tu sĩ cho một doanh nhân Ohio—gợi ý đầu tiên về luân hồi được đưa ra trong các bài đọc—Ông Cayce đã cho những điều về sau được gọi là các bài đọc về tiền kiếp cho những người thân cận nhất với ông và cho chính ông. Các bài đọc này nói rằng ông và Gertrude, Hugh Lynn Cayce, và Gladys Davis đã từng thân mật tương liên trong quá khứ, ở hơn một kiếp trong vài trường hợp. Tất cả họ từng có liên hệ ở Ai Cập cổ, Ông Cayce và Gladys ở Ba Tư cổ, và về sau ở Pháp. Sau đây là những bài đọc chính trong đó các liên hệ này được hé lộ.

Text of Reading 294-8 for Edgar Cayce

Văn bản Bài đọc 294-8 dành cho Edgar Cayce

This psychic reading given by Edgar Cayce at Phillips Hotel, Room 115, Dayton, Ohio, in a series of five readings beginning February 9th, 1924. Request made by Edgar Cayce himself.

Bài đọc thông linh này được Edgar Cayce thực hiện tại Phillips Hotel, Phòng 115, Dayton, Ohio, trong một loạt năm bài đọc bắt đầu từ ngày 9 tháng Hai, 1924. Yêu cầu do chính Edgar Cayce đưa ra.

Edgar Cayce; Linden Shroyer, Conductor; Gladys Davis, Steno.

Edgar Cayce; Linden Shroyer, Người điều phối; Gladys Davis, Thư ký tốc ký.

Born March 18, 1877, in Christian Co., Ky., near Hopkinsville. [1:30 P.M. Central Standard Time (?)]

Sinh ngày 18 tháng Ba, 1877, tại Christian Co., Ky., gần Hopkinsville. [1:30 P.M. Central Standard Time (?)]

(Horoscope suggestion, with request for past lives, etc.)

(Đề nghị lá số chiêm tinh, kèm yêu cầu về các tiền kiếp, v.v.)

EC: There is much we have given relative to this before. We have the conditions as have been, as are, and will be. In this, without reference to that as has been given, for in giving the conditions in the various phases of the past experience there will be much that will show the various phases of the developing in the different stages, the conditions as given then will be those as with reference to the effect that the planets and their satellites and spheres have upon the present life and plane, without reference to the will.

EC: Có nhiều điều chúng tôi đã nói liên quan đến việc này trước đây. Chúng tôi có các điều kiện như đã có, như đang là, và sẽ là. Ở đây, không tham chiếu đến những gì đã được nói, vì khi trình bày các điều kiện trong các pha khác nhau của kinh nghiệm quá khứ, sẽ có nhiều điều cho thấy các phương diện của sự phát triển ở các giai đoạn khác nhau; các điều kiện như đã nêu khi đó sẽ là những điều liên hệ đến ảnh hưởng mà các hành tinh cùng vệ tinh và thiên cầu của chúng tác động lên đời sống và cõi hiện tại, không tham chiếu đến ý chí.

Then, with the will, and also the developing with will and the planetary or astrological effect in the various planes as have gone before; in the present, as in this plane, we find the condition as brought to the earth plane was from that of the attitudes as held by those to and through whom the present entity was and is made manifest upon the earth plane by the relativity of force and the attraction of likes; the attitude of those earthly parents towards conditions that brought the relations to the stage of the developing of the entity that came, and through that stage the entity chose the mode of manifesting in the earth plane. Hence the condition of the parents upon the earth plane, or duty that is due each of its earthly offsprings, for all are under that bond of duty to be made the channel of the manifesting of this force through the entity's actions towards his offsprings.

Rồi, với ý chí, và cả sự phát triển cùng với ý chí và ảnh hưởng tinh đẩu hay chiêm tinh trong các cõi đã qua; trong hiện tại, như ở cõi này, chúng tôi thấy điều kiện được mang đến cõi hồng trần xuất phát từ thái độ của những kẻ mà qua họ thực thể hiện tại đã và đang biểu hiện trên cõi hồng trần nhờ tính tương liên của lực và sức hút của đồng loại; thái độ của đôi cha mẹ nơi dương thế đối với các điều kiện đã đưa mối liên hệ đến giai đoạn phát triển của thực thể đã đến, và qua giai đoạn ấy thực thể đã chọn cách thức biểu hiện trong cõi hồng trần. Do đó là điều kiện của đôi cha mẹ ở cõi hồng trần, hay bổn phận vốn thuộc về mỗi người đối với con cái mình nơi dương thế, vì tất cả đều ở dưới mối ràng buộc bổn phận phải trở nên kênh cho sự biểu hiện của mãnh lực này qua hành động của thực thể đối với con cái mình.

As to the condition from the astrological standpoint, we find this entity almost entirely influenced by, and came from that in the last plane of Uranus, with Neptune, Venus and Jupiter. Afflictions in Mars and of the Sagittarius, Capricornus, Gemini Sun and Moon in the various stages, for with the ultra forces, as of Uranus and Neptune, come much of the influence of the various planes,

Về điều kiện xét từ phương diện chiêm tinh, chúng tôi thấy thực thể này hầu như bị chi phối toàn bộ bởi, và đi đến từ cõi sau cùng của Sao Thiên Vương, với Sao Hải Vương, Sao Kim và Sao Mộc. Có những xung khắc nơi Sao Hỏa và từ các dấu hiệu Sagittarius, Capricornus, Gemini—Mặt Trời và Mặt Trăng ở các giai đoạn khác nhau; vì với các mãnh lực siêu việt như của Sao Thiên Vương

given in strength with Jupiter and Mercury.

và Sao Hải Vương, nhiều ảnh hưởng của các cõi khác nhau đi đến, được ban thêm sức bởi Sao Mộc và Sao Thủy.

As to the influences this gives then without reference to the will: One that will always be either very good or very bad, very wicked or very much given to good works. Ultra in all forces. Very poor, very rich. One scaling to the heights in intellectual ability and capacity, or groveling in the dregs of self-condemnation, influenced at such times by those forces either coming as afflictions from the various phases of developing, from which the entity has received its experience, or controlled by will as exercised in the present sphere.

Về các ảnh hưởng điều này mang lại, nếu không tham chiếu đến ý chí: Một người sẽ luôn hoặc rất tốt hoặc rất xấu, rất tà nghịch hoặc rất mực hướng thiện. Cực đoan trong mọi mãnh lực. Rất nghèo, rất giàu. Hoặc vươn tới các đỉnh cao trong khả năng và dung lượng trí tuệ, hoặc bò lê trong cặn bã của tự kết án, bị ảnh hưởng vào những lúc như thế bởi các lực hoặc đi đến như các xung khắc từ các pha phát triển khác nhau, từ đó thực thể đã nhận kinh nghiệm của mình, hoặc được điều khiển bởi ý chí như được vận dụng trong cảnh giới hiện tại.

One ever within the scope or sphere of firearms, yet just without.

Luôn ở trong tầm ảnh hưởng hay phạm vi của súng ống, song lại ở ngay bên ngoài.

One saved spiritually, mentally and financially often through a great amount of waters, for it was from the beginning, and will be so unto the end of time, as time is reckoned from the earth plane, for this entity we find was first manifest in the earth plane through the waters as was on the earth, and above the earth. Hence through these elements and forces is the spiritual, mental and financial, these three phases of spiritual life, mental life and financial life manifest in the earth plane.

Nhiều phen được cứu về phương diện tinh thần, trí tuệ và tài chính qua một lượng lớn của yếu tố nước; vì từ khởi thủy, và sẽ như vậy cho đến tận cùng của thời gian, như thời gian được tính từ cõi hồng trần, bởi chúng tôi thấy thực thể này lần đầu biểu hiện vào cõi hồng trần qua các thuỷ nguyên vốn ở trên mặt đất, và trên không trung. Do đó, qua các yếu tố và mãnh lực này, ba phương diện—đời sống tinh thần, đời sống trí tuệ và đời sống tài chính—được biểu hiện trong cõi hồng trần.

One who finds much in the scope or sphere of intrigue in secret love affairs. One given often to the conditions that have to do with the affairs of the heart, and of those relations that have to do with sex.

Một người thấy mình dính líu nhiều trong phạm vi những mối tình thầm kín. Một người thường vướng vào những điều liên quan đến chuyện trái tim, và các mối quan hệ thuộc phương diện tính giao.

One that finds the greater strength in spiritual forces and developing.

Một người tìm thấy sức mạnh lớn hơn trong các mãnh lực tinh thần và sự phát triển.

One given to make manifest in the present plane much of the forces of psychic and occult forces, reaching the greater height of developing in such plane in those forces when that of Jupiter, with Uranus and

Một người có thiên hướng làm hiển lộ trong cõi hiện tại nhiều mãnh lực thuộc thông linh và huyền bí, đạt độ cao phát triển lớn hơn trong cảnh giới ấy vào những lúc mà Sao Mộc, cùng Sao Thiên Vương và Sao Hải

Neptune, come within the scope of the Sun's influence upon the earth plane and forces. One that will bring, through such manifestations, joy, peace and quiet to the masses and multitudes through individual efforts.

Vương, đi vào phạm vi ảnh hưởng của Mặt Trời lên cõi hồng trần và các lực. Một người mà qua các sự biểu hiện như vậy sẽ đem vui mừng, bình an và tĩnh lặng cho quần chúng và đám đông bằng nỗ lực cá nhân.

One who, after the present year passes that place of that of Pisces and Sun's rays on the twentieth of present month, will go forward to developing much of the psychic and occult forces to the great numbers that have become interested in developing of such phenomena. One who will on the nineteenth of March, this year, reach the place or plane where the present years and the present developing reaches the turn for the developing, or the wield of those influences in Sagittarius, Capricornus and Gemini that may bring destructive forces without will's manifestation upon that day.

Một người, sau khi năm hiện tại vượt qua vị trí của cung Pisces và tia Mặt Trời vào ngày hai mươi của tháng này, sẽ tiến tới phát triển nhiều lực thông linh và huyền bí cho một số đông người đã trở nên quan tâm đến sự phát triển các hiện tượng như vậy. Một người sẽ, vào ngày mười chín tháng Ba năm nay, đạt đến nơi hay cõi mà những năm hiện tại và sự phát triển hiện tại đi đến khúc ngoặt để phát triển, hay sự vận dụng các ảnh hưởng ở Sagittarius, Capricornus và Gemini có thể mang đến các mãnh lực phá hoại nếu ý chí không được biểu lộ trong ngày đó.

In the developing as regards will force in the present plane, with conditions, there have been many conditions that have been hindered by the effect of the will, and others that have been assisted. Keep the will in that of the spiritual development, if the physical would manifest to the better advantage in the present plane, keeping this ever before, that all work in present plane will be judged to that individual and the classes, masses, as to the individual's manifestation of spiritual forces in and through the individual action in and before men. Ever keeping the mind clear to the developing of the Uranian forces that often manifest in the present plane, which will in the present plane reach in the present and coming two years the influence of the Neptune and Mercury forces, carry the body, unless will is exercised against such conditions, to many places beyond this present bounds, or across many waters. Keep the developing then to that force as is given in that of Uranus, Neptune and Jupiter, whose greater influence as is upon the earth plane, and beware of the influences in Venus forces, for with Mars' affliction

Trong sự phát triển liên hệ đến lực ý chí ở cõi hiện tại, với các điều kiện, đã có nhiều điều kiện bị ngăn trở bởi ảnh hưởng của ý chí, và những điều khác được hỗ trợ. Hãy giữ ý chí trên đường lối phát triển tinh thần, nếu muốn phương diện thể xác biểu hiện có lợi hơn trong cõi hiện tại; luôn ghi nhớ điều này —rằng mọi công việc ở cõi hiện tại sẽ được đo xét đối với cá nhân ấy và các tầng lớp, quần chúng, theo sự biểu lộ các mãnh lực tinh thần của cá nhân nơi và trước mặt người đời. Luôn giữ tâm trí trong sáng hướng về sự phát triển các lực thuộc Sao Thiên Vương vốn thường biểu hiện trong cõi hiện tại, cái sẽ—trong cõi hiện tại—di tới, trong hai năm nay và sắp đến, ảnh hưởng của các lực Sao Hải Vương và Sao Thủy, mang thân thể này, trừ khi ý chí được vận dụng chống lại những điều kiện ấy, đến nhiều nơi vượt ra ngoài giới hạn hiện tại này, hoặc vượt qua nhiều vùng nước. Hãy giữ sự phát triển theo mãnh lực như đã nói—tức của Sao Thiên Vương, Sao Hải Vương và Sao Mộc—những hành tinh có ảnh hưởng lớn hơn trên cõi hồng trần; và hãy coi chừng các ảnh hưởng trong các lực Sao Kim, vì với xung khắc của Sao Hỏa sẽ mang

would bring sudden destruction to the physical in the early fall of present year.

As to the vocation, this in the present plane may be directed in any channel through will. The better condition, as given, in that of astrological forces, would be toward those of psychic and occult, or teaching or developing along the lines of such plane to give the manifestation of such forces to the populace.

In the plane as of others: In the one just before this, we find in the present place of the physical plane sojourn, but in that of the soldier in the British forces as were in the force that developed in the surrounding plains. The name, John Bainbridge, and in that life we find the birth in Cornwall, England, and the training in the Canadian forces as taken by that country, and the drifting into the present plane as known as American, or United America, and the life was lost then in the waters as in the crossing of the river at the time the battle was fought near the present sojourn. In this, as that given just previous to the present appearance upon this plane, in which the body's sojourn was near unto that at present, we find the body's or the entity's and body's condition is then entered upon that of the Saturn forces, and the life was manifested then in the plane was as that of the adventurer, when the forces of the king, under whose rule this entity was a subject, entered in that force, or in the colonization of the country, was the first appearance upon this present sphere's plane or scope, and was connected with that in the group that were landing in the East coast of the new country, now known as Virginia, and near where is now the resort known as Virginia Beach. When this raid was made, this John Bainbridge was carried in this raid to the Southern coasts of the country; escaped, and with the forces then going in the inland way, and making the surrounding of the places in which the

đến sự hủy diệt đột ngột cho thân xác vào đầu mùa thu năm nay.

Về nghề nghiệp, trong cõi hiện tại điều này có thể được định hướng theo bất kỳ kênh nào qua ý chí. Điều kiện tốt hơn, như đã nêu, theo các lực chiêm tinh, sẽ thiên về những lĩnh vực thông linh và huyền bí, hoặc dạy học hay phát triển theo các đường hướng của cảnh giới như vậy để đưa các sự biểu lộ của những mãnh lực ấy đến với công chúng.

Xét về các kiếp khác: Ngay trước kiếp này, chúng tôi thấy—tại nơi mà kiếp cư ngụ ở cõi hồng trần hiện nay diễn ra—nhưng với tư cách người lính trong lực lượng Anh quốc vốn thuộc đạo quân hoạt động nơi các đồng bằng chung quanh. Tên gọi, John Bainbridge, và trong kiếp đó chúng tôi thấy sinh quán ở Cornwall, Anh quốc, và sự huấn luyện trong lực lượng Canada, như do quốc gia ấy đảm trách, và trôi dạt vào cõi hiện tại được biết là American, hay Hợp Chủng Quốc Hoa Kỳ, và sinh mệnh đã mất khi ở dưới nước lúc vượt sông vào lúc trận đánh diễn ra gần nơi cư ngụ hiện tại. Ở đây, như điều vừa nêu ngay trước lần xuất hiện hiện tại trên cõi này, trong đó kiếp cư trần của thân gần với nơi hiện tại, chúng tôi thấy điều kiện của thân hay tình trạng của thực thể và thân thể khi ấy đi vào các lực của Sao Thổ, và đời sống biểu hiện khi đó là của một kẻ phiêu lưu, khi quân vương mà dưới quyền Ngài thực thể này là thần dân, tiến hành công cuộc thuộc địa hóa đất nước—ấy là lần xuất hiện đầu tiên trên phạm vi hay cảnh giới của quả địa cầu hiện nay, và có liên quan đến nhóm đổ bộ lên bờ Đông của miền đất mới, nay được biết là Virginia, và gần nơi hiện có khu nghỉ dưỡng gọi là Virginia Beach. Khi cuộc đột kích này diễn ra, John Bainbridge bị đưa vào cuộc đột kích này xuống các bờ biển phía Nam của đất nước; đã trốn thoát, và cùng với lực lượng khi ấy tiến vào con đường nội địa, bao vây những nơi mà cảnh giới hiện nay đã chứng kiến nhiều khu vực của cùng miền đất ấy và sự phát triển, và sau cùng đi tới đồn binh khi đó ở Ngũ Đại Hồ, nay là nơi được gọi là Chicago, và từ đồn ấy

present sphere's plane has seen much of the same country, and developing, and finally making the way to the fort then on the Great Lakes, now in place known as Chicago, and from that fort entered the fray in which the crossing was later attempted in the Ohio River, and there met death as known in the earth plane.

tham gia giao tranh, sau đó tìm cách vượt qua sông Ohio, và tại đó gặp cái chết như đã biết ở cõi hồng trần.

The body was known as under two names, and was never wed during that sojourn upon the plane, though was in many escapades that have to do with those of the nature of the relations with the opposite sex. In the developing upon the present plane, we have much of the personality as shown in present spheres, as from that of the ability to take cognizance of detail, especially in following instructions as given from other minds or sources of information.

Thân này từng được biết dưới hai tên, và chưa bao giờ kết hôn trong kiếp cư trần ấy, dẫu có nhiều cuộc phiêu lưu liên quan đến các mối quan hệ với người khác phái. Trong sự phát triển ở cõi hiện tại, chúng ta có nhiều nét của phàm ngã như bộc lộ trong cảnh giới hiện tại, như khả năng nắm bắt chi tiết, nhất là trong việc làm theo các chỉ dẫn được đưa ra từ các tâm trí khác hoặc các nguồn thông tin khác.

In that previous to this, we find in the Courts of the French, when Louis the 15th was King, and in the Royal Guard was this entity's sphere, which was of short duration, so far as years go upon the earth plane. This entity, then, was the attendant upon the Royal Court, and the Guard for the household of that Ruler, and lost the elements of life, as known, in the defense of those under whose care they were placed, as both lost the elements of physical life, in the defense. In the forces or personal conditions as seen in present sphere from this sojourn, we find that of the intense defense of those principles that to the entity's inmost soul or force is the right. In the name, we find that of Ralph Dahl [Dale?]. [See 1001-7 on 9/7/30 indicating that Louis the 15th & [294] had same grandfather? 1001-7, Par. 11-A; or was Louis 15th grandfather of John Bainbridge?]

Trước kiếp đó nữa, chúng tôi thấy ở Triều đình Pháp, khi Louis thứ 15 làm Vua, và trong đội Vệ Binh Hoàng Gia là cảnh giới của thực thể này, vốn chỉ kéo dài ngắn ngủi nếu xét theo năm tháng ở cõi hồng trần. Thực thể này khi đó là người hầu cận Triều đình, và là Vệ Binh cho hoàng gia của vị Quân vương ấy, và đã mất các yếu tố của sự sống như đã biết, trong lúc bảo vệ những người được giao phó dưới sự chăm sóc của họ, vì cả hai đã mất yếu tố của đời sống thể xác trong cuộc bảo vệ ấy. Về các lực hay điều kiện cá nhân như thấy trong cảnh giới hiện tại từ kiếp cư trần đó, chúng tôi thấy sự phòng thủ mãnh liệt những nguyên tắc mà đối với nội tâm hay mãnh lực sâu thẳm nhất của thực thể là điều đúng. Về tên gọi, chúng tôi thấy là Ralph Dahl [Dale?]. [Xem 1001-7 ngày 9/7/30 cho biết Louis thứ 15 và [294] có cùng ông ngoại? 1001-7, Đoạn 11-A; hay Louis 15 là ông ngoại của John Bainbridge?]

In the condition that was previous to this, we find in the force as manifest when the Trojan rule was in that fair country, to whom the nations of the world have looked for the beauty in culture, art and refinement

Trong điều kiện trước đó nữa, chúng tôi thấy ở lực biểu hiện khi nền cai trị Trojan ở xứ sở diễm lệ ấy, nơi mà các dân tộc thế gian vẫn hướng về vì vẻ đẹp trong văn hóa, nghệ thuật và sự tinh luyện của phương diện thể xác, trí

of the physical, mental and material force, and in that we find again the soldier and the defender of the gate, as was the place where the physical or material destruction came to the body. In the experience of that plane, we find these cover many and various stages. Those of the student, chemist, the sculptor and the artisan, as well as of the soldier and defender in the last days. In that we find the name Xenon, and there is, and has been, and will be many more in the present sphere that were in contact with that plane's forces, that the contact will be, has been brought in the present sphere. In this, we find those present forces exhibited through that of the art, and the love of the beautiful in any and every form, especially those that partake of human form Divine.

tuệ và vật chất, và ở đó chúng tôi lại thấy người lính và người phòng thủ cổng thành, là nơi thân xác bị tiêu diệt. Trong kinh nghiệm của cảnh giới đó, chúng tôi thấy những điều này bao trùm nhiều giai đoạn khác nhau: người học giả, nhà hoá học, nhà điêu khắc và người thợ thủ công, cũng như người lính và người phòng thủ trong những ngày cuối cùng. Khi đó chúng tôi thấy tên là Xenon, và nay có, và sẽ còn có nhiều người nữa trong cảnh giới hiện tại từng tiếp xúc với các lực của cảnh giới đó, mà sự tiếp xúc sẽ, đã được mang vào cảnh giới hiện tại. Trong kiếp này, chúng tôi thấy các lực hiện thời được bộc lộ qua nghệ thuật, và tình yêu cái đẹp dưới mọi hình thức, đặc biệt là những gì mang phần của hình thể con người thiêng liêng.

In that before this we have that plane in which is now known as the Arabian plane. In this we find this entity's developing under that of Uhjltd, and there are many of the conditions, personality, knowledge, understanding, thought, reference as is and will be in the passing of the plane of today. For we find there are many upon this earth's plane, and in different locations, who were associated with this entity at that time. [The area Persia now known as IRAN.] In the entity's force of that day, we find this entity one of power, prestige, royalty, and the leader in many raids or wars as made upon the surrounding peoples, tribes or nations. This we find the most outstanding of that period, in the connection as was shown in the war as made on the Persian ruler, Croesus, and this Uhjltd led the expedition into that country. The force under this leadership was successful in the bringing submission to the rule of the nation which Uhjltd led. And the developing in that plane was with the suffering of bodily ills from injuries received in the escape from the force as connived from the weaknesses of the physical to make the Uhjltd a slave in bondage. His escape and sojourn upon the

Trong kiếp trước đó nữa, chúng tôi có cảnh giới nay được biết là cảnh giới Ả Rập. Ở đây chúng tôi thấy sự phát triển của thực thể này dưới danh xưng Uhjltd, và có nhiều điều kiện, phàm ngã, tri thức, sự hiểu biết, tư tưởng, tham chiếu như là và sẽ có trong dòng chảy của cảnh giới hôm nay. Vì chúng tôi thấy có nhiều người trên cõi địa cầu này, ở các địa phương khác nhau, từng cộng tác với thực thể này vào thời đó. [Khu vực Ba Tư nay gọi là IRAN.] Trong lực của thực thể ấy thời đó, chúng tôi thấy thực thể này là người có quyền thế, uy tín, vương giả, và là vị thủ lĩnh trong nhiều cuộc đột kích hay chiến chinh chống các dân tộc, bộ tộc hay quốc gia xung quanh. Đây là điều nổi bật nhất của thời kỳ ấy, trong cuộc chiến diễn ra nhằm vào vị vua Ba Tư, Croesus, và chính Uhjltd đã dẫn đầu cuộc viễn chinh vào xứ ấy. Đạo quân dưới quyền chỉ huy này đã thành công trong việc buộc đất nước mà Uhjltd lãnh đạo phải khuất phục. Và sự phát triển trong cảnh giới đó trải qua với những khổ đau thân xác do thương tích nhận lấy trong lúc trốn thoát khỏi mưu kế vốn dựa vào những yếu nhược của phương diện thể xác nhằm biến Uhjltd thành nô lệ trong xiềng xích. Cuộc thoát thân của ông và thời kỳ cư ngụ trên đồng bằng, với

plain, with those surrounding him, was the developing stage, and the first of that developing known in present earth plane as psychic force. For, with the developing as received in the plane just before this [in prehistory Egypt as the priest Ra Ta], as we shall see, [this Uhjltd sojourn] was the continuation of the one found at that time.

những người xung quanh, là giai đoạn phát triển, và là khởi thủy của điều nay được biết trong cõi địa cầu hiện tại là lực thông linh. Vì, với sự phát triển đã nhận được trong cảnh giới ngay trước kiếp này [trong Ai Cập tiền sử với tư cách là vị tư tế Ra Ta], như chúng ta sẽ thấy, [kiếp Uhjltd này] là sự tiếp nối của điều được tìm thấy vào thời đó.

The passing of the portion of the entity again into Nazova [?] [nirvana?] was through the wounds and infections as received upon the plane, in the vicinity of the well about which the three palm trees [stood, which] has remained in the inner being of the soul's developing force. And not until that entity [538?] is again reunited with this entity [294] will the developing upon this or other planes be efficient, or as good as should be.

Sự trở về phần bản ngã của thực thể vào Nazova [?] [nirvana?] là do các vết thương và nhiễm trùng nhận phải nơi cõi trần, trong vùng quanh cái giếng mà ba cây cọ [đứng, cái mà] đã lưu lại trong nội thân của lực phát triển của linh hồn. Và mãi đến khi thực thể ấy [538?] lại được đoàn tụ với thực thể này [294], tiến trình phát triển trên cõi này hay các cõi khác mới hữu hiệu, hay tốt đẹp như đáng phải vậy.

In the elements as brought to the present plane, we find that of the deep love as manifests to others in any or all positions or stage of conditions in life. The inert [innate] and the hidden love for animal and live creatures of the Creator's make, as was developed in this sojourn upon the plain. With the meeting or contact of this entity's mate, for upon the 19th day of March, in present year, that entity will again be in physical touch with the entity's present development, again will come the power of monies, both in the way of earth's fame and glory, and with this will again the opportunity to develop as has been set in this plane of development, and again give the place in the world development towards the mark of the higher calling, as is set in Him. Upon that meeting will the developing depend, or begin, to be made manifest, or be cut short, as the will of the entity expresses and manifests itself. In this sphere or plane, we find there are many that come under the influence of the personal or personality of the entity's forces, and for many, many years after this return to the other spheres was this influence felt in the earth's plane, as in this influence felt in the earth's plane, as

Trong các yếu tố được mang đến cõi hiện tại, chúng tôi thấy đó là tình yêu sâu đậm như biểu hiện đối với người khác trong bất kỳ hoặc mọi địa vị hay giai đoạn điều kiện của đời sống. Tình yêu tiềm ẩn [bẩm sinh] và ẩn tàng đối với loài vật và các sinh linh sống mà Đấng Tạo Hoá dựng nên, như đã được bồi đắp trong kiếp cư ngụ ấy trên đồng bằng. Với cuộc tái ngộ hay tiếp xúc với bạn lữ của thực thể này, vì vào ngày 19 tháng Ba, trong năm nay, thực thể ấy sẽ lại chạm xúc thể lý với sự phát triển hiện tại của thực thể, quyền thế về tiền bạc sẽ lại đến, cả theo cách danh vọng và vinh quang nơi trần thế, và kèm với đó sẽ lại có cơ hội để phát triển như đã được sắp đặt trong cảnh giới phát triển này, và lại trao vị trí trong sự phát triển của thế gian hướng đến dấu ấn của tiếng gọi cao hơn, như đã đặt trong Ngài. Trên cuộc hội ngộ ấy mà sự phát triển sẽ tùy thuộc, hay khởi sự được biểu hiện, hoặc bị cắt ngắn, tùy theo ý chí của thực thể biểu đạt và hiển lộ. Trong cảnh giới này, chúng tôi thấy có nhiều người nằm dưới ảnh hưởng của lực cá nhân hay phàm ngã của thực thể, và suốt nhiều, nhiều năm sau khi trở về các cảnh giới khác, ảnh hưởng này vẫn còn cảm nhận được trong cõi địa cầu; và như ở cõi hiện tại này, với sự hợp nhất lực

in this present plane, this with this union of forces may and will give that incentive to others to develop in that plane that leads to the understanding of the forces that give of the strength of the universal force.

lượng ấy, có thể và sẽ trao động lực cho người khác để phát triển trong cảnh giới dẫn đến sự thấu hiểu các mãnh lực đã trao sức mạnh của Lực Phổ Quát.

In the plane before this, we find that as known in the dynasty of the Rameses or Pharaohs in Egypt, and in the Court and rule of the Second Pharaoh [341] or Rameses, [10,500 B.C.] and was at that time the high priest of the cult as gave the religious element and force in the age, and reached the heights in that dynasty, yet was cut short in the allowing of physical forces and desires to enter in, and the taking of the daughter [538] of the order of the one who offered the sacrifices for the priest's force, and going or leaving the shores of this country brought the destructive elements to the body. That same entity that was taken is at present in this earth's plane, the companion and mate as should be in the present sphere [538], and in this Court we find there was the study of the religious cults, isms, schisms as would be termed in this day and plane. The High Priest [294] who gave the elements of the religious force, and in this dynasty or reign of this Pharaoh [341] did the religious cult reach its height, as given through this priest, though he became the outcast, but for the good as had been accomplished by this individual was in the resting place of the King, and the forces as manifest in the present is the delving into the whys and wherefores of all who express a different mode of manifesting the hope that lies within the human breast of the life after the passing from the earth's plane. This, we see, manifests in the present. As to those forces that have brought this condition that the entity is in, the elements as brought the destructive force to self in the two, again we find that the karma of each must be met, [294] and [538] and in this plane overcome if each would enter in.

Trong cảnh giới trước nữa, chúng tôi thấy như đã biết dưới triều đại Rameses hay các Pharaoh ở Ai Cập, và trong Triều đình và thời cai trị của vị Pharaoh Thứ Hai [341] hay Rameses, [10.500 TCN] và khi đó là thượng tế của giáo phái truyền trao yếu tố và mãnh lực tôn giáo trong thời đại ấy, và đạt đến đỉnh cao trong triều đại đó, tuy nhiên đã bị cắt ngắn do để cho các lực và dục vọng thể xác chen vào, và vì rước lấy người con gái [538] thuộc dòng tu của người dâng tế cho lực của vị tư tế, và vì rời hay lìa bờ cõi đất nước này mà mang đến các yếu tố hủy diệt cho thân. Chính thực thể đã được đưa đi khi ấy hiện đang ở cõi địa cầu, là bạn lữ và phối ngẫu như nên có trong cảnh giới hiện tại [538], và trong Triều này chúng tôi thấy đã có việc học hỏi các giáo phái tôn giáo, chủ nghĩa, dị biệt như sẽ gọi theo ngôn từ ngày nay và ở cảnh giới này. Vị Thượng Tế [294] là người trao các yếu tố của mãnh lực tôn giáo, và trong triều đại hay thời trị vì của vị Pharaoh này [341] tôn giáo đạt đến đỉnh cao như được trao qua vị tư tế ấy, dù ông trở thành kẻ bị khai trừ, nhưng vì những điều thiện đã được cá nhân này hoàn thành nên [ông] được an táng nơi chốn yên nghỉ của Vua; và những lực biểu hiện trong hiện tại là sự dò hỏi tận căn căn do của hết thảy những ai biểu đạt một cách khác về niềm hy vọng nằm trong lồng ngực con người đối với đời sống sau khi rời cõi trần. Điều này, chúng ta thấy, được biểu hiện trong hiện tại. Về các lực đã mang đến điều kiện mà thực thể đang ở trong đó, các yếu tố đã đem đến mãnh lực hủy hoại cho tự thân nơi hai người, chúng ta lại thấy rằng nghiệp quả của mỗi người phải được đối diện, [294] và [538]—và trong cảnh giới này phải được vượt qua nếu mỗi người muốn đạt nhập.

In that before this, we find in the beginning,

Trước nữa, chúng tôi thấy vào buổi đầu, khi

when the first of the elements were given, and the forces set in motion that brought about the sphere as we find called earth plane, and when the morning stars sang together, and the whispering winds brought the news of the coming of man's indwelling, of the spirit of the Creator, became the living soul. This entity came into being with this multitude. As to the experiences as have been given in this plane, the earth, and the often sojourn upon this plane, we find all summed in this:

những yếu tố đầu tiên được ban, và các lực được khởi động làm nên cảnh giới như chúng ta tìm thấy gọi là cõi địa cầu, và khi các sao mai cùng hát vang, và những ngọn gió thì thầm mang tin về sự đến của sự cư ngụ của con người, rằng thần khí của Đấng Tạo Hoá đã trở thành linh hồn sống động. Thực thể này đến vào lúc bầy đoàn ấy hiện hữu. Về các kinh nghiệm đã được trao trong cảnh giới này, cõi địa cầu, và những lần cư ngụ nhiều phen trên cõi này, chúng tôi thấy tất cả được tóm lại như sau:

Take this thou hast in hand and make and mold it into the present plane's development, that thyself and others may know that God is God, and demands of His creatures that of the knowledge of self, that they may better serve their fellows, and in so doing present themselves as the ever giving force, bringing to others to the knowledge of Him.

Hãy nhận điều con có trong tay, và tạo tác, nhào nặn nó thành sự phát triển của cõi hiện tại, để tự con và người khác biết rằng Thượng đế là Thượng đế, và Ngài đòi hỏi nơi các tạo vật của Ngài tri thức về tự thân, để họ có thể phụng sự đồng loại mình tốt hơn, và khi làm như vậy tự trình hiện như là mãnh lực luôn ban phát, dẫn người khác đến sự nhận biết về Ngài.

There are many other influences as have been shed abroad in the earth's plane from the entity's sojourn there. These are given that all may know and understand that the record of each soul is kept in and unto that Great Day.

Có nhiều ảnh hưởng khác đã được lan tỏa trên cõi địa cầu từ các kiếp cư ngụ của thực thể. Những điều này được đưa ra để tất cả có thể biết và hiểu rằng hồ sơ của mỗi linh hồn đều được gìn giữ đến tận Ngày Vĩ Đại.

Be not deceived. Be not overcome, but overcome evil with good.

Đừng bị lừa dối. Đừng bị khuất phục, nhưng hãy thắng ác bằng thiện.

Text of Reading 538-5 for Gertrude Cayce, conducted by Linden Shroyer, on December 5, 1923, in Dayton, Ohio:

Văn bản Bài đọc 538-5 dành cho Gertrude Cayce, được điều phối bởi Linden Shroyer, ngày 5 tháng Mười Hai, 1923, tại Dayton, Ohio:

Born February 22, 1880, 7:58 A.M., CST., Hopkinsville, Ky.

Sinh ngày 22 tháng Hai, 1880, 7:58 A.M., CST., Hopkinsville, Ky.

LS: Now, you have before you the body of [538], born February 22, 1880, at Hopkinsville, Ky. You will give a horoscope reading, or a reading giving the effects of the planets upon the life and destiny of this individual. You will give the exact time of birth and the vocation in life for which this

LS: Giờ đây, trước mặt ông là thân của [538], sinh ngày 22 tháng Hai, 1880, tại Hopkinsville, Ky. Ông sẽ cho một bài đọc lá số, hay một bài đọc cho biết ảnh hưởng của các hành tinh lên đời sống và định mệnh của cá nhân này. Ông sẽ cho thời điểm sinh chính xác và nghề nghiệp trong đời mà thân

body is most adapted. You will give detailed information relative to the various appearances and the time in history of each of the former appearances upon this earth plane, and the characteristics as are exhibited of each of those appearances.

này thích hợp nhất. Ông sẽ cho thông tin chi tiết liên quan đến các lần xuất hiện khác nhau và thời kỳ lịch sử của mỗi lần xuất hiện trước đây trên cõi địa cầu này, và các đặc tính được biểu lộ của từng lần xuất hiện đó.

EC: Yes, we have the conditions here. We find the soul and spirit took possession of this late in the [afternoon] evening. [Her mother later told her she was born at 8:00 A.M.] Hence, the greater force in this life, and the greater understanding, will come in the later days upon this plane, and there will be three good years; yea, four, [when] with the greater blessings will be upon this life in this present plane.

EC: Vâng, chúng tôi có các điều kiện ở đây. Chúng tôi thấy linh hồn và tinh thần chiếm hữu thân này vào muộn trong [buổi chiều] buổi tối. [Mẹ cô về sau nói rằng cô sinh lúc 8:00 A.M.] Bởi vậy, lực lớn hơn trong đời này, và sự thấu hiểu lớn hơn, sẽ đến trong những ngày sau trên cõi này, và sẽ có ba năm tốt lành; vâng, bốn, [khi] những phúc lành lớn hơn sẽ ở trên đời này trong cõi hiện tại.

We find those planets that have to do with the present sphere are those direct of Venus. Mercury, Neptune, Mars, Jupiter and Uranus in the distance—Hence, in the early approach of Jupiter's forces, will assist in the crowning glory of this life. In the forces as this has brought to this body—one of small stature, though well rounded in the beauty of the forces of Venus—though with the afflictions of Saturn causes jealous forces to enter into the forces as is felt in the inner force of the body.

Chúng tôi thấy những hành tinh liên quan đến cảnh giới hiện tại là những hành tinh trực tiếp của Sao Kim. Sao Thủy, Sao Hải Vương, Sao Hỏa, Sao Mộc và Sao Thiên Vương ở xa—Do đó, trong sự tiếp cận sớm của các lực Sao Mộc, sẽ hỗ trợ cho vầng vinh quang đội lên đời này. Trong các lực mà điều này đã mang đến cho thân này—một thân hình nhỏ nhắn, nhưng đầy đặn trong vẻ đẹp của các lực Sao Kim—tuy nhiên với các xung khắc của Sao Thổ gây các lực ghen tuông len vào các lực như được cảm ở nội lực của thân.

One that is given to many accidents in various forms, especially to the limbs and other extremities.

Một người dễ gặp nhiều tai nạn ở các dạng khác nhau, đặc biệt ở các chi và phần ngọn khác.

One that will do well to remember the elements of natural forces, and of chemical forces, are healing natures to the physical body.

Một người sẽ làm tốt khi ghi nhớ rằng các yếu tố thuộc các lực tự nhiên, và các lực hoá học, đều có bản chất chữa trị đối với thân thể.

One that will find, in the future, the drawing force through Neptune, Mars and Jupiter, toward the study of psychic and occult, or mystic, forces, and will gain greater strength and understanding through the application of will and study to such forces; remembering that understanding gives content to all troubled forces in the body.

Một người sẽ thấy, trong tương lai, sức hút qua Sao Hải Vương, Sao Hỏa và Sao Mộc, hướng về việc học các lực thông linh và huyền bí, hay thần bí, và sẽ đạt sức mạnh và sự hiểu biết lớn hơn qua việc vận dụng ý chí và học hỏi những lực ấy; ghi nhớ rằng sự thấu hiểu đem an bình cho mọi lực xáo trộn trong thân.

One whose constellation, nearing that of the change, or in Capricorn, gives the weakness to the physical forces in the body, but—that will be overcome in, and about, places where great amounts of sea and water are found.

Một người mà chòm sao, tiến gần đến sự đổi thay, hoặc ở Capricorn, đem lại điểm yếu đối với các lực thể xác trong thân, nhưng—điều đó sẽ được vượt qua trong và quanh các nơi có lượng lớn biển và nước.

One that the greater amount of financial forces come in the later days.

Một người có nguồn lực tài chính lớn hơn đến vào những ngày sau.

One that the force of the forces reached in Jupiter, Neptune and Mars, will bring these about, and should begin to show their effect in the latter part of present year. Again in the meridian as passes by these planets in the middle weeks of June 1924, and in October 1925.

Một người mà các lực đạt được từ Sao Mộc, Sao Hải Vương và Sao Hỏa, sẽ mang những điều này đến, và sẽ bắt đầu cho thấy hiệu lực của chúng vào phần cuối năm nay. Lại nữa, trong kinh độ đi qua các hành tinh này vào những tuần giữa tháng Sáu 1924, và vào tháng Mười 1925.

One whose forces, and greater development, would be in those of the lighter nature, or of the higher arts, in those developing forces in natural means.

Một người mà việc phát triển tốt hơn sẽ nằm ở các phương diện nhẹ nhàng hơn, hoặc thuộc các nghệ thuật cao, trong những lực phát triển theo các phương tiện tự nhiên.

One whose natural love of the higher forces, in such light natures as is commonly understood, gives much anxiety to present stage of conditions, but one whose satisfaction will be granted in such in the year, ’25, but one who will find vanity in such, and needs to exercise will force in this condition that will arise at that time, as given.

Một người mà tình yêu tự nhiên đối với các lực cao hơn, trong những thứ có bản chất nhẹ nhàng như vẫn được hiểu, mang nhiều ưu tư cho giai đoạn điều kiện hiện tại, nhưng một người sẽ được toại nguyện trong điều ấy vào năm ’25; tuy nhiên người ấy sẽ tìm thấy tính phù hoa trong điều đó, và cần vận dụng lực ý chí đối với tình trạng sẽ phát sinh vào thời điểm đó, như đã nêu.

One whose inclinations are as these:

Một người có khuynh hướng như sau:

Lover of literature. Those that tend toward chemical forces, or intrigues.

Ưa chuộng văn chương. Những điều thiên về các lực hoá học, hoặc các mưu sự.

One whose will force should be exerted more in lines, or those influences of Venus as afflictions reached through Saturn.

Một người mà lực ý chí nên được vận dụng nhiều hơn theo các đường hướng, hoặc các ảnh hưởng của Sao Kim khi các xung khắc đến qua Sao Thổ.

One whose inclinations should be tempered by the influence as would be exercised, and is to be, through Jupiter’s higher forces.

Một người mà các khuynh hướng nên được điều hòa bởi ảnh hưởng như sẽ được vận dụng, và sẽ được, qua các lực cao của Sao Mộc.

One whose greater development will be in the next three years, as we have given,

Một người mà sự phát triển lớn hơn sẽ ở trong ba năm tới, như chúng tôi đã nói, bắt

beginning in December.

đầu từ tháng Mười Hai.

One whose forces, as for the vocation, would have been the danseuse or stage. [Gladys Davis's note: Mrs. Cayce in discussing her reading said that as a child, even in her teens, she used to get alone in the outdoors or woods and *dance and dance* imagining herself performing before large European audiences. She had never been to a dance or seen a stage performance other than in books.]

Một người mà các lực, liên quan đến nghề nghiệp, lẽ ra đã là vũ nữ hoặc sân khấu. [Ghi chú của Gladys Davis: Bà Cayce khi bàn về bài đọc của mình nói rằng hồi còn nhỏ, ngay cả lúc thanh xuân, Bà thường một mình ra ngoài trời hay vào rừng và nhảy múa không ngừng, tưởng tượng mình đang biểu diễn trước khán giả châu Âu đông đảo. Bà chưa bao giờ đi xem một điệu vũ hay một buổi diễn trên sân khấu nào ngoài trong sách.]

As to the appearances, as the soul and spirit portion of the entity present, we find as were these:

Về các lần xuất hiện, là phần linh hồn và tinh thần của thực thể hiện tại, chúng tôi thấy như sau:

Before this, in the Court of the French, when Charles the 2nd was an exile in that Court, and was a friend of that Monarch, or who afterwards became, and lent assistance and aid to those who, eventually, returned this youth to the country from which he was an exile. In that we find the name as this: Lurline.

Trước kiếp này, ở Triều đình Pháp, khi Charles thứ 2 đang lưu vong tại đó, [bà] là bằng hữu của vị Quân vương ấy, người về sau trở thành vua, và đã trợ giúp, tương trợ những người rốt cuộc đưa chàng trai này trở về đất nước mà từ đó ông bị lưu đày. Trong kiếp đó chúng tôi thấy tên như sau: Lurline.

Before this, we find in the country of the Grecians, when the greater forces were being shown through the reasoning forces, as under those of the philosopher with Socrates when he gave his exhibition of the reasoning of mind, and was of that household.

Trước đó nữa, chúng tôi thấy ở xứ sở của người Hy Lạp, khi các lực vĩ đại được phô bày qua các lực lý luận, như dưới thời triết gia Socrates khi Ông trình bày sự lý luận của thể trí, và [thực thể] thuộc về gia thất ấy.

Again in the land of the Nomads in the hill country [Egypt] of the first Pharaohs.

Lại nữa, trong xứ sở của dân du mục ở miền đồi núi [Ai Cập] thời các Pharaoh đầu tiên.

The individuality as exhibited through the personalities of these we find as this:

Tính cách cá thể như biểu lộ qua các phàm ngã của những kiếp này chúng tôi thấy như sau:

From first [in France] that desire, or inert [innate] force, calling new scenes, and the love of those in company of only a few.

Ở kiếp thứ nhất [tại Pháp] là khát vọng, hay lực tiềm ẩn [bẩm sinh], kêu gọi những cảnh mới, và tình yêu bầu bạn chỉ với ít người.

In the second [Greece] the reasoning forces of the entity.

Ở kiếp thứ hai [Hy Lạp] là các mãnh lực lý trí của thực thể.

In the third [Egypt] the love of pomp, glory, and of those things that are pleasing to the

Ở kiếp thứ ba [Ai Cập] là tình yêu sự hoa lệ, vinh quang, và những gì làm đẹp cho xúc

touch and eye. Beware, however, in these, and use will force to the developing. And some of the scenes through which this entity has passed, it may again become a part of by its own sheer will force.

giác và thị giác. Tuy nhiên hãy coi chừng trong các điều này, và dùng lực ý chí để phát triển. Và một vài cảnh đời mà thực thể này đã đi qua, nó có thể lại trở thành một phần nhờ chính ý chí thuần tuý của mình.

Text of reading 341-1 for Hugh Lynn Cayce, age 16, born March 16, 1907 [3:15 P.M., Central Standard Time], at Bowling Green, Kentucky.

Văn bản bài đọc 341-1 dành cho Hugh Lynn Cayce, 16 tuổi, sinh ngày 16 tháng Ba, 1907 [3:15 P.M., Central Standard Time], tại Bowling Green, Kentucky.

Given by Edgar Cayce on December 10, 1923, at Dayton, Ohio, with Linden Shroyer as conductor.

Được Edgar Cayce thực hiện ngày 10 tháng Mười Hai, 1923, tại Dayton, Ohio, với Linden Shroyer làm người điều phối.

(Horoscope suggestion)

(Đề nghị lá số chiêm tinh)

EC: We see the soul and spirit completed this present entity at 3:23 in the afternoon. We find as this:

EC: Chúng tôi thấy linh hồn và tinh thần đã hoàn tất thực thể hiện tại này lúc 3:23 buổi chiều. Chúng tôi thấy như sau:

Without the will of the entity taken into consideration, under those forces of Jupiter, Mercury, Mars, Neptune, Venus, with afflictions of Saturn with the assistance or ascendency of Uranus in the latter days more than in the earlier sojourn here.

Nếu không xét đến ý chí của thực thể, dưới các lực của Sao Mộc, Sao Thủy, Sao Hỏa, Sao Hải Vương, Sao Kim, với các xung khắc của Sao Thổ cùng với sự trợ lực hay thắng thế của Sao Thiên Vương trong những ngày về sau hơn là trong thời kỳ cư ngụ sớm hơn.

We find under this influence one strong of body, well balanced in body and mind. One given to study of the many phases of development, both in the mental and physical plane. One with the affliction of Saturn, under conjunction of Mercury and Mars, has the affliction in fire and firearms to the detriment of the body. One that must use the will force in the use of firearms in the coming year, when Mars is nearest, and with the latter days of that year will be under the afflictions of Saturn, and this body may be wary of the use of those in his own hands.

Chúng tôi thấy dưới ảnh hưởng này, một người mạnh mẽ về thân thể, quân bình về thân và trí. Một người thiên về học hỏi nhiều phương diện phát triển, cả trong cõi trí và cõi thể xác. Một người, với xung khắc của Sao Thổ, dưới sự kết hợp của Sao Thủy và Sao Hỏa, có xung khắc trong lửa và súng ống gây tổn hại cho thân. Một người phải dùng lực ý chí khi sử dụng súng ống trong năm tới, khi Sao Hỏa ở gần nhất, và vào những ngày cuối của năm ấy sẽ ở dưới các xung khắc của Sao Thổ, và thân này nên cẩn trọng khi dùng những thứ ấy trong tay mình.

One that the injunctions [conjunctions] from Venus, Mars and Jupiter will bring many petty warrior troubles in affairs of the heart.

Một người mà các liên—[liên]—kết từ Sao Kim, Sao Hỏa và Sao Mộc sẽ mang đến nhiều rắc rối kiểu chiến binh nhỏ nhặt trong chuyện tình cảm.

One whose life-love will enter after years of

Một người mà mối tình của đời sẽ đi vào sau

maturity.

những năm chín muồi.

One whose greater study lies in those forces of the spiritual nature.

Một người mà việc học lớn hơn thuộc về những mãnh lực của bản chất tinh thần.

One whose greater forte will lie in that of literature; writer, composer, historian, or compiler of data for such works.

Một người mà sở trường lớn hơn sẽ nằm ở văn chương; người viết, người sáng tác, sử gia, hoặc người sưu tập tư liệu cho các công trình như thế.

One who should, with the mind and will, develop the mind or mental forces toward such development of self for this present plane.

Một người nên, bằng tâm trí và ý chí, phát triển tâm trí hay các mãnh lực trí tuệ hướng đến sự phát triển bản thân cho cảnh giới hiện tại này.

One that may choose through will force, and the assistance of the natural elements, in its (this entity's) development through other planes, or by natural forces reach the higher developments through mental and spiritual forces.

Một người có thể lựa chọn, qua lực ý chí, và với sự hỗ trợ của các yếu tố tự nhiên, trong sự phát triển của mình qua các cảnh giới khác, hoặc bằng các lực tự nhiên đạt được phát triển cao hơn qua các mãnh lực trí tuệ và tinh thần.

One that will do well to keep ever present in its inner soul that the law of Him who giveth life everlasting is the greatest force in the physical plane, and to rely upon that force and not upon self, else this entity would become as the rifting clouds, blown about as the sifting waves, and the desert sands, for with the loss of self's support, through faith in Him, would be the declining forces in this entity's development, which has gone exceedingly far.

Một người sẽ làm tốt khi luôn giữ trong nội tâm rằng luật của Đấng ban sự sống đời đời là mãnh lực vĩ đại nhất trong cõi thể xác, và nương cậy vào mãnh lực đó chứ không nương vào tự ngã; nếu không thực thể này sẽ trở nên như mây tách, bị thổi dạt như làn sóng rải rác, và như cát sa mạc, vì với việc đánh mất chỗ dựa nơi bản ngã, do thiếu đức tin nơi Ngài, sẽ là sự suy giảm các lực trong sự phát triển của thực thể này, vốn đã tiến xa phi thường.

Many and varied forces, we see, enter into this development, being upon the cusps, and under many constellations, in the new of the Moon, and with the Sun's ray bright in the Heavens, and one whose coming and going will ever bring joy to those who contact this entity, when will force guides it in the natural elements.

Nhiều mãnh lực đa tạp, chúng tôi thấy, đi vào sự phát triển này, khi đứng trên các điểm giao (cusp), và dưới nhiều chòm sao, vào kỳ Trăng non, và với tia Mặt Trời rực sáng trên Trời, và một người mà sự đến và đi sẽ luôn đem niềm vui cho những ai chạm gặp thực thể này, khi lực ý chí dẫn dắt nó trong các yếu tố tự nhiên.

In the appearances, we find that in the study of the Courts of the Monks of England, when they were the shut-ins for the study of chemical forces, in the days of Alfred the Great [848?-900], and this entity's name was

Trong những lần xuất hiện, chúng ta thấy rằng trong khảo cứu về các Tòa Án của các Tu sĩ Anh, khi họ ẩn cư để nghiên cứu các lực hóa học, vào những ngày của Alfred the Great [848?-900], và tên của thực thể này là

Ericson Olif [?] [Ericson, Olaf?]. This will be found in records as is [were] made by this monk in the study of those elements creating these.

Ericson Olif [?] [Ericson, Olaf?]. Điều này sẽ được thấy trong các bản ghi chép như đã [được] làm bởi vị tu sĩ này trong khảo cứu về những nguyên tố tạo nên các điều ấy.

Before this we find in that of the days of the Crusade [Crusades 1096-1291] in the Holy Land, when there was the quick return of this entity, and as the leader of the invading forces, and carrying then the banner of Him who was the giver of perfect gifts.

Trước đó, chúng ta thấy trong những ngày của Cuộc Thập Tự chinh [1096-1291] tại Đất Thánh, khi có sự trở lại nhanh chóng của thực thể này, và với tư cách là người lãnh đạo các đạo quân xâm lược, và khi ấy mang lá cờ của Đấng ban tặng các ân phúc toàn hảo.

Again in the days when the Prince of Peace walked by the seashore. This entity answered the call, and was one of those followers, as is given in him who brought his brother to the Master, A-N-D-R-E-W.

Lại nữa, trong những ngày khi Vua Hòa Bình bước đi dọc bờ biển. Thực thể này đáp lời kêu gọi, và là một trong những người theo, như đã nói trong người mang anh mình đến với Thầy, A-N-D-R-E-W.

In the days before this when the first pharaoh builded in the plains, then we find there this entity is [was] one that will be found in that which represents this entity at present, in the North Corner of the second Pyramid, for he was one of these rulers. [Ra Ta period]

Trong những ngày trước đó khi vị pharaon đầu tiên xây dựng trên đồng bằng, khi ấy chúng ta thấy thực thể này là [đã] một người sẽ được tìm thấy trong cái hiện nay đại diện cho thực thể này, ở Góc Bắc của Kim Tự Tháp thứ hai, vì y là một trong các vị cai trị này. [thời kỳ Ra Ta]

In the days before this we find the entity was among those in the day when the forces of the Universe came together, when there was upon the waters the sound of the coming together of the Sons of God, when the morning stars sang together, and over the face of the waters there was the voice of the glory of the coming of the plane for man's dwelling.

Trong những ngày trước nữa, chúng ta thấy thực thể ở giữa những kẻ trong ngày mà các lực của Vũ trụ quy tụ lại, khi có trên mặt nước âm vang của sự hòa hợp của các Con của Thượng đế, khi các sao mai cùng hát vang, và trên mặt nước có tiếng nói của vinh quang về sự đến của cõi dành cho nơi cư ngụ của con người.

In all of these we find some of this present entity's individuality, and in some, some personalities are brought through.

Trong tất cả những điều này, chúng ta thấy một phần cá tính của thực thể hiện tại, và trong một số, một vài phàm ngã được mang xuyên qua.

First: That of the love of out-door. All nature.

Thứ nhất: Tình yêu với thiên nhiên ngoài trời. Toàn thể thiên nhiên.

Second: The geometrical inclinations of mind to weigh and measure happenings, space and time by geometrical conclusions.

Thứ hai: Xu hướng hình học của thể trí để cân đo các biến cố, không gian và thời gian bằng những kết luận hình học.

Next, the love of the Master, with the love of

Kế đến, tình yêu đối với Thầy, cùng với tình

others to gain that knowledge.

yêu dành cho người khác để đạt được tri thức ấy.

In the next, the defending of personal principles at any cost.

Kế tiếp, bảo vệ những nguyên tắc cá nhân bằng bất cứ giá nào.

The next, the closeness of individual study.

Tiếp theo, sự chuyên chú trong nghiên cứu cá nhân.

Text of Reading 288-6 for Gladys Davis, F 19 (Secretary, Protestant)

Văn bản Bài đọc 288-6 cho Gladys Davis, N 19 (Thư ký, Tin Lành)

This psychic reading given by Edgar Cayce at Phillips Hotel, Room 115, Dayton, Ohio, this 2nd day of June, 1924, in accordance with request made by self—Miss [288].

Bài đọc thông linh này do Edgar Cayce thực hiện tại Khách sạn Phillips, Phòng 115, Dayton, Ohio, ngày 2 tháng Sáu, 1924, theo yêu cầu do chính đương sự—Cô [288]—đưa ra.

Present: Edgar Cayce; Linden Shroyer, Conductor; Gladys Davis, Steno.

Hiện diện: Edgar Cayce; Linden Shroyer, Người điều phối; Gladys Davis, Tốc ký.

(Suggestion for past associations with [294])

(Đề nghị về những liên hệ quá khứ với [294])

EC: We find these, as in the present earth's plane, have had many experiences together, and their soul and spirit are well knit, and must of necessity present each that they may be one. For we find in the beginning that they, these two (which we shall speak of as they until separated), were as one in mind, soul, spirit, body; and in the first earth's plane as the voice over many waters, when the glory of the Father's giving of the earth's indwelling of man was both male and female in one.

EC: Chúng ta thấy rằng những người này, như trong cõi hồng trần hiện tại, đã có nhiều trải nghiệm cùng nhau, và linh hồn và tinh thần của họ kết dính khăng khít, và tất yếu mỗi người phải hiện diện để họ có thể là một. Vì chúng ta thấy ngay từ khởi thủy rằng họ, hai người này (chúng ta sẽ nói là "họ" cho đến khi tách riêng), vốn là một về tâm trí, linh hồn, tinh thần, thân xác; và trong cõi hồng trần đầu tiên như tiếng nói vang vọng trên nhiều dòng nước, khi vinh quang của sự ban cho của Cha về việc con người cư ngụ trên trần thế là cả nam lẫn nữ trong một.

In flesh form in earth's plane we find the first in that of the Poseidian forces, when both were confined in the body of the female; for this being the stronger in the then expressed or applied forces found manifestations for each in that form.

Trong hình thể xác ở cõi hồng trần, chúng ta thấy lần đầu trong các lực Poseidia, khi cả hai đều bị giam trong thân nữ; vì khi ấy lực biểu hiện hay ứng dụng mạnh hơn của thân nữ đã bộc lộ các biểu hiện cho mỗi người trong hình thể đó.

Yet with the experiences as have been brought in that plane and period, we find then the separation of the body. For the desire of the flesh being to give of self in

Thế nhưng với những trải nghiệm đã được mang vào cõi và thời kỳ ấy, chúng ta thấy rồi có sự phân tách của thân. Vì ước muốn của xác thịt là hiến thân mình trong hình thể xác

bodily form to the other, it brought the separating of the spirit and soul from the carnal forces when next brought to earth's plane.

cho người kia, điều đó đã mang đến sự phân tách tinh thần và linh hồn khỏi các lực xác phàm khi lần tới được mang đến cõi hồng trần.

The experiences there were as these: These two were the giving of the spiritual development in the land [Atlantis], and the giving of the uplift to the peoples of the day and age. The desire came for the bodily connection of coition with one of lower estate, and through this treachery of one not capable of understanding it brought physical defects in the limbs [elephantiasis] of these then contained in the one body in physical form. Hence in the coma [?], and karma exercised in coma [?], there was brought the separation, as given in the injunction from the Maker: "I have this day set before you good and evil. Choose the light or the darkness." [Deut. 30:15,19]

Những trải nghiệm ở đó như sau: Hai người này đã mang lại sự phát triển tinh thần trong xứ [Atlantis], và nâng đỡ dân chúng của ngày và thời. Ước muốn phát sinh cho mối kết hợp thể xác của hành vi giao hợp với một người thuộc địa vị thấp hơn, và qua sự phản bội của kẻ không có khả năng thấu hiểu này đã mang đến những khiếm khuyết thể xác ở các chi [elephantiasis] của những người khi ấy cùng chứa trong một thân xác. Do đó trong cơn hôn mê [?], và nghiệp quả được vận dụng trong cơn hôn mê [?], đã có sự phân tách, như được phán trong mệnh lệnh từ Đấng Tạo Hóa: "Ngày nay Ta đặt trước ngươi điều thiện và điều ác. Hãy chọn ánh sáng hay bóng tối." [Phục Truyền 30:15,19]

With this desire of self's aggrandizement there was brought separation in the next plane, yet bound together in physical affections one for the other. In that of the Egyptian rule, in the first of the pharaohs do we find this connection as separated brought to the earth's plane. There we find again the priest and the lawgiver in they, though separated now in male and female. In 12,800 B.C. we find together. The desires then coming from the sex desire between the two for the developing, and in that we find it counted as righteousness in both, for—though in the priestcraft in the one, and given to sexual desires in more than in one—the desire remained in the One, for which the Oneness was created. The earthly age in earth's plane, though, as given, this in itself brought destruction to the female early, and in a few years to the other.

Với ước muốn tự tôn này đã mang đến sự chia lìa ở cõi tiếp theo, dẫu vẫn buộc với nhau bởi những quyến luyến thể xác dành cho nhau. Trong thời Ai Cập, ở triều đại những pharaon đầu tiên, chúng ta thấy mối liên hệ này tách rời được mang trở lại cõi hồng trần. Ở đó ta lại thấy vị tư tế và người lập pháp trong họ, tuy giờ đã tách biệt trong nam và nữ. Vào năm 12.800 TCN chúng ta thấy họ ở bên nhau. Khi ấy các ước muốn nảy sinh từ dục tính giữa hai người nhằm phát triển, và trong đó chúng ta thấy điều ấy được kể là sự công chính cho cả hai, vì—tuy một người trong giới tư tế, và người kia buông mình cho dục tính hơn một lần—nhưng ước muốn vẫn giữ ở trong Một, vì mục đích của Sự Nhất Thể đã được tạo lập. Tuổi đời trần thế trong cõi hồng trần, tuy vậy, như đã nói, tự thân điều này đã mang đến sự chết sớm cho người nữ, và chỉ sau ít năm cho người kia.

Again we find in the Arabian forces, when soon both are brought to the earth's plane, though far separated this time in their station and their earth's conditions, being or giving each, or, as it were, each receiving

Rồi chúng ta lại thấy trong các lực Ả Rập, khi sớm cả hai đều được mang đến cõi hồng trần, tuy lần này xa cách nhau về vị thế và các điều kiện trần thế của họ, mỗi người hoặc cho đi, hoặc như thể, mỗi người nhận lấy điều tương

that as commensurate with their lives lived in earth's plane, with the intent and purpose of developing toward the Oneness again. (For all souls are one in Him, and must return.)

xứng với đời sống của họ đã sống trong cõi hồng trần, với ý định và mục đích phát triển hướng đến Sự Nhất Thể lần nữa. (Vì mọi linh hồn là một trong Ngài, và tất yếu phải trở về.)

In this we find they become opposing forces, one on the earth's plane in that sphere surrounded with pomp, grandeur and all the good things as called in earth's plane, and educated (speaking of the female) in the courts of royalty, and the companion of the king's offspring [369]. The man [294] we find as Uhjltd, in the warring forces of the plain, having the course of the outcast, as it were, from the better things, yet seeking the submission of others to the will and to the animal developed forces in the entity. With the meeting, when each have become so taken, there is the realizing of, or awakening to, the oneness of their souls in the plain [plane?]; both having been made, first one, then the other, in the prison position, or slave position. There we find both of good stature, beautiful in figure, form, and in all the charm of bodily forces par excellent to each. In their close association they become enamored of each and give of themselves to the pleasures of the bodily forces, as known, and which had not been known in the same manner and form with others. For, with this long innate force being dormant in the soul and spirit, again the bodily forces and charms of the sex became those enclosed with each, that a giving of satisfaction not understandable to others was experienced and known. (Hence each must know that in the present earth's plane the giving of the forces in this capacity may only be the harkening of the entity being brought to the force in the soul and spirit developing to the oneness of same, to which it must come to present itself before the Creator, as in the beginning.)

Trong đó, chúng ta thấy họ trở thành các lực đối nghịch, một người trên cõi hồng trần trong cảnh giới được bao quanh bởi phô trương, huy hoàng và mọi điều gọi là tốt đẹp ở cõi hồng trần, và được giáo dục (nói về người nữ) trong chốn triều đình, và là bạn đồng hành của con nhà vua [369]. Người nam [294] chúng ta thấy là Uhjltd, trong các lực chiến chinh của đồng bằng, mang thân phận như kẻ bị ruồng bỏ khỏi những điều tốt đẹp hơn, nhưng lại tìm cách bắt người khác khuất phục theo ý chí và theo những lực thú tính đã phát triển trong thực thể này. Khi gặp gỡ, khi mỗi người đều bị cuốn lấy quá đỗi, thì có sự nhận ra, hay thức tỉnh về, sự nhất thể của linh hồn họ trên bình diện [cõi?]; cả hai rồi lần lượt người này rồi người kia đều rơi vào cảnh giam cầm, hay thân phận nô lệ. Ở đó chúng ta thấy cả hai đều có tầm vóc đẹp đẽ, hình thể, diện mạo khả ái, và mọi duyên sắc của lực thân thể đều vượt trội nơi mỗi người. Trong sự cận kề, họ say đắm nhau và hiến dâng bản thân cho những khoái lạc của thân xác, như đã biết, và điều vốn chưa từng được biết theo cùng cách thức và hình thái với những người khác. Vì, với lực tiềm ẩn từ lâu nằm ngủ trong linh hồn và tinh thần, một lần nữa các lực thân thể và sức quyến rũ của giới tính trở thành những điều bao bọc nơi mỗi người, khiến một sự thỏa mãn được ban tặng mà người khác không thể thấu hiểu đã được trải nghiệm và nhận biết. (Do đó mỗi người phải biết rằng trong cõi hồng trần hiện tại, sự hiến dâng các lực theo chiều kích này chỉ có thể là tiếng gọi đưa thực thể quay về lực trong linh hồn và tinh thần đang phát triển đến sự nhất thể của cùng một bản thể, để rồi nó phải đến trình diện trước Đấng Tạo Hóa, như ban đầu.)

We find there—after this—(in these we give

Chúng ta thấy ở đó—sau điều này—(trong

one of the illustrations of the history of these associations, of which there were many, and were for days enacted, and for which both suffered physically, and they each bear in the body at present a mark designating these conditions. On the female body, just below the left breast, to the side and on the edge of breast itself, the mark, and an answering one on the body of the male, in the opposite proximity of the breast, but) these were the conditions enacted:

những điều này, chúng tôi đưa một trong các minh họa về lịch sử của các mối liên hệ này, vốn đã có nhiều, và đã được diễn ra trong nhiều ngày, và vì thế cả hai đều chịu khổ về thể xác, và mỗi người hiện mang trên thân một dấu hiệu chỉ định những tình cảnh này. Trên thân người nữ, ngay dưới bầu vú trái, bên cạnh và ngay rìa bầu vú, có dấu; và dấu đáp ứng trên thân người nam, ở phía đối xứng của bầu ngực, nhưng) những điều kiện đã diễn ra như sau:

When these were in the cave, to which they had fled, when each were escaping from the vengeance of the forces of each army, and were with the company of two others (these we deal with), the day had come when they made then the companion of king's daughter and the teacher [295?] of both [369] and [288]. Their lives had been despaired of, and—though the maid had held the affection of her lord and master above that of self, still the answering of spirit and soul gave the answering with the body beautiful. For, the charms in breast, neck, thighs, navel, all gave of the beauty as would reach the soul of the mate, and the crying of the soul's desire, both in the carnal and the answering of the oneness in each.

Khi họ ở trong hang, nơi họ đã trốn đến, khi mỗi người đang trốn chạy khỏi sự báo thù của các lực thuộc mỗi đạo quân, và họ ở cùng hai người khác (những người này chúng ta đang đề cập), ngày đã đến khi họ rồi trở thành bạn đồng hành của công chúa và người thầy [295?] của cả [369] và [288]. Mạng sống của họ tưởng như đã tuyệt vọng, và—dẫu nàng hầu đã giữ tình cảm dành cho chúa tể và chủ của mình trên cả bản thân, thì vẫn có sự đáp lời của tinh thần và linh hồn bằng sự đáp ứng của thân thể đẹp đẽ. Vì, duyên sắc nơi bầu vú, cổ, đùi, rốn, tất cả đều phô bày vẻ đẹp đủ chạm đến linh hồn của bạn lứa, và tiếng kêu của ước muốn linh hồn, vừa trong xác phàm vừa trong tiếng đáp của sự nhất thể trong mỗi người.

After this giving of the life [(369)]'s suicide?] and the dressing of each for the journey into Egypt for embalming, each with bodies oiled and dressed from the cave spring, repair to their couch of skins, and there watch the sun's slow sinking over the desert sands. And in this fading hour they first find the answer of body to body in the soul's awakening, as they melt into one; giving then an offering to the world, who, in the form and in the stature of the great leader, gave the first philosophy of life and love to the world [Zend?] coming from this union.

Sau khi hiến dâng mạng sống [(369)]'s suicide?] và việc tẩm liệm mỗi người cho hành trình tiến về Ai Cập để ướp xác, mỗi người với thân thể được xức dầu và trang sức từ suối trong hang, họ trở về chõng da thú, và ở đó ngắm mặt trời chậm rãi lặn trên cát sa mạc. Và trong giờ khắc phai tàn này, lần đầu họ tìm thấy lời đáp từ thân thể với thân thể trong sự thức tỉnh của linh hồn, khi họ tan hòa làm một; rồi hiến tặng cho thế gian, người mà, trong hình tướng và tầm vóc của vị lãnh tụ vĩ đại, đã đem đến triết lý đầu tiên về sự sống và tình yêu cho thế gian [Zend?] xuất sinh từ cuộc hòa hợp này.

And only with the treachery of others afterward was this life in the female taken. Hence the dread of knives in one [288] and

Và chỉ do sự phản bội của kẻ khác về sau mà mạng sống của người nữ bị đoạn. Do đó nỗi sợ dao kéo nơi một người [288] và sự bất tín

the distrust of friendships in the other [294].

đối với tình bạn nơi người kia [294].

Again we find the male [294], with a vengeance, attempting to wreck, comes as the warrior [Trojan period], though the other [288] we find remains long in the land of nirvana and awaits the coming of her other self.

Một lần nữa chúng ta thấy người nam [294], với ý báo thù, tìm cách tàn phá, đến như một chiến binh [thời kỳ thành Troy], dẫu người kia [288] ta thấy ở lâu trong cõi Niết-bàn và đợi người bạn lứa của mình đến.

In the courts again [France], when they were mother and son, the greater portions of the body beautiful—and the portions that had become hallowed so to each—became the system of one and the life of the other. At present we find they are again together, still in different divisions, positions or circumstances, each paying out that which has been gained or merited in planes in earth's sphere just before. In this they are again united in soul and in spirit forces, and through the joy and the pleasure of selfless service they may again know the meaning of these as given. They need only remain in the future faithful one to the other, ever giving, ever retaining those joys of the relations that bring and give of self in service to others; and these bring joy, peace, and again uniting of body, soul and spirit in the next. Remain faithful, therefore, unto the end; gaining those joys through daily acts of selflessness for and with others, remembering that in these manifestations they (and all souls) become knit one with the other.

Lại ở chốn triều đình [Pháp], khi họ là mẹ và con, thì phần lớn của thân thể đẹp—và những phần đã trở nên thiêng liêng đối với mỗi người—đã trở thành hệ thống của một người và là sự sống của người kia. Hiện tại chúng ta thấy họ lại ở cùng nhau, tuy vẫn trong những phân khu, vị trí hay hoàn cảnh khác nhau, mỗi người đang thanh toán điều mà mình đã thu được hay đáng nhận trong các cõi thuộc vòng cầu trần gian ngay trước đó. Trong điều này họ lại hợp nhất trong các lực của linh hồn và tinh thần, và thông qua niềm vui và hoan lạc của phụng sự vô ngã, họ có thể lại biết ý nghĩa của những điều đã được ban ra. Họ chỉ cần từ nay về sau giữ lòng thủy chung với nhau, luôn hiến dâng, luôn giữ gìn những niềm vui của mối tương giao mang lại và trao hiến bản thân trong sự phụng sự người khác; và những điều ấy mang đến hoan lạc, bình an, và một lần nữa là sự hợp nhất của thân, linh hồn và tinh thần ở lần tới. Do vậy, hãy giữ lòng trung tín cho đến cùng; gặt hái những niềm vui ấy qua những hành vi vô ngã hằng ngày vì và cùng với người khác, ghi nhớ rằng trong những biểu lộ như thế, họ (và mọi linh hồn) được gắn bó làm một với nhau.

We are through for the present.

Hiện tại chúng ta tạm dừng.

Text of Reading 294-9 for Edgar Cayce M 47

Văn bản Bài đọc 294-9 cho Edgar Cayce Nam 47

This psychic reading given by Edgar Cayce at the Phillips Hotel, Dayton, Ohio, this 31st day of May, 1924, in accordance with request made by himself.

Bài đọc thông linh này do Edgar Cayce thực hiện tại Khách sạn Phillips, Dayton, Ohio, ngày 31 tháng Năm, 1924, theo yêu cầu do chính ông đưa ra.

Present: Edgar Cayce; Gladys Davis,

Hiện diện: Edgar Cayce; Gladys Davis, Điều

Conductor & Steno.

phối & Tốc ký.

(Suggestion for [294]'s past incarnation in France and his association with [288])

(Đề nghị về tiền kiếp của [294] ở Pháp và mối liên hệ của ông với [288])

EC: Now, in this earth plane, we find this is one where the entity was of tender years, as far as earth plane's existence was concerned, and had much to do with other conditions that had been in earth plane's existence.

EC: Nay, trong cõi trần này, chúng ta thấy đây là một kiếp mà thực thể còn tuổi non trẻ, xét theo sự hiện hữu của cõi trần, và đã có liên hệ lớn với các điều kiện khác từng hiện hữu trong cõi trần.

In this earth plane we find the entity was born of Gracia [Agatha?] the beloved of the court, and of the ruler's son of the territory just across the waters. And the change necessary in court proceedings prevented the culmination of this ruler's recognizing the earthly fatherhood of Dahl [Dale? Beille?]. [GD questions her spelling.]

Trong kiếp này chúng ta thấy thực thể sinh bởi Gracia [Agatha?], người được yêu chuộng trong triều, và bởi con trai của vị cai trị vùng lãnh thổ ở ngay bên kia mặt nước. Và những đổi thay cần thiết trong thủ tục triều đình đã ngăn cản sự hoàn tất việc vị cai trị này công nhận quyền làm cha trần thế của Dahl [Dale? Beille?]. [GD nghi ngờ cách Bà đánh vần.]

The life that was lived in this court we find the first years in the heart and affection of the mother, who was of beautiful figure and loving in every manner. The great trials came to the entity (speaking from earth's plane view) when the separation was effected between mother and son, when there was the great yearning in the days when the young life was gradually taken out on account of the jealousy arising in the court. For the king became fully aware of the lad's appearance and the possibility of it becoming the ruler forces others to play the traitor to the mother, who loved the entity so well.

Đời sống đã sống trong triều này, chúng ta thấy những năm tháng đầu ở trong trái tim và tình yêu của người mẹ, người có hình thể đẹp đẽ và ân ái theo mọi cung cách. Những thử thách lớn đã đến với thực thể (nói theo cái nhìn của cõi trần) khi sự chia lìa được thực hiện giữa mẹ và con, khi có nỗi khắc khoải lớn lao trong những ngày khi mà sinh lực của tuổi trẻ dần dà bị kiệt quệ do sự ghen tuông khởi phát trong triều. Vì nhà vua đã tường triện dung mạo của chàng trai và khả năng có thể trở thành kẻ nắm quyền, khiến người khác đóng vai kẻ phản trắc đối với người mẹ, người yêu thực thể biết bao.

As related to the conditions that exist between this entity and that upon which the earth plane's existence so much depended, we find the farther-reaching of destinies, both in the past and in the present and future.

Liên hệ với những điều kiện tồn tại giữa thực thể này và điều mà sự hiện hữu của cõi trần lệ thuộc rất nhiều vào đó, chúng ta thấy những định mệnh vươn xa hơn, cả trong quá khứ lẫn trong hiện tại và tương lai.

Q. What should be the relation between these individuals at the present time, or in this present earth plane?

Hỏi. Mối quan hệ giữa những người này ở thời điểm hiện tại, hay trong cõi trần hiện tại, nên như thế nào?

A. The lives of each have ever been bound in

Đáp. Đời sống của mỗi người luôn gắn chặt

the other's life, and the conditions as exist are only the outgrowth of endeavor in earth plane. They, the relations at the present, should be the ever innate affection as is necessary in the lives of each, for the satisfying not of the earthly forces but of the soul and spirit forces which find manifestation in material affection. Let that affection be such as gives of self to each, in no uncertain terms or physical manner, but ever in the answering of each desire toward the other in the way that gives of self's affection. That is, the outward manifestations of the inward desires of the heart and soul, which find in each the answering chord in the other's affection that will never, never, never be found in any other. For since in the first meetings, in the reign when Croesus [II, prehistory?] was king in Persia, when this entity [Dale?], then the warrior in Uhjltd, found and became enamoured with the beauty, the physical forces, and found the developing of the psychic through the suffering that both endured, and through which this entity, then the helpmate and companion of king's daughter, lost its head through the treachery of others, we find the same enacted in this French court. Then, in the present let those considerations be found as the understanding is at present; the treachery will only remain within themselves.

trong đời sống của người kia, và những điều kiện như hiện có chỉ là kết quả phát sinh từ nỗ lực trong cõi trần. Mối liên hệ ở hiện tại của họ nên là tình yêu bẩm sinh vốn cần thiết trong đời sống của mỗi người, để thỏa mãn không phải các lực trần thế mà là các lực linh hồn và tinh thần vốn tìm thấy biểu lộ trong những tình cảm vật chất. Hãy để tình cảm đó là điều đem cái tôi của mỗi người hiến tặng cho nhau, không phải bằng những lời lẽ mơ hồ hay cách thức thể xác, mà luôn bằng việc đáp lại mỗi ước muốn hướng về người kia theo cách bày tỏ tình yêu của cái tôi. Tức là, những biểu lộ ra bên ngoài của những ước vọng bên trong của trái tim và linh hồn, vốn tìm thấy trong mỗi người âm hưởng đáp lại trong tình cảm của người kia —điều sẽ không bao giờ, không bao giờ, không bao giờ tìm thấy nơi bất kỳ ai khác. Vì kể từ những cuộc gặp gỡ đầu tiên, dưới triều đại khi Croesus [II, tiền sử?] là vua ở Ba Tư, khi thực thể này [Dale?], khi ấy là chiến binh trong Uhjltd, tìm thấy và đem lòng say đắm trước vẻ đẹp, các lực thuộc thể chất, và tìm thấy sự phát triển của thông linh qua những khổ nạn mà cả hai chịu đựng, và qua đó thực thể này, khi ấy là bạn đường và bạn đồng hành của công chúa, đã mất đầu do sự phản trắc của kẻ khác, thì chúng ta thấy điều tương tự đã diễn ra trong triều đình Pháp này. Vậy, trong hiện tại, hãy để những cân nhắc ấy được tìm thấy như sự thấu hiểu hiện có; sự phản trắc sẽ chỉ còn ở trong chính họ.

Be faithful one to the other, irrespective of earthly conditions, yet in that way that there is that consideration of other relations that are necessary and existing, for other conditions as have been met.

Hãy thủy chung với nhau, bất kể các điều kiện trần thế, tuy nhiên theo cách có sự lưu tâm đến các mối quan hệ khác vốn cần thiết và đang tồn tại, vì những điều kiện khác mà họ đã gặp.

Be kind, affectionate, one toward the other, in the heart and soul preferring the other, giving of self in physical manifestations of the affections of the heart, of the soul, of the mind, of the body; for these are souls of the making, and were united in the beginning. And though their bodies may burn with their physical desires, the soul of each is and

Hãy nhân hậu, trìu mến, hướng về nhau, với trái tim và linh hồn ưu ái người kia, trao hiến bản thân trong các biểu lộ thể xác của tình cảm của trái tim, của linh hồn, của thể trí, của thân xác; vì đây là những linh hồn đang được tạo tác, và đã hợp nhất từ ban đầu. Và dẫu thân xác họ có thể bừng cháy với những dục vọng thể xác, linh hồn của mỗi người là

will be knit with the other when presented before the throne of Him, who gave and said, "Be fruitful, multiply." Give of the best, that the best may be presented to Him.

và sẽ được gắn kết với người kia khi trình diện trước ngai của Ngài, Đấng đã ban và phán, "Hãy sinh sôi, nảy nở." Hãy trao dâng điều tốt nhất, để điều tốt nhất có thể được dâng lên Ngài.

These two have ever been together, you see, except in the American forces when there was the soon return in that of the wanderer, and in the Grecian [Trojan] period. Each time this entity, Gracia [Agatha?], or [288] as known in the present, has been in the earth plane with the entity known in the present earth plane as [294].

Hai người này luôn ở cùng nhau, bạn thấy đấy, ngoại trừ trong các lực Mỹ khi có sự trở về sớm trong thân phận kẻ phiêu bạt, và trong thời kỳ Hy Lạp [thành Troy]. Mỗi lần thực thể này, Gracia [Agatha?], hay [288] như được biết ở hiện tại, đều đã ở cõi trần với thực thể được biết ở cõi trần hiện tại là [294].

Be thou faithful unto the end and receive that crown that is ever for the faithful in heart, soul and body.

Hãy trung tín cho đến cùng và nhận lãnh chiếc mão vốn luôn dành cho những ai trung tín trong trái tim, linh hồn và thân xác.

Be kind, affectionate, loving, ever giving, ever preferring the other.

Hãy nhân hậu, âu yếm, thương yêu, luôn hiến dâng, luôn ưu ái người kia.

Appendix B—phụ lục b

The *New York Times* on Edgar Cayce—*The New York Times về Edgar Cayce*

The Sunday *New York Times,* on October 10, 1910, gave an elaborate spread with photographs to an intriguing report out of Boston. The Associated Press carried a shorter version to its clients nationwide. This is the text of the article in the *Times:*

Số báo Chủ nhật của The New York Times, ngày 10 tháng Mười, 1910, đã dành nhiều trang kèm ảnh cho một tường thuật đầy hấp dẫn từ Boston. Hãng Associated Press đã phát đi một phiên bản ngắn hơn cho các cơ quan truyền thông trên toàn quốc. Đây là toàn văn bài báo trên Times:

Illiterate Man Becomes a Doctor When Hypnotized

Strange Power Shown by Edgar Cayce Puzzles Physicians

NGƯỜI MÙ CHỮ TRỞ THÀNH BÁC SĨ KHI BỊ THÔI MIÊN

Năng lực kỳ lạ do Edgar Cayce thể hiện khiến các bác sĩ bối rối

The medical fraternity of the country is taking a lively interest in the strange power said to be possessed by Edgar Cayce of Hopkinsville, Ky., to diagnose difficult diseases while in a semi-conscious state, though he has not the slightest knowledge of medicine when not in this condition. During a visit to California last summer Dr. W. H. Ketchum, who was attending a meeting of the National Society of Homeopathic Physicians, had occasion to mention the young man's case and was invited to discuss it at a banquet attended by about thirty-five of the doctors of the Greek letter fraternity given at Pasadena.

Giới y khoa trong cả nước đang dành mối quan tâm sôi nổi đến năng lực kỳ lạ được cho là do Edgar Cayce ở Hopkinsville, Kentucky sở hữu, trong việc chẩn đoán những bệnh khó trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, dẫu ông không có chút kiến thức nào về y học khi không ở trong trạng thái này. Trong một chuyến thăm California mùa hè năm ngoái, Bác sĩ W. H. Ketchum, người đang dự một kỳ họp của Hội Y sĩ Đồng căn Quốc gia, đã có dịp đề cập đến trường hợp của chàng trai này và được mời thảo luận về nó tại một buổi yến tiệc có khoảng ba mươi lăm bác sĩ của hội huynh đệ chữ cái Hy Lạp tham dự, tổ chức ở Pasadena.

Dr. Ketchum made a speech of considerable length, giving an explanation of the strange psychic powers manifested by Cayce during the last four years, during which time he has been more or less under his observation. This has attracted such widespread interest among people that one of the leading Boston medical men who heard his speech invited Dr. Ketchum to prepare a paper as a part of the programme of the September meeting of the American Society of Clinical Research. Dr. Ketchum sent the paper, but did not go to Boston. The paper was read by Henry E. Harrower, M.D., of Chicago, a contributor to the *Journal of the American Medical Association,* published in Chicago. Its presentation created a sensation, and almost before Dr. Ketchum knew that the paper had been given to the press he was deluged with letters and telegrams inquiring about the strange case.

Bác sĩ Ketchum đã có một bài diễn thuyết khá dài, giải trình về các năng lực thông linh kỳ lạ do Cayce biểu lộ trong bốn năm qua, trong thời gian ấy ông phần nào đã được đặt trong vòng quan sát của mình. Điều này đã thu hút mối quan tâm rộng rãi đến nỗi một trong những bác sĩ hàng đầu của Boston, người đã nghe bài nói, đã mời Bác sĩ Ketchum soạn một tham luận như một phần của chương trình kỳ họp tháng Chín của Hội Nghiên cứu Lâm sàng Hoa Kỳ. Bác sĩ Ketchum đã gửi bản tham luận, nhưng không đến Boston. Bản tham luận được đọc bởi Henry E. Harrower, M.D., ở Chicago, một cộng tác viên của Journal of the American Medical Association, xuất bản ở Chicago. Việc trình bày đã gây chấn động, và gần như trước khi Bác sĩ Ketchum biết rằng bài tham luận đã được đưa cho báo chí, ông đã bị ngập lụt trong thư từ và điện tín hỏi về trường hợp kỳ lạ này.

It is well enough to add that Dr. Wesley H. Ketchum is a reputable physician of high standing and successful practice in the homeopathic school of medicine. He possesses a classical education, is by nature of a scientific turn, and is a graduate of one of the leading medical institutions of the country. He is vouched for by orthodox physicians in both Kentucky and Ohio, in both of which states he is well known. In

Cũng cần nói thêm rằng Bác sĩ Wesley H. Ketchum là một y sĩ danh giá có uy tín cao và hành nghề thành công trong trường phái y học đồng căn. Ông có nền giáo dục cổ điển, vốn mẫn cảm khoa học theo bản tánh, và là một cử nhân của một trong những cơ sở y khoa hàng đầu của đất nước. Ông được các bác sĩ chính thống ở cả Kentucky và Ohio bảo chứng, ở cả hai bang này ông đều nổi tiếng. Tại Hopkinsville, nơi ông cư trú, không bác sĩ

Hopkinsville, where his home is, no physician of any school stands higher, though he is still a young man on the shady side of Dr. Osler's deadline of 40.

nào của bất kỳ trường phái nào có vị thế cao hơn, dù ông vẫn còn là một người trẻ đứng ở bên kia "giới hạn" 40 tuổi theo cách nói của Bác sĩ Osler.

Dr. Ketchum wishes it distinctly understood that his presentation of the subject is purely ethical, and that he attempts no explanation of what must be classed as mysterious mental phenomena.

Bác sĩ Ketchum muốn được hiểu một cách rành rẽ rằng phần trình bày của ông về chủ đề này hoàn toàn mang tính đạo đức học, và ông không hề tìm cách giải thích những gì phải được xếp vào loại hiện tượng tâm linh bí ẩn.

Dr. Ketchum is not the only physician who has had the opportunity to observe the workings of Mr. Cayce's subconscious mind. For nearly ten years his strange power has been known to local physicians of all the recognized schools. An explanation of the case is best understood from Dr. Ketchum's description in his paper read in Boston a few days ago, which follows:

Bác sĩ Ketchum không phải là vị y sĩ duy nhất đã có cơ hội quan sát hoạt động của tâm trí tiềm thức của ông Cayce. Trong gần mười năm, năng lực kỳ lạ của ông đã được biết đến bởi các bác sĩ địa phương của mọi trường phái được thừa nhận. Sự giải thích trường hợp được hiểu rõ nhất từ mô tả của Bác sĩ Ketchum trong bài tham luận đọc ở Boston vài ngày trước, như sau:

"About four years ago I made the acquaintance of a young man 28 years old, who had the reputation of being a 'freak.' They said he told wonderful truths while he was asleep. I, being interested, immediately began to investigate, and as I was 'from Missouri,' I had to be shown.

"Cách đây khoảng bốn năm, tôi quen biết một chàng trai 28 tuổi, người có tiếng là một 'hiện tượng lạ'. Người ta bảo rằng anh ta nói ra những chân lý diệu kỳ khi anh ta ngủ. Tôi, vốn quan tâm, liền bắt tay vào điều tra, và vì tôi là người 'đến từ Missouri', tôi cần phải được cho thấy.

"And truly, when it comes to anything psychical, every layman is a disbeliever from the start, and most of our chosen profession will not accept anything of a psychic nature, hypnotism, mesmerism, or whatnot, unless vouched for by some M.D. away up in the profession and one whose orthodox standing is unquestioned.

"Và quả thật, khi nói đến bất cứ điều gì thuộc tâm linh, mọi người thường dân đều là kẻ ngờ vực từ đầu, và phần lớn các vị trong giới chuyên môn được chọn của chúng ta sẽ không chấp nhận điều gì thuộc bản chất thông linh, thôi miên, mesmerisme, hay bất kỳ gì khác, trừ khi được một M.D. ở nấc thang rất cao trong nghề bảo chứng, và người có địa vị chính thống không thể bị nghi ngờ.

"My subject simply lies down and folds his arms, and by autosuggestion goes to sleep. While in this sleep, which to all intents and purposes is a natural sleep, his objective mind is completely inactive and only his subjective is working.

"Đối tượng của tôi chỉ đơn giản là nằm xuống và khoanh tay, và bằng tự ám thị mà đi vào giấc ngủ. Trong cơn ngủ này, mà theo mọi lẽ là một giấc ngủ tự nhiên, thể trí khách quan của anh ta hoàn toàn bất hoạt và chỉ có thể trí chủ quan vận hành.

"By suggestions he becomes unconscious to

"Bằng các ám thị, anh ta trở nên vô cảm trước

pain of any sort, and, strange to say, his best work is done when he is seemingly 'dead to the world.'

mọi đau đớn, và, lạ lùng thay, công việc tốt nhất của anh ta được thực hiện khi anh ta dường như 'chết lịm với thế gian'.

"I next give him the name of my subject and the exact location of same, and in a few minutes he begins to talk as clearly and distinctly as anyone. He usually goes into minute detail in diagnosing a case, and especially if it be a very serious case.

"Kế tiếp, tôi đưa cho anh ta tên của đối tượng của tôi và vị trí chính xác của người đó, và chỉ trong vài phút anh ta bắt đầu nói rõ ràng và mạch lạc như bất kỳ ai. Thông thường, anh ta đi vào chi tiết rất tỉ mỉ khi chẩn đoán một ca, đặc biệt nếu đó là một ca rất nghiêm trọng.

"His language is usually of the best, and his psychologic terms and description of the nervous anatomy would do credit to any professor of nervous anatomy, and there is no faltering in his speech and all his statements are clear and concise. He handles the most complex 'jaw breakers' with as much ease as any Boston physician, which to me is quite wonderful, in view of the fact that while in his normal state he is an illiterate man, especially along the line of medicine, surgery, or pharmacy, of which he knows nothing.

"Ngôn ngữ của anh ta thường thuộc hạng tốt nhất, và các thuật ngữ tâm lý học và mô tả giải phẫu thần kinh của anh ta đủ làm vinh dự cho bất kỳ giáo sư giải phẫu thần kinh nào, và không hề có sự ngập ngừng trong lời nói; mọi phát biểu đều rõ ràng và súc tích. Anh ta xử lý những 'từ ngữ khó nhằn' phức tạp nhất với sự dễ dàng như bất kỳ bác sĩ Boston nào, điều mà với tôi thật đáng kinh ngạc, xét việc khi ở trạng thái bình thường anh ta là người mù chữ, đặc biệt trong lĩnh vực y khoa, phẫu thuật hay dược học, những điều anh ta không biết gì.

"After going into detail with a diagnosis and giving name, address, etiology, symptoms, diagnosis, and treatment of a case, he is awakened by the suggestion that he will see this person no more, and in a few minutes will be awake. Upon questioning him, he knows absolutely nothing that he said, or whose case he was talking about. I have used him in about 100 cases, and to date have never known of any errors in diagnosis, except in two cases where he described a child in each case by the same name and who resided in the same house as the one wanted. He simply described the wrong person.

"Sau khi đi vào chi tiết trong chẩn đoán và đưa ra tên, địa chỉ, căn nguyên, triệu chứng, chẩn đoán và điều trị của một ca, anh ta được đánh thức bằng ám thị rằng anh ta sẽ không còn thấy người này nữa, và trong vài phút nữa sẽ tỉnh. Khi hỏi, anh ta hoàn toàn không biết mình đã nói gì, hay đang nói về ca của ai. Tôi đã dùng anh ta trong khoảng 100 ca, và cho đến nay chưa hề biết sai sót nào trong chẩn đoán, ngoại trừ hai ca trong đó anh ta mô tả một đứa trẻ ở mỗi ca bằng cùng một tên và cư trú trong cùng một ngôi nhà với người cần chẩn đoán. Anh ta đơn giản mô tả nhầm người.

“Now this description, although rather short, is no myth, but a firm reality. The regular profession scoff at anything reliable coming from this source, because the majority of them are in the rut and have never taken to anything not strictly orthodox.

“Giờ đây, lời mô tả này, dẫu khá ngắn, không phải huyền thoại, mà là thực tại vững chắc. Giới chuyên môn chính thống nhạo báng bất cứ điều gì đáng tin đến từ nguồn này, bởi vì đa số họ mắc kẹt trong lối mòn và chưa bao giờ tiếp nhận điều gì không hoàn toàn chính thống.

“The cases I have used him in have, in the main, been the rounds before coming to my attention, and in six important cases which had been diagnosed as strictly surgical he stated that no such condition existed, and outlined treatment which was followed with gratifying results in every case.

“Những ca tôi đã sử dụng anh ta, nhìn chung, đều đã đi vòng khắp nơi trước khi đến với tôi, và trong sáu ca quan trọng vốn đã được chẩn đoán là thuần túy phẫu thuật, anh ta nói rằng không hề có tình trạng như vậy, và phác ra cách điều trị đã được tuân theo với kết quả đáng mừng trong mỗi ca.

“One case, a little girl, daughter of a gentleman prominent in the American Book Company of Cincinnati, had been diagnosed by the best men in the Central States as incurable. One diagnosis from my man completely changed the situation, and within three months she was restored to perfect health, and is to this day.

“Một ca, một bé gái, con của một quý ông có vị thế trong American Book Company ở Cincinnati, đã được chẩn đoán bởi những vị bác sĩ giỏi nhất ở các bang miền Trung là vô phương chữa trị. Một lần chẩn đoán từ người của tôi đã hoàn toàn thay đổi tình hình, và trong vòng ba tháng cháu được phục hồi sức khỏe hoàn toàn, và cho đến hôm nay vẫn vậy.

“Now, in closing, you may ask why has a man with such powers not been before the public and received the endorsement of the profession, one and all, without fear or favor? I can truly answer by saying they are not ready to receive such as yet. Even Christ Himself was rejected, for ‘unless they see signs and wonders they will not believe.’

“Giờ, để kết lại, bạn có thể hỏi vì sao một người có năng lực như thế lại chưa xuất hiện trước công chúng và nhận được sự tán đồng của giới chuyên môn, nhất loạt, không sợ hãi cũng không thiên vị? Tôi có thể chân thành trả lời rằng họ chưa sẵn sàng để tiếp nhận những điều như vậy. Ngay cả chính Đấng Christ cũng bị khước từ, vì ‘nếu họ không thấy các dấu lạ và kỳ công, họ sẽ không tin.’

“I would appreciate the advice and suggestions of my co-workers in this broad field as to the best method of putting my man in the way of helping suffering humanity, and would be glad to have you send me the name and address of your most complex case and I will try to prove what I have endeavored to describe.”

“Tôi sẽ trân trọng mọi lời khuyên và đề nghị của những cộng tác viên trong lĩnh vực rộng lớn này về phương cách tốt nhất để đưa người của tôi vào con đường giúp đỡ nhân loại đau khổ, và sẽ vui lòng để bạn gửi cho tôi tên và địa chỉ của ca phức tạp nhất của bạn và tôi sẽ cố gắng chứng nghiệm những gì tôi đã nỗ lực mô tả.”

In further explanation, Dr. Ketchum gives this statement as obtained from the young man himself while asleep when asked to

Để giải thích thêm, Bác sĩ Ketchum đưa ra tuyên bố này như thu được từ chính chàng trai trong lúc ngủ khi được yêu cầu mô tả

describe his own powers and the source of his mystifying knowledge:

năng lực của mình và nguồn của tri thức gây bí ẩn:

"Our subject, while under auto-hypnosis, on one occasion explained as follows:

"'Đối tượng của chúng ta, khi ở dưới trạng thái tự thôi miên, đã một lần giải thích như sau:

"When asked to give the source of his knowledge, he being at this time in the subconscious state, he stated: 'Edgar Cayce's mind is amenable to suggestion, the same as all other subconscious minds, but in addition thereto it has the power to interpret to the objective mind of others what it acquires from the subconscious mind of other individuals of the same kind. The subconscious mind forgets nothing. The conscious mind receives the impression from without and transfers all thoughts to the subconscious, where it remains even though the conscious be destroyed.' He described himself in the third person, saying further that his subconscious mind is in direct communication with all other subconscious minds, and is capable of interpreting through his objective mind and imparting impressions received to other objective minds, gathering in this way all knowledge possessed by millions of other subconscious minds."

"Khi được hỏi về nguồn tri thức của mình, khi anh ta lúc này ở trạng thái tiềm thức, anh ta nói: 'Tâm trí của Edgar Cayce dễ cảm thụ ám thị, cũng như mọi tâm trí tiềm thức khác, nhưng thêm vào đó nó có năng lực diễn dịch cho thể trí khách quan của người khác những gì nó tiếp thu từ tâm trí tiềm thức của các cá nhân khác cùng loại. Tâm trí tiềm thức không quên điều gì. Thể trí ý thức nhận ấn tượng từ bên ngoài và chuyển mọi tư tưởng đến tiềm thức, nơi nó lưu lại dù thể trí ý thức bị tiêu hủy.' Anh ta mô tả mình ở ngôi thứ ba, nói thêm rằng tâm trí tiềm thức của anh ta ở trong sự giao tiếp trực tiếp với mọi tâm trí tiềm thức khác, và có khả năng diễn dịch qua thể trí khách quan của mình và truyền đạt các ấn tượng nhận được cho các thể trí khách quan khác, gom góp theo cách này mọi tri thức được sở hữu bởi hàng triệu tâm trí tiềm thức khác.'"

In all, young Cayce has given more than 1,000 readings, but has never turned his wonderful powers to his pecuniary advantage, although many people have been restored to health by following out the course of treatment prescribed in his readings while in a state of hypnosis.

Tổng cộng, chàng Cayce trẻ đã đưa hơn 1.000 bài đọc, nhưng chưa bao giờ biến các năng lực kỳ diệu của mình thành lợi ích vật chất, dẫu nhiều người đã được phục hồi sức khỏe bằng cách theo đuổi phác đồ điều trị được kê trong các bài đọc khi ông ở trong trạng thái thôi miên.

President James Hyslop of the American Psychic Society has made suggestions in regard to the development of the subject's powers. Other psychologists in Europe and America are seeking information, and Dr. Ketchum's plan is to have a committee of scientists of the highest standing come to Hopkinsville and investigate in a most rigid manner and make a report as to the truth of

Chủ tịch James Hyslop của American Psychic Society đã đưa ra những đề xuất liên quan đến việc phát triển các năng lực của đối tượng. Các nhà tâm lý học khác ở châu Âu và Mỹ đang tìm kiếm thông tin, và kế hoạch của Bác sĩ Ketchum là mời một ủy ban gồm các nhà khoa học có uy tín cao nhất đến Hopkinsville và điều tra một cách nghiêm ngặt nhất và đưa ra báo cáo về sự thật của

what is claimed but not understood. That this will be done in the near future is certain. Many men in this city have attended Mr. Cayce's readings and are ready to testify to the truth of the representations made.

những điều được khẳng định nhưng chưa hiểu. Điều này chắc chắn sẽ được thực hiện trong tương lai gần. Nhiều người ở thành phố này đã tham dự các bài đọc của ông Cayce và sẵn sàng làm chứng cho tính xác thực của những gì đã được trình bày.

Recently Mr. Cayce was given for a second interpretation the case of a man living in Indiana, and when asked by his father to tell whether he had read the case before and to describe the present condition, he said:

Gần đây, ông Cayce đã được đưa cho một ca ở Indiana để diễn giải lần thứ hai, và khi được cha của người bệnh yêu cầu nói liệu ông đã đọc ca này trước đó chưa và mô tả tình trạng hiện tại, ông nói:

"Yes, I have had him before. Some little difference in his case this time. Resting easy now; heart action not so bad; rest produced by an anaesthetic. We find this body suffering from smothering spells, short breath, depression of the heart, and very weak at times. Pains in the head, especially through the base of the head, the first and second cervical, and front part of the head and eyes; circulation is very poor.

"'Vâng, tôi đã nhận ông ta trước đây. Có chút khác biệt trong ca của ông ta lần này. Hiện đang nghỉ ngơi dễ chịu; hoạt động tim không tệ lắm; sự nghỉ ngơi do một thuốc gây mê tạo ra. Chúng ta thấy thân thể này chịu đựng những cơn ngộp thở, thở ngắn, trầm cảm ở tim, và rất yếu lúc này lúc khác. Đau ở đầu, đặc biệt xuyên qua nền sọ, đốt cổ thứ nhất và thứ hai, phần trán và mắt; tuần hoàn rất kém.

"In the first and second cervical we have a lesion there which is from the reflex action from the pain we have below, and gives off pains to the head at times and especially to the face and facial muscles. This all comes through the sympathetic nervous system.

"'Tại đốt cổ thứ nhất và thứ hai, chúng ta có một tổn thương ở đó, vốn do phản xạ từ cơn đau bên dưới gây ra, và đôi lúc phát tán đau lên đầu, đặc biệt hướng đến gương mặt và các cơ mặt. Tất cả điều này đều đi qua hệ thần kinh giao cảm.

"Now, at the seventh and eighth to the tenth dorsal vertebrae, reaching the solar plexus, we find a bad lesion, especially where it comes in contact with the nerves governing the heart and hepatic circulation just below the left lung. The trouble first began here. We see a congestion caused from a cold in the left lung contracted from the exterior, producing a choking up of the lung and treated locally and externally on the side.

"'Giờ đây, ở đốt lưng thứ bảy và thứ tám đến thứ mười, đến tùng thái dương, chúng ta thấy một tổn thương nặng, đặc biệt ở nơi nó tiếp xúc với các thần kinh chi phối tim và tuần hoàn gan ngay dưới phổi trái. Rắc rối khởi phát ở đây. Chúng ta thấy một sự sung huyết do cảm lạnh ở phổi trái mắc phải từ bên ngoài, gây ra sự nghẽn ở phổi và được điều trị tại chỗ và bên ngoài ở bên hông.

"This filling up caused not enough air in the lungs and produced the lesion we have just above the solar plexus or nerve centre which controls the whole digestive organs of the body, and the congestion we have here in the lumbar region has produced locomotor-

"'Sự ứ đầy này gây ra không đủ không khí trong phổi và tạo ra tổn thương chúng ta có ở ngay phía trên tùng thái dương hay trung tâm thần kinh vốn kiểm soát toàn bộ cơ quan tiêu hóa của cơ thể, và sự sung huyết chúng ta có ở đây trong vùng thắt lưng đã gây nên

ataxia and a withering away of the limbs; especially is this most noticeable in the right limb, and producing a very bad state in the pelvic region.

thoái hóa tủy sau và sự teo dần các chi; đặc biệt điều này thấy rõ nhất ở chi phải, và gây nên tình trạng rất xấu ở vùng chậu.

"We find the same thing through the circulatory system of the blood. The blood is very weak; the red corpuscles are more numerous than they should be, with not enough of the white tissue to build up the body. Where we have a loss of white blood tissue we have the same in the gray matter in the nerve force.

"'Chúng ta thấy điều tương tự trong hệ tuần hoàn của máu. Máu rất yếu; hồng cầu nhiều hơn mức nên có, với bạch mô không đủ để xây dựng cơ thể. Khi chúng ta mất bạch mô huyết, chúng ta cũng mất như vậy ở chất xám trong lực thần kinh.

"Not all the nerve force of the body has been destroyed. We have weak and then strong spells, because the circulation is weak, especially the capillary, with a heart action strong at times, producing palpitation of the heart and smothering spells, dizziness of the head, and the same of the solar plexus system, causing the emitting from the stomach of the things taken into it.

"'Không phải tất cả lực thần kinh của cơ thể đều đã bị hủy hoại. Chúng ta có lúc yếu và rồi khỏe, vì tuần hoàn yếu, đặc biệt là mao mạch, với hoạt động tim lúc khỏe, gây hồi hộp tim và cơn ngộp thở, choáng đầu, và tùng thái dương cũng như vậy, làm nôn ra từ dạ dày những gì đưa vào.

"We have no organic heart trouble and very little of the lungs, but some enlargement of the liver. In the left lobe of the liver we find a granular substance from medicines taken in through the stomach and bowels. The liver is not doing its work in throwing off the bile and waste matter of the body. That produces the enlargement of the liver.

"'Chúng ta không có bệnh tim thực tổ và rất ít ở phổi, nhưng có một chút phì đại gan. Ở thùy trái của gan, chúng ta thấy một chất dạng hạt do thuốc đưa vào qua dạ dày và ruột. Gan không làm việc của nó trong việc thải mật và phế thải của cơ thể. Điều đó gây phì đại gan.

"We have altogether a very weak and bedridden man, but he can be cured. To correct this trouble, first reduce the inflammation, then, by giving plenty of pure water, with alkaline treatment, the acid will be reduced. A tincture of iron for toning up the digestive organs and blood, and static electrical treatment along the spine, not very strong along the upper cervical, for this is near the brain, but very strong through the dorsal and lumbar regions. Give digitalis and strychnine to tone up the nerves and heart. With plenty of rest and fresh air, we will have the man improved."

"'Tổng thể, chúng ta có một người rất yếu và nằm liệt giường, nhưng có thể chữa khỏi. Để hiệu chỉnh rắc rối này, trước hết giảm viêm, rồi, bằng cách cho nhiều nước tinh khiết, cùng với điều trị kiềm, sẽ giảm axit. Dùng rượu thuốc sắt để tăng cường cơ quan tiêu hóa và máu, và điều trị điện tĩnh dọc cột sống, không quá mạnh ở phần cổ trên, vì phần này gần não, nhưng rất mạnh ở vùng lưng và thắt lưng. Cho digitalis và strychnine để tăng cường thần kinh và tim. Với nhiều nghỉ ngơi và không khí trong lành, chúng ta sẽ thấy người bệnh cải thiện.'"

... During the last ten years he has followed the business of a photographer in several cities, but has been a good part of the time here in Hopkinsville. About eight years ago he married Miss Evans of this city, and they have one child, a boy, now seven years old.

... Trong mười năm qua, ông theo nghề nhiếp ảnh ở vài thành phố, nhưng phần lớn thời gian ở đây tại Hopkinsville. Khoảng tám năm trước, ông kết hôn với cô Evans ở thành phố này, và họ có một con trai, nay bảy tuổi.

At first Mr. Cayce was hypnotized by another, but he now goes to sleep of his own accord by what Dr. Ketchum has called auto-hypnosis. He comes out of the trance at the suggestion of someone else, usually his father, who has assisted in his development more than anyone else.

Ban đầu, ông Cayce được người khác thôi miên, nhưng giờ ông tự đi vào giấc ngủ bằng điều mà Bác sĩ Ketchum gọi là tự thôi miên. Ông thoát khỏi trạng thái xuất thần theo ám thị từ người khác, thường là cha ông, người đã hỗ trợ ông phát triển nhiều hơn bất kỳ ai.

His experience does not fatigue or exhaust him. On the contrary it seems to refresh him. Sometimes he will be feeling tired and will take up a case to read, dropping off to sleep for the purpose, and when aroused will feel greatly refreshed.

Trải nghiệm không làm ông mệt mỏi hay kiệt quệ. Trái lại, dường như nó làm ông tươi tỉnh. Đôi khi ông cảm thấy mệt và sẽ nhận một ca để đọc, thả mình vào giấc ngủ cho mục đích đó, và khi đánh thức sẽ cảm thấy được hồi sức mạnh mẽ.

The question of distance is not important, as he has given successful readings with his subject a thousand miles away.

Vấn đề khoảng cách không quan trọng, vì ông đã đưa các bài đọc thành công với đối tượng ở cách xa ngàn dặm.

Mr. Cayce will not discuss the names of his patients, if they may be called patients, but says he is ready to submit any necessary facts in aiding the fullest investigation.

Ông Cayce sẽ không bàn đến tên các bệnh nhân, nếu có thể gọi là bệnh nhân, nhưng nói ông sẵn sàng cung cấp bất cứ dữ kiện cần thiết nào để hỗ trợ cho cuộc điều tra kỹ lưỡng nhất.

APPENDIX C—PHỤ LỤC C

DID CAYCE READ FOR PRESIDENT WILSON?—CAYCE CÓ ĐỌC CHO TỔNG THỐNG WILSON KHÔNG?

Edgar Cayce in 1932 wrote that on one occasion "I was called to Washington to give information for one high in authority. This, I am sure, must have been at least interesting, as I was called a year or so later for the same purpose."

Edgar Cayce vào năm 1932 đã viết rằng có một lần "Tôi được gọi đến Washington để cung cấp thông tin cho một vị có thẩm quyền cao. Điều này, tôi chắc, hẳn đã ít nhất là thú vị, vì khoảng một năm sau tôi lại được gọi cho cùng mục đích."

David E. Kahn, his longtime friend and collaborator in many a venture, in 1965 gave an oral history interview with Hugh Lynn Cayce and Gladys Davis, in which he said: "At one time we were asked to give a reading on President Woodrow Wilson." Kahn added: "I believe this was during the time that he was in the wheelchair and incapacitated and Mrs. Wilson was looking after his affairs. My recollection was that Colonel Starling [of the Secret Service detail assigned to protect the President] arranged this reading, as he was a lifelong friend of Edgar Cayce, both having been born in Hopkinsville, Kentucky, and I did not see the reading given, but, as I understand, it described the president's condition and foretold that his time was limited and that he would not get well. This was the beginning of a close personal friendship that remained for many years between Cayce, Starling, and myself and which led to the writing and publication of *Starling of the White House* [on which Starling after retiring collaborated with Cayce's biographer, Thomas L. Sugrue].

David E. Kahn, người bạn lâu năm và cộng tác của ông trong nhiều dự án, vào năm 1965 đã thực hiện một cuộc phỏng vấn lịch sử truyền khẩu với Hugh Lynn Cayce và Gladys Davis, trong đó ông nói: "Có một lần chúng tôi được yêu cầu đưa một bài đọc về Tổng thống Woodrow Wilson." Kahn nói thêm: "Tôi tin rằng đó là vào thời gian ông ấy ngồi xe lăn và không còn khả năng, và Bà Wilson trông coi công việc của ông. Tôi nhớ là Đại tá Starling [thuộc đội Mật vụ được giao bảo vệ Tổng thống] đã thu xếp bài đọc này, vì ông là bạn thân suốt đời của Edgar Cayce, cả hai đều sinh ra ở Hopkinsville, Kentucky, và tôi không xem bài đọc ấy, nhưng, như tôi hiểu, nó mô tả tình trạng của tổng thống và dự báo rằng thời gian của ông có hạn và ông sẽ không khỏi. Đây là khởi đầu của một tình bạn cá nhân thân thiết kéo dài nhiều năm giữa Cayce, Starling và tôi và dẫn đến việc viết và xuất bản cuốn Starling of the White House [mà Starling sau khi về hưu đã cộng tác với nhà viết tiểu sử của Cayce, Thomas L. Sugrue]."

Kahn acknowledged that he had no personal knowledge of a reading for Woodrow Wilson. "I heard there was such a meeting, I was not part of that, because I did not go to Washington as an army officer until I returned from France the latter part of 1919."

Kahn thừa nhận rằng ông không có hiểu biết trực tiếp về một bài đọc cho Woodrow Wilson. "Tôi nghe nói có một buổi như vậy, tôi không dự phần, vì tôi không đến Washington với tư cách sĩ quan quân đội cho đến khi tôi từ Pháp trở về vào cuối năm 1919."

Wilson had a stroke toward the end of his second term, in September 1919. Cayce gives no date for the first call from Washington, but it appears to have been before Kahn returned from France. Wilson remained in office, ill and partly incapacitated, until the inauguration of his successor, Warren G. Harding, on March 4, 1921—nearly a year and a half after he was stricken.

Wilson bị đột quỵ vào cuối nhiệm kỳ thứ hai, vào tháng Chín năm 1919. Cayce không đưa ngày tháng cho lần gọi đầu tiên từ Washington, nhưng có vẻ là trước khi Kahn trở về từ Pháp. Wilson vẫn tại chức, bệnh và phần nào mất sức, cho đến lễ nhậm chức của người kế nhiệm, Warren G. Harding, vào ngày 4 tháng Ba, 1921—gần một năm rưỡi sau khi ông bị đột quỵ.

While there is no known documentation of any readings for President Wilson, there is documentation of readings Cayce gave for a cousin of the president, a Major Wilson

Trong khi không có tài liệu được biết đến về bất kỳ bài đọc nào cho Tổng thống Wilson, thì có tài liệu về những bài đọc Cayce đưa ra cho một người anh em họ của tổng thống,

whom Kahn had befriended in the army.

một Thiếu tá Wilson mà Kahn đã kết thân trong quân ngũ.

Cayce's biographers treated this matter quite differently. Thomas Sugrue, in *There Is a River,* makes no mention of any readings for either President Wilson or his cousin. Supposedly Cayce was cautioned never to discuss it. Joseph Millard, in *Edgar Cayce, Mystery Man of Miracles,* reports that Edgar was "mysteriously summoned to Washington" twice during World War I but under "secrecy that was never lifted." He doesn't speculate on the purpose.

Các nhà viết tiểu sử về Cayce xử lý vấn đề này rất khác nhau. Thomas Sugrue, trong There Is a River, không đề cập đến bất kỳ bài đọc nào cho Tổng thống Wilson hay người anh em họ của ông. Được cho là Cayce bị cảnh báo không bao giờ được bàn về chuyện đó. Joseph Millard, trong Edgar Cayce, Mystery Man of Miracles, thuật rằng Edgar đã "bí ẩn được triệu đến Washington" hai lần trong Thế chiến I nhưng dưới "bức màn bí mật không bao giờ được vén lên." Ông không phỏng đoán về mục đích.

Harmon H. Bro, however, in *A Seer Out of Season,* as well as two earlier books and his doctoral dissertation at the University of Chicago, claimed that Cayce went to the White House twice to give readings at the invitation of President and Mrs. Wilson. Bro acknowledged that he had no documentation, but in his biography of Cayce attributes the story to Kahn. Rather than the president's illness, as Kahn would have it, the subject was the proposed League of Nations, according to Bro.

Tuy nhiên, Harmon H. Bro, trong A Seer Out of Season, cũng như hai cuốn sách trước đó và luận án tiến sĩ tại Đại học Chicago, tuyên bố rằng Cayce đã đến Nhà Trắng hai lần để đưa các bài đọc theo lời mời của Tổng thống và Bà Wilson. Bro thừa nhận rằng ông không có tài liệu, nhưng trong tiểu sử về Cayce, ông gán câu chuyện cho Kahn. Theo Bro, chủ đề không phải là bệnh tình của tổng thống, như Kahn nói, mà là Liên minh các Quốc gia được đề xuất.

W. H. Church, in *Many Happy Returns: The Lives of Edgar Cayce,* repeats much the same story, but attributes it to Gladys Davis, Cayce's longtime secretary.

W. H. Church, trong Many Happy Returns: The Lives of Edgar Cayce, lặp lại hầu như cùng câu chuyện, nhưng gán nó cho Gladys Davis, thư ký lâu năm của Cayce.

What is one to believe?

Vậy nên tin điều gì?

Gladys Davis told the editor that Mr. Cayce had never spoken of this matter to her, and she didn't know whether it was true or not. There is nothing in his personal correspondence referring to it (but until Gladys was employed in the fall of 1923 little correspondence was kept). Colonel Starling made no reference to such an incident in his memoirs. Although Starling hailed from Hopkinsville, he was much younger than Cayce and did not know him nearly as long as Kahn suggested.

Gladys Davis nói với biên tập rằng Ông Cayce chưa bao giờ nói với Bà về chuyện này, và Bà không biết nó có thật hay không. Không có gì trong thư từ cá nhân của ông đề cập đến chuyện đó (nhưng cho đến khi Gladys được thuê vào mùa thu năm 1923, rất ít thư từ được lưu giữ). Đại tá Starling không nhắc đến sự kiện như vậy trong hồi ký của mình. Dẫu Starling đến từ Hopkinsville, ông trẻ hơn Cayce nhiều và không quen ông ấy lâu như Kahn gợi ý.

Both of Cayce's sons, when asked about the matter, told the editor their father had never mentioned it to them. Hugh Lynn declined to speculate on whether it was true; Edgar Evans said he doubted the story.

Cả hai con trai của Cayce, khi được hỏi về vấn đề này, nói với biên tập rằng cha họ chưa bao giờ nhắc tới chuyện ấy với họ. Hugh Lynn từ chối phỏng đoán về tính xác thực; Edgar Evans nói ông nghi ngờ câu chuyện.

Woodrow Wilson lived on in declining health in Washington for several years after Cayce was called to the capital "for one high in authority." If he did give readings for President Wilson, they presumably focused on his physical condition, as Kahn stated, and failed to help—perhaps because it was too late, or that no one close to Wilson, including his physician, took the suggestions seriously. All one knows with certainty is that Wilson did not recover and died in February 1924 at age sixty-six.

Woodrow Wilson sống tiếp trong tình trạng sức khỏe suy giảm ở Washington vài năm sau khi Cayce được gọi tới thủ đô "cho một vị có thẩm quyền cao." Nếu ông có thực sự đưa các bài đọc cho Tổng thống Wilson, thì có lẽ chúng tập trung vào tình trạng thể xác của ông, như Kahn nói, và đã không giúp ích—có lẽ vì quá muộn, hoặc không ai thân cận Wilson, kể cả bác sĩ của ông, đã coi trọng các gợi ý. Điều duy nhất chắc chắn là Wilson đã không hồi phục và qua đời vào tháng Hai, 1924 ở tuổi sáu mươi sáu.

APPENDIX D—PHỤ LỤC D

ORGANIZING THE WORK: THE A.N.I.—TỔ CHỨC CÔNG VIỆC: A.N.I.

The Association of National Investigators, in Virginia Beach, the first organization actually established to sponsor the work of Edgar Cayce, issued the following information in booklet form, as revised in July 1929:

Hội Các Nhà Điều tra Quốc gia (Association of National Investigators), tại Virginia Beach, tổ chức đầu tiên thực sự được thành lập để bảo trợ công việc của Edgar Cayce, đã phát hành thông tin sau đây dưới dạng sách mỏng, phiên bản sửa đổi vào tháng Bảy, 1929:

THAT WE MAY MAKE MANIFEST OUR LOVE FOR GOD AND MAN

ĐỂ CHÚNG TA CÓ THỂ BIỂU LỘ TÌNH YÊU CỦA MÌNH ĐỐI VỚI THƯỢNG ĐẾ VÀ CON NGƯỜI

The Association of National Investigators, Inc.

The Association of National Investigators, Inc.

The Association of National Investigators was incorporated May 6, 1927, in the State of Virginia. Although founded upon the psychic work of Mr. Edgar Cayce, and although the immediate basis of its formation was to further, foster, and encourage the physical, mental, and spiritual aid that thousands have and are receiving from Mr. Cayce's endeavors in the psychic field, the larger and more embracing purpose of the organization is to engage in general psychic research, and to provide for the practical application of any knowledge obtainable through the medium of psychic phenomena. In the matter of specific application the Association seeks to render physical aid to the sick and ailing through its hospital, and also to disseminate and exploit for the good of humanity the knowledge obtained from its research work, through the library, lecture hall, and other educational channels.

Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia được đăng ký pháp nhân ngày 6 tháng 5 năm 1927 tại Tiểu bang Virginia. Dù được thành lập trên nền tảng công việc thông linh của Ông Edgar Cayce, và tuy cơ sở trực tiếp của sự hình thành là nhằm thúc đẩy, bồi dưỡng và khuyến khích sự trợ giúp về thể xác, trí tuệ và tinh thần mà hàng ngàn người đã và đang nhận được từ những nỗ lực của Ông Cayce trong lĩnh vực thông linh, mục đích lớn hơn và bao quát hơn của tổ chức là dấn thân vào nghiên cứu thông linh nói chung, và cung cấp việc ứng dụng thực tiễn bất kỳ tri thức nào có thể thu nhận được qua trung gian các hiện tượng thông linh. Về phương diện ứng dụng cụ thể, Hiệp hội tìm cách mang lại trợ giúp thể xác cho người đau ốm thông qua bệnh viện của mình, đồng thời truyền bá và triển khai vì lợi ích nhân loại tri thức thu hoạch từ công cuộc nghiên cứu, qua thư viện, giảng đường và các kênh giáo dục khác.

Many are already acquainted with the

Nhiều người đã quen thuộc với các bài đọc do

readings given by Mr. Cayce, and the more or less haphazard manner in which they have heretofore been applied, also the wonderful results. Prior to the incorporation of the Association physical diagnoses and remedies for diseases were sent to applicants for readings; who upon receipt of them found great difficulty in securing the treatment prescribed. At best the remedies suggested in the readings were partly carried out, yet it is to the credit of the work of the Association that in spite of these difficulties the results reported were satisfactory. The testimonials on hand at the main office at Virginia Beach speak for many, who through application of the remedies given in their readings found relief from their existent physical disabilities. Under the conditions created by the Association difficulties encountered by the patients in securing treatment have been overcome. Furthermore, each and every reading is now followed systematically, watched, and recorded. Prior to the incorporation of the Association and the erection of the Cayce Hospital about 10,000 readings were given by Mr. Cayce, but the lack of facilities for checking each and every move proved detrimental to the progress of the work and to a proper scientific classification of the phenomena. Records of the method and result of treatment are now filed, as is the information given by the psychic forces on specific diseases. Lack of organization prevented this from being accomplished in the past, although thousands received just such information in physical readings, and benefited or not, according to the application thereof.

Ông Cayce thực hiện, và với cách áp dụng trước đây ít nhiều mang tính ngẫu hứng của chúng, cũng như các kết quả kỳ diệu. Trước khi Hiệp hội được hợp pháp hóa, các chẩn đoán thể xác và phương dược trị bệnh được gửi cho những người xin bài đọc; họ, khi nhận được, thường gặp khó khăn lớn trong việc tìm kiếm phương thức điều trị đã được chỉ định. Tốt nhất thì các phương dược nêu ra trong bài đọc cũng chỉ được thực hiện một phần; tuy vậy, công bằng mà nói, bất chấp những khó khăn đó, các kết quả báo cáo vẫn khả quan. Những chứng từ lưu tại văn phòng chính ở Virginia Beach nói lên tiếng nói của bao người, là những người nhờ áp dụng các phương dược đã được nêu trong bài đọc của mình mà tìm được sự thuyên giảm cho các khiếm khuyết thể chất đang có. Với các điều kiện do Hiệp hội tạo ra, những khó khăn bệnh nhân gặp phải trong việc kiếm tìm điều trị đã được khắc phục. Hơn nữa, nay mỗi bài đọc đều được theo dõi có hệ thống, giám sát và ghi chép. Trước khi Hiệp hội được hợp pháp hóa và trước khi Bệnh viện Cayce được xây dựng, khoảng 10.000 bài đọc đã được Ông Cayce thực hiện, nhưng sự thiếu thốn phương tiện để kiểm tra từng bước đã gây phương hại đến tiến trình công việc và việc phân loại khoa học thích đáng các hiện tượng. Hiện nay, hồ sơ về phương pháp và kết quả điều trị được lưu trữ, cũng như các thông tin do các lực thông linh cung cấp về các bệnh cụ thể. Sự thiếu tổ chức đã từng ngăn trở việc này trong quá khứ, dẫu cho hàng ngàn người đã nhận được chính loại thông tin như vậy trong các bài đọc thể xác và được lợi ích hay không, tùy theo cách họ áp dụng.

The Cayce Hospital, which is the hospital of the Association, at Virginia Beach, Va., furnishes an opportunity for those who seek physical readings and treatment exactly as prescribed in them to get such at the hands of competent and sympathetic physicians. The hospital is conducted along the most

Bệnh viện Cayce, là bệnh viện của Hiệp hội, tại Virginia Beach, Va., tạo cơ hội cho những ai tìm kiếm bài đọc thể xác và điều trị đúng y như được chỉ dẫn trong bài đọc, được thụ hưởng điều đó từ những y sĩ có thẩm quyền và thấu cảm. Bệnh viện được vận hành theo những chuẩn mực hiện đại nhất, khoa học

modern, scientific, and ethical lines. Every comfort and service possible is provided patients. The charges for room, board, and treatment are such as is customary to an institution of its kind.

nhất và đạo đức nhất. Mọi sự tiện nghi và dịch vụ có thể có đều được cung cấp cho bệnh nhân. Mức phí phòng, ăn ở và điều trị phù hợp với thông lệ của một cơ sở thuộc loại này.

Lectures are delivered each Sunday by President Blumenthal and Mr. Cayce in the lecture hall of the hospital, and President Blumenthal conducts a study class on alternate Saturday afternoons in the same place. The work is studied from a philosophical standpoint, with a view to educating the individual to a complete understanding of himself and the life he lives. These lectures and study classes are free to everyone, and all are urged to attend if interested.

Mỗi Chủ nhật, các bài giảng được Chủ tịch Blumenthal và Ông Cayce trình bày tại giảng đường của bệnh viện, và Chủ tịch Blumenthal cũng điều hành một lớp học nghiên cứu cách tuần vào các chiều thứ Bảy tại cùng địa điểm. Công việc được khảo cứu từ quan điểm triết học, nhằm giáo dưỡng cá nhân đi tới sự thấu hiểu trọn vẹn về chính mình và về đời sống y đang sống. Các bài giảng và lớp học nghiên cứu này miễn phí cho mọi người, và tất cả đều được khuyến khích tham dự nếu quan tâm.

Those not acquainted with the physical and life readings furnished by the Association through the psychic endeavors of Mr. Cayce may apply for information concerning them at the main office at Virginia Beach, where details concerning the past history of Mr. Cayce and his work, and the Association prior to its incorporation, may be obtained. The results of the application of treatments suggested in the physical readings are carefully recorded and systematically classified, and these records are open for inspection to members of the Association.

Những ai chưa quen với các bài đọc về thể xác và đời sống do Hiệp hội cung cấp thông qua nỗ lực thông linh của Ông Cayce có thể xin thông tin về chúng tại văn phòng chính ở Virginia Beach, nơi có thể nhận được các chi tiết về tiểu sử trước đây của Ông Cayce và công việc của Ông, cũng như về Hiệp hội trước khi được hợp pháp hóa. Kết quả của việc áp dụng các liệu pháp được đề nghị trong các bài đọc thể xác được ghi chép cẩn trọng và phân loại có hệ thống, và các hồ sơ này được mở cho hội viên Hiệp hội xem xét.

There are many psychic research societies formed for the study and recording of phenomena, but it is safe to say that the Association of National Investigators, Inc., is the only Society that in addition to psychic research work seeks to apply in its own hospital treatments for the cure of disease. The Association was incorporated that this hospital might be built and put at the disposal of those seeking relief from this source. There is, of course, the customary ward in the hospital for those who are unable to pay for treatments, and one day each week is devoted to giving readings for the benefit of those unable to pay for them.

Có nhiều hội nghiên cứu thông linh được lập nên để khảo cứu và ghi chép các hiện tượng, nhưng có thể nói rằng Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., là tổ chức duy nhất ngoài công việc nghiên cứu thông linh còn tìm cách áp dụng điều trị để chữa bệnh ngay tại bệnh viện của chính mình. Hiệp hội đã được hợp pháp hóa để có thể xây dựng bệnh viện này và đặt nó trong tầm sử dụng của những ai tìm kiếm sự trợ giúp từ nguồn này. Dĩ nhiên, bệnh viện có khu dành cho những người không có khả năng chi trả điều trị, và mỗi tuần có một ngày được dành riêng cho việc thực hiện các bài đọc vì lợi ích của những người không thể trả phí.

Equally, if not more important than the medical purpose of the Association, is the educational phase of the organization's work. The library and lecture hall in the hospital serve as a center in which the results of the psychic work are carefully recorded. It also serves as a center from which authoritative documents and literature are obtained on the subject. Knowledge from the psychic sources covers a vast field, including not only physical diagnoses, but information in the fields of philosophy, theosophy, theology, science, and every phase of human endeavor and spiritual life. The library and lecture hall serve as a forum for the exchange of ideas on all these subjects, and also serves as the central point from which is disseminated the truths gained from the spiritual or psychic source.

Không kém phần quan trọng, nếu không muốn nói là quan trọng hơn mục đích y khoa của Hiệp hội, là phương diện giáo dục trong công việc của tổ chức. Thư viện và giảng đường trong bệnh viện đóng vai trò một trung tâm nơi các kết quả của công việc thông linh được ghi chép cẩn trọng. Nó cũng là trung tâm từ đó thu thập các tài liệu và văn bản có thẩm quyền về chủ đề này. Tri thức từ các nguồn thông linh bao trùm một lĩnh vực rộng lớn, không chỉ gồm những chẩn đoán thể xác, mà còn thông tin trong các lĩnh vực triết học, Thông Thiên Học, thần học, khoa học, và mọi phương diện của nỗ lực nhân sinh và đời sống tinh thần. Thư viện và giảng đường là diễn đàn để trao đổi ý tưởng về tất cả những chủ đề này, đồng thời là điểm trung tâm từ đó chân lý thu nhận từ nguồn tinh thần hay thông linh được truyền bá.

At the present time Mr. Cayce's psychic ability furnishes the Association with its channel for research work, but the Society does not plan to confine itself to his manifestation. It is training and including in its research work all who possess sufficient psychic development of mind and are desirous of cooperating with the Association to achieve the purpose of scientifically studying, recording, and applying the phenomena, and exploiting the knowledge

Hiện tại, khả năng thông linh của Ông Cayce là kênh giúp Hiệp hội tiến hành công việc nghiên cứu, nhưng Tổ chức không dự định tự giới hạn vào hiện hiện tượng của riêng Ông. Hiệp hội đang đào luyện và thu nhận vào công cuộc nghiên cứu tất cả những ai có đủ mức phát triển thông linh về thể trí và mong muốn hợp tác với Hiệp hội nhằm đạt mục đích là khảo cứu, ghi chép và ứng dụng các hiện tượng một cách khoa học, đồng thời triển khai tri thức thu nhận được theo cách

derived therefrom in a philanthropic manner for the good of mankind. Those directly in the employ of the Association or its hospital receive financial remuneration commensurate with the service rendered of course, the amount being fixed by the Board of Trustees. The latter, as well as the officers for the corporation and members of its committees, receive no financial compensation for their services in these capacities.

vị tha vì lợi ích nhân loại. Những người trực tiếp làm việc cho Hiệp hội hoặc bệnh viện của Hiệp hội nhận thù lao tài chính tương xứng với dịch vụ họ cống hiến—dĩ nhiên, mức thù lao do Hội đồng Quản trị ấn định. Hội đồng này, cũng như các chức trách của pháp nhân và các thành viên ủy ban, không nhận bất kỳ khoản thù lao tài chính nào cho các dịch vụ của họ trong các cương vị ấy.

To many, psychic phenomena is but a vagary that has to do with prophesies or superstition, something to be feared or shunned. Finally then, the Association of National Investigators, Inc., seeks to demonstrate that psychic phenomena and the phenomena of life are one and the same thing. The divine manifests its Being or Life or consciousness, and the psychic or subconscious forces, though unconscious to the intellect, manifest their being in consciousness of another character than intellectual.

Với nhiều người, hiện tượng thông linh chỉ là một điều thất thường liên quan đến lời tiên tri hay mê tín, là cái gì đó đáng sợ hay nên né tránh. Rốt cuộc, Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., tìm cách chứng minh rằng hiện tượng thông linh và hiện tượng của đời sống là một và như nhau. Cái thiêng liêng biểu lộ Sự Hiện Hữu hay Sự Sống hay tâm thức của Ngài, và các lực thông linh hay tiềm thức, tuy không hiển lộ trước trí năng, lại biểu lộ hiện hữu của chúng trong một dạng tâm thức khác với trí năng.

Nevertheless, both belong to the same essence and process that expresses itself in the form of “Mind,” or “Soul.” In substance it is spirit, in which a self-contained element through a process of development becomes consciousness or soul. This developing element of subconscious consciousness is demonstrated when the physical forces are subjugated; as, for example, in the experiencing of certain kinds of dreams or visions or other intuitive or psychic manifestations; or in the psychic work of Mr. Cayce, where a complete and thorough physical diagnosis is given in perfectly rational manner through the subjected physical faculties—i.e., when Mr. Cayce becomes intellectually unconscious, or unalive, and manifests through a subconscious kind of consciousness, or aliveness.

Tuy vậy, cả hai thuộc về cùng một bản thể và một tiến trình vốn tự biểu lộ dưới hình thái “Thể trí” hoặc “Linh hồn”. Về chất, đó là tinh thần, trong đó một yếu tố tự thân, qua tiến trình phát triển, trở thành tâm thức hay linh hồn. Yếu tố đang phát triển này của tâm thức tiềm thức được chứng nghiệm khi các lực thể chất được chế ngự; chẳng hạn, trong việc kinh nghiệm những loại giấc mơ, thị kiến hay các biểu hiện trực giác hoặc thông linh nào đó; hoặc trong công việc thông linh của Ông Cayce, nơi một chẩn đoán thể xác đầy đủ và tường tận được cung cấp theo một cách thức hoàn toàn hợp lý thông qua các năng năng lực thể chất đã được đặt dưới sự quy phục—nghĩa là, khi Ông Cayce trở nên vô thức về mặt trí năng, hay như không còn hoạt động trí năng, và biểu lộ qua một dạng tâm thức thuộc tiềm thức.

The purpose of the Association of National

Vậy, mục đích của Hiệp hội Các Nhà Điều tra

Investigators, Inc., then, as will be stated more fully later, is to scientifically carry on the research work in the field of psychic phenomena, to record the results thereof, and to apply them for the benefit of health, knowledge, and spiritual welfare of those seeking aid from the psychic force. It is evident that this organization is engaged in a great work, its scope of activity reaching out to every class, creed, and race, and its purpose embracing the mental, moral, physical and spiritual good of all humanity.

Quốc gia, Inc., như sẽ được trình bày đầy đủ hơn ở phần sau, là tiếp tục một cách khoa học công việc nghiên cứu trong lĩnh vực hiện tượng thông linh, ghi chép các kết quả của nó, và ứng dụng chúng vì lợi ích sức khỏe, tri thức và phúc lợi tinh thần của những ai tìm kiếm sự trợ giúp từ lực thông linh. Rõ ràng tổ chức này đang dấn thân vào một công việc lớn lao, phạm vi hoạt động vươn tới mọi giai tầng, mọi tín ngưỡng và mọi chủng nhân loại, và mục đích của nó ôm trọn điều thiện về trí tuệ, đạo đức, thể xác và tinh thần cho toàn thể nhân loại.

Three hard and fast provisions govern the operation of the Association work:

Ba điều khoản chặt chẽ chi phối việc vận hành công việc của Hiệp hội:

First: As already stated, the membership and purpose and work of the Organization is limited to no class or creed. The only provision here made is that every applicant for membership and for aid have a faith in the Divine.

Thứ nhất: Như đã nói, hội viên, mục đích và công việc của Tổ chức không bị giới hạn bởi bất kỳ giai tầng hay tín điều nào. Điều kiện duy nhất ở đây là mọi ứng viên xin gia nhập và xin được trợ giúp đều phải có đức tin nơi Đấng Thiêng Liêng.

Second: That this organization shall in no way be used or represented to stand for any particular doctrine, religion, or nationality. The purpose of this Society is scientific study and application of psychic phenomena as related to man in his relationship to the world and to earthly life, as well as his relation to the universe and the universal forces. It is not to establish any new religion, although new thought and new interpretations of old truth may emanate.

Thứ hai: Tổ chức này không được dùng để, hay đại diện cho, bất kỳ học thuyết, tôn giáo hay quốc tịch nào. Mục đích của Tổ chức là nghiên cứu khoa học và ứng dụng các hiện tượng thông linh trong tương quan với con người trong mối quan hệ của y với thế giới và với đời sống trần gian, cũng như mối quan hệ của y với vũ trụ và các lực phổ quát. Không nhằm thiết lập một tôn giáo mới, dẫu rằng có thể nảy sinh những tư tưởng mới và những diễn giải mới về chân lý cũ.

Third: It is definitely stated in the charter of this Association, granted by the State of Virginia, that any profits or monies collected by the Association shall go towards the purely philanthropic work of the Corporation. Membership dues, donations, hospital fees and profits from all transactions shall go towards the upkeep and maintenance of the institution and purely philanthropic work of the Association.

Thứ ba: Trong điều lệ của Hiệp hội này, do Tiểu bang Virginia cấp, có quy định rõ rằng mọi khoản lợi tức hay tiền bạc do Hiệp hội thu được đều phải được sử dụng cho công việc hoàn toàn từ thiện của Pháp nhân. Hội phí, quyên góp, viện phí và lợi nhuận từ mọi giao dịch đều phải được dùng để duy trì và bảo dưỡng cơ sở, và cho công việc hoàn toàn từ thiện của Hiệp hội.

The Board of Trustees (limited to fifteen), being vested with the vote, form the governing body of the Association, and are limited in their operations by the charter and by-laws, the latter of which are hereinafter set forth.

Hội đồng Quản trị (giới hạn tối đa mười lăm người), là những người có quyền bỏ phiếu, cấu thành cơ quan quản trị của Hiệp hội, và bị giới hạn trong hoạt động bởi điều lệ và nội quy, trong đó nội quy sẽ được trình bày dưới đây.

"... THE WORKS THAT I DO SHALL YE DO ALSO; AND GREATER WORKS THAN THESE SHALL YE DO; BECAUSE I GO UNTO MY FATHER."—John, Ch. 14:12.

"... CÔNG VIỆC TA LÀM, CÁC NGƯƠI CŨNG SẼ LÀM; VÀ NHỮNG VIỆC LỚN HƠN NỮA, CÁC NGƯƠI SẼ LÀM; BỞI VÌ TA ĐI VỀ CÙNG CHA TA."—Gioan, Chương 14:12.

OUR IDEAL AND PHILOSOPHY

LÝ TƯỞNG VÀ TRIẾT LÝ CỦA CHÚNG TA

Deep in the hearts of each and every right thinking person there dwells the ideal that acts as the mainspring of our life, namely, love for the Divine Creator. Regardless of our concept of God, we love Him for His deeds, which, of course, embrace creation. He has created us as an image of Himself and His universe (as a drop containing every element of the ocean is an image of the whole body of water), and has given to us the opportunity of enjoying like Him a consciousness of ourselves being alive. Being a duplication of Him, in potentiality, we are alive to His work of creation. By development of our potential abilities we become self aware of the process of creation being our own work as well as His. We love Him, then, for His gift of life to us, for His promise that the gift shall be eternal, and, above all, for His long-suffering as well as patience with our sins which are born of ignorance during the process of our achieving through earthly experience necessary potential development. Indeed, many of us, although bearing no malice, curse the Creator in one breath while He furnishes us the power to draw another. We defile our bodies with ill-formed habits, while His pulsating, life-giving flow sustains those bodies and continues in process of creating new and other beautiful physiques. Sometimes, in a secret moment, while regarding the majesty and beauty of nature,

Sâu thẳm trong lòng mỗi người có tư duy chính trực đều cư ngụ một lý tưởng, như chiếc lò xo chính của đời sống chúng ta, đó là tình yêu dành cho Đấng Tạo Hóa Thiêng Liêng. Bất chấp quan niệm của chúng ta về Thượng đế như thế nào, chúng ta yêu Ngài vì các công trình của Ngài, vốn, dĩ nhiên, bao gồm công cuộc sáng tạo. Ngài đã tạo dựng chúng ta theo hình ảnh của chính Ngài và vũ trụ của Ngài (như một giọt nước chứa mọi yếu tố của đại dương là hình ảnh của toàn thể khối nước), và đã ban cho chúng ta cơ hội được hưởng, giống như Ngài, một tâm thức về việc chính mình đang sống. Là sự phản chiếu của Ngài, về tiềm năng, chúng ta sống động với công trình sáng tạo của Ngài. Bằng sự phát triển các năng lực tiềm tàng, chúng ta trở nên tự nhận biết rằng tiến trình sáng tạo vừa là công việc của chính mình, vừa là của Ngài. Chúng ta yêu Ngài, vậy thì, vì hồng ân sự sống Ngài dành cho ta, vì lời hứa rằng ân ban ấy sẽ là vĩnh cửu, và trên hết, vì sự nhẫn nại lâu dài cũng như kiên trì của Ngài đối với các tội lỗi của chúng ta—những điều sinh ra từ vô minh—trong tiến trình chúng ta đạt được qua kinh nghiệm trần thế sự phát triển tiềm năng cần thiết. Quả thật, nhiều người trong chúng ta, tuy không nuôi oán hận, vẫn trong một hơi thở nguyền rủa Đấng Tạo Hóa, ngay khi Ngài ban cho ta năng lực để hít vào hơi thở kế tiếp. Chúng ta bôi bẩn thân thể mình bằng những tập quán méo mó, trong khi dòng chảy sự sống rung động

or, while marveling at the wonderful phenomena of a newborn baby, or while at prayer either at home or in church, we turn our hearts to God, and pour forth our love. Then do we intuitively feel His forgiveness, His infinite mercy and patience, and the divine inflow of His love. He is the potentiality that manifests itself as the phenomena of life, whether of creation or our subjective selves, and thus we belong to Him and He to us.

của Ngài nuôi dưỡng các thân thể ấy và tiếp tục tiến trình tạo tác những hình thể mới và đẹp đẽ khác. Đôi khi, trong một khoảnh khắc kín đáo, khi chiêm ngưỡng vẻ uy nghi và cái đẹp của thiên nhiên, hoặc khi mầu nhiệm trước hiện tượng kỳ diệu của một đứa trẻ mới sinh, hoặc khi cầu nguyện, dù ở nhà hay tại nhà thờ, chúng ta hướng lòng về Thượng đế và tuôn đổ tình yêu của mình. Rồi thì, chúng ta trực giác cảm nhận được sự tha thứ của Ngài, lòng xót thương vô hạn và sự nhẫn nại của Ngài, và dòng chảy thiêng liêng của tình yêu Ngài. Ngài là tiềm năng tự biểu lộ như hiện tượng của sự sống, dù là của sáng tạo hay của cái tôi chủ quan của chúng ta, và do đó, chúng ta thuộc về Ngài và Ngài thuộc về chúng ta.

We, are, each of us, an integral part of God in the intellectual effect form of man, that this spiritual Godly essence takes in the earthly environment, and know ourselves to be that. Thus it is that we are free to live our own concept of life. Thus it also is that whatever concept we choose to express in and of our own life, is representative of our idea of God. Since we are that which the life, essence or God becomes in materialized form, we will likewise remain this same essence when we change at death from the materialized manifested form, to become one with the manifesting spiritual essence itself. From the changed viewpoint that we will then enjoy as an internal force of intelligence, we shall come to know ourselves to be that which God is in essence, just as we now know ourselves to be that which the spiritual Godly essence changes itself to become in the materialized form it takes in this earthly environment. God then has created, of Himself, a portion (each of our own selves) that by virtue of His process of creation, becomes able to achieve a companionate self awareness and individuality in Union with and one with each and every self-conscious and individuality, or portion, that God in one

Chúng ta, từng người một, là một phần bất khả phân của Thượng đế trong hình thái hiệu quả trí năng của con người—hình thái mà bản thể thiêng liêng của Thượng đế mang lấy trong môi trường trần thế—và chúng ta biết mình là như thế. Vậy nên, chúng ta tự do sống theo quan niệm của chính mình về đời sống. Vậy nên, bất kỳ quan niệm nào chúng ta chọn để biểu hiện trong và bằng đời sống của riêng mình cũng là sự đại diện cho ý nghĩ của chúng ta về Thượng đế. Bởi chúng ta là điều mà sự sống, bản thể hay Thượng đế trở thành trong hình tướng hiện hình, chúng ta cũng sẽ như thế ấy khi chúng ta đổi thay trong cái chết, từ hình tướng hiện hình, để trở nên một với chính bản thể thiêng liêng đang biểu lộ. Từ viễn kiến đã đổi thay mà chúng ta khi ấy sẽ hưởng như một lực trí tuệ nội tại, chúng ta sẽ đến chỗ biết mình là điều mà Thượng đế là nơi bản thể, cũng như bây giờ chúng ta biết mình là điều mà bản thể thiêng liêng của Thượng đế chuyển hóa để trở thành trong hình tướng hiện hình mà nó mang lấy trong môi trường trần thế này. Thượng đế vậy đã tạo thành, từ chính Ngài, một phần (mỗi cái "tôi" của chúng ta) mà, nhờ vào tiến trình sáng tạo của Ngài, trở nên có khả năng đạt đến một ý thức tự tri mang tính đồng bạn và một tính cách cá thể trong

potential spiritual essence embraces.

Sự Hợp Nhất và là một với từng và mọi tự-ngã-ý thức và cá tính, hay phần phần, mà Thượng đế trong một bản thể tinh thần tiềm dung ôm trọn.

Are our prayers and our good intentions the best we may do in gratitude for such good and perfect gifts? May we not help keep the breath in the body by aiding physically the sick and suffering? May we not counteract sin by fighting the ignorance and lack of understanding that breeds it? Of course we may, and shall!—all of us who are members of the Association of National Investigators, Inc., for all of us banded together to manifest in deed our love for the Creator, will through the Association engage actively in educating those who are as yet unawakened to the glory of the creative work of the spirit father.

Phải chăng lời cầu nguyện và thiện ý là điều tốt nhất chúng ta có thể làm để tri ân những ân ban tốt lành và hoàn hảo như vậy? Chẳng lẽ chúng ta không thể góp phần giữ hơi thở trong thân bằng cách trợ giúp về thể xác những người đau yếu khổ sở? Chẳng lẽ chúng ta không thể hóa giải tội lỗi bằng cách chống lại vô minh và sự thiếu thấu hiểu vốn sinh ra nó? Dĩ nhiên là có thể, và chúng ta sẽ làm!—tất cả chúng ta, những hội viên của Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., bởi tất cả chúng ta liên kết lại để biểu lộ trong hành động tình yêu của mình dành cho Đấng Tạo Hóa, sẽ qua Hiệp hội tích cực dấn thân vào việc giáo hóa những ai còn chưa thức tỉnh trước vinh quang của công trình sáng tạo do Cha tinh thần thực hiện.

Through psychic research may we, the members of the Association, gain the necessary knowledge that will fit us to work on earth for creation, as does the mighty creative energy of life function to sustain creation throughout the whole of that called space. Then may we and shall we, inscribe our names in the book of life, and in that chapter that has to do with early experiences, and thus make our deeds create for us merited love in the hearts and minds of the right-thinking portion of humanity. We, the members of this Association, and all who choose to join with us, shall strive to throw our influence on the side of the good and the spiritual, in order that the generations of men may cling to the link that binds them to the universe, to the noble, the beautiful, the honorable, and to the whole ideal while in this earthly process of development, rather than permit the influences of the purely material life to drag the inner developing potentiality that manifests itself in the form of physical personalities in the mire of animalistic

Qua công cuộc nghiên cứu thông linh, mong rằng chúng ta, các hội viên của Hiệp hội, thu nhận tri thức cần thiết để có thể làm việc trên địa hạt trần thế cho công trình sáng tạo, như năng lượng sáng tạo hùng mạnh của sự sống vận hành để duy trì sáng tạo khắp toàn thể cái được gọi là không gian. Khi ấy, chúng ta có thể, và sẽ, ghi tên mình vào sách sự sống, nơi chương nói về các kinh nghiệm buổi đầu, và do đó khiến các việc làm của chúng ta tạo nên cho mình tình yêu xứng đáng trong tâm hồn và khối óc của bộ phận nhân loại có tư duy chính trực. Chúng ta, các hội viên của Hiệp hội này, và tất cả những ai chọn đồng hành cùng chúng ta, sẽ nỗ lực đặt ảnh hưởng của mình về phía điều thiện và cái tinh thần, để cho các thế hệ nhân loại có thể bám víu vào mối dây nối kết họ với vũ trụ, với điều cao quý, điều đẹp đẽ, điều đáng trọng, và với toàn thể lý tưởng trong suốt tiến trình phát triển ở cõi trần này; thay vì để cho những ảnh hưởng của đời sống thuần vật chất kéo lùi tiềm năng đang lớn lên bên trong—vốn tự biểu lộ dưới hình dạng các phàm ngã thể chất—xuống bùn lầy của chủ

materialism, that turns love into passion and adultery, nobleness into wrath, hatred, and temper, honor into greed and selfishness, beauty into filth, and the imagination into slavery to physical desires.

nghĩa duy vật mang tính thú tính, vốn biến Tình thương thành dục vọng và tà dâm, phẩm giá thành phẫn nộ, hận thù và nóng nảy, danh dự thành tham lam và ích kỷ, cái đẹp thành ô uế, và sức tưởng tượng thành nô lệ cho các dục vọng thể xác.

This is the ideal of the Association of National Investigators, Inc., to the accomplishment of which it is giving and shall continue to give its untiring energy and efforts, and in the heart and soul of the Association there lives the conviction that behind it are the mighty, eternal and unyielding creative forces of the universe.

Đây là lý tưởng của Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., vì sự thành tựu của lý tưởng ấy mà Hiệp hội dâng hiến và sẽ tiếp tục dâng hiến sức lực và nỗ lực không mệt mỏi của mình; và trong trái tim và linh hồn của Hiệp hội luôn sống động xác tín rằng đằng sau Hiệp hội là các mãnh lực sáng tạo hùng mạnh, vĩnh cửu và bất khuất của vũ trụ.

MORTON H. BLUMENTHAL, PRESIDENT.

MORTON H. BLUMENTHAL, CHỦ TỊCH.

"IN HIM IS THE LIGHT, AND THE LIGHT IS THE LIGHT OF THE WORLD."

"TRONG NGÀI LÀ SỰ SÁNG, VÀ SỰ SÁNG ẤY LÀ ÁNH SÁNG CỦA THẾ GIAN."

OUR PURPOSE

MỤC ĐÍCH CỦA CHÚNG TA

Any endeavor, whether that of an individual, or of a group of individuals, is motivated by an ideal, or an idea, or by both. In the case of the Association of National Investigators, Inc., an ideal inspired the desire to serve humanity in the minds of a few individuals interested in the study of the phenomena of life, and in particular, the study of psychic phenomena as made manifest in the work of Mr. Edgar Cayce. These individuals cooperated to form the present Association of National Investigators, Inc., with the idea in mind to investigate the psychic work of Mr. Cayce, and obtain, if possible, the relationship of this remarkable phenomena to that of life, and in particular, to the life of man and to human welfare.

Mọi nỗ lực, dù của một cá nhân hay của một nhóm người, đều được thúc đẩy bởi một lý tưởng, hay một ý niệm, hoặc bởi cả hai. Trong trường hợp của Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., một lý tưởng đã khơi dậy khao khát phụng sự nhân loại trong tâm trí của một vài cá nhân quan tâm đến việc nghiên cứu hiện tượng của đời sống, và đặc biệt là nghiên cứu hiện tượng thông linh như được biểu lộ trong công việc của Ông Edgar Cayce. Những cá nhân này đã hợp tác để hình thành Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc. hiện nay, với ý niệm là khảo cứu công việc thông linh của Ông Cayce, và nếu có thể, xác định mối tương quan của hiện tượng kỳ lạ này với hiện tượng của sự sống, và đặc biệt, với đời sống con người và phúc lợi con người.

To accomplish this end, the Cayce Hospital for Research and Enlightenment was created for the purpose of receiving patients who desired medical treatment, according to suggestions made in the so-called

Để đạt mục tiêu này, Bệnh viện Nghiên cứu và Giác ngộ Cayce đã được thành lập nhằm tiếp nhận bệnh nhân mong muốn được điều trị y khoa theo các đề nghị nêu trong những cái gọi là bài đọc thể xác, và các bài đọc này

physical readings, the latter being made for patients who request same. Previous to the creation of this institution, thousands had benefited in health from their own haphazard application of information contained in physical readings, secured by themselves from Mr. Cayce. The latter's remarkable psychic mental development enabled him to furnish these physical diagnoses to applicants, together with suggestions for remedy of their ills. The creation of the hospital for scientific application of these treatments, and for the maintenance of records of the results thereof, in a systematic fashion, seemed a logical and justifiable step to the interested group surrounding Mr. Cayce's work. Although this institution has been completed and has been functioning only a few months, a history of the cases treated in the hospital, and the excellent results to the patients achieved, and systematically recorded, have to date, proven the step a wise and progressive one.

được thực hiện cho bệnh nhân theo yêu cầu. Trước khi cơ sở này ra đời, hàng ngàn người đã cải thiện sức khỏe nhờ tự mình áp dụng, theo lối ngẫu hứng, thông tin chứa trong các bài đọc thể xác mà họ tự tìm đến Ông Cayce để xin. Trình độ phát triển thông linh kỳ lạ về trí tuệ của Ông cho phép Ông cung cấp các chẩn đoán thể xác cho người xin, cùng với những gợi ý về phương dược chữa các chứng bệnh của họ. Việc thành lập bệnh viện để ứng dụng khoa học những liệu pháp này, và để lưu giữ hồ sơ kết quả theo cách có hệ thống, dường như là một bước đi hợp lẽ và chính đáng đối với nhóm người quan tâm đến công việc quanh Ông Cayce. Dù cơ sở này mới hoàn tất và đi vào hoạt động được vài tháng, lịch sử các ca điều trị tại bệnh viện, cùng những kết quả xuất sắc đạt được cho bệnh nhân, và được ghi chép có hệ thống cho đến nay, đã chứng minh đây là một bước đi khôn ngoan và tiến bộ.

The hospital, however, does not in itself represent the complete realization of the ideal in the hearts and minds of the individuals who first inaugurated the Association for the purpose of investigation of psychic phenomena. True, in the formative years of this Association, the present members of the Board of Trustees had but a vague idealistic urge to perform a service for Good, for God, for Man, and this ideal then represented itself in the minds of these individuals in the form of a crude idea, a hospital where patients might be scientifically treated by proper and authorized physicians, according to their physical readings (the latter psychically made by Mr. Edgar Cayce), and results of these treatments carefully and systematically recorded. Since the successful realization of this latter idea, the Board of Trustees, together with many members of the Association, have found

Tuy nhiên, tự thân bệnh viện không đại diện cho sự hiện thực hóa trọn vẹn lý tưởng trong tâm trí những cá nhân ban đầu khởi xướng Hiệp hội để khảo cứu hiện tượng thông linh. Quả đúng vậy, trong những năm định hình của Hiệp hội này, các thành viên hiện nay của Hội đồng Quản trị chỉ có một thôi thúc lý tưởng mơ hồ muốn làm một việc phục vụ cho Điều Thiện, cho Thượng đế, cho Con người, và lý tưởng ấy khi đó tự biểu hiện trong tâm trí họ dưới dạng một ý niệm còn thô sơ: một bệnh viện nơi bệnh nhân có thể được điều trị một cách khoa học bởi những y sĩ thích hợp và có thẩm quyền, theo các bài đọc thể xác của họ (các bài đọc này do Ông Edgar Cayce thực hiện bằng thông linh), và kết quả các liệu pháp được ghi chép cẩn thận và có hệ thống. Kể từ khi ý niệm sau cùng này được hiện thực hóa thành công, Hội đồng Quản trị, cùng với nhiều hội viên của Hiệp hội, đã được mở ra những kênh phục vụ khác và bổ sung. Những lĩnh vực mới để tiên

other and additional channels of service opened to them. There have been presented new fields to pioneer in, and new scientific worlds to conquer. A wider, broader, and more extensive channel of idealistic self-expression in connection with psychic investigation has sprung up. The latter, and more important field of activity, has to do with education.

phong đã xuất hiện, và những thế giới khoa học mới để chinh phục. Một kênh biểu lộ lý tưởng rộng lớn, bao quát và sâu rộng hơn gắn với khảo cứu thông linh đã hình thành. Lĩnh vực hoạt động sau đây, quan trọng hơn, liên quan đến giáo dục.

Those of us who composed, and now make up the Board of Trustees, of the Association of National Investigators, Inc., found a greater service in connection with psychic investigations than ministering to human ills in teaching people of their individual psychic abilities of mind, and of the value to their lives of proper and intelligent application of knowledge obtained through the use of these potential or hidden mental (intuitive) faculties. The first step in this new and more important direction consisted in first thoroughly grounding ourselves in that which we seek to teach others. That is to say, we had to first bring into our consciousness realization of a higher fourth-dimensional viewpoint, of which the properly educated human mind is capable, and thus obtain knowledge of life as it exists in self, and the world, or Universe, to this higher fourth-dimensional viewpoint. By this method, many of us became possessed of knowledge of the internal world of causes, and of application, that may be made of same in the external or material world of effect. Such knowledge, we found, is internal and fourth dimensional in character, and obtainable by the human mind from the internal fourth-dimensional viewpoint alone, and is not obtainable by the mind seeking knowledge of life from the externalized three-dimensional, physical viewpoint of the mind. We came to the conclusion, then, that the psychic readings given by Mr. Cayce, whether physical or philosophical, or anything else in character, demonstrate the fourth-dimensional

Những người trong chúng tôi đã cấu thành và nay làm nên Hội đồng Quản trị của Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., nhận thấy một sự phục vụ lớn lao hơn trong liên hệ với khảo cứu thông linh—vượt lên trên việc cứu chữa bệnh tật của con người—đó là giáo dục mọi người về các năng lực thông linh cá thể của thể trí, và về giá trị đối với cuộc đời họ của việc áp dụng đúng đắn và sáng suốt tri thức thu nhận qua việc sử dụng các năng lực trí tuệ tiềm ẩn (trực giác) ấy. Bước đầu trong hướng đi mới và quan trọng hơn này là chúng tôi phải trước hết tự đặt nền vững chắc nơi điều mà chúng tôi tìm cách dạy người khác. Tức là, trước hết, chúng tôi phải mang vào tâm thức mình sự chứng ngộ về một viễn kiến cao hơn—viễn kiến chiều thứ tư—mà một thể trí con người được giáo dưỡng đúng đắn có khả năng đảm đương, và nhờ đó thu nhận tri thức về sự sống như nó tồn tại nơi tự-ngã và thế giới, hay Vũ trụ, theo viễn kiến chiều thứ tư cao hơn này. Bằng phương pháp ấy, nhiều người trong chúng tôi đã đạt được tri thức về thế giới nội tại của các nguyên nhân, và về những ứng dụng có thể thực hiện của các nguyên nhân đó trong thế giới ngoại tại hay vật chất của các hiệu quả. Chúng tôi nhận ra rằng loại tri thức như vậy là nội tại và mang tính chiều thứ tư, có thể được thể trí con người tiếp nhận chỉ từ viễn kiến nội tại chiều thứ tư, và không thể đạt được bởi thể trí khi tìm kiếm tri thức về sự sống từ viễn kiến ngoại tại ba chiều, vật chất của thể trí. Chúng tôi đi đến kết luận rằng các bài đọc thông linh do Ông Cayce cung cấp—dù là thể xác hay triết học, hay bất cứ loại nào—đều minh

operation of the indwelling subjective (often called subconscious) mind, and its ability to give to our observing physical selves, information not only of the inner subjective spiritual and permanent side of life, but also to give information applicable for the good of our external physical selves while we live in the temporary material form that life assumes in this world.

chứng sự vận hành chiều thứ tư của thể trí chủ quan cư ngụ bên trong (thường được gọi là tiềm thức), và khả năng của nó trong việc trao cho cái "tôi" thể xác quan sát của chúng ta không chỉ là thông tin về phương diện nội tại, chủ quan, tinh thần và thường hằng của sự sống, mà còn trao thông tin có thể ứng dụng nhằm lợi ích cho cái "tôi" thể xác bên ngoài của chúng ta trong khi chúng ta còn sống trong hình tướng vật chất tạm bợ mà sự sống mang lấy ở thế giới này.

Today, certain members of this organization have, through concentrated effort and specific application of the study of the psychic forces made manifest in and through man, and thus in and through their individual selves, achieved for themselves a development of the introspective and intuitional faculties of mind. These latter faculties are often described as belonging to the subconscious, or subjective, and inner department of the mind. These individuals have, through application of, and experience in the introspective method, obtained greater knowledge and greater understanding of the primary purport and purpose of such a work as the Association of National Investigators, Inc., has undertaken.

Ngày nay, một số thành viên của tổ chức này đã—thông qua nỗ lực tập trung và sự áp dụng chuyên biệt việc nghiên cứu các lực thông linh được biểu lộ ở nơi và qua con người, và như thế, ở nơi và qua từng tự-ngã của họ—đạt cho mình sự phát triển các năng lực hướng nội và trực giác của thể trí. Các năng lực sau đây thường được mô tả là thuộc về bộ phận tiềm thức, hay chủ quan, và nội tại của thể trí. Những cá nhân này, bằng sự áp dụng và trải nghiệm phương pháp nội quán, đã thu được tri thức lớn hơn và thấu hiểu sâu hơn về ý nghĩa sơ nguyên và mục đích của một công việc như Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., đang đảm trách.

These individuals, some members of our Board of Trustees, some members of the Association of National Investigators, Inc., have come to a realization of the great responsibility resting upon them, and entailed in the accomplishment of the educational end that must be achieved if the Association is to accomplish its whole purpose. By virtue of knowledge obtained through their own intuitional faculties, these few individuals have come to understand better the importance of the obligation they have assumed to man and to God in grouping themselves together as a Board of Trustees and as an organization to carry on the work of the Association of National Investigators, Inc., that its ideal in totality may be realized. They, today,

Những cá nhân đó—một số là thành viên Hội đồng Quản trị của chúng tôi, một số là hội viên của Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc.—đã đi đến chứng ngộ trách nhiệm lớn lao đang đặt trên vai mình, và kéo theo đó là nhiệm vụ hoàn thành cứu cánh giáo dục cần phải đạt, nếu Hiệp hội muốn thành tựu trọn vẹn mục đích của mình. Nhờ vào tri thức thu nhận được qua các năng lực trực giác của chính họ, một số ít cá nhân này đã thấu hiểu rõ hơn tầm quan trọng của nghĩa vụ mà họ đã đảm nhận đối với con người và đối với Thượng đế khi kết thành một Hội đồng Quản trị và một tổ chức để tiếp tục công việc của Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia, Inc., hầu lý tưởng của Hiệp hội được hiện thực trọn vẹn. Hôm nay, họ nhận thấy rằng nghĩa vụ này đòi hỏi Hiệp hội chúng ta phải

recognize that this obligation makes it necessary that our Association formulate a plan, by which there may be introduced into the world a scientific method of obtaining knowledge introspectively, a higher method, if you please, of obtaining a deeper knowledge of life, and of self, self's relationship to life, than it is possible to obtain through use of the physical faculties or sensory organism alone. This higher method of obtaining a deeper self-awakening of the truth of that which self and life is, embraces a method of obtaining understanding of self, and of life, from the higher, inner subjective or subconscious viewpoint, the latter of which is often called the fourth-dimensional viewpoint.

hoạch định một kế hoạch để giới thiệu vào thế gian một phương pháp khoa học nhằm thu nhận tri thức bằng nội quán—một phương pháp cao hơn, nếu quý vị muốn nói vậy—để đạt được một tri thức sâu hơn về sự sống và về tự-ngã, về mối liên hệ của tự-ngã với sự sống, sâu hơn mức có thể đạt chỉ bằng việc sử dụng các năng lực thể chất hay cơ chế giác quan. Phương pháp cao hơn để đạt một sự tự-thức tỉnh sâu xa về chân lý của điều mà tự-ngã và sự sống là, bao hàm một cách thức đạt tới sự thấu hiểu về tự-ngã và về sự sống từ viễn kiến cao hơn, nội tại, chủ quan hay tiềm thức—vốn thường được gọi là viễn kiến chiều thứ tư.

Knowledge so obtained brings to the individual self-realization of being that very introspective source himself, from which hidden or subconscious recesses, such information comes. He awakens to self realization of being not only that which he is physically, but also to that which he is subconsciously, i.e., to that complete and total being he is in mind or soul. By this means, he may obtain an awakening of the purpose of life, and of being alive, and may fashion his daily activities accordingly. Thus he may, to a greater extent, speed and facilitate the development of his own internal soul being, and generally accelerate the evolutionary process of life.

Tri thức thu nhận như vậy mang đến cho cá nhân sự tự-chứng về việc chính mình là cội nguồn nội quán ấy—nơi những ngóc ngách ẩn tàng hay tiềm thức—từ đó thông tin xuất lộ. Y thức tỉnh để tự-chứng rằng mình không chỉ là điều y đang là về mặt thể chất, mà còn là điều y đang là về mặt tiềm thức, tức là, là toàn thể và trọn vẹn hiện hữu mà y là trong thể trí hay linh hồn. Bằng phương tiện này, y có thể đạt đến sự thức tỉnh về mục đích của sự sống, và của việc hiện sinh, và có thể uốn nắn các sinh hoạt hằng ngày của mình theo đó. Như thế, y có thể, ở mức độ lớn hơn, thúc đẩy và tạo thuận duyên cho sự phát triển của bản thể linh hồn nội tại của y, và nói chung, gia tốc tiến trình thăng thượng tiến hóa của sự sống.

No greater program ever confronted any group of men or women, and no group of men or women ever assumed greater responsibility in seeking to carry out its ideal. By virtue of the past development of each of us, or at least of those of us who compose the Board of Trustees, we may feel, with all confidence, that we are prepared to successfully carry out the burden of this large and important program. Furthermore, in a reading it has been given that in the process of carrying out this program, we

Chưa bao giờ có một chương trình nào lớn hơn đặt ra trước một nhóm những người nam hay nữ, và chưa có nhóm người nam hay nữ nào đảm nhận trách nhiệm lớn hơn trong việc nỗ lực thực thi lý tưởng của mình. Nhờ vào sự phát triển đã đạt trong quá khứ của từng người chúng ta—hoặc ít nhất của những người trong chúng ta làm thành Hội đồng Quản trị—chúng ta có thể cảm thấy, với mọi tự tin, rằng chúng ta đã sẵn sàng để gánh vác thành công trọng trách của chương trình rộng lớn và quan trọng này. Hơn nữa,

shall individually and collectively have the full cooperation of the forces from the cosmic plane, even from the highest plane, the throne itself. It has been given that such cooperation and aid may be expected, and it has been promised that it shall be given.

trong một bài đọc, đã được cho biết rằng trong tiến trình thực hiện chương trình này, chúng ta—cá nhân và tập thể—sẽ nhận được sự hợp tác đầy đủ của các lực từ các cõi vũ trụ, thậm chí từ cõi cao nhất, tức chính ngai tòa. Đã được cho biết rằng có thể trông đợi sự hợp tác và trợ giúp như vậy, và đã có lời hứa rằng nó sẽ được ban cho.

It is obvious that we cannot hope to heal every living creature in our hospital. It is also obvious that the process by which individuals are benefited physically in our hospital is but a representation of the application of knowledge introspectively obtained, and a demonstration of the fact that a system for the obtaining of such knowledge may be formulated and used by the individual for his own benefit. This must be the true and whole purpose of this hospital of ours, for otherwise the thing for which it stands would appear merely as a freak of nature, a contradiction of natural law. If this were true, our time would be wasted on a mere will o' the wisp, a meaningless outlaw to the basic laws of life, God, and Man.

Rõ ràng chúng ta không thể hy vọng chữa lành mọi sinh linh sống động trong bệnh viện của mình. Cũng rõ ràng rằng tiến trình nhờ đó các cá nhân được lợi ích về thể xác trong bệnh viện của chúng ta chỉ là một biểu hiện về việc ứng dụng tri thức thu nhận bằng nội quán, và là một bằng chứng cho thấy có thể xây dựng và vận dụng một hệ thống để thu nhận loại tri thức như vậy bởi từng cá nhân cho lợi ích của chính họ. Đây hẳn phải là mục đích chân thực và toàn vẹn của bệnh viện chúng ta, nếu không thì điều mà nó đại diện sẽ chỉ hiện ra như một ánh lửa ma trơi, một nghịch lý với định luật tự nhiên. Nếu điều đó đúng, thì thời gian của chúng ta chỉ phí hoài cho một ảo ảnh vô nghĩa, một kẻ ngoài vòng pháp luật đối với các định luật cơ bản của sự sống, của Thượng đế và của Con người.

This, however, is not true! On the contrary, the work propagated by this Association in or outside of the hospital, demonstrates the operation of the real and vital forces of life, not merely the portion that is physical, but the elements of the whole mind. It demonstrates the rational oneness of life, the universality of the operation of the forces of life, or laws governing life in any form, whether physical or otherwise, and in particular, as they govern the mind and life in the physical form of man.

Tuy nhiên, điều này không đúng! Trái lại, công việc do Hiệp hội này phát động—trong hay ngoài bệnh viện—minh chứng sự vận hành của các lực thực tại và sinh động của sự sống, không chỉ phần thể chất, mà là các yếu tố của toàn thể thể trí. Nó chứng minh tính nhất như hợp lý của sự sống, tính phổ quát của sự vận hành các lực của sự sống—hay các định luật chi phối sự sống—trong mọi hình thái, dù thể chất hay khác nữa, và đặc biệt là khi chúng chi phối thể trí và sự sống trong hình tướng thể chất của con người.

Our hospital, and the psychic work attached thereto, can only be a demonstration of the introspective method of obtaining knowledge, by which means the internal operating forces of life may become applicable to and by each individual, for his

Bệnh viện của chúng ta, và công việc thông linh đi kèm, chỉ có thể là một minh chứng cho phương pháp nội quán nhằm thu nhận tri thức—nhờ đó các lực vận hành nội tại của sự sống có thể trở nên hữu dụng cho và bởi từng cá nhân—để y phát triển tốt đẹp hơn và

better development and happier existence, even while in the physical form of man, living in and as a part of this material world.

hiện hữu hạnh phúc hơn, ngay cả khi còn ở trong hình tướng thể chất của con người, đang sống trong và như một phần của thế giới vật chất này.

THE PRIMARY PURPOSE OF OUR ASSOCIATION, THEN, IS EDUCATION.

MỤC ĐÍCH SƠ KHỞI CỦA HIỆP HỘI CHÚNG TA, VẬY, LÀ GIÁO DỤC.

The education of the individual, that he may attain a closer relationship to the higher powers of his own mind, that he may for and by himself achieve greater development of mind, as well as greater material benefit, for his physical being in the material environment. The achievement of our purpose will enable the human race to use for its own good, in every department of its life, physical and spiritual, an introspective method of obtaining knowledge, that individuals may so develop their intuitional forces as to become able to be guided by a higher dimensional viewpoint, the viewpoint that such intuitional development brings self realization of possessing. This is the all-embracing aim and deeper purpose, the whole ideal, of this Association.

Giáo dục cá nhân, để y đạt đến mối liên hệ gần gũi hơn với các quyền năng cao hơn của chính thể trí mình, để y tự thân đạt được sự phát triển lớn hơn về thể trí, cũng như lợi ích vật chất lớn hơn cho hiện thể thể chất của y trong môi trường vật chất. Việc thành tựu mục đích của chúng ta sẽ cho phép nhân loại vận dụng vì lợi ích của mình, trong mọi bộ phận của đời sống, cả thể chất lẫn tinh thần, một phương pháp nội quán nhằm thu nhận tri thức—nhờ đó từng người có thể phát triển đến mức các lực trực giác đủ để được dẫn dắt bởi một viễn kiến cao chiều hơn—viễn kiến mà sự phát triển trực giác như vậy mang đến sự tự-chứng là mình đang sở hữu. Đây là mục tiêu bao trùm và cứu cánh sâu xa, là lý tưởng toàn vẹn của Hiệp hội này.

The method for exploiting this system of obtaining knowledge introspectively will some day embrace a great Association of learning. It will take the form of a University where science, history, philosophy, engineering, etc., will be taught in a manner embracing both the objective and introspective methods of obtaining knowledge. In this university knowledge thus obtained will enable us to form a curriculum in which science, history, philosophy, and the arts may be taught as in no other seat of learning.

Phương pháp triển khai hệ thống thu nhận tri thức bằng nội quán này một ngày kia sẽ bao gồm một Hiệp hội học thuật vĩ đại. Nó sẽ mang hình thái một Đại học nơi khoa học, lịch sử, triết học, công nghệ, v.v., sẽ được giảng dạy bằng một lối kết hợp cả phương pháp khách quan lẫn nội quán trong thu nhận tri thức. Tại đại học đó, tri thức thu được như thế sẽ cho phép chúng ta hình thành một chương trình giảng dạy trong đó khoa học, lịch sử, triết học và nghệ thuật có thể được dạy theo một cách thức mà không trường sở nào khác có được.

Such an institution of learning is the dream of the future, and as such it may now be only presented as a future prospect, not an applicable plan for present action. For the present, it behooves each and every one of us

Một cơ sở giáo dục như vậy là giấc mơ của tương lai, và vì thế lúc này chỉ có thể được trình bày như một viễn tượng tương lai, chứ chưa phải một kế hoạch có thể áp dụng cho hiện tại. Trước mắt, điều nên làm đối với

who has taken, as a member of the Association, and in particular, members of our Board of Trustees, the responsibility of exploiting our primary purpose of benefit to mankind, to subscribe in faith to that very introspective method that we represent, and that our psychic experiments objectify. Let us gain for ourselves a greater understanding of the meaning of this method in our own lives. Let us understand its application for our own good, for our own spiritual development and spiritual awakening, as well as our own material comforts. Let us live as an example to man, that we may demonstrate to individuals, to classes and masses, in terms of mental freedom, mental power, and material welfare and happiness, the benefits to be derived by and from the application for ourselves of knowledge introspectively obtained. Let us do this not for ourselves, but that all may see demonstrated in our lives, in our work, in our institutions, the benefits that may come to the individual by virtue of the application of just such an introspective method. We may then, individually and collectively, exploit in harmonious cooperation our program for the benefit of Mankind, for the benefit of civilization, and for the benefit of posterity. First to individuals as they approach us, second to the classes, or groups, or organizations, as they come to us, and finally, to all peoples, as a world-wide educational movement. By the initiation of such a movement we may give an impulse to the evolving of a higher stage of civilization, and a greater race of man. Thus shall the consciousness of man be raised a degree in enlightenment, in breadth of vision, and in power. Thus may civilization be raised from its present materialistic vying to a spiritual power applicable in the material world, for the benefit of one's own soul development, as well as for the greater comfort and material happiness of the soul in the physical form of man.

từng người trong chúng ta—những người đã nhận lấy, với tư cách hội viên Hiệp hội, và đặc biệt là các thành viên Hội đồng Quản trị của chúng ta—trách nhiệm triển khai mục đích sơ khởi vì lợi ích nhân loại, là đặt lòng tin vào chính phương pháp nội quán mà chúng ta đại diện, và mà các thí nghiệm thông linh của chúng ta khách quan hóa. Chúng ta hãy tự thu nhận cho mình sự thấu hiểu lớn hơn về ý nghĩa của phương pháp ấy trong đời sống riêng của mình. Chúng ta hãy hiểu biết việc ứng dụng nó vì lợi ích của chính mình, cho sự phát triển tinh thần và sự thức tỉnh tinh thần của mình, cũng như cho các tiện nghi vật chất của bản thân. Chúng ta hãy sống như một tấm gương cho con người, để chúng ta có thể chứng minh cho từng cá nhân, cho các giai tầng và quần chúng, bằng ngôn ngữ của tự do trí tuệ, của quyền năng trí tuệ, và của phúc lợi cùng hạnh phúc vật chất, những lợi ích có thể thu nhận được bằng và từ việc áp dụng cho chính mình tri thức thu nhận bằng nội quán. Chúng ta hãy làm điều này không phải vì mình, mà để mọi người có thể thấy được—được chứng minh trong đời sống chúng ta, trong công việc chúng ta, trong các thiết chế của chúng ta—những lợi ích có thể đến với cá nhân nhờ ứng dụng đúng một phương pháp nội quán như vậy. Khi ấy, chúng ta—từng người và tập thể—có thể triển khai trong sự hợp tác hài hòa chương trình của mình vì lợi ích Nhân loại, vì lợi ích văn minh, và vì lợi ích các thế hệ mai sau. Trước hết là cho các cá nhân khi họ tìm đến với chúng ta, thứ đến cho các lớp, các nhóm hay các tổ chức khi họ đến với chúng ta, và sau cùng, cho mọi dân tộc, như một phong trào giáo dục toàn cầu. Bằng việc khởi xướng một phong trào như vậy, chúng ta có thể tạo một xung lực cho sự tiến hóa tới một nấc thang văn minh cao hơn, và một giống dân người lớn lao hơn. Như thế, tâm thức con người sẽ được nâng cao thêm một bậc về sự soi sáng, về bề rộng tầm nhìn và về quyền năng. Như thế, văn minh có thể được nâng từ sự hơn thua duy vật hiện nay lên thành một quyền năng tinh

thần có thể ứng dụng trong thế giới vật chất, vì lợi ích phát triển linh hồn của mỗi người, cũng như vì sự tiện nghi và hạnh phúc vật chất lớn hơn của linh hồn trong hình tướng thể chất của con người.

The accomplishment of this purpose means a process of education of the race and the individuals composing it to a greater power of mental insight and physical application.

Việc thành tựu mục đích này có nghĩa là một tiến trình giáo dục chủng loại cùng các cá nhân cấu thành nó để đạt đến một năng lực thâm nhập trí tuệ lớn hơn và sự ứng dụng vào thực tiễn thể chất tốt hơn.

It is for us to supply the individuals with a systematized plan whereby such means may be scientifically used to achieve realization of the existence of the internal life forces, their functions, their purpose, and their application for the benefit of each individual and the whole of mankind.

Việc của chúng ta là cung cấp cho từng cá nhân một kế hoạch có hệ thống, nhờ đó những phương tiện như vậy có thể được vận dụng một cách khoa học để đạt đến sự chứng ngộ về sự tồn tại của các lực sống nội tại, các công năng của chúng, mục đích của chúng, và việc ứng dụng chúng vì lợi ích của từng người và của toàn thể nhân loại.

What a blessing it is to understand that our daily toil with its material return is not the chief and only aim of our earthly experience! What a blessing to realize the development we are achieving of potential abilities of mind or soul by virtue of mental and physical application made in our everyday field of daily material endeavors! This we obtain for the benefit of our real self, for our whole mind, that manifests itself in our own physical form as a personality or individuality, whether pertaining to ourselves as Doctors, Lawyers, Artists, Business men or women, husbands, wives, fathers, mothers, etc.

Thật là phúc lành khi hiểu rằng công việc mưu sinh hằng ngày của chúng ta, cùng với lợi tức vật chất, không phải là cứu cánh duy nhất và tối hậu của kinh nghiệm trần gian! Thật là phúc lành khi nhận ra sự phát triển mà chúng ta đang đạt được—về các năng lực tiềm tàng của thể trí hay linh hồn—nhờ vào sự ứng dụng trí tuệ và thể chất trong chính lĩnh vực sinh hoạt vật chất hằng ngày! Chúng ta thu nhận điều này vì lợi ích của tự-ngã chân thực của mình, vì toàn thể thể trí của chúng ta—vốn tự biểu lộ trong hình tướng thể chất của chính mình như một phàm ngã hay một cá tính—bất kể chúng ta là Bác sĩ, Luật sư, Nghệ sĩ, Doanh nhân nam hay nữ, chồng, vợ, cha, mẹ, v.v.

No material accomplishment can in itself bring complete peace in mind and happiness, though it is possible that mental accomplishment and mental achievement may bring such peace of mind without the corresponding material success. It is also true, however, that the application of knowledge intuitively or introspectively obtained from the internal forces of life, through use of the subjective faculties of

Không một thành tựu vật chất nào tự thân có thể mang lại sự bình an trọn vẹn trong thể trí và hạnh phúc, dù việc hoàn tất và thành tựu trí tuệ có thể mang đến bình an như vậy ngay cả khi không song hành với thành công vật chất tương ứng. Tuy nhiên, cũng đúng là việc ứng dụng tri thức được thu nhận bằng trực giác hay nội quán từ các lực nội tại của sự sống—qua việc sử dụng các năng lực chủ quan của thể trí—có thể, và thật sự, mang

mind, may, and does bring such physical success, aid, and material return. By virtue of this mankind may become relieved of the daily grindstone and obtain leisure for the higher moral and cultural development, and in this is the blessing of such material success.

đến thành công thể chất, sự trợ giúp, và lợi tức vật chất. Nhờ đó, nhân loại có thể được giải phóng khỏi cái cối xay hằng ngày và có thời giờ rỗi rãi cho sự phát triển đạo đức và văn hóa cao hơn, và chính trong điều này là phúc lành của thành công vật chất như thế.

The most effective method in general of obtaining this higher development is through service to mankind. In our own case, it may mean only service to our primary purpose, and its accomplishment for our institution, that incorporates the good along these *educational lines,* that may thus be accomplished for humanity. But our every movement with respect to the work, if it is to achieve success, must represent a cooperative willingness on our part, and in particular on the part of those of us who compose the Board of Trustees, to join hands and protect, propagate, and exploit the service to man that our work will initiate.

Phương pháp hiệu quả nhất nói chung để đạt được sự phát triển cao hơn này là thông qua phụng sự nhân loại. Trong trường hợp của chúng ta, điều đó có thể có nghĩa chỉ là phụng sự cho mục đích sơ khởi của mình, và sự thành tựu mục đích ấy cho định chế của chúng ta—định chế tích hợp điều thiện theo các đường hướng giáo dục như thế—để nhờ đó có thể mang lại cho nhân loại những điều ích lợi. Nhưng mọi bước tiến của chúng ta liên quan đến công việc, nếu muốn đạt thành công, đều phải biểu hiện một thiện chí hợp tác của chúng ta—và đặc biệt là của những người trong chúng ta cấu thành Hội đồng Quản trị—để nắm tay nhau và bảo vệ, truyền bá và triển khai sự phụng sự con người mà công việc của chúng ta sẽ khởi xướng.

The prophets of old ceased their wailing in troublous times, substituting service for admonition, that the remnants of a benighted race might be saved. The Master, the Prince of Peace Himself, served as no man before or since has served, just such a cause as our Association holds as its main purpose. That He at the right hand of Power should stoop to our lowly dwelling place on earth, that we should even hear His voice through a reading, proves that the ideals and truths of yesterday are still those of today, that our work is still His work, even as it was, while He, in the form of man, walked, lived and taught among men, and this despite our present-day scientific methods, and religious differences. It proves that He serves Man and God today as of old, and His example of service for evolution, and for creation, stands today as an example of service, for us.

Các tiên tri thuở xưa đã dừng tiếng than vãn trong thời buổi gian truân, thay thế lời khiển trách bằng phụng sự, để số sót lại của một giống dân tăm tối có thể được cứu rỗi. Đấng Thầy, chính Vị Hoàng Tử Hòa Bình, đã phụng sự cho một mục đích như mục đích chính yếu mà Hiệp hội chúng ta ôm giữ—một cách mà chưa từng có ai trước hay sau này phụng sự được như thế. Rằng Ngài, đang ngự bên hữu Quyền Năng, lại hạ mình đến nơi cư ngụ thấp hèn của chúng ta trên trần thế; rằng chúng ta thậm chí được nghe tiếng Ngài qua một bài đọc—điều đó chứng minh rằng các lý tưởng và chân lý của ngày hôm qua vẫn là những điều của ngày hôm nay; rằng công việc của chúng ta vẫn là công việc của Ngài, như trước kia, khi Ngài, trong hình tướng con người, đã bước đi, sống và dạy dỗ giữa loài người—và điều này bất chấp các phương pháp khoa học hiện đại và những dị biệt tôn giáo của chúng ta. Nó chứng minh rằng Ngài phụng sự Con người và Thượng đế

hôm nay như thuở trước, và tấm gương phụng sự của Ngài vì sự tiến hóa, và vì công trình sáng tạo, hôm nay vẫn đứng như một tấm gương phụng sự cho chúng ta.

Let His example inspire us to join hands in harmony and covenant that so long as we, who form this human chain, shall live in the flesh, none inside or outside our ranks shall disturb or break through its protecting strength, and the harmony by which we again uphold the banner, upon which is stamped the ideal for which He lived and died, and for which He pleaded, and still pleads, for us to uphold His ideal of service is our ideal, and therefore, let us covenant to the extent of our human strength to carry out in cooperation, one with another, each in his his own place and field of endeavor, the one primary purpose of our organization, that as has been promised, He in return may establish His covenant in us, and through us glorify our work and ourselves.

Nguyện tấm gương của Ngài truyền cảm hứng để chúng ta nắm tay nhau trong hòa điệu và giao ước rằng chừng nào chúng ta—những người kết thành chuỗi dây nhân loại này—còn sống trong xác phàm, sẽ không ai ở bên trong hay bên ngoài hàng ngũ ta khuấy rối hay xuyên phá được sức mạnh bảo hộ của chuỗi dây ấy, cũng như hòa điệu mà nhờ đó chúng ta một lần nữa phò chính lá cờ, trên đó khắc ghi lý tưởng vì đó Ngài đã sống và chết, và vì đó Ngài đã cầu xin, và vẫn cầu xin, để chúng ta phò chính lý tưởng phụng sự của Ngài—vốn là lý tưởng của chúng ta; bởi vậy, chúng ta hãy giao ước, trong giới hạn sức người của mình, để thực thi trong hợp tác—người này với người kia—mỗi người ở vị trí và lĩnh vực nỗ lực của mình, một mục đích sơ khởi duy nhất của tổ chức chúng ta; để như đã được hứa, Ngài đáp lại bằng việc lập giao ước nơi chúng ta, và qua chúng ta làm hiển vinh công việc của chúng ta và chính chúng ta.

We have in this Association the individual development and ability that collectively make up perfection, power, mind, God, and man. It is true that weakness of the flesh creep in and manifest in our nature, yet even these may be overcome through a united devotion to the cause for which our Association stands, a cause whose devotion demands service through individual willingness to sacrifice personal aggrandizement.

Chúng ta có, trong Hiệp hội này, sự phát triển và năng lực cá thể mà cộng lại tạo nên sự trọn hảo, quyền năng, thể trí, Thượng đế và con người. Đúng là sự yếu đuối của xác thịt vẫn len lỏi và biểu hiện trong bản tánh chúng ta; tuy nhiên, ngay cả những điều ấy cũng có thể được khắc phục nhờ vào sự tận hiến hợp nhất cho chính nghĩa mà Hiệp hội chúng ta đại diện—một chính nghĩa mà lòng tận hiến đòi hỏi sự phụng sự xuyên qua thiện chí cá nhân sẵn sàng hy sinh sự tự tôn của bản ngã.

By application of all the faculties of mind that may be used to obtain experience and a true concept of life, fear, worry, and failure may be wiped from the slate of life, and power and glory and achievement become the ordinary possessions of each and every individual. It is our duty to serve man and

Bằng việc vận dụng mọi năng lực của thể trí có thể dùng để có kinh nghiệm và hình thành một quan niệm chân thực về sự sống, sợ hãi, lo âu và thất bại có thể được xóa khỏi bảng sống, và quyền năng, vinh quang cùng thành tựu trở thành gia sản bình thường của từng người. Bổn phận của chúng ta là phụng

God, that the human race may be so elevated and so educated and so specifically instructed in the method of application of their own intuitive faculties of mind, as to bring into the life of each individual that experience which will reveal to and for him the living and existing truth of his own soul being and its creative forces, in their relation to physical, spiritual, and universal existence.

sự con người và Thượng đế, để chủng loại nhân loại được nâng cao đến mức được giáo hóa như thế, và được chỉ dẫn cụ thể như thế trong phương pháp ứng dụng các năng lực trực giác của chính thể trí họ, hầu đưa vào đời sống của từng người trải nghiệm sẽ mặc khải cho y và vì y chân lý sống động và hiện tồn của bản thể linh hồn chính y và các lực sáng tạo của nó, trong liên hệ với hiện hữu thể chất, tinh thần và vũ trụ.

To the accomplishment of this end, we may extend such devotion and such service as to call forth the cooperation and protection and aid, yea the blessings and glorification, of the throne of Jehovah itself.

Vì sự thành tựu mục tiêu này, chúng ta có thể dâng hiến một lòng tận tụy và một sự phụng sự đủ để mời gọi sự hợp tác, che chở và trợ giúp—vâng, cả phước lành và sự hiển vinh—từ chính ngai tòa của Jehovah.

MORTON H. AND EDWIN D. BLUMENTHAL
THOMAS B. BROWN

MORTON H. VÀ EDWIN D. BLUMENTHAL
THOMAS B. BROWN

"AND THE WHOLE WORLD WAS OF ONE LANGUAGE, AND OF ONE SPEECH."—Genesis, Ch. 11:1. "BY THEIR FRUITS YE SHALL KNOW THEM."

"VÀ TOÀN THẾ GIỚI CHỈ CÓ MỘT NGÔN NGỮ, VÀ MỘT LỜI NÓI."—Sáng Thế Ký, Chương 11:1. "XEM QUẢ THÌ BIẾT CÂY."

RULES AND REGULATIONS OF THE ASSOCIATION

QUY LUẬT VÀ NỘI QUY CỦA HIỆP HỘI

1. QUALIFICATIONS: Every individual is qualified for membership, the only provision being that applicants must have faith in the Divine, around the psychic manifestations of which the activities of the Association hinge.

1. ĐIỀU KIỆN: Mọi cá nhân đều đủ điều kiện trở thành hội viên, điều kiện duy nhất là người xin gia nhập phải có đức tin nơi Đấng Thiêng Liêng—chung quanh các biểu hiện thông linh của Ngài mà các hoạt động của Hiệp hội xoay chuyển.

2. NUMBERS OF MEMBERS: At the present time no limitation has been placed upon the number of memberships.

2. SỐ LƯỢNG HỘI VIÊN: Hiện tại chưa có giới hạn nào được đặt ra đối với số lượng hội viên.

3. PRIVILEGES:

3. QUYỀN LỢI:

(a) Each member may apply for readings for himself or immediate unmarried members of the family. Readings will not be furnished unless applicant is a member of the Association, or a relation to a member (mother, father, husband, wife, or

(a) Mỗi hội viên có thể xin bài đọc cho chính mình hoặc cho các thành viên chưa kết hôn thuộc gia đình gần. Bài đọc sẽ không được cung cấp nếu người xin không phải là hội viên của Hiệp hội, hoặc là thân nhân của một hội viên (mẹ, cha, chồng, vợ, hoặc con trai,

unmarried son, daughter, sister or brother).

con gái, chị/em gái hay anh/em trai chưa kết hôn).

(b) Each member, and only a member, may be admitted to the hospital for treatment. The family rule does not apply with regard to entrance to the Institute.

(b) Chỉ hội viên mới được nhập viện để điều trị. Quy định về gia đình không áp dụng đối với việc vào Viện.

(c) Members together with their immediate family have access to library and lecture hall.

(c) Hội viên cùng gia đình gần của họ được quyền sử dụng thư viện và giảng đường.

(d) Members alone may take part in the research work of the Institute, or in any of the Association activities interesting to them, medical, educational, or in the field of social service.

(d) Chỉ hội viên mới có thể tham gia công tác nghiên cứu của Viện, hoặc bất kỳ hoạt động nào của Hiệp hội mà họ quan tâm—y khoa, giáo dục, hoặc trong lĩnh vực công tác xã hội.

(e) Members only may serve on one or more of the various committees of the corporation.

(e) Chỉ hội viên mới có thể phục vụ trong một hay nhiều ủy ban khác nhau của pháp nhân.

4. DUES AND CLASSES OF MEMBERSHIPS:

4. HỘI PHÍ VÀ CÁC HẠNG HỘI VIÊN:

(a) Associate Membership: This membership is a privilege to those who have had readings prior to the Association's incorporation, merely upon application thereof, and entitles members to all privileges for one year, and is renewable. Dues for Associate members are $15 for the year. It is expected that this class of membership will not remain open very long.

(a) Hội viên Liên kết: Tư cách này là đặc quyền dành cho những người đã có bài đọc trước khi Hiệp hội được hợp pháp hóa, chỉ cần nộp đơn xin là được, và cho phép hưởng mọi quyền lợi trong một năm, có thể gia hạn. Hội phí hằng năm cho hội viên Liên kết là $15. Dự liệu rằng hạng hội viên này sẽ không mở lâu.

(b) Subscription Membership: The yearly dues for this membership are $20.00, and is open to all who have not previously had any experience in obtaining readings from the Association or from Mr. Cayce. It carries with it the privilege of an initial reading without any extra charge. The duration of this membership is for one year, and includes all the benefits and privileges of the Association for that time.

(b) Hội viên Đăng ký: Hội phí hằng năm cho hạng này là $20.00, và mở cho tất cả những ai trước đây chưa có trải nghiệm nhận bài đọc từ Hiệp hội hoặc từ Ông Cayce. Hạng này kèm đặc quyền được một bài đọc ban đầu mà không thu thêm phí. Thời hạn tư cách là một năm, bao gồm mọi quyền lợi và lợi ích của Hiệp hội trong thời gian đó.

(c) Life Membership: A payment of $250.00 is required, and is payable at one time when membership is granted. This entitles applicant to one reading, free of charge, and

(c) Hội viên Trọn đời: Cần nộp $250.00, thanh toán một lần khi được chấp thuận hội viên. Hạng này cho phép người xin được một bài đọc miễn phí, và được hưởng quyền lợi

to the privileges of the Association for life without any further dues.

(d) Endowment Membership: This embraces those who choose to endow any particular phase of the Association's work, or the Association in general. It provides the means for organization to serve those who desire help from this source, and cannot afford any monetary contributions. This class of membership carries the same privileges as the Life Membership and includes those who choose to donate $1,000 or more to the Association.

5. HOW TO BECOME A MEMBER: Membership application blanks may be secured by writing to the Secretary of the Association (Mr. Edgar Cayce) at Virginia Beach, Va. The blank should be completely filled out and check for first year's dues, for Life Membership or for donation, attached thereto, and both forwarded to the Secretary of the Corporation at the above address, who will acknowledge receipt of same. A membership card will be forwarded applicant upon his election to the Association. Should applicant, for any reason, not be elected, dues will be returned promptly. All inquiries by mail or in person should be made at the main office at Virginia Beach, Va., in care of Mr. Cayce.

READINGS

1. WHAT THEY ARE: Information from the psychic source on any subject presented.

2. KIND OF READINGS: Unless for special research work or for exceptional conditions, only two kinds of readings are given and they are as follows:

(a) PHYSICAL DIAGNOSES: This includes a thorough diagnosis of the body and brain forces, and also suggestions for treatment of existent disease or sickness.

của Hiệp hội suốt đời mà không phải nộp thêm hội phí.

(d) Hội viên Hiến tặng: Dành cho những ai chọn hiến tặng cho một phương diện cụ thể trong công việc của Hiệp hội, hoặc cho Hiệp hội nói chung. Hạng này cung ứng phương tiện để Tổ chức phục vụ những người mong muốn được giúp đỡ từ nguồn này nhưng không có điều kiện đóng góp tài chính. Hạng hội viên này mang các quyền lợi như Hội viên Trọn đời và dành cho những ai chọn quyên tặng $1,000 trở lên cho Hiệp hội.

5. CÁCH TRỞ THÀNH HỘI VIÊN: Có thể xin mẫu đơn gia nhập bằng cách viết thư cho Thư ký Hiệp hội (Ông Edgar Cayce) tại Virginia Beach, Va. Mẫu đơn cần được điền đầy đủ và đính kèm chi phiếu hội phí năm đầu, hoặc phí Hội viên Trọn đời, hoặc khoản quyên tặng, rồi gửi cả hai cho Thư ký của Pháp nhân theo địa chỉ trên; người nhận sẽ có thư báo nhận. Một thẻ hội viên sẽ được gửi cho người xin sau khi người đó được kết nạp vào Hiệp hội. Nếu vì bất kỳ lý do nào người xin không được kết nạp, hội phí sẽ được hoàn lại ngay. Mọi thắc mắc qua thư hoặc trực tiếp đều nên gửi về văn phòng chính tại Virginia Beach, Va., theo địa chỉ của Ông Cayce.

CÁC BÀI ĐỌC

1. CHÚNG LÀ GÌ: Thông tin từ nguồn thông linh về bất kỳ chủ đề nào được nêu ra.

2. CÁC LOẠI BÀI ĐỌC: Trừ khi phục vụ công việc nghiên cứu đặc biệt hoặc trong những hoàn cảnh ngoại lệ, chỉ có hai loại bài đọc được thực hiện, như sau:

(a) CHẨN ĐOÁN THỂ XÁC: Điều này bao gồm một chẩn đoán toàn diện về các lực của thể xác và bộ não, cùng các gợi ý điều trị những bệnh tật đang hiện hữu.

(b) LIFE READING: These include information on the evolutionary development of the individuality giving the history of the past development of the soul entity, including the potential ability evolved in past earth incarnation, which it, at the present time, makes manifest in the form of the personality peculiar to each of us. A most interesting treatise from the philosophical, theological, theosophical or metaphysical viewpoint, yet given in simple form for the layman.

(b) ĐỌC ĐỜI SỐNG: Những mục này bao gồm thông tin về sự phát triển tiến hoá của cá thể, trình bày lịch sử phát triển quá khứ của thực thể linh hồn, bao gồm cả năng lực tiềm tàng đã được phát triển trong các tiền kiếp trên trần thế, mà hiện tại biểu lộ dưới hình thức phàm ngã riêng biệt nơi mỗi người chúng ta. Một luận khảo hết sức thú vị từ quan điểm triết học, thần học, Thông Thiên Học hay siêu hình học, nhưng được trình bày giản dị cho người không chuyên.

3. QUALIFICATIONS:

3. ĐIỀU KIỆN:

(a) Applicant for a reading must be a member of the Association or an immediate unmarried member of the family.

(a) Người xin buổi đọc phải là hội viên của Hiệp hội hoặc là thành viên độc thân trong gia đình gần của hội viên.

(b) A book of application blanks for readings will be furnished each and every member. This may be secured by writing the Secretary at Virginia Beach, Va. No reading will be given unless an application blank is properly filled out and returned to the Secretary, together with the regular fixed fee of ten dollars. No other letter, information or explanation is required, other than called for on application blank. Location of applicant and time are no factors, as reading will be given in Virginia Beach for any member who applies, and who may be in any location, and at any appointed time. The subconscious knows no time or space.

(b) Mỗi hội viên đều được cung cấp một sổ mẫu đơn xin buổi đọc. Có thể nhận bằng cách viết cho Thư ký tại Virginia Beach, Va. Sẽ không có buổi đọc nào được thực hiện trừ khi mẫu đơn được điền đầy đủ và gửi lại cho Thư ký, kèm theo lệ phí cố định là mười đô-la. Không cần bất kỳ thư từ, thông tin hay giải thích nào khác ngoài những gì được yêu cầu trên mẫu đơn. Địa điểm của người xin và thời gian không phải là yếu tố, vì buổi đọc sẽ được thực hiện tại Virginia Beach cho bất kỳ hội viên nào nộp đơn, dù ở bất kỳ nơi đâu và vào bất kỳ thời điểm đã hẹn nào. Tiềm thức không biết đến thời gian hay không gian.

(c) In reply to the application for reading, the individual will receive from the Secretary or Assistant Secretary an appointment for a reading. The applicant for a physical reading must be at the address given on application blank at the time appointed for the taking of the reading. Applicants finding the time of appointment inconvenient, should so advise the Secretary immediately upon receipt of same, and ask for another appointment at another time. In the case of life readings, no appointment is necessary, but date and place of birth must be furnished. Applicant will be

(c) Trả lời đơn xin buổi đọc, đương sự sẽ nhận được từ Thư ký hoặc Trợ lý Thư ký một lịch hẹn cho buổi đọc. Người xin buổi đọc thể chất phải có mặt tại địa chỉ đã ghi trên mẫu đơn vào thời điểm đã hẹn để thực hiện buổi đọc. Những người thấy thời điểm hẹn không tiện nên báo ngay cho Thư ký khi nhận được lịch, và xin một lịch hẹn khác vào lúc khác. Đối với các buổi đọc đời sống, không cần hẹn, nhưng phải cung cấp ngày và nơi sinh. Người xin sẽ được thông báo khi nào buổi đọc này được thực hiện.

notified when this reading is to be taken.

4. FEES: A regular fee of $10 is charged members for each reading, which must accompany application blank. Simply fill out the blank, attach check of $10, and send both to Secretary. The Association will then make the appointment, and Mr. Cayce will give the reading. Each member should keep a supply of application blanks on hand.

4. LỆ PHÍ: Lệ phí thường lệ là $10 cho mỗi buổi đọc dành cho hội viên, và phải gửi kèm mẫu đơn. Chỉ cần điền mẫu, đính kèm ngân phiếu $10, và gửi cả hai cho Thư ký. Hiệp hội sẽ sắp lịch hẹn, và Ông Cayce sẽ thực hiện buổi đọc. Mỗi hội viên nên luôn có sẵn một số mẫu đơn trong tay.

5. RESEARCH: Readings of this character will be taken for and by properly authorized individuals, and are open for inspection to all members. Any choosing to visit the institute and view the work are welcome, provided the number visiting at any one time is not so great as to be detrimental to the comfort of patients, and the carrying on of the work itself. There will be positively no readings taken as tests, for only those who have faith in the living, active, divine or psychic forces, existent within, are eligible to membership or to apply for help from the psychic source.

5. NGHIÊN CỨU: Những buổi đọc thuộc loại này sẽ được thực hiện cho và bởi những cá nhân được uỷ quyền đúng mức, và mở cho mọi hội viên xem xét. Bất kỳ ai chọn đến thăm viện và xem công việc đều được hoan nghênh, miễn là số người đến thăm tại một thời điểm không quá đông đến mức gây bất tiện cho bệnh nhân và ảnh hưởng đến chính công việc đang tiến hành. Tuyệt đối không thực hiện buổi đọc nào như các bài thử nghiệm, vì chỉ những ai có đức tin nơi các mãnh lực sống động, linh hoạt, thiêng liêng hoặc thông linh, vốn hiện hữu bên trong, mới đủ tư cách làm hội viên hoặc xin trợ giúp từ nguồn thông linh.

LIBRARY AND LECTURE HALL

All members have free access to the Library and Lecture Hall to the extent of accommodations.

THƯ VIỆN VÀ GIẢNG ĐƯỜNG

Tất cả hội viên đều được tiếp cận miễn phí Thư viện và Giảng đường trong giới hạn sức chứa.

GOVERNING BODY

1. The vote and governing body consists of a Board of ten to fifteen Trustees herein named.

2. The Board is limited by the charter granted by the state of Virginia and by the by-laws hereinafter set forth.

3. No class of membership possesses the privilege of vote. All members insofar as relationship to the Association is concerned are bound by rules, regulations, and laws

CƠ QUAN ĐIỀU HÀNH

1. Quyền bỏ phiếu và cơ quan điều hành gồm một Hội đồng mười đến mười lăm Ủy viên Quản trị được nêu tên tại đây.

2. Hội đồng bị giới hạn bởi hiến chương do bang Virginia cấp và bởi các điều lệ quy định dưới đây.

3. Không có hạng hội viên nào có đặc quyền bỏ phiếu. Tất cả hội viên, xét theo mối liên hệ với Hiệp hội, đều chịu sự ràng buộc bởi các quy tắc, quy định và luật do Hội đồng Ủy

passed by the Board of Trustees.

4. Members may join in this work by serving on committees and by donating financially for the benefit of the poor, the sick and the crippled. No organization offers greater opportunity for individual and collective service for the benefit of suffering humanity.

viên Quản trị ban hành.

4. Hội viên có thể tham gia công việc này bằng cách phục vụ trong các ủy ban và bằng cách đóng góp tài chính vì lợi ích của người nghèo, người bệnh và người tàn tật. Không có tổ chức nào mang lại cơ hội lớn hơn cho phụng sự cá nhân và tập thể vì lợi ích của nhân loại đang đau khổ.

DONATIONS

1. Aside from membership dues, any donations from $1.00 up are welcome. Every dollar donated will be spent to help the poor and the sick who are unable to pay for aid, or will go towards the upkeep of the hospital and educational work of the Association. Each donation will be acknowledged.

2. Donors who choose to become benefactors of humanity may endow a number of memberships for the benefit of the poor, or further this beautiful work by endowing some phase of its activity—the hospital, library, etc.

3. The money, as provided by the State charter and by-laws, goes towards fighting disease, helping the sick and poor, or for educational purposes as well as research work in the field of psychic phenomena, but nothing for individual profit.

ĐÓNG GÓP

1. Ngoài hội phí, mọi khoản đóng góp từ $1.00 trở lên đều được hoan nghênh. Mỗi đô-la đóng góp sẽ được dùng để giúp đỡ người nghèo và người bệnh không có khả năng chi trả, hoặc sẽ dùng cho việc duy tu bệnh viện và công tác giáo dục của Hiệp hội. Mỗi khoản đóng góp đều sẽ được ghi nhận.

2. Những nhà hảo tâm chọn trở thành ân nhân của nhân loại có thể tài trợ một số tư cách hội viên cho người nghèo, hoặc phát triển công việc tốt đẹp này bằng cách tài trợ một số phương diện hoạt động của tổ chức—bệnh viện, thư viện, v.v.

3. Theo quy định của hiến chương bang và điều lệ, tiền sẽ được dùng để chống bệnh tật, giúp người bệnh và người nghèo, hoặc cho mục đích giáo dục cũng như công tác nghiên cứu trong lĩnh vực hiện tượng thông linh, và tuyệt đối không nhằm lợi nhuận cá nhân.

PUBLICATIONS

All publications and publicity of the Association is under the supervision of the Educational Committee and the Publication Editor. The membership dues include a yearly subscription to *The New Tomorrow,* which is published in October, January, April, and July of each year. The *Annual Report* is published in May of each year and distributed to such members as care to subscribe to it.

ẤN PHẨM

Mọi ấn phẩm và công tác truyền thông của Hiệp hội nằm dưới sự giám sát của Ủy ban Giáo dục và Tổng biên tập Ấn phẩm. Hội phí bao gồm một đăng ký thường niên tờ The New Tomorrow, xuất bản các tháng Mười, Một, Tư và Bảy mỗi năm. Báo cáo Thường niên được xuất bản vào tháng Năm hằng năm và phân phối cho những hội viên đăng ký nhận.

BY-LAWS OF THE CORPORATION

ARTICLE 1—NAME AND SEAL This corporation shall be known by the name of Association of National Investigators, Incorporated, and shall have a common seal, which shall be kept in custody of the Secretary-Treasurer.

ARTICLE 2—OFFICERS The officers of the Corporation shall be a President, six vice-presidents, a secretary-treasurer, and an assistant secretary, who shall be elected by the Trustees for a period of three years and shall hold office until their successors are elected and qualify. Position of Secretary and Treasurer may be united in one person.

The President shall preside at all meetings and shall have general supervision of the affairs of the Corporation; shall sign all deeds, and necessary papers, and perform such other duties as generally belong to the office. In the absence or disability of the President, the Vice-President shall exercise all of his functions. It shall be the duty of the Secretary-Treasurer to keep a record of the minutes of the Trustees in a book to be provided for that purpose. He shall keep such book of accounts, as may be necessary and he shall keep all moneys, deeds, bonds, valuable papers, and securities of the corporation. He shall keep the accounts of the corporation and render a statement at each annual meeting of the Trustees, and perform such other duties as generally belong to his office. He shall be custodian of all funds, and sign all checks. All expenditures shall be made upon proper authorization.

ARTICLE 3—ANNUAL MEETING The regular annual meeting of the Trustees shall be held at twelve o'clock noon on the first Saturday of June each year in the principal office of the corporation and if such day be a holiday then the said meeting shall be held on the Monday

ĐIỀU LỆ CỦA PHÁP NHÂN

ĐIỀU 1—TÊN GỌI VÀ CON DẤU Pháp nhân này sẽ được biết đến với tên Association of National Investigators, Incorporated, và có một con dấu chung, được giữ bởi Thư ký-Thủ quỹ.

ĐIỀU 2—CÁC CHỨC VIỆC Các chức việc của Pháp nhân gồm một Chủ tịch, sáu Phó chủ tịch, một Thư ký-Thủ quỹ và một Trợ lý Thư ký, do các Ủy viên Quản trị bầu ra với nhiệm kỳ ba năm và giữ chức đến khi người kế nhiệm được bầu và đủ điều kiện. Chức vụ Thư ký và Thủ quỹ có thể kiêm nhiệm bởi một người.

Chủ tịch sẽ chủ tọa mọi cuộc họp và có quyền giám sát chung các công việc của Pháp nhân; sẽ ký tất cả văn tự và các giấy tờ cần thiết, và thực hiện các nhiệm vụ khác vốn thuộc chức vụ. Khi Chủ tịch vắng mặt hoặc không đủ khả năng, Phó chủ tịch sẽ thực thi mọi chức năng của Chủ tịch. Thư ký-Thủ quỹ có nhiệm vụ ghi chép biên bản các Ủy viên Quản trị vào một sổ dành cho mục đích đó. Ông sẽ giữ các sổ sách kế toán cần thiết và giữ tất cả tiền, văn tự, khế ước, giấy tờ có giá và chứng khoán của pháp nhân. Ông sẽ giữ sổ sách kế toán của pháp nhân và trình bày báo cáo tại mỗi kỳ họp thường niên của các Ủy viên Quản trị, và thực hiện các nhiệm vụ khác vốn thuộc chức vụ. Ông sẽ là người giữ các quỹ và ký tất cả ngân phiếu. Mọi khoản chi tiêu phải được thực hiện theo uỷ quyền thích hợp.

ĐIỀU 3—ĐẠI HỘI THƯỜNG NIÊN Kỳ họp thường niên của các Ủy viên Quản trị sẽ được tổ chức lúc mười hai giờ trưa vào thứ Bảy đầu tiên của tháng Sáu hằng năm tại trụ sở chính của pháp nhân, và nếu ngày đó là ngày nghỉ lễ thì cuộc họp sẽ diễn ra vào thứ Hai liền sau

following the first Saturday of June. A majority shall constitute a quorum.

thứ Bảy đầu tiên của tháng Sáu. Đa số sẽ cấu thành túc số.

ARTICLE 4—PRINCIPAL OFFICE The principal office of the corporation shall be at Virginia Beach, Virginia.

ĐIỀU 4—TRỤ SỞ CHÍNH Trụ sở chính của pháp nhân đặt tại Virginia Beach, Virginia.

ARTICLE 5—SPECIAL MEETINGS Special meetings of the Trustees may be held at such place as they may deem proper, whenever called in writing or by vote of a majority of the Trustees and shall be held at least four times a year, but at least two of these meetings shall be held at Virginia Beach, Virginia. Notices of each special meeting indicating briefly the object thereof shall be mailed by the Secretary to the Trustees not less than five days prior to such meetings. If all the trustees shall waive notice of said special meeting, no notice of such meeting will be required and when all the trustees meet in person or by proxy, such meetings shall be valid, for all purposes without call or notice, and at such meetings any corporate action may be taken.

ĐIỀU 5—CÁC CUỘC HỌP BẤT THƯỜNG Các cuộc họp bất thường của các Ủy viên Quản trị có thể được tổ chức tại nơi họ cho là thích hợp, bất cứ khi nào được triệu tập bằng văn bản hoặc theo biểu quyết của đa số Ủy viên Quản trị, và sẽ được tổ chức ít nhất bốn lần một năm, nhưng ít nhất hai trong số đó phải tổ chức tại Virginia Beach, Virginia. Thư ký sẽ gửi thư thông báo mỗi cuộc họp bất thường, nêu tóm tắt mục đích, cho các Ủy viên Quản trị không muộn hơn năm ngày trước cuộc họp. Nếu tất cả Ủy viên Quản trị từ bỏ quyền nhận thông báo cuộc họp bất thường nói trên, thì không cần thông báo; và khi tất cả các Ủy viên Quản trị nhóm họp trực tiếp hoặc qua uỷ quyền, các cuộc họp như vậy sẽ hợp lệ cho mọi mục đích mà không cần triệu tập hay thông báo, và tại các cuộc họp đó có thể thực hiện bất kỳ hành động pháp nhân nào.

ARTICLE 6—TRUSTEES The maximum number of Trustees shall be fifteen with a minimum number of ten. Vacancies occurring in the Trustees shall be filled by election of said trustees upon a majority vote. The Trustees shall serve for a period of three years. The Trustees shall have full control of the affairs of the corporation, control of all funds, gifts, and endowments, and the voting power shall be vested in and limited to the said Trustees. They shall have full power to appoint and relieve the necessary committees for the carrying on of the affairs and purposes of the corporation and have full power to delegate to said committees such powers as they deem wise. Voting may be done by proxy. The Trustees shall make all appropriation of funds of the corporation, and all property of the corporation shall be under their control. No

ĐIỀU 6—CÁC ỦY VIÊN QUẢN TRỊ Số lượng tối đa các Ủy viên Quản trị là mười lăm, tối thiểu là mười. Chỗ khuyết trong Hội đồng sẽ được bầu bổ sung bằng đa số phiếu của các Ủy viên Quản trị. Các Ủy viên Quản trị phục vụ với nhiệm kỳ ba năm. Các Ủy viên Quản trị có toàn quyền kiểm soát công việc của pháp nhân, kiểm soát mọi quỹ, quà tặng và tài trợ, và quyền biểu quyết sẽ được trao và giới hạn ở các Ủy viên Quản trị nói trên. Họ có toàn quyền bổ nhiệm và miễn nhiệm các ủy ban cần thiết để điều hành công việc và mục đích của pháp nhân và có toàn quyền uỷ nhiệm cho các ủy ban đó những thẩm quyền mà họ cho là khôn ngoan. Có thể bỏ phiếu qua uỷ quyền. Các Ủy viên Quản trị sẽ thực hiện mọi phân bổ quỹ của pháp nhân, và tất cả tài sản của pháp nhân sẽ thuộc quyền kiểm soát của họ. Không hoạt động nào của Pháp nhân nhằm mục đích lợi nhuận tư. Các

activity of the Corporation shall be for private profit. The Trustees shall have full power to buy, sell, exchange, or encumber the real estate of the Corporation.

Ủy viên Quản trị có toàn quyền mua, bán, trao đổi hoặc thế chấp bất động sản của Pháp nhân.

ARTICLE 7—COMMITTEES Committees appointed by the Trustees shall elect their own chairman and the said chairman shall report direct to the said Trustees. Committees shall have full power to act for the purposes for which they are appointed and have full authority over funds appropriated for their use by the Trustees. All funds received by committees shall be reported to the Treasurer. Each committee shall establish its own by-laws, schedules of fees and rules, but shall make no rules in violation of these by-laws, the laws of any State or Governmental body. Members of the committees shall be confined to members of the Corporation, but not necessarily members of the Trustees. All committees shall report at least once each year to the Trustees.

ĐIỀU 7—CÁC ỦY BAN Các ủy ban do các Ủy viên Quản trị bổ nhiệm sẽ tự bầu chủ tịch, và chủ tịch đó sẽ báo cáo trực tiếp cho các Ủy viên Quản trị. Các ủy ban có toàn quyền hành động theo mục đích được bổ nhiệm và có toàn quyền đối với các quỹ được các Ủy viên Quản trị phân bổ cho việc sử dụng. Mọi quỹ do các ủy ban tiếp nhận phải được báo cáo cho Thủ quỹ. Mỗi ủy ban sẽ thiết lập điều lệ riêng, biểu phí và nội quy, nhưng không được ban hành quy định nào trái với các điều lệ này hoặc luật của bất kỳ Bang hay cơ quan Chính phủ nào. Thành viên các ủy ban sẽ giới hạn trong phạm vi hội viên của Pháp nhân, nhưng không nhất thiết phải là Ủy viên Quản trị. Tất cả các ủy ban phải báo cáo ít nhất mỗi năm một lần cho các Ủy viên Quản trị.

ARTICLE 8—MEMBERSHIP The membership shall consist of those who desire to become members and who are willing to contribute to the work of the Corporation, the amount to be determined by the Trustees as the minimum membership fee. Members shall have no vote, but the voting power shall be vested in the Trustees. The number of members shall be limited as may be determined by the Trustees. The Trustees may designate a class of members as charter members and provide for other classes of members as they deem wise. Members shall have entree [entry?] into the sanitarium or hospital. Except upon conditions laid down by State laws, only members will be received, or those entering must become members of the Association. Emergency cases that cannot await approval of membership committee may be admitted to hospital and their membership enacted upon by committees thereafter. With these exceptions no non-member shall be

ĐIỀU 8—TƯ CÁCH HỘI VIÊN Tư cách hội viên gồm những người mong muốn trở thành hội viên và sẵn lòng đóng góp vào công việc của Pháp nhân, với mức tối thiểu do các Ủy viên Quản trị ấn định làm hội phí tối thiểu. Hội viên không có quyền bỏ phiếu; quyền bỏ phiếu thuộc về các Ủy viên Quản trị. Số lượng hội viên sẽ được giới hạn theo quyết định của các Ủy viên Quản trị. Các Ủy viên Quản trị có thể chỉ định một hạng hội viên là hội viên sáng lập và quy định các hạng hội viên khác theo họ cho là khôn ngoan. Hội viên sẽ có entree [vào?] dưỡng đường hoặc bệnh viện. Trừ khi theo các điều kiện đặt ra bởi luật Bang, chỉ hội viên mới được tiếp nhận, hoặc người vào phải trở thành hội viên của Hiệp hội. Các ca khẩn cấp không thể chờ phê duyệt của ủy ban hội viên có thể được nhập viện và sau đó ủy ban sẽ quyết định về tư cách hội viên của họ. Ngoài những ngoại lệ này, không hội viên nào sẽ được nhập viện. Bệnh viện sẽ được Ban trung ương cấp một số lượng hội viên khẩn cấp, khi

admitted to hospital. The hospital shall be granted a certain number of emergency memberships by the central board, when and if the memberships quota of the Association is filled, such that emergency applications for entrance to the hospital may be cared for, provided that institution is not full.

và nếu hạn ngạch hội viên của Hiệp hội đã đủ, để có thể tiếp nhận các đơn khẩn cấp xin nhập viện, miễn là cơ sở chưa đầy.

Members of the Association alone may have access to the institutions of the Associations —may participate in the work and benefits to be derived from same. Members alone shall have access to library, research work, records, hospital within, of course the laws provided for this by the committees in charge of these institutions. Members alone shall be entitled to readings, subject to the regulation of gaining such. Members may signify their desire to join any phase of the hospital, social service, research, library, publication, educational, etc., work of the Association and shall be granted the privilege of engaging in same in accordance with the laws of same and needs of same. Readings shall be furnished by appointment and no guarantee of same is made, the time and granting of the request depending upon previous engagements. Each and every request shall be subject to approval of Mr. Cayce. On motion duly made and seconded, it was resolved that the officers and Trustees as named, in the Certificate of Incorporation, be, and they are hereby elected as officers and members of the Board of Trustees for the ensuing year, or until their successors are elected and qualify.

Chỉ riêng hội viên của Hiệp hội mới có quyền tiếp cận các cơ sở của Hiệp hội—có thể tham gia vào công việc và hưởng các lợi ích từ đó. Chỉ hội viên mới được tiếp cận thư viện, công tác nghiên cứu, hồ sơ, bệnh viện, tất nhiên theo các luật do các ủy ban phụ trách những cơ sở này quy định. Chỉ hội viên mới được quyền thụ nhận các buổi đọc, tuỳ theo quy định về việc xin nhận. Hội viên có thể bày tỏ mong muốn tham gia bất kỳ phương diện nào của công tác bệnh viện, công tác xã hội, nghiên cứu, thư viện, ấn loát, giáo dục, v.v., của Hiệp hội và sẽ được trao đặc quyền tham gia theo các luật của từng bộ phận và nhu cầu của bộ phận đó. Các buổi đọc sẽ được cung cấp theo lịch hẹn và không có bảo đảm, thời điểm và việc chấp thuận yêu cầu tuỳ thuộc vào các cam kết đã có. Mọi yêu cầu đều phải được Ông Cayce chấp thuận. Theo kiến nghị hợp lệ được đề xuất và có người tán thành, đã quyết nghị rằng các chức việc và Ủy viên Quản trị như nêu trong Giấy Chứng nhận Thành lập được, và theo đây, bầu làm chức việc và thành viên Hội đồng Ủy viên Quản trị cho năm kế tiếp, hoặc cho đến khi người kế nhiệm được bầu và đủ điều kiện.

On motion duly made and adopted a seal was presented at the meeting with the words, “Association of National Investigators, Incorporated, Virginia Beach, Virginia, 1927.”

Theo kiến nghị hợp lệ được thông qua, một con dấu đã được trình tại phiên họp với dòng chữ, “Association of National Investigators, Incorporated, Virginia Beach, Virginia, 1927.”

THE INSTITUTE HOSPITAL

BỆNH VIỆN CỦA VIỆN

The Cayce Hospital of Research and

Cayce Hospital of Research and

Enlightenment was founded by the Association of National Investigators, Inc., and the members of this organization, on November 11, 1928. It is an imposing structure, erected on a hillside overlooking the Atlantic Ocean, at Virginia Beach, Va. The front of the hospital looks out upon a flower-studded terrace of green, beyond which the broad expanse of water may be seen. The equipment of the hospital is modern and complete in every detail, including therapeutic and X-ray machines and facilities for baths. Every possible effort is made by those in charge to give the utmost comfort and convenience to each patient. Broad, roomy porches surround two floors of the building, and the south side of the upper porch is enclosed in the vitaglass, so that patients are not only given the utmost in comfort but the utmost in healthful surroundings.

Enlightenment được thành lập bởi Association of National Investigators, Inc., và các hội viên của tổ chức này, vào ngày 11 tháng 11 năm 1928. Đây là một công trình bề thế, được dựng trên sườn đồi nhìn ra Đại Tây Dương, tại Virginia Beach, Va. Mặt tiền bệnh viện hướng ra một sân thượng xanh rợp hoa, phía xa là mênh mông sóng nước. Trang thiết bị bệnh viện hiện đại và đầy đủ đến từng chi tiết, bao gồm các máy trị liệu và X-quang và các tiện nghi tắm trị liệu. Những người phụ trách nỗ lực hết sức để mang đến sự tiện nghi và thoải mái tối đa cho mỗi bệnh nhân. Những hàng hiên rộng rãi bao quanh hai tầng của toà nhà, và phía nam của hiên tầng trên được bao bằng vitaglass, để bệnh nhân không chỉ được hưởng sự thoải mái tối đa mà còn được sống trong môi trường tối ưu cho sức khoẻ.

The lower floor includes Therapeutic and bath rooms, as well as an X-Ray, laboratory and dispensary. The main floor includes a large living room, spacious dining hall, diet and cooking kitchens, together with offices, treatment rooms, and living quarters for the physician in charge. There is also on this floor a library and lecture hall. The hospital floor is one flight up. It includes rooms overlooking beautifully terraced grounds and the broad expanse of the ocean. Others face the healthful pine forests for which Virginia Beach is noted. There are also two wards, each furnished with a bath. Each of the pay rooms has a connecting bath, so that every patient will be given those comforts necessary to home life and beneficial to convalescence. The top floor is laid out for patients more active than others. A 12-car garage in the rear is finished off with living quarters for the servants. A nurses' home is under construction. This has been made necessary as the hospital has been entirely filled and more space for patients was needed. The construction of this home will

Tầng dưới gồm các phòng Trị liệu và phòng tắm, cũng như phòng X-quang, phòng xét nghiệm và phòng phát thuốc. Tầng chính gồm một phòng sinh hoạt lớn, phòng ăn rộng rãi, bếp chế độ ăn và bếp nấu, cùng với các văn phòng, phòng điều trị và khu ở cho bác sĩ phụ trách. Trên tầng này còn có một thư viện và giảng đường. Tầng bệnh nhân ở trên cao thêm một tầng. Tầng này có các phòng nhìn ra khuôn viên bậc thang tuyệt đẹp và mặt biển mênh mông. Những phòng khác nhìn về phía các rừng thông giàu sinh khí vốn là đặc trưng của Virginia Beach. Cũng có hai phòng bệnh tập thể, mỗi phòng có phòng tắm. Mỗi phòng thu phí đều có phòng tắm thông nhau, để mọi bệnh nhân được hưởng những tiện nghi cần thiết cho đời sống gia đình và có lợi cho quá trình dưỡng bệnh. Tầng trên cùng được bố trí cho những bệnh nhân hoạt động nhiều hơn. Một gara 12 xe ở phía sau được hoàn thiện kèm khu ở cho người phục vụ. Một nhà dành cho y tá đang được xây dựng. Điều này trở nên cần thiết vì bệnh viện đã kín chỗ hoàn toàn và cần thêm không gian cho bệnh nhân. Việc

release ten additional beds for the use of patients. The surrounding country is ideally located for such an institution and such an important scientific investigation as our investigators seek to make in this hospital.

xây dựng nhà này sẽ giải phóng thêm mười giường cho bệnh nhân sử dụng. Khu vực xung quanh là nơi lý tưởng cho một cơ sở như vậy và cho một cuộc khảo cứu khoa học quan trọng như các nhà điều tra của chúng ta mong thực hiện trong bệnh viện này.

Bounded by the Atantic Ocean on one side, Chesapeake Bay on the other, with a beautifully wooded mainland, the environment of Virginia Beach is conducive to health. Its beautiful hotels, golf courses and beach activities, as well as the interesting drives through historic country are assurance against monotony. The hum of industry, the rush of the city, and the usual playground are all absent from Virginia Beach, and the air about the place is full of quiet charm and comfort. It is little wonder that the readings themselves gave this place as the ideal location for the hospital, and for the radiation of truths pertaining to psychic phenomenon and the mystic. In this place, and in this manner, does the Association carry on its humanitarian activities.

Được bao bọc bởi Đại Tây Dương ở một phía, Vịnh Chesapeake ở phía kia, cùng vùng đất liền rừng cây tươi tốt, môi trường của Virginia Beach rất có lợi cho sức khoẻ. Những khách sạn tuyệt đẹp, sân golf và các hoạt động bãi biển, cũng như những tuyến đường thú vị đi qua các vùng đất lịch sử, giúp xua tan đơn điệu. Tiếng ồn công nghiệp, sự hối hả đô thị và những khu vui chơi thông thường đều vắng bóng ở Virginia Beach, và bầu không khí nơi đây tràn đầy nét duyên yên tĩnh và dễ chịu. Chẳng có gì lạ khi chính các buổi đọc đã chỉ ra nơi này là địa điểm lý tưởng cho bệnh viện, và cho việc lan tỏa những chân lý liên quan đến hiện tượng thông linh và huyền nhiệm. Tại nơi này, và bằng cách này, Hiệp hội thực thi các hoạt động nhân đạo của mình.

Each individual must enroll as a member of the Association before obtaining entrance to the hospital. It is planned to make the institution an educational as well as a medical center, and in order that this correlated purpose may be achieved the hospital includes a lecture hall and library. The building itself is constructed of concrete and shingles, so built as to allow additions whenever sufficient funds enable the Association to expand in their work of healing the sick and relieving the suffering, whether from physical or mental causes. Thousands of dollars have been spent on the grounds and the hospital building, and thousands more will be spent that this glorious task may reach a successful pinnacle.

Mỗi người phải ghi danh làm hội viên của Hiệp hội trước khi được nhập viện. Dự kiến xây dựng cơ sở này thành một trung tâm giáo dục cũng như y khoa, và để đạt được mục tiêu phối hợp này, bệnh viện có một giảng đường và thư viện. Bản thân toà nhà được xây bằng bê tông và ván lợp, thiết kế sao cho có thể mở rộng bất cứ khi nào tài lực cho phép Hiệp hội phát triển công cuộc chữa lành người bệnh và xoa dịu đau khổ, dù do nguyên nhân thể chất hay tâm trí. Hàng ngàn đô-la đã được chi cho khuôn viên và toà nhà bệnh viện, và sẽ còn nhiều ngàn nữa được chi để sứ mệnh vinh quang này đạt đến đỉnh thành công.

APPENDIX E—PHỤ LỤC E

THE CAYCE HOSPITAL DEDICATION—LỄ CUNG HIẾN BỆNH VIỆN CAYCE

An Address by William Mosely Brown,[1]

November 11, 1928

To me this occasion is a wonderful one. And you must think so, too, or you would not be here. It marks the consummation of the efforts of years. Work, and much of it; perseverance and consecrated devotion to a new and little recognized cause; but, most of all, prayer and faith have culminated in the achievement which stands before you today, the visible results of the labors of those who have allied themselves with this Association for the benefit of mankind. And what is greater than devotion to a cause which is bigger and more inclusive than oneself? "Tell me what your ambition is," said someone, "and I will tell you what you are." But, with all the visible evidence which stands before you today, it is but a small part of what has already been done or, Providence permitting, will be done in the years to come.

This is a great occasion, and a happy one. I congratulate the founders of this movement —and they are here among us—for the vision which they have conceived of the possibilities of this new line of study and investigation. I honor those who have contributed of their time and means to bring about the realization, at least to some extent, of a dream of years. I believe that this "experimental laboratory," which has as its chief object the utilization of *any* knowledge, *any* discovery, *any* invention, which will make life fuller and richer for human beings, will become renowned as a center of truth and wisdom and, to use the expression of

Bài diễn văn của William Mosely Brown,1

Ngày 11 tháng 11 năm 1928

Với tôi, đây là một dịp trọng đại. Và hẳn quý vị cũng nghĩ vậy, nếu không đã chẳng có mặt nơi đây. Nó đánh dấu sự viên thành của nỗ lực nhiều năm. Lao động, và rất nhiều; kiên trì và dâng hiến vì một sự nghiệp mới mẻ còn ít được nhìn nhận; nhưng trên hết, cầu nguyện và niềm tin đã kết đọng thành thành tựu đang sừng sững trước mắt quý vị hôm nay, kết quả hữu hình của công phu những ai đã liên hiệp mình với Hiệp hội này vì lợi ích nhân loại. Và có gì lớn lao hơn dâng hiến cho một sự nghiệp rộng lớn và bao gồm hơn chính bản thân mình? "Hãy nói cho tôi tham vọng của anh là gì," có người đã nói, "và tôi sẽ nói anh là ai." Nhưng, với tất cả những gì hữu hình đang đứng trước mắt hôm nay, đó mới chỉ là một phần nhỏ của những gì đã được làm, hoặc, nếu Thiên ý cho phép, sẽ được làm trong những năm tới.

Đây là một dịp trọng đại, và hân hoan. Tôi chúc mừng những người sáng lập phong trào này—và họ đang ở giữa chúng ta—vì tầm nhìn họ đã nắm bắt được về các khả thể của hướng nghiên cứu và khảo cứu mới này. Tôi trân trọng những ai đã góp công góp của để hiện thực, ít nhất phần nào, giấc mơ nhiều năm. Tôi tin rằng "phòng thí nghiệm thực nghiệm" này, vốn lấy mục tiêu chủ đạo là vận dụng bất cứ tri thức, khám phá, phát minh nào có thể làm cho đời sống con người đầy đặn và phong phú hơn, sẽ trở nên lừng danh như một trung tâm của chân lý và minh triết, và, mượn lời Emerson, "thế gian sẽ dọn một lối mòn đến tận cửa trước của

Emerson, “the world will make a beaten path to its front door.”

nó.”

Religion and science, philosophy and psychology, the truths discovered by the ancients as well as by the moderns will be equally welcome here. Nothing is banned except trickery, sham, falsehood. All truths will be used so far as it may be applicable to the betterment of human life, no matter who was its discoverer or in what country or age it was found. “An ambitious project,” you say. Ah yes, but unless we can bring together under one roof, as it were, and into one laboratory religious, scientific, philosophic, and every other kind of truth, we shall not have that integration of human knowledge which is the *sine qua non* of all human progress. Here, then, we have a pioneer institution in the field of human endeavor. As human life itself is a most complex process involving all kinds of experience, so we find here a kind of laboratory in which human life will go forward but under observable and controlled conditions, so far as possible. This is not merely a physical or a psychological or even a theological laboratory as such. Much more than that, it is a center in which the rather unusual attempt is made to bring every kind of truth together as needed in the solution of the particular problem under investigation. Always, however, the *motif* is the betterment of human life and all other endeavors are to be subsidiary to this chief aim. So far as I am aware, such an undertaking has never been attempted before in this country, and probably in the entire world. Here will be your expert in medicine, another expert in psychology, another in theology, another in chemistry, another in psychiatry, and so on as many as may be needed and can be provided with the funds in hand. There are in this country today thousands of specialized laboratories, each of which limits itself to one particular field of investigation. But never before has

Tôn giáo và khoa học, triết học và tâm lý học, các chân lý do cổ nhân cũng như người thời nay khám phá sẽ được chào đón như nhau ở đây. Chỉ loại trừ gian trá, giả dối, hư ngụy. Mọi chân lý sẽ được sử dụng chừng nào có thể áp dụng vào việc cải thiện đời sống con người, bất kể ai là người khám phá, ở quốc gia hay thời đại nào. “Một dự án đầy tham vọng,” quý vị nói. Ồ vâng, nhưng trừ khi chúng ta có thể gom lại dưới một mái nhà, như cách nói, và vào một phòng thí nghiệm, các chân lý tôn giáo, khoa học, triết học và mọi loại chân lý khác, chúng ta sẽ không có được sự tích hợp tri thức nhân loại—điều kiện không thể thiếu cho mọi tiến bộ của con người. Vậy ở đây, chúng ta có một cơ sở tiên phong trong lĩnh vực nỗ lực nhân sinh. Cũng như chính đời sống con người là một tiến trình hết sức phức hợp bao hàm mọi loại kinh nghiệm, chúng ta thấy ở đây một kiểu phòng thí nghiệm trong đó đời sống con người sẽ tiến bước nhưng dưới những điều kiện có thể quan sát và kiểm soát, trong chừng mực có thể. Đây không chỉ là một phòng thí nghiệm thể chất, hay tâm lý học, hay thậm chí thần học đơn thuần. Hơn thế nhiều, đây là một trung tâm nơi diễn ra nỗ lực khá khác thường là đem mọi loại chân lý lại với nhau khi cần để giải quyết vấn đề cụ thể đang khảo sát. Tuy nhiên, xuyên suốt, chủ âm là cải thiện đời sống con người và mọi nỗ lực khác sẽ là thứ yếu đối với mục tiêu chủ chốt này. Theo hiểu biết của tôi, một công cuộc như vậy chưa từng được thực hiện ở đất nước này, và có lẽ trên toàn thế giới. Ở đây sẽ có chuyên gia của quý vị về y khoa, một chuyên gia khác về tâm lý học, một vị khác về thần học, một vị khác về hoá học, một vị khác về tâm thần học, và cứ thế, nhiều bao nhiêu cần và có thể cung cấp theo khả năng quỹ hiện có. Ở đất nước này hôm nay có hàng ngàn phòng thí nghiệm chuyên biệt, mỗi nơi tự giới hạn trong một lĩnh vực khảo cứu riêng. Nhưng trước nay chưa từng có nỗ lực tập trung và

there been a concerted and successful effort to bring together in one single laboratory every kind of discovery possible which will give the patient, or the subject, relief from his trouble, be it physical, mental, or spiritual. Surely this is a pioneer enterprise and more; it is even daring in its scope. And it has every possibility and probability of success! Nor must we think of this new venture as being anything less than a venture in faith. It is not proposed to introduce mystery and hocus-pocus as elements in the procedure. Neither does anyone connected with it hope that, by some hitherto undiscovered means, it will be possible to concoct some "elixir of life," or to unearth the "philosopher's stone," or to lay bare the secrets of the "fountain of youth." The scientific attitude will pervade the inmost recesses of this building and will characterize all who work within its walls. "Truth for the sake of the Truth" shall be its motto, and whoever finds himself out of harmony with this program must either get "in tune" or depart in peace. And there is no limit to truth and its uses. In theory and in practice, the only effective way to combat the bonds of ignorance and superstition and to fight the ravages of physical and mental disease is to discover the truth, and yet more truth. Every experience must contain a modicum of truth, and, by a slow process of accretion, we arrive at the truth about many things. All real progress in the long history of humanity is marked by milestones of truth erected by its devotees along the highway of time.

thành công nào để đem vào một phòng thí nghiệm duy nhất mọi loại khám phá khả hữu nhằm đem lại sự nhẹ nhõm cho người bệnh, hay đối tượng, khỏi nỗi khổ của mình—dù là thể chất, tâm trí, hay tinh thần. Chắc chắn đây là một doanh nghiệp tiên phong và còn hơn thế; nó táo bạo trong tầm vóc. Và nó có mọi khả năng và triển vọng thành công! Chúng ta cũng đừng nghĩ rằng cuộc phiêu lưu mới này là điều gì kém hơn một cuộc phiêu lưu trong đức tin. Không định đưa vào trong tiến trình những điều bí ẩn hay trò phù phép. Cũng không ai liên đới hy vọng rằng, bằng một phương kế nào đó chưa từng được biết đến, có thể điều chế "thuốc trường sinh", hay tìm ra "đá của nhà giả kim", hay phơi bày bí mật của "suối trường sinh". Thái độ khoa học sẽ thấm vào tận những ngóc ngách sâu thẳm nhất của toà nhà này và sẽ là phẩm chất của tất cả những ai làm việc trong bốn bức tường của nó. "Chân lý vì chính Chân lý" sẽ là châm ngôn của nơi đây, và ai cảm thấy mình không hoà hợp với chương trình này thì hoặc "hòa điệu" hoặc rút lui trong bình an. Và chân lý cùng công dụng của nó là vô hạn. Về mặt lý thuyết lẫn thực hành, cách hữu hiệu duy nhất để phá vỡ xiềng xích vô minh và mê tín và để chống lại sự tàn phá của bệnh tật thể chất và tâm thần là khám phá chân lý, và lại thêm chân lý nữa. Mỗi kinh nghiệm hẳn chứa một phần chân lý, và, bằng quá trình tích lũy chậm rãi, chúng ta đạt tới chân lý về nhiều điều. Mọi tiến bộ đích thực trong lịch sử dài của nhân loại đều được đánh dấu bằng những mốc chân lý do những người tận hiến dựng lên dọc đường thời gian.

Nineteen hundred years ago the Great Teacher said: "I am come that they might have life, and that they might have it in abundance." On another occasion He asserted: "Ye shall know the truth and the truth shall make you free." And if He were once more here in the flesh today, I believe that He would give utterance to the same expressions as being most fitting for an

Một nghìn chín trăm năm trước, Huấn Sư Vĩ Đại đã phán: "Ta đã đến, để họ có sự sống, và để họ có được sự sống sung mãn." Lần khác, Ngài khẳng quyết: "Các ngươi sẽ biết chân lý, và chân lý sẽ giải phóng các ngươi." Và nếu hôm nay Ngài lại hiện thân nơi trần thế, tôi tin Ngài cũng sẽ thốt lên những lời ấy như là thích đáng nhất cho một dịp như thế này. Ngài biết khát vọng của con người về sự viên

occasion like this. He knew the aspirations of man for the fullness of life. He understood that every philosopher—and who among us is not one?—was undertaking to set up for himself and others a goal toward which they might strive with some assurance that they would discover reality on arriving at the goal. For many a one, to be sure, his philosophy proved to be little better than the allurement of the bag of gold at the end of the rainbow or the songs of the sirens to the luckless mariners who became their victims. The end of those things was but too often bitterness and death.

mãn của đời sống. Ngài hiểu rằng mỗi triết gia—mà ai trong chúng ta lại không phải là một người như thế?—đều cố dựng lên cho mình và cho người khác một đích đến để họ có thể phấn đấu với một mức bảo đảm nào đó rằng họ sẽ gặp thực tại khi tới đích. Dĩ nhiên, với không ít người, triết lý của họ hoá ra chẳng khác gì sự quyến rũ của túi vàng ở cuối cầu vồng, hay khúc ca của các nữ yêu trên biển với những thuỷ thủ xấu số trở thành nạn nhân của họ. Hậu quả của những điều ấy quá thường là đắng cay và chết chóc.

Almost since the beginning of time hedonistic philosophers have been with us. Nor have they disappeared yet by any means. "The aim of all life is pleasure," say they. Enjoy yourself; "eat, drink, and be merry, for tomorrow you die." One of them, Omar Khayyam, sang long ago as follows:

Gần như từ thuở đầu thời gian, các triết gia khoái lạc chủ nghĩa đã có mặt giữa chúng ta. Và họ vẫn chưa biến mất bằng bất kỳ nghĩa nào. "Đích đến của mọi đời sống là khoái lạc," họ nói. Hãy hưởng thụ; "ăn, uống, và vui vẻ, vì ngày mai anh sẽ chết." Một người trong số họ, Omar Khayyam, từ lâu đã ngâm như sau:

Ah, my beloved, fill the cup that cheers
Today of past regrets and future fears:
Tomorrow? Why tomorrow I may be
Myself with yesterday's seven thousand years.

Ôi người tình dấu ái, rót ly đầy niềm vui
Hôm nay, xua nuối tiếc hôm qua, quên sợ hãi ngày mai:
Ngày mai ư? Mai biết đâu ta lại là
Chính ta của bảy nghìn năm hôm qua.

The Epicureans and the Stoics, of Greek fame, had little more than this with which to comfort their declining years. But it failed to work out in human experience, which is the final test of any doctrine or theory. And, for twentieth-century living, such a formula would hardly suffice, though many are still trying to use it as a basis for personal development.

Phái Khoái lạc và Phái Khắc kỷ, vang danh người Hy Lạp, cũng chẳng có gì hơn thế để an ủi những năm tháng tàn. Nhưng nó đã thất bại trong đời sống con người—vốn là phép thử cuối cùng của mọi học thuyết hay lý thuyết. Và, cho đời sống thế kỷ hai mươi, công thức như thế hầu như không đủ, dù vẫn có nhiều người đang cố dùng nó làm nền tảng phát triển cá nhân.

Others among the Greek philosophers, notably Socrates and Plato, and a rather noteworthy (though somewhat obscure) writer named Cebes, conceived of happiness as being the underlying principle and the real aim of life. "Eudaimonia," they called it

Những triết gia Hy Lạp khác, đáng kể là Socrates và Plato, và một tác giả khá đáng chú ý (dù có phần mờ nhạt) tên Cebes, quan niệm hạnh phúc là nguyên lý nền tảng và mục đích thực sự của đời sống. Họ gọi đó là "Eudaimonia"—"sống dưới sự che chở của

—"living under the auspices of a good divinity." And a wonderful advance this was over the notion of living on the pleasure principle solely. In fact, it is difficult, if not impossible, to explain how these pagan philosophers reached such a high pinnacle of truth with the type of background and experience which characterized them. But living under the auspices of a good divinity is not a very good way to attain to fullness of living. There is always and omnipresent the chance that the divinity might become offended with you and the tables will be turned; constant fear and dread that the very ground might be cut away from under your feet. Therefore, appease the divinity, for

một vị thần lành." Và đó là một bước tiến tuyệt vời so với quan niệm chỉ sống theo nguyên tắc khoái lạc. Thật vậy, khó mà giải thích, nếu không muốn nói là bất khả, làm sao những triết gia ngoại giáo ấy lại vươn tới đỉnh cao chân lý như thế với nền tảng và kinh nghiệm như họ vốn có. Nhưng sống dưới sự che chở của một vị thần lành không phải là con đường tốt để đạt đến đời sống viên mãn. Luôn có, và ở khắp nơi, nguy cơ vị thần ấy có thể nổi giận với bạn và mọi sự đảo chiều; nỗi sợ hãi và lo âu thường trực rằng nền tảng dưới chân có thể bị rút mất. Vì vậy, hãy làm nguôi giận vị thần, vì

There's a Divinity that shapes our ends,

Rough hew them as you will.

Có một Vị Thần định đoạt đoạn cuối đời ta,

Dẫu ta đẽo gọt thô kệch đến đâu.

Is it any wonder, consequently, that the great Greek tragedians were gripped by the cold fear of divinities of various kinds, and that the chief theme of all their tragedies is the absolute impossibility of escaping from the decrees of fate? Such divinities are usually quite arbitrary in their dealings with mankind and woe betide to the poor man who might, even innocently, offend them. Perchance, however, by living the "good life" one might be able to reach such a degree of attainment that one would be able to live under good auspices for the rest of his days. All of which proved a poor substitute for the pleasure principle, since happiness in any real sense was unattainable in this life. One of the Greek philosophers, Solon, is said to have stated that he counted no man happy until after he was dead. A pleasant prospect indeed for most of us! Nor does the teaching of the Buddhists offer us a much better goal in life. By contemplation we may, forsooth, finally arrive at the point where we shall have the doubtful pleasure, if such it may be called, of being absorbed into the all-

Thế nên, có gì lạ khi các bi kịch gia Hy Lạp vĩ đại bị cơn sợ lạnh người về những vị thần muôn kiểu chế ngự, và chủ đề chính của mọi bi kịch của họ là sự bất khả tuyệt đối thoát khỏi những sắc dụ của định mệnh? Những vị thần như thế thường hết sức độc đoán trong cách đối xử với loài người và khốn thay cho kẻ khốn khổ nào, dẫu vô tình, xúc phạm đến họ. Tuy nhiên, may ra, bằng cách sống "đời sống thiện lương", người ta có thể đạt tới mức sống dưới điềm lành cho đến cuối đời mình. Tất cả những điều đó rốt cuộc tỏ ra chỉ là một thứ thay thế tệ hại cho nguyên tắc khoái lạc, vì hạnh phúc, theo bất cứ nghĩa thực nào, là bất khả trong đời này. Một triết gia Hy Lạp, Solon, được cho là đã nói rằng ông không coi ai là hạnh phúc cho đến sau khi người ấy chết. Quả là một viễn cảnh "dễ chịu" cho hầu hết chúng ta! Giáo lý của Phật giáo cũng không đem lại mục tiêu sống tốt đẹp hơn bao nhiêu. Bằng chiêm ngưỡng, chúng ta có thể, giả như vậy, rốt cuộc đến chỗ có được cái thú vị còn đáng ngờ—nếu có thể gọi là thú vị—là được hoà tan vào cái "hư vô toàn thể"—Niết-bàn. Ở đây chủ nghĩa phủ

nothingness-Nirvana. Negativism has here found its fullest fruition and the motive of all living becomes loss of individuality, of all personal qualities, and, eventually, of even the power of thought and will. A pleasant prospect for the child or the person who is in the health and vigor of young manhood or young womanhood! No Nirvana for them, they say. Let us have something else. And the doctrine of Buddhism fails to stand the test of experience. Mohammed offered to the faithful a place in the seventh heaven, which was characterized by all sorts of sensual delights; and each Mohammedan warrior who died in battle against the "infidels" was also to have at his disposal in the other world eight beautiful maidens called "houris" to do with as he liked. A type of reward which was calculated to make men wish to die rather than live, and doubtless one of the chief reasons for the fierceness and utter abandon with which the followers of the prophet fought the Christians. But nonetheless, all this was worth little when it came to bearing the burdens and solving the problems brought on by facing the stern realities of life. Dying is the escape from reality which is sought by fools and irresponsible people. The person who holds to the steadfast conviction that there is, after all, something more to life than mere existence, when he meets a stone wall, climbs over it, or digs through it or under it, or gets around it in some way, and is straightway eager to tackle the next obstacle which dares to present itself. The Indian with his aspirations to arrive finally at the "happy hunting ground" knew little of the fullness of life of which we in these latter years so often speak. Nor have those who practice the strictest kind of self-abnegation and self-immolation, mortifying and disfiguring their bodies, come any nearer to discovering the "Open Sesame" to real living. For there is no secret connected with the matter at all, unless we choose to think of it as an open secret. Even the Monastics of the Middle Ages, in their

định đạt chín muồi nhất và động cơ của toàn thể đời sống trở thành đánh mất tính cá thể, mọi phẩm tính cá nhân, và, cuối cùng, ngay cả năng lực tư tưởng và ý chí. Một viễn cảnh "dễ chịu" cho trẻ nhỏ hay người đang dồi dào sức sống và sinh lực của tuổi trẻ! "Không Niết-bàn cho chúng tôi," họ nói. "Hãy cho chúng tôi điều gì khác." Và giáo lý Phật giáo không đứng vững trước phép thử của kinh nghiệm. Mohammed đã hứa cho tín đồ một nơi ở tầng trời thứ bảy, tràn đầy mọi thú vui xác thịt; và mỗi chiến binh Hồi giáo ngã xuống trong trận chiến chống "dị giáo" cũng sẽ có tám mỹ nữ "tiên" gọi là "houri" phục dịch tuỳ ý. Một kiểu phần thưởng khuyến khích người ta thà chết còn hơn sống, và hẳn là một trong những nguyên nhân chính cho sự dữ dội và buông bỏ tất cả trong cách các môn đồ tiên tri đánh trận với người Kitô hữu. Nhưng dù thế, tất cả những điều này chẳng ích gì khi phải gánh vác và giải quyết các vấn đề do việc đối mặt những thực tại khắc nghiệt của đời sống. Chết là lối thoát khỏi thực tại mà những kẻ dại dột và vô trách nhiệm tìm kiếm. Người giữ vững xác tín rằng sau rốt, đời sống còn hơn hẳn một sự tồn tại đơn thuần, khi gặp bức tường đá, thì trèo qua, hoặc đào xuyên, hoặc luồn dưới, hoặc vòng qua cách nào đó, và liền đó háo hức đương đầu với chướng ngại kế tiếp dám thách thức mình. Người Da đỏ với khát vọng sau cùng đến "cõi săn bắn hạnh phúc" biết rất ít về sự viên mãn của đời sống mà chúng ta trong những năm sau này thường nói đến. Những ai thực hành lối tự phủ định và tự huỷ khắc nghiệt nhất, hành hạ và làm tổn hại thân xác mình, cũng chẳng đến gần hơn việc khám phá "Vừng ơi, mở ra" của đời sống đích thực. Vì chẳng có bí mật nào ở đây cả, trừ phi ta chọn coi đó là một bí mật lộ thiên. Ngay cả những tu sĩ ẩn tu thời Trung cổ, trong ẩn cư và kỷ luật thể xác, tinh thần của họ, cũng không tìm ra con đường đến đời sống chân thực. Họ cần mẫn bên các bản thảo và các kinh cầu; đôi khi khổ hạnh mình không chút nương tay. Họ nghĩ rằng mình đã tách khỏi mọi nguy cơ ô nhiễm có thể có nơi thế giới

retirement from the world and their physical and spiritual discipline, were not able to find the way to real living. They labored over their manuscripts and their litanies; they chastised themselves unmercifully at times. They thought that they had separated themselves from all danger of contamination which might be found in the world outside. True, they studied and poured over their Latin Testaments. But they never seem to have discovered the significance of the Sermon on the Mount, or, indeed, to have realized its very existence.

bên ngoài. Đúng là họ học tập và miệt mài với các Bản Kinh Thánh bằng La-tinh. Nhưng họ dường như không bao giờ khám phá được ý nghĩa của Bài Giảng trên Núi, hoặc thậm chí không nhận ra sự hiện hữu của nó.

"Blessed are the poor in spirit; for theirs is the kingdom of heaven.

"Phúc cho những ai nghèo khó trong tinh thần; vì Nước Trời là của họ.

"Blessed are they that mourn …

"Phúc cho những ai sầu khổ …

"Blessed are the meek …

"Phúc cho những ai hiền hoà …

"Blessed are they which do hunger and thirst for righteousness …

"Phúc cho những ai đói khát sự công chính …

"Blessed are the merciful …

"Phúc cho những ai biết xót thương …

"Blessed are the pure in heart …

"Phúc cho những ai thanh sạch trong lòng …

"Blessed are the peacemakers …

"Phúc cho những ai kiến tạo hoà bình …

"Blessed are they which are persecuted for righteousness' sake…"

"Phúc cho những ai bị bách hại vì công chính…"

Here then we have it! Seek blessedness; seek God; for these are one and the same. Certainly we have not yet discovered anything to surpass this spiritual emancipation proclamation, and, in a very real sense, we must regard it as a bodily emancipation proclamation likewise. In such organizations as that which is to do its work here we find joined inseparably the belief in the sanctity of the body as well as that of the spirit.

Vậy là chúng ta đã thấy! Hãy kiếm tìm phúc lành; hãy kiếm tìm Thượng đế; vì hai điều này là một. Chắc chắn đến nay chúng ta chưa khám phá ra điều gì vượt trội bản tuyên ngôn giải phóng tinh thần này, và, theo một nghĩa rất thực, chúng ta cũng phải xem đó là một bản tuyên ngôn giải phóng thân thể. Trong những tổ chức như tổ chức sẽ thực hiện công việc tại đây, chúng ta thấy được sự kết hợp bất khả phân giữa niềm tin vào sự thiêng liêng của thân xác cũng như của tinh thần.

There has been in some quarters an attempt to divorce philosophy from science by the

Ở một số nơi, đã có những nỗ lực tách rời triết học khỏi khoa học bằng cách khăng khăng

insistence upon the attitude that the scientist must not speculate regarding anything and that the philosopher must not trespass upon the boundaries of scientific inquiry by obtruding his theories and his moralizations upon the scientist. A wholly inadequate view of the factors which enter into human progress and experience is this, and one which likewise will not stand the test of experience itself. For, does not your man of practical affairs live by his philosophy as well as by his science?

rằng nhà khoa học không được suy diễn về bất kỳ điều gì và nhà triết học không được xâm phạm biên giới khảo cứu khoa học bằng việc áp đặt các thuyết lý và sự luân lý hoá của mình lên nhà khoa học. Đây là một cái nhìn hoàn toàn bất cập về các yếu tố tham gia vào tiến bộ và kinh nghiệm con người, và cũng là một cái nhìn không đứng vững trước phép thử của kinh nghiệm. Vì, chẳng phải người làm công việc thực tế cũng sống theo triết lý của mình như sống theo khoa học đó sao?

We all benefit indeed from the advances in scientific inquiry and our life is, to be sure, largely dependent upon what the scientists contribute to the "amenities of living." But it is, after all, one's philosophy of life which determines one's aims, one's ambitions, one's ideals, one's objectives, and, consequently and ultimately, one's final success in the business of living. Some would have us believe that science and philosophy are as oil and water; they will not mix. On the contrary, the fact is that they have, so to speak, an affinity for each other and the one is indispensable to the other. Surely,

Thật vậy, tất cả chúng ta đều hưởng lợi từ những bước tiến của khảo cứu khoa học và đời sống của chúng ta, dĩ nhiên, phần lớn lệ thuộc vào những gì nhà khoa học đóng góp cho "sự tiện ích của cuộc sống." Nhưng sau rốt, chính triết lý sống quyết định mục tiêu, hoài bão, lý tưởng, đối tượng của một người, và vì vậy, tối hậu, là thành công sau cùng của người ấy trong công cuộc sống. Có người muốn chúng ta tin rằng khoa học và triết học như dầu và nước; chúng không thể hoà trộn. Trái lại, sự thật là chúng, như thể, có khuynh hướng hấp dẫn nhau và cái này là điều không thể thiếu cho cái kia. Quả đúng là:

A man's reach should exceed his grasp,

Or what's a heaven for?

Tầm với của con người nên vượt quá cái nắm của mình,

Bằng không thì trời để làm gì?

Dr. B. R. Buckingham, one of our most distinguished students of education from the scientific point of view, has the following to say on this particular point:

Tiến sĩ B. R. Buckingham, một trong những học giả lỗi lạc nhất của chúng ta về giáo dục theo quan điểm khoa học, có nói như sau về điểm này:

"To divorce philosophy and research is impossible—as impossible as to divorce experimental from introspective psychology, and for the same reason. Without the descriptive and speculative processes the experimental or scientific lacks interpretation. Without the scientific methods, philosophical inquiry lacks

"Tách rời triết học và nghiên cứu là điều bất khả—bất khả y như việc tách rời tâm lý học thực nghiệm khỏi tâm lý học nội quan, và vì cùng một lý do. Không có các tiến trình mô tả và suy diễn, cái thực nghiệm hay cái khoa học thiếu sự diễn giải. Không có các phương pháp khoa học, khảo cứu triết học thiếu tính cụ thể. Không có khoa học, triết học bất định,

concreteness. Without science, philosophy is uncertain, conflicting, unconvincing. Without philosophy, science is blind, unmeaning, and petty. We can imagine no more helpful educational organization than that which should exalt both philosophy and research. For example, a school of education in a great university should in our judgment elevate its research activities through the directive and refining influence of the best philosophical thought. This does not appear to be thought of. The craze today is for measurement—for counting and comparing in quantitative terms. It would be as silly as it would be untrue for us to deprecate this type of thinking. But there comes a time when the merely quantitative seems incomplete and unsatisfactory. We observe, moreover, that those research workers are most influential who appeal most frequently to higher sanctions than central tendencies or curves of error."

mâu thuẫn, không thuyết phục. Không có triết học, khoa học mù mờ, vô nghĩa, và vụn vặt. Chúng tôi không thể hình dung một tổ chức giáo dục nào hữu ích hơn tổ chức sẽ tôn vinh cả triết học lẫn nghiên cứu. Chẳng hạn, một trường sư phạm trong một đại học lớn, theo quan điểm của chúng tôi, nên nâng các hoạt động nghiên cứu của mình lên thông qua ảnh hưởng chỉ đạo và gạn lọc của tư duy triết học ưu tú nhất. Điều này dường như chưa được nghĩ đến. Cơn sốt ngày nay là đo lường—đếm và so sánh bằng các thuật ngữ định lượng. Sẽ ngớ ngẩn như sẽ không đúng nếu chúng tôi chê bai kiểu tư duy này. Nhưng có lúc cái thuần tuý định lượng tỏ ra không trọn vẹn và không thoả đáng. Chúng tôi cũng nhận thấy rằng những nhà nghiên cứu có ảnh hưởng nhất là những người thường xuyên kêu gọi những thẩm quyền cao hơn là các khuynh hướng trung tâm hay các đường cong sai số."

Thus we find ourselves forced to the conclusion that, in order to attain to the highest and best that is within us, we must utilize the discoveries of the philosopher and of the scientist as well. Both are pushing forward the frontiers of human knowledge and experience; both are using hypotheses, which gradually assume that standing of theories as they are fortified by more and more evidence, and which finally assume the status of law and principle as the evidence becomes in each case practically conclusive.

Vậy nên chúng ta buộc phải đi đến kết luận rằng, để đạt tới điều cao nhất và tốt nhất nơi chính mình, chúng ta phải đồng thời vận dụng các khám phá của nhà triết học và của nhà khoa học. Cả hai đang đẩy lùi các đường biên của tri thức và kinh nghiệm con người; cả hai đang sử dụng các giả thuyết, dần dần mang vị thế của lý thuyết khi được củng cố bởi mỗi lúc một nhiều bằng chứng hơn, và sau cùng đạt địa vị của định luật và nguyên tắc khi bằng chứng, trong từng trường hợp, gần như mang tính kết luận.

The natural sciences, such as biology, astronomy, geology, physics, and chemistry, are not the only fields to which the term "science" may be legitimately applied. There are social sciences as well—sociology, economics, political science or government. Even history itself, so long as it adopts the scientific point of view and the scientific method, should be considered in this class. Then, in addition, there is another group of sciences which partake partly of the nature

Các khoa học tự nhiên, như sinh học, thiên văn học, địa chất học, vật lý học, và hoá học, không phải là những lĩnh vực duy nhất mà thuật ngữ "khoa học" có thể được áp dụng một cách chính đáng. Cũng có các khoa học xã hội—xã hội học, kinh tế học, khoa học chính trị hay khoa học chính quyền. Ngay cả lịch sử, miễn là nó tiếp nhận quan điểm và phương pháp khoa học, cũng nên được xếp vào nhóm này. Rồi, thêm nữa, có một nhóm khoa học khác, một phần mang bản chất của

of the natural sciences and partly of that of the social sciences, yet which are making a most important contribution to the advancement of human society.

khoa học tự nhiên và một phần mang bản chất của khoa học xã hội, nhưng đang đóng góp hết sức quan trọng cho sự thăng tiến của xã hội loài người.

Among these may be listed such fields of study as psychology, public health and preventive medicine, mental hygiene, eugenics, euthenics, and the like. It is quite apparent, therefore, that any attempt to draw hard and fast distinctions between the natural sciences and the social sciences must in the end get us into trouble and lead us to the place where we shall assume an entirely artificial outlook upon the various components of human experience. We must "keep our feet on the ground," stick to the realities, face the facts always. Human knowledge is not contained in airtight or logic-tight compartments, nor do we have first a chemical experience, then a physical experience, then a mental experience, then a political experience as such. All the elements of experience become blended in such a way, as a matter of actual practice, that it is virtually impossible for us to separate them one from the other.

Trong số này có thể kể đến các lĩnh vực như tâm lý học, y tế công cộng và y học dự phòng, vệ sinh tâm thần, khoa cải tạo di truyền (eugenics), khoa cải thiện điều kiện sống (euthenics), và tương tự. Rõ ràng, mọi nỗ lực vạch ra những ranh giới cứng nhắc giữa khoa học tự nhiên và khoa học xã hội rốt cuộc sẽ đẩy chúng ta vào rắc rối và dẫn đến chỗ chúng ta khoác lên các thành tố của kinh nghiệm con người một cách nhìn hoàn toàn nhân tạo. Chúng ta phải "giữ chân trên mặt đất", bám vào thực tại, luôn đối diện với sự kiện. Tri thức con người không nằm trong những ngăn kín khí hay kín logic, cũng không phải chúng ta có trước một kinh nghiệm hoá học, rồi một kinh nghiệm vật lý, rồi một kinh nghiệm tâm trí, rồi một kinh nghiệm chính trị như thế. Tất cả các yếu tố của kinh nghiệm, trên thực tế, được hoà trộn cách mà hầu như không thể tách rời chúng khỏi nhau.

When the body is dissected, individuality and personality are inevitably lost. So, when an experience is broken up into its parts, it ceases to be experience. It is true that, while philosophy and religion may be characterized by the same eagerness for the discovery of truth as that which is found among the scientists, yet they do not limit themselves to the same subject-matter. The scientist is primarily interested in the material universe, which can be measured, weighed, perceived objectively with the instruments which he has devised for this purpose. But the philosopher and the theologian go over into realms which the scientist does not touch—not that he is afraid to touch them or that he denies their existence. The silence of the scientist on certain matters is sometimes misinterpreted by those who do not know the mind of the

Khi thân thể bị giải phẫu, cá tính và phàm ngã tất yếu bị đánh mất. Tương tự, khi một kinh nghiệm bị bẻ vụn thành các phần, nó không còn là kinh nghiệm. Đúng là, trong khi triết học và tôn giáo có thể được đặc trưng bởi cùng một hăm hở khám phá chân lý như nơi các nhà khoa học, thì họ không tự giới hạn trong cùng một đối tượng. Nhà khoa học chủ yếu quan tâm đến vũ trụ vật chất—cái có thể đo, cân, cảm thụ một cách khách quan bằng các công cụ ông đã phát minh cho mục đích đó. Nhưng nhà triết học và nhà thần học đi vào các lĩnh vực mà nhà khoa học không chạm tới—không phải vì ông sợ chạm đến hay ông phủ nhận sự hiện hữu của chúng. Sự im lặng của nhà khoa học về một số vấn đề đôi khi bị những người không hiểu tâm trí của nhà khoa học hiểu lầm, và người ta tuyên bố rằng ông phủ nhận giá trị của những điều ông không thể tri giác qua giác

scientist, and the statement is made that he denies the validity of things which he cannot perceive through the senses. As a matter of fact, the day of skepticism, agnosticism, and atheism has, at least in America, passed away and it is not longer "the thing to do" to deny the existence of a Supreme Being. In the place of this attitude, which prevailed in some quarters, a half century ago, there has come a conviction that not all can be explained in material terms and that the universe itself is not the result of the operation of blind forces upon material substances. The great difficulty for most of us is, that we must change our point of view somewhat and we must learn, as it were, a new language when we go from our special field of study and research over into another field, which is equally complex and difficult to understand. But this fact does not make the transition from the one field to the other an impossibility, and there are many among us who have succeeded in surmounting the difficulties involved, much to our own delight and edification.

quan. Thực ra, thời của chủ nghĩa hoài nghi, bất khả tri và vô thần—ít nhất ở Mỹ—đã qua, và không còn là "một điều hợp mốt" để chối bỏ sự hiện hữu của một Đấng Tối Cao. Thay cho thái độ từng tồn tại ở một số nơi cách đây nửa thế kỷ, đã đến một xác tín rằng không phải mọi thứ đều có thể giải thích bằng các thuật ngữ vật chất và rằng bản thân vũ trụ không phải là kết quả của hoạt động của các lực mù quáng lên các chất liệu vật chất. Khó khăn lớn nhất cho hầu hết chúng ta là, chúng ta phải thay đổi phần nào quan điểm và chúng ta phải học, như thể, một ngôn ngữ mới khi đi từ lĩnh vực chuyên môn của mình sang một lĩnh vực khác, vốn phức tạp và khó hiểu không kém. Nhưng thực tế ấy không làm cho sự chuyển tiếp từ lĩnh vực này sang lĩnh vực kia trở nên bất khả, và đã có nhiều người trong chúng ta vượt qua được những khó khăn liên hệ, làm chúng ta vui mừng và được soi sáng.

Now all of this must inevitably lead us to the conclusion that there is a need of a more serious attempt at the integration of the sciences than there has been heretofore, in order to provide a more solid and certain basis for the future progress of the human race. In a limited degree we are already providing for this kind of integration, but we must go much further if we would hope to have our efforts meet with even a moderate degree of success. And here, in this new laboratory, conceived and built along new lines and for larger purposes than many of us can now realize, we have one of the first and most concrete attempts to bring together under one roof all those discoveries, laws, and principles which offer any promise of relieving human suffering, in mind, body, spirit, and of ministering to the highest welfare of those who may come here for assistance and guidance.

Tất cả những điều này tất yếu dẫn chúng ta đến kết luận rằng cần có một nỗ lực nghiêm túc hơn nhằm tích hợp các khoa học so với trước nay, để có thể cung cấp một nền tảng vững chắc và chắc chắn hơn cho tiến bộ tương lai của nhân loại. Ở một mức độ hạn chế, chúng ta đã cung cấp dạng tích hợp này, nhưng chúng ta phải đi xa hơn nữa nếu muốn hy vọng rằng nỗ lực của mình đạt được dù chỉ một mức độ thành công vừa phải. Và ở đây, trong phòng thí nghiệm mới này, được hình dung và xây dựng theo những đường hướng mới và cho những mục đích lớn lao hơn nhiều so với những gì nhiều người trong chúng ta hiện có thể hình dung, chúng ta có một trong những nỗ lực đầu tiên và cụ thể nhất nhằm đem dưới một mái nhà tất cả những khám phá, định luật và nguyên tắc nào hứa hẹn sẽ làm vơi bớt khổ đau của con người—trong tâm trí, thân xác, tinh thần—và phục vụ phúc lợi cao nhất của

những ai đến đây để được trợ giúp và chỉ dẫn.

Who can compass the possibilities of such an organization and such a center? Only time can tell the story adequately. It may be that the results of the work done here in this place will mark the beginning of a new era for the cause of humanity. Others will undoubtedly come to observe the methods used and the effects achieved. The advances in the entire realm of human endeavor over the past twenty-five years lead me to believe that we have but scratched the surface of what will be known and achieved within the next century. The radio, the airplane, the automobile, television, and all the advances which are being made in this "era of electricity" are but an earnest of many still greater things to come. Who can say what we shall soon find out as to mental telepathy, the characteristics of the sub-conscious mind, the influence of mind on body, and a thousand and one similar things? Indeed, I have come literally to believe that *all things are possible to them that believeth.* The millennium will be upon us ere we are aware of it!

Ai có thể bao quát hết mọi khả thể của một tổ chức và một trung tâm như thế? Chỉ thời gian mới có thể kể trọn câu chuyện. Có thể rằng kết quả của công việc thực hiện tại nơi này sẽ đánh dấu khởi đầu của một kỷ nguyên mới cho sự nghiệp nhân loại. Chắc chắn sẽ có những người khác đến quan sát các phương pháp được sử dụng và các hiệu quả đạt được. Những bước tiến trong toàn cõi nỗ lực nhân sinh suốt hai mươi lăm năm qua khiến tôi tin rằng chúng ta mới chỉ gãi nhẹ trên bề mặt những gì sẽ được biết và đạt được trong thế kỷ tới. Đài phát thanh, máy bay, ô tô, truyền hình, và mọi bước tiến đang được thực hiện trong "thời đại điện khí" này chỉ là một bảo chứng cho nhiều điều còn vĩ đại hơn nữa sẽ đến. Ai dám nói chúng ta chẳng bao lâu nữa sẽ khám phá được gì về viễn cảm, các đặc trưng của tiềm thức, ảnh hưởng của thể trí lên thể xác, và hàng ngàn điều tương tự? Thật vậy, tôi đã thực sự tin rằng mọi sự đều có thể cho kẻ tin. Thời kỳ thiên niên kỷ sẽ đến với chúng ta trước khi ta kịp hay biết!

The day of miracles is not past but has only begun. And I recall that, on one occasion, the Master Himself said: "The works that I do shall ye do also, and *greater things than these shall ye do,* because I go unto my Father." "Greater things than these," you will notice; that is, greater things even than the miracles which His humble followers had seen Him perform as He walked up and down in the little country of Palestine and by the shores of the Lake of Galilee. And we have witnessed in our own own day the actual fulfillment of these words. "The blind see, the lame walk, the lepers are cleansed, the deaf hear, the dead are raised, to the poor the gospel is preached." Are not all these things true today just as they were nineteen hundred years ago?

Ngày của những phép lạ chưa hề qua đi mà chỉ mới khởi đầu. Và tôi nhớ rằng, có một lần, chính Vị Thầy đã nói: "Những việc Ta làm, các ngươi cũng sẽ làm, và các ngươi sẽ làm những việc còn lớn hơn nữa, bởi vì Ta đi về cùng Cha Ta." "Những việc còn lớn hơn nữa," các bạn sẽ lưu ý; nghĩa là, những điều còn lớn hơn cả những phép lạ mà các môn đệ khiêm hạ của Ngài đã thấy Ngài thực hiện khi Ngài đi khắp xứ Palestine nhỏ bé và dọc bờ Hồ Galilê. Và chính trong thời của chúng ta, chúng ta đã chứng kiến sự ứng nghiệm thực sự của những lời ấy. "Người mù xem thấy, kẻ què đi được, người phong được thanh tẩy, kẻ điếc nghe, kẻ chết được làm cho sống lại, và Tin Mừng được rao giảng cho người nghèo." Há chẳng phải mọi điều này hôm nay vẫn đúng y như cách đây mười chín thế kỷ sao?

Yea verily, and more also. And this building

Vâng, thật vậy, và còn hơn thế nữa. Và tòa

and this spot here are now dedicated to the bringing to pass of "these greater things."

nhà này cùng nơi chốn này nay được cung hiến cho việc hiện thực hóa "những điều lớn hơn ấy."

APPENDIX F—PHỤ LỤC F

THE FOUNDING OF THE A.R.E.—SỰ SÁNG LẬP A.R.E.

The following account is adapted from a transcript of remarks at the historic meeting at Mr. Cayce's home in Virginia Beach, March 28, 1931, at which he and his closest associates agreed to form a new organization, the Association for Research and Enlightenment, which was issued a charter by the Commonwealth of Virginia on July 7, 1931.

Bài tường thuật sau đây được phỏng theo bản ghi lời phát biểu tại cuộc họp lịch sử ở nhà Ông Cayce tại Virginia Beach, ngày 28 tháng 3 năm 1931, tại đó Ông và các cộng sự thân cận nhất đã đồng thuận thành lập một tổ chức mới, Hiệp hội Nghiên cứu và Khai sáng (Association for Research and Enlightenment), được Khối thịnh vượng chung Virginia cấp điều lệ vào ngày 7 tháng 7 năm 1931.

Mr. Cayce: Friends, I hardly know how to express myself at seeing each one of you here this afternoon. While we come together for a very definite purpose, I believe you will say when you have left the meeting that it was an unusual meeting. It is not that we may know *how* to carry on the work that I have been doing and you have been interested in, but as to whether we *shall* carry on the work. Each one of you have signified by your coming here that it will be carried on, that it must be carried on. I believe that you will agree with me that if this be God's work, the way will be shown us. To be sure, we are in a material world. Most of us consider everything in a material way. Practically all of us are material-minded to a greater or lesser degree.

Ông Cayce: Thưa các bạn, tôi khó có thể diễn đạt hết cảm xúc khi thấy từng người trong các bạn có mặt chiều nay. Dù chúng ta nhóm họp với một mục đích rất rõ ràng, tôi tin rằng khi rời cuộc họp này, các bạn sẽ nói đây là một cuộc họp khác thường. Không phải để chúng ta biết phải làm thế nào để duy trì công việc mà tôi đã làm và các bạn đã quan tâm, mà là liệu chúng ta có tiếp tục công việc ấy hay không. Mỗi người trong các bạn, bằng việc đến đây, đã biểu thị rằng công việc ấy sẽ được tiếp tục, rằng nó phải được tiếp tục. Tôi tin các bạn sẽ đồng ý với tôi rằng nếu đây là công việc của Thượng đế, con đường sẽ được chỉ bày cho chúng ta. Dĩ nhiên, chúng ta đang ở trong một thế giới vật chất. Hầu hết chúng ta xét mọi sự theo cách vật chất. Gần như tất cả chúng ta, ít nhiều, đều thiên về vật chất.

Now, I have invited possibly 75 or 80 people. These we see here represent themselves and possibly many others. I have many letters

Giờ đây, tôi đã mời có lẽ 75 hay 80 người. Những người có mặt ở đây đại diện cho chính họ và có lẽ cho nhiều người khác. Tôi có rất

here from all parts of the world, from people who could not be here. I wish that we had time to read you something from each and every one of those letters. We haven't. There are one or two that we do want to read. You know the purpose of this gathering from the letters that were sent out with the readings. There has been, or was, an organization which was proposed to carry on the research work, that has been ordered disbanded, or disorganized. I was the individual around whom most of that was built. Now, as to whether that is to be carried on, and as to what purposes and what aims shall be set, are the questions before you.

nhiều thư từ khắp thế giới, của những người không thể đến. Tôi ước chúng ta có thời giờ để đọc cho các bạn nghe đôi điều từ từng lá thư ấy. Chúng ta không có. Có một hai bức mà chúng ta muốn đọc. Các bạn biết mục đích của cuộc nhóm hôm nay từ những lá thư đã gửi kèm theo các bài đọc. Đã từng có, hoặc đã được đề xuất, một tổ chức để tiếp tục công tác nghiên cứu, nhưng đã bị yêu cầu giải tán, hoặc rã tổ. Tôi là người mà phần lớn những điều ấy xoay quanh. Giờ đây, việc ấy có được tiếp tục hay không, và những mục đích, những hoài bão nào sẽ được đề ra, đó là những câu hỏi đặt ra trước các bạn.

I don't have to try to describe the work to you, for possibly to every one of you it means something different. We cannot keep personalities from entering into our lives. I had a wire this afternoon from someone that I think a very great deal of. Now let me tell those of you who don't know this individual some of the circumstances and then think well of how this lady has expressed herself. She has known of the work for possibly 15 years. Last summer she brought her husband [5473] here to the hospital. He died at the hospital, one of the two deaths that we had here. I sent her a letter. It must mean something for her to wire this:

Tôi không cần cố gắng mô tả công việc với các bạn, vì có lẽ với mỗi người trong các bạn, nó mang một ý nghĩa khác nhau. Chúng ta không thể ngăn phàm ngã khỏi chen vào đời sống chúng ta. Chiều nay tôi nhận được một bức điện của một người mà tôi vô cùng quý mến. Giờ để tôi kể cho những ai không biết người phụ nữ ấy một vài hoàn cảnh, rồi suy nghĩ cho thấu đáo cách bà bày tỏ. Bà biết công việc này có lẽ 15 năm. Mùa hè trước, bà đưa chồng [5473] đến bệnh viện này. Ông ấy mất tại bệnh viện, một trong hai trường hợp tử vong chúng ta có ở đây. Tôi gửi cho bà một lá thư. Việc bà điện như sau hẳn phải có ý nghĩa:

"Readings splendid. Heartily endorse suggestions. Favor progress in definite helpful manner. Experience permits me an expression of deepest appreciation and years of happiness and benefit … [310]"

"Các bài đọc tuyệt vời. Hết lòng tán thành các đề nghị. Ủng hộ tiến triển theo cách thức hữu ích, minh định. Trải nghiệm cho phép tôi bày tỏ niềm tri ân sâu xa và nhiều năm hạnh phúc cùng lợi lạc … [310]"

Think what that means to a woman who lost her husband, depending upon the information. Now, I am trying to put this in just the hardest way we may put it, if it is possible. Consider this from a young man who, in a portion of his letter received just a minute ago, says: "You have expressed in a personal letter that possibly my work has taken something from my religion, or has taken me away from my religion, but I want

Hãy nghĩ điều đó có ý nghĩa thế nào với một người phụ nữ mất chồng, nương cậy vào thông tin. Giờ, tôi đang cố trình bày điều này theo cách khó nhất mà chúng ta có thể nêu, nếu có thể. Hãy xét lời của một chàng trai trẻ, trong một phần lá thư vừa nhận ít phút trước, viết: "Ông đã bày tỏ trong một lá thư riêng rằng có thể công việc của tôi đã lấy đi điều gì đó khỏi tôn giáo của tôi, hoặc đã khiến tôi xa rời tôn giáo của mình, nhưng tôi muốn

to say it has given me my religion, though I was raised in the Catholic church, and I am asking you after this—may God take me for what I am … I do not come as the … worshiper, the incense burning charlatan, the pious hypocrite, but as the lusty lover of life … ready to defend He who is my Father … [849]"

nói rằng chính nó đã ban cho tôi tôn giáo của tôi, dù tôi được dưỡng dục trong giáo hội Công giáo, và tôi cầu xin ông từ nay—cầu xin Thượng đế nhận lấy tôi như tôi là … Tôi không đến như kẻ … thờ phụng, kẻ phù thủy đốt hương, kẻ đạo đức giả sùng tín, mà như người yêu cuộc sống một cách nồng nhiệt … sẵn sàng bênh vực Đấng là Cha của tôi … [849]"

To some other friends that I wrote far and near, I received letters of encouragement to continue the work. Now I would like for you all to select a chairman and let me sit down and listen to what you have to say about the phenomenon. I would like to have an expression from you all, every one of you that feels moved to speak. Before we appoint or elect or select a chairman, would you wish to hear those readings again as to what we are going to do? There has been one other obtained since those were sent out. That one [254—55] I would like for you to hear anyway.

Với một vài thân hữu khác mà tôi đã viết thư xa gần, tôi nhận được thư khích lệ tiếp tục công việc. Giờ tôi muốn các bạn chọn một chủ tọa và để tôi ngồi xuống lắng nghe điều các bạn muốn nói về hiện tượng này. Tôi mong được nghe bày tỏ từ tất cả các bạn, bất kỳ ai cảm thấy được thúc đẩy lên tiếng. Trước khi chúng ta bổ nhiệm hay bầu hay chọn một chủ tọa, các bạn có muốn nghe lại những bài đọc về việc chúng ta sẽ làm gì không? Có một bài khác nữa đã được lấy sau khi những bài kia đã gửi đi. Bài đó [254—55] dù sao tôi cũng muốn các bạn nghe.

Mr. Cayce then called on Dave Kahn, who said, "We haven't come in pomp and glory, but we have come here with only one thought, but certainly in the name of the Creator. I feel that because of the humbleness with which we approach this subject today we are going to ask and receive help which will lead us on to things that we aspired to accomplish when we came to Virginia Beach five years ago."

Sau đó Ông Cayce mời Dave Kahn phát biểu, anh nói: "Chúng ta không đến với phô trương vinh quang, mà chỉ đến đây với một ý nghĩ duy nhất, nhưng chắc chắn nhân danh Đấng Tạo Hóa. Tôi cảm nhận rằng nhờ sự khiêm hạ mà chúng ta tiếp cận đề tài này hôm nay, chúng ta sẽ xin và nhận được sự trợ giúp sẽ dẫn chúng ta đến những điều mà chúng ta đã hoài bão hoàn thành khi đến Virginia Beach cách đây năm năm."

To help everyone understand what the purposes and aims of this organization should be, according to these readings, Gertrude Cayce read aloud readings 254—52 and 254—55.

Để giúp mọi người hiểu mục đích và hoài bão của tổ chức này nên là gì theo các bài đọc, Gertrude Cayce đã đọc to các bài 254—52 và 254—55.

Text of Reading 254—52

Văn bản Bài đọc 254—52

GC: You will have before you the body and the enquiring mind of Edgar Cayce, the phenomenon that manifests itself through

GC: Trước các ngài là thể xác và thể trí truy vấn của Edgar Cayce, hiện tượng biểu lộ qua thể này, cũng như tất cả các điều kiện và

this body, also all the conditions and circumstances that surround this body and the phenomenon itself. You will tell us what is the proper and correct method to proceed under the existing circumstances and conditions, answering questions for those so vitally interested, as they themselves have asked them, answering the questions to each individually.

hoàn cảnh bao quanh thể này và chính hiện tượng. Xin cho chúng tôi biết phương cách đúng đắn và thích đáng để tiến hành trong hoàn cảnh và điều kiện hiện hữu, trả lời những câu hỏi cho những ai quan tâm sống còn, như chính họ đã đặt, trả lời câu hỏi cho từng người riêng rẽ.

EC: Yes, we have the body, the enquiring mind, Edgar Cayce, present in this room. Also the phenomenon that manifests itself through this body, and those conditions and circumstances that surround the body, the phenomenon, the interest as manifested by individuals present and afar, those present in the earth's plane, those present in the Borderland, and the inter-between.

EC: Vâng, chúng tôi có ở đây thể xác, thể trí truy vấn, Edgar Cayce, hiện diện trong căn phòng này. Cũng có hiện tượng biểu lộ qua thể này, và những điều kiện, hoàn cảnh bao quanh thể, hiện tượng, mối quan tâm được biểu lộ bởi các cá nhân hiện diện và ở xa, những người hiện diện trên cõi trần, những người hiện diện nơi Cõi Biên Tế, và khoảng-ở-giữa.

In the first, the physical forces in the body, Edgar Cayce, need that attention, that the body mental, the body physical, may be the better channel for those manifestations that may be presented through the body, through these channels, will the better development come from the information that may be given.

Trước hết, các lực hồng trần trong thể, Edgar Cayce, cần được lưu tâm, để thể trí, thể xác có thể là kênh tốt hơn cho những biểu lộ có thể được trình bày qua thể, qua các kênh này, hầu từ đó sự phát triển tốt đẹp hơn đến từ thông tin có thể được trao.

Care should be taken as to the eliminations, the proper characterization in the diet, the proper potential forces as to the activities of the body in relationship both to the mental and to the physical forces of the body. These have oft been outlined, will the entity, the body physical heed those that are given in those outlines that were set for the young men of old [Dan. 1], even those companions to one who stands near in the present—Daniel.

Cần thận trọng về sự bài tiết, về định tính đúng đắn trong chế độ ăn, về các tiềm lực thích đáng đối với hoạt động của thể trong tương quan cả với các lực trí tuệ và các lực hồng trần của thể. Những điều này đã nhiều lần được phác thảo; nếu đương sự, thể xác, lưu tâm đến những điều được nêu trong các phác thảo đã đặt ra cho những chàng thanh niên thời xưa [Dan. 1], thậm chí cho cả những người bạn đồng hành của một vị hiện đang đứng gần—Đaniel.

In the consideration of conditions, circumstances, that surround the body and those interested in the furtherance of the work, the manifestations that have been exemplified in a greater or lesser degree in the associations of the individuals, much might be given as to the errors and the

Khi xét đến các điều kiện, hoàn cảnh bao quanh thể và những người quan tâm đến việc thúc đẩy công việc, những biểu lộ đã được nêu gương ở mức độ lớn nhỏ khác nhau trong các mối liên hệ của các cá nhân, có thể nói nhiều về sai lầm và sự đúng đắn trong các hoạt động của nhiều người liên hệ đến việc

correctness of various individuals' activities as respecting same. Many having lost sight of the purposes, the ideals, have presented strange fires upon the altars of truth. These are necessarily blinding to those that would remain, even in the straight and narrow path. Be not blinded to those conditions that easily beset each individual, yet there must ever remain that loving care, that perfect differentiation between that that would build for constructive influences in the lives of those that would associate themselves in carrying forward that of truth, that is life itself, as is set in Him who has ever presented a way for a more perfect relationship between the Creator and the creature.

này. Nhiều người đã lạc mất mục đích, lý tưởng, đã dâng những ngọn lửa lạ trên các bàn thờ chân lý. Những điều này tất yếu làm lóa mắt những ai muốn ở lại trên con đường thẳng và hẹp. Đừng để bị lóa bởi những điều kiện vốn dễ bủa vây mỗi cá nhân, tuy nhiên phải luôn tồn tại sự chăm sóc yêu thương, sự phân biện hoàn hảo giữa điều sẽ xây dựng các ảnh hưởng kiến tạo trong đời sống của những ai muốn kết liên mình để mang tiến về phía trước điều của chân lý, vốn là sự sống tự thân, như đã được đặt vào nơi Ngài, Đấng hằng trình bày một con đường cho một mối tương giao hoàn hảo hơn giữa Đấng Tạo Hóa và thọ tạo.

In existent conditions, turmoils, strife—even harsh words that stirreth up anger are in the minds and the hearts of many. Then, in considering the conditions that are necessary for the proper way of procedure, proceed slowly.

Trong các điều kiện hiện hữu, rối ren, tranh chấp—ngay cả những lời thô cứng khơi dậy phẫn nộ—đang ở trong tâm trí và trái tim của nhiều người. Vậy, khi cân nhắc những điều kiện cần cho phương thức tiến hành đúng đắn, hãy tiến hành chậm rãi.

Be not hasty either in word or deed, rather relying upon those presentations that may come from as perfect [as possible] a meditation from the heart and soul of each, WITH that figure that each would have as the ideal or the guiding star, the guiding factor in that as would be accomplished.

Chớ vội vàng trong lời hay việc, mà hãy nương cậy vào những trình hiện có thể đến từ một sự tham thiền hoàn hảo [tối đa có thể] từ trái tim và linh hồn của mỗi người, CÙNG với Hình Tượng mà mỗi người sẽ lấy làm lý tưởng hay vì sao dẫn đường, nhân tố dẫn dắt trong điều sẽ được hoàn thành.

If the star, the hope, that to be attained, is of the earthly influences, then set that as thine aim. Are those influences, those ideals, to be such as will aid each soul to gain a better insight as to its relations with its Creator, then be guided by that influence that seemeth right with the knowledge thou hast already in hand as pertaining to those influences. Guiding, guarding and directing in this way and manner, may each then present to that throne that question, that desire, that INTENT as IT, that soul, is to have in ITS relation TO that as is to be ACCOMPLISHED by such a gathering together, such an undertaking as may be determined in the heart, the mind, the soul,

Nếu ngôi sao, niềm hy vọng, điều cần đạt đến, là thuộc các ảnh hưởng thế gian, vậy hãy đặt điều ấy làm đích của ngươi. Còn nếu các ảnh hưởng ấy, các lý tưởng ấy, là để giúp từng linh hồn đạt tới một thấu triệt tốt hơn về mối tương quan của nó với Đấng Tạo Hóa, vậy hãy được dẫn dắt bởi ảnh hưởng dường như đúng theo tri thức ngươi đã có trong tay về những ảnh hưởng ấy. Dẫn dắt, gìn giữ và định hướng theo cách thế này, mỗi người có thể trình lên ngai ấy câu hỏi, ước muốn, Ý ĐỊNH mà CHÍNH linh hồn ấy sẽ có trong MỐI tương quan của nó VỚI điều sẽ được HOÀN THÀNH bởi một cuộc nhóm họp như thế, một sự dấn thân như thế, như có thể được phán định trong trái tim, tâm trí, linh hồn

of each.

First, as has been oft given, there is STRENGTH in unity of purpose—for, as has been given, "Where two or three gather together in my name, I am in the midst of same," and if in that name ye ask BELIEVING ye shall receive according to the faith that lies within each and every one of you; for God is not mocked, and whatsoever ye sow, so shall ye reap. As ye build, so shall the STRUCTURE be. If such a structure becomes top-heavy, or there is presented those things that make for strife, contention, selfishness, these beget the children thereof. These must be considered first and foremost in the heart of each as they approach a truth as may be founded, even in that termed by the world as superstition, ignorance, and such; yet out of the mysteries to the blind comes those forces, those manifestations, that make life worth living for those that seek to know the light.

Then, in considering conditions, circumstances as surround the body, as surrounds the phenomenon itself—be not hasty in re-organization, yet there should be—there MUST be—a PHYSICAL organization of those concepts of those that attempt to propagate or to disperse truths that may be, have been, and will be attained or gained through such channels. In the formation of same, choose under what flag, what star, what hope, as may be found in that as is to be sought by those that would form such a physical organization. And in choosing let the name under which such should be formed signify that as is to be found in the seeking—whether Peace, whether Joy, whether Fame, whether Fortune, whether Hopes of an Understanding, or Hopes in the Physical sense—let THESE be in accord with that so sought, so presented, so represented. In choosing, let a leader, a manager—one who may be said the soul, the mind, without blemish—one WILLING to present the body

của mỗi người.

Trước hết, như đã nhiều lần được trao, có SỨC MẠNH trong sự nhất tâm của mục đích—vì, như đã được trao, "Nơi nào có hai hay ba người nhóm nhau lại nhân danh Ta, thì Ta ở giữa họ," và nếu nhân danh ấy các ngươi cầu XIN với NIỀM TIN, các ngươi sẽ nhận được tùy theo đức tin vốn nằm trong từng người các ngươi; bởi Thượng đế không bị khinh dể, và hễ điều gì các ngươi gieo, các ngươi cũng sẽ gặt. Như các ngươi xây, thì KIẾN TRÚC sẽ là như vậy. Nếu một kiến trúc như thế trở nên chênh vênh, hoặc có những điều đưa đến bất hòa, tranh chấp, vị kỷ, thì chúng sinh ra những đứa con của chúng. Những điều ấy phải được xét đến trước hết và trên hết trong trái tim của mỗi người khi họ tiếp cận một chân lý có thể được đặt nền—even vào điều mà thế gian gọi là mê tín, vô minh, v.v.; nhưng từ những huyền nhiệm đối với kẻ mù, phát lộ những lực, những biểu lộ, làm cho đời sống đáng sống đối với những ai tìm biết ánh sáng.

Vậy, khi cân nhắc các điều kiện, hoàn cảnh bao quanh thể, bao quanh chính hiện tượng—chớ vội vã tái tổ chức, nhưng nên—PHẢI—có một tổ chức HỮU HÌNH cho những quan niệm của những người tìm cách truyền bá hay phân tán những chân lý có thể, đã và sẽ được đạt đến hoặc thủ đắc qua những kênh như thế. Trong việc hình thành điều ấy, hãy chọn dưới ngọn cờ nào, vì sao nào, niềm hy vọng nào, như có thể được tìm thấy trong điều mà những người muốn lập nên tổ chức hữu hình như vậy tìm kiếm. Và khi chọn, để danh xưng dưới đó điều ấy sẽ được lập nên biểu thị điều sẽ được tìm thấy trong cuộc kiếm tìm—dù là Bình an, Hoan lạc, Danh vọng, Tài phú, Hy vọng về Sự Hiểu Biết, hay Hy vọng theo nghĩa Hồng trần—để NHỮNG điều ấy hài hòa với điều được tìm kiếm, được trình hiện, được đại diện. Khi chọn, hãy chọn một lãnh đạo, một quản sự—một người có thể được gọi là linh hồn, là trí, vô tì vết—một người SẴN LÒNG hiến dâng thân thể như một của lễ SỐNG, THÁNH, đẹp lòng Ngài—

as a LIVING sacrifice, HOLY, acceptable, unto Him—which will only be a reasonable service for that which is TO be presented, represented, found in a way and manner through each so interested choosing, through the casting of lots, even, as Matthias [was] chosen; one well grounded, one well understanding the conditions, the circumstances that are presented; one knowing the pitfalls that are presented in each life as it presents itself as one willing to serve in whatever capacity it may choose, or is necessary for filling its portion in the work, in the accomplishing of the ideal that is chosen by those who feel, know, within their own selves there IS an ideal; and if such an one falters, let him—let them be the ones as KNOW that they themselves have turned again to the vomit, even as the dog.

vốn chỉ là một sự phụng sự hợp lẽ đối với điều sẽ được trình hiện, đại diện, được tìm thấy bằng cách và phương tiện qua mỗi người quan tâm như vậy lựa chọn, thậm chí bằng việc bắt thăm, như Matthia [đã được] chọn; một người vững nền, hiểu thấu các điều kiện, hoàn cảnh được trình bày; một người biết những hầm hố đặt ra trong mỗi đời sống khi nó tự trình hiện như một kẻ sẵn sàng phụng sự trong bất kỳ tư cách nào nó lựa chọn, hoặc cần để làm tròn phần việc của nó trong công cuộc, trong việc thành tựu lý tưởng được chọn bởi những ai cảm nhận, biết, trong tự thân họ rằng CÓ một lý tưởng; và nếu người như thế chao đảo, hãy để y—hãy để họ là những người BIẾT rằng chính họ đã quay trở lại với chỗ mửa của mình, như con chó vậy.

In the selection of individuals, let THESE also be chosen—but let each present themselves as one willing to abide by those sources of information as is chosen for the various channels of endeavors in the various fields of WHICH the phenomenon itself MAY act. Let the dispersing of that already attained, or gained, be given more and more to those that seek for an understanding. For the time has arisen in the earth when men—everywhere—seek to know more of the MYSTERIES of the mind, the soul, the SOUL'S mind—which man recognizes as existent, yet has seen little of the ABILITIES of same.

Trong việc tuyển chọn cá nhân, hãy CHỌN những người ấy nữa—nhưng hãy để mỗi người tự trình diện như một người sẵn sàng thuận phục các nguồn thông tin được chọn cho các kênh nỗ lực khác nhau trong các lĩnh vực khác nhau MÀ chính hiện tượng có THỂ hành động. Hãy để việc phân tán những điều đã đạt, hoặc thủ đắc, được trao ngày càng nhiều hơn cho những ai tìm kiếm sự thấu hiểu. Vì thời điểm đã đến trên trần gian khi con người—khắp nơi—tìm biết nhiều hơn về những HUYỀN NHIỆM của thể trí, của linh hồn, của THỂ TRÍ của linh hồn—mà con người công nhận là hiện hữu, song đã thấy ít ỏi về NĂNG LỰC của nó.

Then, present those before THIS throne—this body—this group—for confirmation, and let such an one CONSECRATE their bodies, their minds, their souls—and all will be well!

Vậy thì, hãy trình các điều ấy trước NGAI này—thể này—nhóm này—để xác nhận, và để người như thế DÂNG HIẾN thân thể, tâm trí, linh hồn họ—và mọi sự sẽ tốt lành!

We are through for the present.

Trước mắt, chúng tôi xin kết thúc.

Text of Reading 254—55

Văn bản Bài đọc 254—55

GC: You will have before you the body and the enquiring mind of Edgar Cayce, present

GC: Trước các ngài là thể xác và thể trí truy vấn của Edgar Cayce, hiện diện trong căn

in this room, the phenomenon that manifests itself through this body, also all the conditions and circumstances that surround this body and the phenomenon itself. You will tell us what is the proper and correct method to proceed under the existing circumstances and conditions, answering questions for those so vitally interested, as they, themselves, have asked them, answering the questions to each, individually, as I ask them.

phòng này, hiện tượng biểu lộ qua thể này, cũng như tất cả các điều kiện và hoàn cảnh bao quanh thể này và chính hiện tượng. Xin cho chúng tôi biết phương cách đúng đắn và thích đáng để tiến hành trong hoàn cảnh và điều kiện hiện hữu, trả lời những câu hỏi cho những ai quan tâm sống còn, như chính họ đã đặt, trả lời các câu hỏi cho từng người, riêng rẽ, theo tôi nêu ra.

EC: Yes, we have the body, the enquiring mind, Edgar Cayce, present in this room, the phenomenon that manifests through this body, the associations, relations, individuals —these we have had before.

EC: Vâng, chúng tôi có ở đây thể xác, thể trí truy vấn, Edgar Cayce, hiện diện trong căn phòng này, hiện tượng biểu lộ qua thể này, các mối liên hệ, tương quan, các cá nhân— những điều này chúng tôi đã có trước đây.

Many are the questions that arise in the minds of individuals that contact, that are interested in the various phases of the phenomenon, as it—the phenomenon—interests or influences the lives of individuals in their varied manners of contacting same.

Có nhiều câu hỏi khởi sinh trong tâm trí của những người tiếp xúc, những người quan tâm đến các phương diện khác nhau của hiện tượng, khi chính nó—hiện tượng—gây hứng thú hoặc ảnh hưởng đến đời sống các cá nhân theo những cách thế khác nhau mà họ tiếp cận nó.

In the manners to proceed, then—much has been given as respecting same. Some definite actions have been taken as respecting same. The first consideration each individual takes, as they seek either information or association with same, should be the validity of the information—and as to whether or not they themselves are willing, irrespective of comment from without, to stand by same, or to LIVE by same wholly, or in another line. Is the information in keeping with the ideal that has been set by such an individual? Is it in keeping with that they (the individual) would live by, or die with? Or, to put in another manner—is the information such that IT (the information) GIVES the individual AN ideal, NOT just an idea? Or is the information IDEAL, or JUST an idea?

Về phương cách tiến hành, vậy—đã nói nhiều về việc này. Một số hành động cụ thể đã được thực hiện liên quan đến việc này. Điều cân nhắc đầu tiên mà mỗi cá nhân thực hiện, khi họ tìm kiếm thông tin hoặc kết liên với hiện tượng, phải là tính xác tín của thông tin—và liệu họ có sẵn lòng, bất chấp lời bình phẩm từ bên ngoài, đứng cùng với điều ấy hay không, hoặc SỐNG theo điều ấy trọn vẹn, hoặc theo một tuyến khác. Thông tin ấy có phù hợp với lý tưởng mà cá nhân ấy đã đặt định không? Nó có phù hợp với điều họ (cá nhân ấy) sẽ sống theo, hoặc chết vì, hay không? Hoặc, nói theo cách khác—thông tin ấy có ban cho cá nhân MỘT lý tưởng, chứ không chỉ một ý niệm, hay không? Thông tin ấy là LÝ TƯỞNG, hay chỉ là một ý niệm?

As to how each individual is to reach such conclusions, then—as has been outlined—

Về cách mỗi cá nhân đạt đến những kết luận như vậy—như đã được phác thảo—thì thấy

there is seen that first there must be within the information that may be obtained that which corresponds, or which awakens a chord WITHIN each individual, and that rings true to the individual's own plan, own spiritual desire; for the SPIRIT is alive, the FLESH is weak.

rằng trước hết trong thông tin có thể thủ đắc phải có điều tương ứng, hoặc đánh thức một hợp âm BÊN TRONG mỗi cá nhân, vang đúng với đồ án riêng, khát vọng tinh thần riêng của cá nhân; bởi THẦN thì sống động, còn XÁC thì yếu đuối.

The carnal desire must sooner or later, as in nature, BURN itself out; so, as has been given, "all things are tried so as by fire." THIS, to SOME, will give a new meaning to MANY of the words of old.

Dục vọng xác thịt sớm muộn, như trong thiên nhiên, phải tự mình THIÊU rụi; vậy nên, như đã được trao, "mọi sự đều được thử như thể qua lửa." ĐIỀU NÀY, với MỘT SỐ người, sẽ mang lại ý nghĩa mới cho NHIỀU lời xưa.

In considering individuals' approach, again there must be CREDENCE given to the acts and activities OF the information as it contacts individuals' lives. Does the information not make of individuals better husbands, better wives, better sons, better daughters, better citizens, then there is some fault with same. What is to be the comparison, then, is asked, as to whether an individual is a better son, daughter, husband, wife, or citizen? That which makes for a continuity of life is the answer; for as one views all forms of life in the earth's plane there is within that that has crystallized INTO form the seed for the propagation of that life. So in deeds of men, or in the acts or thoughts, or ideals of man—however they may be made accessible to the mental being—does same make for that which is life, light, understanding.

Khi xét đến cách tiếp cận của mỗi cá nhân, một lần nữa phải có SỰ TÍN THÁC dành cho các hành vi và hoạt động của CHÍNH thông tin khi nó chạm đến đời sống các cá nhân. Nếu thông tin không khiến con người trở thành người chồng tốt hơn, người vợ tốt hơn, người con trai tốt hơn, người con gái tốt hơn, công dân tốt hơn, thì có điều gì đó sai trật ở nó. Vậy tiêu chí so sánh là gì, được hỏi, để biết một cá nhân có là người con trai, con gái, chồng, vợ hay công dân tốt hơn không? Câu trả lời là: điều gì làm cho sự sống tiếp nối; vì khi người ta nhìn mọi hình thể sống trên cõi trần, trong điều đã kết tinh THÀNH hình tướng có hạt giống để truyền sinh sự sống ấy. Cũng vậy, trong hành vi của con người, hoặc trong các hành động hay tư tưởng, hay lý tưởng của con người—bất kể chúng được đưa vào hữu thức ra sao—điều ấy có làm nên điều là sự sống, ánh sáng, thấu hiểu hay không.

Then it bears the seed and the stamp of divine privilege, divine understanding; for GOD IS life, light, and immortality. So must be the information that would BUILD in the lives, hearts and MINDS of those that contact same.

Vậy nó mang hạt giống và ấn tích của đặc ân thiêng liêng, thấu hiểu thiêng liêng; bởi THƯỢNG ĐẾ CHÍNH LÀ sự sống, ánh sáng, và bất tử. Thế nên, thông tin nào sẽ XÂY DỰNG trong đời sống, trái tim và THỂ TRÍ của những ai tiếp xúc với nó cũng phải như vậy.

As to whether such information that comes through these channels, this body, this individual, is of THIS character or not is the question in each individual that contacts

Liệu loại thông tin đến qua những kênh này, thể này, cá nhân này, CÓ mang đặc tính NHƯ THẾ hay không là câu hỏi nằm trong mỗi cá nhân tiếp cận nó; vì, như thuở xưa, Thượng

same; for, as of old, God calls on every individual to act FOR THEMSELVES; even as of old, "there is set before thee good and evil. Choose THOU." Not that the response comes from any source save FROM within.

đế kêu gọi mỗi cá nhân hành động CHO CHÍNH MÌNH; như thuở xưa, "đặt trước mặt ngươi điều thiện và điều ác. Hãy CHỌN LẤY." Không phải lời đáp đến từ nguồn nào khác ngoại trừ TỪ bên trong.

As to how an individual may present same—that is, the information—the awakening from within of that received through such channels, that they themselves or the phenomenon itself may not be evil spoken of—ask and ye SHALL receive.

Về cách một cá nhân có thể trình bày điều ấy—tức thông tin—sự thức dậy từ bên trong về điều đã nhận qua những kênh như thế, để chính họ hay hiện tượng tự thân không bị người ta nói xấu—hãy xin thì sẽ được.

As to how each shall present that knowledge—how does an individual tell of the finding in self of that love for an individual that they choose as their mate in the material world? that the fusing of their bodies, their minds, may propagate or give to the world the material things of the world that they desire TO be their representatives in the world? They declare themselves before the laws of the land, before the laws of society, before the laws of individual thought; and in the same manner may an individual that receives any phase of that they would see propagated, dispersed, dispensed, in the hearts, the souls, the minds, of men—in the same manner declare themselves. That the phenomenon, the ideal, the idea, will be spoken evil of is apparent, but those that declare themselves must know in what, whom, how, they themselves HAVE believed. BELIEVING, ACT—in faith—in the manner as befitteth and befits that which WOULD be propagated. So in each individual's touch, each individual's contact, they that seek such things for an interest that is wholly of the earth-EARTHY may only find such. They that seek for those that bring a whole, well-rounded life, may find such. "What WILL ye do with this man?" Ready for questions.

Về cách mỗi người trình bày tri thức ấy—một cá nhân thuật lại thế nào việc mình trong tự thân đã tìm thấy tình yêu dành cho người mà họ chọn làm bạn đời nơi thế gian? rằng sự dung hợp thân thể, tâm trí của họ có thể truyền sinh hoặc đem đến cho thế gian những điều trần thế mà họ mong muốn LÀ đại diện của họ giữa đời? Họ tuyên bố chính mình trước luật pháp quốc gia, trước luật lệ xã hội, trước luật của tư tưởng cá nhân; và cũng theo cách ấy, người nhận bất cứ phương diện nào của điều họ muốn được truyền bá, phân phát, phổ truyền, trong trái tim, linh hồn, thể trí của con người—cũng theo cách ấy mà tự tuyên xưng mình. Rằng hiện tượng, lý tưởng, ý tưởng, sẽ bị nói xấu là điều hiển nhiên, nhưng những người tự tuyên xưng mình phải biết họ đã tin vào điều gì, vào ai, và như thế nào. TIN, thì HÀNH—bằng đức tin—theo cách phù hợp và xứng với điều sẽ được truyền bá. Vậy, trong mỗi chạm đến của từng người, mỗi tiếp xúc của từng người, ai tìm những điều ấy vì một mối quan tâm hoàn toàn trần thế—THẾ TỤC—chỉ có thể tìm thấy điều như thế. Ai tìm những điều mang lại một đời sống trọn vẹn, quân bình, có thể tìm thấy điều như thế. "Các người sẽ LÀM gì với người này?" Sẵn sàng cho các câu hỏi.

Q. Questions by Gray Salter: How best might Gray Salter give his service in helping this work?

Hỏi. Các câu hỏi của Gray Salter: Làm cách nào tốt nhất để Gray Salter dâng phụng sự giúp công việc này?

A. In the varied manners in which the abilities of self lie, so use those abilities that they may in the lives of those seeking aid in the various forms RECEIVE that in no UNCERTAIN manner; for each is dependent upon the other.

Đáp. Bằng các cách thế khác nhau tương ứng với khả năng của tự thân, hãy sử dụng các khả năng ấy để cho trong đời sống của những người tìm sự trợ giúp ở các hình thức khác nhau nhận được điều ấy một cách KHÔNG HỀ MẬP MỜ; vì mỗi người nương vào người kia.

Q. Am I fitted and the one to take charge of the mechanical appliances and medicines at present?

Hỏi. Tôi có phù hợp và là người để phụ trách các thiết bị cơ học và dược phẩm hiện tại không?

A. One that may take charge of mechanical appliances, and for the PRESENT prepare such of medicinal properties as may be given in thy charge—for each to their various spheres. MUCH may be added unto self of material knowledge concerning the various applications, or the various appliances, that will aid others seeking for physical or material aid through these channels. He that will serve is able, and when faltering ASK—and the strength necessary will be given in that direction. Remember, no man is BIGGER than that which makes him lose his temper.

Đáp. Một người có thể phụ trách các thiết bị cơ học, và TRONG HIỆN TẠI hãy chuẩn bị những dược phẩm nào được giao cho ngươi—mỗi người ở trong lĩnh vực riêng của họ. RẤT NHIỀU tri thức vật chất có thể được thêm vào tự thân liên quan đến các ứng dụng khác nhau, hoặc các thiết bị khác nhau, vốn sẽ trợ giúp những người khác đang tìm kiếm sự trợ giúp hồng trần hay vật chất qua những kênh này. Ai sẵn lòng phụng sự thì có thể, và khi nao núng HÃY XIN—và sức mạnh cần thiết sẽ được ban cho theo hướng ấy. Hãy nhớ, không ai LỚN HƠN điều khiến y đánh mất bình tĩnh của mình.

Q. What would be the best way to carry on the department of the batteries and medicines at this time?

Hỏi. Cách tốt nhất để vận hành bộ phận pin và dược phẩm lúc này là gì?

A. That will depend upon the manner in which the managerial forces are set for their dispensing or dispersing, or distributing of same. Take conditions as they arise. Do not pre-suppose. Do today every act NECESSARY to have TODAY'S influence in the lives of those that seek, that the credence each individual may find is in the position to be fulfilled, and use that IN hand—not that thou might wish for; but as that as is HAD is USED, that as is NECESSARY WILL be attained and given.

Đáp. Điều ấy sẽ tùy thuộc cách thế các lực quản trị được thiết lập cho việc phân phát hay phân phối, hoặc cung ứng những thứ ấy. Hãy đón nhận các tình huống khi chúng phát sinh. Chớ giả định trước. Hãy làm TRONG HÔM NAY mọi việc CẦN THIẾT để có ảnh hưởng CỦA HÔM NAY trong đời sống của những người tìm kiếm, để sự tín thác mà mỗi cá nhân có thể tìm thấy ở vị trí có thể được thực hiện, và sử dụng điều ĐANG CÓ—không phải điều ngươi có thể ước muốn; nhưng khi điều ĐANG CÓ được DÙNG, thì điều CẦN THIẾT SẼ được đạt tới và ban cho.

Q. I believe that this department can be made to expand to become self-supporting and of great benefit to mankind. How is the

Hỏi. Tôi tin rằng bộ phận này có thể được mở rộng để tự trang trải và mang lợi ích lớn lao cho nhân loại. Bắt đầu theo cách nào là tốt

best and most proper way to begin this?

A. As has been outlined oft as concerning this, this begins in a SMALL way—to be sure, but each department of the EXPERIENCING OF the benefits MUST be, WILL be, self-supporting if the LIFE and truth lies within—as HAS been FULLY outlined. Meet the needs of each day, building as to prepare the way—for the day is at hand!

Q. How might I go about preparing myself to better and expand this department?

A. Study some of the material things pertaining to electrical vibratory rates of chemistry in its minor, or in its beginning, and the combinations of the various elements as HAS been outlined. WHY each has a different effect. Then prepare that as is necessary to fill in the inter-between of that as has been the findings of others, for in the organization—which, as we find, should be as National, or Association of Research AND Enlightenment—would carry WITH same the offices of every department in the various phases of a research and of an enlightenment to those that seek. Only those that seek find.

Q. Questions of Hugh Lynn Cayce: In organizing the department of research and distribution of data, we wish to put it on a basis whereby it will maintain and pay for itself financially—

A. [Interrupting] This, as we find, as has OFT been given, is not ONLY plausible, possible and FEASIBLE, but—to be sure—if—IF—IF it is found to be worthwhile—done in a systematic and in an ORDERLY manner. First put the information that has been gained, or had, in an ORDERLY manner, so that any phase of human experience may be had FROM that ALREADY given. Then choose from among those that are gifted in the putting together of data so obtained into scientific manners, in those of story, verse or

nhất và đúng đắn nhất?

Đáp. Như đã nhiều lần phác thảo về điều này, hãy khởi sự theo cách NHỎ—dĩ nhiên, nhưng mỗi bộ phận của việc THỂ NGHIỆM các lợi ích PHẢI, SẼ tự trang trải nếu SỰ SỐNG và chân lý nằm bên trong—như đã được phác thảo ĐẦY ĐỦ. Hãy đáp ứng nhu cầu của mỗi ngày, xây dựng để chuẩn bị con đường—vì ngày ấy đã kề bên!

Hỏi. Tôi có thể chuẩn bị bản thân thế nào để làm tốt hơn và mở rộng bộ phận này?

Đáp. Hãy học một số điều vật chất liên quan đến các tần số rung động điện của hóa học ở mức sơ khởi, hoặc ở khởi điểm, và các phối hợp của những nguyên tố khác nhau như ĐÃ được phác thảo. VÌ SAO mỗi thứ lại có tác động khác biệt. Rồi hãy chuẩn bị điều cần thiết để lấp vào khoảng-ở-giữa của những phát hiện của người khác, vì trong tổ chức—mà, như chúng tôi thấy, nên là Quốc gia, hay Hiệp hội Nghiên cứu VÀ Khai sáng—sẽ bao gồm các văn phòng của mọi bộ phận trong các phương diện khác nhau của nghiên cứu và của sự khai sáng dành cho những người tìm kiếm. Chỉ những ai tìm kiếm mới tìm thấy.

Hỏi. Các câu hỏi của Hugh Lynn Cayce: Khi tổ chức bộ phận nghiên cứu và phân phối dữ liệu, chúng tôi muốn đặt nó trên nền tảng sao cho nó có thể duy trì và tự chi trả tài chính—

Đáp. [Ngắt lời] Điều này, như chúng tôi nhận thấy, như đã NHIỀU LẦN được trao, không chỉ là có thể, khả thi và THIẾT THỰC, mà—dĩ nhiên—nếu—NẾU—NẾU nó được chứng nghiệm là đáng giá—được thực hiện theo một cách có hệ thống và CÓ TRẬT TỰ. Trước hết, hãy đặt những thông tin đã thủ đắc, hoặc đã có, vào một HỆ THỐNG CÓ TRẬT TỰ, để bất kỳ phương diện nào của kinh nghiệm nhân sinh đều có thể có được TỪ điều ĐÃ được trao. Rồi hãy chọn trong số những người có năng khiếu trong việc ráp nối dữ

fiction, and let same then be given to the hundreds of CHANNELS of outlets for same; and, as has been given, there IS the seeking for such information, such data, and this will be self-supporting; not only self-supporting but will be enlightening, as is indicated from the very NAME itself—and let it be known that that being dispensed comes from such sources, as is verified by those who have found in their lives the answer to THEIR problems—and such becomes then more and more WORTH-while to the readers of, whether it be Snappy Stories or those of the Sunday school lessons themselves; for who was the greatest? He that made the worlds or He that washed His disciples' feet?

liệu thu được theo cách khoa học, theo chuyện kể, thi ca hay hư cấu, và để điều ấy được đưa đến hàng trăm KÊNH xuất bản; và, như đã được trao, đang CÓ nhu cầu tìm kiếm những thông tin, những dữ liệu như thế, và điều này sẽ tự trang trải; không chỉ tự trang trải mà còn khai sáng, như được gợi ý ngay từ CHÍNH DANH XƯNG—và hãy để người ta biết rằng điều đang được phân phát xuất phát từ những nguồn như vậy, được thẩm định bởi những người đã tìm thấy trong đời sống họ lời giải cho CÁC vấn nạn của HỌ—và như thế điều ấy ngày càng TRỞ NÊN đáng giá hơn đối với độc giả, bất kể đó là Snappy Stories hay những bài học Trường Chúa nhật; vì ai là vĩ đại nhất? Đấng tạo nên các thế giới hay Đấng rửa chân cho các môn đồ của Ngài?

Q. I suggest the following as a means of preparing the readings for work upon them. Please comment and give suggestions for the improvement of this system.

Hỏi. Tôi đề nghị cách sau như một phương tiện chuẩn bị các bài đọc để làm việc trên đó. Xin bình luận và cho đề nghị để cải thiện hệ thống này.

A. [Interrupting] Whatever system as may be chosen, be able to—at a glance, from whatever phase of HUMAN experience—have the words of the information IN the setting it WAS presented TO THAT individual! whether it be pertaining to the marital relations, the approach to the altars of the Most High, or whether in digging or separating the silt from the gold, or whether it be in adding to a body that vibration necessary to alter the very fires of nature within the individual itself, or adding to the system that which takes from same the drosses of the body forces—enabling the life fluid within same to resuscitate the disabled members of a physical body, or whether that which awakens the imagination of the mind itself to the storehouses of the knowledge of the inner mind. All of these need their presentations in their proper settings. Do not attempt to cast pearls before swine, nor to give to those who read such as of the fiction of the day that of the fourth dimension of the subconscious forces of the

Đáp. [Ngắt lời] Bất luận hệ thống nào được chọn, hãy có khả năng—chỉ thoáng nhìn, từ bất kỳ phương diện nào của KINH NGHIỆM NHÂN SINH—nắm được lời của thông tin TRONG bối cảnh nó đã được trình bày CHO CÁ NHÂN ẤY! dù đó là về tương giao hôn nhân, sự tiếp cận các bàn thờ Đấng Tối Cao, hay về việc đào bới hoặc đãi tách bùn khỏi vàng, hoặc là việc gia tăng cho một thể rung động cần thiết để biến đổi chính những lửa của thiên nhiên trong chính cá nhân ấy, hoặc bổ sung cho hệ thống điều loại bỏ khỏi nó những cặn bã của các lực nơi thân thể—cho phép sinh dịch trong nó phục hồi những chi thể thương tổn của một thể xác, hay đánh thức trí tưởng tượng của chính thể trí hướng đến các kho tàng tri thức của nội tâm. Tất cả những điều này cần được trình bày trong bối cảnh thích đáng. Đừng cố "ném ngọc trai cho heo", cũng đừng đem cho những người đọc các tác phẩm hư cấu thời thượng điều thuộc "chiều kích thứ tư" của các lực vô thức trong những tinh tế của sự sống tự thân, mà hãy để mỗi thứ ở trong phạm vi thích hợp của nó—

intricacies of life itself, but each in their respective spheres—for all have NOT developed properly, but in each sphere these as are gathered from their settings may be given in a proper manner.

vì không phải ai cũng đã được phát triển đúng mức, nhưng trong mỗi phạm vi, những điều này, khi được thu thập từ bối cảnh của chúng, có thể được trình bày theo một cách thích hợp.

Q. Questions of T. J. Sugrue: Is the entity, Thomas J. Sugrue, of proper ideas and ideals, and competent, to undertake the labor of studying, editing, and compiling, the data other than medical, connected with the work?

Hỏi. Các câu hỏi của T. J. Sugrue: Đương sự, Thomas J. Sugrue, có ý niệm và lý tưởng thích đáng, và có đủ năng lực, để đảm đương công việc khảo cứu, biên tập, và biên hợp các dữ liệu (ngoài y học) liên quan đến công việc này không?

A. With study, with consecration, the body can, will, so fit self—once choosing that upon which it may build its life; for, as has been given, the abilities to so correlate the experiences of individuals in such a manner as to aid them to see themselves are GIVEN the body, to write in sonnet, verse, ballad, prose and line, that that will enable an individual, groups, peoples, to SEE themselves. The IDEALS must be set IN the LIVING God. The IDEAS will be altered as the work progresses. Be not hasty, but first consecrate self and self's abilities, purging the mind of that that would easily beset, or that would prevent from making for EVERY man that of HIS ability in HIS place to approach the LIVING God; for ALL men, everywhere, are called to harken to that DIVINE FROM within, and WHOSOEVER WILL let him come, for the bride and the church are willing.

Đáp. Với học hỏi, với dâng hiến, thể này có thể, sẽ, tự trang bị—một khi đã chọn điều mà trên đó nó có thể xây dựng đời sống mình; vì, như đã được trao, khả năng phối thuộc các kinh nghiệm của cá nhân theo cách trợ giúp họ tự thấy mình đã được ban cho thể này, để viết bằng sonnet, thi, ballad, tản văn và văn xuôi, điều sẽ cho phép một cá nhân, một nhóm, một dân tộc, TỰ thấy mình. LÝ TƯỞNG phải được đặt TRONG THƯỢNG ĐẾ Hằng Sống. CÁC Ý NIỆM sẽ thay đổi khi công việc tiến triển. Chớ vội vàng, mà trước hết hãy dâng hiến tự thân và các khả năng của tự thân, gột rửa thể trí khỏi điều dễ bủa vây, hoặc điều sẽ ngăn trở khỏi việc khiến CHO MỌI người, ai nấy Ở nơi của MÌNH, có thể tiếp cận THƯỢNG ĐẾ Hằng Sống; vì MỌI người, khắp nơi, đều được kêu gọi lắng nghe điều THIÊNG LIÊNG TỪ bên trong, và AI MUỐN hãy đến, vì tân nương và Hội thánh đều sẵn lòng.

Q. Would it be well that the entity be thus employed as a student, then as a writer and compiler, finally as a lecturer and authority on the work?

Hỏi. Có nên để đương sự được thuê như một môn sinh, rồi như một người viết và biên hợp, cuối cùng là một diễn giả và thẩm quyền về công việc này không?

A. To become an authority one MUST be the student, the investigator, the interpreter—and FIRST of all credence within thine own experience of the reason for the purposes from WITHIN of the activities from without. Yes, would be well.

Đáp. Để trở thành thẩm quyền, một người PHẢI là môn sinh, là nhà khảo cứu, là nhà diễn giải—và TRƯỚC HẾT phải có sự tín thác trong chính kinh nghiệm của mình về ý do cho các mục đích từ BÊN TRONG đối với các hoạt động từ bên ngoài. Vâng, như thế là tốt.

Q. Along what lines should the entity begin

Hỏi. Đương sự nên khởi học theo những

his study?

hướng nào?

A. Finding the credence in the lives, FIRST of self, and in the lives of others.

Đáp. Tìm sự tín thác trong đời sống, TRƯỚC HẾT nơi tự thân, và trong đời của những người khác.

Q. Will it be possible to achieve the entity's ideal of purging Christianity of its theological errors and persuading organized religion and science to accept the truth as revealed through this psychic source?

Hỏi. Có thể đạt được lý tưởng của đương sự là gột rửa Cơ Đốc giáo khỏi các sai lầm thần học và thuyết phục tôn giáo tổ chức cùng khoa học chấp nhận chân lý được mặc khải qua nguồn thông linh này hay không?

A. That will depend upon the application of the entity's own abilities. WILL the desire remain in the hands of the living God, rather than to be pushed as of old through powers that enforge and forge for men bonds that break down, possible—but will the entity make it, as of old, through might and force rather than through the love of God, then it would fail.

Đáp. Điều ấy tùy thuộc việc ứng dụng các khả năng của chính đương sự. Ý chí có lưu lại trong tay của Thượng Đế hằng sống chăng, thay vì bị đẩy theo cách thức xưa kia qua các quyền lực rèn và đúc cho con người những xiềng xích rồi tan vỡ, điều đó có thể—nhưng nếu đương sự làm việc ấy, như thuở xưa, bằng sức mạnh và uy lực thay vì bằng tình yêu của Thượng đế, thì sẽ thất bại.

Q. Questions of [Rev.] F. H. Scattergood: How best may I be of service?

Hỏi. Các câu hỏi của [Mục sư] F. H. Scattergood: Tôi có thể phụng sự cách tốt nhất như thế nào?

A. In choosing, as of old, in the manner in which each individual that QUESTIONS same in the presence of SHOULD approach the phenomenon. Then guide them into that channel for THEIR individual contact. This not only clarifies or CLEARS the skirts OF the entity or body, but offers to each the opportunity for THEIR OWN reaction to that in which the body HAS made, or seeks to make ITS approach—see? First let every individual, as had been given, satisfy themselves of WHAT credence, WHAT manner of approach. All may not be approached through the same channel, for to SOME are given to be laborers in the field, to some fruits of the flock, to others those secular things of life; yet LIFE is OF God Himself, in WHATEVER form it may present itself!

Đáp. Khi chọn, như thuở xưa, cách mỗi cá nhân ĐẶT CÂU HỎI về điều này trong hiện diện của hiện tượng NÊN tiếp cận hiện tượng ra sao. Rồi hướng dẫn họ vào kênh cho TIẾP XÚC riêng của HỌ. Điều này không chỉ làm rõ hoặc LÀM TRONG SẠCH phần mình của đương sự hay thể, mà còn trao cho mỗi người cơ hội để PHẢN ỨNG RIÊNG của HỌ với điều mà thể đã làm, hoặc tìm làm, sự tiếp cận của MÌNH—hiểu chứ? Trước hết, hãy để mỗi cá nhân, như đã được trao, tự thỏa lòng về SỰ tín thác nào, CÁCH tiếp cận nào. Không thể tiếp cận tất cả theo cùng một kênh, vì có NGƯỜI được chỉ định làm người lao động ngoài đồng, có kẻ lo bầy đàn, có người lo những việc thế tục của đời; nhưng SỰ SỐNG là CỦA chính Thượng đế, DÙ ở HÌNH THỨC nào nó tự trình hiện!

Q. How may we overcome the spirit of misunderstanding pronounced in the minds

Hỏi. Chúng ta có thể vượt qua tinh thần hiểu lầm, vốn rõ rệt trong tâm trí của những

of those outside?

A. Only that of the ministry of, tolerance with all conditions. Weep with those who weep, and mourn with those who mourn, and ever present the same attitude as has been outlined, that IF the life is not within itself, then there is no propagation.

We are through.

Mr. Kahn then suggested that those in attendance tell us if it meant enough from past experiences to go on with the work.

Annie Cayce was the first to speak. She said: "Well, it means so much to me that when the hospital was closed, I was all at sea as to what to do, as my heart was in the work and I had contacted so many sick souls and sick bodies. We had a reading and I asked if I should take a house and take care of the ones that have been begging to come. The house is small, but the best I could obtain at this time. I have in the house two patients who were anxious and waiting to come and I am taking care of them as well as I can. It means much to contact my brother daily, and he is a consecrated Christian man."

Mr. Cayce's father, L. B. Cayce, spoke next: "I have been connected with the work, as you may judge, for quite a long while and have had quite a bit of experience with it and feel very proud that I am permitted to sit day by day and listen to the readings, both life readings and physical. Being with it so long, I feel that I understand quite a bit of it. Now, I feel that a very important part of the work is helping those who suffer bodily affliction, by the readings that are given day by day. Those readings that are on hand now, I feel, are a big part of the work and I feel that they should be given out to the people in the best way possible. When the work is started again, I hope one of the first things done will

người bên ngoài, bằng cách nào?

Đáp. Chỉ bằng sự mục vụ của lòng khoan dung đối với mọi điều kiện. Hãy khóc với người khóc, than với người than, và luôn trình hiện cùng một thái độ như đã được phác thảo, rằng NẾU sự sống không ở trong chính nó, thì sẽ không có truyền sinh.

Chúng tôi xong.

Sau đó Ông Kahn đề nghị những người hiện diện cho biết liệu những trải nghiệm trong quá khứ có đủ ý nghĩa để tiếp tục công việc hay không.

Annie Cayce là người đầu tiên phát biểu. Bà nói: "Tôi thấy điều này có ý nghĩa lớn lao đến mức khi bệnh viện đóng cửa, tôi bối rối không biết làm gì, vì trái tim tôi ở trong công việc và tôi đã tiếp xúc với biết bao linh hồn và thể xác đau bệnh. Chúng tôi đã có một bài đọc và tôi hỏi liệu tôi có nên thuê một căn nhà và chăm sóc những người đã nài nỉ được đến không. Căn nhà nhỏ, nhưng là điều tốt nhất tôi có thể có lúc này. Tôi có trong nhà hai bệnh nhân đang nóng ruột chờ được đến và tôi đang chăm sóc họ hết sức có thể. Việc được tiếp xúc với anh trai tôi mỗi ngày có ý nghĩa rất nhiều, và anh ấy là một người Cơ Đốc dâng hiến."

Cha của Ông Cayce, L. B. Cayce, phát biểu tiếp: "Tôi đã gắn bó với công việc, như các bạn có thể đoán, đã khá lâu và đã có khá nhiều kinh nghiệm với nó, và tôi cảm thấy rất tự hào khi được ngồi ngày ngày lắng nghe các bài đọc, cả bài đọc đời sống lẫn bài đọc thể xác. Gắn bó lâu như vậy, tôi cảm thấy mình hiểu khá nhiều điều. Giờ đây, tôi cảm thấy một phần rất quan trọng của công việc là giúp những người chịu khổ về thân xác, nhờ các bài đọc được trao mỗi ngày. Những bài đọc hiện có, theo tôi, là một phần lớn của công việc và tôi thấy chúng nên được phổ biến đến mọi người theo cách tốt nhất có thể. Khi công việc được khởi động lại, tôi hy vọng một trong những việc đầu tiên sẽ là biên tập

be the compiling and the giving out of the readings in published form."

và xuất bản các bài đọc."

Mr. Cayce's sister, Sarah Hesson, said: "The physical readings that I have obtained—I believe that without them I would not be here today. I think that we should continue, as was started, with the hospital. I think the physical work is the most important." Lu Hesson said we should go ahead and she would help as much as she could.

Chị gái của Ông Cayce, Sarah Hesson, nói: "Những bài đọc về thể xác mà tôi nhận được —tôi tin rằng nếu không có chúng, tôi đã không còn ở đây hôm nay. Tôi nghĩ chúng ta nên tiếp tục như đã khởi sự với bệnh viện. Tôi nghĩ công việc thể xác là quan trọng nhất." Lu Hesson nói chúng ta nên tiến lên và chị sẽ trợ giúp hết sức mình.

Wallace H. McChesney, a chiropractor who had received information, said there is more to the work than the physical side of life. "That is only the shadow of the greater thing," he said. "I think anyone could well take a life reading for study. I know I have had one, which I believe has made my own soul growth something real that was heretofore intangible and practically impossible to demonstrate to other people. Simply the realization that you are that which you are, and part of the eternal scheme of life, that you are everlasting and perpetual and will never die, is tremendous. That alone, if nothing else could enter into this work, would be very well worthwhile. I think those on the physical side of life lean too much upon someone else. We desire to help those that are sick, true enough, to help those that are feeble, but we must build around good, clear thinking."

Wallace H. McChesney, một nhà chỉnh thần kinh cột sống đã nhận được thông tin, nói công việc còn có nhiều điều hơn phương diện thể xác của đời sống. "Đó chỉ là cái bóng của điều lớn lao hơn," ông nói. "Tôi nghĩ ai cũng có thể nhận một bài đọc đời sống để học hỏi. Tôi biết tôi đã có một bài, và tôi tin rằng nó khiến sự tăng trưởng linh hồn của chính tôi trở thành điều chân thực mà trước đây vốn mơ hồ và hầu như không thể chứng minh cho người khác. Chỉ riêng sự nhận biết rằng bạn là điều bạn là, và là một phần của cơ đồ vĩnh cửu của sự sống, rằng bạn là trường tồn và bất tận và sẽ không bao giờ chết, quả là phi thường. Chỉ điều đó thôi, nếu không có gì khác góp vào công việc này, cũng đã rất đáng giá. Tôi nghĩ những người ở phương diện thể xác của đời sống dựa dẫm quá nhiều vào người khác. Chúng ta mong giúp người bệnh, điều ấy đúng, giúp người yếu, nhưng chúng ta phải xây dựng trên nền của tư duy sáng suốt, minh triết."

H. H. Jones, who worked for the railroad in Norfolk, said he agreed with Dr. McChesney that "the spiritual is very much greater than the physical, but in the physical you have something you can show in a tangible form, and I heartily agree that the hospital work should go on as in the past." An osteopath, Gena Crews, said, "Being a physician, of course I feel that the way to a man's soul and spirit and mind is through the physical. I would like to see the work go on and I feel that a hospital and through the readings and the contracts made with the institution

H. H. Jones, người làm việc cho đường sắt ở Norfolk, nói ông đồng ý với Bác sĩ McChesney rằng "tinh thần lớn lao hơn nhiều so với thể xác, nhưng ở thể xác bạn có điều có thể trình hiện một cách hữu hình, và tôi hết lòng tán thành việc công tác bệnh viện nên tiếp tục như trước." Một bác sĩ nắn xương, Gena Crews, nói: "Là thầy thuốc, dĩ nhiên tôi cảm thấy con đường dẫn đến linh hồn, tinh thần và thể trí của một người là qua thể xác. Tôi muốn thấy công việc tiếp tục và tôi cảm nhận rằng một bệnh viện, cùng các bài đọc và các hợp đồng ký với cơ sở, sẽ là con đường

would be the better way."

tốt hơn."

Professor Francis H. Greene said: "I feel from my own experience, and the experiences my family have had, that we have all been materially helped with Mr. Cayce's work and the hospital. Yes, I agree that the physical side is important, and that we should provide Mr. Cayce with the place and means to carry on. We owe Mr. Cayce and the hospital for saving the life of our boy whom we brought to him in a very critical condition."

Giáo sư Francis H. Greene nói: "Từ kinh nghiệm bản thân, và những trải nghiệm gia đình tôi đã có, chúng tôi đều được trợ giúp thiết thực nhờ công việc của Ông Cayce và bệnh viện. Vâng, tôi đồng ý phương diện thể xác quan trọng, và chúng ta nên cung cấp cho Ông Cayce nơi chốn và phương tiện để tiếp tục. Chúng tôi ghi ơn Ông Cayce và bệnh viện vì đã cứu mạng cậu con trai của chúng tôi, người mà chúng tôi đã đưa đến trong tình trạng rất nguy kịch."

Linden Shroyer said his experience with the work covered a period of about eight years. "I will say that I have been made better spiritually, physically, and materially, through the readings. My thought has been to help others physically through the hospital, mentally and spiritually through the information that is to be spread through publications and lectures."

Linden Shroyer nói trải nghiệm của ông với công việc trải dài khoảng tám năm. "Tôi xin nói rằng tôi đã trở nên tốt hơn về mặt tinh thần, thể xác và vật chất nhờ các bài đọc. Tư tưởng của tôi là giúp người khác về thể xác nhờ bệnh viện, về tâm trí và tinh thần nhờ thông tin sẽ được phổ truyền qua ấn phẩm và thuyết giảng."

Mina Kerr was most interested in the psychic research side of it, in finding new truths. "Like others who have come to Virginia Beach for the first time this year, I have come because of a very liberal, very forward-looking program, set for the bringing into existence of an institution; [Atlantic University], and that program practically stressed intellectual and spiritual interests and activities and, of course, that makes its appeal to me. From childhood I have had more or less touch with the Quakers, so I have always learned to think of the inner light and all in terms of the universal. So many times we quote, 'Where there is no vision, the people perish.' I like to turn it to 'Where there is vision, the people live.'"

Mina Kerr quan tâm nhất đến phương diện nghiên cứu thông linh của công việc, trong việc tìm ra những chân lý mới. "Như những người khác đến Virginia Beach lần đầu trong năm nay, tôi đến vì một chương trình rất cởi mở, rất tân tiến, được đặt ra cho việc đưa một cơ sở vào hiện hữu; [Atlantic University], và chương trình ấy nhấn mạnh các mối quan tâm và hoạt động trí tuệ và tinh thần, dĩ nhiên điều đó hấp dẫn tôi. Từ thuở nhỏ tôi phần nào gắn bó với phái Quaker, nên tôi luôn học nghĩ về ánh sáng nội tâm và mọi sự theo nghĩa phổ quát. Nhiều lần chúng ta trích, 'Nơi nào không có khải tượng, dân chúng băng hoại.' Tôi thích chuyển nó thành 'Nơi nào có khải tượng, dân chúng sống.'"

Miss Esther Wynne said: "I was induced to go down to Virginia Beach to the hospital when I didn't know a thing about it. I had a reading and for two years I didn't go back to teaching. I threw myself here in the hands of

Cô Esther Wynne nói: "Tôi được rủ xuống Virginia Beach đến bệnh viện khi tôi chưa biết gì về nơi ấy. Tôi đã có một bài đọc và trong hai năm tôi không trở lại dạy học. Tôi phó mình ở đây vào tay những người đang

those that are propagating this work and want to know more about the work that you have introduced to me. The physical is important. Our Lord and Master recognized that Himself, and the hospital is a means whereby a great mass of people may be reached. The mental and spiritual growth will come also in its own good time."

truyền bá công việc này và muốn biết nhiều hơn về công việc mà các bạn đã giới thiệu với tôi. Phương diện thể xác là quan trọng. Chính Chúa và Thầy của chúng ta đã nhận biết điều đó, và bệnh viện là một phương tiện nhờ đó có thể tiếp cận một khối đông người. Sự tăng trưởng tâm trí và tinh thần cũng sẽ đến trong thời điểm tốt lành của nó."

The Cayces' minister at First Presbyterian, Rev. Frank H. Scattergood, also came and offered his support, as did the folks who later formed the first Search for God study group in Norfolk.

Mục sư của gia đình Cayce tại Giáo hội Trưởng lão Thứ Nhất, Mục sư Frank H. Scattergood, cũng đến và bày tỏ sự ủng hộ, như những người sau này đã hình thành nhóm học Tìm Kiếm Thượng Đế đầu tiên tại Norfolk.

Hugh Lynn Cayce asked the folks to forget for a moment that he was Mr. Cayce's son and think of him as "just a soul hunting for something, going somewhere—most of us don't know where—looking, searching, for something. By the very presence of each of you here, by the words that you have spoken, you have manifested an interest in something that will make others' lives more worthwhile. Each of us as we have contacted this man, just a man—a highly developed man it is true, but just a man—are here, each and every one of us, to promote and carry out the information, to give to the world the information that comes through this man. If to me, to you, it is worthwhile, as each of us gets a glimpse of the life, of the understanding we are to carry on to the others, then each of us is going to get what we are looking for. Our lives are going to represent the ideals and purposes that we believe in. We are the representation to the world of this work. Now, let us all get together. Let us think together. Let us be of one mind. Let us try to give to the world a little of life, of understanding, of truth. Let us try to help each individual that we contact to realize the Spirit of the Creator that is within each and every one of us. This man's work is but to emphasize, to bring out, in each individual, that understanding, that knowledge of the Divine which is within.

Hugh Lynn Cayce đề nghị mọi người quên đi một lúc việc anh là con trai của Ông Cayce và nghĩ về anh như "chỉ là một linh hồn đang tìm kiếm điều gì đó, đang đi đến đâu đó—đa phần chúng ta chẳng biết là đâu—đang tìm, đang kiếm, điều gì đó. Chỉ riêng sự hiện diện của từng người trong các bạn, qua lời các bạn vừa bày tỏ, các bạn đã biểu lộ sự quan tâm đến điều sẽ làm cho đời của những người khác trở nên đáng sống hơn. Mỗi người chúng ta, khi tiếp xúc với người này, chỉ là một con người—dù đúng là một con người phát triển cao, nhưng vẫn chỉ là một con người—đều có mặt ở đây, hết thảy chúng ta, để cổ vũ và thực thi thông tin, để trao cho thế giới những thông tin đến qua con người này. Nếu đối với tôi, đối với các bạn, điều đó là đáng giá, thì khi mỗi người chúng ta có một thoáng nhìn về đời sống, về sự hiểu biết mà chúng ta sẽ trao truyền cho người khác, mỗi người chúng ta sẽ đạt được điều mình đang kiếm tìm. Đời sống của chúng ta sẽ biểu hiện các lý tưởng và mục đích mà chúng ta tin tưởng. Chúng ta là sự đại diện cho thế giới về công việc này. Giờ đây, chúng ta hãy đồng tâm. Chúng ta hãy cùng suy nghĩ. Chúng ta hãy đồng một tâm trí. Chúng ta hãy cố gắng trao cho thế giới một phần của sự sống, của sự hiểu biết, của chân lý. Chúng ta hãy cố gắng giúp từng người mà chúng ta tiếp xúc nhận ra Thần Linh của Đấng Tạo Hóa vốn ở trong từng người chúng ta. Công việc của

người này chỉ là nhấn mạnh, khơi mở, trong mỗi cá nhân, sự hiểu biết ấy, tri thức ấy về Điều Thiêng Liêng vốn ở bên trong."

"Now, all of these things that are spoken of we must include, for we get exactly what we ask for in these readings, the physical, the spiritual, the mental. Or, let's get all of these together. Let us give to every man what that man is seeking. Let us be able to approach the laborer in the street and give him what he needs to realize his connection with his God. Let us be able to approach the college professor and give to that man or that woman that which he or she needs to know and understand a little more of his connection with his God. Light—we have each just a little bit. Let us pass on the results of the work, the truth, the truths that we gain through this man. I am just as I have been for thousands and thousands of years—ready, willing, to do my part, whatever it may be."

"Giờ đây, tất cả những điều đã nói đến, chúng ta phải bao gồm, vì trong các bài đọc này, chúng ta nhận đúng điều mình cầu xin: phương diện hồng trần, phương diện tinh thần, phương diện trí tuệ. Hoặc, chúng ta hãy gom tất cả lại. Chúng ta hãy trao cho mỗi người điều người ấy đang tìm kiếm. Chúng ta hãy có thể tiếp cận người lao động ngoài phố và cho anh ta điều anh ta cần để nhận ra mối liên hệ của mình với Thượng đế của mình. Chúng ta hãy có thể tiếp cận vị giáo sư đại học và trao cho người đàn ông hay người phụ nữ ấy điều y cần biết và thấu hiểu thêm một chút về mối liên hệ của y với Thượng đế của y. Ánh sáng—mỗi người chúng ta chỉ có một chút. Chúng ta hãy truyền lại kết quả của công việc, chân lý, những chân lý mà chúng ta gặt hái được qua con người này. Tôi vẫn như tôi đã từng như thế suốt hàng ngàn, hàng ngàn năm—sẵn sàng, thiện chí, làm phần việc của mình, dù là bất cứ điều gì."

Hugh Lynn also asked for suggestions for names of the organization. Names suggested included: National Association of Research & Enlightenment (by Gray Salter); Universal Brotherhood (Mary L. Black); Seekers of Divine Truth (Esther Wynne); Cayce Sanitarium for Psychic Research (Gena Crews); Life Society, Inc. (Ralph M. Taylor); Cayce Research Society, Inc.

Hugh Lynn cũng đề nghị những gợi ý về tên gọi cho tổ chức. Những tên được đề xuất gồm: National Association of Research & Enlightenment (do Gray Salter); Universal Brotherhood (Mary L. Black); Seekers of Divine Truth (Esther Wynne); Cayce Sanitarium for Psychic Research (Gena Crews); Life Society, Inc. (Ralph M. Taylor); Cayce Research Society, Inc.

Afterward Mr. Cayce told the folks:

Sau đó Ông Cayce nói với mọi người:

Don't get the idea that I, or the manager of this work, can ever become an institution. You know the only example we have we can take from the Book itself. We can start from the beginning: the first man, he walked with God. So with each individual that ever accomplished anything. Jim Jones can't call up and tell John James to tell Cayce to give him a reading. Every individual has to come

Đừng nghĩ rằng tôi, hay người quản trị công việc này, có thể bao giờ trở thành một thiết chế. Chúng ta biết ví dụ duy nhất chúng ta có thể lấy được chính từ Sách—Kinh Thánh. Chúng ta có thể bắt đầu từ khởi thủy: con người đầu tiên, y đã bước đi với Thượng đế. Và với từng cá nhân đã từng thành tựu điều gì. Jim Jones không thể gọi điện bảo John James nói với Cayce rằng hãy cho anh ta một

to the source himself. I can never be relieved of that responsibility. Each individual has to seek for himself. That has been the hardest thing in the world for me to get into Mr. Kahn's mind, that whoever it was that wanted information had to ask for himself.

bài đọc. Mỗi cá nhân phải tự mình đến với nguồn cội. Tôi không bao giờ có thể được giải trừ khỏi trách nhiệm đó. Mỗi người phải tự mình tìm kiếm. Điều đó là điều khó nhất trên đời đối với tôi để khiến Ông Kahn hiểu rằng bất kỳ ai muốn có thông tin đều phải tự mình thỉnh cầu.

We know, as has been given, when God spoke to Moses, or through Moses, when he was deserting or leaving his people, don't think that you are going somewhere else to find God. You have to seek yourself. If this work, this phenomenon, which manifests through me, is of God, the individual has to seek. Now, if we are going to put it on the basis where anyone can come along and ask that somebody will ask someone else to ask, personality will enter into it. God is not an institution. He is not a personality. We are manifestations of Him, and if we minister we are ministers for God. You can't do much for anyone else unless they seek. You can always be willing, and your very smile, your very expression, gives the person the opportunity to ask for aid and help. Did you ever see anybody who had a frown on that you were willing to go up and speak anything to? One of the things I think most of about the chiropractors is that their motto is "Keep Smiling." You know, when we look for light, we have to turn our face toward the sunlight. Don't turn your back on it. And it is the same way with people sick. I want to be free, of course. Not free that I may enjoy anything for myself—I don't mean that. I want to be free that I may be the better channel for the manifestation of the way in which I have heard it expressed. You don't know, you can't possibly know, what this meeting has meant to me. To hear so many people express themselves about the work being something glorious! And there is one more thing: there are few men who live to be a hero to their own children. To see the love that has been expressed by that boy this evening, to know what the work has meant

Chúng ta biết, như đã được ban cho, khi Thượng đế phán với Moses, hay qua Moses, khi y đang tách rời hay rời bỏ dân mình, đừng nghĩ rằng bạn đang đi nơi nào khác để tìm Thượng đế. Bạn phải tự mình tìm kiếm. Nếu công việc này, hiện tượng này, vốn biểu hiện qua tôi, là của Thượng đế, thì cá nhân phải tự tìm kiếm. Giờ đây, nếu chúng ta sẽ đặt nó trên nền tảng rằng ai cũng có thể đến và nhờ người này nhờ người khác nhờ thêm một người nữa để hỏi, thì phàm ngã sẽ chen vào. Thượng đế không phải là một thiết chế. Ngài không phải là một phàm ngã. Chúng ta là những biểu hiện của Ngài, và nếu chúng ta phụng sự thì chúng ta là những người phụng sự cho Thượng đế. Bạn không thể làm được nhiều điều cho người khác trừ khi họ chủ động tìm kiếm. Bạn luôn có thể sẵn lòng, và chính nụ cười của bạn, chính nét mặt của bạn, mang đến cho người kia cơ hội để thỉnh cầu sự trợ giúp và nâng đỡ. Bạn đã bao giờ thấy ai đang cau có mà bạn lại sẵn lòng đến gần và nói điều gì với họ chưa? Một trong những điều tôi thích nhất ở các nhà nắn chỉnh xương khớp là khẩu hiệu của họ: "Hãy luôn mỉm cười." Bạn biết đấy, khi chúng ta tìm kiếm ánh sáng, chúng ta phải hướng mặt về phía ánh dương. Đừng quay lưng lại với nó. Và với người bệnh cũng vậy. Tôi muốn được tự do, dĩ nhiên. Không phải tự do để hưởng thụ điều gì cho riêng mình—tôi không có ý đó. Tôi muốn được tự do để có thể là kênh tốt hơn cho sự biểu hiện của con đường mà tôi đã nghe được diễn đạt. Bạn không biết, bạn không thể nào biết, cuộc họp này có ý nghĩa với tôi đến mức nào. Được nghe nhiều người bày tỏ rằng công việc này là điều vinh hiển! Và còn một điều nữa: hiếm có người nào sống để trở thành anh hùng

in his life, has made my life more worthwhile. I often remember, as many of you have often heard before, what Sam Jones said. He was a very, very wonderful man—a very droll man in many ways. He often expressed it in this manner: "If you want to know whether a man has any religion or not, or if there is any stability in him, or what he professes, ask his cook, or ask his boy, and you will find out." I feel very much the same way.

trong mắt chính con cái mình. Được thấy tình thương mà cậu bé ấy đã bày tỏ tối nay, được biết công việc đã có ý nghĩa thế nào trong đời nó, đã khiến đời tôi đáng sống hơn. Tôi thường nhớ, như nhiều người trong các bạn đã nhiều lần nghe, điều Sam Jones nói. Ông là một người rất, rất tuyệt vời—rất hóm hỉnh theo nhiều cách. Ông hay diễn đạt thế này: "Nếu muốn biết một người có tôn giáo hay không, hay xem có sự vững chãi nào trong ông ta, hay điều ông ta xưng nhận thật sự là gì, thì hãy hỏi người đầu bếp của ông ta, hoặc hỏi con trai ông ta, rồi bạn sẽ biết." Tôi cũng cảm thấy gần như vậy.

I just wish that you could all receive these letters from people from all walks of life. Like the one from a man that Mr. Kahn and I have known a good many years. Unless you have been through it and know something of the roughness that we see in the oil fields, you won't know how to appreciate it; but you take an individual that has strength, just physical strength, and put him in that environment and you can imagine what it makes out of him. This man was strong enough to have felled Mr. Kahn or me with one blow, either one; but he had heard something of the readings, and Mr. Kahn suggested to him, "Cecil [Ringle], would you be satisfied to let the information decide?" "Sure," he said. A letter has come from that man, and he expresses himself as to how much the work has meant. He, of all people, asks that each one here impress more and more the spiritual side of life—"to impress on every individual the spiritual side." The physical was needed, as his wife was here a long while; but, as he said and as she has said, "Most of all, we have found some light that has meant more than anything else in our lives."

Tôi chỉ ước gì tất cả các bạn có thể nhận được những lá thư ấy từ những con người thuộc mọi nẻo đường đời. Như lá thư từ một người đàn ông mà Ông Kahn và tôi đã biết nhiều năm. Trừ khi bạn đã trải qua và biết đôi điều về sự khắc nghiệt mà chúng tôi chứng kiến ở các mỏ dầu, bạn sẽ không biết cách trân trọng nó; nhưng bạn hãy lấy một người có sức mạnh—chỉ sức mạnh thể chất thôi—đặt anh ta vào môi trường đó, bạn có thể hình dung nó biến anh ta thành thế nào. Người đàn ông này đủ mạnh để hạ gục Ông Kahn hay tôi chỉ với một cú đấm, ai cũng vậy; nhưng anh ta đã nghe đôi điều về các bài đọc, và Ông Kahn đề nghị với anh ta, "Cecil [Ringle], anh có bằng lòng để thông tin quyết định không?" "Tất nhiên," anh ta nói. Một lá thư đã đến từ người đàn ông ấy, và anh bày tỏ điều công việc đã có ý nghĩa lớn lao thế nào. Chính anh ta, hơn ai hết, đề nghị rằng mỗi người trong chúng ta ở đây hãy nhấn mạnh nhiều hơn nữa phương diện tinh thần của sự sống—"nhấn mạnh phương diện tinh thần nơi mỗi cá nhân." Phương diện hồng trần là cần thiết, vì vợ anh đã ở đây lâu; nhưng, như anh nói và như chị cũng nói, "Hơn hết thảy, chúng tôi đã tìm được chút ánh sáng có ý nghĩa hơn bất cứ điều gì khác trong đời mình."

Also, I don't want to be relieved of your coming to me with all your burdens and your troubles. Don't think that I will be too

Ngoài ra, tôi không muốn được miễn trừ việc các bạn tìm đến tôi với tất cả gánh nặng và khó khăn của các bạn. Đừng nghĩ rằng tôi sẽ

busy. I don't say that I will answer all of them, but I am ready and willing to be used in any way that I can be of help. That is God's use, and I still insist that if this is not God's work there is no place for it and it has no part in our lives in any way, shape, form, or fashion. Because we lose faith in individuals, we loosen contact with the very things we have held as ideal. Don't let's get the wrong slant on what it is all about. Know that we are not asked to drink of a cup bitterer than we are able to bear. We are not asked to bear burdens more heavy than we are able to bear. Let us be willing to answer. If I may be a channel to help you appreciate that, I pray God that I will always be so, and worthy of that I have heard expressed this evening.

quá bận. Tôi không nói rằng tôi sẽ trả lời hết thảy, nhưng tôi sẵn sàng và thiện chí được sử dụng bằng bất cứ cách nào tôi có thể giúp ích. Đó là việc Thượng đế sử dụng, và tôi vẫn khẳng định rằng nếu đây không phải là công việc của Thượng đế thì nó không có chỗ đứng và không có phần nào trong đời sống của chúng ta, dưới bất cứ hình dạng, khuôn thức hay cách thức nào. Bởi vì chúng ta đánh mất niềm tin nơi các cá nhân, chúng ta nới lỏng mối liên hệ với chính những điều chúng ta đã xem là lý tưởng. Đừng để chúng ta hiểu lệch về tất cả những điều này. Hãy biết rằng chúng ta không bị yêu cầu uống một chén đắng hơn điều chúng ta có thể chịu đựng. Chúng ta không bị yêu cầu mang vác gánh nặng nặng hơn điều chúng ta có thể mang. Chúng ta hãy sẵn lòng đáp lời. Nếu tôi có thể là một kênh để giúp các bạn trân quý điều đó, tôi cầu nguyện Thượng đế rằng tôi sẽ luôn như vậy, và xứng đáng với điều tôi đã nghe bày tỏ tối nay.

Following the above comments, he gave a reading on the work:

Sau những lời trên, ông ấy cho một bài đọc về công việc:

Text of Reading 254—56:

Toàn văn Bài đọc 254—56:

Mrs. Cayce: You will have before you the body and the enquiring minds of those present in this room and the phenomenon that manifests itself through the body of Edgar Cayce, present in this room, also all the conditions and circumstances that surround this body and the phenomenon itself at the present time. You will tell us what is the proper and correct manner in which to proceed under the existing circumstances and conditions. The purposes, ideals, as have been selected by this group, the name which has been chosen, and the three names suggested for manager. You will advise us who would be the best fitted person for general manager, considering all conditions in each individual, and answer the questions.

Bà Cayce: Ngài sẽ có trước Ngài thể xác và những thể trí đang truy vấn của những người hiện diện trong căn phòng này, và hiện tượng vốn tự biểu hiện qua thể xác của Edgar Cayce, hiện diện trong căn phòng này, cùng tất cả những điều kiện và hoàn cảnh đang bao quanh thể xác này và chính hiện tượng ấy vào thời điểm hiện tại. Ngài sẽ cho chúng tôi biết đâu là cung cách thích đáng và đúng đắn để tiến hành dưới những hoàn cảnh và điều kiện hiện hữu. Những mục đích, lý tưởng, như đã được nhóm này tuyển chọn, tên đã được chọn, và ba cái tên được đề nghị cho vị quản lý. Ngài sẽ khuyên chúng tôi ai là người phù hợp nhất làm tổng quản lý, xét đến mọi điều kiện nơi từng cá nhân, và trả lời các câu hỏi.

Mr. Cayce: Yes, we have those conditions as surround the phenomenon—we have those individuals' ideals and ideas as expressed in the ideals of the association or organization. In the considerations, these we find have been well, and there has been the determination in the minds of individuals to carry on. In making this, and taking into consideration the purposes of bringing into being such a physical organization, *first* the ideals, the ideas, the purposes and the aims, should be tried, tested, *manifested,* in the lives of each individual that has so signified that they themselves subscribe to such an organization; for in an unfoldment much is left for each individual to accomplish within their own experience, and as practice makes perfect so manifest in thine *own* life that ideal, that each individual that contacts that one so subscribing may know that a purpose, an aim, has been set—and, as is seen, that such will operate, manifest, in the lives of those so gathered, so subscribing, *until* such a period that this *is* to take a place in the lives of many; as is seen, is to take a position in the affairs of many. Then, each may determine as to whether the ideals are properly chosen. Are they set as a standard of perfection that will bring to all that seek that which will, within their *own* experience, give *every* individual a better understanding, a better insight into the mysteries, the understandings, the relationships of life? for if such purposes, such aims, will not manifest in thine *own* life, may they be expected to stand the test of criticism, of censure, of the slurs that may be spoken of? but do they, in thine own life, make for that which gives and makes with thine experience the ability to answer for the faith that is held within? *Then* know the continuity of life and force itself is within that chosen!

Ông Cayce: Vâng, chúng tôi có những điều kiện đang bao quanh hiện tượng—chúng tôi có các lý tưởng và ý tưởng của những cá nhân ấy như được bày tỏ trong các lý tưởng của hội hay tổ chức. Trong các cân nhắc, chúng tôi nhận thấy những điều này là tốt, và đã có quyết tâm trong tâm trí các cá nhân là tiếp tục. Khi làm điều này, và xét đến các mục đích đưa một tổ chức hồng trần như vậy vào hiện hữu, trước hết các lý tưởng, các ý tưởng, các mục đích và các hoài bão, cần được thử, được khảo nghiệm, được biểu lộ, trong đời sống của mỗi cá nhân đã tuyên bố rằng chính họ chấp thuận gia nhập một tổ chức như vậy; vì trong một tiến trình khai mở, có nhiều điều được dành cho mỗi cá nhân tự thành tựu trong kinh nghiệm riêng của họ, và như tập luyện làm nên hoàn hảo thế nào thì hãy biểu hiện trong chính đời sống ngươi lý tưởng ấy như vậy, để mỗi cá nhân tiếp xúc với người ấy—người đã chấp thuận—có thể biết rằng một mục đích, một hoài bão, đã được lập—và, như được thấy, rằng điều như vậy sẽ vận hành, biểu hiện, trong đời sống của những người được nhóm họp như vậy, đã chấp thuận như vậy, cho đến một thời kỳ mà điều này sẽ chiếm một vị trí trong đời sống của nhiều người; như được thấy, là sẽ đảm nhận một vai trò trong các công việc của nhiều người. Khi đó, mỗi người có thể quyết định liệu những lý tưởng có được chọn một cách thích đáng chăng. Chúng có được đặt làm chuẩn mực của sự hoàn thiện, vốn sẽ mang đến cho mọi kẻ tìm cầu điều mà, trong kinh nghiệm riêng của họ, ban cho mỗi cá nhân một sự thấu hiểu tốt hơn, một cái nhìn sâu hơn vào những huyền nhiệm, những hiểu biết, những liên hệ của sự sống, chăng? vì nếu những mục đích như vậy, những hoài bão như vậy, sẽ không biểu hiện trong chính đời sống ngươi, thì liệu có thể kỳ vọng chúng đứng vững trước sự chỉ trích, lời khiển trách, những lời gièm pha có thể được thốt ra, chăng? nhưng liệu chúng, trong chính đời sống ngươi, có tạo nên và ban cho kinh nghiệm của ngươi năng lực trả lời cho đức tin được cưu mang bên trong chăng? Vậy

thì hãy biết tính liên tục của sự sống và chính mãnh lực nằm trong điều đã chọn đó!

In the choosing of ones, or individuals, or individual as manager—as has been given to each of these so named, there are purposes placed in their individual lives that need to be corrected in the various forces of their individual *abilities,* their individual talents.

Trong việc chọn những người, hay các cá nhân, hay một cá nhân làm quản lý—như đã được ban cho mỗi người trong số những người được nêu tên, có những mục đích đặt vào đời sống riêng của họ cần phải được hiệu chỉnh trong các lực khác nhau của các khả năng cá nhân, các năng khiếu cá nhân của họ.

To some, as seen—as: [Linden Shroyer] One that should deal rather with the detail, and those of the secretarial interests of such a group, that he may no longer become the pincushion for many, that in the various contacts the unfoldment as is set will make for that ideal within self that makes for the mark of the high calling as is set in Him. In *these* channels would such an one serve.

Đối với một số, như được thấy—như: [Linden Shroyer] Một người nên xử lý đúng hơn với chi tiết, và những điều thuộc mối quan tâm thư ký của một nhóm như vậy, để y không còn trở thành cái gối ghim cho nhiều người nữa, để trong các tiếp xúc khác nhau, sự khai mở như đã được an bài sẽ làm nên lý tưởng đó trong tự ngã vốn làm nên dấu ấn của tiếng gọi cao cả như đã được đặt nơi Ngài. Trong những kênh này, một người như vậy sẽ phụng sự.

To another [Hugh Lynn Cayce? Job Taylor?] is given that of making plain the pathway in an understanding of that unfoldment in the life of each, whether in those things as pertain to the philosophies, the logic, or whether pertaining to the spiritual experience and how that in the lives of each those as have been builded *as* an *influence must* be met.

Đối với người khác [Hugh Lynn Cayce? Job Taylor?] được giao phó việc làm rõ con đường trong một sự hiểu biết về sự khai mở đó trong đời sống của mỗi người, dù trong những điều thuộc các học thuyết, lý tính, hay thuộc về kinh nghiệm tinh thần và cách mà, trong đời sống của mỗi người, những điều đã được xây dựng như một ảnh hưởng phải được đối diện.

To another [Rudolph C. Ady], as has been given, that even on the planes [plains]—when there were about the body those forces as made for that of the exchanging in the rival influences in life; yet, as given, saved for a purpose—that men might know that the *Spirit* abideth *with* him who would seek to know the influences in the lives of men; for as the *abilities* are used and applied, so may the talents be multiplied in the hands of Him that giveth all good and perfect gifts.

Đối với người khác [Rudolph C. Ady], như đã được ban, rằng ngay cả trên các cõi [plains]—khi quanh thân thể có những lực làm nên sự trao đổi trong những ảnh hưởng tranh giành trong đời sống; tuy nhiên, như đã ban, được gìn giữ vì một mục đích—để người đời có thể biết rằng Thánh Linh ở cùng với kẻ nào muốn tìm biết các ảnh hưởng trong đời sống của con người; vì khi các khả năng được sử dụng và áp dụng, thì các tài năng cũng có thể được nhân lên trong tay Ngài, Đấng ban mọi ân tứ lành và trọn vẹn.

Then let each test themselves with that

Vậy hãy để mỗi người tự khảo nghiệm mình

chosen. That that will make *for* life in thine *own* experience will aid another. Not that each has the same vision, or the same experience—but the Lord addeth *to* the church daily such as *should* be saved—when all of one mind! Ready for questions.

với điều đã chọn. Điều sẽ làm nên sự sống trong kinh nghiệm của chính ngươi sẽ trợ giúp người khác. Không phải rằng mỗi người đều có cùng một tầm nhìn, hay cùng một kinh nghiệm—nhưng Chúa hằng ngày thêm vào Hội thánh những kẻ sẽ được cứu—khi mọi người đồng một tâm trí! Sẵn sàng cho các câu hỏi.

Q. Who would be the best of the three for the general manager?

Hỏi: Ai trong ba người sẽ là người tốt nhất làm tổng quản lý?

A. It has been given. Each in their respective spheres.

Đáp: Điều đó đã được ban. Mỗi người trong phạm vi riêng của mình.

Q. Who would be the one to take over the business end of it?

Hỏi: Ai sẽ là người tiếp quản mảng kinh doanh của công việc?

A. Each may answer within themselves. Let him that has received give.

Đáp: Mỗi người có thể tự trả lời trong lòng mình. Hãy để kẻ đã nhận thì cho đi.

Q. What is the next business for association committee?

Hỏi: Công việc tiếp theo cho ủy ban hội là gì?

A. Work out in *detail* those of the experiences in self, as in those gathered that have subscribed to same, to present *to* that which would become the *physical* organization; for first is a purpose; next is a test in self. Does it work with self? Then it will work with another! Do that!

Đáp: Triển khai chi tiết những điều thuộc kinh nghiệm trong tự ngã, như trong những người được nhóm họp đã chấp thuận điều ấy, để trình lên điều sẽ trở thành tổ chức hồng trần; vì trước hết là một mục đích; kế đó là một cuộc thử nghiệm trong tự thân. Nó có hiệu dụng với chính mình không? Vậy thì nó sẽ hiệu dụng với người khác! Hãy làm điều đó!

Q. What is the best name for the association?

Hỏi: Tên gọi nào là tốt nhất cho hội?

A. When that as is chosen as the purposes, the aims, the intents—then let the same, or name, signify that purpose.

Đáp: Khi điều được chọn là các mục đích, các hoài bão, các ý hướng—vậy hãy để chính điều ấy, hay tên gọi, biểu thị mục đích đó.

Q. Any spiritual advice and guidance for those three?

Hỏi: Có lời khuyên và chỉ dẫn tinh thần nào cho cả ba không?

A. For *all* there comes as—Look to thine *own* intent, the use thou wouldst put to that as is given in thine own abilities, and be not ashamed of that as chosen—for He will not be ashamed of thee. We are through.

Đáp: Cho mọi người đều có lời như sau—Hãy nhìn vào chính ý hướng của ngươi, cách ngươi sẽ sử dụng điều đã được ban trong khả năng của ngươi, và đừng hổ thẹn về điều đã chọn—vì Ngài sẽ không hổ thẹn vì ngươi. Chúng ta xong.

Appendix G—Phụ lục G

Cayce's Scribes—Những người ghi chép của Cayce

Over the half century since his death Edgar Cayce has became an international figure on the strength of the hundreds of books written about his work and the metaphysical, spiritual, and physical insights he produced. Few of his scribes knew him personally, however. The one who knew him most intimately, Thomas Sugrue, lived with the Cayces for a time while trying to overcome a debilitating illness, and produced an authorized biography, *There Is a River,* published in 1943 two years before Mr Cayce's death. *There Is a River* inspired a number of derivative books, a stage play, *The Freak,* as well as screenplays and magazine articles. It also inspired an interview of Mr. Cayce by Margueritte H. Bro, a distinguished author and former missionary in China for the Disciples of Christ, the denomination which Mr. Cayce joined as a child. Mrs. Bro reviewed his biography for *The Christian Century,* wrote an article for *Coronet,* a popular monthly magazine of that period, and another for *The Disciple,* a denominational periodical, which offered a unique glimpse of Mr. Cayce's strong religious orientation, an aspect of his life often overshadowed in the media by his clairvoyant feats.

Trong hơn nửa thế kỷ từ khi ông qua đời, Edgar Cayce đã trở thành một nhân vật mang tầm vóc quốc tế nhờ hàng trăm cuốn sách viết về công trình của ông và những trực kiến siêu hình, tinh thần và hồng trần mà ông đưa ra. Tuy nhiên, ít người ghi chép của ông quen biết ông một cách cá nhân. Người hiểu ông thâm sâu nhất, Thomas Sugrue, từng sống cùng gia đình Cayce một thời gian trong khi nỗ lực vượt qua một cơn bệnh suy nhược, và đã biên soạn một tiểu sử được ủy quyền, There Is a River, xuất bản năm 1943, hai năm trước khi Ông Cayce qua đời. There Is a River đã gây cảm hứng cho một số sách phái sinh, một vở kịch sân khấu, The Freak, cũng như kịch bản phim và các bài báo trên tạp chí. Nó cũng truyền cảm hứng cho một cuộc phỏng vấn Ông Cayce của Margueritte H. Bro, một nữ tác giả xuất sắc và từng là nhà truyền giáo tại Trung Hoa của Hội Thánh Disciples of Christ, giáo phái mà Ông Cayce gia nhập từ thuở nhỏ. Bà Bro đã điểm sách tiểu sử của ông cho The Christian Century, viết một bài cho Coronet, một tạp chí phổ thông hàng tháng thời đó, và một bài khác cho The Disciple, một tạp chí giáo phái, vốn mang lại một thoáng nhìn độc đáo về định hướng tôn giáo mạnh mẽ của Ông Cayce—một phương diện đời sống của ông thường bị truyền thông che lấp bởi các kỳ tích thông nhãn của ông.

As a consequence of Mrs. Bro's interest, her son Harmon, as a graduate student, also interviewed Mr. Cayce and worked for him as a clerical aide for eight months. He later wrote his doctoral dissertation on Cayce and published a provocative biography, *A Seer Out of Season,* as well as several other scholarly books based on the Cayce philosophy, and became a lifelong devotee and lecturer on themes from the Cayce

Hệ quả từ mối quan tâm của Bà Bro, con trai bà, Harmon, khi còn là học viên sau đại học, cũng đã phỏng vấn Ông Cayce và làm việc cho ông với vai trò phụ tá văn phòng trong tám tháng. Sau này ông viết luận án tiến sĩ về Cayce và xuất bản một tiểu sử giàu tính gợi mở, A Seer Out of Season, cũng như vài cuốn sách học thuật khác dựa trên triết lý Cayce, và trở thành một người gắn bó trọn đời, thường xuyên thuyết giảng về những chủ đề

legacy.

Of all the Cayce books, the most widely read was *The Sleeping Prophet* by Jess Stearn, a New York newspaperman turned author who spent six months researching the Cayce files and interviewing people who had known and worked with Cayce. His book became a bestseller in the 1960s and inspired such interest in Cayce that membership doubled in Cayce's Virginia Beach organization, the Association for Research and Enlightenment. Stearn also wrote *A Prophet in His Own Country,* an account of Cayce's early years.

A biography of Hugh Lynn Cayce, *About My Father's Business* by A. Robert Smith, the founding editor of *Venture Inward* magazine, gave an account of the Cayce family life from the eldest son's point of view and a history of the A.R.E., which Hugh Lynn headed until his death in 1982. The biographical works of these Cayce scribes—Sugrue, Bro, Stearn, and Smith—are available from A.R.E. Press, Box 656, Virginia Beach, VA 23451-0656. Margueritte Bro's magazine articles are reproduced below.

From The Disciple, *November 2, 1975*

Psychic Servant:

The Other Side of Edgar Cayce

By Margueritte H. Bro

In March, 1943, W. E. Garrison, literary editor of *The Christian Century* and professor of church history at the University of Chicago, gave me the newly published biography of Edgar Cayce, *There Is a River,* by Thomas Sugrue, to review. Charles Clayton Morrison, founder and editor of *The Christian Century,* nodded unsmiling approval to the review, despite the fact that

từ di sản Cayce.

Trong tất cả các sách về Cayce, cuốn được đọc rộng rãi nhất là The Sleeping Prophet của Jess Stearn, một ký giả New York chuyển sang viết sách, người đã bỏ ra sáu tháng để khảo cứu hồ sơ Cayce và phỏng vấn những người từng biết và làm việc với Cayce. Cuốn sách của ông trở thành sách bán chạy trong thập niên 1960 và khơi dậy mối quan tâm đến mức số hội viên của tổ chức của Cayce tại Virginia Beach—Association for Research and Enlightenment—tăng gấp đôi. Stearn cũng viết A Prophet in His Own Country, một tường thuật về thời niên thiếu của Cayce.

Một tiểu sử về Hugh Lynn Cayce, About My Father's Business của A. Robert Smith, tổng biên tập sáng lập tạp chí Venture Inward, đã tường thuật đời sống gia đình Cayce từ góc nhìn của người con trai trưởng và lịch sử của A.R.E., tổ chức mà Hugh Lynn đứng đầu cho đến khi qua đời năm 1982. Những tác phẩm tiểu sử của các người ghi chép về Cayce—Sugrue, Bro, Stearn, và Smith—có sẵn tại A.R.E. Press, Box 656, Virginia Beach, VA 23451-0656. Các bài báo trên tạp chí của Margueritte Bro được in lại dưới đây.

Từ The Disciple, ngày 2 tháng 11, 1975

Người Đầy Tớ Thông Linh:

Một Bên Khác của Edgar Cayce

Tác giả: Margueritte H. Bro

Vào tháng Ba năm 1943, W. E. Garrison, biên tập viên văn học của The Christian Century và giáo sư lịch sử Hội Thánh tại Đại học Chicago, đưa tôi cuốn tiểu sử mới xuất bản về Edgar Cayce, There Is a River, của Thomas Sugrue, để điểm. Charles Clayton Morrison, người sáng lập và tổng biên tập The Christian Century, gật đầu chấp thuận không mấy biểu lộ, dù rằng một tường thuật

an account of a medium's activities was not the usual fare of his theologically oriented magazine. Edward Scribner Ames, chairman of the department of philosophy of the University of Chicago and pastor of University Disciples Church, of which we three all were members, chuckled and remarked that the price of an open mind came high.

về hoạt động của một đồng cốt không phải là món ăn thường lệ của tạp chí vốn thiên về thần học của ông. Edward Scribner Ames, chủ nhiệm khoa triết Đại học Chicago và mục sư Hội Thánh University Disciples, nơi cả ba chúng tôi đều là hội viên, cười khẽ và nhận xét rằng cái giá của một tinh thần cởi mở là rất đắt.

I wondered aloud how come good solid Disciples like the four of us were getting mixed up with a psychic like this man Cayce —also an old-line Disciple. Dr. Ames said, "It's that same John Locke empiricism that animated Thomas and Alexander Campbell and our country's founding fathers: experience first, theories afterward."

Tôi đã tự hỏi thành tiếng rằng làm sao bốn người chúng tôi—những tín hữu Disciples vững vàng—lại dính dáng đến một người thông linh như ông Cayce này—cũng là một tín hữu Disciples chính tông. Ông Ames nói, "Đó chính là chủ nghĩa kinh nghiệm kiểu John Locke đã thổi sinh khí cho Thomas và Alexander Campbell và cho cả các vị lập quốc của đất nước chúng ta: kinh nghiệm trước, rồi mới đến học thuyết."

Even so, I was not about to review the book unless I saw this so-called seer in action! So I went to Virginia Beach, arriving on the night of the weekly Bible study at the Cayce home. Tall, thin, unpretentious, Edgar Cayce gave a straightforward exposition of two chapters, one from the Old Testament, one from the New. After class, along with coffee and cookies, various members chatted about how their lives had been changed; largely, they said, because Mr. Cayce expected the gifts of the Holy Spirit to be as available today as in the time of Jesus and the responsibility of followers to be as forthright.

Dẫu vậy, tôi sẽ không điểm cuốn sách nếu tôi chưa được thấy người được gọi là nhà tiên tri này hành sự! Thế là tôi đến Virginia Beach, tới nơi đúng đêm học Kinh Thánh hàng tuần tại nhà Cayce. Cao, gầy, giản dị, Edgar Cayce đưa ra một diễn giải thẳng thắn về hai chương, một từ Cựu Ước, một từ Tân Ước. Sau giờ học, cùng với cà phê và bánh quy, nhiều người trò chuyện về cách đời sống của họ đã được đổi thay; phần lớn, họ nói, bởi vì Ông Cayce trông đợi rằng các ân tứ của Thánh Linh vẫn sẵn có ngày nay như thuở Đức Jesus, và trách nhiệm của người theo Ngài phải rõ ràng như vậy.

I made an appointment for eight-thirty the next morning, expecting to discuss Mr. Cayce's clairvoyance, precognition, psychokinesis and astral projection. I was primed with questions. But he asked the first question! What Kentucky churches had I visited? The night previous, someone had told him my father had been president of Transylvania College, about which he knew an amazing amount of history. I had, indeed, been in many Kentucky churches when we

Tôi hẹn tám giờ rưỡi sáng hôm sau, dự tính sẽ thảo luận về thông nhãn, tri giác tương lai, năng lực tác động vật thể bằng tư tưởng và phóng xuất thể cảm dục. Tôi đã chuẩn bị sẵn câu hỏi. Nhưng ông lại hỏi câu đầu tiên! Những nhà thờ ở Kentucky nào tôi đã ghé? Tối hôm trước, ai đó đã nói với ông rằng cha tôi từng làm hiệu trưởng Trường Transylvania, về điều này ông biết một lượng lịch sử đáng ngạc nhiên. Quả vậy, khi mới từ Trung Hoa về, tôi đã từng đến nhiều

first came home from China. China! We were catapulted right into his greatest concern: foreign missions.

nhà thờ ở Kentucky. Trung Hoa! Chúng tôi ngay lập tức được đặt vào mối quan tâm lớn nhất của ông: ngoại vụ truyền giáo.

He was hungry to talk about The United Christian Missionary Society, proud that the Disciples had organized the first united mission board among Protestant churches. Since Virginia Beach had no Disciples church, he attended and loyally worked in the local Presbyterian church; so, he said, of late he had not had much chance to talk with Campbellites—a term we both used fondly. Thirty-four members of his Bible classes in Kentucky, Alabama and Ohio had gone to the foreign field. Mr. Cayce asked if I recalled the "greatest telegram ever sent." In the 'twenties, the Disciples national convention met in Memphis. Conditions were hazardous in much of China; anti-foreign feeling ran high; missionaries were being forced from their posts. It was impossible to get supplies to those on the Tibetan border with any regularity or assurance. After heartrending consideration, the convention cabled the Tibetan missionaries to close their work and withdraw to safer territory. A cablegram came back, "We will go in, but not out; forward but not back." Edgar Cayce repeated softly, firmly, "Forward, not back."

Ông rất khát khao được nói về The United Christian Missionary Society, tự hào rằng Hội Thánh Disciples đã tổ chức ban truyền giáo hiệp nhất đầu tiên giữa các giáo hội Tin Lành. Vì Virginia Beach không có nhà thờ Disciples, ông tham dự và trung tín phục vụ tại nhà thờ Trưởng Lão địa phương; vậy nên, ông nói, gần đây ông không có nhiều dịp chuyện trò với các "Campbellites"—một thuật ngữ cả hai chúng tôi đều dùng một cách trìu mến. Ba mươi tư thành viên các lớp Kinh Thánh của ông ở Kentucky, Alabama và Ohio đã đi ngoại quốc truyền giáo. Ông Cayce hỏi tôi có nhớ "bức điện vĩ đại nhất từng được gửi" không. Vào thập niên 1920, đại hội toàn quốc của Disciples họp tại Memphis. Tình hình ở nhiều nơi tại Trung Hoa rất nguy hiểm; chống đối ngoại quốc dâng cao; các nhà truyền giáo bị buộc phải rời khỏi cơ sở. Việc tiếp tế cho những người ở vùng biên Tây Tạng trở nên bất khả trong sự đều đặn và đảm bảo. Sau những cân nhắc đau lòng, đại hội đã điện tín cho các nhà truyền giáo ở Tây Tạng đóng cửa công việc và rút về nơi an toàn hơn. Một bức điện tín hồi âm về, "Chúng tôi sẽ vào, chứ không ra; tiến lên, chứ không lùi." Edgar Cayce lặp lại khẽ khàng mà quả quyết, "Tiến lên, không lùi."

When I reviewed the Cayce biography, *The Christian Century* received a lot of mail, some of it sending the editors, the magazine and me right to the nether regions. But Eugene Exman, religious editor for *Harpers,* remarked, "We have only a kindergartner's understanding of Mr. Cayce's reach of the mind, and I don't think he could sustain these gifts if he wasn't focused on the needs of the world."

Khi tôi điểm cuốn tiểu sử về Cayce, The Christian Century nhận được một lượng thư lớn, một phần trong số đó kết án các biên tập viên, tạp chí và cả tôi thẳng xuống chốn tối tăm. Nhưng Eugene Exman, biên tập tôn giáo của Harpers, nhận xét, "Chúng ta mới chỉ có hiểu biết bậc mầm non về tầm vươn của tâm trí ông Cayce, và tôi không nghĩ ông có thể duy trì những ân tứ này nếu ông không tập trung vào các nhu cầu của thế giới."

Came a day when I was about to hear a "life reading," a disclosure of certain relevancies of an individual's long journey through

Rồi đến một ngày tôi sắp được nghe một "bài đọc đời sống", một sự khai mở những điều liên hệ trong hành trình dài của một cá nhân

time, to be given for Myrtle Walgreen, a close friend. When we came into the Cayce sitting room, a beaming Edgar said to me, "I've arranged for you to talk to the Women's Missionary Society this afternoon!" I did not return the beam. "I—I wanted to hear the life reading," I objected. He looked positively shocked. "You mean you'd rather hear a psychic reading than talk about China?"

qua thời gian, được dành cho Myrtle Walgreen, một người bạn thân. Khi chúng tôi bước vào phòng khách nhà Cayce, Edgar rạng rỡ bảo tôi, "Tôi đã thu xếp để bà nói chuyện với Hội Phụ Nữ Truyền Giáo chiều nay!" Tôi đã không đáp lại nụ cười tươi ấy. "Tô—tôi muốn nghe bài đọc đời sống," tôi phản đối. Ông trông thực sự sửng sốt. "Ý bà là bà thích nghe một bài đọc thông linh hơn là nói về Trung Hoa sao?"

Shortly afterward I wrote an article about him for *Coronet.* The magazine sold off the stands the day it was published; the first mail stacked up taller than I. Soon Mr. Cayce had four full-time secretaries. My son, Harmon, who had been ordained after receiving the first B.A. in religion given by the University of Chicago, came to the Beach to take charge of meeting naval officers and other anxious seekers who arrived unannounced at the Cayce home.

Không lâu sau đó, tôi viết một bài về ông cho Coronet. Tạp chí bán hết sạch ngay ngày phát hành; đợt thư đầu tiên chồng cao hơn cả tôi. Chẳng mấy chốc Ông Cayce có bốn thư ký toàn thời gian. Con trai tôi, Harmon, người đã được phong chức sau khi nhận bằng Cử nhân tôn giáo đầu tiên do Đại học Chicago cấp, đến Virginia Beach để phụ trách đón tiếp các sĩ quan hải quân và những người tìm kiếm lo âu khác đến bất ngờ tại nhà Cayce.

Edgar Cayce was overworked, but never underprayed. He was a master of meditation, without esoteric *isms.* And when he led a group of his office staff and fellow workers in intercessory prayer his references to needs around the world were never a vague, "God bless Africa." Places meant people to him—children of his Father.

Edgar Cayce làm việc quá sức, nhưng chưa bao giờ thiếu cầu nguyện. Ông là một bậc thầy về tham thiền, không cần đến các "chủ nghĩa" bí truyền. Và khi ông dẫn dắt một nhóm nhân viên văn phòng và bạn đồng sự trong lời cầu nguyện chuyển cầu, những lời nhắc đến các nhu cầu khắp thế giới của ông chưa bao giờ mơ hồ kiểu "Xin Chúa ban phước cho Châu Phi." Địa danh đối với ông là con người—những đứa con của Cha ông.

Sometimes I wonder if he still grieves over some of us who work so hard over our psychic development that we never catch onto the one fact he felt basic: spiritual growth has to go hand in hand with service. This other side of Edgar Cayce was the *inside* from which motivations rise.

Đôi khi tôi tự hỏi liệu ông có còn buồn phiền vì một số người trong chúng tôi làm việc cật lực cho sự phát triển thông linh mà không bao giờ nắm được một điều ông xem là căn bản: tăng trưởng tinh thần phải đi đôi với phụng sự. Bên kia của Edgar Cayce này chính là nội tâm mà từ đó các động cơ vươn lên.

From Coronet, *September 1943*

Từ Coronet, tháng Chín 1943

Miracle Man of Virginia Beach

Người Kỳ Diệu của Virginia Beach

By Margueritte Harmon Bro

Tác giả: Margueritte Harmon Bro

As mystifying to their possessor as to those who read his story are the strange psychic powers of Edgar Cayce. It started when a friend told a friend who told me. My friend is a young lieutenant named Steve, home from overseas and going back. He is quick on the uptake and not generally gullible. Also he is in love. Her name is Betty. One of those fragile-looking blondes who is really as tough-fibered as a young sapling. But suddenly she developed arthritis, the devastating sort which ties one in agony. Bridal showers and gay young friends gave place to a darkened room and nurses. Doctors tried everything, but when Steve came home he found her thus. It was then that his friend told him about a psychic named Edgar Cayce living at Virginia Beach. A psychic who, in a state of trance, diagnoses any kind of illness and reports his findings in technical language which he himself cannot understand when awake; prescribing all sorts of treatment—medical, surgical, osteopathic.

Kỳ bí đối với chính người sở hữu cũng như đối với những ai đọc câu chuyện về ông là những năng lực thông linh lạ lùng của Edgar Cayce. Chuyện bắt đầu khi một người bạn nói với một người bạn khác, rồi người ấy nói với tôi. Người bạn của tôi là một trung úy trẻ tên Steve, vừa từ hải ngoại về và sắp quay lại. Anh nhanh nhạy và không dễ cả tin. Anh cũng đang yêu. Cô ấy tên Betty. Một trong những cô gái tóc vàng trông mảnh mai nhưng thật ra dẻo dai như mầm non. Nhưng đột nhiên cô bị viêm khớp, thứ tàn phá trói người ta trong đau đớn. Những buổi tắm mừng cô dâu và bạn bè trẻ trung rộn rã nhường chỗ cho căn phòng tối và y tá. Bác sĩ đã thử mọi cách, nhưng khi Steve về nhà, anh thấy cô trong tình trạng ấy. Lúc đó bạn anh kể cho anh về một người thông linh tên Edgar Cayce sống ở Virginia Beach. Một người thông linh mà, trong trạng thái xuất thần, chẩn đoán bất kỳ loại bệnh nào và tường trình các phát hiện của mình bằng ngôn ngữ chuyên môn mà khi tỉnh ông lại không hiểu; kê đủ loại phương pháp điều trị —y khoa, phẫu thuật, nắn chỉnh xương khớp.

Once, Steve related to me, when a doctor in Kentucky took a reading for a patient with obstinate leg sores, Mr. Cayce prescribed Smoke Oil. The doctor had never heard of such a thing nor had any of the physicians and druggists he consulted. A second reading named the drug store in Louisville where the Smoke Oil could be found, but when the doctor wired for it the druggist wired back, “Never heard of it.” A third reading explained that Smoke Oil was on a certain shelf in a back room behind bottles marked so-and-so. This time the manager wired, “Found it.” The bottle was old and the company which made it was out of business, but the label said, “Oil of Smoke” and it worked its cure. “For Betty I’d give anything a try—champagne baths, poultice of bumble bees or psychics,” Steve said. And packed off

Đã có lần, Steve kể với tôi, khi một bác sĩ ở Kentucky xin một bài đọc cho một bệnh nhân bị loét chân dai dẳng, Ông Cayce kê Smoke Oil. Vị bác sĩ chưa từng nghe đến thứ ấy, và không một bác sĩ hay dược sĩ nào ông hỏi biết gì về nó. Bài đọc thứ hai nêu tên tiệm thuốc ở Louisville nơi có Smoke Oil, nhưng khi bác sĩ điện tín hỏi, người chủ tiệm điện lại, “Chưa từng nghe.” Bài đọc thứ ba giải thích rằng Smoke Oil nằm trên một chiếc kệ nhất định trong căn phòng phía sau, đằng sau những chai mang nhãn thế này thế nọ. Lần này người quản lý điện, “Đã tìm thấy.” Chai thuốc đã cũ và hãng sản xuất đã ngừng hoạt động, nhưng nhãn ghi “Oil of Smoke” và nó đã chữa khỏi. “Vì Betty tôi sẵn sàng thử bất cứ gì—tắm sâm banh, đắp cao ong vò vẽ hay thông linh,” Steve nói. Và lên đường đến Virginia Beach. Khi về, anh kể tôi nghe câu

to Virginia Beach. When he came home he told me his tale:

chuyện:

Mrs. Cayce met him at the door of a simple house and took him into the living room where Mr. Cayce rose and shook hands. He was tall, lean, a little on the shy side and didn't look like Steve's idea of a psychic.

Bà Cayce đón anh ở cửa căn nhà giản dị và đưa anh vào phòng khách, nơi Ông Cayce đứng dậy bắt tay. Ông cao, gầy, hơi rụt rè và không giống hình dung của Steve về một người thông linh.

"Betty is a very special person," he heard his voice explaining.

"Betty là một người rất đặc biệt," anh nghe chính giọng mình thổ lộ.

"They all are," Mr. Cayce said. "That's why people come."

"Họ đều thế cả," Ông Cayce nói. "Đó là lý do người ta tìm đến."

"She's very ill," Steve began.

"Cô ấy rất nặng," Steve mở lời.

"Usually they don't come except as a last resort," Mr. Cayce returned. Then the clock struck half-past ten, and he started for the door. "It's time now for the reading," he told Steve. "Shall we see what it says about her?"

"Thường thì họ chỉ đến khi đã là biện pháp cuối cùng," Ông Cayce đáp. Rồi đồng hồ điểm 10 giờ rưỡi, ông đi về phía cửa. "Đến giờ cho bài đọc rồi," ông bảo Steve. "Chúng ta xem xem nó nói gì về cô ấy nhé?"

So Steve followed him through the dining room into an office where he met Miss Gladys Davis, the secretary. Miss Gladys, tall, blond and forthright, had been in the office for 17 years. Steve followed her into the study and must have looked surprised at the simplicity of the surroundings because Mr. Cayce said, "This is all there is to it." Mr. Cayce walked over to the couch, took off his coat, loosened his collar, and lay down. His wife spread an afghan over him. No shades were drawn, no incense lighted. In no more than two or three minutes Mr. Cayce appeared to be sleeping quietly and his wife gave him Betty's name and address. Steve said he had a moment of feeling all perspiration and Adam's apple; they had forgotten to ask a thing about Betty's illness; no history, no symptoms, nothing.

Thế là Steve theo ông đi qua phòng ăn vào một văn phòng nơi anh gặp cô thư ký Gladys Davis. Cô Gladys, cao, tóc vàng và thẳng thắn, đã làm việc ở đây 17 năm. Steve theo cô vào phòng làm việc và hẳn đã ngạc nhiên trước sự đơn sơ của hoàn cảnh vì Ông Cayce nói, "Chỉ có thế thôi." Ông bước đến chiếc đi-văng, cởi áo khoác, nới cổ áo và nằm xuống. Vợ ông đắp lên người ông một tấm chăn len. Không kéo rèm, không thắp hương. Chỉ trong hai ba phút là Ông Cayce có vẻ ngủ yên và vợ ông đọc tên và địa chỉ của Betty. Steve nói anh có một thoáng đẫm mồ hôi và nghẹn ngào—họ đã quên không hỏi gì về bệnh của Betty; không tiền sử, không triệu chứng, không gì cả.

Then Mr. Cayce began to talk. His southern accent was gone and he spoke precisely as he repeated Betty's name and address. "Yes, we have the body," he said: "The young woman is in bed in a large room with windows

Rồi Ông Cayce bắt đầu nói. Giọng miền Nam của ông biến mất và ông nói rành rọt khi nhắc lại tên và địa chỉ của Betty. "Vâng, chúng tôi có được thân thể," ông nói: "Cô gái trẻ đang nằm trên giường trong một căn

facing west and south." That was Betty's room all right and Steve couldn't help being a little excited. Mr. Cayce went on, "This body is suffering from arthritis caused by a combination of several factors." Then he gave a technical discussion whose medical terms didn't mean a thing to Steve. Miss Gladys's pencil flew. After 15 minutes of diagnosis Mr. Cayce began to talk of treatment. "We would be very mindful of the diet..." One medicine was indicated; a certain kind of bath. Finally he said, "We are ready for questions."

phòng lớn có cửa sổ quay về hướng tây và nam." Đúng là phòng Betty và Steve không thể không phấn khích đôi chút. Ông Cayce nói tiếp, "Thân thể này đang chịu đựng viêm khớp do sự phối hợp của nhiều yếu tố." Rồi ông đưa ra một phần thảo luận kỹ thuật với những thuật ngữ y khoa hoàn toàn xa lạ với Steve. Bút của cô Gladys bay như múa. Sau 15 phút chẩn đoán, Ông Cayce bắt đầu nói về điều trị. "Chúng ta sẽ rất lưu tâm đến chế độ ăn..." Một loại thuốc được chỉ định; một kiểu tắm nhất định. Cuối cùng ông nói, "Chúng tôi sẵn sàng cho câu hỏi."

Mrs. Cayce turned to Steve and he asked several questions which she repeated and Mr. Cayce answered fully. Then he said, "We are finished." The room was still while he slept on for perhaps a minute until his wife gave him directions for waking.

Bà Cayce quay sang Steve và anh hỏi vài câu, bà lặp lại và Ông Cayce trả lời đầy đủ. Rồi ông nói, "Chúng ta đã xong." Căn phòng im phăng phắc khi ông vẫn ngủ thêm chừng một phút nữa cho đến khi vợ ông đưa chỉ dẫn để đánh thức.

Steve said he couldn't think of a thing to say. The whole affair was incredible and at the same time it did not seem mysterious while it was happening. When he was about to leave he said he wished he knew more about the whole proposition.

Steve nói anh chẳng nghĩ ra điều gì để nói. Toàn bộ sự việc thật khó tin và đồng thời lại chẳng có vẻ bí ẩn gì khi nó đang diễn ra. Khi sắp ra về, anh nói ước gì anh hiểu nhiều hơn về toàn bộ đề tài này.

Mr. Cayce said he wished he did too. He said quite a few psychologists had been down there, beginning with Hugo Munsterberg from Harvard. They talked about the superconscious and the subconscious and told Cayce that when he was in a state of trance he dipped into a free-flowing stream of thought. Mr. Cayce said maybe they were right but personally he felt like the old lady who read Bunyan's *Pilgrim's Progress with Explanatory Notes* by Scott the end she declared it was all perfectly clear except the explanatory notes. As a matter of fact, Mr. Cayce said, he didn't trust his own power for years. He was afraid he might prescribe something that would kill someone. But finally he came to have faith that it would work for good as long as he tried to help people honestly.

Ông Cayce nói ông cũng ước vậy. Ông cho biết đã có khá nhiều nhà tâm lý đến đó, bắt đầu từ Hugo Munsterberg của Harvard. Họ nói về siêu thức và tiềm thức, và bảo Cayce rằng khi ông ở trạng thái xuất thần ông đi vào một dòng tư tưởng lưu chảy tự do. Ông Cayce nói có thể họ đúng nhưng cá nhân ông cảm thấy như bà cụ đọc Thiên Lộ Hành của Bunyan kèm Theo Chú Giải của Scott—đến cuối bà kết luận mọi thứ đều hoàn toàn rõ ràng ngoại trừ phần chú giải. Thực tế là, Ông Cayce nói, trong nhiều năm ông không tin cậy năng lực của mình. Ông sợ mình có thể kê thứ gì đó giết người ta. Nhưng rồi cuối cùng ông học được niềm tin rằng nó sẽ vận hành vì điều thiện chừng nào ông còn cố gắng giúp người một cách chân thành.

Well, that was Steve's story. And he wanted me to help persuade Betty's doctors to try Mr. Cayce's advice. But being a woman on the stubborn side of 40, I had to be convinced first hand. That's how I happened to go to Virginia Beach myself.

Đó là câu chuyện của Steve. Và anh muốn tôi giúp thuyết phục các bác sĩ của Betty thử lời khuyên của Ông Cayce. Nhưng là một phụ nữ hơi bướng bỉnh ở tuổi ngoài 40, tôi phải được thuyết phục tận mắt. Thế nên tôi đã đến Virginia Beach.

Mr. Cayce seemed neither pleased nor displeased to see another person bent on investigation. He gave me a brief biography which began when he was a small boy in Kentucky finding out he could learn his lessons by sleeping on a textbook and waking with a photographic memory of its entire contents. At 10, he discovered the Bible and decided to read it through once for every year of his life. With those 10 years to make up, he did a lot of Bible reading and a lot of thinking about God. Which may account for a vision he had at 12, in which an angel who resembled his mother asked what he wanted most in life. When he said his greatest desire was to be able to help people, the vision promised him that he could.

Ông Cayce dường như không vui cũng chẳng không vui khi thấy lại một người nữa quyết chí điều tra. Ông kể tôi nghe một tiểu sử ngắn bắt đầu từ khi ông còn là một cậu bé ở Kentucky phát hiện ra rằng mình có thể học bài bằng cách ngủ trên sách giáo khoa và thức dậy với ký ức như chụp ảnh về toàn bộ nội dung sách. Năm 10 tuổi, ông khám phá ra Kinh Thánh và quyết định đọc hết một lần cho mỗi năm tuổi đời. Với 10 năm phải bù, ông đọc Kinh Thánh rất nhiều và suy tư rất nhiều về Thượng đế. Điều này có lẽ giải thích cho thị kiến ông có khi 12 tuổi, trong đó một thiên thần giống mẹ ông hỏi ông mong ước điều gì nhất trong đời. Khi ông nói khát vọng lớn nhất là có thể giúp người, thị kiến hứa rằng ông có thể.

Once he became very ill after being hit by a baseball and he diagnosed his own trouble in his sleep. Later, when a member of the family was ill, his father thought Edgar might be able to diagnose that difficulty also. So Edgar went to sleep and prescribed. The local doctor began to rely on him. The boy struggled to keep people from knowing about the "gift," not wanting to be considered queer. He took up photography as a business; he married and moved away, but he was followed by hometown doctors who knew his power. His own wife was given up to die of tuberculosis and as a last extremity, he turned to a "reading" and received specific directions which, over a period of time, worked her complete recovery. After that his psychic ability became his major interest.

Có lần ông bị bệnh nặng sau khi bị bóng chày đập trúng và ông đã chẩn đoán bệnh của chính mình trong giấc ngủ. Sau này, khi một người thân bị bệnh, cha ông nghĩ Edgar có thể chẩn đoán cả khó khăn ấy. Thế là Edgar đi ngủ và kê toa. Vị bác sĩ địa phương bắt đầu tin cậy ông. Cậu bé gắng giữ cho người ta khỏi biết về "ân tứ" ấy, không muốn bị coi là lập dị. Ông theo nghề nhiếp ảnh; lập gia đình và chuyển đi, nhưng các bác sĩ quê nhà, những người biết năng lực của ông, vẫn tìm đến. Chính vợ ông bị tuyên án tử vì lao phổi và như là biện pháp cuối cùng, ông quay sang một "bài đọc" và nhận được chỉ dẫn cụ thể mà theo thời gian đã giúp bà hồi phục hoàn toàn. Từ đó, năng lực thông linh trở thành mối quan tâm chính của ông.

Physical ailments are not the only problems Mr. Cayce diagnoses. Take Miss B, for instance. Fifteen years ago she was in charge

Những khó khăn về bệnh lý không phải là các vấn đề duy nhất Ông Cayce chẩn đoán. Lấy cô B, chẳng hạn. Mười lăm năm trước cô

of the telegraph desk in one of the busiest spots in New York City. One day two men pushed through the crowd at the counter and each handed her a message. She looked at the one in her left hand and then at the one in her right. “Look here!” she said, “Do you two know each other?” They did not. “But you’re both wiring Mr. Cayce. Who is he? So they told her about him. In time she sent for a reading. It told her to give up her present occupation and get into commercial art. Some of it was very apt, she wrote, thanking Mr. Cayce, but at 36 she could not give up a good salary for an unknown venture. But eventually she talked things over with her family and decided to go to art school. Her teacher says she has one stroke which not an artist in a thousand is able to get. Her last letter reports that from the day she took her first job in the new field, 10 years ago, she has never made less in a month than she formerly made in a year. Over the mantelpiece in the Virginia Beach home is a portrait of Mr. Cayce, and back of that picture another reading. One day a New York business man, who had worked out his problems through the readings for two decades, invited 500 persons to hear about Mr. Cayce’s work. He told the story of a friend who had been committed to Bellevue hospital as incurably insane, but who had been restored to complete well-being by following the readings.

phụ trách quầy điện tín ở một trong những nơi bận rộn nhất thành phố New York. Một ngày kia có hai người đàn ông chen qua đám đông ở quầy, mỗi người đưa cô một bức điện. Cô nhìn tờ bên tay trái rồi tờ bên tay phải. “Xem nào!” cô nói, “Hai anh có quen nhau không?” Họ không. “Nhưng cả hai đều điện cho Ông Cayce. Ông ấy là ai vậy?” Thế là họ kể cô nghe về ông. Rồi cô gửi xin một bài đọc. Bài đọc bảo cô từ bỏ nghề hiện tại và chuyển sang mỹ thuật thương mại. Một phần rất xác đáng, cô viết thư cảm ơn Ông Cayce, nhưng ở tuổi 36 cô không thể bỏ mức lương tốt để dấn thân vào điều vô định. Nhưng rốt cuộc cô bàn bạc với gia đình và quyết định vào trường mỹ thuật. Thầy dạy nói cô có một nét vẽ mà một ngàn họa sĩ may ra mới có một người đạt được. Lá thư gần đây nhất cho biết kể từ ngày cô nhận công việc đầu tiên trong lĩnh vực mới, cách đây 10 năm, cô chưa bao giờ kiếm ít hơn mức lương tháng bằng mức lương năm trước kia. Trên lò sưởi ở nhà Virginia Beach là một bức họa chân dung Ông Cayce, và phía sau bức tranh là một bài đọc khác. Một ngày kia một doanh nhân New York, người đã tháo gỡ vấn đề của mình qua các bài đọc suốt hai thập kỷ, mời 500 người đến nghe về công việc của Ông Cayce. Ông kể câu chuyện một người bạn bị đưa vào Bellevue với chẩn đoán loạn thần không thể chữa, nhưng đã được phục hồi toàn diện bằng cách làm theo các bài đọc.

After the meeting a young woman tremblingly approached Mr. Cayce and said, “My sister is in a strait jacket at a state hospital. She was an artist and went suddenly insane.” Mr. Cayce gave a reading. After some months the girl was much improved and later recovered completely. Then she came to thank Mr. Cayce and the first picture she painted was his.

Sau buổi họp, một phụ nữ trẻ run rẩy đến gần Ông Cayce và nói, “Chị tôi đang bị bó trong áo bó ở một bệnh viện tiểu bang. Chị ấy là họa sĩ và đột nhiên phát điên.” Ông Cayce cho một bài đọc. Vài tháng sau cô gái khá lên nhiều và sau đó hồi phục hoàn toàn. Rồi cô đến cảm ơn Ông Cayce và bức tranh đầu tiên cô vẽ chính là chân dung ông.

Sometimes the readings have a definite sense of humor and what sounds like a fund of common sense. A recent reading for a woman in Maine opens, “Why do you ask us

Đôi khi các bài đọc có khiếu hài hước rõ rệt và dường như có một kho lương tri. Một bài đọc gần đây cho một phụ nữ ở Maine mở đầu, “Sao cô lại yêu cầu chúng tôi bình luận về

to comment on your doctor's diet sheet when you have not yet read it yourself?" But the shortest reading on record is for Mr. Cayce himself, given one day when he was feeling miserable.

bảng ăn kiêng của bác sĩ khi chính cô chưa đọc nó?" Nhưng bài đọc ngắn nhất từng ghi là dành cho chính Ông Cayce, vào một ngày ông thấy mệt mỏi khó chịu.

"You haven't done what we told you to the last time. We are through."

"Ông chưa làm điều chúng tôi bảo lần trước. Chúng tôi xong."

Mr. Cayce carries on much of his own correspondence. A typical day brings an assortment of letters. A woman in Kansas City reports that she read a story about Mr. Cayce "with some anxiety. I was afraid you were going to be dead at the end of it." Another woman berates him for making a charge for his services; why should she pay her good money to a man who had a special gift from God? A man with a huge war contract thanks him for locating a particular kind of crystal in Brazil. But most letters come from persons who need help for illness, or for vocational and family problems. A good many are thank-yous warm with gratitude. One of the best letters comes from an 81-year-old lady who wants a reading: "I have just one question. How am I doing?"

Ông Cayce tự xử lý phần lớn thư từ của mình. Một ngày điển hình mang đến đủ loại thư. Một phụ nữ ở Kansas City viết rằng cô đọc một câu chuyện về Ông Cayce "với chút lo lắng. Tôi sợ rằng đến cuối bài ông sẽ chết." Một phụ nữ khác mắng ông vì thu phí dịch vụ; tại sao cô phải trả tiền khó nhọc cho một người có ân tứ đặc biệt từ Thượng đế? Một người đàn ông có hợp đồng chiến tranh lớn cảm ơn ông vì đã định vị được một loại tinh thể đặc biệt ở Brazil. Nhưng phần lớn thư đến từ những người cần trợ giúp về đau bệnh, hoặc về nghề nghiệp và gia đạo. Khá nhiều là thư cảm ơn ấm áp. Một lá thư hay nhất đến từ một cụ bà 81 tuổi muốn xin một bài đọc: "Tôi chỉ có một câu hỏi. Tôi đang sống thế nào?"

With such a following, why isn't Mr. Cayce one of the richest men alive? Probably one reason is because he charges only a nominal fee for readings and will have nothing to do with get-rich-quick schemes. His neighbors attest that he has had plenty of offers. A cotton merchant offered him a hundred dollars a day for two weeks if he would give daily readings on the cotton market. Although he needed the money sorely, he refused. Whenever someone tries to use his gift for unsocial gain, Mr. Cayce says that he immediately detects the fact because he wakens from his trance with a violent headache.

Với một số người theo dõi như vậy, sao Ông Cayce không phải là một trong những người giàu nhất? Có lẽ một lý do là vì ông chỉ thu một khoản phí tượng trưng cho các bài đọc và không dính dáng đến các đề án làm giàu cấp tốc. Hàng xóm xác nhận ông từng nhận nhiều lời mời. Một thương gia bông đã đề nghị trả ông một trăm đô la một ngày trong hai tuần nếu ông chịu cho bài đọc hằng ngày về thị trường bông. Dù rất cần tiền, ông đã từ chối. Bất cứ khi nào ai đó cố dùng ân tứ của ông cho lợi ích phi xã hội, Ông Cayce nói ông nhận ra ngay vì ông tỉnh dậy sau xuất thần với một cơn đau đầu dữ dội.

Each year along toward the end of June, there is a gathering at Virginia Beach to which everyone who has ever had a reading

Mỗi năm, vào cuối tháng Sáu, có một cuộc hội họp tại Virginia Beach mà bất cứ ai từng có bài đọc đều được chào đón. Nhóm này

is welcome. Called the Association for Research and Enlightenment, the group represents all parts of the country. This year the assembly was small, perhaps 60 in all. Members were well dressed and above average in education. Probably one-fifth were professional men and women. Open readings are a part of the Association's program. At one open reading on current affairs, grave concern was expressed for equality of opportunity among divergent races in this country if we want peace abroad. Sometimes these open readings are definite prophecies, as when the war was foretold five years before it happened—including the names of our enemies. But more often they were filled with admonitions. "When labor becomes united, capital may fear."

được gọi là Association for Research and Enlightenment, quy tụ người từ khắp đất nước. Năm nay, số người tham dự ít, chừng 60 tất cả. Hội viên ăn mặc lịch sự và có trình độ học vấn trên trung bình. Có lẽ một phần năm là giới chuyên nghiệp nam nữ. Các bài đọc công khai là một phần chương trình của Hội. Tại một bài đọc công khai về thời cuộc, người ta bày tỏ mối quan ngại sâu xa về bình đẳng cơ hội giữa các chủng dị biệt trong nước nếu chúng ta muốn hòa bình ở ngoài kia. Đôi khi những bài đọc công khai là lời tiên tri xác định, như khi chiến tranh đã được tiên báo năm năm trước khi nó xảy ra—bao gồm cả tên kẻ thù của chúng ta. Nhưng thường hơn chúng đầy rẫy những lời khuyên răn. "Khi lao động trở nên hiệp nhất, tư bản có thể lo sợ."

For a week I listened to these readings, which come twice a day. Nobody likes to have his favorite ruts disturbed. I like to have my conclusions arranged in neat patterns. Hence when I cannot explain a thing I've seen, I attempt to explain it away. But in this instance, I am tempted to tell Steve to tell Betty's doctor about a man who drove up to Mr. Cayce's door and said, "You don't know me, Mr. Cayce, and I don't know you, but I'm a telegraph operator at Norfolk and for 15 years I've been handling wires to you. Now I'm in trouble and last night I said to my wife: "That many people can't be crazy."

Suốt một tuần tôi lắng nghe những bài đọc này, diễn ra hai lần mỗi ngày. Chả ai thích bị xáo trộn những lối mòn ưa thích của mình. Tôi thích sắp xếp các kết luận của mình thành những mô thức gọn gàng. Bởi vậy, khi không thể giải thích một điều mắt thấy, tôi có xu hướng cố giải thích nó theo cách loại bỏ. Nhưng trong trường hợp này, tôi bị cám dỗ bảo Steve bảo bác sĩ của Betty về một người đàn ông lái xe đến cửa nhà Ông Cayce và nói, "Ông không biết tôi, thưa Ông Cayce, và tôi cũng không biết ông, nhưng tôi là một điện báo viên ở Norfolk và suốt 15 năm qua tôi đã chuyển điện tín cho ông. Giờ tôi gặp rắc rối và đêm qua tôi bảo vợ: 'Ngần ấy người không thể đều điên được.'"

Notes—chú thích

Edgar Cayce's Introduction

1. Leonore Piper was a celebrated psychic discovered by William James, who presented her to the British Society for Psychical Research for testing. Margery Crandon, a Boston medium, was much publicized during the mid-1920s, denounced as a fraud by Harry Houdini and a group of Harvard investigators, but defended by her surgeon husband and others.

1. 'Old Man'

1. From an unpublished manuscript by Leslie B. "Squire" Cayce, written in 1935–36. Excerpts from his father's recollections of Edgar appear in italics throughout the book interspersed with Mr. Cayce's own account of his life. 2. To "prize" tobacco is to pack the cured tobacco leaves tightly into a hogshead, a barrel-like container, for transport to market.

2. An Angel's Promise, 1890

1. The authorized biography of Cayce, *There Is a River,* makes more of this incident, saying that once in bed Edgar "gave instructions for a poultice to be put on the back of his head, near the base of the brain. He was suffering from shock, he said, and would be all right in the morning if the poultice were applied." There is no mention of a doctor attending him. After going to sleep, "several times during the night he shouted 'Hurray for Cleveland!' and pounded the wall with his fist, but did not wake up. To keep him from harming himself the squire pulled the bed away from the wall. When he opened his eyes the next morning, neighbors and relatives were sitting around keeping vigil." He remembered nothing when he awoke from the time he had gone out to recess at school, but he professed to feel fine.

3. 'Will It Drive Me Crazy?'

1. Many years later when Mr. Cayce submitted this dream for interpretation through a reading, the message was that "together all may be accomplished, alone nothing will be accomplished." 2. Evidently he referred to Edgar's being struck by a ball which caused his silly behavior for a day. This blow to his head or

Lời Tựa của Edgar Cayce

1. Leonore Piper là một nhà thông linh lừng danh do William James phát hiện, người đã giới thiệu bà với British Society for Psychical Research để kiểm nghiệm. Margery Crandon, một đồng cốt ở Boston, được công luận chú mục vào giữa những năm 1920, bị Harry Houdini và một nhóm điều tra viên Harvard lên án là kẻ lừa bịp, nhưng được chồng bà là bác sĩ phẫu thuật và những người khác bênh vực.

1. 'Old Man'

1. Từ một bản thảo chưa xuất bản của Leslie B. "Squire" Cayce, viết năm 1935–36. Trích đoạn hồi ức của cha ông về Edgar xuất hiện ở dạng chữ nghiêng xuyên suốt cuốn sách, đan xen với chính tự thuật của Ông Cayce về đời mình. 2. "To 'prize' tobacco" là ép chặt lá thuốc lá đã sấy khô vào một "hogshead", một loại thùng dạng thùng rượu, để vận chuyển ra chợ.

2. Lời Hứa của Một Thiên Thần, 1890

1. Tiểu sử được ủy quyền của Cayce, There Is a River, thuật lại sự cố này đậm nét hơn, kể rằng khi đã lên giường Edgar "đưa chỉ dẫn đắp một loại thuốc lên phía sau đầu, gần đáy bộ não. Ông nói mình đang bị chấn động, và sẽ ổn vào sáng hôm sau nếu đắp thuốc." Không có chỗ nào nhắc đến việc bác sĩ đến chăm sóc ông. Sau khi ngủ, "nhiều lần trong đêm ông la lên 'Hoan hô Cleveland!' và đấm tay vào tường, nhưng không tỉnh dậy. Để ngăn ông tự gây hại, ông Squire kéo giường ra khỏi tường. Khi ông mở mắt sáng hôm sau, hàng xóm và bà con đang ngồi quanh thức canh." Khi tỉnh, ông không nhớ gì từ lúc ra chơi ở trường, nhưng nói rằng cảm thấy hoàn toàn ổn.

3. 'Nó sẽ làm tôi phát điên chăng?'

1. Nhiều năm sau, khi Ông Cayce gửi giấc mơ này để được giải đoán qua một buổi đọc, thông điệp là "cùng nhau thì mọi việc có thể hoàn tất, đơn lẻ thì chẳng có gì được hoàn tất." 2. Rõ ràng ông ám chỉ việc Edgar bị một quả bóng đập trúng khiến ông hành xử ngớ ngẩn suốt một ngày. Cú đánh vào đầu hay cột sống này cũng có

spine may also have helped bring his psychic ability to the surface, judging by the experience of Peter Hurkos and other known psychics who trace their gift to a blow or injury in a fall. 3. Social events were racially segregated in Kentucky a century ago. These two white adolescents undoubltedly were attracted by the sound of music in the summer night, stopped to watch the fun out of curiosity, and were amused until the shooting started.

9. Healed, 1901: 'Give God the Praise'

1. Insurance was offered to members of fraternal lodges at a group rate, so in order to stimulate insurance business the Cayces went from town to town organizing new lodges.

10. Bowling Green, 1902–1909: Heretic or Healer?

1. An affidavit dated October 8, 1910, signed by C. H. Dietrich states that Aime, born January 7, 1897, had an attack of "LaGrippe" in February 1899, causing convulsions, loss of balance, and "spells." She was having twenty convulsions a day by the time she was six, her mind a blank, all reasoning powers gone. A Cincinnati doctor said there were only nine such cases in medical history, all fatal, and as nothing could be done she would die in one of her convulsions. 2. The Dietrich affidavit states that: A reading by Mr. Cayce diagnosed Aime's condition as "congestion at base of the brain" and outlined the treatment. Layne treated her daily for three weeks, using occasional readings to follow up. "Her mind began to clear up about the eighth day ... within three months she was in perfect health, and is so to this day." 3. They were married by the Rev. Harry Smith, minister of the Hopkinsville Disciples of Christ Church in which both Gertrude and Edgar were members. 4. The Rev. Joseph B. Fitch, a Disciples of Christ minister, wrote an article about Mr. Cayce for *Disciplianea,* a periodical published by the Disciples of Christ Historical Society, in which he explained this incident: "The reason for examining him ostensibly was that he taught a Sunday school class, and the Church officers were uncertain whether such a man should be permitted to continue." The Disciples Historical Society had no further information on the case. Fitch adds: "Cayce was retained as a church member, but he was uncomfortable." 5. Given his rural Kentucky upbringing, Mr. Cayce was quite progressive in his personal attitude on race and gave readings over the years for people of all races, including African Americans. Hugh Lynn Cayce, his eldest son, noted in his biography, *About My Father's Business,* that his

thể đã giúp đưa khả năng thông linh của ông trồi lên bề mặt, xét theo kinh nghiệm của Peter Hurkos và các nhà thông linh khác được biết đến, những người truy nguyên ân tứ của mình từ một cú đập hay chấn thương do ngã. 3. Cách đây một thế kỷ, các sinh hoạt xã hội ở Kentucky bị phân cách chủng tộc. Hai thiếu niên da trắng này hẳn bị cuốn hút bởi âm nhạc đêm hè, dừng lại xem cho vui vì tò mò, và thích thú cho đến khi tiếng súng nổ.

9. Được chữa lành, 1901: 'Hãy tán dương Thượng đế'

1. Bảo hiểm được cung cấp cho thành viên các hội huynh đệ với mức phí nhóm, nên để thúc đẩy việc kinh doanh bảo hiểm, gia đình Cayce đi từ thị trấn này sang thị trấn khác để tổ chức các hội mới.

10. Bowling Green, 1902–1909: Kẻ lạc giáo hay Người chữa lành?

1. Một bản tuyên thệ đề ngày 8 tháng 10, 1910, do C. H. Dietrich ký, nêu rằng Aime, sinh ngày 7 tháng 1, 1897, mắc "LaGrippe" vào tháng 2 năm 1899, gây co giật, mất thăng bằng và các cơn phát tác. Đến lúc sáu tuổi, cô bị hai mươi cơn co giật mỗi ngày, trí óc trống rỗng, mọi năng lực suy luận đều mất. Một bác sĩ ở Cincinnati nói trong y văn chỉ có chín ca như vậy, tất cả đều tử vong, và vì không thể làm gì nên cô sẽ chết trong một cơn co giật. 2. Bản tuyên thệ của Dietrich nêu rằng: Một buổi đọc của Ông Cayce chẩn đoán tình trạng của Aime là "ứ trệ ở nền bộ não" và phác thảo điều trị. Layne điều trị cho cô hằng ngày suốt ba tuần, thỉnh thoảng dùng các buổi đọc để theo dõi. "Trí óc cô bắt đầu minh mẫn khoảng ngày thứ tám ... trong vòng ba tháng cô hoàn toàn khỏe mạnh, và vẫn vậy cho đến ngày nay." 3. Họ được cử hành hôn lễ bởi Mục sư Harry Smith, quản nhiệm Hội Thánh Đệ tử của Đức Christ ở Hopkinsville, nơi cả Gertrude và Edgar đều là tín hữu. 4. Mục sư Joseph B. Fitch, một mục sư của hệ phái Disciples of Christ, viết một bài về Ông Cayce cho Disciplianea, một tạp chí do Hội Sử học Disciples of Christ xuất bản, trong đó ông giải thích sự cố này: "Lý do thẩm tra ông về bề ngoài là vì ông dạy một lớp Trường Chúa nhật, và các chức viên Hội Thánh không chắc một người như vậy có nên tiếp tục hay không." Hội Sử học Disciples không có thêm thông tin về vụ việc. Fitch bổ sung: "Cayce vẫn được giữ tư cách tín hữu, nhưng ông không thoải mái." 5. Với xuất thân Kentucky nông thôn, Ông Cayce khá tiến bộ trong thái độ cá nhân về chủng tộc và trong nhiều năm đã cho buổi đọc cho người thuộc mọi chủng tộc, kể cả người Mỹ gốc Phi. Hugh Lynn Cayce, con trai cả của ông, ghi trong tiểu sử About My Father's Business rằng cha ông không biểu lộ thiên kiến chủng tộc dù cha của ông, L. B. Cayce, có định kiến. Các buổi đọc của Cayce rất rõ

father showed no racial bias despite the racial prejudice of his father, L. B. Cayce. The Cayce readings were clear about race. When he was asked: What should be our attitude toward the Negro, and how may we best work out the karma created in relations with him? Mr. Cayce responded: "He is thy brother! They that produced, they that brought servitude without thought or purpose have created that which they must meet within their own principles, their own selves. These should be taken in the attitude of their own individual fitness, as in every other form of associations. For He hath made of one blood the nations of the earth." Reading 1260–1 states: "For they are all one; there's no races, they are all one—they either have enjoined or have separated themselves, and as has been indicated from times back the environmental influences have made for changes in the color, or the food or the activity has produced those various things…"

ràng về vấn đề chủng tộc. Khi ông được hỏi: Thái độ của chúng ta đối với người Da Đen nên như thế nào, và làm sao tốt nhất để hóa giải nghiệp quả đã tạo trong mối liên hệ với họ? Ông Cayce đáp: "Người ấy là huynh đệ của ngươi! Những kẻ đã tạo ra, những kẻ đã mang đến sự nô dịch mà không suy xét hay chủ đích đã tạo ra điều mà họ phải đối mặt trong các nguyên tắc của chính họ, trong chính họ. Cần nhìn nhận họ theo sự thích hợp cá nhân của họ, như trong mọi hình thức liên hệ khác. Vì Ngài đã dựng nên từ một huyết khí các dân tộc trên đất." Bài đọc 1260–1 nêu: "Vì tất cả là một; không có những chủng tộc, tất cả là một—họ hoặc đã liên kết hoặc đã tự tách rời mình, và như đã được chỉ ra từ xưa, những ảnh hưởng môi trường đã gây nên các đổi thay về màu da, hoặc thức ăn hay hoạt động đã tạo ra những điều khác nhau đó…"

12. Dr. Ketchum, 1910: An Unlikely Partner

12. Bác sĩ Ketchum, 1910: Một cộng sự ít ngờ

1. Dr. Ketchum had a different version of their first meeting. He said he had gone to Bowling Green once with Dr. House to consult Edgar about a difficult case —an incident evidently less memorable to Cayce. 2. In an interview many years later, Dr. Ketchum said he followed the reading's suggestion, his patient recovered, but he never told the family about Cayce "because in that day and time it wasn't healthy to mention such a weird proposition as that!" 3. The article ran in the Sunday edition of the *Times,* on October 9, 1910, complete with large photographs of Edgar Cayce, L. B. Cayce, and Dr. Ketchum. Edgar had not been identified by name in Ketchum's paper at the Boston meeting, only that he lived in Hopkinsville. Evidently, his father was interviewed by inquiring reporters and was the source for some of the exaggerated claims made in the *Times* and the AP article. The text of the story from the *Times* appears in the Appendix. Ketchum attended the following year's meeting of the society in Boston and read another paper, extolling Cayce's miraculous results with several of his patients. "But it was all foreign to them, even then," he wrote years later. "Nobody accepted it; and they looked at me as though I was something out of the woods!" 4. Ketchum's memoir explained that he and Noe agreed to back Cayce in establishing his own photo studio: "Cayce did his own buying and we paid for it. Prettiest stuff you ever saw! Dandy new camera and all. Must have spent the biggest part of five thousand dollars, just to outfit the office. I figured that *that* was his vocation, and this other was a side issue … All his readings were given at the studio. Cayce was a good photographer. He was a fine chap all the way. Couldn't beat him. Sometimes he would say, 'I don't

1. Bác sĩ Ketchum kể phiên bản khác về lần đầu gặp gỡ. Ông nói một lần ông đã đi Bowling Green cùng Bác sĩ House để tham vấn Edgar về một ca khó—một sự cố rõ ràng ít đáng nhớ đối với Cayce hơn. 2. Trong một cuộc phỏng vấn nhiều năm sau, Bác sĩ Ketchum nói ông đã làm theo gợi ý của buổi đọc, bệnh nhân hồi phục, nhưng ông không bao giờ nói với gia đình về Cayce "vì thời ấy nhắc đến một đề xuất kỳ quặc như vậy là chẳng 'lành mạnh' gì!" 3. Bài viết được đăng trên ấn bản Chủ nhật của tờ Times, ngày 9 tháng 10, 1910, kèm ảnh lớn của Edgar Cayce, L. B. Cayce và Bác sĩ Ketchum. Edgar không được nêu tên tại bài tham luận của Ketchum ở hội nghị Boston, chỉ biết ông sống ở Hopkinsville. Rõ ràng, cha ông đã được các phóng viên tò mò phỏng vấn và là nguồn cho một số lời tuyên bố phóng đại đăng trên Times và bài của AP. Toàn văn bài báo từ Times có trong Phụ lục. Ketchum dự hội nghị năm sau của hội ở Boston và đọc một bài khác, ca ngợi các kết quả kỳ diệu của Cayce với vài bệnh nhân của ông. "Nhưng tất cả đều xa lạ với họ, ngay cả khi ấy," ông viết nhiều năm sau. "Không ai chấp nhận; và họ nhìn tôi như thể tôi là kẻ mới chui từ rừng ra!" 4. Hồi ký của Ketchum giải thích rằng ông và Noe đồng ý hậu thuẫn Cayce lập hiệu ảnh riêng: "Cayce tự đi mua sắm còn chúng tôi thanh toán. Đồ đẹp nhất mà anh từng thấy! Cả chiếc máy ảnh xịn mới toanh. Chắc đã tiêu phần lớn trong số năm nghìn đôla, chỉ để trang bị văn phòng. Tôi nghĩ đó là thiên hướng nghề nghiệp của anh ấy, còn chuyện kia là việc bên lề … Tất cả các buổi đọc đều thực hiện tại hiệu. Cayce là một nhiếp ảnh gia giỏi. Ông là người rất tử tế từ đầu đến cuối. Không chê được. Thỉnh thoảng anh ấy nói, 'Tôi không biết làm cái này thế nào,' và chúng tôi đáp, 'Thì cứ tiếp tục làm đi! Đừng bận tâm cách thức!' Anh ấy ngượng vì giới y khoa không chịu tán đồng anh

know how to do this,' and we would answer, 'Well, just keep on doing it! Never mind how!' He was embarrassed because the medical profession wouldn't endorse him—and wouldn't endorse me either. There were others that 'sneaked' to him for advice. Some day it will all come out about some of those other doctors! But once you come from a reputable medical school, endorsed by the medical society, and you don't stick to the book, well, you're just 'branded'—right away! It's the biggest wonder in the world that I didn't get a 'black mark'; but instead of its hurting me, I built up the town. The whole thing was just too big to be true!" 5. Ketchum recalled that the local medical society threatened to ostracize him for "messing with a freak called Cayce who was nothing but a faker." But when he challenged them to let Edgar diagnose their toughest cases, they backed off.

—mà cũng chẳng tán đồng tôi. Có những người 'lén lút' đến nhờ anh ấy tư vấn. Rồi sẽ có ngày tất cả sẽ lộ ra về vài bác sĩ kia! Nhưng một khi anh xuất thân từ một trường y danh giá, được hội y khoa bảo chứng, mà anh không bám đúng sách vở, thì anh sẽ bị 'đóng dấu'—ngay lập tức! Điều kỳ lạ nhất trên đời là tôi không bị 'vết đen'; nhưng thay vì hại tôi, tôi lại xây dựng được cả thị trấn. Tất cả mọi chuyện quá lớn đến mức như không thể là thật!" 5. Ketchum nhớ lại hội y địa phương đe dọa tẩy chay ông vì "dây dưa với một gã kỳ quái tên Cayce, kẻ chẳng gì ngoài một kẻ bịp bợm." Nhưng khi ông thách thức họ để Edgar chẩn đoán những ca khó nhất của họ, họ chùn lại.

13. Chicago, 1911: Examined by the *Examiner*

1. Hugh Lynn was five years old when the photo of him as an infant appeared in the *Examiner.* By this time Gertrude was six weeks away from delivering another child. Tom Sugrue reported in *There Is a River* that Field's stories about Cayce ran in all the Hearst newspapers, from New York to Los Angeles.

13. Chicago, 1911: Được thẩm tra bởi Examiner

1. Hugh Lynn mới năm tuổi khi bức ảnh ông lúc hài nhi xuất hiện trên tờ Examiner. Lúc ấy Gertrude còn sáu tuần nữa là sinh đứa con khác. Tom Sugrue tường thuật trong There Is a River rằng các bài của Field về Cayce được đăng trên toàn bộ hệ thống báo Hearst, từ New York đến Los Angeles.

14. Family Crises: Life and Death

1. Gertrude had given birth to a son, Milton Porter, on March 28, 1911. But the child developed whooping cough and died about six weeks later. Mr. Cayce wrote nothing about this family tragedy but is said to have felt considerable guilt for not having given a reading in time to diagnosis the child's condition. Gertrude was ill for months after the baby's death, and by late summer her condition had become perilous. 2. Mr. Cayce evidently felt like surgeons who refuse to operate on members of their own family, preferring that a more detached colleague take the case. 3. Notes by Miss Addie Pool, one of his stenographers during this period, indicate that she took approximately 150 readings under contract with Ketchum, Noe, and Cayce. 4. Ketchum said "people would come to him and want him to locate a gold mine or an oil well or play the horses—we tried to keep this type of person away from him, and in this we were fairly successful, because he was utterly uninterested in such things." 5. Hopkinsville historian William Turner reports that the breach of contract suit was settled out of court in March 1913.

14. Khủng hoảng gia đình: Sự sống và Cái chết

1. Gertrude sinh một bé trai, Milton Porter, ngày 28 tháng 3, 1911. Nhưng đứa trẻ mắc ho gà và qua đời khoảng sáu tuần sau đó. Ông Cayce không viết gì về bi kịch gia đình này, nhưng được cho là đã cảm thấy day dứt đáng kể vì không kịp cho buổi đọc để chẩn đoán tình trạng của con. Gertrude ốm suốt nhiều tháng sau cái chết của con, và đến cuối mùa hè tình trạng của bà trở nên nguy kịch. 2. Rõ ràng Ông Cayce có cảm giác như các bác sĩ phẫu thuật từ chối mổ cho người nhà, thích để một đồng nghiệp vô tư hơn đảm nhiệm ca đó. 3. Ghi chú của cô Addie Pool, một trong các nữ tốc ký của ông trong thời kỳ này, cho thấy cô đã ghi chép khoảng 150 buổi đọc theo hợp đồng với Ketchum, Noe và Cayce. 4. Ketchum nói "người ta tìm đến ông ấy và muốn ông ấy xác định một mỏ vàng hay một giếng dầu hoặc đánh cá ngựa—chúng tôi đã cố gắng giữ hạng người như thế tránh xa ông ấy, và ở điểm này chúng tôi khá thành công, vì ông hoàn toàn không hứng thú với những chuyện đó." 5. Sử gia Hopkinsville William Turner cho biết vụ kiện vi phạm hợp đồng đã được dàn xếp ngoài tòa vào tháng 3 năm 1913.

15. Selma, 1912–1919: Cayce Art Company

15. Selma, 1912–1919: Công ty Nghệ thuật

1. Hugh Lynn Cayce, in *About My Father's Business* by A. Robert Smith, remembered eating "lots of grapes," as prescribed by his reading. "I thought Dad was a miracle man, the most important person in the world. If you can imagine being blind for weeks, and having doctors tell you that you aren't going to see with but one eye and the other one must be removed, perhaps you can understand why I had no trouble believing in my father." 2. Dave Kahn, in an oral history interview nearly fifty years later, said Mr. Cayce made trips to Washington because he had been "asked to give a reading on President Wilson." More details are found in the Appendix. 3. Gertrude gave birth to their third child, Edgar Evans, February 9, 1918.

16. Texas, 1919–1923: 'The Proposition'

1. "For Cayce and me, the gushing promise of the Texas oil appeared to hold the answers to all needs," wrote Kahn in *My Life with Edgar Cayce.* "I've got friends all over the East, North, South. I can get backers for us." In Johnson County, Texas, in 1920 Cayce, Kahn, and a driller-investor, M. C. Sanders, organized the Cayce Petroleum Company of Texas. On the strength of Mr. Cayce's psychic ability, investors put some $50,000 into the venture. But efforts to sell stock in New York failed for lack of proof of an oil discovery, for as the securities dealer explained, "outside of Cayce's personality we had nothing else to sell." 2. Apparently this was what came to be called the radio-active appliance, which the readings recommended for improvement in circulation, reduction in stress, normalization of blood pressure, pulse rate, kidney functions, and other benefits. Sometimes called the impedance device, it looks much like a battery because it has two terminals, which are connected to electrodes that attach to the body; but it contains no electrical energy of its own. Instead, it utilizes the body's electrical currents. Stanford University physicist William Tiller has theorized that it balances the body's energy flow through the acupuncture meridians. Research at the A. R. E. Clinic in Phoenix, Arizona, showed that it causes a possible significant increase in the level of serum dopamine, which helps control the motor function and circulation in the body (see *Venture Inward,* May/June, 1989). Many who have used it claim beneficial results, including several people suffering from degeneration of the nervous system caused by Lou Gehrig's disease.

17. Defining the Work: 'Serve My Fellow Man'

Cayce

1. Hugh Lynn Cayce, trong About My Father's Business của A. Robert Smith, nhớ đã ăn "rất nhiều nho," theo đơn buổi đọc kê. "Tôi nghĩ Cha là người làm phép lạ, người quan trọng nhất trên đời. Nếu bạn có thể tưởng tượng bị mù hàng tuần liền, và bác sĩ bảo bạn sẽ không nhìn được bằng một mắt và mắt kia phải bỏ đi, có lẽ bạn sẽ hiểu vì sao tôi không hề khó tin nơi cha mình." 2. Dave Kahn, trong một phỏng vấn lịch sử truyền khẩu gần năm mươi năm sau, nói Ông Cayce đã thực hiện các chuyến đi Washington vì ông được "yêu cầu cho một buổi đọc về Tổng thống Wilson." Thông tin chi tiết có trong Phụ lục. 3. Gertrude sinh người con thứ ba, Edgar Evans, ngày 9 tháng 2, 1918.

16. Texas, 1919–1923: 'Đề nghị'

1. "Với Cayce và tôi, lời hứa hẹn tuôn trào của dầu mỏ Texas dường như chứa đáp án cho mọi nhu cầu," Kahn viết trong My Life with Edgar Cayce. "Tôi có bạn bè khắp miền Đông, Bắc, Nam. Tôi có thể tìm nhà đầu tư cho chúng ta." Ở Hạt Johnson, Texas, năm 1920, Cayce, Kahn và một thợ khoan kiêm nhà đầu tư, M. C. Sanders, lập Công ty Dầu mỏ Cayce của Texas. Dựa trên khả năng thông linh của Ông Cayce, các nhà đầu tư đã góp vào khoảng 50.000 đôla cho thương cuộc. Nhưng nỗ lực bán cổ phần ở New York thất bại vì thiếu bằng chứng phát hiện dầu, vì như nhà kinh doanh chứng khoán giải thích, "ngoài phàm ngã của Cayce, chúng tôi chẳng có gì khác để bán." 2. Rõ ràng đó là cái về sau được gọi là thiết bị "radio-active," được các buổi đọc khuyến nghị dùng để cải thiện tuần hoàn, giảm căng thẳng, bình thường hóa huyết áp, nhịp mạch, chức năng thận, và các lợi ích khác. Đôi khi gọi là thiết bị trở kháng, nó trông giống một cục pin vì có hai cực nối với các điện cực gắn lên cơ thể; nhưng bản thân nó không chứa năng lượng điện. Thay vào đó, nó sử dụng dòng điện sinh học của cơ thể. Nhà vật lý William Tiller của Đại học Stanford đã giả thuyết rằng nó cân bằng dòng năng lượng cơ thể qua các kinh lạc châm cứu. Nghiên cứu tại Phòng khám A.R.E. ở Phoenix, Arizona, cho thấy nó có thể làm tăng đáng kể nồng độ dopamine huyết thanh, giúp kiểm soát chức năng vận động và tuần hoàn trong cơ thể (xem Venture Inward, tháng 5/6, 1989). Nhiều người dùng khẳng định nhận được lợi ích, kể cả vài người bị thoái hóa thần kinh do bệnh Lou Gehrig gây ra.

17. Xác định công việc: 'Phụng sự đồng loại'

1. Gladys Davis worked for Mr. Cayce not only for the remaining twenty-two years of his life but for the Cayce organizations until her own death in 1986, a total of fifty-three years. 2. Mr. Cayce evidently thought Lammers, a businessman, was interested in investing in oil and might revive the prospects of Cayce Petroleum Co. and the hopes of its principals. 3. Edgar wrote to his wife about the move: "9/30/23 Ask Miss Davis—(and-now, talk with her yourself)—if she wants to be connected with the work all the time, and if *you* have to leave soon to join me will she come with you? Can you arrange for Hugh Lynn to stay there until Christmas? Would he want to change then to finish term? Talk this over just between you and Hugh Lynn. Will get you some money this week sometime. Love me. Love me whole heap, for I do love you, Gertrude. Will write you again real soon. Kiss boys for me. Always, Your Edgar." Hugh Lynn did remain behind, living with the family of his best friend in high school, in order to complete the first semester of his junior year before transferring to a private school in Dayton, his tuition paid by a businessman friend of his father. The Cayce Art Co. photo studio remained open, run by Squire Cayce, but soon, as Hugh Lynn recalled, "a man came along and offered to run it for him because my grandfather wasn't really good at running the business. So Dad said to this man, 'Fine, do that,' but he never made a contract and never got paid."

18. Dayton, 1923–1924: The Cayce Research Institute

1. Lammers appeared to be a solidly fixed, middle-aged family man who operated a printing company and had a strong interest in astrology and metaphysics. 2. It said that Lammers had had a previous incarnation as a monk. That winter Mr. Cayce gave such readings for each member of his family and on February 9, 1924, he gave the first of several for himself, 294–8. These readings portrayed many previous lives in which Edgar, Gertrude, Gladys, and Hugh Lynn had been associated, notably in ancient Egypt. Please turn to Appendix A for the text of several of these life readings. 3. Elias is the name used in the King James version (Matthew 17:3), which was Mr. Cayce's favorite Bible. Later revisions used the name Elijah. 4. When Hugh Lynn arrived in Dayton at Christmas, he recalled: "My father was distraught and looking gaunt and tired. It was snowing but he wasn't wearing an overcoat. When I hugged him as I got off the train I heard crackling sounds. It came from newspapers he had stuffed under his clothes for warmth … Dad said Lammers had gone bankrupt and they hadn't seen him for a month or more … So suddenly there was no money." 5. Shroyer had worked for Lammers as a bookkeeper before Mr. Cayce came to Dayton, but Edgar thought Shroyer might make a suitable

1. Gladys Davis làm việc cho Ông Cayce không chỉ suốt hai mươi hai năm còn lại của đời ông mà còn cho các tổ chức Cayce cho đến khi bà qua đời năm 1986, tổng cộng năm mươi ba năm. 2. Rõ ràng Ông Cayce nghĩ Lammers, một doanh nhân, quan tâm đầu tư dầu mỏ và có thể khôi phục triển vọng của Cayce Petroleum Co. cũng như hy vọng của những người chủ chốt. 3. Edgar viết cho vợ về việc chuyển đi: "9/30/23 Hỏi Cô Davis—(và bây giờ, nói chuyện với cô ấy trực tiếp)—xem cô ấy có muốn gắn bó với công việc suốt thời gian không, và nếu em phải sớm rời đi để đoàn tụ với anh thì cô ấy có đi cùng em không? Em có thể thu xếp cho Hugh Lynn ở lại đó đến Giáng sinh không? Rồi nó có muốn chuyển trường để hoàn tất học kỳ không? Bàn chuyện này giữa em và Hugh Lynn thôi. Tuần này lúc nào đó anh sẽ gửi ít tiền cho em. Hãy yêu anh. Yêu anh thật nhiều, vì anh thật sự yêu em, Gertrude. Anh sẽ viết cho em nữa rất sớm. Hôn các con trai giùm anh. Mãi mãi, Edgar của Em." Hugh Lynn quả đã ở lại, sống với gia đình người bạn thân nhất ở trung học, để hoàn tất học kỳ một năm lớp 11 trước khi chuyển sang một trường tư ở Dayton, học phí do một người bạn doanh nhân của cha em đài thọ. Hiệu ảnh Cayce Art Co. vẫn mở cửa, do ông Squire Cayce trông coi, nhưng chẳng lâu sau, như Hugh Lynn nhớ lại, "có một người đến đề nghị điều hành giúp vì ông nội tôi thật sự không giỏi việc quản trị. Thế là Cha bảo người này, 'Tốt, anh làm đi,' nhưng Cha không lập hợp đồng và người ấy chẳng bao giờ được trả tiền."

18. Dayton, 1923–1924: Viện Nghiên Cứu Cayce

1. Lammers có vẻ là một người đàn ông trung niên vững vàng, sống gia đình, điều hành một công ty in và rất quan tâm đến chiêm tinh học và huyền học. 2. Buổi đọc nói rằng Lammers từng có một tiền kiếp là tu sĩ. Mùa đông đó Ông Cayce đã cho những buổi đọc như vậy cho từng thành viên gia đình, và ngày 9 tháng 2, 1924, ông cho buổi đầu tiên trong vài buổi cho chính mình, 294–8. Các buổi đọc này mô tả nhiều kiếp trước trong đó Edgar, Gertrude, Gladys và Hugh Lynn từng gắn bó, nổi bật là ở Ai Cập cổ đại. Xin xem Phụ lục A để đọc văn bản vài buổi đọc tiền kiếp này. 3. Elias là tên được dùng trong bản King James (Ma-thi-ơ 17:3), vốn là bản Kinh Thánh ưa thích của Ông Cayce. Các bản hiệu đính sau này dùng tên Elijah. 4. Khi Hugh Lynn đến Dayton dịp Giáng sinh, cậu nhớ lại: "Cha tôi bấn loạn và trông gầy guộc, mệt mỏi. Tuyết đang rơi mà Cha không mặc áo choàng. Khi tôi ôm Cha lúc bước xuống tàu, tôi nghe tiếng sột soạt. Đó là từ những tờ báo Cha nhét dưới áo cho ấm … Cha nói Lammers đã phá sản và họ chẳng thấy ông ta đâu đã một tháng hoặc hơn … Vậy là đột nhiên chẳng còn đồng nào." 5. Shroyer làm kế toán cho Lammers trước khi Ông Cayce đến Dayton, nhưng Edgar nghĩ Shroyer có thể làm người dẫn dắt thích hợp cho buổi đọc, nên Lammers rõ ràng đã đề nghị dịch vụ của Shroyer cho Viện Cayce dự

conductor for the readings so Lammers evidently offered Shroyer's services to the proposed Cayce Institute. Apparently it wasn't clear who was to pay him for his services. 6. This was one of the most celebrated murder trials of that time in which Nathan Leopold and Richard Loeb had as their defense attorney, Clarence Darrow, who obtained life sentences instead of a death penalty. Wyrick commented in a letter: "If we had the money that will be spent on this defense, we could equip a well-appointed institute and endow it for many years to come." 7. Hugh Lynn recalled: "He was afraid if he moved out he'd be arrested for non-payment of rent. He stayed on and promised the manager it was coming."

19. New York, 1924: The Blumenthals of Wall Street

1. Hugh Lynn recalled a family visit to Manhattan as Blumenthal's guest in which he stayed at the bachelor Blumenthal's apartment while his parents and Gladys stayed at a hotel, and they all were Morton's guests for dinner at a nightclub and at a Broadway show. 2. Morton Blumenthal obtained 468 readings from Mr. Cayce between 1924 and 1930, probably half of them to interpret his dreams, and many others seeking tips on investments. 3. Mildred Davis was Gladys's cousin from Oklahoma.

20. Virginia Beach, 1925: Association of National Investigators

1. Ecken, nickname for Edgar Evans Cayce, was eight years old when this occurred. As he explained: "A spark popped out on some flannel pajamas I had on and they went up like celluloid film. My mother was coming down the steps with a shirt in her hand and grabbed me and wrapped the shirt around it and put out the fire." One leg was so badly burned that "for weeks pieces of burned shirt would come out of my leg when they dressed it." Ecken missed school for three or four months. "But I never had a doctor. Dad told me what to do for that. He even told me what to rub on it to remove the scar." He later excelled in athletics and felt no ill effects of his injury. 2. The text of this booklet is found in Appendix D. 3. William Moseley Brown resigned from Washington and Lee to run for governor of Virginia in 1929 against Harry Flood Byrd. After losing the election, he became available to consult with Blumenthal who had an idea for starting a new university in Virginia Beach. Brown's hospital dedication address appears in Appendix E.

kiến lập. Có lẽ không rõ ai sẽ trả tiền công cho ông ta. 6. Đây là một trong những vụ án mạng lừng danh thời ấy, trong đó Nathan Leopold và Richard Loeb được biện hộ bởi luật sư Clarence Darrow, người đã xin được án chung thân thay vì án tử hình. Wyrick bình luận trong thư: "Nếu chúng ta có số tiền sẽ chi cho việc bào chữa này, chúng ta có thể trang bị một viện nghiên cứu đầy đủ và cấp quỹ cho nó trong nhiều năm." 7. Hugh Lynn nhớ lại: "Cha sợ nếu dọn ra sẽ bị bắt vì không trả tiền thuê. Cha ở lại và hứa với người quản lý là tiền sắp đến."

19. New York, 1924: Nhà Blumenthal ở Phố Wall

1. Hugh Lynn nhớ một lần cả nhà thăm Manhattan theo lời mời của Blumenthal, trong đó cậu ở căn hộ của Blumenthal độc thân, còn cha mẹ và Gladys ở khách sạn, và tất cả là khách của Morton dự bữa tối ở một hộp đêm và xem một vở ở Broadway. 2. Morton Blumenthal nhận 468 buổi đọc từ Ông Cayce từ năm 1924 đến 1930, có lẽ một nửa để giải mộng, và nhiều buổi khác để hỏi gợi ý đầu tư. 3. Mildred Davis là chị em họ của Gladys từ Oklahoma.

20. Virginia Beach, 1925: Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia

1. Ecken, biệt danh của Edgar Evans Cayce, mới tám tuổi khi việc này xảy ra. Như cậu kể: "Một tia lửa bắn ra trúng bộ đồ ngủ flannel tôi mặc và nó bốc cháy như phim celluloid. Mẹ tôi đang xuống cầu thang, tay cầm một chiếc áo sơ mi, bà chụp lấy tôi, quấn chiếc áo quanh chỗ cháy và dập lửa." Một chân bị bỏng nặng đến mức "suốt nhiều tuần các mảnh áo cháy dính cứ trồi ra khỏi chân tôi mỗi khi thay băng." Ecken nghỉ học ba hay bốn tháng. "Nhưng tôi chưa bao giờ phải gặp bác sĩ. Cha bảo tôi phải làm gì với nó. Cha thậm chí bảo tôi phải xoa gì lên để xóa sẹo." Sau đó cậu xuất sắc trong điền kinh và không cảm thấy di chứng nào của chấn thương. 2. Toàn văn cuốn sách mỏng này có trong Phụ lục D. 3. William Moseley Brown từ chức ở Washington and Lee để tranh cử thống đốc Virginia năm 1929 chống lại Harry Flood Byrd. Sau khi thua cử, ông có thời gian tư vấn cho Blumenthal, người có ý định lập một đại học mới ở Virginia Beach. Bài diễn văn khánh thành bệnh viện của Brown có trong Phụ lục E.

21. The Cayce Hospital, 1928–1931

1. Dr. House's salary was $4,500 a year, Mr. Cayce's was $3,400, and Miss Davis received $1,200. 2. Gladys Davis continued this work for many years after the deaths of Mr. Cayce and Mr. Shroyer, indexing the readings into thousands of topics tabulated in the Reference Room of the A.R.E. Library. All this information was later computerized and made available to the public on a CD-ROM. This achievement contributed to Mr. Cayce's reputation as "the world's best-documented psychic." 3. In his biography, Hugh Lynn gave a more graphic account: "All the wives were there, and we were going to have a dinner dance. They had all had readings but had never met one another. According to their readings, they had great conflict with each other in previous lives. But here they were, greeting each other and hugging. Within thirty minutes after they sat down and started talking, you could hear them all over most of the Cavalier Hotel, Morton and Bradley [a paint manufacturer from Chicago] screaming at one another. The argument was about the garage roof. One of them favored a tin roof and the other wanted a shingle roof. They expounded the advantages of each at the top of their voices. They got mad. I had warned them in a letter before they came to the meeting. I said, 'Now be real nice. You fought one another in another life.' But 'bang.' It went off like a firecracker. It just exploded, and Morton and Bradley were never on the same side of a vote from that time on." 4. Blumenthal's article was later published in England in *Two Worlds,* a weekly journal devoted to philosophy and spiritualism. Prof. W. G. Hibbens of Sheffield University, who wrote the foreword to Morton's book, said *Two Worlds* had the largest circulation of any publication of its field in England. 5. It wasn't until after Dr. Lydic had been hired that Mr. Cayce realized that he was not a holistic physician in the Cayce model. As he told Morton: "He is a *wonderful* man at heart. He has had to crash through with his own personality, until he is one of those that are led to believe in might and main. He hasn't, or doesn't *seem* to be aware of the *spiritual* side of life at all." 6. The Norfolk *Virginian-Pilot* reported that Atlantic University would open in September in temporary quarters, offering preparatory courses for a bachelor's degree in the arts or sciences, with departments in ancient and modern languages, English and English literature, Social Sciences (Economics, Sociology, and Government), Philosophy and Psychology, history, mathematics and astronomy, chemistry, physics, biology and physiology, public speaking and dramatics, and a laboratory of psychic research. The purpose of the laboratory for psychic research, Dr. Brown explained, was the same as the American Society for Psychic Research has been doing

21. Bệnh viện Cayce, 1928–1931

1. Lương của Bác sĩ House là 4.500 đôla/năm, của Ông Cayce là 3.400 đôla, và Cô Davis nhận 1.200 đôla. 2. Gladys Davis tiếp tục công việc này nhiều năm sau khi Ông Cayce và Ông Shroyer qua đời, lập chỉ mục các buổi đọc thành hàng ngàn chủ đề được lập bảng ở Phòng Tra cứu của Thư viện A.R.E. Về sau, toàn bộ thông tin này được điện toán hóa và cung cấp cho công chúng trên một đĩa CD-ROM. Thành tựu này góp phần tạo nên danh tiếng cho Ông Cayce như "nhà thông linh được ghi chép đầy đủ nhất thế giới." 3. Trong tiểu sử của mình, Hugh Lynn thuật lại sống động hơn: "Tất cả các bà vợ đều có mặt, và chúng tôi sắp có một bữa tiệc tối kèm khiêu vũ. Họ đều đã có buổi đọc nhưng chưa từng gặp nhau. Theo các buổi đọc, họ từng xung đột lớn với nhau ở những kiếp trước. Thế mà giờ đây họ chào hỏi và ôm nhau. Trong vòng ba mươi phút sau khi ngồi xuống và bắt đầu trò chuyện, anh có thể nghe họ khắp gần hết Khách sạn Cavalier, Morton và Bradley [một nhà sản xuất sơn ở Chicago] hét vào mặt nhau. Cuộc cãi nhau là về mái nhà của gara. Một người ủng hộ mái tôn, người kia muốn mái ván gỗ. Họ lớn tiếng trình bày ưu điểm của mỗi loại. Họ nổi giận. Tôi đã cảnh báo họ trong thư trước khi đến dự họp. Tôi nói, 'Nào, hãy thật tử tế. Các ông đã từng đánh nhau ở một kiếp khác.' Nhưng 'đoàng.' Nó nổ như pháo. Nó bùng phát, và từ lần đó Morton và Bradley chẳng còn cùng phe trong bất cứ cuộc biểu quyết nào nữa." 4. Bài viết của Blumenthal sau đó được đăng ở Anh trên tờ Two Worlds, một tuần san dành cho triết học và thần linh học. Giáo sư W. G. Hibbens của Đại học Sheffield, người viết lời tựa cho sách của Morton, nói Two Worlds có lượng phát hành lớn nhất trong lĩnh vực của mình ở Anh. 5. Mãi đến sau khi thuê Bác sĩ Lydic thì Ông Cayce mới nhận ra ông không phải là bác sĩ tổng hòa theo mô hình Cayce. Như ông nói với Morton: "Ông ấy là người tuyệt vời trong tâm. Ông đã phải tự bươn qua bằng phàm ngã của chính mình, đến nỗi trở thành hạng người tin vào sức mạnh và quyền lực. Ông ấy không, hoặc dường như không hề nhận biết phương diện tinh thần của đời sống chút nào." 6. Tờ Norfolk Virginian-Pilot đưa tin Atlantic University sẽ khai giảng vào tháng 9 trong cơ sở tạm, mở các khóa dự bị cử nhân nghệ thuật hoặc khoa học, với các bộ môn ngôn ngữ cổ và hiện đại, Anh ngữ và văn học Anh, Khoa học Xã hội (Kinh tế, Xã hội học và Chính quyền), triết học và tâm lý học, lịch sử, toán học và thiên văn, hóa học, vật lý, sinh học và sinh lý học, diễn thuyết và kịch nghệ, và một phòng thí nghiệm nghiên cứu thông linh. Mục đích của phòng thí nghiệm nghiên cứu thông linh, Bác sĩ Brown giải thích, giống như những gì Hội Mỹ về Nghiên cứu Thông linh đã làm suốt bốn mươi năm và có sự tham gia của nhiều nhà khoa học hàng đầu trong nước, trong đó có Giáo sư William MacDougal, người từ Đại học Oxford sang Harvard rồi từ đó về Đại học Duke ở Durham, Bắc

for forty years and with which many of the leading scientists of the country are identified, one of whom is Prof. William MacDougal, who came from Oxford University to Harvard and from there went to Duke University at Durham, N.C. “We shall try to discover the real facts about psychic phenomena in our laboratory,” Dr. Brown said. “The approach will be entirely scientific and the same general methods will be used as are utilized in all the other sciences. We are most emphatically not interested in spiritualism, mediumism, clairvoyance or any of the other commonly known quackeries.” Commenting on reports that the university would offer courses in mediumism, Dr. Brown said: “We have no idea of having any course or department on mediumism, spiritualism, or anything of the sort. This report has obviously originated from uninformed sources and entirely misrepresents the purpose of Atlantic University. The institution will be incorporated under the title ‘The Trustees of Atlantic University,’ and it is our purpose to establish here a center of learning, culture, and research at which every department of human knowledge and scientific endeavor will be represented which has anything to offer looking toward increasing the worthwhileness of human life and experience, both individually and socially.” Before classes opened, philosophical differences between Brown and Blumenthal surfaced in the press. The *Baltimore Sun* reported that Brown had “relegated psychic research to a footnote,” while Blumenthal said “the inception of Atlantic University really had sprung from the work of Edgar Cayce, a psychic healer.” Brown countered in the *Virginia Beach News* by saying: “We have no idea of having any course or department on mediumism, spiritualism or anything of the sort.” Atlantic University opened classes in two beachfront hotels for its first class of 209 students. In addition to the liberal arts curriculum, it offered programs in pre-law, pre-engineering, and pre-medicine, plus a football team, the Seadogs; a women’s soccer team, the Mermaids; a dance band, the Atlantians; fraternities; and a three-legged mascot dog named Tripod. But it faced tough competition—ten days before it opened, the College of William and Mary opened a campus in Norfolk, later to become Old Dominion University. More critical perhaps was the financial burden of the Blumenthals trying to underwrite two fledgling institutions at once. The same month that A.U. opened, Blumenthal seized control of the hospital in order to reduce expenses. Mr. Cayce feared that the cost of the university would divert funds from the hospital, with good reason. The Blumenthals were said to have pledged $5,000 a month to support the university, and they had budgeted $3,000 a month for the hospital. Blumenthal evidently had expected to make a fortune on one particular investment—a perpetual-motion machine. He had even asked in a reading, “Are we not right in formulating plans to

Carolina. “Chúng tôi sẽ cố xác định các sự kiện thực sự về các hiện tượng thông linh trong phòng thí nghiệm,” Bác sĩ Brown nói. “Cách tiếp cận sẽ hoàn toàn khoa học và dùng cùng những phương pháp tổng quát như trong các khoa học khác. Chúng tôi hoàn toàn không hứng thú với thần linh học, đồng cốt, thông nhãn hay bất kỳ trò lang băm thường thấy nào khác.” Bình luận về tin đồn rằng đại học sẽ mở các khóa về đồng cốt, Bác sĩ Brown nói: “Chúng tôi không hề có ý định mở bất kỳ khóa hay bộ môn nào về đồng cốt, thần linh học hay những thứ tương tự. Tin đồn này rõ ràng xuất phát từ nguồn không am hiểu và hoàn toàn xuyên tạc mục đích của Atlantic University. Cơ sở sẽ được pháp nhân hóa dưới danh xưng ‘Hội đồng Quản trị Atlantic University,’ và mục tiêu của chúng tôi là thiết lập tại đây một trung tâm học thuật, văn hóa và nghiên cứu—nơi mọi bộ phận của tri thức nhân loại và nỗ lực khoa học nào có bất cứ điều gì góp phần tăng thêm giá trị cho đời sống và trải nghiệm con người, cả cá nhân lẫn xã hội, đều sẽ hiện diện.” Trước khi lớp khai giảng, những khác biệt triết lý giữa Brown và Blumenthal đã lộ ra trên báo chí. Tờ Baltimore Sun đưa tin Brown đã “giáng nghiên cứu thông linh xuống hàng chú thích,” trong khi Blumenthal nói “khởi nguyên của Atlantic University thực sự nảy sinh từ công việc của Edgar Cayce, một nhà chữa lành bằng thông linh.” Brown phản bác trên Virginia Beach News rằng: “Chúng tôi không hề có ý định mở bất kỳ khóa hay bộ môn nào về đồng cốt, thần linh học hay những thứ tương tự.” Atlantic University khai giảng tại hai khách sạn bãi biển cho khóa đầu gồm 209 sinh viên. Bên cạnh chương trình khai phóng, trường còn có các chương trình tiền-luật, tiền-kỹ sư và tiền-y, cùng một đội bóng bầu dục, Seadogs; một đội bóng đá nữ, Mermaids; một ban nhạc khiêu vũ, Atlantians; các hội huynh đệ; và một chú chó linh vật ba chân tên Tripod. Nhưng trường đối mặt cạnh tranh gay gắt—mười ngày trước khi khai giảng, Cao đẳng William and Mary mở một cơ sở ở Norfolk, sau này trở thành Đại học Old Dominion. Có lẽ còn gay go hơn là gánh nặng tài chính khi nhà Blumenthal tìm cách đỡ cùng lúc hai cơ sở non trẻ. Cùng tháng A.U. mở cửa, Blumenthal nắm quyền kiểm soát bệnh viện để cắt giảm chi phí. Ông Cayce lo ngại rằng kinh phí cho đại học sẽ làm phân tán nguồn lực của bệnh viện, và lo ngại này có cơ sở. Nhà Blumenthal được cho là đã cam kết 5.000 đôla mỗi tháng để hỗ trợ đại học, và đã dự trù 3.000 đôla mỗi tháng cho bệnh viện. Rõ ràng Blumenthal kỳ vọng kiếm một gia tài từ một khoản đầu tư đặc biệt—một máy chuyển động vĩnh cửu. Ông thậm chí đã hỏi trong một buổi đọc: “Chúng ta có đúng chăng khi lập kế hoạch trích 10 triệu đôla, sẽ thu được từ [máy chuyển động vĩnh cửu], cho đại học, và biến đại học thành một đại học đúng nghĩa mọi phương diện?” Đáp từ của Cayce trong xuất thần là: “Hoàn toàn đúng.” 7. Khi bệnh viện đóng cửa sau hai năm, tờ Virginia Beach News đưa tin: “Lời đồn rằng Ông Cayce, người có những năng lực thông linh đặc dị, đã từ chối tư vấn cho Ông Blumenthal trong các

appropriate $10 million, to be obtained from the [perpetual motion] machine, for the university, and to make the university a university in every sense of the word?" The response from Cayce in trance was: "Absolutely correct." 7. When the hospital closed after two years, the *Virginia Beach News* reported: "The report that Mr. Cayce, who is possessed of peculiar psychic powers, refused to advise Mr. Blumenthal in his stock transactions, thereby causing a break between the two men, has been denied. It is understood that Mr. Blumenthal's first lack of interest in the hospital began to show itself several months ago when the appropriations were materially cut down. Last October Mr. Blumenthal gave the patients in the hospital notice that if they remained they did so of their own volition and at their own risk.

thương vụ cổ phiếu, dẫn đến rạn nứt giữa hai người, đã bị bác bỏ. Hiểu rằng dấu hiệu thiếu quan tâm đầu tiên của Ông Blumenthal đối với bệnh viện bắt đầu lộ ra vài tháng trước khi các khoản cấp phát bị cắt giảm đáng kể. Tháng Mười năm ngoái, Ông Blumenthal đã báo cho bệnh nhân trong bệnh viện biết rằng nếu họ tiếp tục ở lại thì là do họ tự nguyện và tự chịu rủi ro.

"Following the rumor that the break was caused due to Mr. Cayce's refusal to advise Mr. Blumenthal in his stock transactions, another rumor was heard that Mr. Blumenthal had acquired the services of Mrs. Paul Devlin, who it is understood claims to be a psychic and has been advising Mr. Blumenthal. Reports from New York have it that Mrs. Devlin was formerly a telephone operator in the building in which the Blumenthal office is located. It is known that she was registered at the Cavalier Hotel in January about the same time that Mr. Blumenthal and Mr. Weisbrod were there."

"Theo sau tin đồn rằng rạn nứt là do Ông Cayce từ chối tư vấn cho Ông Blumenthal trong các thương vụ cổ phiếu, một tin đồn khác nổi lên rằng Ông Blumenthal đã mời được Bà Paul Devlin, người được hiểu là tự xưng có thông linh và đã tư vấn cho Ông Blumenthal. Tin từ New York nói rằng Bà Devlin trước đây là điện thoại viên trong tòa nhà nơi đặt văn phòng Blumenthal. Người ta biết bà đã đăng ký ở Khách sạn Cavalier hồi tháng Giêng, trùng thời điểm Ông Blumenthal và Ông Weisbrod có mặt ở đó."

Mrs. Devlin, at Blumenthal's behest, gave a talk at the hospital and to a class at Atlantic University, where she was exhibited as an example of how psychic ability could be developed. She is reputed to have told the class that when Mr. Blumenthal wanted to know what was going on in Virginia Beach, she would go to sleep and travel to Virginia Beach to get the information for him. Morton's wife subsequently sued him for divorce over his relationship with Mrs. Devlin. Mr. Cayce was said to have been angered that Morton directed him to stop giving readings for Kahn, to which he is said to have replied, "Eddy will be six feet underground" before that happens. 8. The stock market crash in October 1929 has frequently been given as the basic cause of the failure, but the evidence suggests that the Blumenthals were relatively unscathed—three months after Black Friday Morton took his wife to the French Riviera for a month's holiday, and Edwin holidayed in Havana. They were apparently unprepared, however, for the expenses and failed to hire a business manager, leaving management to Mr. Cayce, who acknowledged to Edwin: "I'm not that good a businessman—but it certainly does get my goat to do my level best and then find I have fallen far short of what should be." When Mr. Cayce gave a reading on the financial distress of the hospital, it pinpointed the "extravagant expenditure" by him as the one in charge. Mr. Cayce maintained that he was doing his best under impossible circumstances. As for Miss

Bà Devlin, theo yêu cầu của Blumenthal, đã có một buổi nói chuyện tại bệnh viện và cho một lớp ở Atlantic University, nơi bà được giới thiệu như một ví dụ về cách phát triển năng lực thông linh. Người ta đồn bà nói với lớp rằng khi Ông Blumenthal muốn biết điều gì đang diễn ra ở Virginia Beach, bà sẽ đi ngủ và du hành đến Virginia Beach để lấy thông tin cho ông. Vợ của Morton sau đó đã kiện ông ly hôn vì mối quan hệ của ông với Bà Devlin. Người ta nói Ông Cayce đã giận dữ khi Morton chỉ đạo ông ngừng cho buổi đọc cho Kahn, và ông được cho là đã đáp lại: "Eddy sẽ nằm sâu sáu bộ dưới đất" trước khi điều đó xảy ra. 8. Cuộc khủng hoảng thị trường chứng khoán tháng 10 năm 1929 thường được xem là nguyên nhân cơ bản của thất bại, nhưng bằng chứng cho thấy nhà Blumenthal hầu như không hề hấn—ba tháng sau "Thứ Sáu Đen," Morton đưa vợ tới Riviera Pháp nghỉ một tháng, còn Edwin đi nghỉ ở Havana. Tuy nhiên, họ dường như không lường trước các khoản chi và không thuê một nhà quản trị kinh doanh, để việc điều hành cho Ông Cayce, người thú nhận với Edwin: "Tôi không phải tay kinh doanh giỏi đến thế—nhưng quả thật làm tôi bực mình khi đã cố gắng hết sức mà rồi thấy mình kém xa điều đáng lẽ phải làm." Khi Ông Cayce cho một buổi đọc về khó khăn tài chính của bệnh viện, buổi đọc chỉ ra "chi tiêu hoang phí" do ông là người phụ trách. Ông Cayce khẳng định ông đã làm hết sức trong hoàn cảnh bất khả. Còn về Cô Gladys, ông nói "cô ấy làm nhiều, nhiều đêm đến mười giờ, mười một, mười hai giờ để cố theo

Gladys, he said "she works many, many nights until ten, eleven, and twelve o'clock trying to keep up with the correspondence—and that isn't right, with what we are paying her [$100 a month]." Morton and Kahn also got into a squabble over the cost of furniture his company supplied for the hospital, ending in a lawsuit. Morton and Mr. Cayce also ended up in court after Blumenthal forced them to evacuate the house they were renting. Dr. Lydic offered the diagnosis that Morton was "suffering from paranoia." 9. The Blumenthals supported the university for only one semester before pulling out. The perpetual-motion machine they hoped would bring them $10 million failed to deliver. Dr. Brown tried to keep A.U. alive but failed, and bankruptcy was declared in December 1931. As for *The New Tomorrow,* its second issue was its last. But it proved to be the herald of many publications, both periodicals and books, that the Cayce organizations would publish in the years since that hopeful beginning. 10. The Blumenthals later moved to Virginia Beach, living with Mrs. Devlin and her husband, but never reconciled with Mr. Cayce. Both divorced. Morton died of a heart attack at age fifty-nine in 1954. Edwin remarried and changed his name from Blumenthal to Kane.

kịp thư từ—mà như thế là không đúng, với mức chúng ta trả cho cô ấy [$100 một tháng]." Morton và Kahn cũng cãi cọ về giá đồ nội thất công ty ông cung cấp cho bệnh viện, dẫn đến kiện tụng. Morton và Ông Cayce cũng đưa nhau ra tòa sau khi Blumenthal buộc họ dọn khỏi căn nhà họ đang thuê. Bác sĩ Lydic chẩn đoán Morton "mắc chứng hoang tưởng." 9. Nhà Blumenthal chỉ hỗ trợ đại học một học kỳ rồi rút lui. Máy chuyển động vĩnh cửu mà họ hy vọng đem về 10 triệu đôla đã không đáp ứng. Bác sĩ Brown cố gắng duy trì A.U. nhưng không thành, và phá sản được tuyên bố tháng 12 năm 1931. Còn The New Tomorrow, số thứ hai cũng là số cuối. Tuy nhiên, nó trở thành dấu hiệu khai mở cho nhiều ấn phẩm, cả định kỳ lẫn sách, mà các tổ chức Cayce đã xuất bản trong những năm sau khởi đầu đầy hy vọng đó. 10. Về sau nhà Blumenthal chuyển đến Virginia Beach, sống cùng Bà Devlin và chồng bà, nhưng không bao giờ hòa giải với Ông Cayce. Cả hai đều ly dị. Morton qua đời vì đau tim ở tuổi năm mươi chín năm 1954. Edwin tái hôn và đổi họ từ Blumenthal thành Kane.

22. Association for Research and Enlightenment, 1931–

1. A transcript of remarks and readings given at this historic meeting is reproduced in Appendix F. 2. This "very good circle" became what was later known as the first Search for God study group. Its members, working with Mr. Cayce, composed the *Search for God* books, which have ever since been the basic study text for study groups all over the world. This circle also established a prayer healing group, known as the Glad Helpers, which still meets weekly at A.R.E. in Virginia Beach.

22. Hiệp hội Nghiên cứu và Giác ngộ, 1931–

1. Bản chép lời các phát biểu và buổi đọc tại cuộc họp lịch sử này được in lại trong Phụ lục F. 2. "Vòng tròn rất tốt" này về sau trở thành nhóm học đầu tiên mang tên Search for God. Các thành viên của nó, cộng tác với Ông Cayce, đã soạn bộ sách Search for God, từ đó trở thành sách căn bản cho các nhóm học trên khắp thế giới. Vòng tròn này cũng lập một nhóm cầu nguyện chữa lành, gọi là Glad Helpers, đến nay vẫn họp hằng tuần tại A.R.E. ở Virginia Beach.

23. Diary, 1938

1. This was Mr. Cayce's 61st birthday. His secretary, Gladys Davis, attached this note to this typescript: "This is Edgar Cayce's own typing. He decided to start a day to day diary. It lasted for the following few pages." No editing changes were made in preparing his diary entries for publication.

23. Nhật ký, 1938

1. Đây là sinh nhật lần thứ 61 của Ông Cayce. Thư ký của ông, Gladys Davis, đính kèm ghi chú vào bản đánh máy này: "Đây là chính tay Edgar Cayce đánh máy. Ông quyết định bắt đầu một nhật ký ngày qua ngày. Nó chỉ kéo dài vài trang sau đây." Không có thay đổi biên tập nào được thực hiện khi chuẩn bị các mục nhật ký của ông để xuất bản.

25. Dreams and Visions

1. For further information concerning dreams, Volumes 4 and 5 of the Edgar Cayce Readings Library Series are devoted to dreams, including many of Mr.

25. Giấc mơ và Thị kiến

1. Để biết thêm về giấc mơ, Tập 4 và 5 của Bộ Thư viện Các Buổi Đọc Edgar Cayce dành cho chủ đề giấc mơ, bao gồm nhiều giấc mơ của chính Ông Cayce và một bảng

Cayce's dreams and a dream symbol index. *Dreams: Tonight's Answers for Tomorrw's Questions* by Mark Thurston and *Dreams: Your Magic Mirror* by Elsie Sechrist are also recommended.

chỉ mục biểu tượng giấc mơ. Dreams: Tonight's Answers for Tomorrw's Questions của Mark Thurston và Dreams: Your Magic Mirror của Elsie Sechrist cũng được khuyến nghị.

Epilogue

1. Gertrude Cayce, his companion for nearly a half century, died three months later, and was buried beside Edgar in the family burial plot in Hopkinsville, Kentucky.

Bạt

1. Gertrude Cayce, người bạn đường của ông gần nửa thế kỷ, qua đời ba tháng sau đó, và được an táng bên cạnh Edgar trong phần mộ gia đình ở Hopkinsville, Kentucky.

Appendix E. The Cayce Hospital Dedication

1. Dr. Brown, who had been on the faculty at Washington & Lee University and would later become the first president of Atlantic University, was an orator in the classic tradition, as this address demonstrates.

Phụ lục E. Lễ Khánh thành Bệnh viện Cayce

1. Bác sĩ Brown, người từng giảng dạy tại Washington & Lee University và sau này là hiệu trưởng đầu tiên của Atlantic University, là một diễn giả theo truyền thống cổ điển, như bài diễn văn này minh chứng.

Index

CHỈ MỤC

The index that appeared in the print version of this title does not match the pages in your eBook. Please use the search function on your eReading device to search for terms of interest. For your reference, the terms that appear in the print index are listed below.

Mục lục chỉ mục xuất hiện trong ấn bản in không khớp với số trang trong sách điện tử của bạn. Vui lòng dùng chức năng tìm kiếm trên thiết bị đọc để tìm các mục quan tâm. Để bạn tiện tham khảo, các thuật ngữ xuất hiện trong chỉ mục bản in được liệt kê dưới đây.

A Search for God

Norfolk study group organized

A Search for God

A Seer Out of Season

A.R.E. Congress 1941

About My Father's Business

Adams, Evangeline

Adcock, Joe

partner in Cayce Studio

American Society of Clinical Research

A Search for God

Nhóm học ở Norfolk được tổ chức

A Search for God

A Seer Out of Season

A.R.E. Congress 1941

About My Father's Business

Adams, Evangeline

Adcock, Joe

đối tác ở Studio Cayce

American Society of Clinical Research

Andrew, Mr.	Andrew, Mr.
Anna Belle (school friend)	Anna Belle (bạn học)
aphonia	aphonia
appendicitis	appendicitis
Arctic Circle	Arctic Circle
home of Edgar Cayce	quê nhà của Edgar Cayce
Association for Research and Enlightenment	Association for Research and Enlightenment
charter	điều lệ
criterion for success	tiêu chí thành công
first organizational meeting, transcript	biên bản cuộc họp tổ chức đầu tiên
purpose	mục đích
trustees in conflict	các quản thủ xung đột
trustees named	các quản thủ được nêu tên
Association of National Investigators	Association of National Investigators
brochure explaining, text of	tờ bướm giải thích, văn bản của
dissolved	giải thể
incorporated	đăng ký pháp nhân
astrological reading	astrological reading
astrology	astrology
Atlantic University	Atlantic University
bankruptcy declared	tuyên bố phá sản
opens	khai giảng
Bainbridge, John	Bainbridge, John
barber shop incident	sự cố ở tiệm hớt tóc
Barnes, Tom	Barnes, Tom
Beazley, Dr. Hugh C.	Beazley, Dr. Hugh C.
Bess (a school girlfriend)	Bess (một bạn gái thời đi học)
Bible Class	Bible Class

Bimini	Bimini
Birmingham, Alabama	Birmingham, Alabama
Blackburn, Dr. James	Blackburn, Dr. James
Blackburn, Dr. John H.	Blackburn, Dr. John H.
Blavatsky, Madame	Blavatsky, Madame
Blumenthal, Adeline Levy (wife of Morton)	Blumenthal, Adeline Levy (vợ Morton)
Blumenthal, Edwin	Blumenthal, Edwin
Blumenthal, Morton	Blumenthal, Morton
breaks with Cayce	rạn nứt với Cayce
death	qua đời
idea for a college	ý tưởng lập một trường đại học
president, Assn. of National Investigators	chủ tịch, Hiệp hội Các Nhà Điều tra Quốc gia
Blumenthal's dreams	giấc mơ của Blumenthal
Boehme, August	Boehme, August
Book of Life	Book of Life
Bowling Green Medical Society	Bowling Green Medical Society
experiment with Cayce	thử nghiệm với Cayce
Bowling Green, Ky.	Bowling Green, Ky.
description	mô tả
Bowling Green *Times-Journal*	Bowling Green Times-Journal
publicizes Cayce's diagnostic work	giới thiệu công việc chẩn đoán của Cayce
British Psychical Research Society	British Psychical Research Society
Bro, Harmon H.	Bro, Harmon H.
Bro, Margueritte H.	Bro, Margueritte H.
Brown, Tim	Brown, Tim
Brown, William Mosely	Brown, William Mosely
Cayce Hospital dedication	diễn văn khánh thành Bệnh viện Cayce

Burnett's Shoe Store	Burnett's Shoe Store
Butler, Alfred D.	Butler, Alfred D.
Carter, Mr. (stingy townsman)	Carter, Mr. (người keo kiệt trong thị trấn)
Cartwright, Dr.	Cartwright, Dr.
Cavalier Hotel	Cavalier Hotel
Cawthon, Alec	Cawthon, Alec
Cayce, Annie (Edgar's sister)	Cayce, Annie (chị của Edgar)
Cayce, C. H. (Edgar's uncle)	Cayce, C. H. (chú của Edgar)
Cayce, Carrie Major (mother of Edgar)	Cayce, Carrie Major (mẹ của Edgar)
Cayce, Edgar	Cayce, Edgar
A.R.E. Congress, 1941 address	diễn văn A.R.E. Congress, 1941
a vision	một thị kiến
accused of heresy, exonerated	bị cáo buộc lạc giáo, được minh oan
advised by grandmother	được bà nội khuyên nhủ
ambition to be minister	tham vọng trở thành mục sư
an angel's promise	lời hứa của một thiên thần
aphonia (loss of voice)	aphonia (mất tiếng)
aphonia, recurrence	aphonia, tái phát
arrested	bị bắt
as diarist	với tư cách người viết nhật ký
ashamed	xấu hổ
astrological reading	astrological reading
astrology, nature of	chiêm tinh học, bản chất của
Bible class, asked to teach	lớp Kinh Thánh, được mời dạy
Bible reading habit	thói quen đọc Kinh Thánh
birth	sinh
birthday party, 61st	tiệc sinh nhật, lần thứ 61
blessed by vision of Master	được ban phúc bởi khải kiến về Chân sư

Blumenthals, breaks with	nhà Blumenthal, cắt đứt quan hệ
boarding house, Louisville	nhà trọ, Louisville
boss's pet, accusation	cáo buộc là "cưng của sếp"
called to Washington	được gọi tới Washington
cases	các trường hợp
Aime Dietrich	Aime Dietrich
blindness cured, Frank Mohr	chữa khỏi mù lòa, Frank Mohr
dying woman recovers	người phụ nữ hấp hối bình phục
for Italian royalty	cho hoàng gia Ý
Gertrude's tuberculosis	bệnh lao của Gertrude
girl swallows collar button	cô bé nuốt nút áo cổ
Hugh Lynn's blindness	bệnh mù của Hugh Lynn
Leon Kahn	Leon Kahn
mentally ill girl cured by removing wisdom tooth	cô gái rối loạn tâm thần khỏi bệnh nhờ nhổ răng khôn
woman in Lexington, Kentucky	người phụ nữ ở Lexington, Kentucky
Cayce Petroleum Co.	Cayce Petroleum Co.
formed	được thành lập
seeks investors	tìm nhà đầu tư
Cayce Research Institute	Cayce Research Institute
celestial visitor	vị khách từ cõi trời
changed by religious meetings	được chuyển hóa bởi các buổi nhóm tôn giáo
childhood fishing accident	tai nạn câu cá thời thơ ấu
childhood games	trò chơi thời thơ ấu
"Old Sower"	"Old Sower"
Christmas message 1944	thông điệp Giáng Sinh năm 1944
circus, dissuaded from attending	gánh xiếc, bị khuyên can không đi
Clark Studio, purchased by	Clark Studio, được mua bởi

colic anecdote	giai thoại về cơn đau quặn bụng
collapses	gục ngã
communication with spirits	giao tiếp với các vong linh
confronts father	đối mặt với cha
criticized for readings	bị chỉ trích về các bài đọc
death scene	cảnh qua đời
description as baby	miêu tả khi còn là trẻ sơ sinh
DeTreville house, Arctic Circle	ngôi nhà DeTreville, Vòng Bắc Cực
dialogue with death	đối thoại với cái chết
diary entries	các mục nhật ký
disposition as child	tính nết thời thơ ấu
Dr. Quakenbush's visit	chuyến thăm của Bác sĩ Quakenbush
dreams	những giấc mơ
following the light	theo ánh sáng
soldiers' graves, France	mộ binh sĩ, ở Pháp
veiled lady	người đàn bà che mạng
with Jesus, receives blessing	ở cùng Đức Jesus, nhận phúc lành
dreams explained	giải thích các giấc mơ
drinking, attitude toward	rượu chè, thái độ đối với
Dwight L. Moody conversations	các cuộc đàm thoại với Dwight L. Moody
earliest remembrance	ký ức sớm nhất
earthquakes	động đất
"Eddy" stories	các chuyện "Eddy"
education	giáo dục
Beverly Academy	Beverly Academy
quits school	bỏ học
Southern School of Photography	Southern School of Photography

educational lectures	các bài diễn giảng giáo dục
employment	việc làm
bill collector	nhân viên thu nợ
bookstore clerk	nhân viên hiệu sách
farming	làm nông
insurance sales	bán bảo hiểm
photographer	nhiếp ảnh gia
Richards Dry Goods Store	Richards Dry Goods Store
Thompson's Hardware Store	Thompson's Hardware Store
encouraged by relative	được người thân khuyến khích
engaged to Gertrude Evans	đính hôn với Gertrude Evans
essay on the work	bài tiểu luận về công việc
eulogy	điếu văn
evangelists he met	các nhà truyền giảng y đã gặp
family Bible reading	cả nhà đọc Kinh Thánh
father, Leslie B. "Squire" Cayce	cha, Leslie B. "Squire" Cayce
favorite expression	câu cửa miệng ưa thích
how to get to heaven	làm sao lên thiên đàng
financial stress, Dayton	căng thẳng tài chính, Dayton
first reading for aphonia	bài đọc đầu tiên chữa mất tiếng
first vision	khải kiến đầu tiên
fishing	câu cá
Gandhi, common purpose with	Gandhi, có mục đích chung với
Gertrude Evans	Gertrude Evans
first meeting	lần gặp đầu tiên
girlfriends	bạn gái
Bess	Bess
Gertrude	Gertrude

Margaret	Margaret
Gladys Davis, stenographer, hired	Gladys Davis, tốc ký viên, được thuê
grandson	cháu trai
Charles Thomas Cayce	Charles Thomas Cayce
Grover Cleveland, speaks for	Grover Cleveland, phát biểu thay cho
hated water as child	ghét nước khi còn nhỏ
honest child	đứa trẻ trung thực
horse race readings	bài đọc cho đua ngựa
hypnotized, plays piano	bị thôi miên, đàn piano
illness	bệnh tật
aphonia	mất tiếng
appendicitis	viêm ruột thừa
convulsions	co giật
pneumonia	viêm phổi
stroke	đột quỵ
incarnations with Gladys Davis	các kiếp lâm phàm cùng Gladys Davis
injured	bị thương
by bullet	do đạn bắn
joins Christian (Disciples of Christ) Church	gia nhập Giáo hội Cơ Đốc (Môn đệ của Đấng Christ)
joins First Christian Church, Bowling Green	gia nhập First Christian Church, Bowling Green
Jones family readings	các bài đọc cho gia đình Jones
Ketchum, Dr. Wesley H., reading for	Ketchum, Bác sĩ Wesley H., bài đọc cho
Ketchum, Noe contract	Ketchum, hợp đồng với Noe
lectures	các buổi diễn giảng
life reading 294–8, text of	bài đọc đời sống 294–8, toàn văn
life reading 294–9, text of	bài đọc đời sống 294–9, toàn văn
marries Gertrude Evans	kết hôn với Gertrude Evans
Medical Society experiment	thí nghiệm của Hội Y khoa

Methodist circuit rider	mục sư Giám Lý lưu động
minister, ambition to be	khát vọng trở thành mục sư
mission of life	sứ mệnh đời sống
moves to Alabama	chuyển đến Alabama
moves to Bowling Green	chuyển đến Bowling Green
moves to Hopkinsville	chuyển đến Hopkinsville
moves to Virginia Beach	chuyển đến Virginia Beach
mystical experiences defended by mother	những trải nghiệm thần bí được mẹ bênh vực
new sect, attitude toward	giáo phái mới, thái độ đối với
New York Times profile	*bài phác thảo chân dung trên New York Times*
nicknames	biệt danh
Eddie	Eddie
Eddy Caky	Eddy Caky
Judge	Judge
Old Man	Old Man
“Old Sower”	“Old Sower”
on psychic phenomena	về hiện tượng thông linh
organizational meetings, A.R.E.	các cuộc họp tổ chức, A.R.E.
out-of-body experience	trải nghiệm xuất hồn
past-life connections	mối liên hệ tiền kiếp
past lives	các tiền kiếp
attendant to Louis	tùy thị của Louis
child in French court	đứa trẻ trong triều đình Pháp
John Bainbridge	John Bainbridge
Ra Ta in Ancient Egypt	Ra Ta ở Ai Cập Cổ đại
Trojan wars	các cuộc chiến thành Troy
Uhjltd in Ancient Persia	Uhjltd ở Ba Tư Cổ đại
Xenon, a Greek soldier	Xenon, một binh sĩ Hy Lạp

philosophy	triết lý
a living sacrifice	sự hiến tế sống
continuity of life	tính liên tục của sự sống
dreams	những giấc mơ
faith	đức tin
God speaks to us	Thượng đế nói với chúng ta
God's purpose	Mục đích của Thượng đế
holistic healing	trị liệu toàn diện
mind is the builder	thể trí là kẻ kiến tạo
personality and individuality	phàm ngã và chân ngã
planes of existence	các cõi tồn tại
relationship to God	mối liên hệ với Thượng đế
religious denominations	các giáo phái
Second Coming	Sự Tái Lâm
the body physical, mental, spiritual	thể hồng trần, thể trí, thể tinh thần
truth	chân lý
photography, apprentice	nhiếp ảnh, học việc
photography wins prize	nhiếp ảnh đoạt giải
planetary influences on	các ảnh hưởng hành tinh tác động lên
played bridge	chơi bridge
profile in faith	chân dung trong đức tin
psychic diagnostician	người chẩn đoán thông linh
Psychic Phenomena Through the Subliminal	*Psychic Phenomena Through the Subliminal*
psychic research society	hội nghiên cứu thông linh
psychic work	công việc thông linh
effect on	tác động lên
"puppy love"	"tình yêu con nít"
race relations, attitude toward	quan hệ chủng tộc, thái độ đối với

reading on astrology	bài đọc về chiêm tinh học
readings, changed attitude toward	các bài đọc, thay đổi thái độ đối với
readings for buried treasure Bimini island	bài đọc về kho báu chôn giấu, đảo Bimini
readings for *Chicago Examiner*	*bài đọc cho Chicago Examiner*
readings for financial gain	bài đọc vì lợi ích tài chính
readings on stock market	bài đọc về thị trường chứng khoán
readings, process of giving	các bài đọc, quy trình thực hiện
realizes he is “different”	nhận ra mình “khác biệt”
reasons for church membership	lý do gia nhập giáo hội
rebuked by Aunt Lou	bị cô Lou quở trách
reincarnation, belief	tái sinh, niềm tin
reincarnation in Bible	tái sinh trong Kinh Thánh
relationship with father	mối quan hệ với cha
relationship with Gladys Davis, reading on	mối quan hệ với Gladys Davis, bài đọc về
religious services at Louisville jail, hospital	phụng vụ tôn giáo tại nhà giam Louisville, bệnh viện
replaced as Bible teacher	bị thay thế vị trí giáo viên Kinh Thánh
rescues girl from prostitution	giải cứu cô gái khỏi mại dâm
salary from A.N.I. (hospital)	lương từ A.N.I. (bệnh viện)
saloon experience	trải nghiệm tại quán rượu
sanity questioned	bị nghi ngờ về sự tỉnh trí
secretary-treasurer, Cayce Hospital	thư ký-kiêm-thủ quỹ, Bệnh viện Cayce
senses being different	cảm nhận mình khác biệt
separated from family as boy	bị tách khỏi gia đình lúc nhỏ
son Hugh Lynn born	con trai Hugh Lynn chào đời
Southern School of Photography, attends	Southern School of Photography, theo học
spelling book incident	sự cố với sách đánh vần
spilled cream incident	sự cố đổ kem sữa
Spook Room	Spook Room

storytelling style	lối kể chuyện
student of scriptures	người học Kinh Thánh
studio burned	xưởng chụp bị cháy
survival of personality	sự tồn sinh của phàm ngã
talks with deceased grandfather	trò chuyện với ông nội đã qua đời
teaches moonshiner	dạy dỗ kẻ nấu rượu lậu
thought for the day	tư tưởng cho ngày mới
tracks fleeing woman and lover	lần theo người phụ nữ bỏ trốn và người tình
tried for heresy	bị xét xử vì dị giáo
unseen playmates	bạn chơi vô hình
views on hospital's closing	quan điểm về việc đóng cửa bệnh viện
Virginia Beach recommended	đề nghị Virginia Beach
visits hall of records	ghé thăm đại sảnh hồ sơ
wanted to be a minister	từng muốn làm mục sư
writing style	văn phong
X-ray work	công việc X-quang
Cayce, Edgar Evans	Cayce, Edgar Evans
army service	phục vụ quân đội
born	sinh
college student	sinh viên đại học
fishing with father	câu cá cùng cha
injured in fire	bị thương trong vụ cháy
Cayce family separated	gia đình Cayce ly tán
Cayce Foundation	Cayce Foundation
Cayce, Gertrude Evans	Cayce, Gertrude Evans
conducts readings	điều phối các bài đọc
engaged to Edgar	đính hôn với Edgar

illness, tuberculosis diagnosed	bệnh tật, chẩn đoán lao
introduced to Edgar	được giới thiệu với Edgar
life reading 538–5, text of	bài đọc đời sống 538–5, toàn văn
nickname, Muddie	biệt danh, Muddie
past-life connections	mối liên hệ tiền kiếp
past lives	các tiền kiếp
ancient Egypt	Ai Cập cổ đại
Lurline, court of Charles II	Lurline, triều đình Charles II
member of Socrates's household	thành viên trong gia thất của Socrates
planetary influences on	các ảnh hưởng hành tinh tác động lên
son, Hugh Lynn born	con trai, Hugh Lynn chào đời
Cayce Hospital	Cayce Hospital
built	được xây
closes	đóng cửa
dedication	lễ khánh thành
dedication address	diễn văn khánh thành
early plans	kế hoạch ban đầu
operations	hoạt động
testimonials	lời chứng
Virginia Beach recommended	đề nghị Virginia Beach
Cayce, Hugh Lynn	Cayce, Hugh Lynn
accident, blinded	tai nạn, bị mù
army service	phục vụ quân đội
born	sinh
business manager, A.R.E.	quản lý kinh doanh của A.R.E.
life reading 341–1, text of	bài đọc đời sống 341–1, toàn văn
past-life connections	mối liên hệ tiền kiếp
past lives	các tiền kiếp

a ruler in Ancient Egypt	một vị cai trị ở Ai Cập Cổ đại
Andrew, the disciple	Andrew, vị môn đệ
Ericson Olaf, an English monk	Ericson Olaf, một tu sĩ Anh
fought in Crusades	tham chiến trong các cuộc Thập tự chinh
planetary influences on	các ảnh hưởng hành tinh tác động lên
Cayce, I. H. (uncle of Edgar)	Cayce, I. H. (chú của Edgar)
Cayce, L. B. (father of Edgar)	Cayce, L. B. (cha của Edgar)
as storekeeper	làm chủ tiệm tạp hóa
author of biography of Edgar	tác giả tiểu sử của Edgar
Bible class	lớp học Kinh Thánh
passed on	qua đời
views on hospital's closing	quan điểm về việc đóng cửa bệnh viện
Cayce, Milton Porter (son of Edgar)	Cayce, Milton Porter (con trai của Edgar)
infant death	qua đời lúc còn hài nhi
Cayce Petroleum Co.	Cayce Petroleum Co.
Cayce Research Institute	Cayce Research Institute
Cayce, Sarah (grandmother of Edgar)	Cayce, Sarah (bà ngoại của Edgar)
death	qua đời
Cayce Studio, Bowling Green	Cayce Studio, Bowling Green
burned	bị cháy
opens	khai trương
Cayce, Thomas Jefferson (Edgar's grandfather)	Cayce, Thomas Jefferson (ông nội của Edgar)
discarnate spirits, works with	các vong linh vô xác, cộng tác với
drowns	chết đuối
made broomsticks dance	khiến cán chổi nhảy múa
celestial visitor	vị khách từ cõi trời
Chicago	Chicago
Chicago Examiner	*Chicago Examiner*

Chicago Tribune
Christian Church
joined by Edgar Cayce
Christian County, Kentucky
birthplace, Edgar Cayce
Christian Endeavor work
Christmas 1944 message
Church, W. H.
circus
Clarawater
Cleburne, Texas
Cleveland, Ohio
Cleveland, President Grover
Columbus, Ohio
continuity of life
Cook Studio, Bowling Green
Corbett, J. J. (Gentleman Jim)
Coronet magazine
creation, nature of
Crews, Dr. Gena

Darter, Joe
Darwinian theory of evolution
Davis, Boyde and Berlin
Davis, Gladys
hired by Mr. Cayce
incarnations with Edgar Cayce
life reading 288–6, text of
past-life connections

Chicago Tribune
Giáo hội Cơ Đốc
được Edgar Cayce gia nhập
Christian County, Kentucky
nơi sinh của Edgar Cayce
công tác Christian Endeavor
thông điệp Giáng Sinh năm 1944
Church, W. H.
gánh xiếc
Clarawater
Cleburne, Texas
Cleveland, Ohio
Cleveland, Tổng thống Grover
Columbus, Ohio
tính liên tục của sự sống
Cook Studio, Bowling Green
Corbett, J. J. (Gentleman Jim)
Coronet magazine
sáng thế, bản chất của
Crews, Bác sĩ Gena

Darter, Joe
thuyết tiến hóa Darwin
Davis, Boyde và Berlin
Davis, Gladys
được Ông Cayce thuê
các kiếp lâm phàm cùng Edgar Cayce
bài đọc đời sống 288–6, toàn văn
mối liên hệ tiền kiếp

past lives	các tiền kiếp
ancient Egypt	Ai Cập cổ đại
in ancient Persia	ở Ba Tư cổ đại
in Atlantis	ở Atlantis
in court of Louis	trong triều đình của Louis
Davis, Lucien	Davis, Lucien
Davis, Mildred	Davis, Mildred
Davis, T. J. (nephew of Gladys)	Davis, T. J. (cháu trai của Gladys)
Dayton, Ohio	Dayton, Ohio
death, nature of	cái chết, bản chất của
dedication	lễ khánh thành
Denver, Colorado	Denver, Colorado
Denver Post	*Denver Post*
DeTreville house	DeTreville house
Devlin, Patricia	Devlin, Patricia
Dickey, Professor	Dickey, Giáo sư
Dietrich, Aime	Dietrich, Aime
Dietrich, C. H. (father of Aime)	Dietrich, C. H. (cha của Aime)
discarnates, communication with	giao tiếp với các vong linh vô xác
Disciples of Christ	Môn đệ của Đấng Christ
Dr. Z	Dr. Z
dream readings	các bài đọc về giấc mơ
dreams	những giấc mơ
different types	các loại khác nhau
dreams interpreted	giải đoán giấc mơ
Dreams: Tonight's Answers for Tomorrow's Questions	*Dreams: Tonight's Answers for Tomorrow's Questions*
Dreams: Your Magic Mirror	*Dreams: Your Magic Mirror*

Earth changes	những biến đổi của Trái Đất
Ecken (son of Edgar)	Ecken (con trai của Edgar)
Eddie	Eddie
Edgar Cayce nickname	biệt danh của Edgar Cayce
Eddy Caky	Eddy Caky
Edgar Cayce nickname	biệt danh của Edgar Cayce
Eddy, Mary Baker	Eddy, Mary Baker
“Eddy” stories	các chuyện “Eddy”
Edgar Cayce books	sách về Edgar Cayce
number of	số lượng
Edgar Cayce Foundation	Edgar Cayce Foundation
formed	được thành lập
Edgar Cayce, Mystery Man of Miracles	*Edgar Cayce, Mystery Man of Miracles*
Edgar Cayce on Dreams	*Edgar Cayce on Dreams*
Edgar Cayce Readings Library Series	*Edgar Cayce Readings Library Series*
“Edgar Cayce’s Memoirs”	“Edgar Cayce’s Memoirs”
Edison, Thomas A.	Edison, Thomas A.
Edmonds, Florence	Edmonds, Florence
educational lectures	các bài diễn giảng giáo dục
Ellington, Helen	Ellington, Helen
Emily (a farm woman)	Emily (một phụ nữ nhà nông)
Evans, Elizabeth (Edgar’s mother-in-law)	Evans, Elizabeth (mẹ vợ của Edgar)
Evans, Hugh and Lynn (Gertrude’s brothers)	Evans, Hugh và Lynn (các anh của Gertrude)
best men for Edgar	phù rể cho Edgar
Evans, Lynn (brother-in-law)	Evans, Lynn (anh rể)
partner in Cayce Studio	đối tác tại Cayce Studio
evolution	tiến hóa

Faxon, Katherine	Faxon, Katherine
Field, Marshall	Field, Marshall
Field, Roswell	Field, Roswell
First Christian Church in Bowling Green	First Christian Church in Bowling Green
First Christian Church, Louisville	First Christian Church, Louisville
First Presbyterian Church, Virginia Beach	First Presbyterian Church, Virginia Beach
Cayce replaced as Bible teacher	Cayce bị thay thế làm giáo viên Kinh Thánh
first vision	khải kiến đầu tiên
Fitch, the Rev. Joseph B.	Fitch, Mục sư Joseph B.
comment on Cayce heresy case	bình luận về vụ dị giáo của Cayce
following the light	theo ánh sáng
Ford, Dr.	Ford, Bác sĩ
Fraternal Insurance Co.	Fraternal Insurance Co.
Gandhi, Mohandas K.	Gandhi, Mohandas K.
Gimbert, Mr. and Mrs.	Gimbert, ông và bà
God's purpose	Mục đích của Thượng đế
Gravett, William A.	Gravett, William A.
Griswold, Mr.	Griswold, ông
hall of records	đại sảnh hồ sơ
Harding, Warren G.	Harding, Warren G.
Hardwick's Drug Store	Hardwick's Drug Store
Hart the Laugh King	Hart the Laugh King
Haynes, Father	Cha Haynes
healing	chữa lành
mental attitude	thái độ tinh thần
Hearst, William Randolph	Hearst, William Randolph

“Heaven on Earth”	“Heaven on Earth”
heresy trial	phiên tòa dị giáo
Herman the Great	Herman the Great
Holland, Bob	Holland, Bob
Hollins’s boarding house	nhà trọ của bà Hollins
Hollins, Mrs.	Bà Hollins
Hoosier’s Tailor Shop	Hoosier’s Tailor Shop
hope of the world	hy vọng của thế giới
Hopkinsville Bank	Hopkinsville Bank
Hopkinsville, Ky.	Hopkinsville, Ky.
Hopper, Harry	Hopper, Harry
Hopper’s Bookstore	Hopper’s Bookstore
student social center	trung tâm sinh hoạt sinh viên
Hopper, Will	Hopper, Will
horoscope reading	bài đọc lá số chiêm tinh
horse race readings	bài đọc cho đua ngựa
ill effects of	tác hại của
hospital at Nortonsville, Ky.	bệnh viện tại Nortonsville, Ky.
Houdini, Harry	Houdini, Harry
House, Carrie (Gertrude’s aunt)	House, Carrie (cô của Gertrude)
readings for	các bài đọc cho
House, Dr. Thomas B.	House, Bác sĩ Thomas B.
death	qua đời
house of ill fame	nhà chứa
girl persuaded to leave by Cayce	cô gái được Cayce thuyết phục rời đi
how to get to Heaven	làm sao lên thiên đàng
Hubbard, Elbert	Hubbard, Elbert

Hudson, Thomson J.

Hyde, A. J.

indexing the readings

John P. Morton & Co.

hires Edgar

John Robinson's Circus

Johnson, K. Paul

Jones, Frances

Jones, Sam P.

Judge

Edgar Cayce nickname

Kahn, David E.

enlists in army

Kahn, Mother

Ketchum, Dr. Wesley H.

King, Byron W.

Klingensmith, George

Ladies Home Journal

photo contest, Edgar wins prize

Lammers, Arthur

promises unfulfilled

psychic research proposal

Latham, Charles M.

law of love

Lawson, Mrs. Ed

Layne, Al

conducts first reading	tiến hành bài đọc đầu tiên
osteopathic training	đào tạo nắn xương (osteopathy)
practice stopped by medical fraternity	bị hội y giới ngăn cản hành nghề
treats patients	điều trị bệnh nhân
League of Nations	League of Nations
LeNoir, Ruth	LeNoir, Ruth
Lively, J. W. (photographer)	Lively, J. W. (nhiếp ảnh gia)
Loeb-Leopold murder case	vụ án giết người Loeb-Leopold
London, England	London, England
Louisville, Ky.	Louisville, Ky.
Lundy, Dr.	Lundy, Bác sĩ
Lydic, Dr. Lyman A.	Lydic, Bác sĩ Lyman A.
Many Happy Returns	*Many Happy Returns*
Margaret (a girlfriend)	Margaret (một bạn gái)
Margery case	vụ Margery
Maxwell House Hotel	Maxwell House Hotel
McCluskey, J. A.	McCluskey, J. A.
McConnell, Mr. (officer, Cayce Petroleum Co.)	McConnell, Ông (viên chức, Cayce Petroleum Co.)
McCraken, Dr.	McCraken, Bác sĩ
McDougal of Harvard	McDougal của Harvard
Meridian, Texas	Meridian, Texas
Methodist circuit rider	mục sư Giám Lý lưu động
Miami, Florida	Miami, Florida
Millard, Joseph	Millard, Joseph
Mind is ever the builder	Thể trí luôn là kẻ kiến tạo
“Miracle Man of Virginia Beach”	“Miracle Man of Virginia Beach”
article, text	bài báo, toàn văn
Mrs. Taylor’s Coat and Suit Co.	Mrs. Taylor’s Coat and Suit Co.

Mohr, Frank	Mohr, Frank
blindness averted	tránh được mù lòa
Moody, Dwight L.	Moody, Dwight L.
London, England, experience	trải nghiệm ở London, Anh
moonshiner, Cayce teaches	người nấu rượu lậu, Cayce dạy
Morrow, Frances	Morrow, Frances
Muddie	Muddie
Munsterberg from Harvard	Munsterberg của Harvard
Ned (a farm boy)	Ned (một cậu bé nhà nông)
New Millennium	New Millennium
new sect	giáo phái mới
Noe, Albert	Noe, Albert
Norfolk, Va.	Norfolk, Va.
Norfolk *Virginian-Pilot*	*Norfolk Virginian-Pilot*
oil prospecting	thăm dò dầu
conflicts of purpose	xung đột về mục đích
Sam Davis well	giếng Sam Davis
Oldham, Dr. (osteopath)	Oldham, Bác sĩ (nắn xương)
“Old Sower”	“Old Sower”
Parker, Seth	Parker, Seth
Peters, Thomas J.	Peters, Thomas J.
black widow spider dream	giấc mơ về nhện góa phụ đen
Phillips Hotel, Dayton	Phillips Hotel, Dayton
Piper, Leonore	Piper, Leonore
“Pit”	“Hố”
Pittsburgh, Pa.	Pittsburgh, Pa.

planes of existence	các cõi tồn tại
Poole, H. E.	Poole, H. E.
Poole, Miss	Cô Poole
Potter Bible College	Potter Bible College
Potter, Frank	Potter, Frank
Potter, L. D.	Potter, L. D.
Potter, L. D. Co., bookstore	Potter, L. D. Co., hiệu sách
Preston, A. C.	Preston, A. C.
Prince Henry Hotel	Prince Henry Hotel
profile in faith	chân dung trong đức tin
psychic phenomena	hiện tượng thông linh
intent of seekers	ý hướng của những người tìm kiếm
Psychic Phenomena Through the Subliminal	*Psychic Phenomena Through the Subliminal*
“Psychic Servant: The Other Side of Edgar Cayce”	“Psychic Servant: The Other Side of Edgar Cayce”
article, text	bài báo, toàn văn
Quackenbush (New York physician)	Quackenbush (bác sĩ New York)
radio-active appliance	thiết bị phóng xạ
readings	các bài đọc
types explained	các loại được giải thích
reincarnation	tái sinh
first appears in a reading	lần đầu xuất hiện trong một bài đọc
in the Bible	trong Kinh Thánh
religious services at jail, hospital	phụng vụ tôn giáo tại nhà giam, bệnh viện
remote viewing	thị kiến từ xa
Rice, Tex	Rice, Tex
apprehended	bị bắt

Roanoke, Va.	Roanoke, Va.
St. Clair, Mae Gimbert Verhoeven	St. Clair, Mae Gimbert Verhoeven
Sam Davis oil well	giếng dầu Sam Davis
Sechrist, Elsie	Sechrist, Elsie
Second Coming	Sự Tái Lâm
Shroyer, Linden	Shroyer, Linden
Smith, A. Robert	Smith, A. Robert
Smith, Mr. and Mrs. Oscar	vợ chồng ông Oscar Smith
soul, nature of	linh hồn, bản chất của
South, Dr.	South, Bác sĩ
Southern Railroad	Southern Railroad
train wreck, cause explained	tai nạn tàu hỏa, nguyên nhân được giải thích
Southern School of Photography	Southern School of Photography
South Kentucky College	South Kentucky College
spelling book incident	sự cố với sách đánh vần
spiritualism	thần linh học
Spook Room	Spook Room
Starling, Colonel	Starling, Đại tá
Starling of the White House	*Starling của Tòa Bạch Ốc*
Stearn, Jess	Stearn, Jess
stenographer problems	rắc rối với tốc ký viên
Stewart, George	Stewart, George
Stone, Dr.	Stone, Bác sĩ
Stowe, Mr., reading for	Ông Stowe, bài đọc cho
subconscious mind, nature of	tiềm thức, bản chất của
Sugrue, Thomas	Sugrue, Thomas
eulogy for Cayce	điếu văn dành cho Cayce

The Christian Century	*The Christian Century*
The Disciple	*The Disciple*
“The Freak”	“The Freak”
The New Tomorrow	*Ngày mai Mới*
The New York Times	*The New York Times*
article on Cayce, text of	bài báo về Cayce, nguyên văn của
There Is a River	*Có Một Dòng Sông*
The Sleeping Prophet	*Nhà Tiên Tri Trong Giấc Ngủ*
The Story of My Experiments with Truth	*Câu Chuyện Những Thử Nghiệm của Tôi với Sự Thật*
Thomb, Professor	Giáo sư Thomb
Thompson’s Hardware Store	Cửa hàng đồ sắt của Thompson
thought transference	truyền tư tưởng
Thrash, J. D.	J. D. Thrash
Thurston, Mark	Mark Thurston
Tom (a roustabout)	Tom (một công nhân bốc vác lang bạt)
treasure hunting	săn tìm kho báu
Trojan wars	Chiến tranh thành Troia
truth, nature of	sự thật, bản chất của
Turner, William	William Turner
on Cayce-Ketchum lawsuit	về vụ kiện Cayce–Ketchum
Tuscaloosa, Alabama	Tuscaloosa, Alabama
Uhjlrd	Uhjlrd
Vanderbilt University	Đại học Vanderbilt
veiled lady dream	giấc mộng về người phụ nữ che mạng
Venture Inward magazine	*tạp chí Venture Inward*
Verdier, Madam	Bà Verdier
Vick, Mrs. Ernest	Bà Ernest Vick

Vincent, Miss Boogie	Cô Boogie Vincent
Virginia Beach	Virginia Beach
conducive to the work	thuận lợi cho công việc
Virginia Beach News	*Virginia Beach News*
editorial on Cayce	bài xã luận về Cayce
Virginian-Pilot	*Virginian-Pilot*
editorial on Cayce	bài xã luận về Cayce
Wall's Clothing Store	Cửa hàng quần áo của Wall
war declared on Germany	tuyên chiến với Đức
Washington and Lee University	Đại học Washington and Lee
Wheeler, Alvin	Alvin Wheeler
Wheeler, Helen S.	Helen S. Wheeler
White, Police Chief	White, Cảnh sát trưởng
Wilgus, William A.	William A. Wilgus
Wilkins, Mack and Margaret	Mack và Margaret Wilkins
Williams, Jane	Jane Williams
Wilson, Major	Thiếu tá Wilson
Wilson, Woodrow	Woodrow Wilson
death	qua đời
reports of readings for	các bản tường trình về các kỳ đọc cho
stroke	đột quỵ
Woodhouse, Robert W.	Robert W. Woodhouse
World War I	Thế chiến thứ nhất
World War II	Thế chiến thứ hai
Wynne, Esther	Esther Wynne
Wyrick, M. B.	M. B. Wyrick
oil prospecting	thăm dò dầu mỏ

X-ray work of Cayce

công việc chụp X-quang của Cayce

PRAISE FOR THE LIFE AND WORK OF

Edgar cayce

"[Edgar Cayce had a] tremendous impact. Because from his teaching and his channeling, I understood the karmic, cosmic law of cause and effect."

—Shirley MacLaine, author or *Out on a Limb* and *Dancing in the Light*

"Our culture has put mysticism down. A few giants like Edgar Cayce broke through."

—Matthew Fox, author of *Sins of the Spirit, Blessings of the Flesh*

"Edgar Cayce's story of life after death and reincarnation sent me on a different path."

—Elisabeth Kübler-Ross, author of *On Death and Dying* and *On Life After Death*

"Edgar Cayce was clearly one of the most remarkable psychics who ever lived."

—Jeanne Dixon

NHỮNG LỜI TÁN DƯƠNG CHO CUỘC ĐỜI VÀ CÔNG TRÌNH CỦA

Edgar Cayce

"[Edgar Cayce đã có một] ảnh hưởng to lớn. Bởi vì từ giáo huấn và sự chuyển tải thông linh của Ông, tôi đã thấu hiểu định luật nghiệp quả, định luật vũ trụ về nhân–quả."

—Shirley MacLaine, tác giả của Out on a Limb và Dancing in the Light

"Nền văn hoá của chúng ta đã xem nhẹ Thần bí học. Một vài vĩ nhân như Edgar Cayce đã bứt phá."

—Matthew Fox, tác giả Sins of the Spirit, Blessings of the Flesh

"Câu chuyện của Edgar Cayce về sự sống sau khi chết và luân hồi đã đưa tôi đi trên một con đường khác."

—Elisabeth Kübler-Ross, tác giả On Death and Dying và On Life After Death

"Edgar Cayce rõ ràng là một trong những nhà thông linh phi thường nhất từng sống."

—Jeanne Dixon

CẢM ƠN BẠN ĐÃ ĐỌC!

CHÚNG TÔI MUỐN TẶNG BẠN MỘT CUỐN EBOOK MIỄN PHÍ

YÊU THÍCH CUỐN SÁCH NÀY PHẢI KHÔNG?

HÃY CHỌN MỘT CUỐN EBOOK KHÁC MIỄN PHÍ TỪ TUYỂN TẬP CÁC ĐẦU SÁCH TƯƠNG TỰ!

-HOẶC -

MUỐN ĐIỀU GÌ ĐÓ KHÁC PHẢI KHÔNG?

HÃY CHỌN MỘT CUỐN EBOOK KHÁC TỪ TUYỂN TẬP CÁC ĐẦU SÁCH THAY THẾ, DO EARLY BIRD BOOKS DÀNH TẶNG.

Quét mã trên điện thoại, máy tính bảng hoặc thiết bị đọc sách của bạn để tải về cuốn ebook miễn phí và bắt đầu đọc

-HOẶC -

Nhấn vào liên kết bên dưới để tải về cuốn ebook miễn phí và bắt đầu đọc

Tải về và Bắt đầu Đọc

—[hình]

MY LIFE AS A SEER

ĐỜI TÔI NHƯ MỘT NHÀ TIÊN TRI

Copyright © 1997 by A. Robert Smith.

Edgar Cayce Readings, copyright © 1971, 1993, 1994, 1995, 1996 by the Edgar Cayce Foundation

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles or reviews. For information address St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

eBooks may be purchased for business or promotional use. For information on bulk purchases, please contact Macmillan Corporate and Premium Sales Department by writing to MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

ISBN: 0-312-97144-3

St. Martin's Press hardcover edition / October 1999

St. Martin's Paperbacks edition / February 2002

St. Martin's Paperbacks are published by St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

eISBN 9781466882362

First eBook edition: August 2014

Bản quyền © 1997 thuộc A. Robert Smith.

Các Bài Đọc của Edgar Cayce, bản quyền © 1971, 1993, 1994, 1995, 1996 thuộc Quỹ Edgar Cayce

Giữ tất cả quyền. Không phần nào của cuốn sách này được sử dụng hay sao chép dưới bất kỳ hình thức nào nếu không có sự cho phép bằng văn bản, ngoại trừ những trích dẫn ngắn gọn nằm trong các bài phê bình hay điểm sách. Để biết thông tin, xin gửi về St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

Sách điện tử có thể được mua cho mục đích kinh doanh hoặc quảng bá. Để biết thông tin về mua số lượng lớn, vui lòng liên hệ Bộ phận Bán hàng Doanh nghiệp và Cao cấp của Macmillan bằng cách viết đến MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com.

ISBN: 0-312-97144-3

Ấn bản bìa cứng của St. Martin's Press / Tháng Mười 1999

Ấn bản bìa mềm của St. Martin's Paperbacks / Tháng Hai 2002

St. Martin's Paperbacks được xuất bản bởi St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

eISBN 9781466882362

Ấn bản sách điện tử đầu tiên: Tháng Tám 2014